

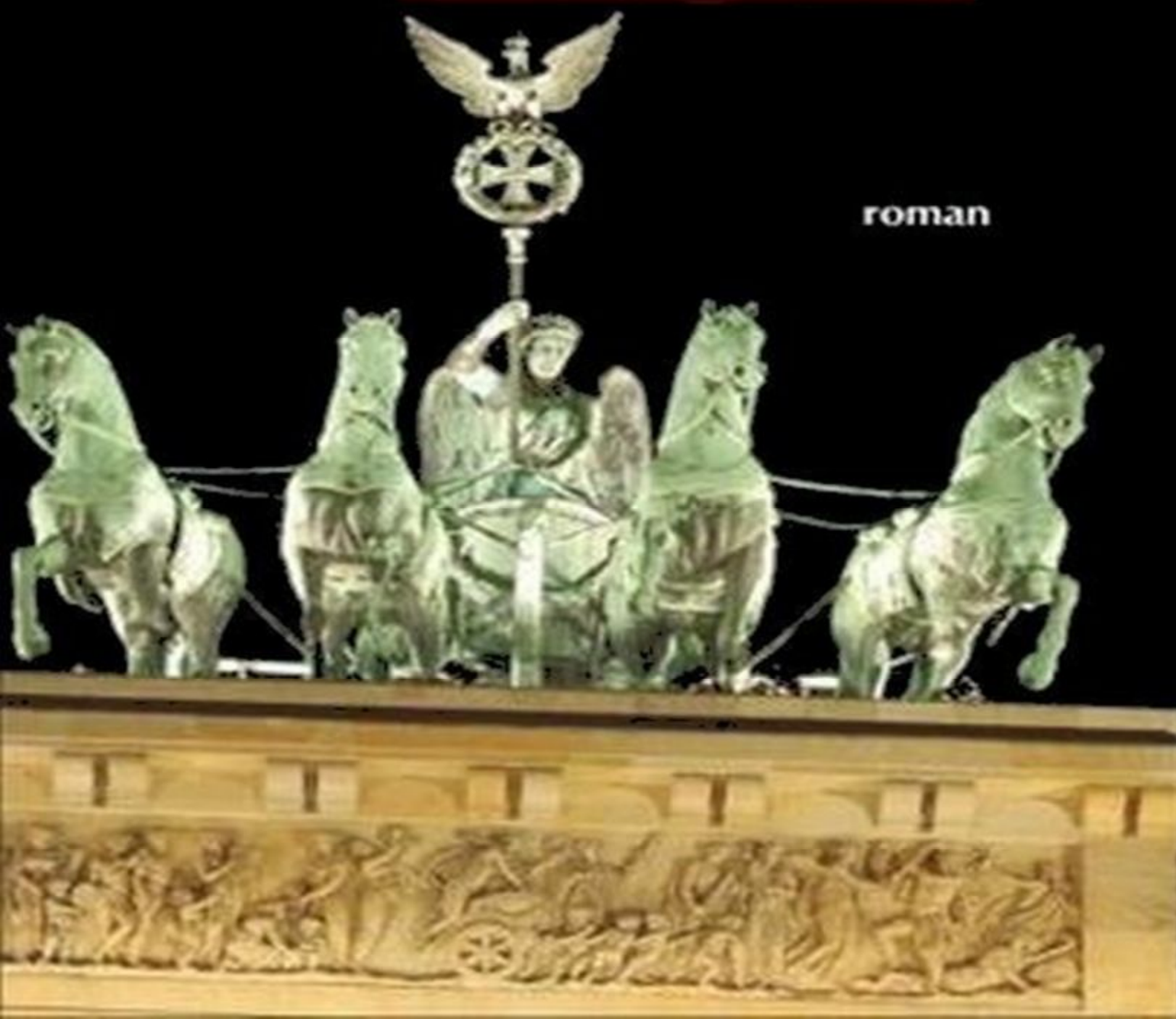
SECOLUL HIMERELOR

volume II

LUPII DIN BERLIN

PHILIPPE CAVALIER

roman

PHILIPPE CAVALIER

Seria Secolul himerelor #2

LUPII DIN BERLIN

Traducere din limba franceză de

Lydia Ciucă

EDITURA ALLFA

«Fericit acela care cunoaște cauza secretă a lucrurilor»

VIRGILIU

PROLOG

Cei ce mânuiau biciul sau cuțitul erau cei mai numeroși. Birjarii cu umerii vânjoși, oțeliți în munca de zi cu zi, trăgând de hățuri, sau măcelarii și șelarii ale căror falange se îngroșaseră, fiind neîncetat încleștate pe mânerul lamei. Urmau hamalii din gară și docherii: oameni uriași care știau să se bată cu mâna goală și al căror trup, călit de cnutul șefilor de echipă, putea să suporte cele mai violente lovituri. Mai erau și nomazii, amărății, nevoiașii, care, într-o bună zi își aruncaseră ranița pe umăr și-și târâseră trupurile uscățive pe drumurile din provinciile învecinate, zilieri din Moldova, foști pescari în marea Azov, slujbași din orașul Cerkasov care-și închipuiseră că la cumpăna dintre secole, în noul veac ce abia se înfiripa, Odesa cea puternică se va arăta milostivă față de ei, după cum fusese față de toți acești frați polonezi, care veniseră cu cincizeci de ani în urmă, după războiul din Crimeea, dorind să se bucure de condiții prielnice și să prospere.

Dar epoca aceea binecuvântată trecuse și cei sărmani și necăjiți nu-și găsiseră nici aici de lucru, după cum sperau. Pe drumeaguri cu taluzuri abrupte sau pe cărările care tăiau turbăriile adunaseră bucăți de cărămidă, cuie vechi ruginite de șarpantă sau cioburi de sticlă pe care le înveliseră în cârpe. Cu aceste arme derizorii, pe care le scoteau de sub zdrențe, ei țineau la distanță chiaburii care aruncau cu pietre în ei sau care voiau să-i ia la bătaie când se apropiau de ferme și de sate, căutând o bucată de pâine.

Cei din urmă – o mână de oameni – erau și cei mai tineri, aproape niște copii. Niciunul dintre ei nu avea mai mult de douăzeci de ani. Îmbrăcați cu paltoane lungi cenușii, purtând șepci îmblănite și mănuși de lână, erau încălțați cu cizme din piele veritabilă, ale căror tălpi, protejate de

blacheuri, erau aproape neuzate. Băieții aceștia erau singurii care știau într-adevăr să citească și să scrie. Și să socotească. Mai mult, știau să cântărească, să dozeze și să măsoare! Erau studenții de la Academia de științe și nu ascundeau în ranițele lor nici bricege, nici ciomege ghintuite. Arma lor consta în cunoașterea materiilor și a amestecurilor, a cristalizărilor și a distilărilor, a saturărilor și a sublimărilor... De fiecare dată când părăseau străzile largi ale vechilor cartiere și plecau cu caiacul de-a lungul țărmului, acostând în insula mării delte, aduceau puțină potasă și puțin sulf, furat, cu mari riscuri, din rezervele laboratorului facultății.

La acest gen de acțiuni, Ruben Hezner era cel mai priceput. La șaptesprezece ani, slab ca un pisoi jigărit, cu ochii negrii, părul vâlvoi, era cel mai inventiv și cel mai înzestrat dintre ucenicii-chimiști. Și cel mai devotat cauzei, de asemenea... Sub controlul său riguros, colegii săi de studii efectuau mixturi, reducții și decocturi ale componentelor. Dar numai el asambla piesele aparatelor aducătoare de moarte. Încărcate cu schije de metal tăioase și cu învelișul lor de oțel bulonat acoperit cu grijă de o pânză groasă gudronată, bombele sale artizanale erau ascunse sub planșeul unei ruine înalte, pe care vântul estuarului o împrășca cu un noroi verde pestilențial. Încetul cu încetul – prea încet, după părerea băieților – se constituia un mic arsenal. La Odesa nimeni nu știa că acești salahori, meșteri, vagabonzi și elevi se întruneau acolo, profitând de refugiul oferit, apărat de stufăriș și de cețurile care învăluiau permanent insula Borodin. Nimeni, în afară de câteva notabilități ale comunității care le dăruiau uneori un pumn de ruble sau le împrumutau bărci ca să ajungă la bârlogul lor.

Discutaseră îndelung înainte de a preciza locul unde puteau să se întrunească și să se antreneze. Până în ziua în care și-au dat seama că una din insulele pustii de la gura Nistrului ar fi ușor de apărat, ușor de părăsit, dacă exista vreo amenințare.

...Z'ev socotise că era o idee bună. Z'ev era conducătorul. Un tip înalt de douăzeci și patru sau douăzeci și cinci de ani, student la drept și ziarist, cu maxilarele puternic conturate și sprâncenele încruntate în permanență. Totul pornise de la angajamentul luat de Z'ev. De la spaima care-l cuprinsese sufocându-l, spaima ca un pogrom asemenea celui desfășurat la Kirichev să nu se producă în oraș. Spaima că din nou nu se va întreprinde ceva pentru a preîntâmpina umilințele, loviturile, jafurile și omorurile... Spaima, în special, că semenii lui nu vor avea curajul să ridice capul și să facă front comun, ca o turmă de vite care se sprijină una pe alta, formând un bloc compact, ca să respingă mai ușor atacul lupilor. Z'ev rămăsese și el în acest stadiu, tremurând și înfrigurat, până în ziua în care descoperise poemele lui *Sialik*¹, un simplu dascăl din Odesa, ale cărui fraze aprinseseră în el un foc mistuitor, o revoltă, înflăcărându-i mândria că face parte dintr-un popor exilat care peregrinase prin lume de sute de generații.

— Cei care cred că *Haskala* este soluția care va pune capăt necazurilor noastre se înșală, Z'ev, îi spusese odată poetul, când se așezaseră amândoi pe o bancă din parcul Tamozhennaya, în fața mării. Nu ne va salva faptul că ne vom uita istoria, că ne vom renega trecutul și identitatea. Dimpotrivă. Noi suntem diferiți. Trebuie să acceptăm acest

---

¹ *Hidlik Haun Nmhmman*, senilor, născut în Ucraina (1873-1934). A scris în limba ebraică, a colaborat la o enciclopedie în patru volume, dintre care, Legende evreilor. Susținător al mișcării sioniste. (n. Trad.)

adevăr și să procedăm în consecință... Eu scriu din revoltă și din mândrie. Tu trebuie să-mi transpui cuvintele în fapte. În curând, împreună, vom acționa astfel încât frații noștri vor putea părăsi această țară, vom pleca cu capul sus. Ca toți oamenii liberi, nu ca niște servitori mojici, alungați de stăpânul lor. Este singura condiție ca să fim în măsură să ne alegem noi înșine destinația călătoriei noastre: *Alya*/întoarcerea la Sion pentru toți evreii!

Fervoarea profetică a lui Bialik spulberase temerile lui Z'ev. În câteva săptămâni ziaristul adunase în jurul său primii camarazi de acțiune revendicativă. Au fost mai întâi Ruben Hezner și puștii de la școala de chimie, apoi docherii cu statură herculeană, măcelarii ghetoului și cei ce rățăceau pe drumeaguri... Toți convinși că aparțin aceluiași popor, toți osteniți să stea mereu cu ochii plecați, acum însă mândri că fac parte din noua miliție clandestină a comunității evreiești din Odesa... Dar era necesar să fie prudenți, să nu se demaște. Să nu-și dezvăluie intențiile înainte de a fi destul de numeroși, înarmați ca niște adevărați ostași, pregătiți în mod corespunzător. Vastă ca un teren destinat manevrelor, cu un relief accidentat, format din dune, văi mici, înguste, cu versanți abrupti, arbori cu trunchiul răsucit și, mai cu seamă, scăldată în ceturile fluviului, aceasta era insula Borodin, locul ideal pentru pregătirea oamenilor capabili să reacționeze prompt, într-un fel organizat, trupe eficiente și disciplinate. Z'ev desemna șefii de cartier și-i forma pe cei care urmau să supravegheze străzile. Cerșetorii erau antrenați să observe tot, să raporteze toate zvonurile răspândite în oraș, iar cei care aveau o rezistență fizică și morală deosebită, oameni extrem de hotărâți, își îmbunătățeau condiția fizică lovind saci de nisip cu ciomegele și biciurile sau înfigând tăișul cuțitelor în mănunchiuri de paie stivuite, simulând

înfățișarea unui om. Cu toată energia de care dădeau dovadă, cu tot devotamentul pe care-l arătau și, deși mai erau și bombele fabricate de Hezner, Z'ev era conștient că acești amărăți nu ar putea rezista mult dacă ar surveni evenimente de mare amploare. Despre măcelul de la Kirichev auzise relatări cutremurătoare, din care reieșea că în imperiul rus și poate în întreaga Europă se ivea ceva nou, germenele unor schimbări încă nedefinite. Kirichev nu însemnase doar o simplă reglare de conturi cu rabinii, așa cum se întâmpla uneori, când micul popor rus își vărsa cu lașitate mânia pe cei mai slabi decât el. Nu, Kirichev fusese un masacru sistematic, organizat... Se știa de multă vreme că Okhrana, poliția secretă a țarului, era condusă pe ascuns de aristocrații a căror ură împotriva evreilor era proporțională cu valoarea debitelor lor în conturile marilor bancheri *ashkenazi*² din Sankt-Petersburg, Kiev sau Moscova... Se răspândeau zvonuri ciudate. În mediul burghez circulau broșuri cu texte înveninate, în care se povestea cum se întruneau evreii în cimitire, ca să dezgroape cadavrele creștinilor și să practice vrăjitorii diavolești, sau relatau felul în care șefii oculți ai fiilor Sionului, de la un continent la altul, urzeau pieirea unei lumi nevinovate... Toate acestea alcătuiau tot atâția nori amenințători care se ridicau la orizont, prevestind că se vor schimba vremurile. Că evreii, în mod irevocabil, de voie, de nevoie, urmau să-și găsească un teritoriu unde să-și stabilească vatra, un pământ pe care să-l simtă al lor, în veci, și de unde nimeni nu ar cuteza să-i alunge. Dar pentru înfăptuirea acestei speranțe trebuia mai întâi să-și arate colții, să manifeste o atitudine agresivă, aprigă. Să demonstreze că trecuseră vremurile când se resemnau să

---

² *Ashkenaz*, – membru al unei comunități evreiești din Europa centrală și răsăriteană. (n. Trad.)

moară, fără a reacționa în vreun fel... Dar ceea ce putea dovedi noua putere a fiilor lui Abraham nu consta în câteva cuțite și câteva aparate încărcate cu explozibili fabricate de tineri. Era nevoie de mai mult. Era nevoie de puști, Z'ev o știa...

Atunci, plecase împreună cu Ruben Hezner, singurul lui însoțitor, fără să spună nimănui unde îi ducea călătoria pe care voiau s-o facă. La întoarcere, cei doi bărbați aveau fața trasă, pupilele lor străluceau ca după un post îndelungat, dar pe chipul lor nu se mai zăreau ridurile provocate de îngrijorare, de neliniștea care de obicei le adumbrea fruntea. Z'ev și Ruben descoperiseră arme adevărate...

PRIMUL MORMÂNT AL HIMERELOR

Agatha Ierusalim

— David Tewp? Colonel David Norman Tewp, din MI6, da? Nu, nu am fost înștiințat de sosirea dumneavoastră. Nu s-a prevăzut nimic în acest sens pentru dumneavoastră. Cu situația imposibilă pe care o avem aici înțelegeți că nu dispun de timpul necesar ca să mă ocup de dumneavoastră. Va trebui să vă descurcați singur! Sunt dezolat, amice!

În frumosul său costum de pânză de culoare crem, croit pe măsura în Savile Row, Lucas Vincent Hartford, atașat consular britanic de rangul întâi la Ierusalim, părea să facă abstracție de respectul cuvenit gradelor militare. Tânăr, dandy, mulțumit de sine, puțin afectat, puțin necunoscător, nu se putea abține să nu măsoare din cap până în picioare, cu o curiozitate aproape jignitoare, silueta celui ce luase loc în fața lui, pe scaunul destinat vizitatorilor, din biroul său cu pereți îmbrăcați în pânză de bumbac imprimată, cu trandafiri înflorați și frunze verzi de palmier.

În contrast cu interlocutorul său, așa cum noaptea diferă de zi, colonelul Tewp nu avea nimic dintr-un om obișnuit, era foarte adevărat. Vocea sa înăbușită, aproape spartă, trăda o lungă deprindere a tainelor șoptite iar ținuta sa, deși rezervată, revela persoanelor care știu să descopere o mare violență lăuntrică, un clocot căruia nu i se ghicea cauza, dar care părea în orice clipă gata să se reverse. Totuși atenția lui Hartford nu fusese reținută de timbrul grav sau de gesturile extrem de stăpânite, nu, ci de cu totul altceva, ceva cu totul special ce îl caracteriza pe Tewp. Ceva chiar mult prea vizibil: o bucată de piele, prinsă pe

nasul său, mascând o mutilare, care, desigur, ar îi fost groaznică la vedere.

De la această bucată de piele nu-și putea lua ochii atașatul consular, întrebându-se cum arată și cum se simțea colonelul când rămânea singur și-și scotea masca fără să se teamă de privirea altcuiva. Suporta să-și vadă chipul în oglindă? Avea o femeie inimoasă care să-l ajute să îndure suferința sau era singur, după cum dădea de bănuț lipsa verighetei. De unde își lua simpla putere de a trăi? Ce mijloace, ce artificii folosea ca să-și înfrunte soarta? Ce se putea găsi drept compensație pentru pierderea unui chip? Atașatul Hartford văzuse deja câțiva mutilați de război, soldați amărâți și năpăstuiți cărora li se tăiasse un picior sau care nu mai aveau mâini, ci niște cioturi de care erau prinse niște cârlige de fier, în locul mâinilor smulse. Dar era pentru prima dată când vedea de aproape o *figură sluțită*, un bărbat lovit drept în obraz, nu în membre. Asta îl impresiona, îl fascina și totodată îl înspăimânta. Această scenă cutremurătoare îl făcea pe Hartford să binecuvânteze relațiile care-i îngăduiseră să petreacă departe de front toți anii aceia de conflict armat cu Germania, aceleași relații care arătasera din nou bunăvoința față de el, ca să poată părăsi în curând oficial Ierusalimul, orașul blestemat, unde mișcarea antibritanică atingea proporții de neînchipuit.

Picior peste picior, păstrând o tăcere ce friza aroganța, David Tewp nu răspunsese ultimei fraze rostite de Hartford, mulțumindu-se să-și ațintească asupra lui ochii căprui deschis. Înțepenit pe scaunul său, colonelul nu dădea semne de resemnare și părea zadarnică speranța de a-l vedea părăsind de bunăvoie biroul consular, după refuzul ce-i fusese notificat. Urmă o tăcere stânjenitoare, în cursul căreia tânărul dandy, cu fruntea brobonată brusc de sudoare, încercă să-și descurajeze vizitatorul,

prefăcându-se că-și reia munca întreruptă, dar înțelese repede că ofițerul nu era omul care să se lase înlăturat printr-un procedeu atât de nepoliticos.

— Hm... domnule colonel, spuse în cele din urmă reprezentantul autorității britanice, după ce își tamponă tâmpilele cu o frumoasă batistă de mătase, cred că voi putea totuși să fac ceva pentru dumneavoastră... Duceți-vă din partea mea la hotelul King David, acolo unde se află cantonat statul major. Cereți o întrevvedere cu căpitanul O'Reilly, din primul batalion regal de pușcași irlandezi. El e aici de câțva timp și nu e prea exigent în privința formalităților. Va ști să vă îndrume mult mai bine decât mine... Asta-i tot... Din păcate e singurul ajutor pe care pot să vi-l ofer. Vă rog să mă credeți, îmi pare rău că nu pot face mai mult, dar eu însumi sunt pe punctul de a pleca. Mă întorc la Londra la sfârșitul săptămânii. Posibilitățile de a-mi exercita autoritatea sunt de pe acum limitate...

Neștiind cum să-și termine fraza, Hartford izbucni într-un râs grotesc care voia să sune cordial, dar omul din MI6 nu schiță nici măcar un zâmbet de răspuns. Fără un cuvânt de mulțumire, aproape fără să arunce o privire, colonelul se ridică și părăsi biroul lui Hartford, fără să socotească dacă se cuvenea măcar să-i strângă mâna, lăsându-l pe jumătate ridicat de pe scaun, descumpănit și mai cu seamă foarte jignit.

„Tewp ăsta e o hahaleră! Nu numai urât, ci și arogant, ticălosul!” gândi Hartford, alegând calificative contrare celor pe care le-ar fi folosit pentru propria lui caracterizare. „De i-ar sări o bombă drept în față, ca să sfârșească treaba începută de alții!”

*

În luna Sivan 5706 a calendarului ebraic, Ierusalimul trecea printr-una dintre cele mai frământate veri ale istoriei

sale îndelungate. După treisprezece luni de la sfârșitul celui de-al doilea război mondial în Europa, întreaga Palestină devenise epicentrul unei emigrări în masă a supraviețuitorilor genocidului care, doar în câțiva ani, exterminase o treime din populația evreiască. Fostele teritorii ale regatelor Iudeei și Galileei, aflate sub administrația britanică de la prăbușirea imperiului otoman, nu erau o colonie engleză ca toate celelalte. Colonelul Tewp simțise acest lucru, chiar înainte de a ajunge în portul Haifa. De la intrarea sa în radă, nava pe care se imbarcase la Marsilia fusese inspectată de vedetele marinei regale și scotocită de vreo șaiszeci de soldați englezi înarmați care, timp de patru ore, cercetaseră nava în amănunțime, verificând identitățile și controlând cu scrupulozitate lista pasagerilor.

— Nu e decât un prim control de curățare a terenului, îi spuse unul dintre locotenenții care comandau trupa, înmânându-i actele. Adevăratele operațiuni se vor efectua pe uscat. Ele vor necesita mult mai mult timp. Firește, nu e cazul dumneavoastră, domnule colonel. E vorba numai despre civili...

Bunul Dumnezeu știa că se aflau destui civili pe această navă de croazieră, reamenajată, de bine, de rău, ca să transporte refugiați a căror destinație era o țară pe care nu o cunoșteau, dar la care visau mereu! Cabinele erau ticsite, de la clasa I, la clasa a III-a, uneori având chiar de două ori mai mulți ocupanți decât era prevăzut, teoretic: o mulțime de civili, unii instalați pe travee și pe punțile intermediare. Se spunea chiar că o familie întreagă se așezase în cabina de pilotare și refuza să iasă de acolo, obligându-i pe comandant și pe ofițerii săi să pășească peste tată, mamă, copii, ca să ajungă la aparatura de navigație și să consulte hărțile! Cât despre Tewp, se bucurase de favoarea de a i se

repartiza o cabină, doar pentru el; nu era prea mare, dar corespundea din plin nevoii sale de singurătate. Acest confort nu fusese obținut datorită respectului cuvenit gradului său, ci pentru că cineva strecurase un plic gros, cu două sute de lire sterline, în buzunarul șefului de bord.

După cum îl prevenise locotenentul, formalitățile de debarcare au fost rezolvate în câteva minute. Tewp pusese piciorul pe pasarelă înaintea tuturor. Uniforma și tresele sale ar fi fost de ajuns ca să-și croiască drum prin mulțime, dar oamenii îi făceau loc să treacă în mod spontan doar privindu-i chipul, cuprinși de o neliniște pe care nu și-o puteau explica. Pe punte se crease un vid în jurul lui. Era impresionant să vezi mulțimea aceasta compactă, grăbită să acosteze în sfârșit pe Pământul Făgăduinței ca să înceapă acolo o nouă viață, lăsându-l să treacă pe ofițerul englez cu nasul din piele, într-o tăcere mormântală...

Pe chei soldații erau nervoși. Purtau pușca în mână, nu de bretea. La capătul digului alb, o clădire înnegrită era parțial acoperită cu o prelată mare, gudronată.

— Biroul de emigrări a fost spulberat de o explozie acum cinci zile, domnule colonel, explică plantonul, când Tewp urcă în mașina care urma să-l ducă la Ierusalim, prin șoseaua de sud. Dintre ai noștri, nouă morți, vreo cincisprezece arabi și chiar doi evrei...

O luăm de la început, ca pe vremea când încă mai trăia Stern! Poate mai rău decât atunci! Nu se va sfârși bine, nu-i așa domnule colonel?

Tewp nu-i răspunse șoferului, întrucât dus pe gânduri, era departe de problemele politice ale Palestinei și Transiordaniei. Mai întâlnise războaie civile mocnite, situații pre-insurecționale. Asta nu-l înspăimânta. Cariera sa începuse astfel. Exact în urmă cu zece ani, la sfârșitul

anului 1936, la Calcutta, când naționaliștii hinduși își închipuiau că se pot alia cu nemții, ca să smulgă perla Indiei din tezaurul imperial englez. Nebunia aceasta sfârșise într-o baie de sânge. *Tigrii* din armata Indiei libere muriseră pe câmpul de luptă din Europa, purtând uniforma *feldgrau*³ a *Wehrmacht-ului*, în timp ce Chandra Bose, căpetenia lor, dispărea pentru totdeauna în împărăția cerurilor, undeva deasupra imensului teritoriu al URSS... Din epopeea patetică a acestor oameni nu mai rămăsese acum mare lucru, în afara amintirii păstrate de David Tewp, colonel al serviciilor de informații britanice, care păstra, în tainițele memoriei, mai multe secrete de stat.

*

Hotelul King David era o clădire impunătoare în stil rococo, de un ocru pal, dominând orașul vechi, situat la o distanță de câteva sute de metri de Zidul Plângerii și de Muntele Templului. O aripă era ocupată de birourile secretariatului guvernului, alta fusese atribuită cartierului general al comandamentului militar, iar restul clădirii, neafectat de evenimentele politice, își continua traiul de hotel de lux, unul dintre cele mai somptuoase și elegante din întregul Orient Mijlociu. Tewp îl găsisese lesne pe căpitanul O'Reilly.

Bărbat de vreo patruzeci de ani, cu cinci sau șase ani mai în vârstă decât el, căpitanul părea să îmbine în mod armonios un dezinteres jovial cu simțul datoriei, care se dovedise până acum fără cusur. Dacă pe buzele sale stăruia mereu un zâmbet, nu însemna manifestarea unei ironii, ci mai curând indicele unui fatalism generat de experiență și al unui optimism înnăscut, nestrămutat. De la bun început, Tewp se simți bine alături de acest bărbat,

---

³ Gri-pământiu. (n. Trad.)

care văzuse mult prea multe în cursul carierei sale, ca să fie șocat de o proteză din piele care desfigura chipul unui soldat. Dimpotrivă, această rană îi dovedea lui Morgan O'Reilly că Tewp își câștigase galoanele pe merit, expunându-se pe front ca oricare ostaș, ceea ce nu era cazul ofițerilor întâlniți în ultimii ani. Prima lor convorbire a fost scurtă și directă – nici unul, nici altul nu simțeau nevoia de a se încurca în minciuni.

— Domnule căpitan O'Reilly, spuse Tewp, pe când cei doi bărbați se așezau deoparte, într-un colț al salonului hotelului, nu doresc să vă fac să pierdeți vremea ascultându-mă inventând motive false, pe care perspicacitatea dumneavoastră le-ar descoperi curând, în câteva zile sau chiar în câteva ore... Deși mi-ați fost recomandat de un înalt funcționar, a cărui ținută și comportare mi-au displăcut de la început, prefer să vă acord dumneavoastră toată încrederea mea, un militar care aparține companiei de pușcași irlandezi, decât colegilor mei de la Ml6 aflați în post la Ierusalim, pentru că motivul sosirii mele în Palestina nu are nicio legătură cu evenimentele politice care se desfășoară aici...

Introducerea era directă, aproape brutală. Nu-l tulbură pe O'Reilly, al cărui trup solid, dar greoi, nu se clătină nici cu un milimetru. După un moment de tăcere, colonelul continuă:

— Pur și simplu sunt în căutarea unui bărbat, un evreu, despre care știu că a părăsit Europa al sfârșitul lui 1945, ca să se stabilească aici. Credeți că m-ați putea ajuta, domnule căpitan?

O'Reilly ridică din sprâncene și întinse mâna spre măsuta joasă ca să-și ia chipiul, pe care-l pusese acolo, învârti chipiul pe degetul arătător, cufundat în gânduri, fără a scoate alt sunet decât un ușor fluierat printre dinți.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule căpitan, a regăsi un evreu în Ierusalim, în ziua de azi, nu e o sarcină ușoară, spuse el în cele din urmă. Sosesc cu sutele în fiecare zi cu cargoul, deși noi îi trecem prin ciur și prin dârmon, atât cât putem. Când nu pot debarca la Haifa, ei vin din Liban sau chiar din Egipt. De douăsprezece luni, e un aflux continuu... Evident, sunteți la curent cu problemele generate de lucrul acesta?

Tewp se mulțumi să dea din cap, însemnând că era la curent cu situația din Palestina, încă de la sfârșitul primului război mondial. Alungați de arabi, pe care britanicii i-au încurajat, făcându-i să spere la o independență totală, otomanii lăsaseră în spatele lor un teritoriu aproape pustiu, pe care secretarul de stat de la ministerul de externe, imprudentul lord Arthur Balfour, îl destinase, neinspirat, statornicirii statului național evreu. Or, oricât de depopulată ar fi fost Palestina, era departe de a fi un pustiu. Acolo trăiau oameni, populații, care nu înțelegeau să fie deposezați de orașele și de ogoarele lor, de către coloniști evrei sosiți în masă... începând cu 1920, avuseseră loc ciocniri sângeroase între comunitatea nou venită și băștinași. Încăierările se mai demoliseră în cursul celui de-al doilea război mondial, dar reîncepuseră, cu violență sporită, la sfârșitul persecuțiilor naziste și odată cu exodul masiv al evreilor în Țara Făgăduinței...

— Noi, britanicii, suntem așezați între ciocan și nicovală, explică O'Reilly. Aș putea spune că sunt două instrumente făurite cu propriile noastre mâini. Pe de o parte, palestinienii nu mai au de mult încredere în noi și ne acuză că dăm pământurile lor drept compensație pentru crimele comise în Europa. Pe de altă parte, evreii se consideră dej a la ei acasă și ne tratează ca pe o putere de ocupație. Ei îi atacă pe arabi ca să-i alunge din Palestina, dar ne atacă și

pe noi, pentru că ne consideră dușmanii lor... Știți că patrulele sunt hărțuite. Depozitele de armament sunt atacate. S-au înregistrat decese și printre ai noștri. Palestina și Transiordania s-au transformat în adevărate căldări de vrăjitorie... Individul pe care-l căutați... Presupun că are o conștiință încărcată. E un clandestin, fără îndoială...

— Nu sunt absolut sigur, dar e mai mult decât posibil, spuse Tewp, înăbușindu-și un oftat. Îmi dau seama că nu va fi ușor să punem mâna pe el într-un oraș în care populația ne este ostilă, iar fiecare chip poate fi al unui sabotor...

— Numele lui, domnule colonel? Oricum, îi știți numele?

— Hezner... Bărbatul pe care-l caut se numește Ruben Hezner. E numele său adevărat. Are vreo șaizeci de ani. E un ashkenaz originar din Odesa. Din păcate, nu posed decât un singur portret de-al lui, unicul.

Tewp scoase din portofel un mic dreptunghi de carton lucios, pe care-l întinse lui O'Reilly. Fotografia nu era prea bună, iar culorile erau terne, deja pălite. Cu toate acestea se distingeau foarte bine trăsăturile unui bărbat scund, cu o frumoasă barbă neagră, bine tăiată, îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, zâmbitor, stând degajat într-un salon oficial luxos, pe peretele căruia era agățat un portret de format mare...

O'Reilly nu-și putu stăpâni un sughiț; uluit, lăsă să-i cadă fotografia din mâini, fără a-și da osteneala de a o ridica.

— Este...?

— Da, domnule căpitan. Ruben Hezner stă sub portretul lui Rudolf Hitler și nu pare deloc stânjenit de acest lucru! Clișeul a fost luat la Berlin, în 1943, în birourile unui

institut al SS⁴-ului. Dețin această fotografie de la cineva care l-a cunoscut foarte bine pe Hezner, la data aceea... Vă înțeleg tulburarea. E o poveste lungă. Vă promit că am să vi-o relatez într-o bună zi. Atunci când voi reuși să dau de el, când îl voi scoate din ascunziș...

*

Morgan O'Reilly era un om simplu. Chiar dacă nu aparținea de regimentul său, colonelul Tewp rămânea superiorul lui și era de datoria lui să-l ajute, dacă acesta îi solicita sprijinul. Câteva zile, O'Reilly cercetă hârtiile oficiului vămilor, încercând să descopere vreun indiciu în privința lui Hezner, dar nu reuși decât să-și irosească vremea. În cursul ultimelor optsprezece luni niciun Hezner nu fusese recenizat ca imigrant în Palestina. A continua să-i caute urmele pe listele oficiale, era zadarnic.

— Domnule colonel, am pentru dumneavoastră totodată o veste bună și o veste proastă, spuse căpitanul.

În a patra seară a colaborării lor, pe când intra în camera lui Tewp, la hotelul King David. În primul rând, ca și în zilele precedente, n-am dibuit nimic despre Hezner. Nici măcar o umbră de fișă. Dacă se află aici, e clandestin. Pe urmă, și asta-i vestea cea bună, nu voi mai fi în măsură să mă ocup de problemele dumneavoastră!

Zâmbetul arborat de O'Reilly îl descumpăni pe moment pe Tewp. Căută să obiecteze ceva, dar căpitanul începu să-l lămurească.

— Lord Cunningham, înaltul nostru comisar în Palestina, a hotărât să lanseze o vastă operație de epurare, ca răspuns la un atac asupra depozitului Forțelor aeriene regale (RAF) din Haifa, soldat cu multe victime printre băieții noștri. Măine, la ora patru dimineața se va lansa

---

⁴ SS – *Sihuliffel* – poliția militarizată a partidului nazist, creată în 1925 și condusă de Himmler.

operațiunea Agatha. Tot orașul va fi închis. Vor fi mobilizate toate regimentele, pușcașii, parașutiștii, toată lumea... Bineînțeles, și eu. După câte știu, situația de urgență va dura cel puțin zece zile! Va fi imposibil să circuli fără autorizație. Se întrevăd mii de arestări. Oricât de ascuns ar sta, Hezner, nu va putea trece de filtrele rețelei noastre! Cunningham face treaba pentru noi. Nu vă mai rămâne decât să-l culegeți pe individ din lagărul de prizonieri unde va fi deținut! Minunat, nu-i așa? Exclamă căpitanul, lovindu-și palma cu pumnul.

În schimb, Tewp făcu o grimasă consternată, căreia căpitanul nu-i înțelese tâcul. Potrivindu-și nodul de la cravată, ofițerul de la MI-6 se ridică de pe fotoliu și se duse să deschidă larg fereastra, ca să se bucure de aerul serii care pătrundea în valuri răcoroase, dinspre colinele din vecinătate. Afară, strălucitoare ca niște artificii, stelele formau figuri pe bolta cerului. De la balconul camerei sale, Tewp se aplecă și privi o clipă primele cupluri care luau loc la masă pe terasa Regence, restaurantul hotelului situat în jurul unei piscine cu sclipiri de jad. Femeile erau frumoase, îmbrăcate în rochii lungi din țesături ușoare, iar bărbații, în frac și pantaloni reiați, semănau toți cu Fred Astaire. Orașul era în război, țara era în război... dar, dintre acele persoane, exista vreuna care să admită această situație?

— Domnule colonel? spuse șovăitor O'Reilly. Operațiunea Agatha este o veste bună, nu-i așa?

— Foarte proastă, O'Reilly. Cea mai proastă dintre toate...

*

În zorii zilei de 28 iunie 1946, sute de convoaie și de vehicule militare pătrunseră în Ierusalim răspândind pe străzi șaptesprezece mii de soldați britanici, îndârjiți de discursul dur rostit de lordul Cunningham. Foarte hotărâți

să descotorosească orașul, odată pentru totdeauna, de insurgenții care, de luni de zile, le făceau viața un calvar, începură o operațiune polițienească gigantică și metodică, care avea să dureze zile întregi și să pună orașul sub incidența legii marțiale. Primele ținte vizate de englezi au fost birourile agențiilor evreiești, care au fost percheziționate minuțios, închise după aceea, unul după altul, chiar dacă nu aveau nicio legătură directă cu *Irgunii*⁵, celula teroristă coordonatoare a atentatelor întreprinse împotriva autorităților britanice. După cum prevăzuse O'Reilly. Se făcuseră arestări în masă, interogatorii brutale, ca să rezulte nume, adrese, localizări ale ascunzișurilor unde erau depozitate arme.

Cât timp a durat operațiunea Agatha, orașul a fost încercuit de baricade, interzicând tuturor persoanelor să iasă sau să intre. Oamenii nu mai cutezau să iasă din casă decât câteva ore pe zi, ca să se aprovizioneze cu apă și cu alimente. Magazinele de unde se aprovizionau abia întredeschideau oblonul metalic de la intrare, iar administrațiile și companiile private puseseră lacăt la ușă, interzicând orice acces.

La hotelul King David, Tewp își stăpânea cu greu nerăbdarea. De la camera sa de la etajul cinci, vedea cum se ridică praful stârnit de roțile autoblindatelor înzestrate cu mitraliere, care treceau cu toată viteza, cu turelele închise, pe străzile situate la nivel inferior. Seara, în jurul piscinei, mesele rămâneau goale, iar lumânările stinse. Închise în vilele lor din cartierele rezidențiale, femeile frumoase nu-și mai făceau apariția pe terasă...

---

⁵ *Irgun* – organizație militară clandestină evreiască, creată în Palestina, în 1937, îndreptată împotriva arabilor palestinieni și a englezilor. Organizația a fost activă până în 1938. (n. Trad.).

În a treia zi a blocadei, căpitanul O'Reilly, din proprie inițiativă, se duse să-l vadă pe colonelul din MI 6. Uniforma căpitanului era mototolită, iar bocancii erau plini de praf. Un ușor vâl fumuriu se așternuse pe obrajii săi, dovedind că nu avusese timp să se bărbierească din ziua precedentă.

— Nu am vești în privința lui Hezner, domnule colonel, dar nu v-am uitat, spuse irlandezul, ca și când ar fi vrut să se scuze că fusese înrolat în marile manevre hotărâte de lord Cunningham. Am o învoire de câteva ore și am trecut să vă văd...

— Apreciez gestul dumneavoastră. Cum se desfășoară operațiunile în oraș? Dau rezultatele scontate? Întrebă Tewp, mai mult din politețe decât din interes sincer.

— Hm... făcu O'Reilly, zâmbind mulțumit. Rămâne de văzut... Găsim mari cantități de arme. Nu numai puști sau bombe artizanale, vă rog să rețineți lucrul acesta... Irgun e o adevărată armată clandestină. Cu aruncătoare de mină, cu mitraliere... S-a descoperit chiar o tanchetă, ascunsă într-un garaj, într-o casă vizavi de postul de poliție! Indivizii aceia încercaseră să o mascheze, ca să pară un tractor, și-i vopsiseră toate plăcile din tablă. Vă dați seama? Sunt al naibii de dârzi, orice s-ar spune!

Episodul povestit de căpitan îl făcu pe Tewp să zâmbească, cu mâhnire.

— Pe oamenii aceștia îi însuflețește naiva energie dată de certitudinea că luptă pentru o cauză nobilă, asta-i tot... încheie el, apropiindu-se de fereastră ca să arunce o privire asupra grădinilor. Spuneți-mi, domnule căpitan, bănuiesc că sunteți flămând; vreți să acceptați o invitație la cină? Firește, la restaurantul hotelului. Sunt convins că vor putea să ne ofere ceva mai îmbietor decât popota...

O'Reilly nu era genul de bărbat care să facă mofturi când i se propunea o masă pe cinste. Oricât de neașteptată și

nepotrivită i s-ar fi părut propunerea lui Tewp, o acceptă bucuros.

Cei doi bărbați coborâtă în sala restaurantului, unul într-o ținută impecabilă, celălalt, murdar, mirosind urât, cu unghiile negre, după două zile de nesomn petrecute percheziționând pivnițele și curțile din spatele clădirilor din orașul vechi.

Nu se afla aproape nimeni în vasta sală a restaurantului de la King David, iar jumătate din încăperea oficială, luxoasă, era cufundată în întuneric. Două sau trei perechi, stânjenite, cuibărite pe scaunele lor ca niște cățeluși înfricoșați de furtună, se trudeau să ciugulească din somon sau dintr-o găină îndopată, cu vârful furculițelor din argint aurit. Conversațiile lor, chiar și fără zâmbete, erau purtate cu o voce scăzută, ca la o seară de priveghi. Câteva ventilatoare, rămase în funcțiune, puneau cu greu aerul în mișcare. Zăduful din local îl indispușe pe colonel, care-i ceru șefului de sală să pună o masă lângă piscină, acolo unde, cu câteva zile în urmă, forfoteau nepăsătoare persoanele cele mai de vază ale elitei anglo-palestiniene.

Cu toate că era secătuit de puteri, O'Reilly se bucura, evident, de clipa ce se ivise. Ușor amețit de oboseală, uluit de decorul în care se afla, destins de această pauză neașteptată, începu să vorbească tare, povestindu-și viața, între două îmbucături, înfrumusețându-și relatarea cu un strop de exagerare, în timp ce Tewp își turna deseori vin de Xeres. Miile de minciuni copilărești pe care le debita căpitanul îl amuzau pe colonel mai mult decât îl contrariau. Cu câțiva ani mai tânăr decât ofițerul aparținând pușcașilor regali irlandezi, Tewp înțeleșe de multă vreme că majoritatea oamenilor pătimește, din cauza cerinței de a se bucura de considerație, de recunoașterea calităților lor, deziderat care-i macină chiar pe cei mai

buni, putând să-i îndemne la fapte reprobabile, fără ca să-și dea seama întotdeauna. O'Reilly, se întreba Tewp, studiindu-și invitatul și în același timp uitând să mai mănânce, O'Reilly, așa de treabă și corect cum era, ar fi fost în stare să accepte trădarea, infamia, dacă i-ar fi slujit interesele? Din păcate, Tewp presimțea că da... De zece ani de când îmbrăcase pentru prima oară uniforma militară, de zece ani de când urmase sfaturile lui Leslie Colrow, profesorul de drept care, prin intervențiile sale, îi înlesnise intrarea în MI6, Tewp întâlnise mereu oameni lacomi. Lacomi de putere. Lacomi de bogății. Lacomi de supremație. Oameni care nu acționau decât din corupție, lașitate sau interes. De fiecare dată când închidea ochii, își amintea de chipurile, de alura persoanelor întâlnite în cursul tuturor acelor ani în India și în Europa orientală, pretutindeni unde-l purtase destinul. Dintre toți pe care-i întâlnise odată, pe drumul vieții, câți prieteni adevărați avusese? Fusesse Garance de Reault, franțuzoaica și Nicol, căpitanul doctor din Calcutta... Pe urmă Habid Swamy, bineînțeles, micul caporal hindus care acceptase să părăsească totul, ca să-și dea obștescul sfârșit pe câmpiile înghețate aflate la o depărtare de mii de leghe de țara și de soția sa... Mai era și Grigor Tenidze, fostul comisar politic georgian, care-și asumase riscuri nebunești ca să salveze niște copii care-i erau cu totul străini... Numai o femeie și trei bărbați. Patru suflete dezinteresate, izolate printre sute de alte ființe care nu știuseră decât să dea dovadă de egoism, violență sau cupiditate... Tewp înțelesese de mult că sufletul omenesc nu este decât un noian de josnicie, culoarea sa fiind neagră. Negru ca invidia, negru ca frica, negru ca omorul... Nici el nu făcea excepție de la această beznă obsedantă. Tewp era un criminal... Ucisese. Odinioară. Dar era perfect conștient că putea ucide din

nou. Și mai îngrozitor, din moment ce toată viața lui era demult închinată dorinței ireductibile de a ucide. A face să piară pentru totdeauna suflul vital al celor două ființe întâlnite pe malurile Gangelui, în urmă cu zece ani. A-i ucide pe Dalibor și pe Laume Galjero, asasinii de copii din Calcutta... Acesta era țelul vieții sale, de acum înainte. Aceasta era misiunea pe care jurase să o îndeplinească. Multă vreme acționase ca un vânător izolat, pe urmele vânatului: acum nu mai era singur. Aliați neașteptați i se alăturaseră. Mai întâi au fost lord și lady Bentham, în doliu după fiul lor Patrick și fiica lor. Sybil, adolescenți visători, vulnerabili, seduși și pe urmă sacrificați de cuplul Galjero, în cursul unei nopți în care fratele și sora își aduseseră ca ofrandă viețile lor celor ce-i ademeniseră. Pe urmă apăruse Thorun Gărensens, uriaș blond cu alură înnăscută de junker, care salvase viața lui Tewp când acesta lupta pe viață și pe moarte cu Ostara Keller, discipola cuplului Galjero... La urmă, îi venise în întâmpinare senatorul american Lewis Monti, un bărbat dur, de o probitate mai mult decât îndoielnică, dar periculos de influent, care-i urmărea și el pe români, cu o ură crâncenă. Cu caractere extrem de diferite, deosebindu-se în mod sensibil, prin vârstă, educație sau cultură, toți oamenii aceștia încheiaseră o alianță tacită ca să-i găsească și să-i pedepsească pe cei doi Galjero. Lupi însetați de răzbunare sosiți din toate punctele cardinale, se grupaseră instinctiv ca să urmărească, în haită, pe cele două ființe care le zdruncinaseră pe veci viața...

— Colonelul Tewp? Dumneavoastră sunteți colonelul Tewp, domnule?

Cu ochii închiși, cufundat în gândurile sale sumbre, Tewp nu-i dăduse atenție gramului cu spențer alb care se îndreptase spre el. Tânărul salariat al hotelului, purtând

calota rotundă cu emblema localului strânsă pe cap de o fâșie lată de elastic, strângea la piept o tăbliță pe care era înscris numele englezului, cu litere trasate cu cretă.

— Un apel telefonic din străinătate pentru dumneavoastră, domnule. Puteți să-l preluați dintr-una din cabinele de la recepție dacă doriți.

Mormăind de formă o scuză vagă, Tewp se ridică de la masă fără regret. Ocupat să mestece încet o enormă bucată de friptură de vită cu verdețuri, O'Reilly avea de mult privirea unui om doborât de prea mult vin bun.

Nathan Katz

În viața lui, Morgan O'Reilly nu avusese o senzație mai neplăcută decât în ziua aceea nefastă când urmărise, cu candoarea specifică vârstei, alaiul baloanelor de săpun și, vrând să vadă de unde pornea, se ridicase doar prin forța brațelor sale durdulii de copilăș până la buza cazanului în care se pregătea spălarea rufelor. Se rostogolise în apa cenușie, iar lichidul cu detergent care se revărsase cu viteza cascadei Niagara pătrunsese în toate conductele lui anatomice. Irlandezul păstrase această neplăcută amintire ani în șir, imprimându-i o rezervă categorică față de orice produs destinat mai mult sau mai puțin saponificării. Amintirea acestei întâmplări fu primul gând conștient ivit în mintea sa amorțită de vinul de Xeres, atunci când nasul și gâtul lui primiră din plin un șuvoi de apă cu clor din piscina hotelului King David. Înotător destul de bun, cu toate antecedentele sale de hidrofob, O'Reilly își coordonă destul de ușor mișcările ca să ajungă la scăriță, unde David Tewp îi prinse mâna, trăgându-l cu putere afară din apă. Arătând jalnic, șiroind de apă, căpitanul nu se trezise complet din beție. Scuipând, tușind, suflând, înțelese că neplăcerea aceasta fusese opera austerului colonel cu nasul din piele. Din nas îi curgeau mucozități și încercă să găsească o batistă prin buzunare. Compătimitor, Tewp i-o întinse pe a sa.

— Sunt dezolat că v-am adus în această stare, domnule căpitan. Este numai din vina mea. Nu ar fi trebuit să îndemn să bea un bărbat atât de epuizat ca dumneavoastră. Dar evenimentele se precipită. Am nevoie neîntârziat de dumneavoastră, de luciditatea dumneavoastră. Sper că nu v-ați supărat prea tare pe mine?

Tonul era de sinceră părere de rău. Tewp nu se prefăcea. Maniera fusese brutală, desigur, gândea O'Reilly, dar colonelul acesta atipic nu-i era antipatic. Ofițerul din compania regală de pușcași preferă să accepte pățania cu un zâmbet îngăduitor.

— Recunosc că aveam nevoie de o baie bună, domnule colonel. Dar dacă mi-ați fi spus-o cu blândețe, aș fi preferat să fac un duș la mine acasă. Fără să fiu îmbrăcat!

— Dar v-am spus-o cu toată blândețea, replică Tewp bătându-l pe umăr cu familiaritate, în semn de consolare. Vă rog să mă credeți. Dar dumneavoastră v-ați arătat mult mai atras de paharul dumneavoastră decât de ceea ce voiam să vă spun. Cum, din păcate nu am timp de pierdut, am optat pentru soluția radicală. Fără supărare?

— Fără supărare, domnule colonel. Am dat uitării metoda pe care ați folosit-o. Atunci, despre ce este vorba?

— Despre un om de legătură, de aici, din Ierusalim... Mi s-a comunicat un nume, care ar putea fi firul călăuzitor până la Hezner. Sunteți aici de multă vreme, după câte mi-a spus secretarul Hartford. Spuneți-mi ce știți despre un anume Zino Saporta...

Mai mult decât apa rece din piscină, numele pronunțat de Tewp îl trezi complet din beție pe O'Reilly.

— Zino Saporta reprezintă ultimul subiect de conversație pe care ar cuteza cineva să-l dezbată împreună cu dumneavoastră, domnule colonel, remarcă O'Reilly scoțându-și tunica, ca s-o usuce pe dalele din cărămidă roșie ale terasei. Puteți să vorbiți cât doriți despre facțiunile cele mai extremiste ale Irgun-ului, despre gangsterismul organizației Stern, despre trăgătorii izolați care trag asupra civililor arabi. Puteți vorbi chiar despre tirul obuzierelor coloniștilor pe piețele autohtone, dar feriți-vă cât puteți să menționați numele lui Zino Saporta... E prea complicat,

prea riscant. Lordul Cunningham însuși nu poate să facă nimic. Atunci, ce ar putea face niște simpli ostași ca noi...

Tewp își înfipse unghiile în palme. Ar fi vrut să-și manifeste nerăbdarea, mânia care începea să-l copleșească, dar se stăpâni, respirând doar adânc, ca să-și domolească bătăile inimii. Cu o voce înăbușită, încercă să-l convingă pe O'Reilly că voia să fie scutit de orice punere în gardă echivocă.

— Mă aflu aici într-o postură delicată, domnule căpitan. Misiunea mea este de a-l descoperi pe Hezner. Repede. În ciuda acestei operații Agatha care complică totul. În ciuda lipsei unui sprijin oficial, ținând seama de conjunctură... Dacă mă ajutați efectiv vi se vor oferi avantaje. Însemnate, după toate probabilitățile. Vă închipuiți că nu-l caut pe omul acesta din unicul meu interes. Am relații, protecții temeinice. Puternice. Persoanele care-mi oferă bunele lor oficii pot face ceva pentru dumneavoastră, dacă le-o cer. Atunci scutiți-mă de spaimile dumneavoastră și vorbiți deschis, fără să uzați de tertipuri.

O'Reilly era descumpănit; nu știa ce să creadă. Cu ochii ațintiți pe vârful bocancilor semăna cu un școlar muștrat de profesorul său. De la bun început, de când se întâlniseră, înțelesese că acest colonel ciudat își desfășura activitatea în afara unei legitimități militare.

Că el aparținea de niște Firme, de serviciul de spionaj al Coroanei, nu se îndoia nicio clipă, chiar dacă i se părea bizar faptul că Tewp refuzase mereu să-și contacteze colegii direcți, numeroși, aflați la Ierusalim, la postul lor. Că îl alesese pe el, un căpitan de infanterie obscur, ca să-l sprijine, nu i se părea normal. Chiar dacă investigațiile sale nu aveau nicio legătură cu războiul înverșunat dintre evrei și arabi, neîndoielnic Tewp avea foarte multe lucruri de tănuit. Totuși, cum să refuze să discute cu el?

— Saporta, spuse în cele din urmă căpitanul, cu vădită reticență, este unul dintre șefii mafiei cușer din Palestina. Poate să vă procure tot ce doriți: arsenalul obișnuit al negoțului cu prostituate, cu jocuri de noroc, cu alcool... Sau orice altceva, care v-ar interesa. Dar nu lucrul acesta îl face de neatins.

— Atunci ce anume?

— Tipul ăsta este omologul direct al lui Mickey Cohen, secundul lui Bugsy Siegel, căpetenia „familiilor” evreiești din California. De acolo cred că ricoșează către serviciile de informații americane... Asta-i tot ce știu. Cred că ați putea afla mai mult dacă v-ați adresa MI-6-lui dumneavoastră.

— Matrapazlăcurile acestui individ și oamenii lui de legătură din străinătate nu mă interesează. Nu am venit aici ca să-l demasc. Înlesnește-mi o întâlnire cu el, O'Reilly. Prin orice mijloc...

*

Tewp așteptă cu răbdare două zile, fără să iasă din cameră; căpitanul trebuie să apară. Afară, operația de epurare, condusă de armata britanică, se înăsprise, după multiplele represalii pe care le săvârșise Irgun-ul împotriva ostașilor regelui George al VI-lea. Aproape de Sfântul Mormânt, trăgători postați în ambuscadă au prins între multiple focuri o patrulă și au ucis patru civili. La Poarta Damascului un baton de dinamită fusese aruncat sub un camion afectat transmisiilor și tot echipajul fusese sfârtecat. La o mică distanță de ieșirea din oraș, pe drumul spre Tel-Aviv un post de control avusese de înfruntat un atac serios, cu mitraliera grea și cu grenade. Nouă soldați nu mai erau în viață. O situație insurecțională se crease în toate orașele Palestinei, iar Anglia, singură, neînțeleasă, blamată în străinătate de presa care nu se sfia să compare rebeliunea coloniștilor cu revolta ghetoului din Varșovia,

nu mai știa cum să procedeze. La Națiunile Unite, constituite de curând din rămășițele fostei Societăți a Națiunilor, antebelice, diplomații de la Foreign Office căutau să plaseze regiunea sub control internațional, dar americanii, pe ascuns, întârziiau luarea unei hotărâri adecvate evacuării din zonă a unei puteri căreia aveau tot interesul să-i submineze influența. Dacă Marea Britanie va rămâne multă vreme victima propriilor sale contradicții în cadrul viesparului palestinian, va lua curând sfârșit visul ei de a reprezenta un imperiu. Un vis pe care, de cealaltă parte a Atlanticului mulți ar fi vrut să-l făurească, în contul lor...

Tewp asculta buletinul de știri local, al BBC-ului, la un aparat de radio mare, din mahon, când bătu la ușă O'Reilly. Cu vocea lui afectată, oficială, spicherul enumera atacurile care avuseseră loc. Alți morți, atât britanici, cât și arabi sau evrei, erau trecuți pe lista victimelor, care era deja destul de lungă.

— După două mii de ani. Balfour i-a încurajat pe evrei să revină, să-și ocupe punctul lor de plecare, spuse irlandezul, pe un ton fatalist. Acum sunt aici și vor puterea. E logic, nu? Nu trebuie să ne mire, nu e altceva decât cursul firesc al Istoriei.

— Nu mă surprinde, domnule căpitan. Chiar dacă mă îndoiesc de faptul că Istoria își urmează cursul firesc, cum spuneți dumneavoastră. Oricum ar sta lucrurile, nu e problema mea în momentul de față, replică Tewp, nerăbdător.

— Nu știu încă dacă pot s-o numesc o veste bună, domnule colonel, dar cel puțin e o șansă neașteptată! Nu m-am înșelat când v-am spus că Agatha va prinde în mrejele raidului polițienesc mulți indivizi. De dimineață am vizitat închisoarea centrală. Am uns bine osia și am obținut

lista deținuților. E o hahaleră neînsemnată din cartierele periferice rău famate, prinsă cu un Colt 45 strecurat în pantalon. Îl cunosc, e Nathan Katz. Se ocupă de unul din tripourile clandestine ale lui Saporta. O ciomăgeală, o mică amenințare, încă o bătaie să-i meargă fulgii și fac prinsoare că va înlesni o întrevvedere cu patronul lui. Ei? Ce părere aveți? Ce ziceți?

— Zic că mă veți duce să-l văd imediat pe individul acesta, domnule căpitan. Am stat închis în cameră prea mult timp!

Cantonat la King David de când sosise, Tewp nu văzuse aproape nimic, orașul îi era aproape necunoscut. Instalat pe bancheta din spate a Buick-ului care-l ducea la centrul penitenciar, vru să deschidă geamul ca să poată respira miresmele Iudeei, să-și dea seama dacă semănau cu miresmele cunoscute din India. Pline de praf, pustii, străzile i-au șfichiuit fața cu duhori care-l făcură să respire greu. Ochii i se umplură de lacrimi. Îl cuprinse o migrenă atroce. Lacrimile șiroiau pe obraji săi.

Prin oglinda retrovizoare O'Reilly îl văzu, vru să spună ceva, dar nu cuteză.

— Nu vă îngrijorați din pricina mea, domnule căpitan îi spuse colonelul, încercând să-l liniștească. Rana mea îmi face uneori viața grea, dar e o indispoziție trecătoare. Am făcut o prostie deschizând geamul. Asta-i tot.

O'Reilly nu răspunse. Intuiția îi șoptise de mult că Tewp nu acceptă să fie căinat. În sinea sa îl compătimea din toată inima pe acest bărbat desfigurat și pentru prima oară îi trecu prin minte că i-ar fi făcut plăcere să-l cunoască înainte de a fi mutilat atât de groaznic. Stinghereala și mânia îl făcură pe căpitan să-și verse focul asupra ambreiajului mașinii, apăsând pe pedala acceleratorului, îndreptându-se cu toată viteza spre destinație.

Rămânând discret deoparte, în timp ce Tewp ducea tratativele de rigoare cu administrația, O'Reilly nu izbuti să descopere argumentul precumpănitor folosit de colonel ca să obțină o întrevvedere particulară cu deținutul Nathan Katz. În scurt timp, căpitanul și colonelul fură conduși într-o încăpăre goală cu pereții cenușii și o unică fereastră zăbreliță. Un bec lumina slab plafonul vorbitorului, în care mobilierul era redus la o masă de lemn noduroasă și la trei scaune cu împletitura de pai ruptă. Ofițerul irlandez avu timp să fumeze o țigară înainte de sosirea celor doi polițiști militari, care încadrau strâns un bărbat scund, îmbrăcat cu o cămașă scurtă, albă, pătată, purtând un pantalon de lână fără curea, cu picioarele goale în niște sandale de piele ale căror curele erau gata să plesnească. Măinile sale erau prinse în cătușe, pe care unul dintre polițiști vru să le scoată, dar Tewp îl opri.

— Nu suntem avocații domnului Katz. E un deținut. Rămâne ca atare.

— La ordinele dumneavoastră, sir! spuse soldatul, luând poziția de drepti. Vom aștepta pe coridor sfârșitul interogatoriului. Puteți să ne chemați îndată ce veți termina discuția cu inculpatul.

Katz privi cu spaimă masca de piele a lui Tewp, în timp ce părăseau încăpărea cei de la *Red Caps*. Plasată într-un ungher întunecos, departe de sursa de lumină agățată de plafon, silueta colonelului englez mai mult se ghicea decât se zărea. Nemișcat, tăcut, acesta îi părea și mai înfricoșător lui Katz, a cărui statură și greutate, sub media obișnuită, îl făceau să semene mai curând cu un copil.

— Sunt un cetățean înregistrat legal, începu el să se justifice, cu o voce tremurătoare. Am sosit aici împreună cu familia mea, în 1937, venind din Bulgaria, de la Sofia. Sunt aici încă din 1937, vă repet. Suntem cunoscuți prin partea

locului... Sunt cinstit... Nu știu de ce mă aflu aici... Greșeală! Greșeală!

Tewp nu se clinti, mulțumindu-se să-L privească pe Katz drept în ochi, în timp ce O'Reilly se apropia de individ, pe la spate, prinzându-l de subsuori și ridicându-l puțin de la pământ, ca un Hercule. Cu picioarele spânzurând în aer, cu pupilele dilatate de spaimă, Nathan Katz începu să urle chemări de ajutor în idiș.

— Nimeni nu va veni în ajutorul tău, Katz, spuse O'Reilly cu o voce aspră. Nu ne face să pierdem timpul, să știi că nu ți-ai găsit prostul. Știu că m-ai recunoscut. Și eu lăncezesc de multă vreme în Ierusalim. De suficientă vreme ca să știu cine ești, ce faci și pentru cine lucrezi. Atunci, ascultă cu luare-aminte tot ce-ți va spune colonelul, altfel nu-mi voi face niciun scrupul din a-ți sfărâma țeasta de colțul mesei! Mă va deranja doar faptul că voi fi nevoit să-mi spăl cămașa. Ne-am înțeles?

Discursul irlandezului îl calmă îndată pe Nathan Katz, care nu se mai tângui și nu se mai agită. Înainte de a se apropia de licheaua atârănând deasupra solului, la o distanță de trei picioare, pe Tewp îl fulgeră gândul că în fiecare bărbat, hotărât lucru, zace un torționar abil... Fără să-l fi învățat cineva, O'Reilly găsisese din instinct tonul și maniera de a se impune în fața lui Katz.

— Sunt colonelul David Norman Tewp, rosti cu încetineală ofițerul, având grijă să fie în plină lumină. Presupun că nu vă va fi greu să mă recunoașteți, din moment ce ne-am întâlnit acum. Nu-i așa, domnule Katz?

Evreul ashkenaz aprobă, dând din cap.

— Bine. Mai întâi să știți că micile dumneavoastră matrapazlâcuri nu ne interesează câtuși de puțin și suntem dispuși să vă lăsăm să vă duceți viața cum doriți...

Katz nu căută să-și ascundă oftatul de ușurare.

— Domnule Katz, continuă liniștit Tewp, vă vom scoate din închisoare. Chiar astăzi. Peste o oră sau chiar mai devreme... Cu condiția să ne îndepliniți cererea, firește...

— Ce fel de cerere, domnule ofițer? întrebă Katz, cu vocea gătită, simțind cum îi curge sudoarea de-a lungul trupului.

— Vreau să-l întâlnesc pe patronul dumneavoastră, Zino Saporta. Repede. În cursul următoarelor patruzeci și opt de ore. În caz contrar, înțelegerea noastră este anulată, cu toate repercusiunile pe care le implică, la care se adaugă altele, pe care nu le puteți bănuî! Amintiți-vă că aveți o soție și un băiat mare, de șaptesprezece ani... Informațiile mele sunt exacte, nu-i așa?

Ținând seama de această conjunctură, omușorul lui Katz urca și cobora, ca o membrană asupra căreia se exercita o presiune. Înghițind cu greutate, reîncepu să bâiguie fraze de neînțeles în ebraică; faptul acesta îl scoase din fire pe O'Reilly, care îl scutură din nou, de la stânga la dreapta, ca balansierul unei pendule, azvârlind picioarele acestui bărbat, juma de buletin" aproape la orizontală. Țipetele se întetiră, sunetele stridente ajunseră la limitele vocale ale evreului. Căpitanul îl ținu drept, ca un fir de plumb întins deasupra pardoselei, în fața lui Tewp, pe care criza lui Katz și remediul aplicat de O'Reilly nu-l făcuseră să clipească.

— Katz, vreau să obțin de la Saporta o simplă informație. Nu am nimic cu el, nu-i reproșez nici activitățile sale ilegale, nici legăturile pe care le întreține cu americanii. Numele lui mi-a fost dat de un om de legătură al lui Mickey Cohen. Spune-i lui Zino Saporta că vin din partea senatorului Lewis Monti...

O'Reilly nu se putu stăpâni și-i scăpă o înjurătură, dar Tewp îl fulgeră cu privirea și-i ordonă să-l reașeze pe Katz pe podeaua de beton.

— Dacă mă faceți să ies de aici pot transmite mesajul, acceptă în cele din urmă Nathan Katz după o clipă de tăcere, de intensă chibzuite.

În calota craniană a administratorului unui tripou mediocru se stârnise o furtună. Undeva, într-o zonă încă neprecizată a cortexului său, se furișase convingerea că cei doi englezi îi pusese în mână o carte interesantă, pe care putea s-o pună în joc, în vederea evoluției sale în organigrama extrem de complicată și de criptică a *familiei* Saporta.

— Din moment ce judecați rațional, vă garantez că veți ajunge la căminul dumneavoastră în mai puțin de o oră, domnule Katz, îi spuse Tewp, deschizând larg ușa vorbitorului și cerându-le paznicilor să scoată cătușele prizonierului.

— Atunci dacă așa vi-i vorba, domnule colonel, printre relațiile dumneavoastră se află Mickey Cohen și un senator american? Ați fi putut să mi-o spuneți și să vă folosiți de acești oameni de legătură ceva mai devreme, nu? Mârâi O'Reilly îndată ce se instalează la volanul Buick-ului, părăsind închisoarea.

— Lucrurile nu se petrec întotdeauna după voia noastră, domnule căpitan O'Reilly. Îl cunosc puțin pe senatorul Monti, e adevărat. Cohen, e altceva. Nu auzisem niciodată vorbindu-se de el, până acum, de curând. Evenimentele își urmează propriul lor ritm, după cât se pare... Ființele și lucrurile se fac cunoscute la timpul lor. Numai la timpul lor...

O'Reilly oftă adânc și-și scoase chipiul ca să se scarpine pe cap, mânios. Tuns foarte scurt, părul său rămăsese un puf blond-roșcat care nu izbutea să ascundă pielea albicioasă a craniului.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule colonel, păstrați-vă frazele pompoase! În ceea ce mă privește, de acum înainte mă voi mulțumi cu bucuriile simple.

— Bucuriile simple? Care, de exemplu?

— Ei bine, cea de a fi pus capăt interogatoriului. De la distanță Katz dădea impresia că e un sac de oase, dar credeți-mă pe cuvânt, era al naibii de greu. Începusem să obosesc mișcându-l într-o parte și în alta, ca pe o cădelniță!

Tewp și O'Reilly se despărțiră în seara aceea în holul hotelului King David, căpitanul îndreptându-se spre aripa ocupată de statul major. În timp ce Tewp luă ascensorul ca să ajungă la camera sa de la etajul cinci. Rămas singur, colonelul se dezbracă, acoperi cu grijă toate oglinzile din baie, cu ajutorul unor prosoape întinse, își desfăcu proteza, o dezinfectă cu alcool și o puse într-un etui. Lăsă să curgă apă caldă, făcu o baie fierbinte și, cu toate luminile stinse, sesizând doar liniștea molcomă a hotelului, adormi încetișor.

*

Succesor al lordului Gart, lord Cunningham, spre deosebire de predecesorul său, nu-și făcea niciun scrupul în privința aplicării manierei forte. Înaltul comisar răspunse zbaterilor Irgun-ului – care acționa cu energia disperării la loviturile date de operațiunea Agatha – printr-o nouă detașare de trupe și măsuri mult mai aspre, de percheziții și razii. Trei vase de război blocaseră portul Haifa, în timp ce altele ancorau la câteva ancabluri de coastele Tel-Avivului, astfel încât Ierusalimul să fie încolțit din mai multe părți, țintă ușor de atins de bateriile grele ale navelor. Această a doua bază militară impulsiona armata britanică, izbutind în câteva zile să pună capăt activităților rebele ale ultimilor combatanți evrei, dornici de

noi încăierări. Încetul cu încetul situația s-a normalizat. Barajele au fost ridicate, patrulările, s-au rărit, și viața și-a reluat un curs mai pașnic. Bineînțeles, cele două săptămâni de Lege Marțială nu reglementaseră problema constituirii vetrei naționale evreiești în Palestina, dar plaga purulentă a terorismului Irgun-ului fusese, după cât de pare, cauterizată. Cu puțin timp înainte de jumătatea lunii iulie 1946, orașul sfânt al evreilor, creștinilor și musulmanilor recăpătă ritmul unei metropole provinciale.

Nu fusese uitat niciun punct din înțelegerea stabilită între Nathan Katz și colonelul David Tewp. Prin intermediul cuiva, licheaua ținuse să-i comunice englezului că Saporta se afla la Beirut, cu afaceri, când se decretase, în seara de 28 iunie, închiderea frontierelor, dar știa din sursă sigură că mafiotul se va întoarce la Ierusalim îndată ce se va restabili libera circulație a persoanelor. Nu mai era decât o problemă de zile... Tewp nu avea niciun motiv să-l creadă. Totuși, s-a hotărât să-i acorde încredere și faptele s-au dovedit că avusese dreptate. Pe 25 iulie, dimineața, devreme, nemernicul se prezintă la recepția hotelului King David și ceru să-l vadă pe colonel.

— Cunoașteți bine Ierusalimul, domnule? întrebă Katz jovial.

— Puțin și prost. De ce mă întrebați?

— Pentru că am primit misiunea din partea cui știți, de a vă face un program turistic. Luați o încălțăminte comodă, pentru că astăzi vom avea mult de mers.

Tewp îi făcu semn că e pregătit să-l însoțească pe Katz acolo unde acesta avea chef sau ordin să-l ducă. Pe jos, cei doi bărbați părăsiră împrejurimile hotelului și se îndreptară spre centrul orașului. Katz, foarte degajat, cu mâinile în buzunarele hainei sale groase, impunea ritmul de mers. Tewp îl urmărea cu coada ochiului. Proeminența

unui Colt 45 deforma vădit șalele acestei caiafe. Aproximativ treizeci de minute merseră tăcuți, apropiindu-se de muntele Templului, unde se deslușea ca un far mat cupola de aramă coclită a Domului Stâncii. Ierusalimul nu era un oraș ca celelalte, Tewp o știa prea bine. Era un loc unic în lume, un loc în care fiecare piatră fusese martora istoriei celor trei monoteisme. Un oraș care ar fi putut constitui un liman de pace, de liniște pentru toți oamenii care credeau într-un singur Dumnezeu, dar care nu fusese, în decursul mileniilor, decât un loc în care sfâșierea și ura domniseră neîncetat.

— Vă place acest oraș, domnule englez? Corespunde imaginii pe care vi-o făceați înainte de a debarca în Palestina? Vru să știe brusc Nathan Katz, în momentul în care ajunseră într-o piațetă umbrită, în care se auzea susurul unei fântâni.

— Nu-mi făcusem nicio idee preconcepută, domnule Katz. E un oraș minunat... Fără doar și poate. Dar comentariul meu se oprește aici.

Răspunsul acesta morocănos stârni râsul răutăcios al ghidului.

— Este imposibil ca cineva să nu aibă în mod aprioric o idee despre Ierusalim, dacă este cât de cât creștin. Dumnezeu voastră sunteți, nu-i așa?

Tewp rămăsese fără grai, nu pentru faptul că refuza să satisfacă vădita curiozitate a lui Katz, ci pentru că simțea că nu putea da un răspuns sincer. Creștin, sigur că fusese, din uzanță mai mult decât din convingere, odinioară. Înainte de a sosi în India. Acum, prefera să alunge din gândurile sale orice referire la religie.

— Veniți! Să ne oprim o clipă la umbra acestor migdali, dacă sunteți de acord. Acolo, unde se află acea cafenea mică. La ora asta nu ne va deranja nimeni...

Nathan Katz o luă înaintea ofițerului, trase un scaun de fier și se așeză încrucișând brațele pe tăblia unei mese marchetate în stil oriental. Tewp luă și el loc, fără să manifeste vreo contrarietate, conștient că este o jucărie la cheremul acestui bărbat scund. În pragul ușii deschise în fațada casei se ivi un bărbat cu turban și șalvari, care veni să i întrebe, în limba arabă, ce doreau să bea. Katz îi răspunse în aceeași limbă, pe care părea s-o vorbească fluent.

— Știu ce gândiți, domnule colonel. Vi se pare ciudat că eu evreu european, instalat aici doar de zece ani, deci un colonist, îndrăznesc să mă plimb netulburat în cartierele musulmane ale acestui oraș. Nu înțelegeți nici faptul că eu vorbesc araba și că sunt primit fără ostilitate.

— E adevărat. Asta mă surprinde. Credeam că arabii și evreii rămân în zonele lor rezervate și sunt gata să pună mâna pe cuțit dacă se întâlnesc.

Pentru prima oară Nathan Katz zâmbi larg, aproape amical. Tewp remarcă lipsa unui canin.

— Am depășit stadiul armelor albe, domnule ofițer. Dumneavoastră înșivă ați putut constata în cursul săptămânilor trecute că noi, semiții, suntem oameni moderni: știm să ne măcelărim cu cele mai bune creații ale armamentului industrial... Lăsând deoparte gluma de prost gust, să nu îi luați drept niște idioți, nici pe evrei, nici pe arabii din Palestina. Masacrele sunt acțiunea unei minorități, la ei și la noi. Oameni întărâțați. Cred că majoritatea coloniștilor și a băștinașilor ar fi gata să se înțeleagă, așa cum știu să acționeze oamenii simpli pe care nu-i poluează un exces de politică. Eu fac parte dintre acești oameni simpli. Ca omul de la cafenea... El o știe. Mai mult: el o simte. De aceea mă lasă în pace.

— Dar nu ești un artizan obișnuit, Katz. Nu ești nici profesor, nici infirmier. Ești un gangster! Porți o armă. Oamenii simpli despre care vorbești nu au astfel de deprinderi...

— Vă înșelați, domnule colonel. Sunteți un om plin de *a priori*, ca majoritatea europenilor. Sunt un bandit, e adevărat. Un mic ticălos care profită de situația tulbure ca să câștige bani cu ușurință, ținând un tripou prăpădit unde oamenii pașnici din cartierul meu vin să-și joace leafa pe o săptămână. Dar asta-i viața! Nu aveți ce-i face. Fac parte din universul acestor oameni mărunți, neînsemnați. Personific umbra lor necesară. E o umbră mică, o umbră ușor amenințătoare, care le seamănă.

Nu e o umbră smintită, cu dorința aprigă de a răsturna ordinea lucrurilor. Tâlharii vor exista totdeauna, pentru că sunt mai puțin periculoși decât idealistii. Ei nu vor să schimbe lumea. Vor doar să profite de ea!

Katz revela o personalitate care-l surprindea pe Tewp. Zbătându-se, atârnat de brațele căpitanului O'Reilly, omul lui Saporta i se înfățișase ca o ființă slabă, fără caracter și desigur fără cultură. Dar aici, stând la masă în acest loc tihnit, Katz dădea dovadă de o profunzime a gândirii, de care englezul, aprioric, nu-l crezuse capabil.

— Și oamenii care fac parte din Irgun? La ce se rezumă părerea dumitale despre ei? Se încumetă să întrebe omul din MI6, în timp ce chelnerul aducea pe o tavă de aramă bătută două pahare de ceai aromat cu boabe de cardamon.

— Irgun-ul? Oamenii aceștia se bucură de o susținere extrem de puternică. Sunt integri, leali, manipulați de oameni care trag sforile din umbră și se cred îndreptățiți să dispună de ei, îndată ce și-au îndeplinit sarcina. Cu toate acestea, ei vor câștiga în cele din urmă. Acum ei fac o muncă murdară, dar peste zece ani toate aceste lucruri vor

fi date uitării. Războiul lor se va sfârși, victoria va fi a lor. Foarte curând, aici va fi creat un nou stat, domnule. Liber. Primul după nouăsprezece secole. Hrănit cu sângele vărsat de teroriștii de la Irgun. Vor deveni personaje politice de prim rang. În prezent, sunt tratați drept ucigași, în viitor vor fi primiți ca șefi de stat la una din ambasadele dumneavoastră. Prevăd că așa va fi.

Tewp luă paharul de ceai și-l duse la buze, ca să-l bea încet, cu înghițituri mici. Prin fața lui se perinda tot mai multă lume: femei palestiniene întorcându-se de la piață, bărbați în costum occidental a căror naționalitate nu putea fi precizată, după cum nu se putea bănuî ce îi preocupă, copii care se fugăreau, chiar și un turist care se plimba, purtând un aparat de fotografiat în bandulieră.

— Și Saporta? Care-i rolul lui în acest război?

— Saporta joacă pe toate fronturile. De mult. Indiferent de felul în care vor evolua evenimentele, el va fi unul dintre cei care vor avea cel mai mult de câștigat. E un bărbat foarte inteligent, veți vedea, mult mai inteligent decât mine. Nu mai e nimic de adăugat.

Katz se ridică, aruncă pe masă câteva monede și arată cu mâna direcția pe care să o ia. Tewp îl urmă fără a scoate un cuvânt, cu ochii plecați pentru că soarele ardea prea tare.

— Veniți, spuse Katz, vă conduc la Zidul Plângerii, chiar un *goy*⁶ ca dumneavoastră are dreptul să-l vadă, măcar odată în viață.

Cei doi bărbați porniră la drum, angajându-se pe străduța îngustă până la poalele muntelui Templului, strecurându-se printre tejghelele pieței arabe, dând la o parte găinile care ciuguleau boabele sălbatice crescute între resturile caldarâmului, Katz țipând la puștii arabi

---

⁶ *Coy* – creștin, în limba ebraică (n. Trad.).

care încercau să se agațe de uniforma lui Tewp, ca să cerșească un ban... Ajunseră pe esplanada care se întindea în fața Zidului Plângerii. Bărbați purtând pălărie, îmbrăcați cu redingote negre, având perciuni lungi. Își legănav torsul, cu mișcări iuți, sacadate, în fața enormelor moloane fisurate. Soldații britanici, în șort, cu șosete lungi și căști grele, se străduiau să patruleze în tăcere, fără a le da atenție. Privirile furioase ale acestor tineri veniți din nord se îndreptau spre aceste persoane aparținând altor vremuri; tot ce vedeau li se părea de neînțeles. Katz căuta umbra ultimei case înainte de a ajunge la esplanadă și se lipi de perete, cu un picior îndoit sub coapsă.

— Știți prin ce diferă religia evreilor de oricare alta, domnule colonel Tewp? Prin ce anume este considerată matricea a tot ce există?

— Ei bine, aș spune... pentru că e primul monoteism la scară mare, desigur. Yahve, Dumnezeuul vostru este întâiul, Atot-facătorul, Preexistent. El este cel care a dat viață omului și care i-a dat drept misiune să stăpânească pământul. Yahve este Dumnezeuul Istorie. Cred că astfel diferă radical de anticele divinități păgâne, care nu erau altceva decât zei cu funcții specifice, vizând viața de zi cu zi și perpetuarea unui echilibru. Yahve este Dumnezeuul unui program, al unui plan care trebuie tradus în practică...

Katz fluieră admirativ.

— Mă impresionați în mod deosebit, domnule militar. De obicei goy sunt departe de a fi atât de remarcabil informați. Pariez că ați urmat seminarul teologic înainte de a vă înrola în armată. Greșesc? Așa a fost?

— Nu. Doar că am citit mult o bună parte a vieții mele.

— Avem deci un punct comun. Și eu am citit mult. Și am văzut, de asemenea, multe. Să știți că sunt un om evlavios. Aproape tot atât de evlavios ca acești monahi care vin zilnic

să se legene, mișcându-se de pe un picior pe altul, lângă ultimele vestigii ale Templului nostru... Da, da, știu, asta poate să vă facă să râdeți, dar este purul adevăr. Când te naști evreu știi că aparții unui popor de preoți. Poporul Ales, datorită căruia omenirea a intrat în Istorie...

— În momentul de față nu mă preocupă Istoria. Doar Saporta. Când îl voi întâlni, în sfârșit?

— Răbdare, prietene. Se lucrează. De ce credeți că de azi dimineață vă plimb prin tot orașul?... Nu răspundeți? Vă plimb pentru că Saporta vrea să vă vadă, să vă studieze, înainte de a lua hotărârea că merită osteneala să vă acorde o parte din timpul său. I-am vorbit despre dumneavoastră, un ofițer britanic care dispune de puterea de a scoate din închisoare pe oricine, în mai puțin de o oră. Un om ciudat. Un om cu puteri discreționare. Saporta e interesat. Saporta e curios... Dar are și rezerve față de dumneavoastră. Vrea mai întâi să-și formeze o părere de la distanță.

— De la distanță? Vrei să spui că ne observă chiar în clipa asta?

— Din spatele unei ferestre, poate. Nu știu nimic în această privință. Poate că stă într-o mașină staționată undeva. Poate îl vom întâlni mai târziu, când ne vom continua drumul. Poate că așteaptă în ultima sală a cafenelei din piața cu migdali... Nu știu. Eu am de urmat un itinerar și de respectat un orar, pentru că nu sunt decât un executor.

Își întinse încheietura mâinii, ca să se uite la ceas.

— De altfel, am întârziat puțin. Veniți, plecăm de la Templu...

Evitând mereu străzile moderne, gudronate, luminate și renovate de englezi, cu mașini de excavat-încărcat, Katz îl conduse pe Tewp în vechiul cartier al fabricării săpunului, aproape de zidul de împrejmuire dinspre sud.

Fabricarea săpunului, odinioară una din marile specialități ale orașului aflat sub administrație otomană, nu mai e asigurată, în ziua de azi, decât de câțiva artizani izolați. Alep, orașul sirian rival, s-a mecanizat mai repede, ruinând într-o generație marile fabrici din care au mai rămas clădirile pustii și bazinele secate. De-a lungul unui teren în paragină, situat între două clădiri părăsite, Katz se opri brusc.

— Aici e ceva interesant, spuse el îndreptându-și degetul arătător spre un parapet din cărămizi galbene, înălțat în mijlocul terenului viran.

Cei doi bărbați se apropiară, pașii lor ridicând un praf de culoarea cenușii; pe urmă Katz depărtă ierburile sălbatice care creșteau la întâmplare, în fața micului zid.

— Priviți, domnule Tewp. Vedeți aceste urme brune pe piatră? Știți ce este?

Colonelul răspunse „nu” dând din cap.

— Este sângele lui Abel, trădat de fratele său. Aici, acum patru ani, în februarie 1942, membrii grupului Stern și ai Bneha Biryonim, adepți ai luptei pe viață și pe moarte împotriva englezilor, au fost executați de Haganah, care era un fel de armată paralelă evreiască, colaboratoare a ocupanților, tolerată de britanici încă de la începutul mandatului lor. Patriotii au murit fluturând Cartea Sicarilor⁷, un manual de terorism scris de unul de-al lor, Abba Hahimer, dedicat lui Charlotte Corday, ucigașa lui Marat, precum și lui Fanny Kaplan, care a tras asupra lui Lenin, în 1918...

— De ce îmi povestești toate astea, Katz? întrebă Tewp.

— Ca să înțelegeți că Dumnezeu nostru din Istorie este un Dumnezeu greu de înțeles, crud, căruia îi plac paradoxurile, răsturnările de situație, tainele... Uneori îi

---

⁷ *Sicari* – ucigași plătiți. (n. Trad.)

place să vadă cum se sfâșie copiii lui preferați... Dar cum am putea să-i purtăm pică, cine suntem ca să fim în măsură să-L judecăm?

*

Tewp îl urmase pe Katz cu docilitate până în clipa în care, spre mijlocul după-amiezii l-a adus din nou în fața intrării de la hotelul King David.

— Asta e, vă las aici, domnule colonel. N-ați remarcat nimic, dar eu știu că ați fost văzut de Saporta. Până mâine va lua o hotărâre. Dacă este de acord să vă primească, vă voi informa cu privire la modalitățile acestei întrevederi. Mai cu seamă, nu ieșiți din hotel înainte de a vă da de veste...

Încă o dată Tewp era nevoit să se resemneze. Îl lăsă pe Katz să plece, fără să încerce să-l urmărească sau să-l amenințe. Știa că timpul trebuia să-și facă lucrarea, iar firul pe care i-l întinsese senatorul Lewis Monti, de partea cealaltă a Atlanticului, era subțire și fragil. Cel mai mic semn de nerăbdare putea să-l rupă. Tewp refuza să-și asume riscul. Zdrobit de oboseală, după o zi întreagă de mers pe jos, cu limba umflată de căldura verii palestiniene, împinse ușa barului și se așeză într-un fotoliu încăpător. La ora aceea, barul nu prea avea clienți. Un chelner ștergea alene niște pahare, în spatele tejghelei, ascultând buletinul de știri oficial, difuzat de un aparat de radio greoi, așezat pe o etajeră în spatele lui. De la locul în care se afla, Tewp percepea slab murmurul neclar al spicherului, dar deslușea, totuși, tonul exagerat de dramatic, aproape bulversat. Văzu că barmanul își lăsă lucrul ca să-și lipească urechea de difuzorul aparatului. Când buletinul luă sfârșit, fiind înlocuit de o melodie oarecare, chelnerul veni să ia comanda.

— Ce se întâmplă? Vești proaste? Întrebă Tewp.

— Doi sergenți britanici au fost răpiți în dimineața asta de către Irgun, domnule. Teroriștii amenință că-i vor ucide, dacă prizonierii tăcuți în cursul operațiunii Agalha nu vor fi eliberați imediat. Ce părere aveți? E groaznic, nu-i așa?

Tewp aprobă cu o mișcare a capului, resemnat, își bău paharul și, fără să mai zăbovească, luă ascensorul până la etajul cinci. Când vârî cheia în broască, fu foarte puțin surprins să constate că floarea cheii intră prea ușor în broască. Descuiată, ușa camerei sale se deschise aproape de la sine, cu un scârțâit sinistru. Tewp intra, pregătit să descopere ce se întâmplase. Nu-și luase nici măcar precauția de a scoate din teacă vechiul Webley care-i atârna la șold, revolverul greu pentru exercitarea funcției, pe care-l primise cu zece ani în urmă din mâinile sergentului armurier al MI 6. Pentru moment, era inutil. Nimeni nu atenta încă la viața sa. În lipsa sa se făcuse o percheziție în toată regula. Nu se punea problema cum pătrunseseră în apartamentul său. A forța broasca unei camere de hotel, el era cel mai în măsură s-o spună, era la îndemâna primului venit. El însuși o făcuse, când sosise în India, având drept misiune supravegherea agentului special, Ostara Keller. Adevărata problemă nu era „cum”, ci „cine”? Comanditarul în spatele executanților... Zino Saporta, evident, putea fi primul suspect. Mafiotul știa că Tewp va lipsi o bună parte a zilei. Prudent, atât din cauza profesiei, cât și a firii lui, nu-și făcuse scrupule ca să dea dispoziție de a percheziționa temeinic spațiul ocupat de bărbatul cu nasul de piele. Tewp nu-și pierdu vremea cu verificarea sumei mari de bani lichizi – lire sterline, dolari americani, franci francezi – pe care o transporta în fundul dublu al genții sale de călătorie. Nu se opri nici să constate dacă anumite dosare dispăruseră. Nu. Ce-l interesa mai presus de orice era conținutul unei cutiute

dreptunghiulare, din lemn tare, pe care avusese precauția s-o ascundă, desprinzând o placă de faianță din baie și săpând cu cuțitul o scobitură în cărămidă. Cu febrilitate, cu ritmul cardiac accelerat de îngrijorare, englezul sări peste teancul de haine împrăștiate și intră în baie. Sparte de pardoseala cu plăci de marmură, sticlele cu produse pentru bărbierit răspândeau un miros lăptos, respingător și făceau podeaua alunecoasă. Tewp se apropie de perete și răzui rostul fals pe care-l făcuse cu pastă de dinți. Placa se desprinse. În spatele ei, cofretul era încă acolo. Cu un oftat de ușurare dar cu mâna tremurândă, Tewp îl scoase și-l deschise. Înăuntru, aliniat frumos, în lăcașul lor de serj negru, stăteau cinci fiole și o seringă lungă, medicală... în timp ce închidea cu grijă ascunzătoarea, sună telefonul din cameră. El recunoscu vocea lui Nathan Katz, răsunând în receptor.

— Lucrurile se precipită, domnule colonel. Pentru dumneavoastră, decurg bine... Domnul Saporta vă transmite că vă așteaptă în seara aceasta, la cafeneaua ad-Dihwân. La miezul nopții. Să fiți punctual pentru că nu vi se va oferi al doilea prilej...

Cafeneaua ad-Dihwân, miezul nopții

Căpitanul O'Reilly se încăpățâna să-l refuze pe David Tewp care-l rugase să-l însoțească până la cafeneaua ad-Dihwân.

— Cu tot respectul pe care vi-l datorez, domnule colonel, a început să mi se acrească de toate problemele pe care le aveți de rezolvat! E adevărat că-mi place și mie, din când în când, să plutesc în ape tulburi, dar lucrul acesta întrece măsura! Ați vrut să vi-l găsec pe Hezner? Am avut acces, în secret, la fișierele Oficiului de imigrație. Ați vrut să vă înlesnesc o întâlnire cu Saporta? I-am scuturat jocul lui Katz, ca să vă ajute. Și ce mi-au adus toate astea, până acum? Nimic! Nimic, în ciuda promisiunilor dumneavoastră, frumoase dar înșelătoare. Și acum îmi cereți să-mi sacrific seara asta liberă, ca s-o fac pe dădaca, să vă însoțesc la spelunca aia, și eu să fiu de acord? Nu, nu, și nu!

Bătând cu pumnul în masă, ca să accentueze cele spuse, O'Reilly voia să fie înțeles, pentru că intenționa să pună capăt, chiar din seara aceea, incidentului numit David Norman Tewp.

— Și nici nu-mi stă capul la așa ceva! continuă el. Ați auzit buletinul de știri? Sunteți la curent cu răpirea sergenților Paice și Martin, reținuți ca ostatici? Eu îi cunosc, închipuiți-vă! Nu sunt niște anonimi pentru mine, niște nume fără chip, cum îi percepeți dumneavoastră. Mergeam împreună uneori, ne cheltuiam solda la fetele de la bordel sau trăgeam o băută cu arak, la baruri... Sunt lipi de treabă și bestiile alea de asasini îi vor ucide! Măine poate îmi va veni rândul mie. Sau dumneavoastră! Mai cu seamă dacă faceți prostia de a vă duce să vă aruncați direct în gura lupului!

Ținând seama de surescitarea nervoasă a irlandezului, Tewp socoti că e mai înțelept să nu mai insiste. Zâmbind înțelegător, îl bătu pe umăr pe O'Reilly înainte de a-i întinde un plic pe care-l scosese din buzunarul interior al hainei.

— Drept compensație pentru timpul pe care mi l-ați acordat și pentru strădaniile dumneavoastră, domnule căpitan. Vă mulțumesc din tot sufletul pentru sprijinul dumneavoastră. Fără dumneavoastră, nu aș fi putut să-mi urmez calea...

O'Reilly, luat prin surprindere, vârî plicul în cămașă, fără a rosti un cuvânt, dar sângele i se urcă în obraji și începu să se miște de pe un picior pe altul, ca un copil fâstăcit.

— Nu e rațional ce faceți, domnule colonel. Saporta are o reputație îngrozitoare, e capabil de orice. Dacă roștiți un cuvânt care-i displace, puteți să vă așteptați la pierderea unui lucru mult mai prețios decât nasul dumneavoastră! Oh! Doamne Dumnezeule!

Căpitanul își astupă gura cu mâna, conștient că spusese o enormitate. Dar Tewp nu se simțea șocat. Dimpotrivă. Cunoștea prea bine genul de sentimente pe care-l provoca diformitatea sa: curiozitate, dezgust, batjocură, fascinație morbidă... De sute de ori le constatasese în privirile celor întâlniți întâmplător pe străzile tuturor orașelor străbătute de când fusese rănit. Remarca lui O'Reilly, făcută fără răutate, nu avea nicio însemnătate.

— Nu vă mușcați buzele, domnule căpitan. Știu ce ați vrut să spuneți... Nu vă simțiți obligat, din cauza aceasta, să vă răzgândiți. Îl voi întâlni pe Saporta singur. Orice s-ar întâmpla, va fi mai bine...

Singur, așadar, Tewp ieși din hotelul King David către ora unsprezece seara, chemă un taxi care-l duse la o distanță de vreo sută de yarzi de cafeneaua ad-Dihwân.

Șoferul, un arab de vreo patruzeci de ani, îl lămuri, într-o engleză strălucită că, și în cazul în care ar primi un bacșiș foarte mare, nu s-ar apropia de localul acela. Pe o hârtie îngălbenită, schiță vag cu creionul planul cartierului pe care desenă săgeți astfel încât Tewp să nu se rătăcească. După aceea, îl lăsă pe englez să coboare și demară cu toată viteza în marșarier, claxonând continuu, ca să-i alunge pe trecătorii care mergeau pe șosea. Când mașina a dispărut din câmpul său vizual, agentul din MI6 a văzut că rămăsese singurul occidental în mijlocul unei mulțimi de coloniști noctambuli. Profitând de răcoarea nopții, stând în pragul casei, bătrânii discutau cu înflăcărare cu vecinii din față și trebuiau să țipe ca să se poată auzi, de pe un trotuar pe celălalt. Strecurându-se printre picioarele bătrânilor, copiii se fugăreau, învârtind deasupra capului puști de lemn, iar mamele lor, femei austere cu bluze negre, îi supravegheau cu coada ochiului, în timp ce își vedeau de treabă, ocupate cu vreun lucru de mână sau cu curățatul legumelor. Primul lucru care-l frapă pe Tewp fu lipsa bărbaților în puterea vârstei. Al doilea lucru care-l miră fu lipsa de interes pe care i-o arătară locuitorii cartierului, care nu-l învredniciră nici măcar cu o privire. Parcă ar fi fost transparent și când și-a dat scama că nimeni nu-l băga în seamă, fu surprins de o bucurie fără margini, simplă și curată, de care nu mai avusese parte din ziua în care medicii spitalului militar, secția chirurgie plastică, îi mărturisiseră neputința lor de a-i reconstitui fața. Actualul șoc fu atât de mare încât i se urcă sângele la cap și-l cuprinse amețeala. Faptul că acești oameni, acești civili, îl disprețuiau și-l ignorau în mod deliberat sub pretextul că purta o uniformă engleză i se părea neîndoielnic. Dar faptul că acest dispreț, în loc să-l

jignească, îi aducea, dimpotrivă, o undă de libertate și de bunăstare, reprezenta ceva cu totul neașteptat.

Nemișcat, așteptă puțin ca să-și revină din amețală; pe urmă, ca să se amuze și mai cu seamă de plăcere, luă hotărârea de a merge încet, bucurându-se de fiecare pas, savurând minunata senzație a unui anonimat pe care i-l confereau, în mod miraculos, dramele politice care măcinau Palestina. Verificând direcția pe care o luase cu ajutorul planului desenat în grabă de șoferul de taxi, David Tewp ajunse aproape de cafeneaua ad-Dihwân cu nouă minute înainte de miezul nopții. Un neon galben pâlpâia deasupra intrării acestei spelunci de cartier. Doi tineri evrei, cu părul buclat și pielea foarte albă fumau și discutau pe trotuar. Îndată ce au remarcat silueta colonelului care se apropia, și-au stins țigările și s-au întors spre el.

Tewp veni în întâmpinarea lor, cu calmul omului care știa că e așteptat. Cerberii nici măcar nu și-au dat osteneala să-i verifice identitatea. Cel mai înalt bătu o dată, scurt, în poartă, în centrul căreia se deschise o lucarnă. Două fraze în ebraică au fost suficiente ca să se deschidă bârlogul, dând la iveală o scară dreaptă, strecurată între pereții tapițați cu catifea roșie, care se afunda în sol. Tewp coborî fără a întoarce capul, trecând – fără să-l vadă – aproape de individul care-i deschisese poarta. Prinse într-o ghirlandă, lămpi mici vopsite grosolan cu roșu, răspândeau o lumină slabă, treptele se distingeau cu greu. Pe măsură ce cobora, se auzeau mai bine frânturi de conversație, râsete și muzica unor instrumente muzicale cu coarde. Tewp trase o draperie groasă, neagră, și pătrunse într-o sală boltită în care era un aer greu, de miros de tutun, parfumuri grele și sudoare. Mișcându-se în semiobscuritate, forme omenești treceau foarte aproape de

el, dar ochii lui care nu se obișnuiseră cu lumina difuză, nu reușeau să le deslușească trăsăturile. Tewp făcu câțiva pași înainte; localul era îngropat adânc, la vreo zece yarzi sub nivelul solului și plafonul său jos era susținut de coloane subțiri de piatră cu bordură de plăci de faianță străveche. Flăcăruile portocalii ale unor rare lumânări așezate pe mese alcătuiau tot eclerajul. Localul era o ciudată îmbinare de cafenea orientală tradițională cu un club de metropolă occidentală. Din Orient, gheridoanele octogonale, alcovurile încărcate cu perne, narghilele și carafe de aramă, rânduite pe etajerele de lemn, sunetele ascuțite ale unei *rebaba*, pe coardele ciupite de un muzicant invizibil... Din Occident, bărbați și femei cu haine moderne, bine croite, tejgheaua mare din fundul încăperii. Tewp remarcă o bancă liberă și se așează. Un bărbat bine îmbrăcat, destul de tânăr și cu părul ondulat cu măiestrie se îndreptă spre el.

— Ați sosit mai devreme, cu câteva minute, murmură necunoscutul într-o engleză fără accent. Nu e prea bine. Domnul Saporta apreciază punctualitatea... Eu sunt unul dintre secretarii săi. Mă numesc Dov Chevat.

Chevat îi întinse mâna lui Tewp care șovăi o clipă înainte de a i-o strânge. Amândoi și-au strâns mâinile fără căldură. Chevat avea ochii negri umbriți de gene lungi. La încheieturile mâinilor străluceau butoni de manșetă bătători la ochi iar în nodul de la cravată era înfiptă o perlă mare, albă. Tewp îi dădea cel mult treizeci de ani. Tânărul scoase din buzunar tabachera și i-o întinse lui Tewp, care refuză cu un gest țigara oferită. Secretarul își aprinse bricheta și-i făcu semn colonelului să mai aibă răbdare câteva clipe. Se duse la bar de unde se întoarse cu două pahare cu băutură tare.

— Beți spuse el. Domnul Saporta trebuie să sosească. Nu ar fi mulțumit dacă ar ști că nu v-am oferit nimic...

Tewp nu obișnuia să bea băuturi tari; nu-i plăcuseră niciodată. Nu se atinsese de scotch-ul său pentru că nu-i plăcea dar și pentru că era circumspect. Chevat îl sorbi pe al său dintr-o înghițitură; în acel moment umbra unei persoane masive se apropie de ei. Secretarul puse paharul pe masă, se ridică și se duse să aducă un fotoliu pentru patronul său.

— Domnul Zino Saporta, preciză el, iar Tewp se strădui să se ridice în picioare, ca să-l salute pe stăpânul localului.

— Sunt încântat că am ocazia să vă întâlnesc, domnule colonel, începu Saporta. Cunoașteți formula: prietenii prietenilor prietenilor mei sunt prietenii mei...

Tewp zâmbi și își încrucișă brațele pe piept. Din instinct îi dis plăcea să stea jos în cafeneaua aceasta, ad-Dihwân, care semăna cu o criptă. Din instinct îl disprețuia pe Dov Chevat și tot din instinct deja nu-l putea suferi pe Saporta, bărbatul acesta corpulent, încălțat cu mocasini galbeni, cu un costum albastru deschis prea strâmt, care fuma o enormă țigară de foi răspândind un miros de cauciuc ars.

— Atunci, lămuriți-mă puțin, care e dorința pe care aș putea să vi-o satisfac, domnule ofițer al armatei britanice.

— Am pornit în căutarea unui bărbat, explică Tewp. Un bărbat despre care știu că se află la Ierusalim. E clandestin... firește, din punctul de vedere al administrației britanice. Numele lui este Ruben Hezner. Dacă mă ajutați să-l găsesc, cred că senatorul Monti își va exprima satisfacția, mulțumindu-i lui Mickey Cohen, care, la rândul lui, vă va fi extrem de recunoscător. E un lanț de interese din care toți pot trage foloase...

— Monti? Luigi «Lewis» Monti? Chiar despre el vorbiți?

Tewp încuviință.

— Atunci o cunoașteți pe licheaua asta bătrână! Ce carieră a făcut omul ăsta, incredibil, nu-i așa? De la *Hell's Kitchen* la senat! Trecând și printr-o celulă de la Alcatraz, pe deasupra! Nu-i este dat orișicui să înceapă cariera în cel mai primejdios cartier din New York și să și-o încheie ca un politician influent în saloanele înaltei societăți din Washington! Este foarte important pentru un mic păduchios de sicilian catolic! Deci lucrați pentru el?

— Eu lucrez *cu* senatorul Monti. Nu *pentru* el. Să zicem că avem un țel comun.

— Un țel comun care se realizează cu contribuția lui Ruben Hezner. Asta e?

— Asta e.

— Interesant. Și chiar începeți să mă interesați foarte mult, domnule colonel! Mi-am dat seama imediat că nu sunteți un britanic asemenea celorlalți. Nu vă aflați aici ca să contracarați apariția viitorului nostru Eretz Israel?

— Nu acesta este obiectivul meu.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Saporta, cu un zâmbet larg ce-i dezveli dinții îngălbeniți de tutun. Purtați uniforma de ofițer superior dar aceasta nu reprezintă ceea ce sunteți în realitate... Sunteți un independent. Un marginal. Un mercenar, poate... Sunt sigur că nu sunteți mandatat de armata engleză pentru a face cercetări... Un agent oficial al MI6 nu ar acționa ca dumneavoastră...

— A-l găsi pe Hezner e un lucru care vă stă în putință sau nu?

Saporta izbucni în râs și se lăsă pe spate, făcând să scârțâie stinghiile fotoliului său.

— *An alter bakanter*, Ruben Hezner! E o veche cunoștință. L-am întâlnit cândva, după cum am întâlnit deja cel puțin o dată pe oamenii care se află aici, în Ierusalim. Nu există niciun colonist oficial, niciun imigrant

clandestin căruia să nu-i strâng mâna într-una din zile! În orașul acesta sunt la mine acasă, Tewp. Îi las să intre pe cei care vreau eu, nu se face nimic fără permisiunea mea. Îi am în palmă chiar și pe cei de la Irgun, chiar și pe veteranii de la Stern. Cât voi trăi, așa va fi! *Farshtaist*, Tewp? Înțelegi?

În colțul său, Dov Chevat se suci, își pipăi perla de la cravată cu vârful degetelor și își dresă glasul înainte de a interveni în discuție.

— Putem să intrăm în legătură cu bărbatul pe care-l căutați. E posibil, dar va cere timp. Noi nu-i supraveghem pe toți. Pe urmă, Hezner e un tip care deține un statut cu totul deosebit. Nu se supune întotdeauna ordinelor, e un îndărătnic. Nu vă putem garanta că va accepta.

— Chevat are dreptate, e un sfat înțelept, admise Saporta. Hezner nu e un *shlub*, un idiot pe care-l poți manipula cum vrei! Și nu l-am mai văzut de multă vreme. E posibil să pun mâna pe el, dar nu-l voi aduce cu forța în fața dumneavoastră. A-l îmbuna cere câtva timp. Dacă mi-ați spune de ce îl căutați, asta m-ar impulsiona, firește, și ar da mai multă greutate argumentelor mele...

— E o motivație de care veți ști să vă dispensați, sunt sigur, răspunse englezul pe un ton în care se ghicea exasperarea.

Dov Chevat făcu ochii mari, iritat.

— Nu se vorbește așa cu domnul Saporta! mai cu seamă un *goy*.

— Lasă, Dov! Să zicem că în seara asta nu are nicio importanță, spuse pe un ton conciliant mafiotul, punând ușor mâna pe cea a secretarului său. Nu vă formalizați de iritarea prietenului nostru, domnule colonel. Goy nu este chiar un cuvânt grosolan.

Saporta redeveni jovial, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

— Dar în fond, domnule colonel, ați apreciat micul tur de oraș pe care vi l-a făcut șobolanul ăsta de Nathan Katz? Mi se pare că nu cunoșteți Ierusalimul. V-a spus cel puțin istoria acestui oraș?

— Am vorbit puțin despre asta, bineînțeles. Dar nimic precis.

— E o greșeală, remarcă Saporta în timp ce Dov își potrivea din nou ținuta înainte de a comanda un alt rând de băuturi. Îmi place istoria, domnule colonel. Nu are dreptate bătrânul Nietzsche, care a scris că viitorul aparține oamenilor cu memorie cuprinzătoare? E o frază foarte corectă, foarte lucidă. A avut probabil revelația acestui adevăr înainte de a deveni atât de nebun încât îmbrățișa până și caii de pe străzile din Torino. Ce știți deci despre istoria poporului evreu, domnule colonel? Sesizați cine suntem? Nu am fost mereu rătăcitori... Nu; am uitat acest lucru... Tocmai pentru acest motiv ne l întoarcem azi în țara profeților și a regilor noștri.

— Nu mă aflu aici ca să asist la un curs, Saporta, îmi parc rău...

— Păcat, Tewp, pierdeți o bună ocazie de a vă instrui. Sunt un expert. Colecționez obiecte de artă... Ca Alexandru cel Mare, am o mare slăbiciune pentru antichități. Sunt un adevărat *archaiologos*, cum îl numește Filostrate pe maestrul său. Într-o bună zi am să vă arăt colecția mea. Am piese unice. Unice!

— Ce facem cu Hezner? interveni David Tewp.

— Așteptați să vă dau un semn. Hotelul King David e un loc confortabil unde timpul trece repede, dacă știi să-ți alegi anturajul. În legătură cu asta, am pregătit un cadou pentru dumneavoastră. Dov!

Chevat puse paharul gol pe masă și, încercând să atragă atenția unor siluete ingenuncheate într-un alcov apropiat, bătu din palme ca un prinț barbar.

— Veniți, porumbițelor! Veniți, nu vă fie teamă!

Întinzându-și picioarele lungi, două femei tinere, în taion strâns pe corp, se apropiată, zâmbind lasciv. Părul lor des, negru, era strâns în cozi și torsade care le încingeau fruntea ca o coroană.

— Privește, Tewp! *Shain vi di zibben velteni* Frumoase ca cele șapte lumi! Pe prima o cheamă Bristen – «sâni» în idiș. Înțelegi de ce. Fără să se ridice, Saporta întinse mâna ca să descheie doi nasturi ai bluzei, decoltând-o puțin ca să se dezvăluie un bust superb, captiv într-un corset de dantelă albă.

— Cealaltă este Gembah – «gură mare». Și în cazul ăsta e ușor de ghicit de ce i s-a dat acest nume!

Docilă, Gembah se strădui să facă bot, ca să-și pună în valoare buzele cărnoase.

— Vă aparțin! Amândouă reprezintă cadoul pe care vi-l face casa Saporta!

Tewp simți că i se urcă sângele în obraji. Prostituatele erau foarte frumoase și păreau sănătoase, dar nu se puneau nicidecum problema de a se compromite cu ele.

— Le ofer acestor două domnișoare libertatea, drept compensație pentru timpul pe care erau obligate să-l piardă cu mine. Vă înșelați în privința mea, Saporta.

— Oh nu, domnule colonel Tewp! Ele vă plac, o simt. Tuturor bărbaților le plac femei le frumoase, e firesc să fie așa. Cred că dumneavoastră nu vi se întâmplă prea des să nu aveți nimic de plătit pentru o partidă de sex cu fetele nu-i așa? Astea două sunt costisitoare. Mult prea costisitoare pentru solda obișnuită a unui ofițer englez. Vi le ofer. Profitați de ocazie...

— V-am spus nu, Saporta!

— Haide, haide, nu mai fiți așa țănoș ca un cocoș!... Veți vedea, amândouă sunt absolut cușer! Condiționate să vă ofere ce doriți! După vechile rețete ale rabinilor. Foarte eficiente! Ce ziceți? Tot nu? Păcat! Mie îmi rămâne să-l văd pe bruta asta de Dov cum profită de ele...

*

Tewp părăsi cafeneaua ad-Dihwân singur, în mai puțin de o jumătate de oră după ce schimbase primele cuvinte cu Zino Saporta. Pe străzi bătrânii abia își retrăseseră scaunele de pe trotuare, iar puștii își strecurasem sub pat puștile de lemn. Ca în toate orașele orientale, Ierusalimul se culca târziu. În picioare, sub firma luminată cu neon a speluncii, Tewp înghiți o gură de aer proaspăt. Aerul închis, în care se amestecase nicotină cu parfumurile grele, îmbătătoare ale femeilor îi provocase o greață care-i umplea gura cu o salivă amară. Scurpă pe jos, îi veni să vomite și se sprijini de un zid; își trecu apoi mâna pe față ca să șteargă sudoarea care-i brobonea fruntea și se strădui să găsească drumul spre King David.

Mergând pe străzile liniștite și întunecate, se angajă, la întâmplare, pe o alee străjuită de ziduri înalte, deasupra cărora copacii frunzoși își întindeau ramurile, care fremătau ușor la suflarea lină a vântului. Două privighetori cântau. Tufișurile de trandafiri înmiresmau aerul. Străduța dădea într-o piață mărginită de case străvechi, cu două sau trei etaje. Nu se vedea nicio lumină, toți locuitorii dormeau. Tewp se opri sub o arcadă și privi o clipă cerul înstelat. Tâmpilele îi zvâcneau dureros; respira cu greutate, nasul său de piele îl incomoda. Fără a mai face un efort de voință, mâinile sale desfăcură nodul care fixa proteza. Colonelul aspiră adânc aerul nopții, închise ochii ca să se

lase în voia sentimentului de pace, de liniște și de deplină mulțumire pe care i-l dăruia clipa aceea.

Sprijinindu-și spatele de colonadă, se concentrează ca să-și relaxeze mușchii, unul după altul. Trupul i se destinse și în mintea sa năvăliră vechi amintiri, cu sunete și cu imagini pe care colonelul le alunga de obicei, tăinuindu-le în străfundurile memorie sale. Se revăzu. Întorcându-se la Londra, la sfârșitul anului 1945, pentru prima oară, după zece ani. Capitala se schimbase mult. Câteva femei se plimbau, purtând pantaloni, ca bărbații. Ele conduceau autobuze, reglementau circulația la intersecții, erau șoferi de taxi sau garajiste... La o distanță de câteva sute de yarde de Piccadilly, clădirile prăbușite rămăseseră mărturia raidurilor germane, din vara anului 1944. Londra devenise un oraș străin pentru Tewp și nici măcar nu încercase să ia legătura cu puținii camarazi pe care-i apreciasse și a căror tovarășie îi era plăcută, în timpul studiilor la facultatea de drept. Chiar dacă ar fi vrut, nu ar fi știut de unde să-i ia. Poate muriseră, uciși de vreun obuz la Dunkerque, de vreun glonte în Sumatra, de vreo grenadă în Normandia... De unde să știe?

Tewp mersese de-a lungul Tamisei, apoi, aproape din întâmplare, ajunsese în fața imobilului în stil victorian, unde locuia Leslie Colrow, profesorul care-l îndrăgise la universitate. Îl îndrăgise sau îi fusese milă, Tewp nu-și dădea seama prea bine. La vremea aceea nu era decât un biet student amărât, din provincie, fără un ban, fără relații, ajuns acolo doar prin munca și inteligența sa, pe băncile facultății de drept din Londra... Colrow îl sprijinise și îl sfătuisese. Datorită lui, Tewp trecuse mai mult decât mulțumitor câteva examene dificile, în care chiar fii lorzilor eșuau deseori. Dar David Norman Tewp, născut la Brighton, chiar laureat, nu era cunoscut de nimeni. Nu se

putea folosi de nicio relație influentă, nu putea avea niciun contact serios. Atunci Colrow deschisese pentru el ușile de la MI6...

— Știu că nu e cariera visată de tine, David, îi spusese fostul avocat. Dar serviciile de informații militare nu reprezintă un post fără viitor, așa cum îți închipui. Dimpotrivă, este o oportunitate extraordinară pentru tine. În câțiva ani vei avea o experiență formidabilă și toate marile birouri de juriști din Londra se vor bate ca să câștige colaborarea ta... David, îți vei croi propriul drum în viață. Ai încredere...

Drept prieteni binevoitori care să-i sprijine aspirațiile, Tewp nu întâlnise la MI6 decât superiori obscuri, neînsemnați sau plini de importanță, pe care nu-i preocupa câtuși de puțin viitorul acestui tânăr civil căruia i se atribuisse o uniformă și un grad de conveniență. După câteva săptămâni de muncă de rutină, proaspătul locotenent Tewp primise ordinul de a se îmbarca pe un vapor cu destinația Bengal, o țară îndepărtată pe care nu o cunoștea și mai cu seamă nu voia s-o cunoască... Tewp nu a aflat niciodată dacă profesorul Colrow fusese pus la curent cu întorsătura stranie pe care o luase existența sa. Se gândise de mai multe ori să-i scrie, să-l roage să intervină ca să se întoarcă în metropolă, dar evenimentele se precipitaseră, viața sa fusese transformată atât de profund încât nu mai era cu puțință o revenire la punctul de plecare.

În după-amiaza aceea, la Londra, Tewp se așezase pe o bancă, în parcul din imediata vecinătate a casei lui Colrow. Din locul în care se afla, văzuse poarta casei deschizându-se în fața bătrânului avocat care ieșea să-și plimbe câinele pe aleile scuarului, pe sub tei. Tewp îl observase în tăcere pe acest domn, cu fața trandafirie, corect îmbrăcat, cu

pantofi de lac, mergând cu pași mărunți, ducându-și mâna la pălărie ori de câte ori întâlnea o femeie, curtenitor și politicos... Tewp avusese de gând să se ridice de pe bancă, să se ducă să-l salute, dar picioarele sale nu-l ascultaseră. În schimb, pumnii săi se strânseseră în mod ciudat... atât de tare încât unghiile îi intraseră în carne și țâșnise sângele din podul palmelor. Pe urmă se ridicase în grabă, cu inima bătând puternic, cu ochii plini de lacrimi. Cu pași mari părăsise scuarul cu tei, fără a întoarce capul, fugind... îi era rușine de gândurile lui.

Tewp deschise ochii. În căușul palmei, tot atât de crispate ca în clipa în care îl zărise pe Colrow, îngrozitorul său nas de piele pâraia din cauza strânsorii. Tewp nu-și putu stăpâni un hohot de plâns. Împreună cu trilurile privighetorii, a fost singurul zgomot care a tulburat liniștea piațetei din Ierusalim până la ivirea zorilor.

Fructele arborelui uscat

În spatele plăcii de faianță din baie, caseta pe care o ascunsese Tewp conținea cinci fiole de morfină și cele trebuincioase injectării. După întâlnirea sa cu Saporta englezul se încuiase în camera pe care o ocupa la King David și nu mai ieșise din ea timp de treizeci și șase de ore. Refuzase să deschidă personalului de serviciu de la etaj care voia să schimbe lenjeria de pat și nu comandase nimic, nici de mâncat, nici de băut. Doborât de dureri de cap intolerabile, găsisese o alinare, în ultimă instanță, în remediul la care apela, fără voia lui, împotriva durerilor de cap din ce în ce mai intense de care suferea. Nervii și mușchii feței fiind crestați în carne vie de tăișul armei folosite de Ostara Keller, rana sa, în loc să se lecuiască îl făcea să sufere mai mult, în fiecare zi. Antalgicele prescrise de medicii spitalului militar erau inefficiente și fusese nevoit să recurgă la opiacee, singurele medicamente destul de puternice care-l puteau ajuta să treacă peste crizele tot mai frecvente care-l măcinau.

Până și marii specialiști americani, retribuiți cu generozitate de lord și lady Bentham, cu ocazia sejurului îndelungat pe care-l petrecuse la reședința lor din New York, nu au putut explica faptul că o cicatrice ca a sa provoca dureri atât de violente, cu toate că nu era legată de niciun centru nervos vital.

Neputincioasă, știința nu-i era de niciun ajutor lui David Tewp, care fusese nevoit să găsească în sine tăria, energia morală necesară înfruntării destinului său de paria, căruia nu-i era dat să se bucure de o viață senină, lipsită de griji. Crezuse, un timp, că putea birui această amărăciune. Să o biruie sau să o transmute, așa cum se spune despre alchimiști că sunt capabili să preschimbe în aur materia brută. Da, David Tewp își închipuise că din marea

nenorocire ce se abătuse asupra lui ar putea descoperi o forță care să-i dăruiască o nouă poftă de viață. Urmărirea fără preget a familiei Galjero l-ar putea ajuta să ducă la bun sfârșit acest nou rol. Cu toată importanța misiunii sale, în pofida tuturor celor care se bazau pe reușita sa, Tewp ajunsese să se îndoiască din ce în ce mai mult. Nu trecea nicio zi fără ca el să nu-și prindă bine în talie teaca armei și să nu se gândească să-și scoată Webley-ul și să-i pună țeava rece pe propria-i tâmplă.

După treizeci și șase de ore de singurătate, în atmosfera de seră a camerei sale în dezordine, ideea aceasta îl cuprinse și, cu un gest lipsit de vlagă, se ridică, scoase revolverul din teacă și privi îndelung arma, fără să scoată un cuvânt, fără să îndrăznească măcar să formuleze un gând. David Tewp își închipui moartea sa, într-o clipă, și nu se sperie. Această lipsă de spaimă îl trezi la realitate, scoțându-l din moleșeala sa sufletească, pentru că își dădu seama cu groază că nesimțind niciun fel de repulsie la ideea sfârșitului său, pierduse efectiv orice umanitate. Lucrul acesta îl făcu să râdă. Se simți puternic și nebun, și înțelept. David Tewp făcu ordine în cameră, făcu un duș, se îmbracă și plecă de la King David, aproape fericit.

*

„Sergenții Martin și Paice sunt dați dispăruți în continuare. Cercetările întreprinse la Ierusalim și în satele din împrejurimi nu au avut niciun rezultat. Ultimatumul dat de răpitori expiră peste douăsprezece ore, adică mâine dimineață, la orele șapte. Lord Cunningham a anunțat la sfârșitul după-amiezii că nu va ceda șantajului și că, drept consecință, toți prizonierii capturați în cursul operațiunii Agatha vor rămâne la închisoare așteptând să fie judecați de un tribunal militar britanic. Înaltul comisar în Palestina a declarat, de asemenea, că este convins că cei doi

subofițeri vor ști să se comporte ca niște bravi reprezentanți ai ordinului imperial dacă, din nefericire, teroriștii bandei Stern și-ar înfăptui amenințarea. Vom reveni cu alte precizări...”

În liniștea ce se așternuse la popota ofițerilor din Marele Cartier General englez vocea puternică a spicherului avea inflexiuni dramatice.

— Tipul ăsta trebuie să fie vreun actor frustrat, nu se putu abține să comenteze cu voce scăzută sublocotenentul Gordon, adresându-se comeseanului său, căpitanul O'Reilly.

— Mai ține-ți gura, băiete! Nu-i de glumă cu lucrurile astea! Spuse irlandezul mânios, dând impresia că e gata să-i trântască un pumn spilcuitului și înfumuratului Gordon.

— Eu... se bâlbâise tânărul.

— Gura, ți-am mai spus, gura! Paice și Martin își trăiesc ultimele clipe, mai mult ca sigur. Gândește-te la norocul pe care-l ai să stai cu fundul în siguranță la King David.

— Da, domnule căpitan. Aveți dreptate, domnule căpitan, se bâlbâi stingherit ofițerul, înainte de a se lăsa absorbit de farfuria plină cu porridge.

Brusc, O'Reilly împinse farfuria din fața lui. Nu mâncase aproape nimic și nu băuse nicio înghițitură din berea sa favorită, Kilkenney. Enervat, dădu scaunul la o parte, își trase bine chipiul pe cap și ieși cu pași mari de la popotă, care zumzăia din nou de sunetul conversațiilor. Nutrind speranța că va găsi un indiciu care să-i permită să-i localizeze pe cei doi sergenți reținuți ca ostatici, O'Reilly circulase prin oraș toată ziua, însoțit de grupa de pușcași regali. Numeroasele legături pe care știuse să le stabilească cu oamenii de rând în cursul șederii sale în Palestina nu-i fuseseră de niciun folos. Degeaba distribuise căpitanul, cu

multă dărnicie, o parte din prada sa de război – materiale ale armatei pe care le deturna, de ici, de colo, și care-i serveau drept monedă de schimb pentru micile sale găinării – niciunul din informatorii săi obișnuiți, nici evrei, nici palestinieni, nu fuseseră în stare să-i dea nici cea mai mică indicație folositoare. O'Reilly urcase la etaj, la biroul companiei sale, cu gândul de a-i aduna pe băieți cu scopul de a le cere imperios să facă o ultimă patrulare în oraș, când sergentul de serviciu în săptămâna aceea îl chemă pe coridor.

— Este un puști aici și vrea să vă vadă. Zice că e important.

— Un puști? Ce fel de puști?

— Țsta de aici, domnule căpitan! Ieși, copilule!

Ridicând partea rabatabilă a tejghelei care delimita biroul sergentului, se ivi un arab de vreo zece ani, cu un zâmbet larg. Djellaba albă pe care o purta, prea mare pentru el, îi cădea până în pământ.

— Ce vrei copilule? Cel puțin vorbești engleza?

— Nicio problemă, șefule. Vorbesc tot ce poți tu înțelege!

Oricât ai fi fost de enervat, O'Reilly nu se putu stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Bine, cu ce te pot ajuta, puștiule? Îți spun încă de pe acum că nu o cunosc pe mama ta și nu văd vreo asemănare între noi doi! Glumi căpitanul, care-și regăsise fireasca voie bună văzându-i pe copil.

— Am un mesaj de transmis colonelului David Tewp. Un mesaj urgent. Știu că are o cameră la King David, dar portarii nu m-au lăsat să intru.

O'Reilly se așeză pe vine, sprijinindu-și fundul pe călcâie, ca să se afle la înălțimea chipului acelui puști.

— Ce tot îndrugi? Cine te trimite?

— Un bărbat mi-a dat jumătatea unei lire sterline și mi-a spus să mă duc la dumneavoastră, marele căpitan Aurely, dacă nu am să pot să vorbesc cu colonelul Toupe! Am asta pentru el!

În mâna copilului se afla un mic obiect strălucitor pe care ofițerul îl cunoștea prea bine. Era o placă de identitate militară care atârna de un lanț. O'Reilly o luă și o întoarse ca să descifreze numele gravat în relief.

— Sergent Calvin Paice, citi el, neîncrezător. Fir-ar să fie!

*

Așezat pe marginea patului, Tewp sucea și răsucea matricola sergentului Paice.

— Nu e nicio îndoială, este a lui, domnule colonel. Nu e un fals, ciocănit în grabă ca să stoarcă bani de la armata britanică... Și, vă rog să mă iertați, dacă așa ar fi stat lucrurile, în niciun caz nu v-ar fi ales escrocii pe dumneavoastră, pentru negocieri... Nimeni nu vă cunoaște aici!

Tewp zâmbi gânditor. Era pe punctul de a rosti o frază cinică, dar se răzgândi și preferă să-i acorde atenție puștiului arab.

— Cum te cheamă?

— Latâf, Davy Toupe.

Puștiul avea o mutră sinceră, care inspira simpatie. Cu toate că era prost îmbrăcat, nu părea subalimentat. Obrajii săi erau bucălați, părul și mâinile erau foarte curate. Nu era un copil al străzii.

— Ei bine, domnule Latâf, spuse Tewp, îl cunoști pe bărbatul care ți-a dat misiunea de a te întâlni cu mine?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, până acum. Mi-a dat imediat o jumătate de liră și mi-a promis că-mi va da cealaltă jumătate când voi îndeplini ceea ce trebuie să fac.

Latâf scoase cu mândrie din străfundurile lungii sale djellaba un fel de cupon mototolit deja. Era jumătatea unei bancnote emise de banca Angliei.

— Bine. Acum spune-mi exact ce trebuie să faci...

— Trebuie să-l iau cu mine pe colonelul Davy Toupe, singur, și să-l duc undeva...

O'Reilly, bătu din picior. Talpa bocancului său cu ținte făcu să răsunе podeaua, deși un covor gros înăbușea zgomotul.

— Ce naiba, puștiule! Nu poți să fii mai clar?

— Nu. Trebuie să dau informațiile una după alta și în ordine. În primul rând, trebuie să așteptăm să se facă ora cinci dimineața. Pe urmă îl duc pe colonel undeva. Nu am dreptul să spun unde.

Căpitanul tuna și fulgera. Cu maxilarele încleștate începu să se plimbe prin cameră, în sus și în jos, neștiind ce să facă. Mai calm, Tewp își închipui că putea să găsească punctul vulnerabil al copilului.

— Dacă frica de a nu primi banii promiși te face atât de temător, află că pot să-ți plătesc mult mai mult, dacă ne spui de îndată unde trebuie să mă duci. Uită-te!

Tewp scoase o cheie din buzunarul său și se apropie de biroul căruia îi descuie sertarul central. Reveni lângă copii cu un teanc de bancnote de zece lire.

— Țin în mână o sută de lire sterline, Latâf. De o sută de ori mai mult decât ți-a promis omul ăla. Iar eu nu înjumătățesc bancnota. Ți le dau pe toate imediat, cu condiția să vorbești.

Puștiul se agită o clipă și-și strânse buzele, în semn de cugetare adâncă.

— Nu pot! spuse el, în concluzie.

— Și de ce? întrebă Tewp, fără a se preocupa de mânia crescândă a căpitanului, pe care o simțea.

— Dacă iau bancnotele dumneavoastră, celălalt bărbat nu-mi va mai da jumătatea mea de liră...

— Bine gândit. Dar dacă ai ales tăcerea, înseamnă că nu vei pierde o bancnotă obișnuită, ci o sută. Gândește-te bine!...

— M-am gândit bine, și pe urmă, mai e ceva...

— Ce mai e? se enervă O'Reilly.

— Am promis, șefule!

— Tâmpit mai e puștiul ăsta cinstit izbucni căpitanul, apropiindu-se, cu mâna ridicată, gata să-l plesnească pe copil.

— Nu pot suferi să văd un copil bătut. Liniștiți-vă! Intervenii Tewp prinzând antebrațul irlandezului.

— Dar ce v-a apucat, pentru numele lui Dumnezeu! O bătaie bună sau un duș rece și-l fac eu să vorbească pe mucosul ăsta afurisit.

Apoi, eliberându-se de strânsoarea lui Tewp, țipă în fața puștiului:

— Știi că sunt niște vieți în joc, viperă mică! Știi că vor muri oameni, poate din cauza ta și a promisiunilor tale ticăloase? Îți dai cel puțin seama, păduchiosule?

— Lăsați-mă pe mine să aranjez toate astea, domnule căpitan. Nu folosește la nimic să vă vărsați mânia pe el.

Zguduit de mânia covârșitoare a lui O'Reilly, Latâf începuse să tremure și o băltoacă de urină se întinsese pe covor.

— Ieșiți, domnule căpitan, porunci Tewp. Cred că e cel mai bine așa. Remediez stricăciunile și vă țin la curent îndată ce voi fi în măsură să vă semnalez că am făcut un pas înainte.

Scos din fire, pușcașul îi aruncă lui Latâf o privire ucigătoare:

— E o treabă care vă depășește, domnule colonel, îmi pare foarte rău dar nu pot să vă las singur să jucați cartea cea mare. Trebuie să raportez lucrul acesta superiorilor mei.

Înainte ca Tewp să aibă răgazul de a reacționa, O'Reilly ieși din cameră, trântind ușa. Ținând seama de starea de maximă încordare, în care speranța de a-i găsi în viață pe cei doi sergenți îl tulburase adânc pe căpitan, Tewp nu se îndoii nicio clipă că va aduce la îndeplinire amenințarea făcută; peste câteva minute, în încăperea aceea vor forfoti gradații și polițiștii militari care vor dori să afle totul, despre motivul prezenței sale la Ierusalim, despre înalta protecție de care se bucurase, putând să activeze atât de mult timp în afara oricărui control administrativ. Dacă rămânea acolo Tewp, ar fi obligat să se îmbarce a doua zi dimineață pe primul vapor cu destinația Londra și nu ar mai putea reveni vreodată în Palestina. O clipă fu cuprins de o disperare amarnică. Așadar urma lui Ruben Hezner se oprea aici, în băltoaca de urină a micului Latâf... Pe urmă își reveni brusc, bătrânul mecanism fiziologic funcționa din nou. Instinctul de conservare, de supraviețuire. Voința de a acționa. Tewp își puse haina, luă Webley-ul, strecură toți banii pe care-i putea lua în buzunarele sale, înainte de a-l înșfăca pe micuțul arab care plângea în hohote și de a ieși din King David în pas alergător, pe o ușă secretă.

*

Din toate punctele de vedere Latâf era un băiețel scrupulos. Cu toate că era istovit de marșul forțat pe care Tewp îl făcea alături de el, străbătând străduțele pustii ale vechiului oraș, refuză să dezvăluie în mod anticipat mesajul pe care promisese că-l va transmite colonelului. Numai când văzu zorile învăluind într-o lumină roșiatică acoperișurile caselor întrebă cât era ceasul.

— Peste trei minute va fi ora cinci; cred că a sosit momentul așteptat, e cazul să ne oprim un pic și să stăm de vorbă, nu-i așa?

Asemenea puștiului, Tewp era sleit de puteri. Să rătăcești în plină noapte printr-un oraș pe care nu-l cunoști bine, unde, la fiecare clipă patrulele care au semnalmentele tale sunt îndreptățite să te aresteze, reprezintă o faptă plină de cutezanță care cere sânge rece și reflexe bune. Să târăști după tine un plod care se lasă greu e cu atât mai supărător. Zărind o bancă, Tewp așeză copilul, care se prăvăli peste ea ca un bolovan.

— E ora cinci, Latâf. Vorbește, acum!

Latâf se ridică puțin, atât cât era necesar să-l privească pe englez drept în ochi, clătină capul în semn de aprobare și în sfârșit spuse lecția pe care o învățase.

— Dincolo de parapetele orașului, aproape de vechile cariere ale lui Solomon, se află un pom uscat. Un salcâm. Cei doi soldați răpiți așteaptă să fie eliberați de Davy Toupe. Cei doi englezi vor fi executați dacă Davy Toupe nu va fi acolo înainte de ora șapte!

Făcând un gest de încurajare cu bărbia, Tewp așteptă continuarea, dar puștiul tăcu, nemaivând ce să spună.

— Acum trebuie să vă conduc. Așa a spus domnul. Da, trebuie să vin cu dumneavoastră... Știu unde. Veniți!

Împins parcă de un resort, Latâf se ridică și porni în fugă. Tewp se ridică și el și începu să alerge. Adultul îl urmă pe copil printr-o adevărată rețea de străzi întortocheate, în pantă, care duceau la vechile margini ale orașului, anticele cariere ale lui Solomon... Vreo douăzeci de minute au mers în fugă, alături, unul lângă celălalt, fără să rostească vreo vorbă, concentrându-se asupra respirației și a ritmului susținut. Tewp era conștient că riscau să întâlnească gărzile engleze în fiecare clipă, dar

datoria de a acționa într-o stare de extremă urgență întrecea orice măsură de prudență... Colonelul și călăuza sa ajunseră la carierele lui Solomon tocmai când soarele era deja pe cer ca o mare sferă roșie iar în depărtare se auzea muezzinul, care chema credincioșii la prima rugăciune.

În locul acela nu existau locuințe, nici fabrici sau antrepozite. Doar ici și colo barăci din chirpici și scânduri, în care grădinarii și cantonierii își țineau uneltele.

— Salcâmul... Unde e? Nu-l văd, Latâf.

— Trebuie să coborâm un pic. Se află într-o scobitură.

Băiețelul făcu câțiva pași urmat de David Tewp. Cercetând împrejurimile nu zări niciun indiciu de activitate umană. Își scoase din teacă Webley-ul, cu prudență.

— Aici, Davy Toupe! Aici!

Repercutată de pereții din piatră neșlefuită care-i înconjurau, vocea lui Latâf răsuna, triumfătoare. Apropiindu-se, colonelul zări la aproximativ treizeci de yarzi în jos un arbore enorm, cu trunchiul cenușiu și cu ramurile despuiate. La sol, două forme chircite, nemișcate. Latâf se repezi plin de înfrigurare și începu să coboare povârnișul prăfos până la copac. Tewp întinse brațul ca să-l oprească, dar puștiul se avântase pe povârnișul abrupt și se vedea doar ca o rachetă albă lansată cu toată viteza.

— Oprește-te, Latâf, oprește-te! strigă Tewp.

Dar țâncul era prea curios și nu ținu seama de sfat. De acolo de unde se afla, Tewp înțelesese că cele două forme prăbușite pe rădăcinile aparente ale salcâmului erau două siluete omenești. Distinse chiar șortul și cămașa regulamentară de armată britanică. Fără îndoială, cei doi indivizi lungiți acolo erau subofițerii Paice și Martin. Erau vii sau morți? Drogați, doborâți de o lovitură violentă sau morți? Nu se putea pronunța încă, neavând niciun indiciu.

— Latâf! strigă el încă o dată. Așteaptă-mă! Stai pe locul pe care te afli acum, nu te mișca!

Avertismentul fu zadarnic. Puștiul se afla deja foarte aproape de soldații nemișcați. Tewp îl văzu foarte limpede plecându-se asupra unuia dintre ei, ca să privească fața militarului, peste umărul țeapăn al acestuia... Când încercă să întoarcă pe spate soldatul englez, explodează grenada cu focusul pregătit, înțepenită sub cadavrul sergentului. Unda de șoc fu cumplită. Latâf, proiectat în văzduh, nu pricepu că murea. Totul se petrecu cu o repeziciune uluitoare. Cu trupul ciuruit de așchiile de fier și pielea arsă de *cordită*⁸, copilul căzu, neînsuflețit, la o distanță de cinci yarzi de salcâm, într-o ploaie de pietricele, sânge și bucăți de carne jupuită... Consternat, năucit și cu toate acestea lucid, Tewp rămase un timp lângă cadavrul puștiului. Vru să-i închidă ochii, dar în locul chipului nu mai era decât o gaură din care se prelingea pulpa facială roșie... David Tewp văzu atunci o foaie de hârtie ținută pe trunchiul arborelui. Se apropie și smulse micul afiș. Sub rândurile scrise în ebraică, citi în limba engleză:

Cei doi spioni englezi, Martin și Paice, arestați de armata clandestină, au fost aduși în fața justiției sub învinuirea de a fi comis crime împotriva poporului evreu. Faptele pentru care sunt inculpați sunt următoarele:

- 1. Intrare ilegală pe teritoriul Eretz-Israelului.*
- 2. Apartenență la o organizație teroristă cunoscută sub numele de „armata britanică”, responsabilă de crimele și de arestările ilegale întreprinse împotriva cetățenilor evrei.*
- 3. Spionaj și conspirație împotriva armatei clandestine evreiești de eliberare.*

---

⁸ *Cordită* – exploziv preparat din nitroglicerină și nitroceluloză. (n. Trad.).

Curtea i-a socotit vinovați de toate faptele imputate, în consecință au fost condamnați la moarte prin spânzurătoare. Apelul la clemență al condamnaților a fost respins.

O semnătură mâzgălită în grabă fusese adăugată textului dactilografiat. Tewp descifra cu greutate:

„Curtea de justiție a Irgunului în Eretz Israel”... Mototoli scrisoarea și o aruncă departe. Neputincios, nu mai știa ce ar trebui să facă. Din nou, cadavrul unui copil zăcea la picioarele sale. Din nou, își băteau joc de el... Dar nu avu răgazul să ghicească identitatea celor care-i întinseseră o cursă. Deja auzea oamenii care strigau unul la altul în parte? De sus a versantului. Nu vorbeau în limba engleză, ci în idiș.

Nu-i vedea, dar socoti că erau trei sau patru gata să intervină, să înceapă atacul. Tewp se lungi la nivelul solului, având drept acoperire cadavrul intact al sergentului Martin și așteptă ca necunoscutul să-și dezvăluie identitatea și intențiile...

Curând trei siluete se iviră la baza versantului; trei siluete negre care se deplasau în contre jour. Una dintre ele începu o coborâre rapidă. Bărbatul strângea în mâinile sale un tub lung de metal în care Tewp recunoscuse forma caracteristică a unei Sten și, în mod instinctiv, palma mâinii se lipi de patul armei sale. Știa că o ambuscadă bine pregătită e formată din cel puțin două linii de șoc. Prima trebuie să rănească, cea de-a doua, să doboare și să ucidă. Bărbații pe care-i vedea în fața sa formau echipa de ucigași având misiunea de a isprăvi treaba făcută de trupurile capcană. Superiori ca număr și ca armament, beneficiind de o poziție la o înălțime apreciabilă, dușmanii săi erau avantajați, încărcătorul său nu mai conținea decât șase cartușe și nu putea fi folosit eficient la o distanță de peste

douăzeci de yarzi. Avea nevoie de o șansă, de o favoare a sortii, dacă voia să scape cu viață din carierele lui Solomon. Privirea lui Tewp se opri asupra cadavrului lui Martin și-l cercetă cu atenție, fără să-și facă anumite speranțe, intuind doar că va descoperi un atu important. Zimțată, rotundă, foarte periculoasă, o altă grenadă fusese pusă, gata să explodeze, sub subsuoara nefericitului soldat. Cu multă precauție, având grijă de focosul care comanda detenția, Tewp degajă bomba și o strânse în pumn. Al doilea bărbat începu să coboare, în spatele eclerorului. Tewp nădăjduia ca cei doi indivizi să comită eroarea de a se regrupa pentru a cerceta în amănunt cavitatea în care se îngrămădeau cadavrele. În mod vădit, prezența colegului lor care-i acoperea de sus părea să-i liniștească într-o oarecare măsură pe ucigașii care înaintau încet spre salcâm, pe același rând, în același timp, cu patul armei sprijinit pe șold. Stângăcia aceasta îl amuză pe Tewp, pentru că știa că Sten nu erau arme de maximă precizie. Purtate în felul acesta, la nivel inghinal, aveau puține șanse de a atinge ținta, chiar la o distanță mai mică de zece yarzi. Încurajat de evidenta lipsă de experiență a adversarului său, Tewp se ridică brusc, ca un drac împins de un resort, țâșnind dintr-o cutie de jucării, și aruncă grenada asupra celor doi bărbați. Explozia făcu mai mult zgomot decât cea care-l ucisese pe Latâf. Primul ucigaș se prăbuși fără un geamăt dar celălalt, rănit doar, avu răgazul să tragă o rafală lungă asupra colonelului, înainte ca Tewp să fixeze vizorul Webley-ului său și să-l țintească drept în inimă. Individul se prăbuși în țărână ca un pietroi.

De sus, de la buza versantului, cel de-al treilea bărbat trase primele rafale la întâmplare, mitraliind trupurile camarazilor săi și zona din jurul salcâmului. Ghemuit în spatele unei stânci, era în afara bătăii puștii englezului.

Conștient că nu-și putea menține mult timp poziția fără a fi ciuruit de gloanțe, Tewp miză totul pe o carte. Lăsând impresia că dorește să recupereze una din armele Sten căzute pe nisip, țâșni în centrul arenei, plecându-se foarte puțin, ca să-i ofere trăgătorului o țintă ușoară. Două serii de câte trei cartușe se traseră de sus, iar Tewp simți cum i se înfige în spate un pumnal de gheață. Se prăbuși la pământ, cu trupul sfredelit de o durere cumplită, cu mintea răvășită. Simți un vâl negru pe ochi și-și dădu seama că dacă își pierde cunoștința era pierdut, niciodată nu va putea să se întoarcă la cei vii. Jucând o ultimă carte, izbuti să-și concentreze voința, așteptând ca trăgătorul să se hotărască să coboare, la rândul lui. Își înțepeni mușchii, silindu-se să capete aparența nemișcării unui cadavru. Grăbit să-și termine misiunea, ultimul bărbat mușcă momeala. Tewp îl auzi părăsind promontoriul, angajându-se pe povârniș. Când socoti că Webley-ul putea ținti fără greș, se ridică brusc, în pofida durerii și apăsă pe trăgaci în patru rânduri... Când se apropie de cel de-al treilea asasin întins la pământ, nu fu din cale-afară de mirat recunoscând chipul individului înalt, care, acum câteva zile, îi anunțase sosirea la ușa cafenelei ad-Dihwân.

*

Întoarcerea în oraș fără a fi remarcat ridica destule probleme pentru David Tewp. Dacă glonțul armei Sten străpunse partea inferioară a spatelui său, din fericire nu atinsese niciun organ vital. În schimb, sângele curgea din rana care ar fi necesitat o cauterizare urgentă, dar Tewp se mulțumi cu un pansament improvizat, din fâșii de pânză smulse din cămășile oamenilor plătiți să-l ucidă. Secătuit de puteri, tulburat și de moartea micuțului Latâf, colonelul căutase să se adăpostească într-una din barăcile muncitorilor, care ocupau împrejurimile cartierelor. Găsi

Într-o veche desagă bucăți de brânzeturi învelite în frunze de viță-de-vie și o pâine neagră rotundă pe care le mănca cu poftă. Dormi de bine de rău și așteptă seara ca să poată ieși, încercând să ajungă în interiorul incintei. Ținuta sa militară a fost mascată de o haină veche smulsă de pe o sperietoare de ciori, cu umerii murdari de excremente de pasăre; profila de lungimea veșmântului ca să ascundă o armă Sten, lipind-o de pulpă, armă rămasă pe solul înroșit de sânge al șanțului în care fusese la un pas de moarte. Trei încărcătoare pline atârnav de centironul său. Țelul lui era să-l găsească pe Saporta, singurul, după părerea sa, care urzise capcana din zorii zilei. Îi trebui mult timp ca să ajungă în apropiere de cafeneaua ad-Dihwân. Era nevoit să înainteze prin unghere întunecate și prin pasaje sumbre, iar ritmul său de mers era foarte mult încetinit din cauza durerii provocate de rană.

Tewp nu era sigur că-l va putea găsi pe Zino Saporta în locul unde-l întâlnise prima oară. Era totuși singurul loc unde avea o mică șansă de a-l sili să iasă din bârlog pe omul acela pe care-l vâna de multă vreme. Chircit între bidoanele de tablă părăsite între două case în apropiere de cafenea, Tewp așteptă cu răbdare trecerea ultimelor ore înainte de ivirea zorilor și, când socoti că spelunca se golise și majoritatea clienților se retrăseseră, își prinse bine arma, puse un glonț în țeavă și ieși din ascunzătoare, înaintând până la neonul galben al firmei. Adormit pe jumătate, șezând pe un taburet, un tânăr cu un costum mototolit stătea, chipurile, de pază. Pentru Tewp a fost o joacă să-l țintuiască locului. Când simți patul armei Sten înfigându-i-se în laringe paznicul tresări, dând din mâini spasmodic ca să nu cadă de pe scaun. Prin semne și ordine laconice abia șoptite, Tewp îl sili să se ridice încet și să se întoarcă cu fața la perete; după aceea îl percheziționă cu

meticulozitate, descoperi un revolver 38 și un șis prins de gleznă cu un elastic, pe care le vârî apoi în buzunarele imense ale veșmântului său.

— Acum, fă ce știi ca să intru în local.

Cerberul oftă amarnic. Strâns cu ușa de pistolul-mitralieră al colonelului englez, fu constrâns să se ducă să bată la ușa de intrare în local. Ca data trecută, se deschise ghișeul și se schimbaseră câteva cuvinte în ebraică. Tewp nu înțelegea limba aceasta și nu putea garanta că prizonierul său nu avea de gând să-l trădeze, dar apariția sa fantomatică și hotărârea de nezdruncinat de a-și pune în aplicare amenințările spulberaseră orice dorință de răzvrătire a captivului. Poarta de fier a cafenelei ad-Dhiwân se deschise fără niciun incident. O lovitură violentă dată în moalele capului cu patul puștii doborî paznicul, culcându-l la pământ, de-a lungul intrării. Portarul scoase un strigăt de mirare dar nu avu răgazul să se mire mai mult pentru că ranga de fier îl și lovide în creștetul capului, reducându-l la tăcere. Tewp târî și îngrămădi trupurile pe palier apoi închise ușa în urma lui. Pipăind buzunarele celui de-al doilea individ, găsi o armă pe care o luă, îi legă fedeleș pe cei doi bărbați cu propriile lor curele și cravate și coborî scara până ajunse în dreptul perdelei de catifea neagră ce marca intrarea în sală.

O muzică plăcută abia acoperea câteva conversații răzlețe. Se auzi clinchetul unui pahar. O femeie râse. Englezul socoti aproximativ numărul persoanelor aflate în bar: doar șase. Fără să prevadă efectul gestului său, trase draperia și intră cu un pas hotărât în taverna îmbâcsită de fum de țigară.

Apariția acestui bărbat, fără nas, plin de praf și de sânge, năvălind acolo, rotindu-și cu sălbăticie arma stârni un țipăt strident. Toate privirile se îndreptară asupra lui și în

spatele tejghelei barmanul se pregătea să apuce pușca de vânătoare specială pe care o avea mereu la îndemână.

Tewp, instinctiv, îl ținti. Din proprie inițiativă barmanul ridică mâinile în semn de capitulare necondiționată. Ajungând în mijlocul încăperii colonelul aruncă o privire în jur. O recunoscuse pe prostituata Bristen, stând la masă, într-un loc retras, cu un client chel, cu ochii dați peste cap; a doua prostituată era în compania unui bărbat tânăr, pe care nu-l cunoștea; pe urmă o zări pe a treia adolescentă, singură, în fața a două pahare... Unde era clientul ei? Ascuns în spatele vreunei coloane de ghips? Ascuns într-un alcov? Inima lui Tewp începu să bată repede. Părea că deține controlul situației dar un singur element îl neliniștea: în orice clipă putea să apară brusc în spatele său un individ care l-ar fi doborât cu ușurință, așa cum se trage la țintă la tir.

— Unde se ascunde cel ce te însoțește? o întreabă Tewp pe tânăra excesiv fardată.

Ea deschise gura ca să răspundă, dar deodată, ivit parcă din neant, ca o umbră scăpată brusc din *Sheol*⁹ Dov Chevat trase. Perfect ochit, glonțul lovi corpul armei Sten, puterea impactului făcând-o să sară din mâinile lui Tewp. Surprins, nu avu timpul să scoată din teacă revolverul; Chevat ieșise deja din spatele unui stâlp, îndrepta arma spre el și-i porunca să îngenuncheze, cu mâinile încrucișate la ceafă. Resemnat și exasperat că se lăsase prins atât de prosteste, englezul se plecă, ridică supus brațele, în timp ce fetele și clienții își adunau în grabă lucrurile înainte de a se îmbulzi ca să urce scara speluncii.

— Mutilatul a venit din proprie inițiativă să se vâre în gura lupului! exclamă Chevat, în timp ce barmanul apăsa tâmpla lui Tewp cu țeava dublă a puștii sale. E foarte

---

⁹ *Sheol* – lumea celor morți. (n. Trad.)

amabil din partea dumneavoastră, domnule colonel. Ne-am fi murdărit ridicând toate pietrele din Ierusalim ca să vă prindem și ne-ați scutit de această operație!

*

Durerea e un lucru straniu. Dacă cea mai mare parte a oamenilor nu o suportă, alții, în număr restrâns, îndemnați de o voință mai puternică, printr-o ironie, poate, știu să o nege în asemenea mod încât par înzestrați cu un organism lipsit de nervi și de sânge. Era oare cazul lui David Tewp? În mod sigur nu, pentru că prizonierul resimțea în cea mai mică fibră a trupului său torturile la care-l supunea Dov Chevat de câteva ore. Dacă trupul său chinuit era o rană, mintea sa refuza să răspundă întrebărilor ce i se puneau. În situația în care conștiința unui om obișnuit ar fi cedat de mult, cea a lui Tewp lupta încă, rezista. Poate și datorită faptului că de când devenise adversarul Ostarei Keller, în încheștarea luptei dintre ei, suferința devenise credincioasă sa însoțitoare. Singura pe care o avusese vreodată...

— Sunteți rezistent pentru un goy, remarcă Zino Saporta. E ciudat, sunt aproape impresionat! În fine... Dov va izbuti în cele din urmă să vă distrugă.

Chevat învățase unde se află punctele cele mai sensibile ale corpului omenesc și felul în care corpul se contractă la durere, se îndoiaie și se chircește ca o frunză uscată pe care vrei s-o arzi. Specialitatea sa era acidul. Purta întotdeauna asupra lui un flacon cu acid, gata să-i arunce conținutul în fața unei prostituate neascultătoare sau în fața vreunui tip a cărui privire îi displăcea. Totuși Chevat nu folosisese fiola. Presimțea că nu-l va face pe englez să cedeze, că o amenințare de mutilare facială nu putea să-l sperie. Veninul chimic trebuia să acționeze sub o altă formă, ca un adevărat supliciu. Așadar avea nevoie de o cantitate mai mare decât acele picături pe care le folosea în mod

obișnuit... Dov Chevat lipsi o oră sau două, lăsându-l pe colonel legat fedeleș în sala cafenelei ad-Dihwân, sub supravegherea barmanului, care-și ținuse tot timpul degetul arătător pe trăgaciul vechii sale puști de vânătoare. După aceea, se ivi tânărul dandy cu părul buclat, însoțit de Saporta. Și interogatoriul începu să se desfășoare: imediat, cu violență; imediat cu durere cumplită... Chevat nu se mulțumise să arunce la întâmplare solventul pe trupul dezgolit al lui David Tewp. El aplică o altă metodă, mai mârșavă, care producea mai multe ravagii. Dov injecta lava lichidă sub pielea englezului, cu ajutorul unui ac lung de oțel...

— Ești obișnuit cu injecțiile, nu-i așa, Tewp? spuse Saporta în timp ce călăul pregătea prima seringă. Ingenioasă, mica ascunzătoare din camera de baie... Dar noi am găsit-o. Băieții mei mi-au spus ce ascundeai acolo. Au avut politetea de a nu te lipsi de micile dumitale rafinamente, domnule colonel. Recunoști că e o atenție drăguță din partea lor... Dov va încerca să te facă să guști ceva mai puternic decât opiumul. Nu-i așa, băiete?

— Un produs din familia acizilor. Ceva care te va măcina, dar, în doze mici, nu te va ucide...

Înfigând acul în partea superioară a brațului prizonierului, Chevat împinse încet pistonul seringii, cu un zâmbet extatic. Tewp avu mai întâi o senzație de frig glacial în zona umărului, apoi, foarte curând resimți o arsură intensă cuprinzându-i nervii și țipă de durere. Produsul injectat îi umflă pielea, care se umplu de bășici, plesnind ca niște cratere din care se scurse lichidul, ca niște lacrimi vâscoase, sângerânde, care-i jupuiră trupul ca niște zgârieturi purulente atroce.

— Vezi de ce este în stare prietenul nostru, domnule colonel, spuse Saporta, în timp ce efectele primei injecții

atinseseră paroxismul. Pentru moment el nu s-a preocupat decât de o zonă periferică a trupului dumatăle. Imaginează-ți ce ravagii ar provoca produsul său dacă ar fi injectat pe chipul dumatăle... sau în altă parte... Atunci, ascultă cu atenție întrebarea mea și caută să răspunzi degrabă! Am înțeles de ce îl cauți pe Ruben Hezner, să știi. Am făcut și eu o mică investigație. Hezner a rămas la Berlin în tot timpul războiului, nu-i așa? Era chiar protejatul unor oameni sus-puși, cu mare influență; un evreu la naziști! E împotriva firii, evident. Atunci m-am gândit că această înțelegere trebuie să fie întemeiată, să aibă motive puternice. Motive *foarte* puternice, aș zice. Și care-i cel mai bun motiv din lume care să-l determine pe un individ să-și riște viața, frecventând pe cei mai aprigi dușmani ai neamului său, timp de zece ani? Nu răspunzi, Tewp? Hm... Eu, nu cunosc decât un singur motiv și acela e banul! Munți de bani! O comoară. Aurul lui Hitler! Aur și opere de artă, desigur! Toate cele care au fost furate de la frații noștri din țările ocupate. Pânze nenumărate de Rubens, Delacroix, El Greco, Bosch, Vermeer, Canaletto și altele, cu miile! Asta e, nu-i așa? Nu știu cum, dar Hezner știe unde au fost ascunse toate aceste minuni. Acesta-i motivul pentru care MI6 te-a trimis la Ierusalim, ca să dai de el. *Lanț' leben z. Olt ir, Tewp'*. Vei putea trăi timp îndelungat, dacă mărturisești tot ce știi!

Tewp nu putea să-i dea niciun răspuns. Chiar dacă i-ar fi dezvăluit adevăratele motive care-l determinau să-l găsească pe Ruben Hezner, Saporta ar fi fost în stare să le înțeleagă? Nu, pentru tâlharul acesta era un lucru imposibil. Văzând muțenia prizonierului său, Saporta îl autoriză pe Dov să înfigă din nou acul în carnea celui *fremder*, celui străin, după cum spunea el cu dispreț. Tewp îndură o nouă doză de acid în braț. Urmă alta, mai

masivă, injectată inghinal, cu efecte atât de complete încât pielea lui Tewp se carbonizase, degajând un miros atât de infect, încât până și Saporta fu nevoit să bea o înghițitură zdravănă de scotch, direct din sticlă, ca să scape de mirosul de abator care-i pătrunseseră în gură și în nări...

— Spune-mi ce știi despre comoară, Omule Fără-Nas! Spune-mi și n-am să te las să mori!

Cu toate chinurile îndurate Tewp mai găsi puterea de a-l scuipa pe torționarul său, drept în față.

— *Bist meshigeh!* Ești nebun? Crezi că ai să supraviețuiești dacă îl voi lăsa pe Dov să se ocupe serios de tine? Află că am găsit fotografia lui Hezner în portofelul tău. Nu poți tăgădui că lucra pentru naziști. De unde ai clișeul ăsta? Cine ți l-a dat? *Cine?*

Amenințările lui Saporta nu avură niciun efect. Tewp hotărâse să păstreze tăcerea. De multă vreme își jurase să nu pronunțe numele acelui bărbat ciudat care, cu câțiva ani în urmă, făcuse la Berlin clișeul pe care-l flutura Saporta cu mâna lui puhavă. Același bărbat care-i salvase viața în zăpezile Ucrainei. Același bărbat care, într-o bună zi, pe când se aflau la lord și lady Bentham, în vasta lor proprietate din New York, îi relatase incredibila poveste a vieții lui...

PRIMA CARTE A LUI THORUN GĂRENSSEN

Vinul de Oslo

Mă numesc Thorun Gărensen și m-am născut pe 8 august 1908 în cea mai mare cameră, din cea mai bună clinică din Oslo. Soarele se afla atunci în zodia Leului, Marte, sub influența Berbecului și Venus, în conjuncție cu Balanța, îmi făgăduia favorurile femeilor...

Familia mea e norvegiană. Nu am decât amintiri minunate din copilărie. Mama mi-a povestit deseori că persoana care atrăgea cel mai des privirile mele de prunc era Nils Gărensen, bunicul meu patern.

E adevărat că de la o vârstă fragedă, după câte îmi aduc aminte, bătrânul mi-a fost alături, preocupându-se de sănătatea mea, stâmindu-mi curiozitatea, căutând mereu să-mi trezească interesul pentru descoperirea frumuseții lumii. Pasiunii sale pentru mitologia străbunilor noștri vikingi îi datorez prenumele meu: Thorun, semn al zeului Thor, dătătorul de curaj și de viață, izvor de energie nesecată pentru slujitorii săi devotați. Bunicul meu era el însuși de statura impunătoare a acelor uriași ai ghețurilor, atât de puternici încât puteau despica un munte dintr-o lovitură de spadă.

Provenind din neamul unor negustori de lemne, el inventase, încă tânăr fiind, un sistem de îmbunătățire a eficienței ferăstraielor mecanice. Cu banii câștigați de pe urma primului brevet de invenție, izbutise foarte repede să facă avere – una dintre cele mai mari averi industriale ale regatului – astfel încât la patruzeci de ani neîmpliniți deținea mii de hectare de păduri, patru uzine și trasa el însuși planurile unor locuințe superbe pe care le construia în centrul capitalei... Intuind, din instinct, că lumea era pe punctul de a intra într-o nouă eră a tehnologiilor și a

științelor, reinvestise o mare parte a beneficiilor sale personale pentru efectuarea unor cercetări care mai târziu vor ajunge să revoluționeze domenii atât de diferite precum metalurgia sau chimia farmaceutică. În sensul nobil al termenului, bunicul meu era un aventurier. Îi era drag progresul, îi era dragă acțiunea, dar păstra o etică scrupuloasă și avea un imens respect pentru toți cei care lucrau pentru el. Preocupat de soarta muncitorilor lui, a fost printre primii din Europa, care le-a oferit avantaje, care nu s-au generalizat în alte părți decât mult mai târziu și cu prețul unor lupte deseori istovitoare.

Ocupat de consolidarea afacerilor sale, bunicul meu nu a putut fi alături de Peter, unicul său fiu, atât cât ar fi dorit. Bunica nu supraviețuise nașterii dificile a lui Peter și copilul a fost înscris foarte devreme la pensionul Colegiului regal, apoi a fost trimis în Anglia, la Eton, unde a dovedit calitățile sale de băiat cinstit și muncitor. Cu ocazia unui bal de sfârșit de an, Peter i-a fost prezentat lui Sigrid, o frumoasă domnișoară timidă, delicată și bogată, unica fiică a ambasadorului Norvegiei la Londra. Cei doi tineri și-au scris cu regularitate și între ei s-a înfiripat o dragoste sinceră. Tatăl meu s-a întors în țară când era deja logodit. Timp de un an, Peter s-a pregătit intens să preia într-o bună zi afacerile și, în martie 1903, când portul se eliberase de ghețuri, un cliper a adus-o în sfârșit pe Sigrid, lăsând-o în brațele sale pentru totdeauna. Căsătoria lor a fost o ceremonie minunată, o sărbătoare care a uluit înalta societate din Oslo. Peste douăzeci de luni se năștea primul lor copil, Johann, fratele meu mai mare; părinții mei erau în culmea bucuriei.

Peter și-a dovedit iscusința de gestionar, cu aceeași eficiență pe care o arătase bunicul în fruntea industriilor noastre. După nașterea mea, două fete, Karla și Ilona, au

sporit numărul membrilor familiei noastre... Sortit să fie moștenitorul dinastiei și manifestând o înclinație nativă pentru matematici și științe, Johann și-a exprimat curând dorința de a cunoaște toate mecanismele de funcționare a întreprinderilor noastre. Tatăl meu l-a dus să viziteze fabricile, laboratoarele, să cerceteze întinderile de pământ care ne aparțineau. După ce a împlinit paisprezece ani, fratele meu a asistat cu regularitate la toate consiliile de administrație. Ținând pe genunchi un carnețel, însemna diferite lucruri, aruncând, de pe acum, priviri ostile directorilor care nu-i plăceau. Eu eram mai puțin optimist în privința desăvârșirii umanității numai datorită progresului tehnic; poate că, fiind mai visător, aveam mai curând înclinație spre limbi străine, filosofie, arte și literatură. Pictură, sculptură, muzică, am vrut să le încerc pe toate... în fața entuziasmului pe care-l manifestam s-a amenajat, doar pentru mine, o parte a mansardei din casa noastră mare, din capitală. Petreceam ore în șir mâzgălind pânzele cu culori, cioplind blocuri de piatră cu ciocanul sau cu dalta de pietrar sau încercând să smulg sunete armonioase dintr-o biată vioară, care nu putea face minuni... Studiam cu patimă latina și greaca veche în timp ce Johann era absorbit de cursurile de economie; citeam cu nesaț *Divina Comedie* și romanele Mesei rotunde, pe când fratele meu trudea la rezolvarea problemelor de algebră cu mai multe necunoscute...

El era omul de știință, eu eram literatul. Cu toate acestea, ne înțelegeam bine; am avut relații foarte bune pentru că ne cunoșteam deosebirile. Fratele meu mai mare dorea mai presus de orice să stea la dreapta tatălui meu și să preia responsabilitatea afacerilor noastre. Eu mă simțeam atât de departe de problemele legate de finanțe și de industrie încât eram prea bucuros să las pe seama lui

Johann răspunderea acestei moșteniri. Eu nu reprezentam o amenințare pentru el.. El nu era o piedică în calea mea. Și întrucât eram un elev strălucit în domeniul pe care-l alesesem – studii umanistice clasice și limbi străine – am fost lăsat să studiez după cum voiam. În afara unor conflicte fără importanță de pe timpul copilăriei, raporturile noastre au fost întotdeauna excelente.

Poate că tatălui meu i-ar fi plăcut să-i semăn și eu, dar niciodată nu a încercat să schimbe felul meu de a fi; cred că era chiar mândru de mine când profesorii mei de la universitate îmi publicau câte un articol într-o revistă academică. Iar bunicul Nils era nespus de mulțumit că familia lui se putea lăuda cu un literat. Fusesse întotdeauna un cititor împătimit al capodoperelor din istoria culturii universale. Din ziua în care i-a încredințat definitiv tatălui meu conducerea uzinelor noastre, și-a consacrat o bună parte a timpului promovării autorilor scandinavi, făcându-i cunoscuți în Europa. El a plătit chiar din banii lui traducerile mai multor romane norvegiene și a devenit unul dintre cei mai dragi prieteni ai marelui romancier Knut Hamsun. Acesta venea deseori pe la noi, când eram copil. Dacă mă găsea făcându-mi lecțiile împreună cu perceptorii mei, Nils întrerupea lecția, mă lua de mână și mă ducea în biroul lui unde ne aștepta maestrul, ca să ne citească cu vocea sa caldă, vibrantă, cele mai frumoase pagini din *Trezirea gleei* sau din *Ultimul capitol*, pe care-l scria atunci... îmi amintesc foarte bine de serile petrecute ascultându-i pe cei doi bărbați. Evocau anticele saga și miturile străbunilor noștri, cu un profund respect pentru trecut; amândoi credeau că nu se poate clădi ceva trainic dacă se neglijează sau se desconsideră experiența generațiilor anterioare.

— Oamenii au gândit întotdeauna astfel, Thorun, îmi spunea Hamsun. Să nu-ți închipui că le suntem superiori doar pentru faptul că ne-am născut după ei.

Eram copil și nu sesizam tâlcul cuvintelor bătrânului. Ce importanță avea din moment ce eram încântat, fermecat de sunetul glasului său, de limpezimea privirii și de vitalitatea gesturilor scriitorului? Voiam din tot sufletul să semăn cu omul acesta, iar admirația mea pentru el a fost nemărginită când am aflat – aveam doisprezece ani – că primise premiul Nobel pentru literatură. Copleșit de onoruri, sărbătorit în lumea întreagă, Hamsun și-a continuat cu regularitate vizitele la noi și lungile discuții cu bunicul meu. Într-o seară, cei doi bărbați au primit încuviințarea mamei mele ca să nu merg la culcare, ca de obicei, și să particip, alături de ei, la o misterioasă călătorie nocturnă pe care o proiectaseră. Impresionat, curios, înfrigurat de așteptare, de surpriza pe care mi-o făceau, am urcat împreună cu ei în cea mai frumoasă și mai puternică mașină adăpostită în garajele noastre.

Am rulat toată noaptea, spre nord și spre mare. Bunicul meu era la volan, Knut Hamsun luase loc pe bancheta din spate, alături de mine. Între noi, pe pernele capitonate cu piele frumos mirositoare, pusese o mică tennă cu *Sild* aseasonat cu curry și cu cartofi, pregătit de soția sa, Mărie. Cu vârful cuțitului, scriitorul își pregătea tartine de pâine cu nuci, pe care întindea peștele marinat, cu un gust pronunțat de condimente și de fruct. Cu gura plină de această savoare, cu ochii larg deschiși încercând să pătrundă beznă care învăluia automobilul lansat pe drumurile unei împărății fermecate, asemenea unei călești dintr-un basm cu zâne, simțeam că încetul cu încetul intram în marea și misterioasă confrerie a bărbaților. Mi-a trecut prin minte că cei doi bărbați ai mei plănuseră de

mult această excursie destinată să mă inițieze într-o taină esențială, să-mi deschidă o poartă pe care nu o cunoșteam spre structura lăuntrică a lumii.

Simțeam că e o noapte în care se petrecea o metamorfoză! Trei sau patru ore înainte de ivirea zorilor am văzut cerul scăldat brusc într-o lumină electrică dând norilor nuanțe de verde, violet și roșu închis de o intensitate neasemuită... Mi-am lipit obrazul de geam: privești ce mi se oferea îmi provoca admirația dar și teama. Inima îmi bătea mai tare. În jurul nostru se înfățișa un peisaj ireal de landă uscată cu solul de pulbere albă... Lumina era ca de apocalipsă, ca de sfârșit de lume. M-a cuprins o spaimă cumplită, ca să nu țin a trebuit să-mi mușc buzele. Hamsun mi-a cuprins mijlocul cu brațul său ocrotitor; căldura și apăsarea amicală a palmei sale m-au liniștit și m-au încurajat. M-am trântit pe banchetă și am așteptat în tăcere, cu răbdare, ca bunicul să pună în sfârșit capăt cursei noastre.

Am coborât din mașină; nu ne mai aflam pe șosea. În fața noastră se înălțau dune, cerul era brăzdat de acele talazuri irizate pe care le zărisem și care se amplificaseră continuu. Nils m-a ridicat, m-a urcat pe umerii săi și, cu pași mari, a început să escaladeze duna de nisip.

Hamsun ne urma, ținând un sac de mannar. Ajungând în vârful mobilei de nisip am descoperit marea, tăcută și aproape tot atât de neclintită ca un lac. Niciun val nu se izbea de țărm, nicio trombă de spumă nu năpădea malul. Nu era nici zi, nici noapte și totul în jurul meu lua aspectul unui decor de teatru gigantic... Bunicul meu îmi arată orizontul:

— Acolo mergem, a spus el; Hamsun ne-a luat-o înainte îndreptându-se spre o ambarcație ușoară care ne aștepta pe plajă.

M-au instalat în *faering*, o ambarcație de lemn grațioasă, a cărei etravă lungă și subțire semăna cu cea a unui drakkar. Cei doi bărbați au împins-o fără efort, până la mare. Hamsun a ridicat vela, Nils a luat timona... Era puțin vânt, dar dinspre uscat bătea briza, împingându-ne iute în larg. Arcul imens, mobil, al aurorei boreale masca stelele. Țărmul nu se mai vedea, niciun reper nu ne mai lega de geografia lumii. Cu toate acestea nu aveam nicio teamă. Ce putea să mi se întâmple în compania acestor doi uriași care nu pregetau să pătrundă în teritorii necunoscute fără a privi în urmă? Erau doi luntrași destoinici, alături de care alunecam pe apele Styxului și eram ferm convins că nimic, nici cea mai cumplită furtună, nu ar fi frânt voința acestor bărbați vârstnici, cu mușchii încordați, cu privirea limpede, care dădeau impresia că văd dincolo de aparențe. Fără a rosti un cuvânt, multă vreme am navigat drept înaintea noastră. Corpul meu nu simțea nimic: nici foame, nici sete, nici frig. Mintea mea, în schimb, clocotea ca un gheizer. Unde voiau să mă ducă? Ce voiau să-mi arate? Navigarea aceasta avea un scop. O taină...

Încetul cu încetul s-a făcut ziuă, alungând talazurile verzi și violet care brăzdaseră cerul noaptea. Deasupra noastră, totul era de un alb strălucitor. În clipa aceea le-am văzut. O primă coloană de apă a țâșnit, la o distanță de vreo sută de metri de ambarcația noastră. A urmat a doua, apoi a treia!

— Balenele! mi-a șoptit bunicul la ureche, în timp ce mâinile sale se crispau de emoție pe bordajul aerio-ului.

Hamsun a coborât puțin velatura, ca să încetinească. Manevrând cu pricepere timona, Nils ne-a adus în apropierea cetaceelor. Apa era limpede, marea liniștită, în continuare. Se zăreau adâncimile, tot atât de clar ca și

când am fi navigat pe o lagună din Oceania. Ne-am asumat riscul de a trece chiar pe deasupra primului animal. Bunicul mi-a dat voie să mă aplec peste bord. Am văzut imensul leviatan deschizându-și gura ca să filtreze krillul care se găsea din abundență în apele mării. Nu-mi era frică. Știam că balena nu ne va ataca... Am rămas într-un echilibru stabil cât mai mult posibil. Cu corpul pe jumătate aplecat la prova ambarcației, cu monstrul atât de aproape de mine încât credeam să-l voi putea atinge, aveam impresia că mă aflu călare pe un dragon. În viața mea nu am resimțit o impresie atât de puternică, neînchipuit de tulburătoare. Pentru copilul ce eram a fost o clipă de extaz absolut, inegalabil. Balena și-a închis gura deodată și și-a înclinat coada ca să-și ia din nou provizia de oxigen de la suprafață. La pândă, Hamsun a dat alerta. Bunicul meu, cu o mișcare dibace a îndreptat ambarcațiunea noastră astfel încât să evităm să fim ridicați de corpul enorm care despica valurile cu un zgomot de vijelie. Animalul își curăța plămânii revărsând asupra noastră un potop cald, cu un miros atât de puternic de sânge și de carne grasă încât, chiar după trecerea multor ani, când îmi aduc aminte de momentul acela am impresia că îl respir încă o dată. Am însoțit balenele multă vreme. În tăcere, pur și simplu fericiți de prezența lor. Fericiți și de faptul de a fi împreună, toți trei, doi bărbați cu părul alb și un copil, cum eram pe atunci...

La mijlocul zilei, în sfârșit, am acostat pe o insuliță pustie, undeva, în necunoscut. Din sacul de pânză pe care-l adusesese, Knut a scos mâncarea, în timp ce bunicul meu desfăcea cu lama cuțitului său marinăresc șipcile unei lădițe. Apărate de așchii de lemn aromate, trei sticle culcate alături așteptau. Bunicul mi le-a arătat și după ce a luat una dintre ele, ținând-o drept în fața soarelui palid

care lumina insulița aceasta necunoscută, la extremul nord al lumii, a spus:

— Vinul de Oslo!

Knut ne-a întins trei pocale înalte de corn, frumoase și grele, împodobite cu misterioase ornamente împletite, din bronz; bunicul meu a turnat alcoolul galben în pocalele antice, umplându-l pe al meu în aceeași măsură.

— Hidromelul, Thorun! Sângele lui Kvasir: băutura de nemurire a divinilor stăpâni! Șopti Nils; ochii lui trădau o emoție atât de intensă și de sinceră încât am fost adânc mișcat.

— În cinstea Supremelor Puteri! a spus Knut ridicându-și pocalul înspre cerurile albe.

— Și a străbunilor noștri! a adăugat Nils.

Cu solemnitatea cuvenită unui ritual sacru, bărbătește, am băut toți trei în cinstea străbunilor și a zeilor noștri, în fața oceanului, cu picioarele cufundate în nisipul cenușiu, cu pulovărele noastre groase de lână țepene din cauza sării unei mări de unde izbucneau furtuni...

Consciscamus discrepantes

Am sosit în Germania la sfârșitul lui august 1931, cu câteva zile înainte de începerea anului universitar. Aveam atunci douăzeci și trei de ani și primele mele lucrări despre limbile și civilizațiile medievale germano-scandinave atrăseseră atenția rectorului facultății de litere de la München. Acesta m-a invitat să țin cursuri în Bavaria și am profitat de acest prilej, într-un moment al vieții mele în care simțeam că mă înăbuș în Norvegia. Simțeam nevoia de a mă instala în alt mediu, în alt cadru, voiam să străbat alte străzi, să zâmbesc altor chipuri. Am acceptat invitația. În clipa în care am coborât din tren, cu valiza în mână, trebuie să mărturisesc că eram destul de mândru de mine! Mai întâi, pentru că socoteam că am dat dovadă de o mare tărie de caracter, stăruind să-mi aleg o carieră ce nu avea nimic în comun cu aceea pe care ar fi trebuit s-o îmbrățișez în spiritul tradiției familiale. Eram mândru și pentru că izbutisem să-mi dobândesc independența, iară a intra în conflict cu ai mei. Mama mea, Sigrid, era destul de mulțumită văzând realizările mele în domeniul literar. Tatăl meu ar fi preferat, poate, să mă implic în afaceri, alături de el, așa cum procedase fratele meu Johann, cu multă eficiență, dar, ținând seama de rezultatele remarcabile ale examenelor mele și de sprijinul spontan acordat de profesorii mei, a preferat să mă lase să evoluez potrivit înclinației mele. Eram mândru și pentru că hotărâsem să cuceresc cu propriile mele arme o țară în care numele de Gäremsen era aproape total necunoscut.

La sfârșitul anului 1930 vorbeam foarte bine limba germană, pe care o studiasem cu sârguință de la vârsta de unsprezece sau doisprezece ani. Un mic accent trăda, în mod indiscutabil, originea mea scandinavă, dar eu mă bazam pe această particularitate ca să atrag atenția fetelor

frumoase. Sunt înalt, ca bunicul meu. Chipul meu are trăsături regulate și mă bucur de o statură athletică, clădită de numeroase ore de antrenament. Înclinația mea spre litere nu m-a împiedicat să rămân un tânăr dornic de mișcare, de exerciții fizice, fiind atras uneori de activități riscante. Foarte tânăr am urcat culmile munților, am condus motociclete puternice, am petrecut zile întregi la schi, iarna, la înot și la călărie, vara. Și din acest punct de vedere mă deosebesc de fratele meu căruia nu-i place decât golful sau tenisul, sporturi mondene practicate într-o ținută adecvată, în care transpiri puțin. Mândru de trupul și de mintea mea, înzestrat cu o fire veselă și nepăsătoare, la vârsta de douăzeci și cinci de ani gustasem de mult din clipele de fericire pe care le pot oferi femeile. Știam că le plac și eu, la rândul meu, eram nebun după ele. Prea mult, de altfel, ca să mă mulțumesc doar cu una. La Oslo îmi formasem repede o reputație de seducător, fermecător, bineînțeles, dar foarte curând am epuizat posibilitățile limitate de care dispunea șeptelul feminin al bunei societăți norvegiene, în acest domeniu nu aveam niciun viitor, fie că fetele îmi cedaseră deja, fie că fuseseră înlăturate din calea mea de îndată ce se știa că particip la o serată, la un concert sau la o reprezentație teatrală. Se înțelege lesne că perspectiva de a face jaf în extraordinara pepinieră bavareză, iară a fi penalizat din cauza antecedentelor mele îmi provoca detectabile frisoane...

*

Bavaria era centrul unui activism politic permanent poate mai mult decât oricare altă provincie din Germania. Pentru toți, chiar pentru un străin, era clar că republica de la Weimar nu va fi în măsură să stăpânească o situație pe care o deteriorase considerabil ocuparea bazinului Ruhr-ului de către Franța, în 1923, și mai cu seamă

repercusiunile crizei bursiere americane asupra Bătrânului Continent. După șapte zile de la criza din New York se prăbușea Bursa germană, baza finanțelor germane fiind constituită de împrumuturi în străinătate, mai ales în Statele Unite. Când fluxul de împrumuturi a încetat și a sosit momentul primelor rambursări, finanțele germane nu au fost capabile să reziste acestei tensiuni. Când comerțul mondial a încetinit ca urmare a proastei situații generale, stagnante, Germania nu a mai reușit să exporte suficient ca să plătească importurile – indispensabile – de materii prime și de alimente. Fără exporturi, industria germană nu putea asigura bunul mers al uzinelor sale. Producția a scăzut la jumătate. Numărul șomerilor a crescut în proporții îngrijorătoare. După ce susținuse – aproape singură împotriva tuturor – un conflict care secerase elita tineretului său, Germania se confruntase, luni de zile, cu un adevărat război civil în care bolșevicii și conservatorii se ridicaseră unii împotriva altora, dezlănțuind măceluri atroce. Țara purta încă stigmatele acestor ani. Șase milioane de șomeri nu dispuneau de mijloace necesare ca să-și poată hrăni familia în mod acceptabil. Cărbunele nu era rar, dar era scump. Iarna, cei sărmani mureau de tuberculoză în locuințele lor mizere unde mișunau insectele parazite...

Călătoria mea cu trenul de la Oslo îmi impusese o haltă de o zi la Berlin. Pe peronul gării am putut să-mi dau seama de situația nenorocită a acestor bieți oameni. Nenorocirea aceea era atât de evidentă încât am fost pe punctul de a mă întoarce din drum. La vremea aceea orașul nu era încă metropola grandioasă care avea să fie în cursul perioadei hitleriste. Viitoarea capitală a Reich-ului nu număra decât două milioane de locuitori, mulți țărani din Silezia recent instalați și evrei. În sala gării fusese

organizată o cantină pentru săraci, pe care n-am uitat-o niciodată. Acolo am văzut pentru prima oară brasarda roșie cu svastică purtată de un bărbat cu cămașă brună. Ajutat de câțiva colegi, împărțea pâine neagră și supă acestor amărâți, care tremurau de slăbiciune, în hainele lor de postav de calitate proastă. Am dormit prost într-un hotel mediocru, înainte de a pleca din nou spre sud și de a ajunge în sfârșit la München. Acolo atmosfera mi-a părut mai puțin înspăimântătoare. Bavaria era încă o provincie rurală, în care oamenilor le plăcea să râdă. Pe tejghelele negustorilor, alimentele se îngrămădeau, era un belșug de hrană în ciuda crizei și nu am văzut pe nimeni de o slăbiciune comparabilă cu cei pe care-i zărisem în provinciile răsăritene ale țării.

Arhitectura mi s-a părut mai puțin austeră decât în Prusia, iar femeile, frumoase, știau să se îngrijească mai bine decât berlinezele. Ele se pricepeau să folosească machiajul cu mult mai multe nuanțe. Pe strada care ducea la locuința mea – un apartament liniștit de două camere, pe Thierschstrasse, la numărul 41 – am trecut alături de un grup compus din vreo cincizeci de oameni, cu cizme și scuturi, defilând ostășește în sunetul tobelor și al fluierelor. Asemenea celor pe care-i văzusem împărțind hrana în gară, ei aveau o brasardă roșie cu svastica neagră pe un fond alb. Câțiva, înțelegând poate că sunt un străin, deoarece țineam în mână o valiză, mi-au aruncat o privire suspicioasă în care se putea ghici neîncrederea și provocarea.

*

— Țigările cele mai căutate sunt luno, domnule. Ele se cumpără la bucată și costă un pfenig. Dacă nu ați aflat încă, să știți că aveți nevoie de o sută de pfenigi ca să primiți în schimb o singură marcă micuță.

— Știu, doamnă Chanz, știu. Vă rog să-mi dați astăzi zece țigări.

Frâu Nadia Chanz ținea un chioșc cu diverse articole, la colțul străzii mele. Se găseau aproape de toate în chioșcul ei din lemn verde, în care trona în spatele tejghelei, ca o preoteasă a oracolului lui Apollo din Delfi, gata să acorde o audiență.

Poate pentru că îmi făcusem primele cumpărături la ea – un ac de cusut și ață, ca să cos un nasture – mă remarcase și îmi arăta multă simpatie.

— Cred că nu mă înșel afirmând că sunteți un străin sosit de curând la noi. Am dreptate?

— Aveți dreptate, doamnă.

— Atunci, să știți că dacă aveți vreo problemă sunteți binevenit și îmi puteți spune despre ce este vorba. Noi, bavarezii, suntem cunoscuți pentru ospitalitatea pe care o oferim cu dragă inimă. N-aș vrea să dezmint această reputație. Ești de acord, tinere?

Manierele puțin comice și ochii pe care-i rostogolea această planturoasă doamnă binevoitoare când își rostea discursul de bun venit mă făcuseră să zâmbesc din toată mima. Am simpatizat-o imediat pe această femeie cumsecade; în foarte scurt timp, m-am obișnuit să-i spun cu afecțiune „măicuța Chanz” și treceam întotdeauna s-o văd când mă întorceam acasă, după o zi de muncă la facultate.

München este un oraș cu îndelungată tradiție universitară. Iar învățământul s-a bucurat întotdeauna de cea mai aleasă reputație. Clădirile universității sunt austere și întunecoase, dar culoarele lor freamătă toată ziua de neobișnuitul du-te-vino al studenților. Bocănitul sacadat al tocurilor feminine mi-a plăcut întotdeauna. Mă liniștește, mă emoționează. Între două ore de curs îmi

permiteam o pauză, ca să fumez o țigară, străbătând coridoarele, cu ochii după fetele care se duceau la curs, îmi plăcea zvâcnetul picioarelor lor, sub fustele lor lungi și drepte. Îmi plăcea felul în care își încrucișau brațele pe piept strângând un caiet sau un teanc de file recent scrise cu cerneală. Îmi plăceau ochii lor plecați, semănând cu niște călugărițe caste în drum spre slujba de liturghie. Îmi plăceau mai cu seamă cochetăriile și gesturile stângace ale acestor domnișoare abia desprinse din adolescență care-și dădeau aere de femei mature. Observându-le, deveneam visător. Cufundat în gândurile mele, mi s-a întâmplat deseori să las țigara să ardă, iar mucusul ei să-mi frigă degetele.

Îmi desfășuram activitatea sub tutela unui bătrân profesor danez, titularul catedrei de limbi nordice, de când luase sfârșit războiul. Nu era un om dezagreabil, iar relațiile noastre au devenit în scurt timp mai mult decât protocolare. Primele mele zile de curs s-au petrecut în liniște, într-o tihnă relativă. Puțini studenți doreau să învețe norvegiana, daneza sau suedeza, cea mai mare parte dintre ei erau de origine nordică. Dacă îmi amintesc bine, la început au fost doar cinci sau șase nemți, față de cincisprezece tineri ai căror părinți erau de origine scandinavă. După câteva săptămâni, râvna de a învăța norvegiana sporise. Umbla un zvon despre sosirea unui nou conferențiar norvegian, cu un fizic atrăgător. Studentele au luat act de prezența mea și cursurile mele s-au bucurat astfel de succes, provocând, fără voie, puțină anarhie. Administrația a fost nevoită să pună capăt acestui haos, punând un afiș în care se specifica interdicția celor care nu fuseseră înscriși de a asista la cursurile mele.

Seara, înainte de a mă întoarce acasă și de a lucra la teza de doctorat, hoinăream pe străzile vechiului oraș. În acea

toamnă era cald și, cu toate că se apropia luna octombrie, ne puteam bucura încă de blândețea climei, stând la o terasă. M-am obișnuit să merg la Luitpold, o imensă braserie în stil rococo, înțesată cu marmură și aur, unde se întâlneau intelectualii bavarezi ca să discute despre literatură, știință sau filosofie și să dezbată bunul mers al lucrurilor în lume. În această ambianță, ascultând discuțiile însuflețite, în braseria în care mirosul berii se îmbina cu parfumul cafelei, am înlăturat definitiv lustrul limbii germane didactice, ca să adopt fluența limbii familiare, de zi cu zi. La München mă simțeam bine, acasă. Îmi plăcea Bavaria. Întâlneam oameni voioși, în ciuda adversităților care le lovea țara, iar felul lor de a se purta natural, ca niște catolici de treabă, mă făcea să-i simpatizez mult mai mult decât pe compatrioții lor protestanți din nord și din est.

În 1931, Germania nu mai era un regim parlamentar. Coalițiile îndoielnice din anii precedenți nu izbutiseră să stăvilească criza economică. În septembrie 1930.

rezultatul alegerilor legislative fusese atât de scindat încât cancelarul Brüning nici nu încercase măcar să formeze un guvern. Preferând să recurgă la articolul patruzeci și opt din Constituție, care-i îngăduia o extindere a puterilor sale sub autoritatea bătrânului președinte Hindenburg, se hotărâse să devină un fel de potentat lipsit de voință și de energie, aplicând fără convingere o politică de deflație care stârnea o vie opoziție, din partea tuturor. Zilele sale erau numărate. O știa. Fiecare neamț o știa...

*

Saşa Homung a fost primul meu prieten adevărat; era un tânăr asistent care predă geografia și eram aproape de aceeași vârstă. Mă așteptase într-o seară, la ieșirea de la curs, ca să-mi solicite să-i dau concursul la pregătirea

cursului pe care urma să-l susțină, despre valoarea strategică a Scandinavici. Chipul său destul de frumos era completat de o mustață fină, tăiată și netezită la milimetru. Părul său castaniu, dat mereu pe spate, lustruit de o urmă de briantină, ochii săi luminoși, statura sa potrivită îl făceau să semene cu actorul Adolphe Menjou, pe atunci idolul tuturor tinerelor muncitoare coquette și frivole din Germania. Provenind dintr-o familie care-i oferea mijloace de trai substanțiale – tatăl său era un chirurg reputat în München – Sașa își permitea să poarte costum la modă, încheiat la două rânduri, cu haine de brocart. Nu fuma vulgarele țigări luno, ci aristocraticile Abdullah, extrem de scumpe. Născut la Munchen, cunoștea bine toate cotloanele orașului său.

— Te-am văzut de mai multe ori la braseria Luitpold, îmi spuse el, în cursul primelor noastre conversații. Nu e rău, dar să știi că nu se găsesc acolo cele mai frumoase nimfe.

Amator de fete frumoase, Sașa era rănit în amorul său propriu, ca și mine, de faptul că întâlneam zilnic atâtea frumuseți ispititoare, fără a avea posibilitatea de a profita de această ocazie.

— Fii atent, Thbrun, îmi amintea el deseori. Dacă se află că ne folosim de autoritatea noastră de cadre didactice ca să ne culcăm cu studentele, vom fi azvârliți afară în doi timpi și trei mișcări! Și după asta nici vorbă să mai găsești o slujbă ca lumea, în Germania!

Dacă nu puteam flirta cu fetele de la universitate, Sașa și cu mine mergeam deseori la bordel. Acolo găseam tot ce ne trebuia, pentru satisfacerea poftelor noastre, fără a mai fi nevoie de obositorul joc de a face curte și de îndurarea unei scene de despărțire, întotdeauna penibilă.

— Pentru un bărbat, viața e simplă: te duci la bordel și trăiești mulțumit! Nu știi zău ce-i împinge pe oameni la căsătorie. E împotriva firii, nu crezi, Thbrun?

— Da! Hotărât lucru, da! Am declarat și eu, întărindu-i afirmația, după o noapte albă petrecută în brațele a două sau trei amazoane, pe când ne plimbam fără țință pe străzile reci, în zorii zilei.

Parfumul fetelor stăruia încă pe degetele noastre; mergeam pe caldarâmul ud, întâlnind, în zorii zilei, primii muncitori care așteptau tramvaiul suflând în mâini și bătând din picior pe peron, ca să se încălzească. Când eram încă buimăciți, tulburați de mângâierile date și primite aveam obiceiul să ne oprim la cuptorul unei brutării unde Sașa era clientul casei. Plăteam câțiva pfenigi și ne lăsau să ne instalăm la o masă acoperită cu mușama, aproape de imensele cuptoare în care se cocea pâinea. Înainte de a deschide grilajul, ca să poală intra clienții obișnuiți, brutăreasa ne făcea o cafea și ne servea niște sortimente de cornuri fierbinți pe care angajații săi le scoteau din cuptor. Având încă firimituri pe buze, ne continuam drumul până la locul în care legenda spunea că se poate vedea urma piciorului Diavolului, în piața din fața imensei catedrale Frauenkirche, clădită dintr-un milion de cărămizi de culoarea sângelui.

— Thbrun, trebuie să vii cu mine în seara asta, să-l asculți pe profesorul meu, mi-a spus Sașa pe un ton înflăcărat, într-una din acele dimineți speciale de care am vorbit mai înainte.

Ajunsesem sub turnurile marelui sanctuar și conversația noastră nu avea nicio legătură cu universitatea. M-a mirat această bruscă schimbare.

— Nu ți-am vorbit până acum de Haushofer, să știi că este un om extraordinar! declară Sașa, cu ochii aprinși.

Este un vizionar... în acest moment, aici, la München, el elaborează o știință! Amfiteatrul său este ticsit, dar vei sta în primul rând dacă mă însoțești...

Auzeam pentru prima oară numele lui Karl Haushofer. Până atunci nu-l întrebasesm pe Sașa ce îl determinase să aleagă un domeniu de studiu atât de auster cum era geografia. Bineînțeles, știam că făcuse nenumărate călătorii și, datorită generozității părinților săi, petrecuse câțiva ani străbătând Africa, cele două Americi și Japonia. Fusesem la el acasă; camera vastă pe care o ocupa în locuința familială era înțesată de suveniruri aduse din lungile sale călătorii; măști bantu și podoabe ale căpeteniilor indiene, agățate pe pereți, sulite massai, pălării (stetson) texane, kimonouri japoneze, astrolabi de aramă și portulane arabe se îngrămădeau pe rafturile bibliotecii sale, ale cărei scânduri se îndoiu deja sub povara nenumăratelor cărți. Am primit invitația țară să știu ce mă aștepta.

La ora fixată m-am întâlnit cu Sașa pe culoarele facultății de geografie și ne-am îndreptat spre amfiteatru, ca să-l audiem pe acest vestit Haushofer. Conferința începea abia peste o jumătate de oră dar gradenurile erau deja pline. Prima mea uimire a fost să constat că majoritatea auditorilor nu erau tineri studenți, ci bărbați și femei de vârstă matură, care aveau de mult o bună situație socială.

— Cine sunt toți oamenii ăștia? îl întrebai pe Sașa când încălecam băncile ca să ajungem mai repede la locurile noastre.

— Fără să știi, te afli în mijlocul celei mai alese societăți, prietene, ți-o garantez! Ceva mai sus, la stânga, e ambasadorul Japoniei și consilierii săi. Au venit aici de la Berlin. Pe același rând cu ei, tipul slab. Înalt, cu ochelari și cu urechile puțin depărtate de cap, este Carl Smittt, un mare profesor de drept de la universitatea din Bonn. Două

rânduri mai sus fata aia frumoasă care nu se hotărăște să-și scoată pălăria e englezoaică. Unity... Unity nu mai știu cum... Nu-mi amintesc numele ci dar provine dintr-o familie ilustră.

Bărbatul pleșuv, pe același rând cu noi. Spre dreapta, este Hans Gunther, un etnolog remarcabil, o personalitate marcantă. Pe urmă cel mai de seamă e cel care se duce acolo, bărbatul ăla brun, cu costum albastru-închis, un fost student al lui Haushofer; numele lui e Rudolf Hess. Acum este deținătorul unui post înalt într-un partid politic... Cu siguranță va deveni curând ministru.

— Despre care partid vorbești? Despre comuniști.

Sașa izbucni într-un răs homeric, atrăgând iute toate privirile.

— Thorun, se prea poate să fii deosebit de înzestrat pentru studierea limbilor străine, dar în materie de politică germană ești nul! Comuniștii sunt numeroși, e foarte adevărat, dar adevărata putere în ascensiune în țara asta este *NSDAP*¹⁰., partidul național-socialist al muncitorilor germani. Într-o bună zi, curând, acesta va conduce și cred că va fi un lucru bun.

— NSDAP? Sunt indivizii ăia în cămăși brune care defilează pe străzi deghizați în soldați, ăștia sunt? Îmi par destul de grotești, spusei, contrariat de încrederea pe care o acorda prietenul meu unei șlehte de acest gen.

— Cei pe care-i vezi tu. Făcând paradă sunt cei din sectorul de asalt, *Sturm-Abteilung*. Nu te opri la aspectul ăsta. E doar folclor. Avem nevoie de asta, ca să ne opunem bolșevicilor. Și apoi e o modalitate de a câștiga ceva bani, pe care îi oferim șomerilor fără alocație, care se angajează

---

¹⁰ *NSDAP* – inițialele de la *National Sozialistische Deutsche Arbeiter Partei* – Partidul Național Socialist German al muncitorilor. (n. Trad.).

în această acțiune: în asociațiile amicale SA¹¹, oamenii lipsiți de mijloace de trai primesc cel puțin o marcă pe zi, li se dă puțină hrană și brichete de cărbuni. Guvernul bătrânului Hindenburg și al porcului ăstuia de Bruning nu e în stare să facă toate astea. Numai că trebuie să vezi lucrurile în perspectivă, dincolo de uniforma de operetă a SA și a răpăitului tobelor lor. Aici, la Munchen, au avut loc ciocniri sângeroase acum zece ani. Era cât p-aci să se producă o revoluție asemănătoare celei care a cuprins Rusia. Și acum ar fi posibil, dacă nu luăm seama. Oamenii sunt liniștiți de când ai noștri au strada sub control. Mai cu seamă trebuie să înțelegi, Thbrun, ce se va petrece în curând aici și în întreaga Europă. De aceea te-am adus să-l asculți pe Haushofer în seara asta...

Așadar, asta era! Înfrigurarea lui Sașa și a acestor oameni încordați, strânși unul lângă celălalt într-un amfiteatru de facultate era explicabilă nu datorită interesului acordat explicațiilor erudite ale unui venerabil profesor, ci așteptării febrile a unei ședințe de propagandă politică! Deodată nu m-am mai simțit în apele mele și am vrut chiar să plec. Mă întorsesem spre Sașa ca să invoc un pretext oarecare dar el nu m-a auzit; se ridicase brusc, ca să strângă mâna uneia dintre cunoștințele sale care se așeză pe banca situată mai jos, drept sub noi. Mi-am încrucișat brațele și am încercat să lupt împotriva straniei senzații de stânjenite, de neplăcere supărătoare, care mă cuprinsese. Sala arhiplină fremăta, într-o agitație de nedescris. Ultimii sosiți erau nevoiți să se așeze pe trepte. Era imposibil să mă eschivez, pornind contra curentului mulțimii. Resemnat, mi-am sprijinit bine spatele de spătarul scaunului meu și mi-am vârât mâinile în

---

¹¹ SA prescurtare de la *Sturm Abteilung* – secția de asalt – formație paramilitară a Germaniei naziste, creată de Rohm în 1921. (n. Trad).

buzunare, oftând, neputincios. Aveam impresia foarte neplăcută că mă lăsasem prins în cursă și mi-era ciudă pe Sașa. Politica nu mă interesase niciodată, în propria mea țară, cu atât mai mult, în calitate de străin, nu mă simțeam câtuși de puțin autorizat să intervin în dezbaterile care învolburau societatea germană. Un aprod apăru pe estradă, agită un clopoțel și ceru să se facă liniște. Conversațiile încetară imediat, fiind urmate de o tăcere respectuoasă, de sacră reculegere. Profesorul Haushofer intra.

După cum am aflat ulterior, Karl Haushofer se născuse în 1869 și își începuse cariera ca ofițer de artilerie. Întrucât în domeniul artei militare strategia îl interesa cel mai mult, fusese trimis în Japonia, în 1908, ca să organizeze armata imperială. Devenise un mare specialist, un bun cunoscător al lumii nipone. Se întorsese în Germania, își luase doctoratul în geografie și fusese numit profesor la universitatea din München, orașul său natal. Era un bărbat de statură potrivită, cu o figură jovială și un zâmbet blajin. Cu pantalonii săi reiați, fracul gri și mustățile sale albe, părea omul cel mai inofensiv.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru prezența dumneavoastră la această conferință, care își propune să trateze probleme actuale de geopolitică mondială, spuse el la începutul alocuțiunii, cu o voce puternică și sigură.

Aplauze în sală; Sașa aplaudă ca la teatru. Am rămas cu îndârjire cu brațele încrucișate, gândind că o voi întinde îndată ce va lua sfârșit această oră de calvar. Se făcu din nou tăcere și Haushofer își începu expunerea. Foarte curând, mi-am dat seama că avea un autentic talent de orator. Bătrânul profesor se exprima clar și precis. Conceptele sale erau prezentate într-o manieră sugestivă și grăitoare pentru cuget și pentru gândire. Mai întâi de toate

era înzestrat cu redutabila capacitate de a trata probleme vechi din unghiuri la care nu m-aș fi așteptat niciodată, pe care nu mi le-aș fi închipuit. Ceea ce consideram la început drept o corvoadă se dovedi în cele din urmă un fel de revelație...

— Istoria omenirii a fost întotdeauna istoria ciocnirilor dintre oameni, fie că avem înțelepciunea de a admite această aserțiune, fie că avem slăbiciunea de a o respinge. Pentru câțeva vreme, așa cum s-au obișnuit francezii de la revoluția lor din 1789, se poate face tentativa de a făuri toată politica unei țări pe baza unor opțiuni filosofice, cu drepturile aferente care ar rezulta. Dar acest lucru nu poate dăinui. Orișicum, ultimul cuvânt de spus îl va avea întotdeauna îmbinarea celor două științe fundamentale, geografia și antropologia. Englezii au înțeles de mult lucrul acesta. E cazul să luăm pildă și să ne bucurăm de această certitudine. Spațiul central-european, care este leagănul popoarelor germanice, reprezintă însumarea bazinelor Rinului și Dunării. Spațiul acesta trebuie unificat. Nu putem îngădui ca tratatul de la Versailles să ne impună acel cordon sanitar, alcătuit din state artificiale care fragmentează acest teritoriu, spre unicul folos al Marii Britanii. Mai întâi de toate se impune să eliminăm frontierele care ne-au fost impuse. A elimina frontierele înseamnă a redeveni autonom, în domeniul alimentar și energetic, înseamnă și a contrabalansa uneltirile englezilor, care au drept scop dezorganizarea centrului continentului, preîntâmpinând posibilitatea de a-l vedea erijându-se în rivalul care-și realizează întregul potențial. A elimina aceste limite teritoriale arbitrare înseamnă realizarea legii viitorului, *Lex reranda*, expresie a dinamismului firesc al popoarelor, opusă legii tratatelor, *Lex lata*, care nu

semnifică decât încremenirea frontierelor dictate de niște învingători aroganți și sforari!

Haushofer consacră o oră întreagă prezentării punctelor sale de vedere, în fața unui public devotat cauzei pe care o susținea. În câteva fraze bine ticluite el prezintă istoria omenirii, explicând mobilul urmărit de *talasocrații*¹², precum Cartagina, Anglia și în prezent Statele-Unite, potrivit puterilor continentale – Roma. Franța, întreaga Europă – contracararea uniunii lor.. Trebuie să recunosc că s-a deschis o ușă în fața mea. În seara aceea. O ușă care înfățișa orizonturi negândite. Haushofer aborda problemele politice într-un fel extrem de captivant. Era evident, un discurs alcătuit pe baza unei culturi vaste, structural conform unei gândiri riguroase și. Stăpânind acest fundament solid, cuvintele lui se înlănțuiau cu o logică și cu un firesc care se adresau mai mult sufletului decât cugetului. Haushofer poseda harul, rareori întâlnit, al pedagogilor autentici: el putea să-și convingă auditorii că faptul de a-l asculta îi făcea să devină mai cultivați, în special mai perspicace, chiar mai inteligenți. Erudiția sa fluta întru totul intelectul publicului căruia i se adresa. Acesta era motivul popularității de care se bucurau cursurile sale, deși materia pe care o predă era destul de aridă. La sfârșitul expunerii sale, am aplaudat spontan, alăturându-mă celorlalți. S-au auzit strigăte de admirație, chiar fluierături stridente, subliniind adeziunea tuturor. Până atunci, nu mi se întâmplase să mă aflu într-o ambianță de acest fel, în vreo facultate. Îmi închipuiam mai curând că acțiunea se petrecea într-un cabaret, după numărul executat de o dansatoare sumar îmbrăcată!

— Vino, vreau să te prezint lui Haushofer, spuse Sașa, trăgându-mă de braț și făcându-și drum. Profesorul va fi

---

¹² Putere întemeiată pe supremația maritimă. (n. Trad.)

încântat să cunoască un cetățean norvegian reprezentativ cum ești tu!

Nu am putut reacționa în niciun fel, întrucât am fost antrenat să cobor toate treptele; am ajuns astfel în fața oratorului, pe care-l înconjurau vreo douăzeci de persoane și care a răspuns cu discreție unor complimente și în cele din urmă s-a întors spre noi.

— Domnule Homung, spuse Haushofer pe un ton jovial, prezența dumitale îmi face plăcere. Ce părere ai despre cuvântarea mea?

— Pasionantă, strălucită! Nu mă surprinde, domnule profesor; dați-mi voie să vă prezint pe prietenul meu, Thorun Gärensen, un confrate, care ocupă postul de asistent aici, la München, la secția de studii scandinave...

Haushofer mă privi scrutător din creștet până în tălpi și îmi acordă un zâmbet larg. Strângea mâna cu o vigoare neobișnuită pentru un bărbat de vârsta lui.

— Thorun? E un nume mai puțin întâlnit, nu-i așa? De unde naiba l-ai scos?

— Dintr-o toană a bunicului meu, domnule. Este un bărbat căruia îi place încă să venereze vechile divinități nordice. Thorun înseamnă, juna lui Thor". Zeul bățăliilor. E un prenume cam ridicol și s-au făcut destule glume răutăcioase pe seama mea, când eram copil, în Norvegia...

— Dimpotrivă, eu găsesc că e un prenume absolut minunat de care poți fi mândru, băiete. Ce zici despre asta, Hans? În zilele noastre, copiilor din Norvegia li se dau numele anticelor noastre zeități păgâne. Nu e minunat?

— Surprinzător și foarte încurajator! rosti cu o voce surdă Hans Gunther, etnologul pe care mi-l semnalase Sașa, înainte de începerea conferinței.

— Ei bine, domnule Gärensen, nu ați vrea să ne însoțiți la braseria Stemeckerbrau, împreună cu domnul Homung și câțiva prieteni? Acolo putem sta de vorbă nestingheriți.

Această invitație dădea peste cap tot programul pe care mi-l făcusem și am vrut să refuz cu toată fermitatea, dar Sașa mă calcă pe picior cu toată greutatea trupului său. Profitând de răgazul creat de uluirea și de durerea mea, el acceptă invitația în numele amândorura. Cu un zâmbet atât de satisfăcut încât păru absolut stupid.

— Nu mai face mutra asta nesuferită! îmi șopti el la ureche în timp ce micul nostru grup ieșea din facultate.

Tu nu îți dai seama de șansa pe care o ai, fiind invitat. Uită-te mai curând la cei ce ne însoțesc!

Aruncând o privire în spatele nostru am văzut două siluete, la o distanță de câțiva pași: un bărbat în costum albastru, pe care-l ținea de braț o femeie tânără zveltă, foarte elegantă, cu frumosul ei taior și cu pălăria pe cap.

— Rudolf Hess și englezoaica... Unity Mitford! Își aminti Sașa. Tu n-ai remarcat adineaori, dar fata asta îți aruncă o privire... o privire incitantă, ce mai! Dacă te descurci mulțumitor, în seara asta nu va fi necesar să plătești pentru că ai sărit coarda împreună cu Unity!

Am ridicat din umeri, vrând să las impresia că îmi e indiferent, și mi-am ridicat gulerul hainei ca să mă feresc de ploaia mărunță care începuse să cadă. Haushofer, Gunther și doi sau trei domni pe care nu-i cunoșteam, apărați de ploaie de umbrelele lor, ne arătau drumul; după ce am trecut de colțul unei străzi comerciale, am dat de braseria Stemeckerbrau. Ne-am instalat în sala din fund, mobilată destul de rudimentar; erau multe mese pe care se vedeau urmele lăsate de halbele și roind de bere. Cu trofee de vânătoare agățate de pereți, cu bufetul rustic pentru veselă, pe rafturile căruia se înșirau platouri,

farfurii și figurine din porțelan, executate în maniera lui Bustelli, decorul era tipic bavarez. Situată în vecinătatea bucătăriilor, încăperea în care ne aflam mirosea a bere, varză și tutun. Într-un ungher întunecat, la lumina unui sfeșnic din alamă, doi bărbați rotofei jucau cărți și fumau pipă.

— Văd că faceți ochii mari, domnule Gärensen, remarcă Haushofer surprinzând privirea mea nedumerită. Acest local foarte rudimentar nu este locul ideal pentru desfășurarea unei conversații între oamenii de lume; vi-l închipuiați altfel, nu-i așa?

— Nu, nu am bâiguit eu cu stângăcie.

— Ați spus nu, dar în fond ați gândit da. Nu vă faceți griji, venirea noastră aici e bine întemeiată... Sunt chiar destule temeiuri... În plus e un loc unde putem sta de vorbă în liniște, fără să ne temem că subiectele pe care le abordăm vor stârni reacția supărătoare a publicului; aici auditoriul este compus numai din *Stahihelms*, foști combatanți, francțirorii care au luptat împotriva revoluționarilor comuniști după sfârșitul ostilităților cu Aliații. Pe urmă, locul acesta are propria lui istorie, nu-i așa, Rudolf?

Haushofer se întorsese spre Hess, care-și atârna pardesiul în cuier.

— O istorie foarte frumoasă, domnule profesor, spuse Hess, luând loc la masă. Aici v-am adus pentru prima dată ca să-l ascultați pe Adolf Hitler, șeful NSDAP• E mult de atunci. Cam, pe la sfârșitul primăverii 1921...

— Exact. În 21. M-ai adus aproape cu forța, dar asta mi-a schimbat cursul vieții.

— *Herr* Hitler ne-a schimbat viața tuturor, domnule profesor. El a schimbat-o pe a mea înainte de a-i fi secretar

pe vremea când a scris *Mein Kampf*, după cum, în curând va schimba viața tuturor nemților, afirmă Hess.

— Sunt curios să știu ce părere aveți despre situația din țara noastră, domnule Gärensen. La Oslo se vorbește mult despre Germania?

Sașa nu-și stăpâni chicotitul.

— Thorun mi-a mărturisit că nu este preocupat de politică, domnule profesor. De altfel, acesta este considerentul care m-a determinat să-l aduc la conferința dumneavoastră din seara aceasta.

— A te interesa de politică este o datorie care ne revine tuturor, domnule Gärensen, spuse Unity Mitford într-o germană fără cusur. Războiul și revoluția bolșevică au răvășit continentul nostru. Dar partida nu e încheiată, se va relua curând, trebuie să înțelegeți acest lucru.

— Norvegia și-a păstrat neutralitatea și și-o va păstra și în viitor, am afirmat eu cu tărie, bravând privirea glacială pe care mi-a aruncat-o fata, cu o aroganță vădită.

— Te înșeli, tinere, exclamă Haushofer. În viitor ne așteptăm la războiul total. Niciun popor, niciun teritoriu nu va fi cruțat. Europa trece printr-o criză, este supusă unor influențe exterioare pe care nu va putea să le mai tolereze. Tratatetele impuse în folosul anglo-saxonilor îi blochează energiile. Popoarele evoluează, domnule Gärensen. Fiecare generație răspunde unor noi imperative. Anglo-americanii nu pot pune șaua pe continentali pe vecie. Suntem un Gulliver încătușat pe care lumea încearcă să-l convingă de incapacitatea sa. Domnule Gärensen, noi, naționaliștii germani, vrem să trezim uriașul, să-și dea seama de adevăr. Și să stabilim un nou raport de forțe în Europa!

— Acesta este programul partidului dumneavoastră nazist, domnule profesor? Să vă războiți încă o dată cu

Aliații? Să vă luptați cu Anglia și cu Franța? Ar fi curată sinucidere!

Unity Mitford se strâmbă disprețuitor.

— Desigur, Anglia e periculoasă, eu o știu mai bine decât oricare altul. Nu vă faceți probleme în privința francezilor, sunt niște idioți care-și sapă singuri groapa, fiind totodată convinși că ei dețin frâiele!

Cei de față au izbucnit în râs, eu am fost singurul care nu a reacționat, păstrându-mi atitudinea rigidă. Exasperată de obligația de a pune punctul pe I, Mitford îmi făcu favoarea de a binevoi să mă lămurească.

— Care este evenimentul precis care a declanșat războiul din 1914, domnule Gärensen?

— Asasinarea moștenitorului coroanei Austro-Ungară de către extremiștii sârbi.

— Corect. Dar nu a fost scânteia care a ațâțat focul, declanșând catastrofa. Care era rațiunea majoră, tăinuită, a acestui asasinat?

Nu-mi veni în minte niciun răspuns. Am rămas mut, cu senzația neplăcută că sunt un copil prins că nu și-a învățat lecția. Toate privirile erau ațintite asupra mea. Am simțit că roșesc de rușine. Îngăduitoare, Unity îmi veni în ajutor.

— Problema Orientului, domnule Gärensen! Doar ea, problema aceasta a Orientului care a tulburat toată politica europeană, începând cu mijlocul secolului al XIX-lea!

— Domnișoara Mitford are perfectă dreptate, interveni Haushofer, care ardea de nerăbdare să-și continue explicațiile. Încă de pe timpul reginei Elisabeta toată politica engleză s-a concentrat asupra preîntâmpinării federalizării continentului. Cum ar fi izbutit să se unifice un continent ca al nostru, domnule Gärensen?

Altă întrebare încuietore! Am încercat să mă concentrez o clipă și mi-a venit o idee foarte nimerită.

— Prin căile sale de comunicație? am îndrăznit să spun.

— Exact! Prin căile sale de comunicație: naturale, cum sunt fluviile, sau artificiale, cum sunt drumurile, canalele și căile ferate. Problema Orientului reprezintă coloana vertebrală a politicii externe engleze, implicând toată Europa centrală, Balcanii, dar și Orientul Mijlociu și Mesopotamia, chiar și India. Totul se leagă în ceea ce *cinglo-sajtonii* numesc „Marea tactică”, după Kipling.

— Marea tactică a anglo-saxonilor, Thorun, spuse Sașa. Constă în fărâmițarea unităților etnice naturale în Europa, în primul rând ca să le izoleze de Orientul Mijlociu, arierplanul lor strategic. Cu orice preț trebuia evitat riscul ca vreo țară din Europa continentală sau vreo alianță a țărilor continentale să considere dintr-altă perspectivă Oceanul Indian și Mesopotamia. Chii că în felul acesta favorizau războaiele civile europene.

— Împăratul Wilhelm al II-lea avea un proiect măreț, continuă Haushofer. Avea intenția de a construi o cale ferată care să lege Berlinul de Bagdad. Ar fi însemnat realizarea unei punți extraordinare între două regiuni ale lumii învecinate și totodată complementare. La data aceea, englezii nu s-au simțit amenințați. Prin intermediul francezilor, manipulați, au aprins fitilul bombelor cu întârziere pe care le puseseră de mult în Balcani.

— Ceea ce e tragi-comic, interveni deodată Rudolf Hess. Este faptul că noi, nemții, îi solicitam pe francezi, pentru realizarea acestui proiect, împărțind și beneficiile aparente. Dar amintirea înfrângerilor din 1870 era încă proaspătă: s-au agățat prosteste de iluzia că le aparțineau teritoriile Alsaciei și ale Lorenei, unde populația majoritară era germană.

— Francezii au folosit drept carne de tun pentru bursele din Londra și din New York. Au plecat pe front cu

entuziasm și cu voioșie, dar nu au făcut altceva decât să acționeze împotriva propriilor interese, sacrificând tot substratul dinamic al populației lor, rosti răspicat Haushofer, nervos. Și toate acestea, fără rost, degeaba! Sau, mai curând, pentru altceva, pentru a fi supuși unei noi umilințe, la sfârșitul războiului, când englezii care reperaseră enorme zăcămintele de petrol la Mossul, de fapt în zona Mossulului, au reușit să convingă Parisul să abandoneze această zonă de protectorat care fusese atribuită Franței după căderea imperiului otoman.

— Deși Franța nu-și dă seama, ea e marea perdantă a războiului. Tratatul semnat la Washington în 1922, a constrâns-o să reducă simțitor tonajul flotei sale de război și coloniile sale o costă acum mai mult decât realizează de pe urma lor. Lăudăroșeniile patriotarde (ale francezilor le maschează doar înfrângerile. Clasa politică o știe dar preferă să ascundă realitatea, pentru că poporul și-ar da repede seama și ar cere explicații... Franța bea șampanie. Franța se duce la cabaret. Franța se distrează copios ascultându-i pe șansonetiști... Franța se află deja în afara jocului politic internațional, conchise Mitford, al cărei fel de a discuta, sigură de sine, și tonul disprețuitor aveau darul de a mă exaspera.

În zadar i-am replicat că francezii posedau încă cea mai mare armată din lume, nimic nu i-a clintit convingerile.

— Ceea ce contează într-un război nu e atât numărul diviziilor pe care le aliniază, cât hotărârea fermă de a se folosi de ele. Și la urma urmei Franța nu e decât un uriaș pandemonium. De când și-a anexat din nou Alsacia-Lorena ea nu se gândește decât la foloasele pe care le poate obține dintr-o pace pe care o socotește garantată de Societatea Națiunilor. Ea își închipuie că Istoria a luat sfârșit, iar așa-

zișii ei aliați se străduiesc să-i întărească această idee ridicolă. În Franța, nimeni nu mai are chef să se bată.

Cu frumoșii ei ochi verzi, umbriți de gene lungi, Unity Mitford părea o școlăriță cât se poate de cuminte. Mărturisesc că aerul ei înțepat, buzele umede, foarte roșii îmi inspirau gânduri care nu erau prea cuminți. Stând în fața ei, am simțit deodată vârful pantofului ei atingându-mi piciorul. Bineînțeles, asta nu o împiedica să se uite la mine de sus, cu o evidentă ostilitate, dar gestul ei mi-a aprins imaginația. În timp ce Haushofer polariza din nou conversația, nu mă gândeam decât la coapsele domnișoarei Mitford, pe care voiam să le mângâi. Mă vedeam, ca într-un vis, stând amândoi, singuri în această braserie sordidă; brusc, o trânteam pe masă, îi ridicam jupoanele înflorate, îi smulgeam cu brutalitate lenjeria intimă mătăsoasă și mă înfingeam în frumoasele ei fese până când o făceam să țipe de plăcere...

*

Se înnoptase de mult când am ieșit din braseria Stemeckebrau. Hess, Gunther și Haushofer, însoțiți de trei necunoscuți al căror nume nu-l reținusem, au plecat împreună. Unity Mitford rămăsese pe trotuar, cu Sașa și cu mine, părând că așteaptă o propunere din partea noastră.

— *Consciscamus discrepantei*, a spus ea, privindu-ne. Formula era enigmatică, dar stăpâneam destul de bine limba latină și nu mi-a fost greu s-o traduc.

— Uniți în ciuda diferențelor dintre noi? Așa ați spus? La ce v-ați referit?

Unity ridică ochii la cer, cu un aer consternat, iar Sașa pufni în râs.

— *Consciscamus discrepantes'*. Ce Dumnezeu, Thdrun! Ești dus cu mintea! Asta e deviza pe care Haushofer a

repetat-o de nenumărate ori! Cea care ar trebui să fie emblema viitoare Europe!

— Domnul Gäreksen se gândește poate la un alt înțeles? Desigur, ceva mult mai prozaic. Nu-i așa, domnule norvegian?

M-am prefăcut că nu dau atenție dublului sens al remarcii și am început să merg fără să-i mai aștept.

Alergând prin băltoacele formate pe șosea, Sașa și Unity mi s-au alăturat, râzând zgomotos.

— Să mergem la mine, propuse colegul meu. Am un snaps excelent, țigări de foi, putem asculta muzică cât vrem de tare. Părinții mei nu-s acasă; vom deranja doar slugile.

Bodogănind i-am urmat până la domiciliul familiei Homung. Reședința chirurgului apărea ca un frumos imobil în stil *An nouveau*, în fața unui parc liniștit. Grădina care împrejmua casa arăta ca o grădină englezească. Sașa a deschis ușa acelei case frumoase, mobilată în stil Bauhaus și a cerut să ni se aducă un platou cu mezeluri și friptură rece. Am urcat la etaj, unde era camera prietenului meu. Unity și-a aruncat mantoul pe pat și pălăria pe un teanc de *Volkischer Beobachter*, ziarul oficial al partidului nazist; după aceea, cu un gest dibaci, care denota o rutină, lăsă să-i cadă fusta și se așeză pe fotoliul de piele situat în fața ferestrei. Își trecu picioarele peste brațele fotoliului și, lascivă, luă atitudinea unei femei dornice să se ofere. Ciorapii ei negri erau prinși de jartiere simple din mătase. Niciun vâl care să ascundă fina ei vulvă blondă, cuprinsă deja de o senzuală moleșală.

— Ne-ai promis snaps și țigări de foi, frumosule Sașa, spuse ea, desfăcându-și nasturii bluzei.

Sașa scoase o cutie de țigări de foi dintr-un sertar al biroului și-i oferii una englezoaicei care apărea în

îmbietoare ei nuditate. Ațâțat de priveliștea pe care mi-o oferea trupul mlădios al acestei fete, cu sânii ei mici și obraznici, cu sfârcuri trandafirii, m-am apropiat de ea, mi-am plimbat mâna pe chipul și pe gâtul ei, m-am jucat cu perlele colierului ei, iar ea se trudea să-mi scoată cureaua de la pantaloni, cu o privire avidă... Sașa înteți focul din soba smălțuită și ne oferi trei pahare de rachiu tare, înainte de a da drumul gramofonului Electrola. Amândoi am făcut dragoste cu englezoaica, pe muzica ultimelor discuri cu Cab Calloway, Jack Hylton sau Duke Ellington, pe care le adusese Sașa de la ultimul său sejur la New York. Pe la ora două dimineața, camera devenise un adevărat cuptor și noi deschisesem fereastra ca să ne răcorim trupurile înădușite. Unity a vrut să iasă în oraș.

— Cunoști vreun loc unde am putea găsi alți parteneri de distracție, Sașa?

Homung zâmbi și-și aprinse o țigară Abdullah.

— Draga mea, vei găsi și bărbați și femei, tot ce dorești pentru satisfacerea minunatelor tale calități... Haideți!

Nu eram beat dar tot trupul meu era destins. Cu mintea învăpăiată de alcool, fum de tutun și plăceri, uitasem cu totul supărătoarele subiecte de conversație de la începutul serii petrecute în tovărășia lui Haushofer și a altora. Pentru mine nu conta altceva decât posibilitatea de a mă distra în continuare cu Sașa și de a profita cât mai mult de trupul suplu al acestei fete, care părea insațiabilă. Nicio pagubă dacă eram nevoit să o împart cu alții... M-am îmbrăcat repede și am coborât scările, sărind câte trei trepte deodată, spre marea uimire a unei slugi sosite târziu. Am pornit pe străzile întunecate, zbierând și țopăind ca niște puști nesuferiți... La o piațetă apropiată am găsit un dancing, a cărui ușă de intrare era păzită de un uriaș

îmbrăcat cu un costum la două rânduri, în stil american. Am intrat și am plătit fiecare două mărci.

— Este locul cel mai rău famat din Munchen, dar e ideal pentru întrunirea mercenarilor și a libertinilor gata să ne ofere serviciile lor!

Sașa a urlat aceste cuvinte, pentru că se auzea o l muzică infernală, orchestra fiind compusă din tobe și alămuri, parodie îngrozitoare de ragtime îmbinat cu sonorități bavareze. Pe ringul de dans, dansatorii de toate vârstele și de toate condițiile sociale se băteau nestingheriți, fără a ține seama de conveniențe.

— Profită, Thbrun, îmi spuse Sașa. E singurul aspect plăcut al acestei infecte republici a Weimar-ului. Când va ajunge la putere Hitler, vom interzice toate chestiile astea!

Am vrut să-l întreb, mai cu seamă în privința paradoxurilor pe care atât el, cât și Unity, le cultivau fără remușcare. Aș fi dorit să-i aud explicându-mi motivația acelei frenezii de a-și trăi viața, care-i mistuia și-i îndemna la toate degradările, cu toate că aderaseră cu toată convingerea la NSDAP, un partid care condamna și disprețuia orice cultură străină. Cuvintele mele nu au fost rostite, gălăgia ambiantă le-ar fi înăbușit. Prietenii mei s-au pierdut în mulțime, căutând parteneri pentru noi plăceri... Mă luă o amețeală. Muzica, atmosfera aceea înăbușitoare, aerul încins de acele trupuri care se mișcau într-un spațiu restrâns m-au făcut să mă retrag, în loc să mă arunc și eu în vârtejul dansului. Clătinându-mă pe picioare, m-am dus să mă așez pe o bancă dintr-un culoar. Nu am văzut-o imediat; acolo stătea o tânără, care se pudra și-și da cu ruj pe buze. Parfumul ei m-a făcut să întorc capul spre ea – un parfum îmbătător, destul de puternic ca să fie perceput peste mirosul de sudoare și de tutun care domina dancinul. Era un parfum suav, proaspăt, aproape un

miros de copilăș. Nu era foarte înaltă, dar formele sale pline care se ghiceau pe sub bluza sa cu dungi negre, părul ei negru care-i cădea pe umeri îi dădeau un farmec tulburător. Aproape mașinal, am pus mâna pe încheietura mâinii ei acoperite de mănuși lungi.

— Sunteți singură, domnișoară? Aș fi nespus de bucuros dacă ați accepta să-mi acordați un dans...

Mă privi cu ochii ei foarte blânzi; buzele sale schițară un zâmbet încântător, care îmi făgăduia deja o nemărginită desfătare.

— Dacă doriți să mă însoțiți, aș prefera să ies afară, la aer, nu vreau să mai stau aici. Prefer să merg.

Desigur, felul de a se purta al acestei fete era prietenos. O servisem pe Unity cu înfocare, o parte a nopții, dar trupul meu nu era încă sătul de plăceri. Perspectiva de a simți curând, lipindu-se de mine, trupul divin modelat al acestei femeiuști, îmi alungă imediat mahmureala. M-am ridicat cu vioiciune și i-am oferit brațul.

— Mă numesc Angela, spuse ea cu gravitate. Angela Raubal. Dar puteți să-mi spuneți Geli...

Tacitus, De Germania

Noaptea în care am cunoscut-o pe Geli Raubal a fost una dintre cele mai memorabile ale existenței mele. Nu făcusem nicio sută de metri, după ce părăsisem dancingul unde îi lăsasem să se zbenguie, fără regrete, pe Sașa Homung și Unity Mitford, că am simțit o apăsare stăruitoare pe brațul meu.

La prima firidă între două case, Geli m-a atras spre ea și s-a cuibărit la pieptul meu. Căldura ei, dulceața ei, mângâierea delicată a părului ei pe obrazul meu au aprins în mine un foc mistuitor. În câteva clipe i-am desfăcut nasturii de la haină, i-am smuls pe cei de la bluză dezgolindu-i sânii albi, în timp ce ea, gâfâind, își lipise spatele de zidul de cărămidă și-și ridicase fusta. Am luat-o năvalnic, strivindu-i trupul cu trupul meu, înfigându-mă în sexul ei gingaș cu o plăcere sălbatică. Am simțit-o agățându-se de mine și mușcându-și buzele ca să nu țipe. Ochii ei s-au tulburat în același timp cu ai mei; înfiorați, ne-am găsit suprema plăcere în același zvâcnet. Fericit, fremătând încă, nu mi-era destul. Am făcut-o. A doua și a treia oară, cu aceeași patimă. Penisul meu rămânea erect. În viața mea nu fusesem atât de excitat. Cred că aș fi putut să-mi încolțesc căprioara și s-o străpung cu lancea mea dacă vânatul urmărit de mine nu mi-ar fi cerut îndurare.

— De ajuns pentru noaptea asta, domnule, a spus ea, potrivindu-și pe ciorapii ei cu dungi jartierele lucioase, din cauza dezlănțuirii dorințelor mele. Se vor ivi și alte prilejuri. Îți voi spune unde mă poți revedea. Merg deseori la localul *Venezia*, dimineața devreme, ca să beau un ceai. Să ne întâlnim acolo dacă dorești.

Firește că doream. Nu știu ce făcuse acea fată, dar îmi aprinsese simțurile. Deși sunt ocupat în mai toate diminețile din cursul săptămânii, am reușit să inventez

pretexte îndeajuns de plauzibile pentru a avea ocazia de a mă duce la Venezia, încă de la primele ore. Adeseori o regăseam pe Geli, adorabilă ca o păpușă brună, cu tenul ca miezul de migdală.

— Nu pot să te văd diseară, Thbrun. Într-adevăr nu. Nu insista.

— Atunci când, Geli? Mâine?

— Nu știu. Nu sunt stăpână pe timpul meu, înțelegi?

Nu, nu înțelegeam. O întâlnisem pe fata aceea în toiul nopții, în cel mai sordid dancing al orașului. Părea lipsită de orice obligație și în măsură de a-și hotărî existența după dorința ei. De altfel, mi se dăruise cu cea mai sinceră lipsă de stinghereală. Atunci? De ce nu putea să mă revadă după bunul ei plac?

— Acesta este un subiect despre care nu vreau să vorbesc. Îmi placi foarte mult, Thorun, a fi cu tine îmi dă fiori. Dar eu sunt cea care hotărăște când și unde ne vedem. Dacă îți convine.

Frumusețea ei puțin greoaie, până la urmă vulgară, mă atrăgea mai mult decât de obicei. În răstimpul câtorva zile, Geli reușise să-mi ocupe toate gândurile. Deși aș fi putut avea cu ușurință orice alte fete mai drăguțe sau mai inteligente, nu mă gândeam decât la pielea ei, la buzele ei deschise pentru sexul meu, la încântătorul abis trandafiriiu întâlnit în adâncimea feselor ei rotunde... Descumpănit cum nu fusesem niciodată în fața unei femei, am cedat fără împotrivire tuturor capriciilor ei și m-am hotărât să nu o întâlnesc decât atunci când mi-o îngăduia. Uneori, petreceam după amieze întregi, cu storurile trase, iubindu-ne în camera mea. Geli avea doar douăzeci și unu de ani, dar părea de șaptesprezece. Niciodată nu întâlnisem atâta perversitate firească la o tânără femeie, nici la vreo prostituată deprinsă cu cele mai complexe jocuri ale

simțurilor. Geli dorea totul. Lui Geli îi plăcea totul. Geli dădea totul. Timp de vreo două săptămâni, am fost jucăria ei. În fiecare dimineață, mă duceam la cafeneaua Venezia și-mi pierdeam speranța de a o vedea sosind. Îmi petrecem timpul cum puteam, încercând să citesc sau să scriu, așteptând mereu pe aceeași canapea din piele roșie, cu speteaza uriașă în formă de cochilie Saint-Jacques. Dacă Geli nu sosea până la ora 10, plecam la facultate unde îmi țineam cursurile, morocănos și abătut, apoi îmi petreceam restul zilei fumând țigară după țigară, întins pe pat, mototolind un corset de dantelă neagră pe care îl lăsase la mine și a cărei țesătură era îmbibată de parfumul ei. Dimpotrivă, dacă aveam șansa de a-i vorbi și ea îmi dădea o întâlnire, simțeam din nou că trăiesc. Orele de lucru zburau caprin minune, până în clipa întâlnirii noastre, care reprezenta pentru mine cel mai încântător moment.

Pentru prima dată în viața mea, da, credeam cu sinceritate că eram îndrăgostit.

— Nu mai ești același de când umbli cu fata aceea, îmi zise într-o zi Sașa la care petreceam o seară fără Geli. Nu știu dacă este bine pentru tine că ai devenit subit monogam. Nu mai vrei să dăm o raită pe la Blauer Hase? Se pare că au sosit prospături din Franța.

— Mi se pare că-i disprețuiai pe francezi, Sașa, am răspuns evaziv înmuindu-mi buzele în verdele intens și nefast al unui pahar cu absint.

— Îi disprețuiesc pe francezi, dar nu și pe femeile lor! Nu, nu le disprețuiesc pe femeile lor, le folosesc! Și chiar foarte des! Prin urmare, trebuie să-i suport pe francezi dacă ei sunt răul necesar procreării franțuzoaicelor!

Am închis ochii zâmbind și dând capul pe spate pentru a aprecia mai bine savoarea ciudată a licorii.

— Nu răspunzi, Thbrun? îți închipui cu adevărat că stricățica aceea îți va aprecia fidelitatea? Cum îi spui, deja? Geli? Geli Raubal? Sună a nume vienez, nu?

— Nu știu. Este adevărat că în vocea ei există un pic de accent pe care nu am putut să-l identific, dar nu-mi pasă de unde vine. Mi-a intrat în sânge, Sașa, nu o doresc decât pe ea. Probabil îmi va trece, dar pentru moment am impresia că trăiesc cu adevărat doar atunci când stă lângă mine, goală, lungită pe pat. Simt viața pulsând în mine doar când îi ating pielea, când pătrund în ea...

— Ce declarație dramatică, dragul meu Thorun! Hai! Mai bine răsfoiește ăsta, ca să-ți amintești că există și alte fundulețe îmbietoare, nu numai cel al borfetei tale!

Sașa mi-a azvârlit pe genunchi un exemplar din *Das Magazin*, o revistă în care fetele pozau în ținute foarte sumare. Privirile mi-au alunecat pe o superbă amazoană cu tocuri înalte, pieptănată ca Louise Brooks, având drept unic veșmânt un șal de mătase trecut de-a curmezișul pieptului și al pântecului.

— Frumos exemplar! Dar nu reprezintă nimic, în comparație cu Geli!

— Thbrun, băiatule, devii... sideral de plicticos!

*

La vremea respectivă nu cred că eram conștient de faptul că ceea ce mă atrăgea la Angela Raubal nu se mărginea nici la înfățișarea ei, nici la nesațul ei amoros; Angela Raubal mă captiva prin altceva: prin misterul de care se înconjura. Fata aceea avea ceva de sfinx. Asemenea monstrului antic ea avea un secret și, mai presus de orice, acest secret o făcea infinit mai atrăgătoare, năprasnic de dezirabilă...

Într-o seară, am avut inspirația nefastă de a o întreba despre viața ei. Stăteam lungiți unul lângă celălalt; despre

trupul ei știam totul, despre viața ei de zi cu zi nu știam nimic. Trebuia să aflu. Întrebările mele i-au provocat o criză nervoasă, cu plânsete urmate de o tăcere încăpățânată. O revăd și acum, cum stătea ghemuită într-un fotoliu, aproape tremurând, goală, cu cizmulile înalte pe care-i plăcea să le țină în picioare în orice împrejurare. Când am încercat s-o iau în brațe ca s-o liniștesc, a izbucnit din nou în lacrimi, vorbind întretăiat; mi s-a părut că era vorba despre duhovnicul ei, părintele Bemard Stempfle, la care se dusesse în ajun; discuția lor fusese îndelungată. În seara aceea, nu am putut scoate de la ea nimic concret, doar certitudinea că o enigmă îi pecetluia existența. A plecat, cu obraji palizi, cu gesturi nervoase din cauza supărării pe care i-o provocase curiozitatea mea brutal exprimată. De la fereastră, am văzut-o plecând; cu pași grăbiți, se îndrepta spre un loc tănuit.

Mă rodea gelozia. M-a stăpânit dorința aprigă de a-i descoperi secretele. Mi-am tras în fugă pantalonii și haina, mi-am scos impermeabilul din dulap și mi-am îndesat pălăria pe cap. În câteva clipe, mă aflam și eu în stradă, trecând în goană prin fața chioșcului măicuței Chanz, pe care nu aveam timp s-o salut... S-o revăd pe Geli, s-o silesc să-mi mărturisească ce îmi ascunde de prea multă vreme, iată la ce se mărginea dorința mea. Cred că aș fi îndurat să aflu și despre alte amoruri ale ei, eram pregătit și pentru această dură eventualitate. Bineînțeles, era lucrul de care mă temeam cel mai mult, dar preferam perspectiva unei mărturisiri de acest gen decât intolerabila tăcere a lui Geli față de întrebările mele. Deznădăjduit îmi închipuiam orice... chiar ceea ce era mai cumplit.

Cu pumnii vârați în buzunarele pardesiului, cu capul plecat astfel încât să mă apăr de ploaia de toamnă care începuse să cadă, am deslușit curând silueta celei pe care

o urmăream. Sunt înalt iar ochii mei foarte buni îmi permit să văd până departe. Nu a fost nevoie să mă apropii de iubita mea, riscam să mă observe. Ea nu se ferea, de altfel, încrezătoare, mergând fără a întoarce capul, nepăsându-i de ploaia care alunga trecătorii și îi făcea să se îndrepte în fugă spre casele lor. Geli nu avea nici umbrelă, nici pardesiu. Purta o pălărioară rotundă împodobită cu o voaletă coborând în dreptul feței, scut derizoriu împotriva picăturilor enorme de ploaie care cădeau în cantitate mare. Botinele ei loveau bălțile, stropindu-i picioarele cu noroi rece. Doream să merg mai repede, să o ajung din urmă, să o iau în brațe și s-o învelesc în pardesiul meu, doream s-o îmbrățișez și s-o mângâi. Aceasta ar fi însemnat, însă, distrugerea eforturilor mele și condamnarea mea la reînceperea, peste câteva zile, a urmăririi josnice la care avusesem curajul să mă decid în acea seară. Nu am cedat și m-am forțat să continui urmărirea în care mă lansasem cu nesăbuiță.

Geli a străbătut o mare parte a orașului. Nicio clipă nu a încercat să oprească un taxi sau să se urce într-un tramvai...

Am trecut prin preajma catedralei, prin preajma universității... După vreo treizeci de minute de mers întins, Geli a luat-o pe o stradă rezidențială, liniștită, cu clădiri mari, impunătoare, de oameni înstăriți, cu fațade din piatră și cu grădini frumos împrejmuite. Plăcuța metalică indica: Prinzregentstrasse. Ploaia se mai domolise. Geli a încetinit, s-a scuturat ca un câțel ieșind din apă, făcând să cadă stropii de apă de pe hainele sale. Cred că era înțepenită de frig, dar nu lăsa să se vadă nimic, stând dreaptă și dârză ca un soldățel. Ajungând în dreptul numărului 16, și-a șters repede cizmulițele cu o batistă, a

scos portcheiul din poșetă și a deschis poarta grea, neagră, îndreptându-se spre casa ale cărei ferestre erau luminate...

Cu inima strânsă am așteptat o clipă, apoi m-am apropiat de poartă, încercând să descifrez un nume, să descopăr o plăcuță. Nu exista niciun indiciu privitor la persoana care locuia în acel imobil impunător, al cărui prim etaj poseda un balcon uriaș. M-a cuprins o tristețe nesfârșită. Nu era nevoie de o mare ingeniozitate, de o intuiție deosebită: evident, Geli Raubal avea un protector. Eu nu eram decât un amant de inimă, ca cei din piesele de teatru, un fante care adună firimiturile pe care binevoiește să i le lase proprietarul legitim al unei cocote, al unei demi-mondene, al unei *Dirndl*. După cum se spune în mod vulgar în germană... În câteva minute, gândurile mele cele mai nebunești mi-au trecut prin minte. La urma urmei, dacă Geli avea nevoie să fie întreținută, puteam și eu să-i asigur un mod de viață – poate chiar mai bun decât actualul ei Mecena. Familia mea era una din cele mai înstărite ale Scandinavici și o parte din această avuție îmi revenea de drept... Dacă ea dorea, puteam s-o răscumpăr... Dând chiar de zece ori prețul ei... Apoi, după entuziasmul acestei perspective, urmară deodată halucinații dezgustătoare. Fără să pot izgoni aceste idei, mintea mea a fost asaltată de imaginea lui Geli, goală, culcată, gemând sub alt bărbat. Ca și când aș fi fost de față la plăcerile ei, o auzeam, o vedeam oferindu-se unui alt bărbat, pe care imaginația mea înnebunită mi-l înfățișa enorm, gras, cu trupul acoperit de un păr negru, slinos... Geli, Geli a mea, suferea și se bucura în același timp, posedată de acel monstru, ale cărui mișcări brutale făceau să tremure și să miște încoace și încolo sânii ei grei, de culoarea lunii...

Cuprins de o furie de nedescris, stăpânit de o febră care nu avea alt motiv în afara divagațiilor mele, mi-am luat

avânt pentru a traversa strada, hotărât s-o smulg, încă din acea seară, pe Geli din ghearele sorții ei nefaste. Dar, când să lovesc cu pumnul poarta de fier, un țipăt strident sparse, deodată, liniștea de pe Prinzregentstrasse. M-am oprit cu inima bătând cu putere. De unde venea urletul acela de femeie? Din casa în care intrase Geli? Da, negreșit. Ea era cea care strigase? N-am avut timp să-mi pun mai multe întrebări, căci un al doilea zgomot înfundat se auzi în fața mea, la înălțimea ferestrelor celui de-al doilea etaj. Eram sigur, auzisem o împușcătură! Înnebunit, electrizat de situația care devenise deodată tensionată, m-am sprijinit de stâlpii grilajului și, în pofida țepilor ascuțiți din partea de sus, l-am escaladat, am trecut peste el dintr-o singură mișcare. Am aterizat fără a păți ceva în interiorul incintei. Țipete înnebunite se auzeau în interiorul casei. Am alergat pe pietriș spre ușa de la intrare pe care am zgâlțâit-o cu disperare, până ce s-a deschis. Transpirat, convins că se petrecuse ce putea fi mai rău, am intrat ca o furtună în casă și am urcat la etaj, fără a lua în seamă pe cineva.

Panica din casă era de nedescris. O femeie urla fără a se întrerupe, dar nu era Geli. Servitori cu veste galbene alergau în toate direcțiile, neștiind ce să facă. Văzându-mă cum urcam câte patru trepte deodată, o cameristă a scăpat pe jos o tavă încărcată cu niște cești și un ceainic mare, care s-a făcut țandări cu un zgomot sinistru. Un majordom a avut prezența de spirit de a dori să mă oprească, dar l-am împins cu violență pe scări în jos, fără să-mi pese că se lovise în cădere. În fine, nu prea știu cum, am ajuns în fața ușii unei anticamere. Acolo pe pardoseală, zăcea Geli într-o baltă de sânge... O cameristă înspăimântată își mușca pumnul pentru a-și înăbuși gemetele de groază. La vederea moartei, trupul meu s-a acoperit de o sudoare rece și în gât

mi s-a urcat un șuvoi de fiere amară pe care a trebuit să-l scuipe pe covor. Cu picioarele care nu mă mai țineau, m-am prăbușit alături de iubita mea. În mâna ei crispată, mai fumega încă un pistol automat în timp ce o gaură roșie îi mânjea tâmpla. M-am aplecat deasupra inimii ei. Încetase să mai bată. Orice s-ar fi făcut, nimic n-ar mai fi putut s-o readucă la viață pe Geli.

Am simțit o mână așezată pe umărul meu. Camerista, cu chipul împietrit, voia să mă tragă îndărăt, să mă îndepărteze de corpul neînsuflețit al iubitei mele. Îmi vorbea, dar debitul ei era prea rapid pentru mine, în halul de confuzie în care mă găseam. M-am ridicat, în timp ce toți servitorii se adunau acum la ușă. Îmbrăcate cu fuste negre și șorțuri albe, felele în casă căscau ochii neîncrezători și se ridicau pe vârfuri pentru a vedea mai bine. Nimeni nu îndrăznea să se miște. Am simții, treptat, cum toate privirile s-au îndreptat spre mine. Atitudinea mea dementă și chipul meu rătăcit trebuie să fi făcut pe mai mulți să creadă că eu eram ucigașul. M-am îngrozit. Am vrut să mă justific, dar niciun sunet n-a ieșit din gura mea. Apoi am auzit zgomote în camera vecină. Fără niciun menajament, se mișcau mobile, se scotocea prin sertare! Instinctul a făcut ca toată încordarea momentului să dispară. Din două salturi am ajuns la ușa care nu era închisă. Am intrat. Doi bărbați se aflau acolo. Înalți, bine legați, purtau impermeabile de culoare sumbră, cu gulerul ridicat și pălării din fetru care le ascundeau fețele. Oricât de subită a fost sosirea mea, nu i-a făcut să-și întrerupă căutările. Bărbații aceia scotoceau în ceea ce trebuie să fi fost dormitorul lui Geli. Într-o fracțiune de secundă, creierul meu a înregistrat detaliile încăperii: un pat acoperit cu macat din mătase, o masă de toaletă cu marchetărie și cu o oglindă ovală, un șifonier deschis în

care se înșirau nenumărate haine, o pereche de ciorapi azvârlți în cute delicate pe o berjeră cu perne roz. Într-un colț, lângă fereastra înaltă, într-o colivie, un pițigoi zburătăcea, înnebunit, lovindu-se neîncetat de barele emailate... Am vrut să-l apuc pe necunoscutul care era mai aproape de mine, dar el s-a întors de îndată ce mi-a simțit mâna și mi-a repezit un pumn în bărbie, atât de puternic, încât mi-am pierdut pe loc cunoștința. Un răstimp pe care n-aș putea să-l precizez, pentru mine n-a mai fost decât liniștea și tenebrele celei mai cumplite inconștiențe.

*

Nimeni nu m-a trezit din leșin. Nu mi s-au dat palme, ca să-mi revin în fire. Nu mi s-au umezit tâmpilele cu apă rece ca să mă dezmeticesc. Singur am ieșit din noaptea adâncă în care mă azvârlise pumnul necunoscutului.

Prima imagine a fost aceea a unui cerc de fețe, cele ale servitorilor din Prinzregentstrasse nr. 16. Ele alcătuiau un perete tăcut în jurul meu și nu îndrăzneau să se apropie. Necunoscuții care scotociseră casa păreau să fi dispărut. Apoi am simțit o greutate în mâna dreaptă și degetele mele s-au încleștat pe un obiect tare, rece. Deschizând bine ochii, am constatat că mi se pusese în palmă pistolul care o ucisese pe Geli! Scăpând un țipăt de spaimă, am sărit brusc în picioare, revenindu-mi în fire. Mă durea țeasta. Gândurile se legau însă prea bine. Știam că poliția avea să vină. Ce le voi spune anchetatorilor, de vreme ce amprentele mele se găseau pe patul pistolului? Aveau să mă creadă, pe mine, un străin? Oamenii casei păreau terorizați. Fuseseră amenințați? Ce urmau să facă?

Un individ înalt, cu o vestă neagră, a răspuns pentru mine întrebărilor care mă asaltau. Apucând de pe o masă o scrumieră grea din cristal, m-a lovit brusc cu ea peste încheietura mâinii pentru a mă face să dau drumul armei.

Lujerul căzu cu un zgomot surd la picioarele mele. Am vrui să-l ridic și, în timp ce mă aplecam, am simțit că eram înșfăcat pentru a putea fi oprit. Îngrozit, m-am zbatut cu o energie nebunească. Mișcările melc dezordonate l-au făcut pe adversarul meu să se răstoarne peste umărul meu, dar deja un alt bărbat se pregătea să mă înfrunte. Cu o mișcare rapidă am recuperat automatul și l-am învârtit, amenințându-i pe toți cei care m-ar fi împiedicat să părăsesc casa. Privirile ostile îndreptate spre mine m-au speriat. Degetul arătător mi s-a înțepenit pe trăgaci și un glonț s-a înfipt în perete. În mod neașteptat, împușcătura îi făcu pe servitori să se împrăștie. Gândindu-mă doar să fug, ținând capul plecat, m-am năpustit drept înainte, urlând, trecând în goană prin budoarul în care zăcea încă nefericita Angela Raubal...

Fără a privi în urmă, am coborât scara sărind câte patru trepte deodată, am deschis cu putere ușa de la intrare și am țâșnit afară. În timp ce șovăiam în ce direcție s-o iau, din stradă s-a auzit zbârâitul unui motor de automobil. Am dat ocol casei. Cu pistolul vârât în buzunar, am alergat multă vreme nebunește; tâmplele îmi zvâcneau și inima îmi bătea cu putere. Fără să mă opresc o clipă, am trecut prin parcuri necunoscute, am escaladat grilajuri și garduri de fier, am sărit peste parapete din blocuri de piatră... Goneam, strivind pietricelele aleilor impecabil greblate; m-au lătrat câinii, la câteva ferestre s-a aprins lumina. Nu luam seama. Însălmântat de moarte, cutremurat de moartea lui Geli, goneam fără să mă gândesc să-mi trag sufletul măcar o clipă, ca să pot judeca în liniște conjunctura în care mă aflam.

Noaptea mă proteja; eram tânăr, trupul meu era bine antrenat, eram sigur că mă pot depărta mult de Prinzregentstrasse fără nicio problemă. În cartierul acela

nimeni nu mă cunoștea și nu-mi știa numele. Persoanele de la numărul 16, pe care le văzusem alergând prin casă mi-erau total necunoscute, după cum le păream și eu lor... nimeni nu aflase de relația mea cu Geli... Dacă nu se ivea niciun incident supărător, nimeni nu era în măsură să facă legătura între Thorun Gäreksen, un asistent norvegian cumsecade, care predă la facultatea din Munchen și crima abjectă comisă în seara aceea pe strada Prințului-Regent. Geli, aceasta era convingerea mea, nu-și pusese capăt zilelor. Fusesse asasinată. La început, au vrut să acrediteze ideea unei sinucideri, dar apariția mea crease o motivație nesperată. Ucigașii se răzgândiseră și încercau să mă lase pe mine să trec drept vinovat. Dumnezeu știe în ce fel amenințaseră personalul casei, ca să-i convingă să confirme această versiune în fața poliției. Asasinii acela erau, probabil, în solda unui personaj foarte puternic. Un rival al protectorului lui Geli, poate... Dar cine era acesta? Și unde se află acum? Fusesse în casă atunci când se produse atacul? Fusesse eliminat și el, fără ca eu să știu? Pentru moment aceste întrebări nu ajutau la nimic. Ceea ce trebuia să fac, era să mă întorc acasă, fără a fi văzut, fără a fi prins. Apoi, trebuia să scap de armă, să-mi rup și să-mi ard pardesiul, să nu mai calc vreodată pe la cafeneaua Venezia, unde ospătarii ne văzuseră de atâtea ori îmbrățișându-ne pe bancheta de piele roșie.

Am așteptat o oră sau mai mult, într-un ungher întunecat. Începuse din nou să plouă. Tristețea mă covârșea, mai mult decât spaima. După un calcul sumar, mă aflu, după toate probabilitățile, la o distanță de peste cincizeci de metri de casa lui Geli. În liniștea nopții auzeam trecând mașini nu prea departe, dar știam că ascunzătoarea mea era bună și că nu puteam fi văzut. Au fost apeluri urgente, apoi un zgomot de pași s-a auzit pe

asfalt. Undeva, un polițist a fluierat pentru a-l chema pe altul dar nu s-a produs nimic primejdios pentru mine... Zorile au început să coloreze cerul în trandafiriu, precedate de un nou dar scurt val de ploaie, care a făcut să se ridice din grădinile vecine un miros de pământ reavăn. Știam că ar fi fost periculos pentru mine să ajung acasă în plină zi, în văzul tuturor. Atunci sau niciodată trebuia să părăsesc acel cartier rezidențial și să mă întorc în oraș cât mai repede. Privind cu atenție în jurul meu, am ieșit din străduțele udate de ploaie și am iuțit pasul. În spatele meu se auzi un bârâit prelung, pe care nu l-am luat în seamă, pentru că semăna cu uruitul unui tren în depărtare.

Cu farurile stinse o mașină apăru lângă mine. Portierele s-au deschis și doi bărbați au coborât în fața mea. Fără să mă fi putut împotrivi, am fost apucat de mijloc de către primul și l-am văzut cu groază pe cel de-al doilea, un uriaș cu fața pătrată, lovindu-mă în moalele capului cu o vână de bou. Deși amețit, nu am leșinat, simțind însă că eram împins cu violență în mașină. Capul mi s-a lovit de planșeul vehiculului și, iarăși, lumea nu a mai fost pentru mine decât o noapte întunecată, o prăpastie fără fund.

*

Ochii îmi erau larg deschiși și, totuși, nu vedeam. Mă orbea o legătură strânsă peste ei. Încheieturile mâinilor și gleznelor îmi erau legate cu frânghii. Eram înghețat. Am simțit că fusesem complet dezbrăcat. Chinuit pe un pământ bătătorit, spatele mi se zgâria, lipit de un zid aspru. Am vrut să mă ridic, dar mi se trecuse în jurul gâtului un colier din piele legat de perete cu un lanț scurt. Cu brațele și picioarele priponite, cu trupul ținut locului, eram redus la condiția jalnică de animal sortit abatorului. Am vrut să strig, dar din gâtul meu umflat nu a putut ieși niciun sunet. Unde mă aflam? Cine mă răpise? De ce se

purtau astfel cu mine și, mai ales, ce soartă îmi era hărăzită? Gâfâind, cu plămânii chinuiți, absorbeam aerul cu disperare. Un om în pragul înecului nu s-ar fi sufocat mai tare ca mine în acel moment. Trupul, încheieturile mâinilor și picioarele umflate mă dureau. Capul mă durea îngrozitor, ceea ce sporea greața ce îmi dădea amețeală... dar toate acestea erau nimic pe lângă spaima care mă cuprinsese. Lacrimi de durere și de teamă se rostogoleau pe obrajii mei și le-am înghițit, încercând să-mi potolesc setea care mă mistuia. Astfel au trecut ore, în tăcere, frig și întuneric...

Nu știu după cât timp mi-am revenit în simțire și am distins, în sfârșit, zgomote de pași pe coridor. O cheie s-a răsucit în broască și o ușă a scârțâit. Cineva a pătruns în încăperea în care fusesem azvârlit. Îngrozit, am strigat să mi se dea drumul, dar ca răspuns n-a fost decât o tăcere prelungită. Brusc s-a aruncat peste mine o găleată de apă rece ca gheața. Am țipat mai mult de uimire decât de durere. Apoi, torționarul meu a plecat. Carapacea de gheață care mă acoperea devenise atât de greu de suportat încât mi-am pierdut din nou cunoștința...

Când mi-am revenit, am constatat că picioarele nu-mi mai erau legate. Nu mai aveam nici colierul din piele care mă ținuse locului, dar mâinile îmi erau legate în continuare și ochii acoperiți. Mai eram gol, dar poate că fusesem șters, pentru că nu mă mai simțeam atât de înghețat ca înainte. Mă învăluia o tăcere deplină. M-am ridicat tremurând. Am vrut să fac încetișor înconjurul celulei mele. Am simțit sub tălpi pământul bătătorit, rece. Am socotit, în fața mea. Șapte pași de la un perete la celălalt; în părți, doar patru. Cu lovituri puternice de umăr am încercat să deschid ușa de lemn pe care am dibuit-o atingând molonii din zid, dar era prea groasă și zăvorul ei

prea solid ca să pot să nădăjdui să o clintesc. Disperat, m-am lăsat să cad pe jos și am vrut să mă ghemuiesc, cu genunchii ridicați în dreptul pieptului, pentru a mă încălzi puțin. Făcându-mă ghem, m-am rostogolit și spatele mi s-a lovit de un obiect masiv, de consistență ciudată. După tot felul de mișcări am reușit să-mi Uree mâinile, tot legate, peste suprafața obiectului. Degetele au atins întâi o stofă, nu de iută sau o pânză de sac grosolană, ci mai degrabă o țesătură a cărei finețe și moliciune m-au surprins. Apoi, palmele mi s-au deschis și au cuprins formele unui corp uman!

Tremurând de uimire și de groază, am pipăit o piele încremenită, țeapănă, sub care nu mai palpita nicio viață. Un cadavru! Mă făcuseră să împart celula cu un cadavru și eram sigur că mă desprinseseră de zid tocmai ca să fac această descoperire oribilă! Mânat de o scârbă instinctivă, m-am târât cât am putut de departe de vecinătatea acestui mort.

Chircit într-un ungher, doborât, scos din minți, mă copleșeau gânduri înnebunitoare. Evident, nu puteam fi ținut prizonier, umilit, torturat de poliția oficială. Niște ticăloși mă răpiseră, oameni care nu respectau nici cea mai elementară regulă de omenie și care nu s-ar fi dat în lături să ucidă. Puteam să fiu lichidat în orice clipă, îngropat chiar acolo, în acea temniță unde nimeni nu avea să mă găsească. Trebuie să scap! Nu trebuie să mă oprească niciun scrupul, nici măcar perspectiva de a dezbrăca un mort! Cu prețul unui efort deosebit, atât moral cât și fizic, m-am apropiat de cadavru pentru a-l pipăi cu meticulozitate. Inima mi-a tresărit în piept, când am simțit o pereche de ochelari. Frenetic, asemenea unui naufragiat în plină mare care se agață de o scândură providențială, am apucat ochelarii și i-am spart pe jos. Apoi cu ajutorul

unei bucăți de sticlă, am început să-mi slăbesc legăturile, cu multă răbdare... A durat mult și a fost greu. Mușchii îmi erau măcinați de crampe care îmi dădeau și grețuri. Degetele erau însângerate. Dar încetul cu încetul, fibrele frânghiei care îmi lega încheieturile mâinilor au cedat. În fine, am fost liber! Stăpânindu-mi un strigăt de triumf, am smuls legătura de pe ochi și a trebuit să aștept două sau trei minute pentru ca pupilele să mi se adapteze la întunericul care domnea în încăpere. Atunci mi-am descoperit închisoarea. Era un loc fără ferestre și, după cum ghicisem, o pivniță. Doar o deschizătură îngustă lăsa să treacă ceva lumină care era și ea filtrată prin cârpe care fuseseră îndesate în crăpătură. Ușa era făcută din scânduri late, întărite cu bare de metal, iar pereții, umezi, erau acoperiți din loc în loc de dăre de salpetru având un galben sinistru. Câteva clipe, mi-am frecat cu putere trupul amorțit și înghețat, înainte de a mă decide să examinez mai bine cadavrul. Bărbatul nu era îmbrăcat într-un costum civil obișnuit, ci într-un veșmânt negru, larg. Era o sutană pe care sclipea un crucifix din argint atârnat la gât cu un lănțișor. Bietul preot era probabil mort de vreo două sau trei zile, judecând după barba murdară care îi crescuse pe obraji după ce fusese ucis. Cu toată scârba, am hotărât să-l dezbrac pentru a-i lua hainele și a lupta împotriva senzației de frig care nu mă mai părăsea. Am desfăcut ghetele preotului, i-am scos patrafirul cu greutate, pentru că era țeapăn și greu. Am putut constata că bărbatul fusese împușcat cu două gloanțe în inimă, două orificii roșii punctau și sutana, în locul acela. Am îmbrăcat sutana lungă și neagră cu un sentiment de repulsie și am încălțat ghetele defunctului. Sutana avea un miros respingător, de rânced și de putregai, dar trupul îmi era acoperit. Ridicând de jos ochelarii sfărâmați, le-am smuls și le-am îndoit

brațele, ca să pot întocmi un fel de cârlig, cu ajutorul căruia să forțez zăvorul. Cu o mână tremurătoare, l-am introdus în gaura broaștei și am reușit să agăț mecanismul. Am perseverat și după două-trei încercări, am reușit să învârtesc limba broaștei. Încet, cu grijă să nu scârțâie balamalele pe care le știam sensibile, am deschis ușa și m-am strecurat afară din celulă.

În fața mea se întindea un coridor îngust luminat de un singur bec cu voltaj redus. Domnea o liniște de mausoleu... Fără armă, fără să știu cu ce nou pericol aveam să mă confrunt, înaintam. Un grilaj se afla la capătul coridorului dar nu era închis. L-am împins și am urcat pe o scară veche din piatră. Pe palier, în fața altei uși. M-am oprit îndelung pentru a identifica eventuale zgomote. Departe deasupra mea. De la ultimele etaje, desigur, se auzea o melodie cântată la un instrument cu corzi. Mi s-a părut că recunosc partitura pentru vioară a cvartetului *împăratul* de Haydn. Ultima dată când o auzisem fusese cântată într-un chioșc, în timp ce mă plimbam cu fratele meu și surorile mele mai mici, prin grădinile înflorite ale castelului Akershus, de pe înălțimile orașului Oslo... Cu ajutorul cârligului meu improvizat, am suit și învârtit atât de bine broasca încât miracolul avu loc din nou.

Ușa pivniței se deschise spre ceea ce părea a fi parterul unei case mari, burgheze, fără stil. Pereții erau acoperiți cu un tapet îngrozitor, verde închis și jaluzelele de la toate ferestrele erau trase, astfel încât era cu neputință să privești afară. Câteva momente, am luat-o pe un șir de coridoare care nu ofereau nicio deschidere spre exterior. La întâmplare am apăsat clanța din alamă a unei uși și am intrat într-o încăpere ale cărei mobile erau acoperite cu huse. Ca o umbră neagră am trecut printre acele fantome nemișcate, ca un diavol printre năluci, căutând cu

disperare o ieșire la lumină... Fereastra fusese zidită cu cărămizi dar, cu toate acestea, lumina se strecura printre rosturi. Nerăbdător, am zgâriat acele interstiții friabile, pentru a desprinde pietrele. Pe cât de fără zgomot cu putință, am scos una, apoi încă una, și o a treia... Deja vedeam o alee ce ducea la un zid înalt, dominat de niște copaci. Aerul era răcoros. Lovindu-mi fața, mi-a făcut bine și mi-a stimulat strădania. Mi-am reluat lucrul, scoțând cărămizile una câte una pentru a realiza o deschizătură mai mare, prin care să mă strecur. Dar, deodată când ajunsesem aproape la capătul muncii mele istovitoare, am simții că mi se apasă cu brutalitate pe gura un tampon îmbibat cu cloroform. M-am luptat degeaba, m-am zbatut degeaba, totul era zadarnic. Cu un minut înainte de a reuși evadarea, fusesem prins din nou!

*

— Știu că sunteți un literat, domnule Gărensen. Întâmplător, s-ar putea să fiți familiarizat cu operele lui Tacitus?

Vocea care mi se adresa nu era frumoasă. Era o voce masculină, ciudat de ascuțită, ca și când ar fi avut acutele dereglate. O voce înfricoșătoare. Nu distingeam nimic din posesorul ei: din nou o fâșie de pânză îmi acoperea ochii. Legate la spate cu frânghiute fine, încheieturile umflate ale mâinilor mele mă dureau îngrozitor. Fusesem așezat și legat pe un scaun tare. Simțeam aceasta, nu mă mai aflam în pivniță cu acel cadavru. Din locul în care fusesem pus. Nu puteam percepe nimic, nici mirosuri, nici zgomote obișnuite. Nu știam ce oră era. Nu știam cine îmi vorbea. De la vaporii chimici care îmi întunecaseră mintea, păstram o sfâșietoare senzație de somnolență vagă și penibilă. Totuși, în loc să mă revolt față de soarta mea. Să lansez chemări inutile de ajutor sau să cerșesc milă

călăilor mei, mi-am păstrat destulă stăpânire de sine pentru a decide să intru în jocul pervers care mi-era propus cu un efort supraomenesc de concentrare, mi-am stăpânit gândurile și am bâiguit:

— Tacitus... Tacitus, la... Pe adevăratul său nume Publius Cornelius Tacitus, am spus cu o voce împleticită. Istoric roman născut prin 55 din era noastră, așa cred. Mort în jur de 120... Se spune despre el că ar fi Tucidide al romanilor. Avem a sa *Viață a lui Agricola*, *Analele* sale, *Dialogul său despre oratori*... Și mai ales *De Germania*, opera sa cea mai celebră și care este un fel de tratai de etnologie cu privire la populațiile vechii Germanii.

— Mă impresionați, domnule Gărensen. Într-adevăr... Erudiția dumneavoastră, desigur, dar mai ales calmul dumneavoastră! Și capacitatea dumneavoastră de concentrare, cu toate condițiile penibile în care vă aflați. Toate acestea m-ar face aproape să vă admir... Dar să ne întoarcem la Tacitus! Ca și dumneavoastră sunt familiarizat cu opera lui. În *De Germania*, autorul descrie tatuajele de război cu care se împodobesc luptătorii barbari înainte de a înfrunta legiunile. Aceste semne sunt atât de spectaculoase, atât de îngrozitor de privit pe corpul lor, încât soldații romani sunt înfricoșați chiar înainte de a începe lupta. Vă amintiți de fraza care încheie acel fragment fascinant, domnule Gărensen?

Am vrut să fac semn că nu, dar, din cel mai întunecat colț al memoriei mele a țâșnit, ca prin miracol, amintirea clară și luminoasă a acelui text. Fără să știu cum era cu putință și cu tot atâta siguranță, ca și când pagina ar fi fost deschisă în fața mea, am răspuns:

— Tacit își încheie descrierea prin fraza: „în toate bătăliile întâi și întâi ochii sunt biruiți!”

— Extraordinar, domnule Gărensen! exclamă necunoscutul. Hotărât lucru, cred că meritați toate strădaniile pe care le voi face pentru dumneavoastră!

Cel de-al cincisprezecelea arcan

Primul obiect asupra căruia mi s-au oprit privirile, după ce mi-a fost scoasă legătura, a fost o valiză din piele brună, pe care am recunoscut-o imediat ca fiind a mea. Cu mâinile încă legate, m-am răsucit degeaba în toate părțile, ca să văd cine stătea în spatele meu. Misteriosul cunoscător de literatură latină voia să mă lipsească de contemplarea chipului său. M-am resemnat să aștept bunul său plac pentru a afla ce soartă îmi pregătea, încăperea în care mă aflam era întunecoasă dar destul de confortabilă. Nu era o temniță. Nu era niciun vorbitor de închisoare. Un perete era acoperit de rafturi de cărți, altul era împodobit cu tablouri reprezentând corăbii vechi. Pe jos se afla un covor cu frumoase motive orientale și două lămpi cu picior răspândeau o lumină difuză. Asta era tot. Am auzit cum era pusă o ceașcă pe o farfurioară. În timp ce eu încercam să-l zăresc, bărbatul mă urmărea bând o cafea tare a cărei aromă plutea până la mine...

— Îmi dau seama după cum vă folosiți că v-ați recunoscut bagajul, domnule Garsen, a zis în sfârșit necunoscutul. Dacă am vrut să vă arătăm că îl avem în posesia noastră, acesta este, ați înțeles bine, un simbol, un fel de simplificare a gândirii, dacă preferați să spuneți astfel... Simbol al unei plecări. A dumneavoastră, evident. Căci – Și cred că ați înțeles de multă vreme – de acum înainte ați părăsit pentru totdeauna țărmul vieții obișnuite. Ați pătruns în altă lume. În fine... Voi fi mai explicit: aveți de ales între două lumi, fundamental deosebite... Prima, cea mai complexă, mai aspră, este cea care vă conduce drept la mine, dar vă lasă în viață. Cea de-a doua, mai ușoară, cea mai tentată, este, dimpotrivă, cea a morții, a eliminării, pur și simplu. M-am exprimat destul de clar?

Nu înțelegeam ce voia omul acela de la mine și nici nu pătrundeam sensul enigmelor sale. Epuizat de captivitate, exasperat de eșecul tentativei mele de evadare, înnebunit, am scăpat un țipăt prelung de furie și de neputință. Temnicerul meu s-a apropiat. Am închis ochii și mi-am aplecat capul pentru ca să nu văd nimic. Acum stătea în fața mea, simțeam aceasta, dar nu m-a înșfăcat de păr pentru a-mi ridica fața și a mă obliga să-l privesc. A rămas acolo, tăcut, așteptând să-mi pierd răbdarea și să-mi ridic pleoapele pentru a-l vedea. În sfârșit, am cedat...

În fața mea se afla un bărbat foarte tânăr. Abia de treizeci de ani poate chiar mai puțin. Era înalt. Cât mine. De asemenea, foarte blond. Cu cravată, îmbrăcat într-un costum civil bine croit. Fața îi era prelungă și îngustă. Nu că ar fi fost frumoasă după canoanele clasice, dar exprima o forță animalică care deruta și tulbura. Avea ceva de șarpe. Și de lup, totodată. Poate mi-ar fi putut fi frate. Ținuta capului, felul în care stătea drept, mă făceau să-mi amintesc de Johann, fratele meu mai mare, rămas în Norvegia.

— Numele meu este Reinhard Heydrich, domnule Garsen, și am sarcina de a recruta oameni excepționali care să efectueze acțiuni excepționale... *Sunteți* excepțional! Cunoștințele dumneavoastră, curajul și imaginația de care ați dat dovadă de la răpirea dumneavoastră și până acum, mi-au confirmat ceea ce știam deja. Fiindcă vă observ de multă vreme. Începând din ziua în care ați intrat în viața tinerei Angela Raubal, mi-ați stârnit mereu curiozitatea și interesul. Astfel încât întrevăd perspective remarcabile pentru dumneavoastră, poate chiar un destin măreț! Vreți să lucrați pentru mine, domnule Garsen?

— Dar dumneavoastră, pentru cine lucrați? Pentru poliție? M-am hazardat să spun, fără să cred că întrebarea mea era pertinentă.

Un zâmbet batjocoritor a trecut peste buzele groase ale lui Heydrich.

— Într-o zi, foarte curând, vă voi dezvălui numele celui căruia m-am dedicat trup și suflet... Veți fi surprins. Dar, pentru moment, am nevoie de răspunsul dumneavoastră. Îmi acceptați propunerea?

— Totul este grotesc! am protestat. Am de lucru, aici, la München! Sunt un rezident străin, înregistrat legal la consulat! Mă cunosc! Desigur, știu că am dispărut! Sunt convins că încearcă să mă găsească!

Heydrich a scos o batistă din buzunar, și-a înfășurat mâna cu ea și a dus-o la spate. Din centură, a scos un pistol. Am tresărit degeaba fiindcă nu l-a îndreptat spre mine, ci mi l-a prezentat, în palma sa, la înălțimea ochilor mei.

— Vă este cunoscut acest Luger, nu-i așa? Este cel care a ucis-o pe Geli Raubal. Eu însumi l-am scos din buzunarul dumneavoastră, fără a șterge amprente pe care le-ați imprimat prosteste pe el, bineînțeles.

Heydrich putea să mintă, desigur, dar am simțit că spune adevărul și că obiectul pe care mi-l arăta era chiar arma pe care o manevrasem pentru a fugi de la numărul 16 din Prinzregentstrasse.

— N-ați avut încă prilejul de a observa, Gäreisen, că acest pistol poartă sigiliul proprietarului său. E gravată cu o simplă monogramă și o emblemă ar trebui să vă lămurească în privința situației speciale în care vă aflați. Uitați-vă aici, la stânga perculatorului...

Lumina era slabă, a trebuit să fac un efort. Pe chiulasă erau gravate modele delicate. Sub o svastică străluceau

sinistru două inițiale: A. H. Din cele explicate atunci de Heydrich, nu-mi rămâne decât amintirea vagă a unor crâmpoșe de conversație. Rupt de oboseală, remușcare, tristețe și frică, mintea mea nu mai reușea să asimileze ceea ce îi era oferit.

— Vă cunosc obiceiurile, Gärensen. Vă cunosc viciile. M-am informat asupra familiei dumneavoastră. Știu cine sunt părinții dumneavoastră. Unde locuiesc. La un singur semn, ucigași experimentați îi vor lichida pe tatăl, pe mama și pe fratele dumneavoastră. Cât despre surori, pot să cer să fie răpite de oriunde și oricând. Karla are douăzeci de ani și Ilona doar șaptesprezece, nu-i așa? O vârstă foarte potrivită pentru a ajunge târfele soldaților într-un bordel de cazarmă din Pomerania, nu-i așa?

Aceste cuvinte m-au înfuriat. Mi-am încordat mușchii pentru ca sforile cu care eram legat să cedeze, dar nu am făcut decât să se strângă nodurile mai tare.

— În mâna mea am dovada că ați asasinat-o, cu două nopți în urmă, pe Angela Raubal, nepoata lui Adolf Hitler, șeful partidului național-socialist și viitor cancelar german... Să știți că niciunul din servitorii care v-au văzut nu va îndrăzni să susțină că sunteți nevinovat. Nici măcar *Fräulein* Winter, care știe, de fapt, cine a ucis-o pe fată. Ceea ce nu știți este faptul că această Angela Raubal după care vi s-au aprins călcâiele atât de stupid, domnule profesor, această pasăre de noapte cu sânii mari era ceva mai mult decât rudă apropiată a lui *Herr* Hitler! Ea era mai cu seamă femeia pe care și-o luase drept amantă!

Dezvăluirea m-a doborât mai mult decât un pumn bine azvârlit. Mi s-a întors stomacul pe dos și nu m-am putut stăpâni să scuip pe mine o dâră lungă de fiere. Heydrich s-a apropiat. Ochii săi străluceau ca și cei ai unui gladiator, în clipa triumfului. Apucând fără silă bărbia mea murdară,

a început să-mi vorbească cu o voce blândă, ca și când mi-ar fi făcut confidențe:

— Sunteți în mâinile mele, Gärensen. Un cuvânt de-al meu și judecătorul vă condamnă la decapitare cu securea pentru omorârea celei pe care ați împărțit-o cu Hitler. Nu numai că veți muri, dar numele dumneavoastră va fi dezonorat pentru totdeauna. Totuși, eu sunt mai puternic decât judecătorii. Vă pot salva viața! Și reputația! Puneți-vă competența în slujba mea, veți deveni bogat. Puternic. Foarte repede și mult peste ceea ce vă închipuiți. În caz contrar, urmează moartea pentru dumneavoastră și dezonoarea pentru familie!

Epuizat de orele de tortură la care fusesem supus, peste măsură de tulburat de adevărurile pe care le aflasem, cutremurat de amenințările lui Heydrich la adresa familiei mele, am înțeles că nu eram decât o jucărie în mâinile Diavolului.

— Bine, am zis gândindu-mă la surorile mele. Accept propunerea, Heydrich. Faceți din mine ce doriți... Mi-ați luat sufletul. Nu știu ce așteptați de la mine, dar nu vă voi trăda.

L-am văzut pe Reinhard Heydrich zâmbind. Mi-a bătut ușor cu palma obrazul, în semn de mulțumire, așa cum se răsplătește un copil ascultător. Apoi, cu un cuțit pe care l-a luat de pe o mobilă, mi-a retezat legăturile. M-am prăbușit la pământ...

*

Heydrich a pus pe masă o tavă cu de-ale gurii și m-a sfătuit să mănânc.

— Sunt un om foarte ocupat, domnule Gärensen și am nevoie de dumneavoastră cât mai curând. Credeți-mă, am apreciat la justa ei valoare aluzia la Diavol pe care ați folosit-o spontan adineauri. Aveți deplină dreptate: eu sunt

Diavolul și sufletul dumneavoastră este de acum înainte în posesia mea. Să nu uitați asta niciodată. Chiar dacă veți crede într-o zi că am devenit prieteni, nu voi șovăi să aplic amenințările mele, dacă veți avea slăbiciunea de a nu vă ține de cuvânt. Noi, germanii, avem o tradiție literară faimoasă, cu privire la pactele cu diavolul. Vă puteți gândi la Goethe, desigur, dar mai sunt și toți ceilalți romantici: von Kleist, von Amim... Stăpânesc bine această moștenire.

— „Eu sunt acela a cărui privire ucide speranța, acela pe care nimeni nu-l iubește, nenorocirea sclavelor mele pământene, regele cunoașterii și al libertății, dușmanul cerurilor, răul din natură...”, am recitat fără intonație, după cum îmi venea în minte, un fragment dintr-un poem despre Satan.

Un zâmbet plin de cruzime a schimonosit chipul lui Heydrich:

— Cel puțin, cu dumneavoastră, știu că pot folosi referințe bune. Aceasta face lucrurile mai limpezi. Și mai ușoare, nu-i așa? Hotărât lucru, doar un literat poate înțelege un alt literat! Dar mâncați! Mâncați, vă spun!

M-am ridicat de pe canapeaua pe care fusesem alungit și am privit cu un ochi circumspect hrana ce-mi era propusă. În farfurii din faianță, erau puse piept de pui, șuncă de țară, cartofi fierți, brânză și nuci... Dacă mintea îmi era răscolită, trupul meu era înfometat. Cu aviditate, am scormonit la întâmplare prin alimente, în timp ce Heydrich se dusesse să arunce o privire peste nu știu ce hârtii întinse pe birou. Potrivit condițiilor de obscuritate care păreau să domnească în acea casă, jaluzelele încăperii erau închise și perdelele trase. Heydrich a revenit spre mine și mi-a oferit un pahar cu vin pe care l-am golit dintr-o sorbitură. Instalându-se într-un fotoliu, a pus picior peste picior și și-

a deschiat câțiva nasturi de la vestă pentru a se simți mai comod.

— Dacă aveți deplina convingere că de acum sunteți în slujba mea, că sunteți omul meu, nu voi pierde timpul vorbind pe ocolite. Ne așteaptă o sarcină imensă, pe amândoi. De acum înainte sunt singurul dumneavoastră angajator și trebuie să fiți de acord că este normal să vă plătesc. Pentru început, vă stabilesc onorariul la o mie de mărci pe lună, plus rambursarea cheltuielilor.

La auzul acestei sume, m-am oprit din mestecat. O mie de mărci era echivalentul salariului a zece muncitori! Care era oare munca ce putea justifica astfel de retribuții?

— Pe deasupra vă dau și locuință. Această problemă administrativă nu este încă pe deplin rezolvată. Pentru moment veți sta aici. Dar într-o săptămână sau două, vă voi găsi un apartament mare, în centrul orașului, cu tot confortul. Cât despre cursurile dumneavoastră, ei bine... am dat deja dispoziții pentru ca să le suspendați în următoarele cincisprezece zile. Apoi, le veți relua, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Vă voi explica totul detaliat în curând...

Dintr-o mapă de piele pe care o pusese jos, lângă scaunul său, Heydrich a scos o foaie de hârtie dactilografiată și mi-a întins-o. Am citit un text scurt adresat directorului facultății, precizând cum, din subite motive familiale, aveam regretul de a fi nevoit să părăsesc temporar funcțiile mele de la universitate pentru a mă întoarce cât mai grabnic în Norvegia. Promiteam, cu toate acestea, să revin la post cât mai repede cu putință. Eram uluit! Ce avea să mi se întâmple, oare, în cursul celor două săptămâni în care se presupunea că aveam să mă întorc acasă? Heydrich nu păru să observe stupefierea mea, în

timp ce citeam și reciteam această scrisoare. Imperturbabil, el a continuat:

— După cum ați putut vedea, am trecut pe la dumneavoastră pentru a vă lua lucrurile. Doamna Reichert, portăreasa, a fost înștiințată despre plecarea dumneavoastră. I-am plătit două luni de chirie suplimentar, ca despăgubire pentru această întrerupere precipitată de contract. Vă va regreta...

Aceasta a fost ca o nouă lovitură. Banda lui Heydrich era, oare, atât de puternică, atât de organizată, încât putea schimba în câteva clipe tot ceea ce alcătuia viața mea?

— Dar, în definitiv. Pentru ce toate acestea, Heydrich? Care vă este scopul? Va trebui să-mi explicați...

Heydrich a tras adânc aer în piept. Părea îngrijorat, dar în același timp simțeam că se bucură nespus de acest moment, fiind pe punctul de a-mi dezvălui planurile sale mărețe și acest fapt îi dădea un orgoliu nebunesc.

— Fac parte din partidul național-socialist, a zis, în sfârșit. Sunt membru din luna iulie trecută, altfel zis de abia de trei luni. Este puțin, ați spune. Și totuși, am devenit unul dintre cele mai influent cadre. În iulie, nu eram decât un militant, ca oricare altul. Astăzi, trebuie să înființez pentru partid, element cu element, un întreg serviciu...

— Ce fel de serviciu?

— Cel mai interesant care poate exista: un serviciu... secret!

— Un serviciu secret? Vreți să faceți din mine un spion care să lucreze pentru un partid german? Nu este ceva realist, Heydrich!

— Sunt perfect rațional, dimpotrivă. Ascultați-mă cu atenție, Gäreksen. Național-socialiștii se îndreaptă spre putere. Este o treabă de doi sau trei ani, cel mult. Naziștii

nu au nimic comun cu o grupare politică obișnuită. Când vor ajunge în posturile de conducere, Republica va cădea. În Germania nu vor mai exista democrație, opoziție. Oamenii aceia vor prelua întreaga conducere, vor transforma țara, vor călca în picioare tratatele internaționale. Puterea pe care o vor cuceri după atâta timp nu le va mai scăpa niciodată!

— Vreți să spuneți că pregătesc o lovitură de stat?

— Paradoxul este că ei vor înfăptui lovitură de stat, *după* sosirea la putere. Hitler vrea să învingă prin intermediul urnelor. Are nevoie de o legitimitate inițială. Aceasta va fi ungerea sa. De aceea țin din scurt hățurile calului său de război Ernst Rohm, șeful SA, care este o brută, un nerăbdător și ar vrea să se îndrepte pe loc spre Berlin, cum a făcut Mussolini cu Roma, în 22.

— Dar dumneavoastră? Ce vreți? Vorbiți despre naziști ca și când i-ați combate...

— Îi disprețuiesc pe cei din SA. Așa cum îl disprețuiesc și pe Hitler și pe cei mai mulți dintre cei care îl înconjoară. Am aderat la partidul lor fiindcă, pentru mine, aceasta este singura modalitate de a ocupa o poziție excepțională. Sunt de partea lor, din oportunism și din ambiție personală. Dar sunt niște marionete în ochii mei. Vedeți, Gäreksen, am decis să nu vă ascund nimic! Un apropiat al lui Hitler mi-a încredințat, în urmă cu câteva săptămâni, sarcina de a organiza ceea ce se presupunea că va deveni serviciul de informații interne al partidului.

Acea persoană este inteligentă. Fiind deja puternică, ea va deveni de temut atunci când Hitler va fi secretar. Cu toate acestea, ea a comis o greșală enormă când mi-a încredințat mie această misiune. Fiindcă voi folosi în propriul meu interes informațiile unei părți din rețeaua de spionaj a cărui responsabil sunt! A început o partidă de

șah îngrozitoare și fascinantă! O partidă care nu face să se confrunte doi jucători, ci o infinitate! Loviturile pot veni de pretutindeni. Eu fac din dumneavoastră prima piesă a armatei mele. Cu începere din această clipă, Gärensen, sunteți primul meu cal. Și aleg negrul, drept culoare a flămurii noastre!

*

Heydrich se destăinuise mult în cursul acestei prime discuții. Când m-a părăsit, nu-mi spusese, totuși, ce așteaptă de la mine. M-a lăsat în buna îngrijire a omului care mă pocnise cu cravașa și, probabil, mă stropise cu apă rece și mă adormise cu tamponul de cloroform.

— Mă numesc Thyssen Matschl, a declarat individul întinzându-mi mâna. Îmi pare rău că v-am maltratat, domnule, dar am avut ordin în acest sens. Sper că nu mi-o luați în nume de rău? Vom lucra de multe ori împreună, știți...

M-am uitat la Thyssen cu o privire mohorâtă, înainte de a mă hotărî să-i strâng mâna, cu un zâmbet forțat. Bunăvoința mea a părut să-l bucure. Nu știu de ce, dar simțeam că tipul acela mă simpatiza. Am fost ușurat. *Puteam* să tot fiu înalt și bine clădit, Matschl era cu un cap mai înalt decât mine, depășea cu siguranță doi metri și cântărea cam o sută douăzeci de kilograme de mușchi, fără o urmă de grăsime. Ducând valiza mea grea ca și când ar fi fost un ghiozdan de școlar, a mers în fața mea, până la cel de-al doilea etaj. La capătul unui coridor, a deschis o ușă încuiată cu cheia, a intrat în cameră și a aprins lumina.

— Până veți fi mutat, peste câteva zile, veți locui aici. Chiar în spatele acestei uși este o cameră de baie foarte mare...

Ca un proprietar care își invită cu mândrie viitorul chiriaș să viziteze un apartament, Thyssen a insistat să

examinez toaleta. Acolo mi-a precizat că toate ferestrele erau închise ermetic.

— Nu fiindcă *Sturmfuhrer*¹³ -ul Heydrich n-ar avea încredere în dumneavoastră, domnule, dar pentru moment am ordin să vă interzic să ieșiți. Mai târziu veți fi liber să mergeți oriunde. Este doar răstimpul ca să vă obișnuiți cu gândul noii dumneavoastră vieți... înțelegeți ce vreau să spun?

Singurul lucru pe care îl înțelegeam, cu toată exprimarea diplomatică folosită de Thyssen, era că eram prizonier!

— Vă las să dormiți. Dacă vă doare capul, găsiți aspirină în sertarul noptierei. Și dacă vă simțiți chiar rău, puteți coborî în salonul cel mare de la parter. Acolo suntem patru care stăm de veghe. Vom chema un medic...

I-am mulțumit lui Thyssen pentru amabilitatea sa și l-am asigurat că totul va fi bine.

— Încă ceva, domnule, a precizat el, în timp ce închidea ușa în urma sa.

— Da, Thyssen?

— Dacă încercați să fugiți, avem ordin să tragem fără avertizare.

— Am înțeles, Thyssen, am înțeles...

Să fug? Desigur, era singurul meu gând, singurul meu scop. Dar cum să scap de acei nebuni primejdioși care-mi țineau viața în mâinile lor? Să sparg o fereastră, să sar în grădină și să fug pe stradă, când nu știam unde fusesem adus, era cu mult prea riscant. Mai ales dacă trebuia să contez pe patru gorile înarmate până în dinți care aveau să mă urmărească. Nu. Dacă voiam să mă smulg din ghearele alienatului acela de Reinhard Heydrich, trebuia să aștept cel puțin câteva zile. Să aștept să fiu „liber să merg oriunde”, după cum îmi făgăduise. După aceea, nu aveam

---

¹³ *Sturmfuhrer* rang paramilitar, în partidul nazist (n. Trad).

decât să fug până la cea mai apropiată graniță. Austria era doar la cincizeci de kilometri de Munchen. De acolo, mi-era ușor să ajung în Norvegia ca să-mi protejez familia! La gândul acestei apropiate eliberări, mușchii mi s-au destins și m-am trântit ca un bolovan în patul cu stinghii din alamă. Prea epuizat ca să mai scot sutana dezgustătoare, am închis ochii și am adormit imediat. Somnul adânc mi-a fost tulburat de visuri îngrozitoare, bântuite de Geli. Am revăzut-o pudrându-și obraji în seara în care o întâlnisem la dancing, am revăzut-o așezată pe o banchetă, la cafeneaua Venezia, înmuindu-și buzele roșii în ceașca de ceai; am revăzut-o, în timp ce o strângeam în brațe... Am revăzut-o mai ales ca o floare albă secerată, la pământ, cu fața mânjită de sânge... Mi-o închipuiam moleșită, așteptând, pregătită să se dăruiască unui bărbat, gemând de plăcere... un bărbat ce purta un nume înfricoșător, cel al unui om cu destin de tiran...

Când m-am trezit, în sfârșit, nu mi-am putut da seama nici de ora, nici de data zilei respective. Ațipisem o oră sau zăcusem o zi întreagă, în stare de totală inconștiență? Nu știam. Unde ar fi trebuit să mă aflu, dacă viața mea nu ar fi fost dată peste cap atât de subit! La biblioteca facultății, pregătind un curs? În sala în caic se țineau prelegerile? Prin bordeluri, cu prietenul meu Sașa Hornung? De unde să știu? Și ce rost avea? Pe moment nu mi se oferea altă soluție; eram nevoit să mă supun mișcărilor pe care mânuitorul de marionete Heydrich mi le va impune cu cruzime. Câteva zile... Doar câteva zile.

*

— Totul e pregătit, Gärensen. Totul! Știți în cât timp am pus pe picioare o organizație atât de complexă? Încercați să ghiciți!

Prima zi de lucru a început devreme și Heydrich era agitat ca un copil. Cu o ceașcă de cafea în mână îmi arăta cu degetul un maldăr de foi prinse cu agrafe unele de altele. Întinse pe birou, pe măsuțe joase și chiar pe podea lungi fâșii foșnitoare, se aflau organigramele serviciilor existente sau celor care urmau să fie create.

— Mi se pare o muncă enormă... Să zic patru luni, cel puțin... Nu. Cu mult mai mult, de fapt. Șase... chiar opt luni...

Heydrich izbucni în râs.

— Douăzeci de minute! Exact douăzeci de minute mi-a luat intuirea acestei organizații! Atât îmi acordase Himmler... Când m-a primit pentru prima dată nu a dispus decât de o jumătate de oră: îl aștepta soția sa, ca să meargă în piață, să-și vândă puii. Da! Nu va mai dura, dar până când se va schimba situația, *Herr Himmler* crește pui, ca să-și sporească solda! Vreți să vă povestesc cum a fost când acest fermier m-a chemat la casa lui de la Waltrudering, pentru ca să-i prezint un proiect de organizare a serviciilor secrete național-socialiste?

— Desigur, am mormăit ca să nu-l nemulțumesc.

— Este o poveste stranie. Dacă mă aflu astăzi aici, aceasta i-o datorez soției mele. Lina, știți, este una dintre primele naziste. Cu totul diferită de mine. Eu sunt un fost locotenent de marină, un ofițer de carieră. N-am avut niciodată decât dispreț pentru caporalul Hitler... Lina a fost aceea care m-a împins să intru în partidul nazist. Dar nu ca orice militant, nu, ca SS!

Atunci am observat pentru prima dată, dar aveam să constat în curând, că ochii lui Heydrich străluceau mai tare când începea să pomenească de SS. Sub efectul exaltării, pupilele sale se îngustau, dând o lucire stranie și malefică irisurilor sale nespuse de albastre.

— SS? De fapt, ce înseamnă aceasta? Am întrebat pe un ton puțin convins.

În 1931, SS nu reprezenta decât un grupuleț nazist marginal, față de adevărata putere de acțiune a partidului pe care o alcătuiau unitățile de SA ale lui Ernst Rohm. Rohm și Hitler... Hitler și Rohm... Nu știam încă, dar cei doi erau deopotrivă legați și deosebiți, complementari și diametral opuși. Unul se bucura de o extraordinară charismă politică: Hitler era un orator înnăscut, aproape un profet. În afară de venirea unor vremuri noi, el vestea apariția unui om nou, dintr-o rasă purificată și regenerată... Inteligent, atuurile sale erau machiavelismul politic, șiretenia, răbdarea... Celălalt, Rohm, era soldățul grosolan și brutal, plebeul feroce, gata să arate că el are pâinea și cuțitul, ca să intimideze omul de rând. Era băiatul cel rău de care te ferești și bruta pe care o respecți. În spatele său era o masă de o sută de mii de oameni, cei din SA. Această unitate privată, cu un efectiv egal cu cel al armatei regulate, îi primea bucuros atât pe cci fără căpătâi, derbedei sau haimanale, cât și pe muncitorii cinstiți, sărăciți de criza economică; erau primiți cu brațele deschise și intelectualii marginalizați, non-conformiști și fiii pervertiți ai burghezilor din Weimar... Unitatea aceasta reprezenta o forță disciplinată, antrenată, organizată, concepută ca un mijloc de constrângere a puterii democratice, obligând-o să cedeze. O haită de câini dezlănțuiți, de mercenari și de jefuitori potențiali, care trebuia lichidată după înlăptuirea încununării politice...

— Va fi sarcina celor din SS! mi-a explicat Heydrich. Ei sunt aceia care sunt destinați să devină stăpânii. Vom curăța drojdia din SA și vom forma un stat în stat. Vom fi preoții aceluia stat... Paznicii săi. Protectorii. Chiar

împotriva conducătorilor lui desemnați, dacă va fi nevoie! Înțelegeți, Gärensen?

— Cei din SS, ca... un fel de Biserică?

— Da, termenul este corect. O Biserică! Ceea ce creez azi sub ochii dumneavoastră, serviciile ale căror structuri le vedeți așternute pe aceste hârtii, sunt destinate să devină echivalentul a ceea ce a fost Sfânta Inchiziție pentru catolicism. Vocația mea, vocația *noastră*, este aceea de a ne ridica drept Inchizitori ai partidului național-socialist. Pentru ca acesta să prospere pe un teren sănătos. Pentru ca să le dăm conducătorilor noștri toate armele cu care să-și lovească dușmanii. Și ca să fim siguri că acești conducători vor fi demni de misiunea lor!

Un papă negru al unui regim în devenire: iată cum se închipuia Reinhard Heydrich în timpul acelei toamne a anului 1931. Timp de mai multe ore, în acea zi, în biroul întunecat, cu jaluzelele trase, el mi-a povestit cum, angajat ca simplu recrut în corpul încă embrionar al SS-ului, el făcuse tot ce putuse pentru a-l întâlni pe șeful acelei miliții, un bărbat scund, aproape chel, cu burtă rotundă, numit Heinrich Himmler, un apropiat al lui Hitler și un dușman fățiș al lui Ernst Rohm.

„Noi suntem *Schutzstaffel-ul*, Herr Heydrich, eșalonul de protecție, îi spusese Himmler, când îl primise pentru prima dată pe tânărul intrigant în casa pe care o avea în apropiere de Munchen. Acest grup a fost dorit de însuși Hitler, pentru a-i asigura protecția. Noi suntem soldații săi de elită, pretorienii săi! Dar suntem încă puțin numeroși. Abia trei sute, care formează baza unei viitoare legiuni de oțel... Asta vreau! Făuresc arme în acest scop, și dumneata mi-o vei pregăti pe cea dintâi dintre ele! Vreau un SD, un *Ucherheitsdienst*, un serviciu de siguranță și de informații care să ne fie propriu, liber de orice influență. Îți dau

douăzeci de minute pentru ca să-mi prezinți un proiect de organizare a acestui departament... Dacă proiectul dumitale mă convinge, îți încredințez imediat responsabilitatea de a-l înfăptui!"

Heydrich își umflă pieptul evocând această amintire. S-ar fi zis că relatează o înaltă faptă de arme, o luptă eroică, în cursul căreia, singur și neînarmat, ar fi nimicit un balaur de o sută de ori mai puternic decât el, folosindu-și doar inteligența.

— Desigur că am acceptat provocarea. Am fost doar ofițer pe un vas de război! Știu cum se comandă, cum se organizează. Am un instinct pentru aceste lucruri și îmi place să acționez în regim de urgență. Pe Himmler l-am păcălit azvârlindu-i pe hârtie desenul unei pânze de păianjen. O pânză de păianjen pe care crede că o va conduce dar care, de fapt, nu-mi va aparține decât mie! Căci ceea ce nu i-am spus lui Himmler, dar vă dezvălui dumneavoastră, Garensen, este că vreau să-l pun sub supraveghere pe însuși șeful SS! Vreau să știu totul despre *Herr* Himmler și anturajul său, despre familia sa, colaboratorii săi... Mai mult: vreau dosare despre toate cadrele importante ale SS, SA și NSDAP în general și chiar despre Hitler!

După chip și asemănare, misiunea lui Heydrich era nebunească, extravagantă, depășind orice măsură. Pe atunci, NSDAP număra două sute cincizeci de mii de membri – un sfert de milion de oameni! Și numărul lor sporea pe zi ce trece. Cum să faci fișe pentru un ocean de indivizi, cum să le clasezi responsabili?

— Credeți că aveți puțința de a-i șantaja pe camarazii dumneavoastră naziști? Până și pe șeful lor suprem? E demential, Heydrich!

— Bineînțeles, exclamă Heydrich, cu un aer triumfător. Tocmai de aceea ne vom bucura de izbândă. Naziștii vor cuceri puterea și noi îi vom cuceri pe naziști. V-am făgăduit bogăție și putere. Gărensen. Sunteți tânăr, inteligent, cultivat și clădit ca un atlet de circ. Să nu vă îndoiiți că alături de mine nu veți obține tot ceea ce vă doriți, căci vă rezerv o sarcină specială. Ghiciți care?

Refuzând să-mi pierd timpul cu ghicitori, am ridicat din umeri, în semn de necunoaștere.

— Dragul meu domn, voi face din dumneavoastră spionul meu direct pe lângă Heinrich Himmler!

Să mă infiltrez în anturajul aceluia care era sortit să devină cel mai temut personaj din cel de al III-lea Reich, acesta era planul lui Reinhard Heydrich! Trebuie să mărturisesc că, dintre toți indivizii extraordinari în preajma cărora am fost – să fie bine înțeles că folosesc adjectivul *extraordinar* în sensul strict al cuvântului, adică despuindu-l de orice noțiune de măreție sau de excelență – dintre toate acele caractere ieșite din comun, deci, Heydrich a fost desigur cel mai vizionar. Bărbatul acela avea uneori intuiții care depășesc înțelegerea. Fiind un psiholog de temut, ar fi putut să facă avere, deschizând un cabinet de psihanalist. Dacă depista cu atâta ușurință mârșăviile indivizilor cu care avea de-a face cred că asta se datora faptului că el însuși era capabil de toate josniciile!

— Nu vă lăsați înșelat de aparențe, Gărensen. Himmler e un tip de o inteligență remarcabilă. E ambițios, preocupat de interesul personal. Se folosește foarte bine de minciună și de formulări abile, cu dublu sens. Mai are și un puternic instinct de supraviețuire, care-l va ajuta să preîntâmpine vicisitudinile, în viitor. Mai presus de orice, știe să se facă apreciat de Hitler și se bucură de încrederea lui deplină. Nu sunt mulți cei ce se pot lăuda cu această distincție...

Rudolf Hess, pe care știu că l-ați întâlnit știu, este unul dintre aceștia. Armura cavalerului Himmler este frumoasă, dar are un punct slab și prin acea fisură vom strecura vârful lăncii noastre. Himmler este un romantic. Îi plac legendele, poveștile frumoase, miturile și misterele... Are o înclinație secretă pentru tot ceea ce are legătură, de mai aproape sau de departe, cu magia, cu lucrurile oculte... Strecoară-i cuvintele „magie” sau „secret de inițiat”, că redevine credul ca un copil! Pe acest teren îl vom momi și îi vom servi miracole, Gärensen. Miracole, așa cum nu se mai fac.

— Dar ce fel de miracole? Și cum?

Heydrich se gândi o clipă, lăsând impresia că ezită. Se ridică și se plimbă în lungul și în latul încăperii și luă niște cărți de joc de pe o etajeră. Mașinal, fără a se uita la ele, le amestecă și trase una, la întâmplare. Privind-o, chipul i se luminează și-mi întinse cartea reprezentând un monstru androgin ținând în lesă doi sclavi.

— Tarot, arcanul XV, Garensen, Diavolul! Nu credeți că Destinul e un lucru straniu? Într-o singură seară, destinul vi s-a dat peste cap... Nu vreau să vorbesc despre noaptea în care a murit Raubal, ci despre aceea în care l-ați însoțit pe Sașa Homung la conferința lui Haushofer. Fără să-și dea seama, prietenul dumneavoastră v-a adus la mine... El a jucat rolul lui Charon, din mitologia greacă, cel de călăuză a sufletelor. Haushofer! L-am pus sub urmărire încă de la numirea mea în fruntea SD. Unul dintre oamenii mei se afla în amfiteatru, în ziua conferinței, și a filat grupul vostru, când v-ați dus la braseria Stemeckerbrau. Seara târziu s-a hotărât să vă urmărească pe dumneavoastră, pe Homung și pe Mitford, mai degrabă decât pe Hess și pe profesor. Prin fereastra deschisă a auzit mieunatul vostru de pisici în călduri, apoi v-a spionat până

La dancing... Acolo, surpriză! L-a întâlnit pe Thyssen, pe care-l lansasem pe urmele Angelei Raubal. Deodată se întâlniseră două fire întinse de mine. Dumneavoastră și Raubal ați ieșit împreună – cu antecedentele amândorura, era inevitabil. Îndată ce *unchiul Wolf* lipsea, fetișcana nebunatică profita de libertatea momentană ca să-și dea poalele peste cap. A avut mulți țipi, înainte de a fi împreună cu dumneavoastră, și indivizii aceia nu erau neapărat din cei cumsecade. Avea o preferință specială pentru muncitori și pentru golani. Se pare că Hitler trece printr-o criză teribilă de depresie, de când Hess i-a adus la cunoștință moartea acelei găsculițe...

Heydrich o pomenea pe Angela cu ironie, chiar cu dispreț.

— Știți cine a ucis-o pe Geli, nu-i așa?

— Bineînțeles! Și când vi-l voi dezvălui, ne vom întoarce direct la punctul nostru de plecare. Comanditarul este Haushofer!

Regele șobolanilor și flautistul

Germania la începutul anilor 1930... O uriașă cutie a Pandorei larg deschisă, de unde ieșeau cele mai neînchipuite energii contradictorii. Heydrich menționase un joc de șah cu jucători numeroși. Din câte începeam să înțeleg, se distingeau cel puțin trei curenți dominante. Cel alb reprezenta social-democrația. Poate că fiind prea corupți, exagerat de siguri că totul se rezolvă cu bani, se îndepărtaseră de popor, de multă vreme. Roșul îi desemna pe comuniști. Încă de la începutul anului 1918 ei își jucaseră cartea cea mare, cu forță și credință, convinși că țara le va cădea în mâini la fel de ușor cum căzuse Rusia, cu câteva săptămâni în urmă, în mâinile bolșevicilor lui Lenin și Troțki. Dar tentativa a eșuat. Dacă în Prusia orientală, în Saxonia, în Bavaria izbucniseră revolte și niște orașe fuseseră ocupate de roșii, adepți ai comunismului, evenimentele acestea au fost de scurtă durată. Detașamente paramilitare se formaseră spontan, ca să combată sovietele germane. Cei ce aveau să fie numiți în curând „Osândiții” după titlul unei cărți pe care le-a consacrat-o Ernst von Salomon, unul de-ai lor, acești soldați zdrobiseră roșii în cursul unui război crâncen și sordid, în care se omorau unii pe alții cu înverșunare, deși știau că sunt frați. Negrul reprezenta curentul în care mă angajasem fără voia mea. Negrii erau reacționarii, fasciștii... Mii și mii de oameni, bărbați și femei, obsedați de visuri pe care le înțelegeam prea puțin, fascinați, încântați, vrăjiți de o asociație de magicieni dezaxați, moral și mintal, care acționau din umbră de multă vreme și care le șopteau cuvinte ciudate...

— În ciuda înfățișării lor bonome, Rudolf Hess și Karl Haushofer aparțin amândoi unei societăți secrete numită Thule.

Astfel a început cea de-a doua dimineată față în față cu Heydrich.

— Thule este o grupare deja veche. Nu vă voi povesti istoria ei, care nu prezintă interes în cazul nostru. Găresen, e important să se știe că denumirea acestei societăți se referă la un loc în afara timpului și a spațiului, a cărui rânduială este nemurirea. Este, dacă preferi, una din marile versiuni păgâne ale Paradisului.

— Cunosc mitul Thule, am spus. Prima mențiune apare la un călător grec, Pytheas, mi se pare. Plecat din Marsilia, el afirmă că ar fi navigat până la nordul extrem al lumii, până la acea insulă Thule...

— Un mit! Desigur... dar un mit foarte viu printre anumiți intelectuali europeni nemulțumiți de religiile monoteiste semitice, cum sunt catolicismul și protestantismul... Thule este pentru ei imaginea unei purități ce trebuie regăsită după milenii de pângărite. Ei cred că acest spațiu există, că poate fi atins datorită unei anumite condiționări mentale și că acolo se poate realiza o regenerare... Este o nebunie. Dar nebuniile conduc lumea, știți bine, Găresen.

— Haushofer și Hess sunt membri ai acestei societăți. Care-i legătura cu Geli Raubal?

— Hitler. Hitler este legătura. Membrii societății Thule sunt cei care l-au preluat pe Hitler, când Hess l-a ascultat vociferând în sala din spate a braseriei Stemeckerbrau. Ei l-au format. I-au dat de citit, i-au povestii legende... Acea a unui cavaler neînvins care avea să ridice într-o zi stindardul răzbunării popoarelor germanice după veacuri de umilințe. *Unchiul Wolfa* fost cucerit; elevul entuziasmat și-a depășit maestrul. Acum, Hitler a prins aripi. Nu mai are nevoie de oamenii aceia, care nu sunt decât niște

intelectuali debusolați, visând fapte mărețe, fără a cuteza să înfăptuiască ceva ei înșiși.

— Totuși Hess nu mi se pare a fi de teapa intelectualilor slabi... m-am încumetat să spun.

— Rudolf este excepția. Este cu mult mai tânăr decât Haushofer. El asigură legătura dintre preoții grupării Thule și războinicii din NSDAP. Încă nu știu dacă a fost la curent cu omorârea lui Raubal.

— Dar de ce ar fi ordonat Haushofer omorârea Angelei?

— Pentru a-i da un avertisment lui Hitler și a-l repune pe drumul cel drept al preoției. Fata aceea nu era zdravănă. Îi lua toată vloga. Veți vedea că în curând își vor arăta abilitatea, strecurându-i în pat o babină pe care o vor selecta și o vor pregăti cum se cuvine... Așteptând ca Hitler să-și recapete echilibrul sufletesc, trebuie să profităm de ocazie, ca să vă plasăm în anturajul lui Himmler. El nu face parte încă din Thule, dar dacă această grupare intuiește viitoarea lui importanță, așa cum am făcut eu, va face tot ce-i stă în putință să pună laba pe el, dacă-mi îngăduiți să mă exprim astfel. Categorie, se impune să vă plasăm în anturajul său, înainte de a fi racolat de Thule...

— Cum vom proceda?

— Folosind miturile, Gäreisen... Trebuie să găsim o poveste a cărei armonie să-l încante pe omul nostru în cămașă brună... Un fel de cântec bătrânesc, pe care-l veți compune dumneavoastră și pe care i-l veți cânta!

*

În seara aceea, singur în cameră, am fost obligat, în primul rând, să studiez cu atenție organigramele SD-ului, elaborate de Heydrich. Nu-mi dădeam seama încă, dar aveam în față o serie de documente expunând amănunțit ceea ce urmau să reprezinte în curând serviciile secrete naziste. Peste câțiva ani, oameni din MI 6 britanic, din OSS

american sau din Biroul francez numărul 5 își puneau viața în joc. Încercând să pună mâna pe aceste documente...

Atunci apărea doar un vraf de hârtii îndoite, cu ștersături, șifonate. Nimic înfricoșător. Totuși, pe aceste pagini era schițată întreaga structură a regimului nazist, aducător de moarte în întreaga Europă, înfăptuind cea mai cumplită campanie de „crimă organizată” din câte cunoscuse istoria.

SD era structurat conform unui țel, iar acest țel se rezuma într-o frază manuscrisă, plasată în cartușul care atrăgea atenția asupra vastului tablou al organizației. Fraza aceea, izvorâtă din mintea lui Heydrich, suna astfel: „SD va trebui să depisteze adversarul înainte chiar ca el să se gândească să se ridice împotriva statului nazist”. Fraza aceasta conține întregul program: SS în SS, SD avea ambiția de a funcționa ca un sistem inchiizitorial. El se împărțea în două sectoare vaste: SD Inland urma să se ocupe de spionajul din interiorul frontierelor germane în timp ce SD Ausland avea sarcina de a forma și de a trimite agenți în străinătate, pentru culegere de informații despre conducătorii politici ai rivalilor americani, englezi, sovietici...

— Cărui serviciu mă destinați? I-am întrebat pe Heydrich după ce mi-a expus diferențele între cele două birouri.

— Niciunuia, întrucât aparțineți cabinetului meu personal. Statutul dumneavoastră vă situează la un nivel superior, atât Ausland-ului cât și Inland-ului.

Da, mă aflu deasupra acestor servicii. Deasupra și foarte jos totodată, căci, destinat să joc rolul nesigur al agentului dublu, pentru moment nu eram promis niciunui statut oficial din SS. Conform planului pe care îl elaborase Heydrich pentru cariera mea, urma să fiu prezentat în

curând lui Himmler, să-l cuceresc prin discursul meu, în așa măsură încât să mă implore să intru în serviciul său, în scopul de a îndeplini nu știu ce misiune încă neprecisă după care, deși nega, Heydrich însuși nu avea nicio idee. Toate acestea ar fi fost de un comic grotesc, dacă șeful SD-ului nu mi-ar fi dovedit că era în stare de tot ce poate fi mai rău.

Timp de două zi le Heydrich nu a apărut. În afara orelor în care mă sileam să mă ocup de îndatorirea pe care mi-o impusese, îmi petreceam ziua fumând sau jucând cărți cu Thyssen, Bruno, Erick și Karel, cele patru brute despre care nu știam prea bine dacă erau temnicerii sau colegii mei de muncă. Câte puțin din fiecare, cred, pentru că în afară de momentele în care lăsam impresia că mă apropii de ușă sau că vreau să privesc pe fereastră și Thyssen pipăia locul de sub braț unde îi atârna pistolul, pot spune că relațiile noastre nu erau lipsite de cordialitate. Fiind zilnic în compania lor, acești tipi nu mi se păreau niște indivizi răi, dar n-am comis niciodată imprudența de a încerca să-i atrag de partea mea.

— La drept vorbind, Thyssen, zisei într-o seară pe o voce cât mai indiferentă posibil, nu mi-ai spus cine a fost nenorocitul acela de preot care mi-a ținut tovărășie în pivniță, în timpul cât am fost acolo.

Uriășul a ridicat din umeri.

— Era părintele Bemard Stempfle, îmi răspunse, dar nu l-am ucis noi. Ne-am mulțumit să-l luăm de la el din sacristie și să-l aducem aici, pentru ca poliția să nu-l găsească.

Părintele Bemard Stempfle. Mai auzisem acest nume din gura lui Geli. Era duhovnicul ei, omul la care se dusesse în ajunul morții ei!

— Cine l-a omorât? Ucigașii în solda celor din Thule?

— Se poate. Nu vă faceți griji din asta, pentru moment! În orice caz, tipul acela știa prea multe despre legătura lui *Herr* Hitler cu nepoata sa. Trebuia să se aștepte că nu va face multă vreme umbră pământului. În locul său, eu mi-aș fi luat de mult tălpășița, în loc să stau să ascult spovedaniile acelei fetișcane ușuraticel!

— Un război ocult are loc sub ochii oamenilor cumsecade și nimeni, sau aproape nimeni, nu vede nimic, domnule Gärensen. Ați lucrat ceva la mituri?

Vocea subțire a lui Heydrich, răsunând brusc în spatele meu, mi-a dat fiori.

— Miturile nordice, runele și saga, da... Cred că am găsit multe piste interesante pentru a-l momi pe Himmler. De fapt, nu aveam decât dificultatea de a alege...

— Atunci să mergem în biroul meu să-mi explicați. Sunt tot atât de nerăbdător să vă ascult, pe cât trebuie să sunteți dumneavoastră să părăsiți, în fine, această casă!

Miturile nordice! Un întreg program... Un câmp de studiu desconsiderat, vădit ignorat, totuși la fel de vast ca mitologia greco-latină, la fel de puternic întemeiat pe simbolism ca religia vechilor egipteni, tot atât de plin de mistică vrajă ca miturile Indiei. De ce mă interesau atât de mult încât le consacram viața mea de cercetător universitar? Din cauza unui periplu din copilărie, a uneia din acele călătorii rare, a cărei amintire nu se șterge. Din cauza unei zile și a unei nopți petrecute pe insula Ursului împreună cu bunicul meu Nils și cu Knut, bătrânul scriitor cu profil de vultur, cu fața brăzdată de riduri, asprită de zăpadă și de sare... Acolo, pe acea stâncă bătută de valurile unei furtuni iscate din senin, am fost condus până la un cerc de pietre așezate vertical, gravate cu semne angulare pe care nu le cunoșteam...

— Privește, copile, runele sacre înscrise pe stâncile acestea străvechi, mi-a spus Hamsun, atingând cu palma scrijeliturile. Aceste linii crestate reprezintă literele Strămoșilor, în număr de douăzeci și patru. Sunt simboluri pentru istorisirea oamenilor dar, de asemenea și mai ales chei pentru a deschide alte lumi. Cu ele poți face totul. Să schimbi timpul și spațiul. Să aduci iubire acolo unde nu există decât ură, să distrugi un lan de grâu chiar înainte de seceriș... Sub rune țâșnesc izvoarele, vorbesc morții. Animalul sălbatic devine o călăuză prin labirintul pădurii și cerul se deschide pentru *Runenmeister*, stăpânul semnelor... Odin, regele zeilor, s-a dus să le caute în adâncul iadului, locul unde nu există culori și forme. A trebuit să consimtă să-și dea viața pentru ele. Ascultă cântul sacru al Hamaval-ului!

Hamsun a început să psalmodieze un cântec răscolitor pe un ritm straniu, pe jumătate cântat, pe jumătate scandat:

*Știu că am stat spânzurat în copacul bătut de vânt,
Nouă nopți întregi, străpuns de o lance ți dat lui Odin,
Eu însumi mie însumi înapoiat,
Acelui copac ale cărui rădăcini nu știe nimeni de unde
vin...*

— Atunci, pe tărâmul propriei sale morți, Odin a văzut runele strălucind în beznă ca niște sclipiri de gheață, a povestit în continuare bunicul meu. El le-a strâns și le-a adus în lumea celor vii, unde el însuși a putut să se întrupeze datorită magiei pe care o conțineau. El le-a notat pe plăcuțe de frasin pe care le-a strecurat într-o pungă din piele pe care o ținea la el. De atunci, de fiecare dată când

Odin parcurge pământul unde locuiesc oameni, el le folosește pentru a vindeca, a pedepsi sau a descoperi celelalte secrete ale lumii...

Dansând ușor de pe un picior pe altul, Hamsun a cântat un alt poem:

*Când, în vârful unui copac,
Văd clătinându-se cadavrul în ștreang.
Atunci gravez și colorez numele.
Până ce omul coboară
Pentru a sta de vorbă cu mine!*

— Iată puterea acestor semne, copile! Iată de ce i-am cerut tatălui tău să te numească după cea de-a treia literă a alfabetului runic, *Thurisaz*, în același timp tuna Thor – protectorul ținutului Asgard, locul în care domnesc zeii – și cea a dușmanilor acestora din urmă, *Thyrsii*!

Un singur semn pentru a desemna prietenul și dușmanul! Acesta este, poate, temeiul serios al dragostei mele pentru saga și mitologia nordică. Nici o altă cultură din lume nu a cultivat cu mai multă ardoare paradoxurile și îngemănările de neînchipuit.

— Acolo unde contradicțiile sunt mai numeroase, energia este mai puternică, Thorun. Adu-ți aminte întotdeauna de acest adevăr!

— Da, domnule...

*

Ca și mine, Heydrich prefera să lucreze noaptea. Concentrarea este mai ușor de realizat și spiritul este mai dispus spre intuiție. În seara aceea mi-a cerut să-i expun amănunțit la ce m-am gândit, când voi face cunoștință cu el și cum să-i rețin atenția. Am discutat până în zori fără a

simți vreo oboseală. Fiind prizonier de câteva zile în această locuință cu obloanele trase, ajunsesem la un punct de surescitare nervoasă extremă care-mi stimula elocința și-mi sporea puterea de convingere.

— După ceea ce mi-ați spus, cei din societatea Thule l-au atras pe Hitler cu ajutorul mitului războinicului mântuitor, nu-i așa?

— Da, admise Heydrich.

— Vom proceda în același fel cu *Herr* Himmler. Îi vom sugera să se identifice cu un arhetip care îl va măguli, și vom face astfel încât să-și însușească simbolurile și moștenirea deopotrivă istorică și metafizică.

— O cale excelentă de manipulare, Gärensen. Exact ceea ce așteptam de la dumneavoastră. Dar aceasta este doar teorie. Cum se transpune în practică?

Mi-am pregătit micul efect, plimbându-mă o clipă în sus și în jos prin fața *Stumfuhrer-ului* nerăbdător, apoi, oprindu-mă drept înaintea lui, cu gesturi teatrale, i-am oferit rodul gândirii mele.

— Dacă aveți planuri mărețe, Heydrich, este necesar să se acționeze simplu. Ne vom deschide o cale până la structura sufletească proprie lui Himmler evocând cu abilitate fantoma tatălui primului împărat germanic: Henric de Saxa, Păsărarul.

— De ce acest personaj și nu altul?

— Din două motive. În primul rând, fiindcă la el se întrerupe linia carolingiană în Germania și se naște Sfântul Imperiu romano-germanic. Apoi, fiindcă porecla acestui om nu este întâmplătoare. În legende, un păsărar nu este un simplu amator de zburătoare. Este, mai ales, o ființă care cunoaște limba păsărilor, metaforă care desemnează stăpânirea energiilor invizibile ale lumii. Amintiți-vă că Odin este și el un păsărar fiindcă îi are pe Huginn și pe

Munnin, gândul și memoria, doi corbi pe care îi trimite în depărtare în fiecare dimineață, ca să afle îngrijorările și temerile regatelor. Păsărarul reprezintă mai mult decât arhetipul războinicului. Este figura șamanului, a vrăjitorului în legătură directă cu natura intimă a lucrurilor și a ființelor.

— Interesant! aplaudă Heydrich. Cu adevărat interesant... Dar cum veți proceda pentru a-l captura pe Himmler cu astfel de povești?

— Lăsați-mă să-mi relau cursurile la universitate. Voi organiza o conferință la care îl veți aduce pe Himmler...

Preocupat, Heydrich se ridică și își netezi pe spate părul blond. Se învârti în jurul meu o clipă, fără a spune ceva, își luă vioara pe care o pusese pe birou și îi ciupi discret corzile, continuând să se gândească. Nehotărârea sa, tăcerea sa mi erau de nesuportat. Tot ceea ce doream era să adere la ideea mea, pentru ca să pot ieși. În sfârșit, din închisoarea mea și să am ocazia de a o rupe la fugă spre frontieră.

— Nu vom proceda astfel, zise în fine SS-istul. Aceasta nu va fi pe placul Linei, care îi urăște, dar vom invita cuplul Himmler la noi la masă. Cu încă alte câteva persoane, bine alese. Printre care dumneavoastră, desigur. Cu acest prilej îi veți cânta regelui șobolanilor, cu flautul dumneavoastră fermecat, melodia pe care i-ați compus-o.

Disperat, m-am prăbușit pe canapea, ținându-mi capul în mâini, neștiind ce să mai inventez, ca să mi se deschidă porțile acelei locuințe infernale.

— Nu fiți atât de abătut, Garensen. Planul meu, ca și al dumneavoastră implică reluarea activității obișnuite, desfășurarea vieții ca până acum. În aparență...

Revenirea la lumină nu s-a dovedit atât de ușoară și nici atât de plăcută pe cât mi-o închipuisem. La două zile după ce-i vorbisem lui Heydrich despre figura lui Henric Păsărarul, cu care pretindeam că aveam să-i stârnesc interesul lui Himmler, Thyssen și Karel m-au condus în sfârșit la noua mea reședință, un apartament spațios, luminos și liniștit, situat în centrul Munchenului.

— Sunt dezolat, mi-a spus Thyssen, dar mai miroase puțin a vopsea, aici... Muncitorii au plecat abia ieri, înțelegeți. În fine, așa sunteți cel puțin convins că intrați într-o casă nouă!

Casă nouă și curată, bine spunea Thyssen! Chiar și mobilele veneau direct din fabrică și miroseau, supărător, a vopsea și a ulei proaspăt, astfel încât am fost nevoit să stau două sau trei zile cu ferestrele larg deschise, cu toate că luna noiembrie se apropia cu pași repezi. Heydrich prevăzuse totul pentru a-mi ușura viața. O femeie de serviciu fusese angajată special pentru mine. Se ocupa de menaj, dar am bănuir că mai avea și misiunea de a mă supraveghea, chiar dacă nu am avut niciodată o dovadă clară. Oricum, Karel, Bruno și Erick patrulau cu schimbul, în permanentă, în vecinătate și ar fi prevenit orice tentativă de evadare. Aceasta m-a înfuriat dar, constatând urmărirea strictă la care eram supus, am hotărât să adopt o comportare cât mai constantă, astfel încât să le adorm bănuirile. După ce m-am gândit pe îndelete, am crezut că era mai prudent să aștept ca faimoasa întâlnire cu Himmler să aibă loc, convins fiind că Heydrich avea să-și retragă câinii de pază de îndată ce-mi voi fi dus la sfârșit misiunea.

Reîntoarcerea mea la universitate s-a desfășurat fără probleme, fiindcă rectorul era un om cu o fire deosebit de conciliantă – o atitudine și mai binevoitoare, datorită

discretei presiuni exercitate asupra lui de către Heydrich. De îndată am fost autorizat să-mi reiau cursurile, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În schimb, am întâmpinat mai multe greutăți când am reluat legătura cu Sașa Homung.

În ajunul reîntoarcerii mele la facultate, m-am hotărât să-i fac o vizită, la casa părinților săi. M-a primit cu destulă rezervă și primele sale întrebări s-au referit direct la Geli Raubal...

— Ai aflat, firește, că iubita ta a murit, Thbrun? mi-a spus Sașa, oferindu-mi o țigară Abdullah.

— Am aflat când am sosit la Oslo. E o tragedie.

— O tragedie, într-adevăr. A murit chiar în seara în care ai luat trenul.

— Ne-am certat, tocmai din cauza plecării mele. Nu înțelegea că trebuie să mă întorc acasă cât mai repede. Primisem o telegramă, tata era foarte bolnav și viața lui era în pericol, am mărturisit eu, improvizând altă minciună.

1

— Ce vei face acum? se neliniști Sașa, cu un aer sincer afectat.

— În ce privință? îl întrebai fără a înțelege la ce tăcea aluzie.

— Păi, bine... ziceai că erai nebun după Angela, așa cum n-ai fost niciodată după o fată. Și, cu toate acestea, nu te văd prea îndoliat... Poate că te-ai vindecat, deja?

— A fost doar o aventură idioată. Îmi pare foarte rău de ceea ce i s-a întâmplat puștancei, dar fără îndoială că ne-am fi despărțit. Legătura noastră nu avea niciun viitor.

Homung a zâmbit cu răutate, aruncându-mi rotocoale de fum albăstrui.

— Fără doar și poate, aprobă el. De altfel, știi ce se zvonește?

Știam prea bine pe ce teren voia să mă atragă Sașa, și tocmai de aceea am considerat că era mai prudent să tac.

— Se aude că Geli Raubal a fost amanta lui Hitler, dragă Thbrun. Da! Da! Fără să știi, viața ta se scurgea în același vas pe care-l folosea și marele lider! E comic, nu?

— Nu prea comic, de fapt. Eram scârbit de toate astea și am renunțat în cele din urmă.

În timp ce mă învârteam prin camera lui Sașa, neștiind cum să pun capăt acestei conversații care mă călca pe nervi, am văzut deodată, prin ușa neglijent lăsată întredeschisă a dulapului o mânecă de cămașă brună.

— Ah! Te uiți la noua mea panoplie! Exclamă Homung văzând că privirile îmi erau ațintite asupra dulapului. Stai puțin!

Se ridică de pe fotoliul pe care, în urmă cu câteva săptămâni, Mitford își întinsese picioarele în lături, cu multă dibăcie, și scoase din dulap o uniformă de SA.

— Mai sunt și cizme. Apoi chipiul. Și brasarda, evident!

Sașa Homung a arătat cu mândrie fâșia de pânză roșie pe care se vedea svastica neagră într-un cerc alb.

— Te-ai înrolat în SA? Dar pentru ce? Întrebai îngrozit la gândul că prietenul meu ar putea fi alături de fiarele lui Emst Rohm.

— Pentru a fi în primele rânduri atunci când puterea se va clătina, desigur! Și pentru că eu cred cu adevărat că trebuie să ne descotorosim, odată pentru totdeauna, de evreii care fac rău acestei țări, de prea multă vreme.

Evreii în Europa! Era o poveste veche din care nu cunoșteam decât prea puțin, din lecturile mele clasice. Totul începuse cu un secol și jumătate înainte de era noastră. Căderea Cartaginei lăsase în fața romanilor un singur dușman de anvergură: imperiul oriental al seleucizilor care țineau în sclavie popoarele Palestinei. Pe

atunci, Roma încurajase diverse revolte locale în scopul de a scinda puterea rivalilor ei. În Iudeea și în Samaria, evreii se ridicaseră și își recâștigaseră independența, dar fără a se putea decide dacă noul lor regat avea să fie o monarhie sau o teocrație. Pentru a rezolva criza, Alexandru Ianeu a cumulat cele două funcții de rege și de mare preot. Făcând aceasta, și-a ridicat împotrivă pe toți oamenii religiei care vedeau o uzurpare și un sacrilegiu în contopirea celor două roluri. Ducând, de altfel, o politică de expansiune, extrem de violentă, Ianeu a devenit un tiran sângeros și a azvârlit țara într-un război civil.

La moartea sa, se formaseră două partide, pe lângă fii săi, Hyrcan și Aristobul, care se războiră până ce o grupare neutră apelă la romani, pentru a restabili ordinea.

Aceasta a însemnat să-i dai drumul lupului la stână! Armata romană a staționat în Palestina ceva mai mult de un secol, până ce a izbucnit revolta zeloților, la circa șaptezeci de ani după nașterea lui Christos. Dacă lui Titus i-au fost de ajuns doar trei legiuni pentru a învinge imperiul seleucid muribund, pentru a cuceri Ierusalimul a avut nevoie de șase. După ce au distrus orașul, oamenii săi se întrebau ce soartă să-i rezerve Templului, locul cel mai sacru pentru evrei, galii din legiunea a zecea s-au năpustit asupra lăcașului de cult, l-au dărâmat piatră cu piatră, înainte de a împlânta pe ruine bandiera lor, purtând semnul mistrețului, simbol al celei mai diabolice spurcăciuni pentru evrei! Condamnați să-și părăsească țara, evreii care au scăpat s-au împrăștiat în tot bazinul mediteranean, îndreptându-se apoi către Europa centrală și spre malurile Mării Nordului, unde au supraviețuit de-a lungul secolelor, marginalizați de societățile Occidentului.

— În niciun caz marginalizați, te înșeli, Thbrun! protestă Homung, contrariat, în timp ce amândoi evocam lunga lor

poveste. Evreii nu au rămas niciodată marginalizați, Thbrun! Dimpotrivă, s-au infiltrat până în nucleul instituțiilor noastre, croindu-și drum încet, cum au făcut mereu, asemenea cârțițelor, cu scopul de a schimba mentalitatea popoarelor noastre, de a ne exploata și de a ne face să plătim însutit umilirea îndurată din cauza înfrângerilor. Acum, evreii sunt pretutindeni, în bănci, în industrii, în teatru și cinematografie... Ei ne spun cum să râdem, cum să gândim, cum să murim! Ne înjosesc și noi ne supunem lor! Englezii au mers atât de departe, încât i-au și înnobilit: lord Rothschild, lord Disraeli Beaconsfield, lord Mareus Samuel... Ce caricatură! Ce rușine!

Personal, nu aveam niciun resentiment împotriva evreilor. Știam câte ceva despre istoria lor, aveam câteva noțiuni privind religia lor... Asta era tot. Soarta lor nu mă interesase niciodată în mod deosebit. De altfel, cred că la acea vreme nu cunoșteam vreun evreu. Am încercat să potolesc înverșunarea plină de ură a lui Sașa.

— Nu te gândești că, dacă evreii ar fi complotat nimicirea lumii albe cu începere de acum două mii de ani, ar fi dat dovadă de o ciudată incompetență? Mi se pare că noi suntem tot aici.

Această ieșire a mea nu l-a amuzat pe Homung, care și-a stins cu enervare țigara într-o scrumieră voluminoasă din onix.

— Nu glumi cu lucrurile acestea! Programul elaborat de NSDAP este foarte clar: vom descotorosi Germania de evreii ei. Există mijloace simple pentru aceasta.

— Ce, vreți să-i omorâți? am răspuns, ca o provocare.

— Nu fi stupid, Thbrun! Nu este vorba despre asta. Dar îi putem face să se întoarcă în Palestina... Aceasta este soluția diplomatică pe care trebuie s-o pregătim.

— Și, după părerea ta, englezii vor fi de acord cu acest plan?

— După ce-i vom învinge, nu le vom lăsa posibilitatea de a alege!

*

Această conversație a făcut obiectul primului raport pe care i l-am adresat lui Reinhard Heydrich, în cadrul activităților mele clandestine în SD. Timp de o oră sau două, aplecat deasupra biroului din lemn de stejar al noului meu apartament, am redactat la mașina de scris o notă rezumând pozițiile apărute de SA Homung.

— Îl considerați interesant pe omul acesta? mă întrebă *Sturmfuhrer-ul*, după ce a luat la cunoștință memoriul meu.

— Hornung este un intelectual. Este cultivat, îi cunoaște bine pe Haushofer și pe Hess. Da, este interesant de urmărit...

— Credeți că aparține grupării Thule?

— Nu. Nu cred. Sașa este un tip pur mental. Nu un mistic. Aderarea la SA nu mi se pare compatibilă cu apartenența la o grupare ca Thule. Și apoi, natura isterică a discursului său despre evrei denotă, după mine, un temperament aprig și nu cred că Haushofer și-ar dori o astfel de persoană exaltată, printre inițiații săi...

— Un discurs isteric despre evrei, așa-l considerați dumneavoastră? După relatarea făcută, aș califica, dimpotrivă, declarațiile lui Homung cât se poate de pertinente. Eu le împărtășesc; păcat că omul acesta s-a alăturat celor din SA!

Heydrich rostise această frază pe un ton aspru și deodată mi s-a strâns inima, nu pentru că aș fi fost sensibil la reproș, ci pentru faptul că altceva mă tulburase, ceva care m-a răscolit într-atât încât am simțit nevoia să mă așez imediat.

— S-a întâmplat ceva, Garensen? Sunteți foarte palid.

Palid, da, cred că eram ceea ce mă tulburase era conștiința, bruscă, năprasnică, de gelozia mocnită care mă stăpânea. O gelozie care se ivise în clipa în care mi se păruse că discern la Heydrich un licăr de interes pentru Homung! O fracțiune de secundă mă temusem că ofițerul SS avea să-mi ceară să-l contactez pe Sașa, pentru a-l racola și pe el la SD. Dar – eu însumi descoperisem în acea clipă – îmi displăcea ideea de a împărți cu cineva poziția ce mi se oferise pe lângă *Sturmfuhrer*. Obsedantă, chinuitoare, illogică, o voce lăuntrică îmi șoptea un apel sau mai bine zis o tentație... Aceea de a mă supune deliberat, total, exigențelor lui Heydrich. De fapt, de ce aș face lucrul acesta? Ca să-mi satisfac meschina dorință de putere? Sigur că nu.

Sunt, din fire, insensibil față de vanitățile meschine ale micilor ambiții sociale obișnuite... Atunci, pentru ce? Chiar dacă intuiam răspunsul, nu era îndeajuns încât să-l formulez, într-atât îmi displăcea... Găsisem în persoana lui Heydrich un fel de dublu malefic, o oglindă întunecată a mea iar soarta mă obliga să-l urmez, căci în el și doar în el se afla misterul propriei mele existențe...

Să fi înțeles, oare, Heydrich, sensul tulburării mele? Poate, căci l-am văzut zâmbind cu același rictus pe care îl avusese atunci când, legat de scaun, rupt de frig, foame și de tortură, îl lăsasem să înțeleagă că mă supuneam voinței sale. Eram distrus. Am băut mult în acea noapte. Doream ca prin alcool să șterg îngrozitoarea bunăvoință față de jocul călăului meu, pe care o văzusem răsărind în sufletul meu.

În zori, după ore de nesomn, în care mă zvârcolisem în pat, m-am târât până la bucătărie, vrând să mă trezesc cu o cafea neagră și fierbinte. Trecând prin fața bibliotecii, am

luat la întâmplare o carte. Era *Ecldu poetică*, miturile sacre ale vechilor germani. Volumul se deschisese de la sine la *Thrymskvida*, un fel de baladă care povestea despre ziua funestă în care Thor, trezindu-se, a văzut că i-au fost furate arma, un ciocănaș de război fermecat de runele magice. Hoțul era un uriaș pe nume Thrym. Care promite, să restituie obiectul în schimbul blondei Freya. Heimdal, un zeu prieten cu Thor, se gândește să-l deghizeze pe acesta în hainele zeiței, pentru a-l păcăli pe Thrym. După o călătorie periculoasă, Thor se apropie de hoț, îl ucide cu mâinile sale și își regăsește arma sacră... Citisem această legendă de zeci de ori și îmi plăcea s-o comentez pentru studenții mei. Pe atunci nu mi-aș fi putut închipui că avea să fie atât de potrivită situației mele! Eu devenisem zeul Thor, păzitorul cetății zeilor, Asgard, ca și protectorul umililor țărani și meșteșugari lipsiți de apărare în fața puterilor răului. O entitate malefică, un tirs – Heydrich! – pusese stăpânire pe conștiința mea, ciocanul cu care în trecut îmi făuream viața după plac. Nu aveam altă alegere decât aceea de a folosi șiretenia, pentru a regăsi ceea ce îmi aparținea de drept. Da, trebuia să merg alături de dușmanul meu! Trebuia să intru cu totul în jocul său pentru a-l adormi și a-l păcăli. Pentru a-l lovi la momentul potrivit și a scăpa de sub influența aceluia șarpe! Atâta vreme cât nu aveam să procedez astfel, n-aveam să fiu decât ceea ce în saga țării mele apare ca *orloglausa*: un suflet rătăcitor, lipsit de destin!

*

Cuplul Lina și Reinhard Heydrich locuia într-o casă foarte plăcută, situată în cartierul rezidențial al MUnchenului. Născută von Osten, soția *Sturmfuhrer-ului* era o tânără de o deosebită frumusețe. Înaltă, planturoasă, blondă cu ochii de un splendid albastru de gheață, ea

răspândea o senzualitate animalică ce m-a atras de la prima privire.

— Fiți binevenit, domnule Gärensen, zise ea când m-a întâmpinat, împreună cu soțul ei, în pragul ușii. Reinhard nu mai contenește laudându-vă.

Am răspuns acelui compliment cu o banalitate curtenitoare, preferând să-mi concentrez atenția asupra formelor pline, dar mlădii ale Linei Matilda von Osten.

Purtând un costum pantalon de culoare crem, sexi, care se mula de minune pe frumoasele ei fese, stăpâna casei părea că agreează privirile care o măsurau admirativ, din cap până în picioare.

— Sunt atât de bucuroasă de a-i avea ca invitați pe prietenii soțului meu! Vor fi și cei doi Himmler, știți! Îmi zise, luându-mă de braț, cu un zâmbet ipocrit care îi dezveli dinții albi, superbi.

Heydrich îmi mărturisise că Lina detesta cuplul Himmler, a cărui lipsă de noblețe o disprețuia. Fată de aristocrați, ea își înfruntase tatăl atunci când hotărâse să nu rupă logodna cu Heydrich, în ziua în care s-a aflat că fiica unuia dintre directorii industriei IG Farben rămăsese însărcinată cu el. Făcând față scandalului monden, ea a fost la fel de neclintită atunci când soțul ei a fost concediat din marina de război, pentru comiterea unei „mârșăvii”, pe urma acelei legături. Împotriva tuturor, ea a dus la capăt proiectul căsătoriei, înainte de a-și convinge proaspătul soț de a adera la SS. Și, datorită rețelei de relații pe care le avea, acesta a fost adus în prezența responsabilului direct a *Schutzstaffel*, Herr Himmler în persoană. Fără Lina, fără îndoială că Heydrich n-ar fi fost la acea vreme altceva decât un amărât de șomer în plus. Cu ea alături, dimpotrivă, ambițiile nemăsurate ale tânărului arivist aveau toate

șansele de a se realiza în continuare, în ciudata lume care se năștea atunci.

— Cred că vom avea o problemă, Gärensen, îmi zise Heydrich smulgându-mă de lângă soția sa, pentru a mă lua de o parte, într-un salonaș.

— Ce anume?

— În mod contrar celor sperate de mine, Himmler nu vine singur. Îl însoțesc doi oameni. Un anume Karl Maria Willigut și Frederick Hielscher. Îi cunoști?

— Hielscher, nu. Dar Willigut... cred că am mai auzit numele acesta. Este un nebun, mi se pare, un vizionar autentic. A încercat, multă vreme, să i se publice broșurile de așa-zisă filosofie, prin institute și facultăți serioase. Teoriile sale reprezintă o grămadă haotică de nonsensuri. Evident, a fost o acțiune eșuată.

— Ne va onora cu prezența sa. Când i-am spus lui Himmler că am întâlnit un profesor norvegian, specialist în mituri germano-scandinave, a sărit în sus de bucurie, răspunzându-mi că era un extraordinar concurs de împrejurări, întrucât el însuși fusese prezentat de curând unui specialist eminent în scrierea runică!

— Nu vă faceți griji, Heydrich, zisei bătându-l pe umeri, aproape amical. Ocupați-vă de Hielscher, eu mă voi ocupa de strunirea nebunului!

Ne-am reîntors în spațioasa *Herrenzimmer*, încăpere care servea totodată drept fumoar, bibliotecă și salon pentru conversație. Așezată, picior peste picior, pe rezemătoarea unui fotoliu, cu o țigară lungă între buze, Lina ne aștepta. Parfumul ei, atitudinea ei degajată și ceea ce ghiceam în formele generoase care se mulau sub corsaj, și-au făcut imediat efectul asupra mea. Nu mă mai atinsesem de nicio femeie din noaptea îngrozitoare de pe Prinzregentstrasse și aceasta începea să-mi lipsească teribil. Apropierea de acea

femeie mă făcea nervos, aproape că nu mă simțeam în largul meu.

Mi s-a oferit o cupă de șampanie pe care am ținut-o în mână, legănându-mă prosteste de pe un picior pe celălalt, uitându-mă la ceas, pentru că se apropia ora sosirii cuplului Himmler.

Cei doi Heydrich erau tensionați și ei. Nu-mi dădeam seama dacă Lina era conștientă de faptul că soțul ei încearcă să joace cartea cea mare în sânul SS-ului, dar cei doi păreau atât de bine înțeleși, complicitatea lor atât de bine condusă încât m-aș fi mirat dacă lucrurile s-ar fi petrecut altfel. În sfârșit s-a auzit soneria de la intrare și soții Himmler apărură. Până atunci, nu văzusem decât în revista *Volkischer Beobachter*, răsfoită la Sașa, un portret de calitate mediocră a celui care avea să devină în curând cel mai detestat om din Germania, viitorul șef al ordinului negru al poliției politice, Gestapoul. Pentru moment, îmbrăcat într-un costum civil în carouri, nu era decât un omuleț cu puțin păr, burtă rotundă și o pronunțată dublă bărbie, o siluetă absolut lipsită de formă și de prestanță, în care, puștani, dornici să se grozăvească, ar fi aruncat cu pietre, în plină stradă. Lângă el, rigidă ca o stâncă, era o walkirie ursuză, cu parul de un blond spălăcit, despre care am gândit că părea mai curând mama, decât soția lui.

— *Frâu Himmler, Herr Himmler*, mă bucur că ați venit la noi.

— Cred că ne-am rătăcit un pic pe străzile din jur, spuse Himmler, jenat. E bizar, dar n-am mai fost în acest cartier. Sper că nu te-am făcut să ne aștepți prea mult, dragul meu Heydrich!

De obicei *Sturmfuhrer-ul* avea o atitudine autoritară, dar în prezența șefului său mi s-a părut că se topește și că devine mai blând, mai prietenos.

— Dimpotrivă, sunteți foarte punctual! Dar permiteți-mi să vă prezint pe profesorul Gărensens, care este actualmente lector la universitatea din München și care-și încântă studenții prin cultura sa...

— Domnul Gărensens? E o plăcere să vă întâlnesc. Toți cei care-și aduc contribuția la cauza germanității sunt foarte prețioși pentru noi, cei din NSDAP.

Mă așteptam ca strângerea de mână să fie moale și umedă, dar am aflat-o, dimpotrivă, puternică și directă.

— Dragii mei Heydrich, am certitudinea că cina la care ne-ați invitat va fi foarte animată, se entuziasma Himmler. Sunt însoțit de două persoane la fel de erudite ca profesorul Gărensens!

În spatele cuplului Himmler, doi bărbați așteptau în tăcere să fie prezentați. Primul era Karl Maria Willigut, un domn bătrân și corpulent de vreo șaiszeci de ani bine împliniți, purtând pălărie și un costum din trei piese, de bună calitate. Potrivit modei de dinainte de război, pantofii lustruiți îi erau acoperiți de ghetre albe. Celălalt, Frederick Hielscher, mai tânăr, avea un fizic banal, de funcționar. Mai degrabă slabă, aproape suptă, fața îi era ascunsă de ochelarii enormi cu lentile groase și rame din baga.

— Ei bine, dacă s-au făcut prezentările, cred că putem trece în salon, ca să luăm aperitivul, sugeră Lina.

*

— Sunt cu totul de părerea dumneavoastră, domnule profesor Gărensens: într-o zi, spiritul nordic se va trezi cu toată prospețimea sa matinală care va urma îndelungatului său somn. Atunci el va ucide balaurii, va anihila piticii perfizi și o va trezi pe Brunhilde! Aceasta este misiunea istorică a generației noastre. I-am spus adeseori lui Hitler, nu-i așa, Willegut?

— Este exact, *Herr* Himmler. Ceea ce îi trebuie Europei de acum înainte este desprinderea totală de lumea mediteraneană. Așa cum vom scăpa de lepădăturile semite, gunoaiele societății noastre, vom respinge și cultura greco-latină. Nu avem nevoie nici de Ierusalim, nici de Atena, nici de Roma! Este singura cale de renaștere a visului despre tărâmul hiperborean...! Heydrich n-a fost nevoit să dirijeze mult timp conversația în sensul dorit, ca să stârnească pasiunile. După cum presimțise, Himmler era cu totul fascinat de misticism, esoterism, legende. Ascultându-ne vorbind pe noi, Willigut, Hielscher și cu mine, acel bărbat cu înfățișarea austeră și neutră, se ridica, se dilata chiar, ca și când mintea sa, deodată scăldată în viziuni grandioase, îl făcea să ocupe mai mult loc în cameră.

În mod strategic, fusesem așezat în fața sa la masă. Nimic nu era în calea privirilor noastre. Văzând cum se însuflețea în timp ce recitam un pasaj dintr-o saga, am înțeles imediat că Heydrich văzuse bine. Dacă armura acestui bărbat avea o fisură, era aceea a excesivei sale sensibilități față de imaginarul revoltei, furtunilor, pasiunilor sălbatice... Foarte repede am fost convins că dacă aducem vorba, în mod subtil, despre Henric Păsărarul îi va fi foarte pe plac, lui care nu dorea decât să se simtă mai bine în visările sale. Am așteptat îndelung să se ivească un prilej propice, dar conversația se învârtea în jurul runelor, în care Willegut se declara mare specialist.

— Știți că fiecărei rune îi corespunde un simbol? Este interesant că gruparea de care răspundeți *Her*> Himmler, *Schutzstaffel*, se caracterizează prin dubla prezență a literei j, care se referă la runa Sowilo. Care este litera soarelui...

— Soarele! repetă în extaz Himmler.

— E foarte corect ce a spus *Herr* Willigut, dar acest simbolism depășește această primă referință. *Hen*

Himmler, adăugai eu, în timp ce bătrânul Karl Mari a îmi aruncă o privire ucigătoare, runa Sowilo repetată este, evident, un soare dublat. Dar dacă primul este, desigur, astrul diurn, imaginea deplinei conștiințe – cel de-al doilea este marele soare negru, soarele nocturn ce poate fi asimilat cu stelele din constelația Pleiadelor, bine cunoscute de navigatori. Sunt și ele un far, dar farul inconștientului, farul oamenilor care fac o călătorie în propria lor noapte pentru a găsi secretul comunicării cu zeii... Dublul *s*, din *Schutzstaffel* este emblema acestui periplu, acestei căutări a luminii în umbră și a umbrei în lumină, care poate fi împlinită doar de o elită!

Luat de elanul meu liric, eram primul uimit de elocința subită a discursului meu! Sigur de mine și dorind să capăt un ascendent definitiv asupra bătrânului Willigut, am continuat să vorbesc, privindu-l pe Himmler ca și când m-aș fi adresat doar lui. Fără să fi premeditat, mi-am dat seama că începusem să-i cânt la flaut seducătoarea melodie pe care o compusesem.

— Această rună Sowilo este cea de a șaisprezecea din alfabetul runic. Este precedată de Elhaz, care reprezintă îngerul feminin, protectorul războinicului.

— Walkiria, preciză Hielscher, care luă cuvântul pentru prima dată.

— Exact! I-am aprobat. Apariția Walkiriei precede angajarea războinicului spre calea solară a propriei sale metamorfoze. O metamorfoză care îl conduce spre cea de-a șaptesprezecea literă rună, Tiwaz, care desemnează Irmisul sau Frasinul – Lume de care s-a spânzurat Odin pentru a ajunge la cunoașterea secretelor... Vedeți, *Herr* Himmler totul este coerent în sistemul runic. Totul conduce la semnificația și la simbolismul cel mai profund! Numindu-vă gruparea *Schutzstaffel*, a însemnat, fără să

știți, că i-ați sortit pe cei ce vor face parte din ea unei aventuri unice. O aventură spirituală!

— Fascinant! De-a dreptul fascinant! Exclamă Himmler bătând în masă cu palma, fără să-i pese de vinul pe care îl făcea astfel să se reverse din pahar. Ce părere ai despre acest surprinzător tânăr profesor. Willigut?

De voie, de nevoie, Karl Maria mormăi o jumătate de compliment la adresa mea.

— Am înțeles că prețuiți în mod deosebit simbolismul, domnule Gäreisen, interveni atunci Hielscher. Dar nu este acesta doar un joc al minții pentru dumneavoastră, sau chiar dați crezare conținutului magic al semnelor și al prevestirilor?

Întrebarea era periculoasă, am simțit aceasta. Era poate, focarul în jurul căruia se învârtea miza acelei seri. I-am văzut crispându-se pe Heydrich și pe Lina. Ei înțelegeau că ajunseseam la linia de separare a apelor și nici ei, nici eu nu știam ce să răspundem pentru a-l seduce pe Himmler... Luând paharul, mi-am acordat un timp de gândire. Tăceau cu toții, în așteptarea răspunsului meu. Heinrich Himmler își potrivi pe nas ochelarii rotunzi și-mi făcu un semn ritos din bărbie pentru a mă încuraja să vorbesc.

— Domnule Hielscher, sunt un universitar. Prin urmare, un om de știință... Începui, în timp ce Willegut reacționa la aceste cuvinte cu un zâmbet îngăduitor. Și, în această calitate, refuz să cred că lumea din jurul nostru a murit și se rezumă la totalitatea componentelor ei fizice. Mă întrebați dacă cred în realitatea magiei? Vă răspund: da! Fără șovăială. Iar runele se află printre semnele privilegiate ale forțelor ascunse!

A fost ca un nor negru ce se risipea deodată, fără a isca furtuna. Himmler m-a gratificat cu un zâmbet satisfăcut, Hielscher m-a aprobat dând din cap cu seriozitate iar soții

Heydrich, despovărați, își îngăduiră să respire normal. Willigut însă s-a posomorât. Cu totul în afara conversației, cu nasul în farfurie. *Frâu* Himmler era imperturbabilă.

— Ce păcat că nu sunteți german, domnule Gäreksen. Sunt sigur că un om ca dumneavoastră și-ar fi găsit ușor locul în partidul nazist, remarcă Hielscher.

— Fără îndoială. Dar întrucât eu și numai eu singur stabilesc condițiile de aderare la SS, se enervă Himmler, ar fi posibil, poate, să facem o excepție pentru dumneavoastră, domnule Gäreksen. Sunteți prieten cu Heydrich... înseamnă că împărtășiți ideile noastre esențiale... Concursul dumneavoastră ne-ar fi prețios... nu-i așa, Willegut?

— Foarte prețios, într-adevăr! fu constrâns să admită bătrânul.

Ne apropiam de țintă. Am simțit că era momentul să lovesc.

— Sunt un mare admirator al Germaniei, *Herr* Himmler și sunt bucuros că ea regăsește astăzi, cu dumneavoastră, energia de a-și arăta adevăratul chip, acela pe care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată, încă de pe vremea domniei lui Henric Păsărarul... Un războinic plămădit din știința magiei!

— Henric Păsărarul, spuneți? Ah, da... Fascinant! Va trebui să-mi vorbiți mai pe larg despre el cu prilejul unei mese viitoare. Așadar, este ceva serios? Acceptați cu adevărat să intrați în rândurile noastre, domnule Gäreksen?

Fără a mă privi, Heydrich își strânse în acea clipă atât de tare pumnii pe tacâmuri, încât încheieturile i se făcură albe. Lina îmi zâmbea cu toți dinții ei de lupoaică...

— A mă număra printre oamenii dumneavoastră va fi o onoare pentru mine, *Herr* Himmler. Accept propunerea!

CEL DE AL DOILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Ochii nevinovați

Ierusalim, 15 iulie 1946, la ora *Dhor-uhii*, rugăciunea musulmană de la miezul zilei.

Atârnat de lanțuri, cu tot trupul umflat de bășici, colonelul David Tewp nu percepea nimic din rugăciunea modulată a muezinului. Hrubă în care era ținut prizonier era prea adâncă ca să mai ajungă zgomotele vieții. Gol, în fața lui Saporta și a lui Dov Chevat, care-l tortura de ore întregi, tăcuse, cu toată durerea și arsurile îngrozitoare provocate de injecțiile cu acid pe sub piele. Leșinase de mai multe ori dar, de fiecare dată, fusese adus în simțiri cu vapori de amoniac. Tewp înțelesese de multă vreme că cei doi nu aveau să-i arate nicio milă: vor continua să-l chinuie până ce va muri, se resemnase deja. Și acesta era un motiv pentru care se încăpățâna să tacă, preferând să stârnească furia călăilor săi. Îi era indiferent dacă avea să moară, poate că și-ar fi pus singur capăt zilelor de mult, dacă nu și-ar fi luat o misiune, o misiune pe care o considera mai presus de orice.

— *Gornisht! Gornisht! Gornisht!* Nimic! Nimic! Nimic! Acest goy nu ne va spune nimic! Izbucni Saporta azvârlindu-și înfuriat țigara pe jos, în timp ce Chevat. Liniștit și metodic, umplea din nou seringă.

În timp ce tânărul se întorcea spre Tewp întrebându-se unde să mai înfigă acul, patronul său îl apucă de braț și-l trase la o parte, șoptindu-i câteva cuvinte la ureche. Chevat păru surprins, la început, apoi îl pufni râsul și ochii îi străluciră cu o plăcere monstruoasă privind trupul tremurând al colonelului englez.

— Haide, *Yingatsh*, du-te, băiat rău ce ești! Lasă-ne să stăm puțin de vorbă în liniște, eu și domnul ofițer.

Chevat își puse unealta pe tejgheaua ce-i slujea drept masă de lucru, își potrivi costumul, își strânse nodul la cravată și părăsi sala cafenelei ad-Dihwân, cu mâinile în buzunare și fluierând un vals. Saporta așteptă să dispară, își turmă un pahar de scotch, apoi caută o seringă curată prin lucrurile lui Dov.

— Îți voi face și eu o injecție, Tewp. Dar aceasta îți va face bine... Recunoști asta, nu-i așa?

Zino scoase din buzunar o fiolă de morfină.

— Te vei simți mai ușurat. Trebuie să stăm de vorbă, dumneata și cu mine, înainte de întoarcerea lui Dov, murmură Saporta în timp ce injecta analgezicul în venele celui torturat.

— Hezner... Nu este ceea ce crezi, Saporta. Nu-l caut pe omul acela pentru o comoară ipotetică. Este altceva... Ceva ce nu poți înțelege!

— Nu te cred, Tewp. Sunt sigur că am dreptate. La fel de sigur pe cât sunt că vei ceda atunci când Dov îți va aduce mica mea surpriză... Dar, pentru moment, să nu vorbim despre aceasta. Sunt foarte fericit că ai venit aici, de bună voie, domnule colonel. Știi. Îmi făcusem unele griji pentru dumneata...

— Ai vrut să mă ucizi în carierele lui Solomon! bâigui Tewp a cărui conștiință, treptat eliberată de suferință, sub efectul calmantului, reîncepea să funcționeze din plin.

— Nu, nu! Greșești! Lucrurile au ieșit pe dos, este adevărat, dar n-ar fi trebuit să se întâmple așa. L-am rugat pe Nathan Kalz să te atragă, singur, într-un loc de unde să ic pot prinde fără prea multă zarvă. Dar idiotul acela a lost neîndemânatic. Vrând ca totul să iasă foarte bine și-a amestecat prietenii din Irgun în povestea asta și n-a vrut să scape ocazia de a-și oferi un ofițer din MI6. Nu au înțeles că îi voi face și pe ei părtași la comoara nazistă de îndată ce

voi pune mâna pe ea. *Eretz Israel*¹⁴ are nevoie de ea. Avem acest drept, mai mult ca oricare altă națiune. Dar s-a comis o greșeală, îmi cer mii de scuze! Eu am nevoie de dumneata, viu. Ei bine? Ești hotărât să vorbești, da sau nu? Povestește-mi ce știi despre Hezner și despre legătura lui cu aurul nemților.

Tewp nu se osteni să răspundă. Închise ochii pentru a profita de răgazul care îi era acordat până la întoarcerea lui Chevat. În fața mutismului englezului, Saporta nu insistă prea mult. Foarte încrezător în stratagema pe care o inventase, el se așeză și fumă în tăcere. În curând se auziră pași grăbiți pe scară și perdeaua neagră, grea, se dădu la o parte din fața lui Dov. Ținea de braț o fată. Cu părul împletit și fardată, era Bristen, prostituata.

— Nu-ți fie teamă! Apropie-te, *krassavitseh* lângă mine, frumusețeo... zise suav Saporta fetei care pălise la vederea lui Tewp legat în lanțuri, gol, cu trupul plin de răni purulente și de cheaguri de sânge.

Tremurând, cu ochii în pământ, Bristen fu împinsă cu violență de Chevat, spre torsul bombat al lui Saporta.

— Îți amintești de colonelul Tewp, frumoaso? Știi, englezul care nu voia să se culce cu tine...

Terorizată, neînțelegând ce se dorea de la ea, încuviință printr-o înclinare timidă și patetică a capului.

— Nu te-ai întrebat niciodată, fetiço, cu ce ar putea să semene nasul lui de carnaval? Sunt convins că te-ai amuza să vezi asta. Dov! Scoate-i masca invitatului nostru, vrei?

Chevat își scoase cuțitul și, cu o lovitură precisă, reteză legătura care ținea proteza lui Tewp. Conul din piele căzu pe jos cu un zgomot dogit. La vederea feței schilodite a englezului, Bristen își întoarse privirea dar Saporta

---

¹⁴ Eretz Israel – țara lui Israel. Israelul.

înfruntă cu răceală căutătura plină de ură a lui Tewp, în timp ce Dov izbucnea într-un râs batjocoritor.

— Nu-i așa, frumoaso, că n-ai avut niciodată un client atât de urât? o întrebă pe fată, luând bărbia ei pudrată în mâna lui grasă și obligând-o să-l privească pe colonel.

— Și tu, ofițerule? Ce crezi despre această *kurveh*, de curvulița aceasta? E frumoasă, nu? Sunt convins că este pe gustul tău! Păr mătăsos, piele moale și parfumată, fese catifelate, sex drăgălaș.

Strânsă și pipăită cu înfrigurare de Saporta, fata începu să geamă și să se zbată, încercând să scape de strânsoarea care-i tăia respirația. Apoi, cum Saporta o silea să ducă mâinile la spate, Dov se apropie de ea, scoase o frânghiuță din buzunar și-i legă mâinile cu îndemănare. Uluită, îngrozită, Bristen țipă, vru să fugă dar Dov o palmui cu atâta putere încât ea căzu la picioarele lui Saporta, pe care umilirea fetei îl bucura nespus.

— Tu, colonele, rezisti la durere și nu-ți pasă că îți stâlcim botul pentru că ești de mult pocit... De fapt, nu ai nimic de pierdut fiindcă nu mai ai nimic. Dar ea? Gândește-te puțin ce i-ar putea face Dov acestei curvulițe frumoase, dacă nu te hotărăști să vorbești! O vezi pe această prințesă din *O mie și una de nopți* preschimbată, din vina ta, în monstru de plimbat prin bâlciuri? Gândește-te bine, în timp ce noi o pregătim!

Ochii lui Bristen se deschiseră peste măsură, atunci când înțelese amenințarea lui Saporta. Urlă, cu o voce sugrumată, implorându-i milă lui Zino, toate degeaba. Dov o ridică, îi spintecă cu brutalitate hainele cu lama cuțitului său și apoi o așeză goală, pe un scaun de care o legă. Plângând și tremurând din tot corpul, Bristen scăpă un firisor de salivă care se prelinse pe rotunjimile pieptului ei. Saporta adună saliva cu vârful degetelor și se desfată

mânjind sfârcurile sânilor grei ai fetei, în timp ce trupul ei tresărea, revoltat, sub mângâierea abjectă.

— Vezi, englezule, sunt gata să sacrific una din cele mai valoroase piese ale șeptelului meu. Dacă nu ești sensibil la aceasta pot aduce și altele... Mai tinere... Copile, chiar... Și am să te fac să vorbești! Ți-o jur că te voi face să vorbești!

Dov Chevat se îndepărtă de teigheaua unde își pregătise o nouă seringă. Din neatenție lovi cu piciorul nasul artificial al lui Tewp. Cuprins de o inspirație subită, lăsa să cadă câțiva stropi de acid pe proteza care intră imediat în efervescentă, se topi sfârâind și dispăru în câteva secunde într-un norișor de fum acru. Bristen țipă mai tare în timp ce Dov se apropia de ea, privind fix spre pieptul ei locul pe care îl alesese pentru a începe tortura. Becurile care dădeau o lumină slabă în încăpere începură atunci să sfârâie, să clipească, apoi se stinseră deodată, lăsând sala într-o obscuritate străpunsă doar de două cioturi de lumânare care fuseseră uitate aprinse. Instinctiv, Dov Chevat înfipse acul seringii în rezemătoarea moale a unui fotoliu, înainte de a-și duce mâna la subsuoară pentru a apuca revolverul Smith & Wesson 38 de care nu se despărțea niciodată.

A fost, totuși, mai puțin rapid decât glonțul pe care-l trase, în direcția sa, căpitanul O'Reilly. Atins în plămânul stâng, la câțiva centimetri de inimă, ticălosul se prăbuși pe spate. Iară a înțelege de ce lumea bascula deodată sub el. Această ameteală îi aduse aminte de senzațiile pe care le încerca în copilărie, la Praga, când se dădea în bărcuțe, după ce reușea să șterpească câțiva bănuți din portofelul mamei sale pentru a se duce la bălci, mai degrabă decât la școală... O pată caldă se lăți pe pieptul său, îi curse pe burtă și îi inundă soldurile, în timp ce-și dădea seama că mâna refuza să strângă patul armei sale. Scos din luptă,

văzu ivindu-se lângă el o siluetă greoaie pe care nu o cunoștea. Era un bărbat îmbrăcat în uniformă britanică, cu o privire înfricoșătoare și trăsături încruntate... Soldatul se aplecă deasupra lui, îndepărtă pistolul de calibru 38 din degetele moi și nu-i lăsă să-i scape prilejul de a-l scuipa în față, înainte de a ieși din câmpul său vizual...

Cu selectorul mitralierei Sten în poziție foc cu foc, O'Reilly se ghemui lângă un stâlp și azvârli o privire prudentă spre locul unde știa că se află un om. Întinzându-se cât putu de mult. Fruntea și ochii i se văzură din spatele coloanei. Abia avu timp să se tragă îndărăt, văzând o formă neagră ridicându-se deasupra tejghelei și descărnând în direcția sa o șarjă de alicie care răsună cu zgomot infernal în sala boltită. Aflat la vreo treizeci de picioare de locul în care se retrăsese căpitanul, barmanul era chiar la o distanță optimă pentru arma sa, o pușcă de vânătoare ideală pentru înfruntările cu bătaie scurtă și ale cărei gloanțe, mici dar numeroase și proiectate ca din pâlnie, aveau o putere de sfârtecăre de neegalat. Având oroare să facă ceea ce știa că trebuie făcut, ofițerul din compania pușcașilor irlandezi își pipăi cămașa și scoase un ou de otel de la buzunarul de la piept. Desfăcând știftul grenadei, o azvârli cu un gest grațios și precis totodată până dincolo de tejghea și își astupă urechile. Explozia ciopârți corpul tâlharului într-o grămadă de cărnuri însângerate. O'Reilly așteptă să se potolească norul enorm de praf și de moloz iscat de explozie, se ridică pe jumătate și caută un întrerupător. Știa cu siguranță că un al treilea bărbat, Zino Saporta, se găsea încă în sala principală a cafenelei ad-Dihwân, dar îl considerase pe acel om voluminos ultimul din rândul primejdiilor imediate... Bâjbâind, ofițerul englez descoperi un întrerupător electric și îl acționă. Cele cinci sau șase becuri care nu fuseseră

spulberate de deflagrație se reaprinseseră. Inima îi striga lui O'Reilly să se ocupe degrabă de Tewp, care părea într-o stare foarte proastă, în timp ce rațiunea îi comanda să continue căutarea lui Saporta... încet, prudent dar metodic, căpitanul scotoci prin toată încăperea fără a găsi vreo urmă de Zino. Acesta, mai sprinten decât o maimuță și mai tăcut decât o reptilă, se strecurase și o ștersese chiar după primul foc de armă!

*

Scăpat de lanțuri, David Tewp se aplecă pentru a ridica din dărâmăturile cafenelei o bucată de pânză neagră smulsă dintr-o draperie. Legând pânza în jurul feței pentru a-și ascunde diformitatea, reveni spre căpitanul O'Reilly, care-și clătea gura cu mari cantități dintr-un excelent *bourbon*, vechi de treizeci de ani.

— Porcii ăștia știu să aprecieze lucrurile bune! observă cu sobrietate irlandezul înainte de a da drumul unei râgâieli sonore în direcția lui Dov Chevat care gemea încetișor. Ei bine, domnule colonel? Ce facem acum după ce v-am salvat viața? Cel mai rațional ar fi să vă duc la un doctor, nu credeți?

Fiind încă sub efectul calmant al morfinei pe care Saporta i-o administrase în urmă cu o oră, ofițerul din MI6 nu simțea aproape nicio durere. Corpul răscolit de acid părea să nu-l împiedice a se bucura de toate facultățile sale.

— Faceți pe grozavul, pentru că nemernicul acela umflat v-a adormit cu drogul său, dar veți vedea pe naiba când efectul va înceta! Chiar așa, domnule colonel, ar trebui s-o ștergem de aici! Fără a mai socoti faptul că zbirii lui Saporta se pot reîntoarce în număr mare.

— Aveți dreptate, domnule căpitan, zise Tewp cu o voce fără timbru. Vom pleca. Dar înainte, dezlegați-o pe tânăra aceasta, vă rog...

În timp ce Tewp își regăsea uniforma și încerca s-o îmbrace pe cât putea de bine, O'Reilly tăie legăturile lui Bristen.

— Haide, șterge-o, frumoaso, ordonă irlandezul, neputându-se împiedica să nu privească formele dezgolite ale fetei. Și vezi să părăsești orașul cât mai repede. Aerul nu mai este de respirat pentru tine!

Palidă ca o moartă, prostituata își adună în grabă hainele zdrențuite, se acoperi cu ele cum putu și fugi fără a mai pune întrebări.

— Ce bucătică bună! zise ofițerul ca un cunoscător, frecându-se între coapse, fără să-și dea seama. Chiar ar fi fost păcat să fie desfigurată!

Tewp urcă încet scara ce ducea spre ieșire. Irlandezul mai zăbovi o clipă lângă Dov Chevat. Sângele îi mustea la colțul gurii, dar era conștient încă, ceea ce îl făcu pe căpitan să aibă un zâmbet răutăcios.

— Chiar n-ai noroc, băiete! Nu numai că mori azi. Dar înainte de asta te asigur că te va dura!

Cu o mână sigură, O'Reilly apucă seringă cu acid, rămasă încă înfiptă în rezemătoarea fotoliului, străpunse obrazul lui Chevat și, cu o plăcere de care nu-i fu deloc rușine, trimise o improșcătură zdravănă de lichid coroziv în interiorul gurii muribundului ai cărui ochi ieșiră din orbite de groază. Și, întrucât Dov, cu limba și laringele arse nu mai putea să strige, O'Reilly își înșuruba șapca pe cap, își apucă arma, azvârli o ultimă privire asupra corpului dezarticulat care se răsucea în tăcere la picioarele lui și părăsi liniștit locul, fără a uita să stingă lumina.

— Mașina mea este parcată la două străzi de aici. Veți putea merge până acolo, colonele? Întrebă pușcașul văzându-l pe Tewp care se clătina pe trotuar.

— Mă descurc... Dar nu mă duceți imediat la un doctor. Trebuie, mai întâi să-l găsim pe Nathan Katz. Trebuie să-l facem să vorbească înainte să fie prevenit de Saporta sau să o șteargă...

O'Reilly ridică ochii la cer.

— Bănuiesc că este inutil să încerc să vă fac să vă schimbați intențiile? mormăi irlandezul.

Cu toată durerea, care reîncepea să-i sfredească trupul, Tewp reuși să zâmbească.

*

Cei doi englezi au anticipat corect reacția lui Nathan Katz, atunci când l-a văzut pe Tewp prezentându-se singur la ușa domiciliului său. Înnebunit de năvălirea omului fără nas, ticălosul își luă în mână pistolul și încercă să fugă rapid pe străduța din spatele casei sale. O'Reilly l-a prins fără greutate după ce nu făcuse nici trei yarzi pe drumul îngust. Aducându-l de guler în interiorul clădirii, ofițerul îi dădu dramul, trântindu-l pe un scaun de lemn, pe care Katz se prăbuși cu un zgomot supărător de coccis lovit.

— Ce vreți de la mine? Nu știu nimic! Urlă Katz frecându-și fesele.

— Nu știi nimic? tună căpitanul strângând cu mâna sa de gorilă mărunul lui Adam proeminent al lui Katz. Cum, adică, nu știi nimic? Vorbește sau te culc la pământ imediat!

Tewp își dresă glasul și-l bătu amical pe umăr pe militar.

— Mi se pare că încă n-am avut timp să-i punem vreo întrebare domnului Katz. Să începem prin aceasta, înainte de a ne gândi la vreo măsură de represiune, oricare ar fi ea... Ce credeți?

— Scuzați-mă, domnule colonel, dar este peste puterile mele! De cum îl văd pe slăbănogul acesta, îmi vine să-l lovesc!

O'Reilly își slăbi strânsoarea și se dădu înapoi pentru a-i permite superiorului său să se apropie de ticălos. La vederea fâșiei de pânză neagră care acoperea fața englezului, Katz avu o strâmbătură de dezgust.

— Domnule Katz, începu Tewp fără a lăsa să se vadă că ar fi remarcat strâmbătura, dumneata mi l-ai trimis pe micuțul Latâf? Ți s-a spus ce a pățit copilul acela?

— Nu! Vă jur! Nu știu nimic! N-am mai auzit vorbindu-se de dumneavoastră de când domnul Saporta mi-a comunicat că era de acord să vă întâlnească! Vă jur!

— Unde îți este portofelul, domnule Katz? în haină, presupun? Vă rog să mi-l dați, zise Tewp cu o voce calmă.

Dar cum celălalt se prefăcea că nu înțelegea ce se dorea de la el, mâna colonelului o înlocui pe cea a lui O'Reilly în jurul gâtului său. Sufocându-se, zbatându-se. Katz scoase din buzunar un portofel subțire din piele murdară în care își păstra actele și banii. În portofel.

Tewp găsi imediat ceea ce căuta. Fluturând sub nasul prizonierului jumătatea ruptă dintr-o bancnotă de o liră sterlină, exclamă:

— Cu asta l-ai momit pe băiat. Și a murit. Îți dai seama?

— Nu l-am ucis eu, se bâlbâi Katz în timp ce strânsoarea englezului îi comprima tot mai mult traheea. Nu e vina mea! Vă voi spune tot!

— Bine, domnule colonel. Lăsați-l să respire puțin. S-ar zice că este un peștișor roșu căzut din borcanul său! Intervenii O'Reilly.

— Ei bine? Deșartă sacul până la fund, Katz! Știi ce mă interesează. Unde este Ruben Hezner?

Katz citi în ochii lui Tewp că nu mai era vreo scăpare cu putință. Dacă mai încearcă o dată s-o dea cotită, ofițerul n-ar șovăi să-i frângă gâtul.

— După ultimele vești, Hezner se mai află în Ierusalim. Nu știu prea bine ce face, dar este ceva destul de ciudat, întrucât se ascunde pe undeva...

— Unde, anume? insistă Tewp care nu suporta comedia escrocului.

— În cartierul celor O Sută de Porți... La cei din Naturii Karta!

— Dumnezeule! șuieră O'Reilly printre dinți.

— Ce mai este și asta? întrebă bărbatul fără nas.

— Cei din Naturii Karta, explică O'Reilly, și Katz știe mai bine decât mine, formează un fel de comunitate religioasă evreiască ultra-credincioasă, care a rămas încremenită la nivelul tehnologic al evului mediu. Trăiește izolată, retrasă, în cartierul celor o Sută de Porți și este în hără cu toate celelalte ramuri ale familiei israelite. Nu-i așa. Katz?

Nathan încuviință din cap, înainte de a se lansa în câteva precizări:

— *Naturii Karta* înseamnă „paznicii cetății”... Sunt foarte pioși și trăiesc la Mea Shearim, aici, în Ierusalim, dar consideră că Palestina nu mai este un pământ evreiesc de douăzeci de secole. Nu vor să audă de un stat evreiesc. Noi, sioniștii, îi considerăm nebuni – dușmani chiar!

Tewp îi aruncă lui O'Reilly o privire pierdută pe care acesta n-o înțelese.

— Mea Shearim! Cartierul celor O Sută de Porți! De fapt, n-am știut niciodată de ce se numește astfel acest cartier, interveni, distrat.

— Aceasta ne trimite la așa-zisele o sută de căi de a înțelege Tora, explică Nathan Katz cu accent de fatalism în voce. O sută de căi de a înțelege un text sacru! Și pe urmă

ne mai mirăm că evreii nu reușesc să fie de acord între ei! Vai de noi! Suntem chiar cei mai necăjiți dintre cei necăjiți... cei mai umiliți!

— Taci, Katz! tună O'Reilly făcând ochii mari, încetează să te mai vaiți și las-o mai moale, nu-i așa?

Patronul de tripou se ghemui în scaunul său ca un crustaceu ce-și găsește adăpostul într-o cochilie goală.

— Ce facem, domnule colonel? Nu prea arătați bine, ar trebui să mergem neapărat la un doctor!

În abia câteva minute, Tewp pălise. Durerile produse de acid îl năpădeau de pretutindeni. Picioarele îl mai duceau încă dar brațele îi tremurau și începuse să clănțane cu putere din dinți. Picături mari de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Întâi trebuie să hotărâm ce soartă va avea Katz. Este complice la omor și trebuie pedepsit.

Irlandezul se uită dezolat la Nathan.

— Ce doriți să faceți cu acest ticălos? Să-l dați pe mâna poliției sau să-l omorâți chiar dumneavoastră?

— Să mă omorâți? tresări Katz, speriat. Dar de ce? Pentru ca să plătesc moartea puștiului? Mă întreb ce vă pasă vouă de acesta!

Acest ton și aceste cuvinte insultătoare îl durură pe Tewp nu mai puțin decât injecțiile lui Dov Chevat. Cuprins de o furie sporită de durerile care îl sfredeleau, lovi cu palma fața scofâlcită a lui Katz. Șocul a fost atât de puternic încât omulețul a fost azvârlit de pe scaun. Cu zgomotul unei coji de ou care se sfărâmă, craniul său se despică lovind marginea unei mese joase. Corpul îi alunecă moale, pe jos, lăsându-i muți de uimire pe Tewp și pe O'Reilly.

— Este un accident, domnule colonel! Nimic altceva decât un accident! Știu că n-ați vrut să-l ucideți! Bolborosi

O'Reilly, văzându-l pe Tewp mușcându-și la sânge buzele pentru a-și stăpâni furia devoratoare care se năștea în el.

Irlandezul înțelese că superiorul său este la capătul puterilor, la capătul nervilor. Era rândul său să intre în acțiune. Părăsi repede casa, își aduse mașina în curtea din spate, răsturnă cadavrul lui Nathan Katz în portbagaj, îl instalează pe colonel cât putu de bine, în scaunul pasagerului și demară în viteză pentru a ajunge la hotelul King David... Cu membrele ciudat de răsucite, cu fața palidă sub legătura neagră, Tewp avea expresia unui om sfârșit. Cu brațele crispate pe volan, O'Reilly îi azvârlea priviri îngrijorate. În timpul unei lungi priviri schimbate între ei, cei doi bărbați conveniră să treacă sub tăcere pentru totdeauna tragica lor vizită la escrocul evreu.

În schimb, Tobie, fiul mai mare al lui Nathan Katz, care, ascuns în spatele unei scânduri desprinse din planșeul subțire, văzuse totul și privise moartea tatălui său, David Tewp și Morgan O'Reilly erau oamenii pe care nu avea să-i uite vreodată.

Cartierul celor o Sută de Porți

Pășind încet, aproape fără zgomot, Laiime Galjero pătrunse în camera răcoroasă de la hotelul King David, unde se odihnea colonelul Tewp, cu toate rănilile pansate, îngreunate de rubine, de agate și de perle negre, inelele cu care își împodobise degetele lungi sclipiră o clipă, cu strălucirea lor minerală, când ea își deschise rochia și o lăsă să-i alunece la picioare, ca o meduză eșuată pe mal. ' Goală, învăluită doar de un parfum suav, Laiime atinse cu un sărut buzele decolorate ale englezului. Cu dorințe și priviri mistuitoare de *călugăriță*¹⁵, ea ridică cearșaful care acoperea bărbatul și întinse spre el frumosul ei pântec neted... Cu înfrigurare, cu suferință și cu extaz, ea mângâie cu voluptate fața fără nas a ofițerului, linse îndelung trupul lui răscolit de arsurile acidului, își oferă limba limbii lui, sâniile mâinilor lui, sexul, sexului lui... Cu încetineală, perversă și blândă, Laiime gustă o plăcere extremă, văzând cum frumusețea și căldura ei aprinseră simțurile lui David Tewp. Trupurile lor se iubiră îndelung. Când englezul închise ochii, ca să se lase în voia moleșelii ce urmează punctului culminant al excitației sexuale, femeia lăsă să alunece penisul, ce vibra încă și prinse cu mâinile ei rochia umedă, ușoară de mătase, netezind cu palma materialul boțit, lipindu-l de pieptul ei și părăsi, ca o boare, apartamentul colonelului leșinat.

*

Respectând cu scrupulozitate sfatul ce-i fusese dat, ofițerul superior David Tewp se duse pe jos până la marginea districtului Mea Shearim, o rețea întinsă de străduțe păraginite situate chiar dincolo de zidul de

---

¹⁵ *Călugăriță* (mantis religiosa) – insectă carnivoră, care-și devorează: masculul după actul împerecherii (n. Trad.).

apărare din nord-vest al vechiului Ierusalim. Către sfârșitul după-amiezii, după o zi cu timp frumos și uscat, cerul luminiscent se acoperi deodată pe alocuri de nori negri, groși, veniți dinspre munți. Vârful crengilor palmierilor fură legănate de rafale care stârniră și praful străzilor, în vârtejuri care pătrundeau prin haine, se infiltrau în locuințe... Cu mâna deschisă în chip de mască protectoare pe fața plată, englezul înaintă cu vântul în piept prin cartierul celor O Sută de Porți. La acea oră, lumina soarelui nu mai atingea decât ultimele etaje ale caselor înguste, cu tencuiala stricată și cu fațadele străpunse de lucarne minuscule. Goniți de furtună, locuitorii se baricadaseră cât mai bine, astupând cu cârpe spațiul dintre podea și partea de jos a ușilor, îndesând hârtie mototolită prin crăpăturile din zidurile putrezite de ani.

Tewp nu știa încotro îl duceau pașii. Nimic, nici palma sa în dreptul feței, nici fâșia neagră care îi ascundea rana, nu împiedicau praful să-i pătrundă în gât și în golul nasului. Instinctul îi spunea că. Totuși, trebuia să meargă înainte, fără a căuta să se adăpostească. Iară să-i pese de destinația sa. Nu percepea alt zgomot decât cei al vântului care, când și când, făcea să se zbată niște table sau să se scuture rufele uitate pe sfori, întinse peste câte o străduță... Un câine slab, cu urechile pleoștite, îl depăși, fugind să se ascundă în vreun cotlon. Cam la o sută de yarzi mai departe, un puști îmbrăcat în negru, cu șuvițe crețe la tâmpile, ieși dintr-o dată dintr-o fundătură dintre două case, goni prin fața sa, apoi silueta lui se pierdu, dispărând în tonele de nisip în suspensie care acopereau lumea ca un lințoliu imens, de un ocră roșu...

Când Tewp ajunse pe o esplanadă care se ivi deodată, după un șir lung de străduțe, vântul se opri brusc. În câteva secunde cerul se limpezi, lăsând să se vadă ultimele

sclipiri ale unui crepuscul scânteietor. Praful căzu pe pământ, eliberând aerul care se umplu degrabă de parfumul florilor și plantelor aromate... Tewp își frecă ochii uscați, inspiră adânc oxigenul și o luă spre piațeta din fața esplanadei. O ușă se deschise la stânga sa, alta la dreapta și o a treia în spatele său. Din case ieșiră niște femei. Toate erau la fel îmbrăcate cu aceeași rochie neagră peste care trăsese o salopetă decolorată. Părul le era acoperit de un fular din pânză de culoare închisă. Ducând coșuri și panere, ele trebăluiau preocupate de ultimele pregătiri gospodărești ale zilei, fără a îndrepta vreo privire spre străinul care pășise în cartierul lor. Obloanele se deschiseră în lungul unei case joase. Tewp zări vreo cincisprezece oameni adunați într-o săliță luminată de o lampă cu petrol. Aplecați deasupra unor tăblițe de școlari, ei psalmodiau cu glas tare același text, ritmându-și lectura printr-o legănare neîntreruptă a bustului. Bărboși, purtând câte o vestă neagră, groasă, în pofida căldurii, păreau a fi frații aceleiași familii. Imaginea pe care o ofereau era ciudată dar Tewp nu-și pierdu vremea analizându-i; el știa că într-un oraș atât de deosebit pe cât era Ierusalimul, Mea Shearim era un cartier aparte, izolat în inima cetății, trăind în afara spațiului și a timpului. Căci aici totul era diferit. Locuitorii aleseseră să nu trăiască decât pentru credința lor și își organizau până și cele mai mărunte momente ale vieții potrivit preceptelor Torei. Nimic nu conta pentru ei, în afară de adorarea Numelui inefabil. Lumea din afară le era străină. Bucuriile celorlalți oameni nu erau și ale lor. Războaiele purtate de națiuni nu erau războaiele lor. Speranțele celorlalte popoare nu erau speranțele lor. Pioși erau – adeseori până la absurd, în ochii celor care nu făceau parte din comunitatea lor. Departe de toate și de toți, ei nu aveau nevoie de alții, trăiau în autarhie, nevrând

să primească nimic de la o lume exterioară, căreia refuzau să-i accepte ritmul și valorile.

Tewp nu cunoștea toate aceste lucruri în mod explicit. Dar cu fiecare pas înțelegea mai bine, chiar fără a vorbi cu oamenii de pe stradă. Apoi, simți o privire îndreptată asupra sa. Întorcându-se, văzu, la o distanță de douăzeci de yarzi, un bărbat solid, cu barbă sidefie, sprijinit într-un baston și care se apropia de el, șchiopătând. Ridică bastonul în direcția lui Tewp, îl roti deasupra capului său acoperit cu o pălărie mare, tradițională, Yarmelkeh, dându-i de înțeles că dorește să-i vorbească.

Înțelegător, englezul se grăbi spre el.

— Indiferent de unde ar veni, Mea Shearim știe să întâmpine cu căldură sufletele chinuite, prietene, zise bărbatul când Tewp fu aproape de el. Totuși, prezența anumitor obiecte nu este binevenită...

Încet, fără nicio agresivitate, privirea albastră a bătrânului se aținti asupra holster¹⁶-ului pe care Tewp îl purta la șold.

— Sunt rabinul Isaac Chaddai. Locuința mea este cea luminată de două lămpi, la etaj, zise sacerdotul, arătând cu degetul o casă, nu departe de acolo. Dacă dorința ta este să stai printre noi, poate vei accepta să-mi încredințezi ce ai acolo, prins de curea? Nu vei avea nevoie de un astfel de obiect și știu că membrii comunității noastre ți-ar fi recunoscători pentru un astfel de gest...

Lui Tewp îi plăcură ochii albaștri, malițioși, și cutele de înțelepciune de pe fața lui Isaac Chaddai. Cu un zâmbet îi întinse arma pe care acesta o făcu să dispară în adâncul buzunarului redingotei sale negre.

---

¹⁶ *Holster* – port-armă (n. Trad.).

— Urmează-mă, propuse Isaac. Vreau să-ți dau cheia mobilei în care voi închide ceea ce îți aparține. Apoi vom sta puțin de vorbă. Dacă dorești...

Vocea patriarhului era caldă și frumoasă. Rostea silabele englezești asemenea unui torent cu ape mari care lovesc pietricelele din albie.

Ca și când l-ar fi cunoscut de foarte mulți ani, Tewp îl urmă pe rabin fără a pune întrebări. În întunericul care se lăsa, merșeră unul lângă celălalt, în tăcere, până la locuința lui Chaddai. La capătul unui coridor lung plin de șiruri impresionante de cărți, pătrunseră într-o cameră de lucru izolată, supraîncărcată de etajere prăfuite pe care se înșirau nenumărate volume. Un miros delicat de smirnă plutea în aer. Rabinul luă o casetă de lemn de pe o strană lipsită de ornamente, puse revolverul înăuntru, încuie cutia și îi încredință cheia lui Tewp.

— Casa mea este mereu deschisă și nu mă vei deranja niciodată. Chiar dacă lipsesc atunci când vei dori să părăsești cartierul celor O Sută de Porți, vei putea veni oricând să-ți iei arma... De acord?

— De acord! răspunse simplu colonelul.

— Bine. Atunci, să stăm de vorbă!

*

Așezați unul lângă celălalt pe singura mobilă din cameră pe care se putea șede, o băncuță din lemn fără peme sau altceva, Tewp și Chaddai stătură mult de vorbă în acea seară, în timp ce, în jurul lor, Mea Shearim adormea. Dacă rabinul nu-i oferi nimic musafirului său – nici băutură, nici mâncare de bun sosir – aceasta n-a fost nici din sărăcie, nici din impolitețe. Chaddai nu era un om strâmtorat și cunoștea obiceiurile. Cu toate acestea, i s-a părut important ca nimic, nici măcar băutul împreună a unui

pahar cu apă, să nu-i abată atenția pe care dorea să i-o acorde lui David Tewp.

În ceea ce îl privea pe englez, el nu era surprins de purtările rabinului. Dincolo de aparenta lor ciudățenie, ele păreau să aparțină întrutotul unei anumite *ordini a lucrurilor* care îl depășea, desigur, dar a cărei evidență și necesitate era intuită de mintea sa, în mod neclar. Din clipa precisă în care privirea sa o întâlnește pe cea a șchiopului, Tewp înțelesese că întâlnirea sa cu Chaddai era mai mult decât întâmplătoare. Aici, între pereții crăpați ai acestei camere de studiu prăfuite se pregătea un eveniment important...

— Ca oricare hassid, îmi plac veselia și râsul, începu în mod ciudat rabinul. Pentru noi, orice fărâmbă de timp care trece este o sărbătoare. Această sărbătoare pe care o simte inima mea, aș vrea să o împart cu dumneata. Dar, numai dumneata îmi poți spune în ce fel s-o fac. Să fie aceasta o învățătură pe care ai dori să mi-o oferi?

Tăcut, aproape intimidat, Tewp se mulțumi să privească frumoasele mâini ale lui Isaac Chaddai pe care venele albastre se reliefa, șerpuitoare. Rabinul își mângâie încetișor barba. Buzele sale subțiri schițară un surâs... Cu toată bunăvoința pe care o emana bătrânul, Tewp nu îndrăzni să-i împărtășească neliniștile care-l chinuiau de prea multă vreme. Incapabil să pronunțe numele lui Hezner, nu găsi nici puterea de a evoca coșmarurile care-i bântuiau nopțile, tot mai frecvent...

— *Dybbuk!* spuse atunci Chaddai, în timp ce colonelul pleca ochii, ca să-și ascundă lacrimile. Nu vorbi! Sufletul dumitale, după câte văd, s-a însoțit cu un spectru. În urmă cu trei nopți i-am văzut aripa întinsă asupra dumitale. Și am știut că vei veni...

— Cum? întrebă Tewp cu simplitate.

Trupul lui Isaac se scutură, izbucnind în râs. Apoi, ca și când ar fi fost vechi cunoștințe, chiar din anii copilăriei, rabinul îi dădu oaspetelui său un ghiont amical, cu umărul.

— Clarviziune! Divinație! Practic acest meșteșug, cu perseverență, de când eram de patruzeci de ani. Astăzi, am ceva mai mult de optzeci. Dar, e oare necesar să ne pierdem vremea cu astfel de justificări, David Tewp?

Colonelul nu răspunse. De când părăsise Londra, cu zece ani în urmă, fusese martorul a prea multe evenimente ciudate ca să mai aibă naivitatea de a nu accepta inexplicabilul. Fără a mărturisi ceva, fără să fi rostit un cuvânt, Chaddai ajunsese să descopere misterul zbuciumului său. Era un fapt de netăgăduit și nu avea mare importanță în ce fel reușise bătrânul...

— Am știut că vei pătrunde în Mea Shearim, continuă rabinul. Te-am văzut mergând prin praful străzilor ei. În același timp am văzut *Dybbuk-ul* care te urmărește... Față de torturile tainice la care te supune, rana de pe chipul tău și cele pe care le ghicesc pe tot corpul ți se par ușor de îndurat, nu-i așa?

David Tewp strânse pumnii și își încleșta fălcile în tăcere. Rabinul întinse ușor mâinile spre el. Fără ca englezul să opună vreo rezistență, el desfăcu legătura neagră care ascundea fața mutilată a ofițerului.

— *Dybhuk*, fantoma vagaboandă care se agață de omul cinstit pentru a găsi un adăpost față de demonii care o asaltează, știe să treacă dincolo de toate vălurile cu care te acoperi. La rândul meu trebuie să cunosc adevărul ființei tale...

Ridicându-și capul, Tewp văzu cum rabinul îi cercetează rana, cu o mai mare atenție decât o făcuse vreodată vreun medic.

— Poate voi putea face ceva pentru dumneata, prietene, spuse în cele din urmă Chaddai! Oh! Nu spun că aş putea reconstitui trăsăturile dumitale aidoma, fireşte, dar cine ştie? A modela materia va fi întotdeauna mai uşor decât a face ca stânca sufletului dumitale să devină lunecoasă, eliberându-se de lucrul ciudat agăţat de ea!

Preţ de multe minute, Tewp se lăsă examinat fără a simţi vreo ruşine. Apoi rabinul îi mai ceru ceva.

— Dezbracă-te! Acum tot corpul tău doreşte să-mi vorbească.

Ascultător, Tewp se descălţă, îşi scoase şi îşi împături cu grijă hainele, una câte una şi le aşeză pe bancă. Gol, se întoarse spre rabin.

— Pielea ta este o hartă, ştiai? observă Chaddai făcându-l pe englez să se răsucească în faţa sa.

— O hartă?

— O hartă, da! Nimic nu este lăsat în voia întâmplării. Fiecare aluniţă, fiecare rid, fiecare cicatrice este un semn ce poate fi citit la fel de uşor ca şi orice capitol al unei cărţi... Şi ceea ce citesc pe dumneata, prietene... ceea ce citesc este un text mai îngrozitor decât mi-l închipuisem!

— Ce citeşti? întrebă Tewp cu o voce tulburată de emoţie.

— Ceea ce ţi-a schingiuit trupul cu ghearele sale este o fiinţă puternică. Mai mult decât un simplu *Dybhuk* care ar refuza Sheol-ul... Este altceva... Ceva ce-mi va lua timp până să înţeleg. Şi încă mai mult timp pentru a-l combate... Iar timp nu prea ai, prietene, nu-i aşa?

— Caut un om...

— Cu. Toţii căutăm un om, domnule ofiţer, îl întrerupse Chaddai sentenţios. În adevăr, noi căutăm cu toţii un om real, cel care suntem şi care se ascunde foarte adânc în noi...

— Ruben Hezner... Pentru moment, acesta este omul pe care îl caut, răspunse Tewp întinzând mâna spre vraful de haine.

— Ruben Hezner... Da! Poate este numele celui prin care trece drumul spre dumneata însuși...

— Mi s-a spus că se ascunde aici, la Mea Shearim. Ai putea să mă ajuți să-l gădesc?

— Nu-l cunosc pe acest om. Cartierul este mare și locuitorii au cultul tăcerii. Cu câteva complicități bine alese, aici te poți ascunde săptămâni, chiar luni... Pot încerca să practic arta divinației. Dar sunt un om bătrân și aceasta înseamnă că va trebui să faci o alegere, întrucât nu mai am puterea de a-mi concentra mintea decât asupra unei singure și unice întrebări... între creatura care te roade și Hezner, trebuie să stabilești prioritatea.

— Așadar, nu am dreptul decât la o singură dorință? se amuză Tewp. Ca în basme?

— Exact, ca în basme, domnule ofițer! Atunci? Ce alegi?

— Știți prea bine...

*

Isaac Chaddai îl duse pe colonelul Tewp într-o încăpere de lângă cabinetul său de lucru. Era un loc gol, curat, fără ferestre, cu pereții văruiți și pardoseală din plăcuțe ceramice strălucitoare. O legătură de vreascuri uscate aștepta în căminul stins. *Iod, He, Vav, He*, cele patru litere ale Numelui Sfânt fuseseră scrise cu cerneală roșie pe peretele oriental. Într-un candelabre înalt de bronz ardea o lumânare din ceară naturală de albine. Mirosea a tămâie.

— Religia mozaică nu se mărginește nici la slujba tradițională din sinagogă, nici la sublimele meditații ale Cabalei, declară rabinul. Ea cunoaște căile directe, fără ocoliș și căile vrăjitoarești... deosebit de eficiente pentru a

rezolva, de exemplu, problemele prozaice ale vieții de cuplu! Spuse Chaddai cu un râs plin de subînțeleșuri licențioase.

Apoi îi ceru lui Tewp să ia loc într-un colț al încăperii și să stea liniștit, fără a vorbi, fără a se mișca sau a se rezema de zid. El aprinse focul din cămin cu lumânarea, se descălță și, în picioarele goale, se întoarse cu fața la tetragramă pentru a murmura de trei ori aceeași incantație:

— *Anohi Adondi Eloheha! Anohi Adondi Eloheha! Anohi Adondi Eloheha!*

Chaddai se întoarse apoi spre focul care trosnea. Cu voce joasă recită un text lung din care Tewp nu prinse decât frânturi pe care nu le înțelese...

— Menașur... Lenafși nudi... Leyișeri... Ma Pahal...

Chaddai făcu o pauză, privi intens flăcările, apoi reîncepu. O dată, de două ori, de trei ori. Și încă o dată, a patra oară...

Tewp nu îndrăznea să spună nimic, dar simțea că bătrânul începuse să sufere. Trăsăturile îi erau trase și pe față îi apăruseră picături de transpirație. La sfârșitul celei de a cincea recitări, se clătină și s-ar fi prăbușit, dacă ofițerul nu s-ar fi repezit la el să-l prindă. Sprijinindu-l pe greoiul rabin de umărul său, îl duse înapoi în micul său birou, îl întinse pe bancă și îngenunche pe jos, alături de el. Isaac răsuflea cu greutate. Fața congestionată devenise stacojie. Vorbea anevoie...

— Odihnește-te, îi zise Tewp. Te-ai concentrat cu prea mari eforturi...

— Nu, nu-i asta, reuși să răspundă Chaddai-. Domnule ofițer, te-am trădat! Nu am ascultat de alegerea dumitale! Știam că doreai informații despre Hezner. Dar am socotit că, oricare ți-ar fi motivele, ele nu aveau decât o mică importanță față de monstruozitatea care s-a lipit de

sufletul dumatăle. Pe aceasta am vrut s-o văd. Și pe aceasta am văzut-o!

Tewp se posomorî. În mod nelămurit, îi displăcea gândul că Chaddai ar fi putut să aibă viziunea goliciunii lui Laiime Galjero. Rabinul își dădu seama de îndată de aerul lui posomorât și îi cuprinse mâinile între ale sale.

— O Lilim... Unul din marii demoni ai nopții... Ea este cea care se agață de dumneata, nu-i așa? Cum de este cu putință așa ceva?

Atunci, în genunchi, ca un copil pedepsit, Tewp se destăinuie. Povesti cum a sosit în India, cum a fost filat de Ostara Keller pe străzile din Calcutta; cum aceasta cu puteri malefice i-a făcut un sortilegiu aducător de moarte, cum a fost salvat de brahmanul acela ciudat... Relată felul în care acționaseră niște renegați, decretând moartea regelui Eduard al VIII-lea, cu scopul de a oferi pretextul unui nou război cu Germania și cum, din ziua în care salvase viața acelui rege mediocru, el, Tewp, nu încetase să se învinovățească că le acordase astfel naziștilor trei ani în plus, ca să-și întărească înarmarea și să aibă posibilitatea de a persecuta sute de mii de nevinovați... La urmă povesti cum întâlnise cuplul Galjero și cum aceștia asasinaseră zeci de copii în cursul unor ritualuri barbare și misterioase.

— Mă simt dator să fiu sincer cu dumneata, prietene, zise în sfârșit Chaddai, după ce Tewp își încheie povestirea. Aș putea exorciza un simplu *Dybbuk*. Dar nu sunt în stare să lupt față în față cu o Lilim. M-ar zdrobi mai ușor decât o coajă de nucă. Dacă cineva trebuie să o combată acela ești dumneata! Cu toate acestea, cred că aș putea să-ți dau niște arme... Una singură, poate, dar importantă. Vino cu mine!

Ridicându-se, Chaddai apucă bastonul, se întoarse o clipă în camera de rugăciune pentru a se încălța și,

aprinzând o lanternă veche de la focul care se stinge în cămin, îi făcu semn lui Tewp să-l însoțească afară, în întunericul nopții. Bătrânul rabin, șchiopătând, mergea cât putea de repede și părea să fi aflat un surplus de energie în adâncul ființei sale. Cu mâna pe pălărie ca să n-o zboare vântul care reîncepuse să sufle în rafale, îl conduse pe Tewp pe o stradă vecină și se opri în fața unei case situate pieziș, la ușa căreia bătu cu putere, cu măciulia bastonului. O lumină străluci la primul etaj și o jaluzeă minusculă se întredeschise. Apăru fața slabă a unui bărbat tânăr.

— Zimeon! strigă Isaac. Eu sunt, rabinul Chaddai! Coboară! Vrei să cobori?

Numitul Zimeon închise lucarna înainte de a se supune ordinului. Tewp auzi un mieunat de pisică și un ghem minuscul de blăniță roșcată țâșni printre picioarele sale de îndată ce se deschise ușa.

— *A broh tsi dir!* Blestemată să fii! Răcni Zimeon în idiș, împingându-i pe Tewp și Chaddai ca să poată înșfăca animalul scăpat în străduță. Fetele mele sunt înnebunite după motănașul acesta. Dar el, desigur, n-are în cap decât să fugă. Ar fi foarte supărate pe mine, dacă l-aș lăsa să scape.

Bărbatul era înalt, îmbrăcat într-o cămașă de noapte cenușie din care se arătau picioarele pe cât de subțiri, pe atât de păroase. Tewp se întrebă dacă își păstra și în somn *kippa*¹⁷ de pe vârful capului sau dacă avusese timp să și-o pună în grabă, înainte de a se prezenta.

— Zimeon, aș vrea să faci ceva important pentru mine, explică Chaddai. Putem intra?

---

¹⁷ *Kippa* – acoperământ pentru cap, purtat de bărbații evrei în sinagogă (n. Trad.).

Bărbatul făcu semn că locuința îi era deschisă. Tewp și Isaac pătrunseră în casă în timp ce, cuibărit în mâna lui Zimeon, motănașul își înfigea cu voluptate colții ascuțiți în palma sa.

— Să mergem în atelierul meu, zise gazda. Vom putea vorbi fără ca zgomotul vocii noastre să-mi deranjeze soția și copiii.

Cei trei bărbați străbătură casa tăcută până într-o încăpere care, probabil, slujea atât drept atelier, cât și drept magazin de orfevrărie. Un banc de lucru foarte lung se afla în mijloc în timp ce pe pereți se orânduiau obiecte fin modelate, de la cele mai utile la cele mai decorative...

— Zimeon Stemberg este cel mai bun artizan din întreaga Palestină, explică Isaac. El poate face orice mai bine și mai repede decât oricine, din Cairo până în Mossul. Nu-i așa?

Așezând pisica pe o etajeră, artizanul se prefăcu că nu aude complimentul.

— Ce pot face pentru dumneata, rabi? întrebă el.

— Bărbatul care mă însoțește, zise Isaac arătându-l pe Tewp, îndeplinește o misiune importantă. O misiune nobilă. Dar, după cum vezi, din păcate, aceasta l-a costat scump sufletește și fizic... Eu mă pot ocupa de sufletul său. Dar aș vrea să poți face ceva pentru trupul său... Ai fi în stare?

Zimeon zâmbi. El și Chaddai se cunoșteau de mult, încă înainte de nașterea primului dintre cei opt copii ai săi. Datorită slujbelor și rugăciunilor rabinului, Zimeon putuse procrea și fecunditatea a binecuvântat căsnicia sa, după ani îndelungați de sterilitate umilitoare. Stemberg nu uitase ce-i datora lui Isaac. La rândul său, urma să cerceteze rana lui Tewp.

— Să refac ceea ce a fost distrus... Poate. Da... cred că pot. Să vă refac trăsăturile... Folosind coral și fildeș...

Aparența ar putea fi aproape perfectă... Este o mare provocare, dar sunt sigur că aș putea reuși. Pentru aceasta ați venit la mine, nu-i așa?

— Da Zimeon, pentru aceasta, repetă Isaac Chaddai lovind solemn în pardoseală cu vârful metalic al bastonului său.

— Atunci nu vă voi dezamăgi!

Sub privirile mirate ale lui Tewp, în timp ce rabinul își așază corpul greoi pe un scaun, Zimeon aprinse toate lămpile cu gaz ale atelierului, îmbracă un halal de lucru, luă un creion de pe masă și începu să deseneze o schemă pe dosul unei hârtii de împachetat.

— Greutatea nu va fi redarea culorii pielii ci mai degrabă găsirea unui sistem de fixare care să fie invizibil.

Mă gândeam la mici agrafe din aur introduse direct sub piele... Apoi, proteza va trebui sfințită, desigur...

— Desigur, încuviință Chaddai. Altminteri va rămâne doar materie inertă. Dar ea trebuie să înlocuiască un țesut viu. Trebuie, prin urmare, să i se dea viață... Este o logică simplă. Asta este treaba mea. Făurește lucrarea, Zimeon. Eu voi ști să transmit acestui obiect suflul divin.

*

În tăcerea nopții aurarul începu să lucreze. Din acea clipă și până își sfârși opera, în zorile târzii, Tewp și Chaddai rămăseseră alături de el. Dvora, stăpâna casei, i-a hrănit cu supă *kreplech* și cu *latkes*, plăcinte dulci crocante pe bază de cartofi. Tewp îi cunoscuse pe frumoșii copii ai cuplului și se jucă îndelung cu ei, mirându-se că ei nu păreau speriați de înfățișarea sa. În sfârșit, Zimeon, cu ochii încercânați, le arătă un obiect sculptat într-un fel deosebit.

— Marchetăria mi-a luat mult timp, zise el, ca pentru a se scuza. Totuși, cred că am intuit bine: între fildes și

coral, culoarea este aproape aceea a cărnii... Să încercăm pe dumneavoastră, domnule Tewp!

Colonelul simți cum inima îi bătea cu putere în timp ce Zimeon așeza cu delicatețe noua proteză, în locul ei. Zâmbetul care luminează fața artizanului îl liniștește, totuși, foarte repede.

— Iluzia este deosebită! Deosebită! Zise cu admirație Chaddai. Ai cumva o oglindă, Zimeon?

Imaginea pe care o surprinse ofițerul englez era una pe care nu o mai văzuse de luni îndelungate... Aproape perfect reconstituit, chipul său redevenise acela dinaintea luptei cu Ostara Keller. Rana nasului său fusese astupată de proteza care nu se mulțumea să ascundă numai orificiul, dar refăcea identic morfologia inițială a englezului... Amestecul subtil al luciului de coral și de fildeș dădea iluzia culorii cărnii, chiar de la mică distanță.

— Ai realizat o capodoperă! exclamă Chaddai. Acum va trebui fixat acest nas și, mai ales, va trebui să capete posibilitatea de a rezista în timp. Poți grava în interiorul lui aceste semne? Întrebă rabinul întinzând o bucată de hârtie mâzgălită.

Zimeon se uită o clipă la desenul lui Isaac și dădu din cap. Reluându-și obiectul creat, se duse cu el la bancul de lucru și se aplecă deasupra lui.

— Fizic, obiectul este gata, explică Chaddai. Acum trebuie pregătit ca să devină parte integrantă din trupul dumitale. Prietene, îți cunoști ora și ziua de naștere?

Tewp oferi informațiile cerute apoi trebui să-l lase să plece pe bătrân.

— Trebuie să mă dedic unor pregătiri... Nu este nevoie să mă însoțești. Rămâi mai bine aici. Zimeon va termina într-o clipă ceea ce are de gravat. Eu mă voi întoarce mâine.

Dvora îl conduse pe Tewp într-o cameră răcoroasă unde se putu întinde și odihni până seara. După care, ea îi aduse prosoape, un lighean mare cu apă caldă, un săpun nou și un brici pentru bărbierit. Curat, odihnit, englezul luă masa de seară cu familia Sternberg. Apoi se jucă puțin cu copiii care doreau să profite de prezența sa înainte de a se duce la culcare, toți opt în aceeași cameră.

Familia lui Zimeon și Dvora era frumoasă. Soții se iubeau mult și nimic nu părea să tulbure seninătatea ce emana de la acel cuplu care, în pofida greutăților, știa să-și crească fiii și fiicele în bucurie, încredere și tandrețe. Mulțumindu-le tuturor pentru primire și minunatul lucru îndeplinit de Zimeon, Tewp se duse să mai doarmă câteva ore. Somnul său liniștit fu tulburat doar de pisicuța roșcată care se tăcu ghem lângă el...

L-a trezit mâna lui Isaac Chaddai scuturându-i umărul.

— Vino, prietene. Cred că acum putem termina ceea ce am început!

Ucigașii plătiți – sicarii

Unse cu un balsam bine mirositor, inciziile subțiri pe care rabinul Chaddai le făcuse pe fața lui David Tewp s-au cicatrizat în scurt timp, închizând între marginile lor minuscule agrafe din aur menite să prindă masca nazală a englezului.

— Aurul nu putrezește, precizase bătrânul. Dar i-am întărit puterea prin rugăciuni și purificări... Nu este ceva atât de spectaculos ca lucrarea prietenului nostru aurarul, dar este un complement indispensabil, crede-mă. De acum, putem considera că lucrarea este terminată. Nu mai rămâne decât să-ți pui singur proteza.

Sub privirile Dvorei, ale lui Zimeon și ale lui Isaac, colonelul luă cu o mână tremurătoare nasul de fildeș și coral și prinse în scobituri agrafele din metal prețios. Iluzia era perfectă! Tewp își regăsi chipul! Dvora își opri un țipăt de uimire, ducându-și mâna la gură, în timp ce Zimeon, fascinat de propria operă, fremăta de emoție. Isaac Chaddai, cu palma apăsată pe vechiul său baston, zâmbea ca și când ar fi asistat la nașterea unui copil. Cât despre Tewp, el inspira cu nesaț aerul. Mai mult decât bucuria de a regăsi trăsături omenești, o nouă vigoare îi curgea prin vine. Da, nu era un sentiment amăgitor: aerul îi ajungea mai bine în plămâni decât înainte! Și odată cu oxigenul care venea spre corpul său chinuit, vălul întunecat care, de luni de zile, îi strângea mintea începea să se destrame. Tewp se ridică, își trecu mâna peste reliefurile chipului său și înainta spre oglinda pe care i-o întindea Zimeon.

— Iată arma cu care o vei combate pe Lilim, prietene. Arma pe care ți-o dau este integritatea fizică aproape regăsită, îi murmură la ureche Chaddai... Piatra de temelie a încrederii în sine!

Tewp vru să-i strângă la piept pe rând, pe bătrânul rabin și pe cei din familia Stemberg, dar gestul său fu întrerupt de un zgomot puternic de afară. Cineva bătea cu pumnul în ușă. Zimeon se grăbi să deschidă și un vecin, cu pălărie și palton negru, perciuni și barbă negre, intră înnebunit în magazin.

— Englezii, Zimeon! Au pătruns în Mea Shearim! Scotocesc peste tot și caută un ofițer britanic care s-ar afla la tine. Vor fi în curând aici! Trebuie...

Vocea bărbatului se frânse când i s-au oprit ochii asupra siluetei în uniformă a lui David Tewp.

— Ce înseamnă aceasta? îl întrebă Stemberg pe ofițer. De ce te caută ai dumitale în acest fel? Ești un fel de renegat?

— Nu, Zimeon. Nu știu ce vor de la mine, dar nu aveți de ce să vă temeți de englezi. Chiar dacă s-au hotărât să scotocească prin cartier, nu vă vor face niciun rău... Dacă au venit pentru mine, este mai înțelept să le ies în cale imediat.

Întrerupând repede protestele vehemente ale rabinului Chaddai, Tewp părăsi casa și se îndreptă grăbit spre intrarea în cartierul celor O Sută de Porți.

Cum ieșea într-o stradă lungă, zări două sau trei siluete de soldați englezi la o distanță de treizeci de yarzi. Bărbații erau în echipament de luptă, cu rucsacul în spate, centiron și baioneta la puștile lor Emfiei. Colonelul încetini mersul și se apropie liniștit în timp ce, în spatele britanicilor se auzeau zgomotele eșapamentului unui motor prost întreținut. O șeniletă militară care se hurduca apăru la douăzeci de yarzi și își croi drum printre soldații care bodogăniră. Tewp avu surpriza să recunoască un Carden-Loyd, un vehicul arhaic care își avusese orele lui de glorie între cele două războaie, dar pe care îl știa de mult scos din parcul de vehicule ale armatei. Cu vechiul ei automat

Vicken, cu răcire cu apă, răsărind în fața botului ei din tablă insuficient blindat, automitraliera rudimentară patină pe nisipul roșu al străduței, azvârlind în spatele ei o perdea opacă de praf. Surprins Tewp ridică brațele pentru a se face văzut de șofer. În loc să oprească mașina, acesta îl lovi cu cotul pe coechipierul său care acționează imediat trăgaciul armei sale și dădu drumul, iară somație, unei rafale prelungi în direcția ofițerului. Salva izbi zidul din dreapta colonelului, azvârlindu-i bucăți de cărămidă și de mortar... Tewp se aplecă instinctiv. Înainte ca o nouă rafală de gloanțe să pornească, el adună un pumn de nisip și, după ce mașina se clătină, în urma unei accelerări neîndemânatică, el se ridică și azvârli cu toată puterea nisipul în fața șoferului. Uimit, orbit pentru moment, acesta scăpă volanul, ca să-și ducă mâinile la ochi. Lăsată în derivă, șeniletă se răsuci, provocând devierea vehiculului care capotă cu un zgomot de tablă sfărâmată. Prinși sub plăcile metalice, simțind deja cum pe corpurile lor șiroia benzina din rezervorul crăpat, cei doi oameni strigară după ajutor. Dar strigătele lor nu erau în engleză ci în idiș! Tewp duse mâna la șold ca să-și scoată pistolul Webley și-și înăbuși o înjurătură când dădu peste holsterul gol. Arma sa era încuiată de bătrânul Isaac! Deja, prin norul de praf, el văzu cum venea detașamentul de infanterie în ajutorul rănilor. Unul din soldați ochi și trase. Proiectilul şuieră pe lângă urechea sa. Dezarmat și singur în fața celor trei pedestrași, Tewp era în inferioritate și trebuia să găsească o cale de scăpare, cât mai repede! În fața sa, mașina Carden scotea fum negru și din motor ieșeau flăcări, oferindu-i colonelului un răgaz de câteva secunde pentru a scăpa.

Cu două lovituri de umăr, Tewp împinse ușa celei mai apropiate case și pătrunse într-o bucătărie îmbâcsită

puternic de un miros de pește. O femeie bătrână, îngrozită, stătea acolo, lângă o mașină de gătit uzată de ani de folosință și pe care fierbea conținutul unei oale mari. Ca toate locuitorile din Mea Shearim, bătrâna purta multe flanele suprapuse, în culori stinse, și o basma legată la ceafă îi ascundea capul ras. Tewp se repezi la ea, o luă de braț și cu toate țipetele ei, o forță să se ascundă într-o cameră vecină. Apoi, strecurându-și la centură un cuțit mare de bucătărie apucat din zbor de pe masă, răsuci două cârpe groase în jurul mâinilor, trase de pe foc oala fierbinte și se postă în ambuscadă în spatele ușii lăsate întredeschise. Afară doi, din cei trei soldați neajutorați încercau să stingă incendiul șeniletei aruncând nisip cu lopata peste flăcări. Prinși în continuare sub carcasa incandescentă, oamenii din echipaj agonizau urlând sfâșietor după ajutor. Tewp era sigur: limba pe care o vorbeau nu avea nimic comun cu engleza! În timp ce se simțea un miros îngrozitor de carne arsă, colonelul văzu o umbră în prag și o țeavă de pușcă cum se strecoară prin ușa întredeschisă, încordându-și mușchii, Tewp își impuse să aștepte ca individul să riște făcând un pas înainte. Când vârful unui bocanc grosolan apăru la rândul lui, colonelul țâșni și azvârli Lichidul clocotit în fața soldatului care urlă de durere și dădu drumul la armă. Ridicând Enfield-ul cu un gest abil, Tewp îl păli pe nenorocit cu patul armei, atât pentru a-l scoate din luptă, cât și pentru a-l scăpa de durere. Întins pe jos în balta de apă. Caldă și de bucăți lipicioase de pește, sărmanul cu fața umflată de bășici violete era încă scuturat de spasme nervoase, când colonelul se aplecă vrând să-i scoată casca. După cum se aștepta, sub casca din oțel, șuvițe lungi, negre și buclate erau lipite între ele cu gel. Privindu-i uniformă, Tewp văzu că era alcătuită din elemente disparate: cămașa era de la

soldații necombatanți de la transmisiuni, bocancii aveau șireturi albe, ca cele care se pun doar la paradă și în jurul gâtului nu strălucea plăcuța de identificare reglementară, ci steaua lui David.

„Irgun”! Își zise Tewp, auzind noi chemări din stradă. Afară, cei doi prieteni încetaseră să se lupte cu incendiul mașinii Carden-Loyd. Aceasta nu mai era decât o carcasă înnegrită și fumegândă. Niciun țipăt nu se mai auzea dintre fiarele deformate... La vreo cincisprezece yarzi, la dreapta epavei, o rază de soare căzu pe suprafața metalică și atrase privirea lui Tewp, care avu timp să vadă așezarea în poziție de tragere a armei Vicken, miraculos salvată din foc de cele două ajutoare. Trăgându-și capul între umeri și făcându-se ghem în spatele zidului poros, englezul scăpă la mustață de ploaia de plumb, care începuse să cadă pe fațada casei în care se refugiase. Clădit din materiale friabile, zidul nu rezistă multă vreme. Zburătăcind prin toată încăperea ca niște fluturi înnebuniți, bucăți de chirpici și pietriș țâșneau în jurul lui Tewp care răsturnă masa de bucătărie cu scopul de a-și face un scut din ea. Apărat de scândura de lemn, se strecură în camera din spate a casei și. Deschizând la întâmplare o altă ușă, fugi prin curtea din spate.

Englezul nu se mai gândea decât să se întoarcă în casa familiei Stemberg ca să-i pună la adăpost pe toți membrii ei. Tewp se cățără pe un ziduleț și căzu cu toate greutatea într-o străduță încă pustie. Zgomotele de mitralieră încetaseră și auzea strigăte, chiar în spatele său. Patru sau cinci voci diferite își dădeau ordine și raportau. Trebuia să se grăbească.

Câți combatanți putuse lansa Irgun-ul în acea operație? Douăzeci? Treizeci? Acesta este numărul ce se trimite de obicei, când se urmărește ca ținta să nu fie ratată. Mai

mult decât orice, Tewp se temea pentru Chaddai și familia Stemberg. Din moment ce știau că ei îl adăpostiseră, îi vor brutaliza fără șovăire, până îi vor face să vorbească.

Cu arătătorul fixat pe trăgaciul puștii Enfield, ofițerul pomi în sens invers, spre maghernița lui Zimeon și Dvora. La auzul primelor focuri de armă, străzile se goliseră deodată. În spatele ușilor și ferestrelor închise, cei din Neturei Karta așteptau, baricadați, ca furtuna să treacă, fără a bănuî o clipă natura adevărată a evenimentelor. Transpirat, cu inima bătându-i cu putere, Tewp se năpusti până la aurar și trebui să se prezinte, ca să fie identificat și ca să i se deschidă. Înăuntru, familia era în atelier, încăperea cea mai mare și cu toții, cuibăriți unii lângă alții, cei mari strângându-i lângă ei pe cei mici, se uitau la Tewp, cu ochii îngroziți.

— Trebuie să plecați imediat! Știți un loc sigur unde să vă refugiați?

— Ați spus că nu trebuie să ne temem de englezi, obiectă Zimeon.

— Situația nu este cea pe care am crezut-o, explică Tewp. Nu englezii mă caută, ci oamenii din Irgun. Ei știu că am stat la voi. Am oprit un prim grup dar vor veni cu siguranță și alții. Trebuie să părăsiți casa neapărat!

— Cu neputință! strigă Dvora frângându-și mâinile.

— Trebuie să acționăm! Repede, acum! Ordonă Tewp luându-l pe Zimeon de umeri și scuturându-l pentru a face să înțeleagă urgența situației. Pot fi aici dintr-o clipă în alta!

În timp ce pronunța aceste cuvinte, geamurile încăperii începură să vibreze, ca și cum copitele a o mie de cai în galop ar fi lovit caldarâmul străzii.

— O pivniță! Trebuie să aveți măcar o pivniță! Urlă David Tewp.

Dvora îl trase pe soțul ei de mânecă și, în timp ce împingeau împreună un bufet greu care ascundea un chepeng amenajat în planșeu, Tewp se urcă la etaj în speranța de a se retrage pe acoperiș și de a atrage atenția patrulelor asupra sa. Pe terasa plină de sfori pentru întins rufe și pe care se uscau ultimele haine spălate, ofițerul se întinse în lungul parapetului ce dădea înspre stradă. Din străduță venea un zgomot asurzitor de la un vechi Crusader ușor – asemenea mașinii Carden-Loyd, era un model depășit de multă vreme... Vibrând din toată armătura lui, blindatul scotea un fum negru, grețos. Unitatea, compusă din vreo doisprezece oameni care îl înconjurau, luă poziție în jurul casei aurarului. Bine informați, activiștii îl căutau pe Tewp, fără îndoială. Având în vedere ceea ce tâlharul de Saporta îi revelase despre legăturile sale cu Irgun-ul, colonelul nu se îndoia că mafiotul era adevăratul instigator și comanditarul operației. Englezul își verifică arma. Pușca Enfield avea, de obicei, o capacitate de zece cartușe, dar modelul pe care pusese mâna nu era încărcat decât pe jumătate. Cinci gloanțe! Tewp nu avea decât cinci gloanțe pentru a înfrunta doisprezece oameni și un tanc!

În timp ce încerca să-l identifice pe cel care dădea ordinele, simți pe degete o atingere aspră. Atras de mirosul puternic de pește care-l impregnase pe ofițer după ce se luptase cu purtătorul stelei lui David, pisoiul roșcat al fetițelor Stemberg lingeă cu aviditate mâinile sale crispate pe pușcă. Tewp mângâie capul animalului, îl luă și alergă cât putu de repede ca să-l adăpostească în pivnița în care se aflau cei zece membri ai familiei aurarului. După ce le întinse ghemul de blăniță care mieuna copiilor bucuroși să regăsească vie și nevătămată minuscule creatură, Tewp luă o lampă cu petrol și un pachet de detergent pus pe o

etajeră. Din bucătărie luă o sticlă, o cârpă și o cutie de chibrituri, apoi, din camera în care locuise, luă săpunul dat de Dvora. Urcându-se din nou pe acoperiș, turnă un pumn de praf în sticlă, vărsă în grabă conținutul rezervorului lămpii, adăugă detergentul și săpunul pe care îl tăiase felii folosind cuțitul luat din bucătărie și destrăma cârpa pentru a face un fitil pe care-l îndesă pe gâtul sticlei.

În stradă, tancul Crusader tocmai își îndrepta tirul spre fațada casei Stenberg în timp ce, acoperiți de tovarășii lor, o mână de oameni se pregăteau să spargă ușa de la intrare. Tewp aprecie aproximativ greutatea și echilibrul sticlei incendiare, săltând-o în mână, aprinse un chibrit ca să dea foc fitilului și cuteză să se ridice cât era de înalt. Sprijinindu-se în picioare, azvârli cocteilul Molotov în tanc, în spatele turelei, acolo unde găurile de aerisire se deschideau deasupra motorului. Proiectilul se făcu țândări pe tablă și benzina se aprinse. Devenit lipicios din cauza săpunului, combustibilul nu se împrăștie. Concentrat asupra punctului impactului, el alunecă în picături incandescente pe motorul neprotejat care se opri și începu să scoată fum negru, gros.

Oamenii din comando ridicară privirile și-l văzură pe Tewp care, imprudent, mai urmărea scena. Un bărbat trase primul, la întâmplare, în direcția sa, în timp ce din blindatul în flăcări sărea, tușind, un prim membru al echipajului. Dar incendiul care cuprinsese tancul ajunsese la rezervor înainte ca ceilalți să fi reușit să scape. Sub presiunea exploziei, tancul fu sfârtecat, azvârlind bucăți până la o înălțime de treizeci de yarzi. Tewp, asurzit de explozie, avu reflexul să se arunce la pământ, cu mâinile pe cap, apoi apucă arma Enfield și luă poziția de tragere, ghemuit cu trupul proptit între două moloane, așezate în chip de crenel.

În stradă, distrugerea mașinăriei vechi produsese pagube considerabile, omorând pe loc șase sau șapte oameni ale căror corpuri dezarticulate zăceau, jalnic, printre rămășițe aprinse. Alți combatanți fuseseră răniți. Unul dintre ei, cu piciorul smuls, scotea țipete sfâșietoare. Altul, cu hainele în flăcări, se tăvălea prin praf pentru a stinge focul care îl ardea. Un al treilea, năucit de unda de șoc, cu genunchii și mâinile pe sol se golea vărsând și defecând... Tewp ochi spre primul om valid care intră în câmpul său vizual și apăsă pe trăgaci. Atinsă în piept, ținta căzu greoaie pe spate, cu brațele în cruce. Privind strada, colonelul mai văzu un al doilea obiectiv pe care îl lovi în burtă. Mai rămâneau trei cartușe în încărcătorul său dar în luptă mai erau patru oameni. Tewp trimise un cartuș într-o siluetă care fugea să se adăpostească între două case și o seceră în dreptul rinichilor.

Din spatele obiectivelor care îi protejau, supraviețuitorii își reveniseră. Supunându-l pe Tewp unui tir continuu, îl siliră să bată în retragere, căci împușcăturile lor distruseseră moloanele în spatele cărora luase poziție englezul. Coborând scara în fugă, colonelul intră într-o cameră de la etajul al doilea și azvârli o privire afară. Din noul său amplasament avea un unghi excepțional de tragere. Cu riscul ca traiectoria să se schimbe, trase prin geam, realizând un efect de surpriză. Bărbatul fu atins la carotidă și muri pe loc. Ultimul glonț era în poziție de a fi tras, când Tewp se duse la etajul întâi pentru a repeta aceeași manieră, dar cei doi țipi rămâneau invizibili. Bombănind de ciudă, Tewp coborî repede până la parter și scotoci în grabă bancul de lucru al lui Zimeon. Îngrămădite într-un colț, foi de cupru de circa 0,3048 metri pătrați așteptau să fie prelucrate. Apucă trei, își desfăcu cămașa și își acoperi pieptul pe cât de bine putu, făcându-și un fel de

scut pentru gloanțe. Strângându-și la maxim cureaua pe sub coaste, își reluă Enfield-ul și, cu o sârmă, fixă cât mai strâns cuțitul de bucătărie la capătul țevii lungi. Cu inima bătând dar plin de un avânt războinic ce-i galvaniza și amplifica forțele, deschise larg ușa de la intrare și se năpusti afară. Un prim glonț fu deviat din dreptul sternului de către plăcile de cupru. Mai puțin dur decât un pumn zdravăn, șocul abia îi încetini avântul. Cu toată repeziciunea, Tewp sări la trăgătorul care se arătase și îl trânti la pământ cu o lovitură a baionetei sale improvizate. Cu spume de sânge la gură, muribundul se zbatu zadarnic vrând să smulgă cuțitul de la piept dar englezul îi dădu lovitura de grație apăsând pe trăgaci. Recuperând arma adversarului său, Tewp luă și un încărcător plin dintr-un buzunar al individului și se târî până ajunse între două case. În fața sa, trosnind, zbârnâind și plesnind din toate părțile, tancul nu mai era decât un maldăr de văpăi, care răspândeau o căldură de cuptor de jur împrejur, până la treizeci de yarzi distanță, frigând ca pe niște vulgare bucăți de carne cadavrele întinse în apropierea lui.

Mai rămânea de eliminat un adversar. Unde se afla? Tewp habar n-avea, dar era neapărat nevoie să-l descopere cât mai repede, căci era o chestiune de secunde până ce întăriturile inamice aveau să năvălească în stradă. Descotorosindu-se de plăcile de cupru care îi stinghereau mișcările, agentul din MI 6 se hotărî să joace ultima carte întorcându-se la locuința familiei Stemberg. Străbătând zona în linie dreaptă, spintecă șuvoiul de fum care ieșea din tanc. Trei gloanțe porniră din spatele unui butoi vechi din zinc în care se aduna apă de ploaie sub un burlan, un fel de jgheab din lemn, susținut de doi stâlpi subțiri din lemn. Tewp se trânti la pământ și se rostogoli în spatele carcasei blindatului. Un alt glonț se pierdu deasupra lui.

Căldura era de neîndurat și îl constrânse pe englez să dea înapoi, chiar dacă astfel se expunea tirului soldatului. Aplecat și mergând în zig zag printre corpuri, se ascunse în spatele unei bucăți mari de tablă triunghiulară fumegândă, anclanșă încărcătorul și își crispă de nouă ori arătătorul pe trăgaci, ținând cea mai subțire dintre bârnele care susțineau veranda care se clătina. Retezată de aceste focuri de armă grupate, grinda se rupse, dar coșmelia din lemn nu se prăbuși peste corpul trăgătorului, după cum sperase Tewp. Strângând din dinți, Tewp se pregătea să atace al doilea reazem, când soldatul Irgun-ului supraestimă pericolul de deasupra lui: vrând să-și părăsească poziția, se ridică și primi în mijlocul pieptului cel de-al zecelea glonț al colonelului.

Năpustindu-se la familia Sternberg, Tewp le ordonă să evacueze pivnița și să se ascundă în vecini.

— Și dumneata? Ce vei face? Întrebă Zimeon în timp ce Dvora și copiii alergau degrabă să se refugieze în locuința unei rude apropiate.

— Întâi, trebuie să-l pun pe Chaddai la adăpost! Apoi, să anunț adevărata armată britanică... Apoi nu știu!

În bucătăria părăsită, Tewp își scoase vestonul și își turnă pe cap o cană cu apă pentru a se răcori după lupta aprigă pe care o susținuse. Plecă pe cât putu de repede spre casa rabinului.

În câteva minute, Tewp ajunse la maghernița lui Chaddai. Ușa de la intrare era forțată și se auzeau, de departe, zgomote de voci. Deși se vorbea în idiș, Tewp recunoscuse timbrul profund și aspru, răgușit al rabinului. Potrivindu-și Enfiled-ul la șold, înaintă pe coridorul plin cu cărți care ducea la biroul bătrânului. Doi bărbați în ținută de ofițeri englezi îl snopeau în bătaie, lovindu-l cu picioarele. Tewp trase de la o distanță foarte mică asupra

celui dintâi care, cu țeasta dislocată se prăbuși lângă o etajeră, antrenând căderea unei avalanșe de volume. Colonelul apăsă din nou pe trăgaci, dar arma se bloca. Îndreptând pușca precum o lance, Tewp o împinse în glota celui de-al doilea tip, înainte ca acesta să fi avut timpul să apuce propriul său holster. Bărbatul se împletici ca o paiață și își pierdu echilibrul dând cu picioarele de Isaac, care scotea blesteme îngrozitoare.

— *Traifener bain!* Necredincioșilor! Urlă el spre agresorii săi, atunci când colonelul îi întinse mâna, ca să-l ajute să se ridice.

— Ai vreo idee ai cui sunt oamenii aceștia, rabbi? întrebă Tewp după ce verificase că rănilor de pe fruntea bătrânului nu prezentau o gravitate deosebită.

— Cine sunt oamenii aceștia? N-am nicio idee! În schimb cunosc o metodă prin care să-l fac să vorbească imediat pe cel pe care l-ai doborât! Ajută-mă să-l duc în camera de alături!

Tewp îl dezarmă pe omul leșinat, îi legă mâinile la spate cu centura. Îl târî de subsuori în camera de rugăciune și îl așeză în fața căminului cu lemne stinse. Desculț, Isaac l-a urmat, șchiopătând. După cum făcuse atunci când dorise să i se acorde o viziune, rabinul începu o triplă rugăciune în fața tetragramei, apoi se aplecă deasupra combatantului în stare de inconștiență.

— Trebuie să-l reanimăm. Repede! Du-te după apă, Tewp. Îl pregătesc până atunci.

Cât timp colonelul se duse în căutarea unui recipient, Isaac începu să mormăie alte cuvinte de neînțeles și desenă în aer niște semne, cu degetele mâinii sale stângi, ridicate în chip de fier de lance. Aducând o cană, Tewp se întoarse în goană în camera de rugăciune.

— Trezește-mi-l pe acest netrebnic! porunci Isaac.

A fost nevoie de câteva palme zdravene pe lângă dușul rece, pentru a-l scoate pe mercenar din starea sa. Înțelegând că era prizonier al dușmanilor săi, începu să geamă și să plângă ca un puști.

— Încetează cu smiorcăiala! îi spuse cu asprime rabinul, amenințându-l cu bastonul. Acum ai să mă asculți și ai să răspunzi la toate întrebările. M-ai înțeles?

Tipul clătină din cap, îi curseră bale și murmură o încuviințare neclară în idiș.

— De acum înainte voi vorbi englezește, îl preveni de la început Isaac. Care îți este prenumele?

— Samuel... Sunt Samuel fiul lui Șlomo și al Hannei, bolborosi captivul rotindu-și globii oculari în orbită.

— Bine, Samuel. Vei fi un băiat de treabă și ne vei spune pentru cine lucrezi. Aparții acelei bande a Irgun-ului?

Samuel aprobă dând din cap.

— Vreau să aud cuvinte, Samuel, tună Chaddai. Ești sau nu ești membru al Irgun-ului?

— Da...

— Pentru ce niște evrei se îmbracă în uniforme britanice ca să încerce să ucidă un ofițer englez? Ce fel de monstruozitate mai este și asta?

— Șefii mei vor să ridice tot Ierusalimul împotriva englezilor... Noi, ucigașii plătiți ai Irgun-ului, ne infiltrăm în Mea Shearim cu uniforme britanice... Speriem oamenii... Mult zgomot... Tragem în aer! Și mai profităm de ocazie ca să găsim un colonel englez!

— Zino Saporta! interveni Tewp. Zino Saporta are vreo legătură cu această operație?

— Bani! El dă bani... El dă arme... și spune că trebuie să ucidem un colonel englez care doarme la un rabin sau la familia unui aurar... Nu e greu de găsit. Este îngrozitor acel englez!... Monstruos, chiar! Fără nas! Fără nas! Este fără

nas! Urlă Samuel, care, sub efectul descântecului lui Isaac, își controla tot mai puțin cele rostite. Să-i ucidem pe toți englezii! Să-i izgonim din Palestina! Asta se va întâmpla! De îndată ce va exploda bomba!

Chaddai și Tewp schimbă o privire uimită.

— Bomba? Despre ce bombă vorbești, Samuel? Spune! Spune!

— Hotelul King David! Cartierul general al englezilor! Totul va sări în aer! Totul!

Cu ochii dați peste cap și trupul scuturat de spasme, Samuel începu să râdă ca un dement fără a se putea calma.

— Destul, acum! urlă Chaddai, lovindu-l atât de tare cu bastonul pe ucigaș, încât acesta se prăbuși pe jos, fără să se miște.

Tewp nu mai știa ce să facă. Ar fi dorit să-l mai interogheze pe Samuel, căci nu reușea să înțeleagă dacă bomba menționată era un simplu delir de om în transă sau reprezenta o realitate de cea mai mare importanță.

— Ce-ai făcut, rabinule? îl întrebă pe bătrânul care ștergea picăturile de sânge ce ieșeau din arcadele sale sparte. De unde să știm dacă ceea ce a spus tipul acesta este adevărat!

Rigid, Isaac luă un aer jignit.

— Desigur că a spus adevărul! Mica ceremonie pe care i-am făcut-o are o reputație excelentă! După câte știu, niciunul din rabinii care au folosit-o de-a lungul veacurilor nu s-a plâns să fi dat greș vreodată!

Tewp oftă. Așadar, dacă era să-l creadă pe activistul din Irgun, era plănuț un atac la hotelul King David, pe lângă incursiunea în Mea Shearim! Trebuie să găsească o modalitate de a contacta de urgență Cartierul general al

forțelor britanice. Dar ce să facă într-un cartier în plină fierbere și lipsit telefoane?

— Rabi, știi unde aş putea găsi un vehicul cu motor? întrebă Tewp.

— N-am nicio idee, răspunse Chaddai, rușinat. În schimb...

— Ce?

— Pot să-ți spun unde se află niște cai!

*

David Tewp nu se apropiase de un cal niciodată în viața lui.

— Ușor de stăpânit! îl asigură băiețelul arab care se îngrijea de grajdul unde, enervați de agitația neobișnuită, șase patrupede slăbănoage tropăiau și fornăiau în boxele lor. Ușor de stăpânii! Tragi de hățuri la dreapta pentru a merge la dreapta. Tragi de hățuri la stânga pentru a merge la stânga. Strângi genunchii pentru ca să nu cazi, înfigi călcâiele în piteni pentru a merge mai repede!

— Și pentru ca să mă opresc? întrebă Tewp, după ce se cocoță pe un armăsar cenușiu cu ochii ageri.

— Inch! Allah!

Cum vrea domnul, într-adevăr; colonelul se aplecă pe grumazul calului și lovi cu călcâiele pântecul animalului. Calul plecă de îndată în galop. Pe cât putu de bine, englezul se agăță de hățuri, de coamă și strânse cât mai mult coapsele. Fără a lua în seamă peisajul care se succeda în fața lui, nici siluetele despre care nu putea spune dacă erau ucigași ocupați cu jaful sau locuitori în fugă, el își struni calul neîncetat până ce ieși din Mea Shearim pe singura cale pe care o cunoștea: marea poartă principală. O împușcătură se auzi în preajma lui, fără ca el să știe dacă glonțul îi era destinat sau era un glonț rătăcit. Copitele calului loveau pământul cu putere și stârneau un

nor de praf. Odată trecut de poarta districtului, colonelul galopă spre sud, drept spre partea veche a orașului, acolo unde, solid și liniștit pe promontoriul lui, hotelul King David își împodobise fațada cu un imens drapel englez care fâlfâia, orgolios, sub vântul cald al Palestinei...

A DOUA CARTE A LUI THORUN GARENSEN

Einherjars

Hazardul este o poveste. Pentru cel ce știe să vadă, existența nu prezintă nicio asemănare cu haosul; dimpotrivă, ea este plăsmuită de o interferență constantă de semne, apeluri, indicii și corespondențe, căroră este suficient să le acorzi puțină atenție pentru a desprinde revelații uluitoare. Așa am gândit mereu. Așa gândesc și acum. Despre 1 noiembrie 1931 pot afirma, așadar, că a marcat momentul precis în care am încetat complet de a trăi. În acea zi în care se comemorează morții, în acel *Samain* al păgânilor, de care pomenesc legendele, zi în care se deschid porți de comunicare între lumea celor morți și lumea celor vii.

Reinhard Heydrich în persoană m-a condus până la acea veche clădire cu aspect sinistru, care mi-a pecetluit destinul.

Am pornit la drum înainte de ivirea zorilor; am ieșit din München și am străbătut câmpia bavareză acoperită de brumă pentru că toamna se arătase deosebit de rece și de umedă. Thyssen Matschl era la volan, tăcut, concentrat. Pe bancheta din spate, Heydrich și cu mine, bine înfodoliți, ne acoperisem picioarele cu un pled de lână. Eu nu cunoșteam destinația noastră exactă, nu știam nimic sau aproape nimic...

— E o fermă veche, reamenajată, pe care SS o folosește pentru antrenamentele și pentru probele de rezistență fizică pe care trebuie să le treacă postulanții, a ținut să mă avertizeze Reinhard. Ferma e situată aproape de Bad Tbiz. Îmi parc rău, dar n-am vrut ca să vă scutesc de acest stagiu absolut necesar. Evident, integrarea dumneavoastră se va efectua cu atât mai ușor, cu cât veți participa direct

la etapele comune ale pregătirii noastre. În felul acesta nimeni nu va putea să vă reproșeze că ați beneficiat de privilegii. Himmler vă va privi cu și mai multă bunăvoință, pentru că va ști că v-ați străduit să obțineți locul pe care intenționează să vi-l atribuie, cu sudoarea frunții și cu sângele vărsat.

Sudoare și sânge! Acestea erau componentele programului pe care trebuia să-l îndeplinesc șase săptămâni, timpul necesar antrenamentului meu...

— Nu-mi fac griji pentru dumneata, Thorun, a continuat el. Ai toate calitățile fizice necesare ca să te faci remarcat la toate disciplinele sportive prevăzute de program. Ah! Uitam! Încă un lucru... Printre recruții care-și fac ucenicia împreună cu dumneata, unul dintre ei este în solda mea și are drept consemn...

— Să mă lichideze, dacă fac o tentativă de evadare, bănuiesc...

— Văd că ne înțelegem întotdeauna, domnule Gäreksen, zâmbi Heydrich înainte de a trage o dușcă din sticla cu snaps pe care o scoase din mantou. Iartă-mă, dar aș prefera să nu bei. Alcoolul este interzis novicilor...

M-am îmbufnat; mi-am vârât mâinile înmănușate în buzunare și m-am hotărât să nu mai rostesc niciun cuvânt cât timp va mai dura călătoria. Parcursesem vreo sută de kilometri de când plecasem din München, pe drumuri proaste. După ce am străbătut un sat cu case joase și mohorâte, care păreau nelocuibile, ne-am angajat pe un drum noroios, desfundat, plin de gropi, care ducea la o veche fermă fortificată.

— Temeliile acestei clădiri datează din secolul al XVI-lea... Se spune că Thomas Munzer și țăranii săi răsculați o transformaseră într-una din fortărețele lor... Poate e o

legendă, dar aceasta conferă locului un caracter aparte, nu credeți, domnule Garensen?

Am mormăit o aprobare nedefinită. În realitate, povestioarele istorice pe care Heydrich voia să mi le aducă la cunoștință nu mă interesau câtuși de puțin. Am ieșit cu greu din mașină, cu mâinile și picioarele amorțite de frig și de ședere, prea descurajat de spectacolul dezolant pe care-l aveam sub ochi, ca să mai ascult stăruitoarele explicații ale șefului SS. Tot ce vedeam mă ducea cu gândul la o închisoare. Vehiculul nostru se oprise într-o curte înconjurată cu ziduri groase, drepte, netede, pe vârful cărora era o galerie de veghe, de strajă. În fața mea se alia o clădire pătrată, austeră, semănând cu un donjon fără nicio fereastră la fațadă. Accesul în clădire se făcea printr-o poartă batantă, din stejar de culoare închisă. Aerul era încărcat de mirosul de frunze moarte, de pământ negru și umed, de miasmele materiei în putrefacție...

Dacă aerul rece nu mi-ar fi biciuit obrazii, aș fi vomitat. Perspectiva de a petrece o lună și jumătate izolat, în acest decor sinistru, mi-a strâns inima.

— Nu mai face mutra asta, Garensen, îmi spuse Heydrich pe un ton ușor ironic. Când se va sfârși, vei vedea că vei rămâne cu o amintire excelentă despre stagiul dumitale în mica noastră *Junkerschule*...

— Cu condiția ca acest nou venit să se arate la înălțime, *Sturmfihrer*. Numai cu această condiție! Intervenii o voce în spatele meu.

Nu-l auzisem venind. Nu știu dacă m-a înfiorat timbrul metalic al aceluia bărbat sau faptul că se apropiase de noi pe nesimțite, dar intervenția lui bruscă m-a făcut să tresar. M-am întors spre el și l-am fixat cu privirea. La câțiva centimetri de mine, aproape atingându-mă cu pieptul scos în afară, sta un individ cu figura prelungă și aspră,

brăzdată de riduri atât de adânci încât anihilau orice noțiune de vârstă.

— Sunt *Hauptmann* Ghert Wussau-Pranghhofer, a declarat ritos militarul; fraza lui a sunat ca lovitura de bici a unui îmblânzitor, în arena circului. Port răspunderea acestui centru de instrucție. Din clipa aceasta vă supuneți fără discuție. Luați-vă bagajul și prezentați-vă la subofițerul de serviciu, în holul donjonului. Duceți-vă Gärensen!

Bătând ușor o țigară de tabachera sa de argint, ca să îndepărteze firele de tutun căzute. Heydrich mi-a acordat un zâmbet ambiguu, de compasiune sau de amuzament cinic. Mi-am stăpânit un oftat, mi-am luat valiza pe care mi-o întindea Matschl și fără a mai privi în urma mea, am urcat șirul de trepte ale scării exterioare. Patru bărbați în costum civil așteptau acolo, așezați pe băncile de lemn din vestibul. Valizele lor erau așezate unele peste altele. Un tip în uniformă brună, stând la un birou, m-a strigat;

— Hei, dumneata de colo! Ești Gärensen, nu-i așa? Pune-ți lucrurile peste cele ale camarazilor dumitale și stai jos. Așteptăm alți cinci recruți; vom proceda la formalitățile de încorporare după ce vor sosi.

M-am supus fără să crâcnesc și m-am așezat alături de ceilalți, tăcuți, ca și mine. Din când în când ne priveam întrebător, dar niciunul nu a îndrăznit să ia inițiativa de a începe o conversație. În sfârșit, după o oră de așteptare în sala aceea prost încălzită, am auzit un camion oprindu-se în curte. Grupul pe care îl așteptam ni s-a alăturat, mărșăluind sub comanda unui ofițer SS, care avea misiunea de a ne instrui pe toți.

— Sergent Dietrich Lauterbach! Țineți minte acest nume pentru că e numele meu! A zbierat el. Uitați-vă la mine cu atenție, timp de șase săptămâni eu voi fi instructorul

vostru. Zi de zi, voi fi cu ochii pe voi, urmărindu-vă neîncetat! Mai sâcâitor decât tăunul care înțeapă vacile! Mai insistent decât un purice în barba marelui rabin din Munchen! Mai rău decât o căpușă din blana unei potăi! Sergent Dietrich Lauterbach! Eu sunt! Și o să vă mușcați mâinile!

Răcnea atât de puternic încât vibra toată încăperea, asemenea unei săli de teatru de operă, vibrând la contraalto-ul unei cântărețe. Sergentul instructor Lauterbach nu avea o înfățișare impunătoare. Arăta ca un puști care trebuie să mai crească, avea probabil optsprezece ani. Părul lui blond atât de deschis încât părea alb era tuns scurt, ca o perie, pe un craniu ciudat conformat, ca o căpățână de zahăr. Pentru un SS era mai curând de statură potrivită, slăbuț, cu ochii bulbucați de un albastru deschis, culoarea scutecului unui băiețel. Lauterbach era pe deplin conștient că fizicul său nu făcea nicio impresie. Compensând acest handicap printr-o agresivitate constantă și o energie exemplară, sergentul a pus imediat în practică programul anunțat, hotărât să nu dezmință niciuna din imaginile încântătoare pe care le alesese ca să se prezinte. Nesuferit, arțăgos, exaltat, iritat, răcnind și ocărându-ne, Lauterbach ne-a făcut viața grea... La început, au fost umilințele obișnuite ale celor care-și fac armata sau ale celor care vor să intre la miliție: tunsul părului, despuierea de orice efect personal, uniforme fiind intenționat nespălate, desperecheate și cusute prost, ca să ne ridiculizeze și să ne facă să înțelegem că eram doar „răcani”, la cheremul superiorilor, pe cea mai joasă treaptă socială, având toate îndatoririle dar niciun drept... Primele ceasuri ale încorporării noastre au trecut astfel, primind efectele strict necesare și instalându-ne în dormitorul comun, mare și neprimitor.

— Secția de instrucție în care vă aflați nu are dreptul decât la apă rece, chiar pentru duș. Veți fi treziți în fiecare dimineață la ora 4.30 și veți presta serviciul de intendență pentru celelalte secții, înainte de a începe propria voastră zi de muncă: antrenament fizic, mânuirea armelor, tehnici de luptă corp la corp, exerciții de ascultare a comenzilor... Peste patruzeci și două de zile, cei care nu vor rezista sau vor obține rezultate proaste vor fi licențiați și nu vor mai avea dreptul de a solicita admiterea în SS. Ceilalți vor fi definitiv în *Schutzstaffel*. Vor primi uniformă și vor depune jurământ. Grupul lor sanguin le va fi tatuat sub brațul drept. Dietrich Lauterbach va fi mândru de ei și ei vor putea, la rândul lor, să fie mândri de ei înșiși. Dar până atunci, o să scot untul din voi!

*

Pentru cel care nu a experimentat vreodată conviețuirea în condiții de mizerie și promiscuitate, viața de cazarmă reprezintă o cruntă intrare în materie. Totul este trăit în comun. Nu ți se acordă niciun ceas, nicio clipă de singurătate. Dacă gesturile cele mai intime sunt condamnate la o publicitate supărătoare, întotdeauna, în cele din urmă lucrul cel mai dificil pe care-l poate îndura cineva e veșnica trăncăneală a celorlalți. Secția noastră de instrucție era formată din zece oameni. Oricât de redus ar fi fost acest număr – zece – era cu prisosință suficient de mare ca să provoace un sentiment de apăsare atunci când, de dimineață până seara și de seara până dimineața, erai silit să vezi aceleași figuri și să asculți aceleași voci...

Printre cei nouă băieți care-mi împărtășeau soarta, m-am întrebat care dintre ei era spionul lui Heydrich. Cine să fie? Roșcatul cel înalt, Theodor, cu aerele sale de patron? Max cel frumos? Emil, mai curând, taciturnul? Sau era mai curând Jan, care-mi zâmbea mereu și încerca să-și arate

solidaritatea când aşteptam să ne vină rândul la tuns? Idioată întrebare! Tot atât de bine putea fi oricare dintre ceilalți cinci: Paul, micul vanitos, Albrecht, intelectualul, Werner, Bernardt sau Hans cei anosti? Poate că toți erau în solda lui Heydrich! Nu m-ar fi mirat, din partea *Sturmfuhrer-ului*...

Primele zile de antrenament s-au limitat la sarcini destul de simple pentru mine. Ne trezeam înaintea zorilor, ca să efectuăm munca obligatorie și anevoioasă de curățat-frecat, după care luam un mic dejun infect, o zeamă lungă; astfel, eram pregătiți să începem exercițiile prevăzute pentru instruirea noastră, sub comanda lui Lauterbach, care ne dădea ordinele cu vocea lui stridentă. Pe jumătate goi, cu bocanci grei care ne juleau pielea de pe tălpi și ne striveau unghiile, alergam aproximativ o oră în pădurea jilavă care înconjura această proprietate funciară. Făcusem mult sport în tinerețe și trupul meu s-a reobișnuit curând cu disciplina severă, chiar dacă duritatea antrenamentului ce ni se impunea nu prezenta nici cea mai mică asemănare cu orele petrecute în sălile de antrenament sofisticate și confortabile din Oslo. În donjon, nici vorbă de saună după efort, de cocktailuri cu fructe, degustate alene la marginea piscinei în tovărășia felelor frumoase! Un duș cu apă rece ca gheața și un pahar plin cu apă plată, un biscuit prost înghițit în grabă, în cel mai bun caz. Asta era tot. Alergând, târându-ne, tropăind prin noroiul rece toată ziua, la ordinele neîncetate rostite răspicat de Lauterbach «*Schnell! Loss, loss, loss!*», ne întorceam noaptea și ne grăbeam spre sala de instrucție militară, unde ni se predă teoria militară de bază.

— La luptă, mai bine să aveți la activul vostru cât mai mulți răniți, decât să dați lovituri ucigătoare. Rănitul urlă, țipă după ajutor și asta încetinește avansarea celorlalți și

mai cu seamă are efectul de a-i demoraliza pe cei ce sunt încă apți pentru luptă. Răniții provoacă brambureală, adversarul va fi în rahat până la gât, băgați-vă la cap ce v-am spus!

— Da, sergent!

În cea de-a doua săptămână, am început exercițiile cu arme de foc. S-a amenajat un poligon de tragere, în spatele fermei, într-o vâlcea. Țintele au fost plasate la treizeci și la o sută de metri. În viața mea nu pusesem mâna pe o pușcă și singurul glonț pe care-l trăsesem vreodată se pierduse în zidurile unui anumit apartament al imobilului de la numărul 16 din Prinzregentstrasse, din Munchen, într-o seară de octombrie. Mi s-au înmănat pușcoace grele, greu de mănuit, unse prea mult încât alunecau din mâini.

În picioare, ghemuiți, lungiți, am fost obligați să tragem până ce s-au isprăvit cele cinci lăzi cu muniție. Reculul era surprinzător și ne învinețea umărul la fiecare foc. Fiind repetată de două sute de ori, această acțiune mi-a produs un hematom enorm...

— Instruirea militară cere trudă, Garensen! Ce ți-ai închipuit? A răcnit Lauterbach când, din nefericire.

m-am strâmbat de durere. După aceea exercițiile s-au intensificat și dificultatea lor a sporit. Mai întâi a trebuit să executăm totul mult mai repede, într-un timp redus cu o treime. A curăța și a freca mai iute, a parcurge mult mai rapid aceeași distanță în pădure, a sări peste, obstacole plasate mai sus, a trece peste șanțuri mai adânci... Au fost și treziri nedorite la miezul nopții pentru efectuarea unor stupide exerciții de supușenie: a urca și a coborî de cincisprezece ori scările donjonului, a ne încărca ranițele cu pietre și a sta nemișcați în poziție de drepti ore în șir, în frig, noaptea, bătuți de grindina lui noiembrie, a sta culcați

în noroi și a ne ridica imediat de douăzeci, cincizeci, o sută de ori...

— Papara pe care ați mâncat-o până acum a fost doar o mică scuturătură, înainte de începerea adevăratelor probe, ne-a avertizat Lauterbach, la începutul celei de-a treia săptămâni la *Junkerschule*. De acum înainte vom începe pregătirea voastră de SS.

Abia se iviseră zorile, când ni s-a ordonat să ne adunăm în spatele terenului de instrucție. În cincisprezece zile ne schimbasem mult. Fizic, pierdusem din greutate dar câștigasem vigoare și dinamism. Ochii noștri sticleau, consecință a subalimentării... Sub supravegherea *Hauptmann-ului* Wussau-Pranghofer în persoană, ne-am urcat într-un camion și am fost duși într-un loc situat la o distanță parcursă în aproximativ patruzeci de minute, pe drumuri desfundate care străbăteau câmpuri și pădurici cu solul îmbibat de ploaie. Pe o ridicătură de teren, într-un cadru lugubru, ni s-a dat ordin să coborâm și să ne aliniem de-a lungul vehiculului. Am așteptat, tremurând de frig în hainele noastre subțiri, până când s-a auzit duduitul unui motor, în spatele unei perdele de copaci. Au apărut două camioane și s-au oprit în fața noastră. O secție a SS-ului, în uniformă de iarnă, a sărit din primul camion și a dat jos prelata de pe cel de-al doilea. În interiorul camionului erau amplasate cuști. Făcând ochii mari, am văzut că acolo erau închiși niște câini negri enormi.

— *Tierlaimpf!* Luptă cu animalele sălbatice, cu mâna goală! Ne-a explicat laconic Wussau-Pranghofer. Doi câini pentru fiecare om. Începem cu dumneata, Garensen.

Privirile camarazilor mei s-au îndreptat spre mine, căci rămăsesem înmărmurit de spaimă, gândindu-mă la ce mă așteaptă.

— L-ai auzit pe *Hauptmann*! Mișcă, ce naiba, urlă Dietrich Lauterbach, lovindu-mă peste tors cu biciușca.

Ca un automat, am făcut un pas înainte. Sergentul m-a tras de braț în timp ce se scoteau două cuști.

— Nu există reguli! Îi se dă drumul câinilor, care se vor repezi asupra voastră. Sunt antrenati să se bată și vă vor ataca fără milă. S-o scoateți la capăt cum puteți!

Într-o tăcere mormântală „răcanii” și SS au făcut cerc în jurul meu și s-a dat drumul celor două sălbăticiuni. Erau masculi adulți, cântărind probabil, vreo patruzeci de kilograme fiecare. Foarte calmi, concentrați, siguri de forța lor, au ieșit încet din cuștile lor, fără să latre, abia mârâind... Nu aveam nimic asupra mea ca să mă apăr: niciun băț, nicio pietricică. Aveam doar forța mea nativă și hotărârea fermă de a-mi vinde scump pielea! Mi-am scos degrabă haina și am înfășurat-o în jurul antebrațului, ca să-mi fac o pavăză. Mi-am desfăcut nasturii de la cămașă cât am putut de repede, am strâns-o sul și mi-am legat-o la gât. Cu pieptul gol, cu picioarele bine înfipite pe sol, am plecat genunchii ca să cobor centrul de greutate și să am mai mult echilibru.

Câinii mă urmăriseră mârâind și arătându-și colții, fără să se apropie de mine. Cred că preparativele mele îi nedumeriseră și căutau să ghicească dacă eram o pradă ușoară sau dacă era necesar să lupte ca să mă doboare. Simțeau oare frica sau înverșunarea mea? Mai curând înverșunarea, pentru că în loc să tremur și să-mi clănțâne dinții de spaimă, mă cuprinsese o mare surescitare, un imbold nestăvilat de a lupta și chiar, recunosc, o vie dorință de a pricinui moartea.

În loc să aștept atacul câinilor, m-am repezit asupra lor. Nu știu cum s-a făcut, dar m-am azvârlit asupra primului animal, apăsându-l cu toată greutatea trupului meu.

Câinele a fost prea surprins de acest atac neașteptat ca să se dea înapoi. Cele nouăzeci de kilograme ale mele, propulsate cu toată viteza i-au rupt coloana vertebrală cu un trosnet îngrozitor de creangă ruptă. Înfuriat de turnura evenimentelor, cel de-al doilea animal s-a năpustit asupra mea pe când eram la pământ, în genunchi pe carcasa animalului cu șalele zdrobite care schelălăia de durere, și și-a înfipt colții în brațul meu protejat. Țesătura cămășii fiind foarte groasă, caninii lui nu au ajuns să-mi pătrundă în piele. În schimb, șocul m-a făcut să mă clatin și să cad în noroi. Labele cu gheare puternice ale câinelui îmi zdreleau pânțele gol, iar eu încercam să mă ridic dar botul animalului se închisese, prinzându-mă ca într-o menghină. Îmi dădeam seama că animalul putea percepe în orice clipă că nu mușcase din carnea mea și putea să se repeadă asupra feței. Dacă se întâmpla așa ceva nu aveam nicio șansă de scăpare. Duhoarea părului ud al câinelui îmi umplea nările și, întrucât nu vedeam nicio scăpare din această încheștare, mi-a venit să vomit, deodată, animalul își propti labele din spate pe abdomenul meu, lăsându-și glandele genitale la îndemâna mea. Fără să mai judec, am prins cu mâna mea liberă testiculele sale și am tras de ele cu toată puterea. Pielea s-a sfâșiat, lăsând pe pumnul meu un jet de sânge cald și gras, cu un miros metalic usturător. Ochii câinelui erau gata să iasă din orbit de durere, botul lui se descleștă și, schelălăind jalnic, începu să alerge nebunește. Sudoarea îmi acoperea fața dar l-am întrezărit pe Wussau-Pranghofer scoțându-și arma ca să dea lovitura de grație celor doi câini mutilați. Plin de noroi, de sânge și de balele animalului m-am ridicat și m-am șters cu haina.

— Ai învins, Gărensen, dar într-un fel mai curând impropriu decât cutezător, îmi spuse comandantul, aruncându-mi o privire plină de răutate... Următorul!

Remarca făcută de *Hauptmann* m-a înfuriat la culme dar m-am stăpânit și mi-am reluat locul, cu calm, ca să asist la alte înțeleștări în luptă. Wema, al doilea pe listă, n-a avut norocul meu. Alb ca varul când i-a fost rostit numele, nu a putut lupta pentru că primul câine i-a sfârtecat umărul, iar cel de-al doilea animal, i-a sfâșiat coapsa. A fost evacuat, dus la infirmerie, cusut grosolan, înainte de a-l exclude din *Junkerschule*. Ceea ce s-a întâmplat cu Jan a fost și mai cumplit: i-a fost scos un ochi și tendoanele mâinii drepte au fost atât de zdrobite încât i-au amputat-o de urgență. În dimineața aceea, l-am pierdut și pe Emil, deoarece a refuzat categoric să-și măsoare puterile cu animalul, semnându-și astfel radierea imediată de pe lista celor care aspirau să poarte uniforma brună. La înapoiere eram doar șapte, mai mult sau mai puțin însângerați, mai mult sau mai puțin loviți, dar apți pentru continuarea antrenamentului.

În zilele următoare am învățat să ne batem cu cuțitul. Wussau-Pranghofer ne-a dat și lecții de scrimă folosind sabia de cavalerie, armă de temut, lungă și grea, cu tăișul ascuțit ca lama unui brici, și se amuza obligându-ne să o mânuim cu vârful neprotejat, ca la luptă, riscul de a fi rănit fiind cu atât mai mare. Nu mai știu dacă Max sau Albrecht a fost cel care s-a ales cu o tăietură urâtă pe față, de la tâmplă la obraz...

— Este o cinste să fii rănit pe față în timpul unei lupte cu armă albă, ne-a declarat *Hauptmann*, ca să ne epateze. Dacă pe chipul vostru nu este nicio cicatrice, înseamnă că nu e mare lucru de capul vostru. Atunci când *Mensur*, adevăratul duel, va fi practicat în toate înaltele societăți de studenți din Germania, țara va renaște din propria-i cenușă!

Țara și onoarea țării! Singurul subiect care înviora spiritele când, în sfârșit, dispuneam de câteva zile libere... îndată ce-și îndeplinea îndatoririle ostășești și se putea lungi pe patul său îngust, Albrecht scotea din raniță *Mein Kampf* și ne citea cu glas tare, așa cum ar fi procedat un comisar politic sovietic citind din Capitalul sau cum ar fi făcut un mormon, citind din Biblie. Cred că asta îl enerva foarte tare pe Theodor, roșcatul cel înalt, dar nu îndrăznea să spună nimic. Chiar pe vremea aceea, cea mai mică critică adusă lui Hitler și operei sale echivala cu o sinucidere publică, la SS-iști. Ne pregăteam pentru viitoarea noastră carieră de pretorien ai șefului NSDAP, căruia îi datoram fidelitate și credință neșămutată, de neclintit și în exclusivitate... Mari portrete fotografice împodobeau aproape toate zidurile donjonului, în sala de mese, pe coridoare, în birourile gradaților și, bineînțeles, în dormitorul în care eram cazați. Aveam permanent sub ochi figura lui Hitler și asta mă făcea agresiv și posac. Chipul acela comun, cu mustața aceea caraghioasă, cu privirea lunecoasă și şuvița de păr căzând pe fruntea lui joasă, îmi aminteau neîncetat de aventura mea cu Goli. Dacă nu aș fi făcut tâmpenia de a mă îndrăgosti de fetișcana asta!

— Dus pe gânduri, Gäreksen?

— Nu am gânduri, sergent.

— Asta voiam să aud din partea dumitale! Atunci, nu te mai purta ca și când ai visa cu ochii deschiși sau te voi pune să treci încă de zece ori probele de instrucție militară, fără haine!

— La ordinele dumneavoastră!

Ultimele zile petrecute la donjon au fost cele mai greu de suportat din toată viața mea. Într-o dimineață ni s-au dat pilule de Pervitin, un excitant extraordinar dat

combatanților în perioada de ofensivă, ca să anihileze orice nevoie de somn.

— Până când veți pleca de aici, nu veți mai dormi! a răcnit Wussau-Pranghofer, când eram adunați pe terenul de manevre. Nu numai că nu veți mai dormi, dar nici nu veți mai mânca! Vă împingem la limitele rezistenței voastre fizice și mentale. Atunci ne vom da seama de capacitățile unor viitori *Einherjars*, războinicii de elită, cei dintâi care au dreptul să-și primească gradul...

Slăbit de săptămânile de efort și de privațiuni, trupul meu a rezistat cu greu ritmului infernal ce ni se impusese. Picioarele mele erau atât de jupuite încât aveam senzația că aș călca pe oase și nu aveam curajul să-mi scot bocancii de teamă că nu voi fi în stare să-i încălț din nou, atât de mult mă durea carnea umflată și lovită. Pervitinul ne-a ținut treji șase zile fără a simți nevoia de a dormi, în schimb, acest produs a înzecat agresivitatea noastră, după patruzeci și opt de ore de la ingestia lui. Max a fost primul care s-a prăbușit nervos. Băiat frumos, în viața civilă, fiul unui maestru tipograf, a avut un acces de furie, împotriva sergentului Lauterbach, când acesta l-a amenințat că-l va trimite încă o dată la un *Tierkampf* dacă nu se va mișca mai iute; făceam un marș nocturn într-o mlaștină rece ca gheața, răspândind un miros fetid. Max a apucat cravașa pe care o flutura sergentul pe sub nasul lui, a rupt-o și l-a înhățat de gât. Am fost obligați să intervenim și să-l reținem, după ce l-a doborât la pământ pe Lauterbach și i-a vârât fără îndurare capul în mlaștina oribilă... Firește, Max a fost dat afară imediat. Mi-l amintesc plângând în hohote ca un copil, în costum civil, cu valiza în mână, aruncând o ultimă privire imensului drapel roșu cu svastică, fluturând deasupra clădirilor acelei *Junkerschule*. Nici Paul nu a rezistat probei de lipsă de somn. A fost găsit

stând jos, într-o stare de prostrație, într-un colț al dormitorului, bolborosind cuvinte fără șir și tremurând din cauza unei febre nervoase care-l făcea să nu mai judece...

La sfârșitul ultimei săptămâni, rămăsesem cinci din zece, câți eram la început. Slăbiți, obosiți, iritabili, dar cu reflexe extrem de puternice și de rapide, cu o putere musculară înzecită, nu mai eram decât niște sălbăticiuni, prea vlăguiri ca să ne mai amintim care era felul nostru de viață înaintea stagiului la donjon... Lumea exterioară, în afara incintei lui, se estompase. Eu însumi ajunseseam să nu mă gândesc la altceva decât la mijlocul cel mai adecvat de a ucide un dușman cu mâna goală sau cu ajutorul vreunui obiect de folosință zilnică pe care l-aș transforma într-o armă redutabilă... Cu felul lor de a se purta, grosolan și aspru, Dietrich Lauterbach, Ghert Wussau-Pranghofer și ceilalți instructori se dovediseră a fi profesori inegalabili. În câteva săptămâni făcuseră din noi mașini aducătoare de moarte, capabili să înfruntăm și să învingem orice dușman...

— Când vom forma un adevărat corp de armată, îi vom putea antrena pe băieții noștri. Pentru moment, ne mulțumim cu minimum... e mai bine decât nimic! Ne-a spus *Hauptmann* când ne-a întrunit ca să ne aducă la cunoștință sfârșitul antrenamentului. Crearea unui corp SS! Acesta-i obiectivul spre care trebuie să se îndrepte energia voastră! O armată de soldați de elită, care nu se vor teme să privească moartea în față, pentru că nu vor vedea în ea un destin necruțător, ci o cale de a se transforma, ca să devină ceva mai mult și mai desăvârșit decât această marionetă, din carne și oase, pe care majoritatea oamenilor se mulțumesc s-o reprezinte! Pentru Germania! Pentru victorie!

Îmbrăcați pentru prima oară cu uniforma brună, cu brațul ridicat, am făcut salutul ritual și am jurat credință lui Hitler pe lama unei spade, ca în evul mediu, când erau investiți cavalerii. După câteva ore de la ceremonia respectivă ni s-a tatuat sub brațul drept grupa sanguină, în vederea înlesnirii operațiilor de transfuzie de sânge după bătălii crunte, pe care eram sortiți să le purtăm pentru patria și supraviețuirea rasei ariene...

În sfârșit, pe 16 decembrie 1931, la ora douăsprezece, pe o ninsoare mărunță, am urcat în Mercedesul lung pe care-l trimisese Heydrich ca să mă aducă înapoi. Thyssen conducea.

— Te-ai topit pe jumătate! mi-a spus el privindu-mă cu atenție prin retrovizor.

— Știu, Thyssen, știu... am mormăit, înainte de a mă înveli cu o cuvertură și de a adormi buștean pe bancheta din spate moale și netedă.

*

— Ei bine, Gäreksen, ai trecut probele strălucit. Raportul acestui prostănac bătrân de Wussau-Pranghofer este excelent. Citește și dumneata!

Heydrich îmi înmână o notă de evaluare a comportamentului meu la donjonul de instruire militară. Grafia lui neregulată trăda o slabă deprindere a artei scrierii. *Hauptmann* instructor își exprimase părerea în termenii următori:

Recrutul Gäreksen se bucură de o excelentă vitalitate fizică, fiind în măsură să-și sporească mult potențialul. A știut să dea dovadă de inițiativă, de curaj și de supunere, în cadrul unor exerciții grele. Apt să se arate la înălțimea unui grad înalt, într-o companie de luptă.

— E lapidar, am comentat eu, cu simplitate.

— La ce te așteptai din partea unui bătrân ostaș ca el? Să se exprime ca Goethe? Nu fii idiot, Gärensen. Pranghofer este cel mai bun instructor pe care-l avem în momentul de față. Îl cunosc bine, e zgârcit cu complimentele. A merita astfel de laude din partea lui e apanajul unor oameni foarte brutali... Mă bucur că te numeri printre ei. Asta ne convine de minune... Tocmai voiam să-ți spun...

— Ce anume?

— Heinrich Himmler te așteaptă chiar mâine. Să fii la ora zece la biroul lui. Să nu întârzii și să nu miroși a nicotină. El are un simț al mirosului foarte dezvoltat și nu poate să sufere mirosul de țigară!

În ziua aceea, după întrevvedereea cu Heydrich și pentru prima oară după patruzeci de zile m-am simțit aproape liber să fac ce doresc. Thyssen m-a condus la vastul apartament din centrul orașului și am făcut o baie bună, relaxându-mă îndelung, înainte de a mă repezi asupra prânzului pregătit de menajera mea. După aceea, cu o sticlă de șnaps în mână, înfășurat într-un halat lung de mătase, mi-am desfăcut bagajele, în timp ce ninsoarea cădea tot mai abundent pe străzile Munchen-ului. În valiza mea se afla uniformă de soldat SS de clasa întâi, pe care o adusesem de la donjonul din Bad Tbiz. Am pus-o pe umerășul de haine, în fața mea și am privit-o multă vreme, gândindu-mă cu jenă la uniformă agățată în dulapul lui Sașa Hornung. Eu, cu haina mea brună, el, cu haina lui militară de culoarea tutunului, amândoi purtând svastica pe braț, ce ne deosebea de acum înainte? Atât de puține lucruri... aproape nimic...

A doua zi, la ora zece fix am fost poftit să intru în biroul lui Heinrich Himmler. În uniformă, omul mărunțel întâlnit la familia Heydrich nu-mi părea mai impunător decât în civil. La treizeci și unu de ani, cu gușa și cu burta lui de funcționar, părea bătrân înainte de vreme. S-a arătat deosebit de amabil cu mine.

— Mi s-a raportat că micul stagiul pe care l-ați făcut la *Junkerschule* a fost încununat de succes. Mă bucur, am simțit imediat că dumneavoastră sunteți un om remarcabil, domnule Gäremsen. Acum sunteți într-adevăr unul dintre ai noștri și a sosit momentul să vă răsplătim. Să spunem, că, pentru început, vă ridic la gradul de *Hauptmann*. Evident, e doar un început pentru un om de valoarea dumneavoastră. Pe urmă, vă cer să părăsiți postul pe care-l dețineți la universitate. Am mare nevoie de serviciile dumneavoastră și mă tem că nu veți putea face față acestor două cariere!... Dar nu vă faceți griji, îndată ce vom ajunge la putere veți putea să reluați cursurile și să predați, dacă doriți, după dispoziția inimii. Pentru dumneavoastră am în vedere postul de rector. Fără doar și poate, vă acordăm cetățenia germană. Va fi doar o formalitate. Până atunci veți lucra în cabinetul meu personal, alături de Willigut și de Hielscher. Îi cunoașteți deja, vă aduceți aminte. Spre deosebire de dumneavoastră nu am reușit încă să-l conving pe Hielscher să intre în rândurile noastre. Este un colaborator minunat dar rămâne un civil. Nu are nicio importanță! Sunt sigur că toți trei veți face o muncă excepțională. Willigut vă va spune ce aștept de la dumneavoastră. Haide, Gäremsen, la lucru!

Lipindu-mi călcâiele pentru salut, așa cum învățasem la Bad Tbiz, am plecat din biroul lui Himmler. Când am ieșit, mă aștepta un bărbat, un ofițer de administrație însărcinat

să-mi remită noul grad și să pună la punct câteva formalități.

— Aveți aici un bun croitor. Aveți nevoie de o uniformă de ofițer, pe măsura dumneavoastră. La fel cizmele... Două perechi, model standard. Nu aveți de plătit, totul este pe cheltuiala partidului... Duceți-vă degrabă ca să vi se livreze când începeți munca în noul dumneavoastră birou...

Noul meu birou! Ce denumire pompoasă pentru o încăpere mică, umedă și întunecoasă, o cameră cu plafonul jos, cu tapetul rupt, la parterul unei clădiri sordide pe care oricare om de bun simț ar fi socotit-o o magherniță, cu parchetul umflat și deformat din cauza umezelii, cu ușile care nu se închideau și sobele cu cărbuni care trăgeau atât de prost încât era mai înțelept să nu se aprindă. Clădirea se bucurase totuși și de zile mai bune, înainte de război, când era încă Vier Jahreszeiten Hotel, cu o bună reputație pe lângă secretarii notarilor englezi. Iată unde mi-am început strălucita carieră de nazist!

— Vom dispune în curând de palate și de temple în care vom aduce slavă zeilor noștri, dragă Gäreisen...

Până atunci trebuie să trecem prin faza de asceză: privare absolută de bunurile lumești!

În afara tendinței sale categorice de a neglija folosirea săpunului, Hielscher nu era rău, era un tip destul de cumsecade. Cu el aveam mai mult de-a face, căci Willigut mă evita în mod fățiș. Prima misiune încredințată de Himmler a constat în crearea cât mai rapid a unui puternic cadru simbolic pentru SS. Trebuia să definim o mistică destul de elocventă și de avântată ca să înflăcăreze spiritele și destul de bine implântată în realitatea istorică ca să țină piept criticelor lansate de adversarii noștri și să spulbere învinuirea lor de artificialitate. Din întâmplare, de la sfârșitul secolului al XIX-lea Germania trecuse prin

perioada de exaltare a culturii sale populare tradiționale. Nu era o noutate care apărea brusc la orizont. În toată țara, înainte de război, mulți oameni se alăturaseră mișcărilor *Volkisch*. Acele organizații de tineret comparabile cu cercetășia anglo-saxonă, dar mult mai implicate în întoarcerea la un mod de viață rural, păgân și deschizător de drumuri. Pregătit de multe decenii, sufletul german dorea să se deschidă, ascultând cânturile străvechilor zei.

Trebuie să mărturisesc că această muncă m-a pasionat infinit mai mult decât cercetările mele și cursurile de la universitate. Dacă Willigut era un șarlatan, confundând fără sfială panteonul saxon cu cel scandinav, neglijând diferențele enorme între diferitele epoci ale alfabetului runic, Hielscher era un adevărat savant, antropolog, filolog, istoric și vizionar. Ne-am înțeles foarte bine. În câteva săptămâni am stabilit amândoi liniile directoare în simbolistica ordinului, începând cu justificarea imaginilor alese, în fond, într-un fel empiric și intuitiv.

— De ce figurează capul de mort pe emblemele noastre? am întrebat.

— Pentru că a reprezentat din totdeauna simbolul celor care s-au desprins îndeajuns de lumea percepută prin simțuri, ca să nu mai pună în centrul existenței satisfacerea nevoilor lor materiale. Gândiți-vă la meditația impusă francmasonilor în cabinetul lor de curiozități, întovărășiți doar de un craniu uman și de un pumn de sare într-o cupelă. Gândiți-vă și la frăția *Skull and Bones* a studenților din Yale. Gândiți-vă și la deșertăciunile pictorilor baroci, cu sfinții aceia meditând în fața unui schelet...

— Și culoarea neagră?

— Aceeași semnificație. Este culoarea sacerdotală și alchimică a celor care au curajul de a merge până la

capătul propriei lor ființe și care dintr-o otravă fac balsam...

— *Pharmakdn!* am spus eu, cu gândul la acea figură folosită de Platon pentru a desemna o substanță mortală pentru unii, curativă pentru alții...

— Exact, Gărensen. Dar te rog fără prea multe referințe filosofice deșarte... *Facere docet philosophia. Non dicere.*

— «Filosofia ne învață să acționăm. Nu să vorbim.» Seneca, *Scrisoarea a XX-a către Lucilius!*

*Perinde ac cadaver*¹⁸

Păstrez o amintire deosebit de confuză despre ultimele zile ale anului 1931. Oboseala nervoasă și fizică acumulată în cursul stagiului la donjon pot explica cumva această încâlceală de fapte și de cuvinte, de întâlniri și de gânduri care mi-au structurat viața atunci. De asemenea, se prea poate – și chiar mai sigur – să fi făcut abstracție în mod deliberat de perioada în care, sfâșiat de sentimente contrare, între exaltarea năvalnică generată de munca mea alături de Hielscher și impresia apăsătoare de a fi o marionetă în mâinile lui Heydrich, nu mai știam dacă în cele din urmă îmi alesesem în mod liber destinul sau nu mai eram decât un sclav docil, resemnat din slăbiciune să slujesc interese superioare. Cred că n-am trăit mai intens sfâșierea lăuntrică a ființei mele decât în ziua în care Heydrich m-a autorizat să mă întorc la Oslo, pentru câteva zile.

— Nu doresc să-ți schimbi obiceiurile, Gârensens, îmi spuse *Sturmfuhrer-ul*. Peste câteva zile va fi solstițiul de iarnă și va începe Crăciunul. Himmler se retrage și el la țară. Toate serviciile SS vor fi închise. Profită de această perioadă și du-te să-ți vezi familia. Îți va fi de folos: beneficiind acum de puțin timp liber, te vei concentra mai intens în lunile următoare. Pe urmă, dacă ai avea proasta inspirație de a uita drumul de întoarcere, aș alia acest lucru foarte repede. Poți să fii sigur că te-aș aduce înhățat de gât și s-ar putea să nu-ți prea placă...

Am mormăit câteva vagi cuvinte de mulțumire înainte de a pleca; m-am întors acasă, mi-am pus un costum civil, mi-am făcut valiza și am întins-o, cu primul tren...

---

¹⁸ În *I. Latină*, întocmai ca un cadavru (n. Trad.).

Nu mai știu cum s-a întâmplat, poate după două sau trei ore de când părăsisem Munchen-ul. Eram singur în compartiment și priveam zborul fulgilor de nea peste o pădure. Cu toate acestea, norii lăsau să se întrevadă raze fine de un galben pal, așa cum le trimite uneori soarele de iarnă. Am înțeles că plecarea înseamnă o capcană. Știam că dacă aveam neșansa de a trece frontiera și de a mă întoarce la Oslo, nu aș fi avut niciodată tăria de a reveni în Germania. Condamnat să pândesc ivirea ucigașilor pe care mi i-ar fi trimis Heydrich, fără îndoială, eram sortit să fiu veșnic un fugar, constrâns să-mi petrec restul vieții în exil, să trăiesc cu spaimă... Era peste puterile mele! Am coborât la prima stație, un orașel mohorât, de la care mi-a rămas doar amintirea groaznicei duhori de carne moartă, răspândită de abatoarele industriale situate în fața gării. Acolo, abătut, stând la bufet în așteptarea trenului spre Munchen, l-am văzut pe binevoitorul Thyssen apropiindu-se de mine.

— Vă întoarceți? Cred că aveți dreptate. *Sturmfuhrer-ul* nostru va fi încântat să afle de hotărârea dumneavoastră.

— Mi-a fost milă de dumneata, Thyssen. Zece zile petrecute la Oslo supraveghindu-mă. Ar fi fost prea mult! Am spus, schițând un zâmbet, dar fără a reuși să maschez tristețea glasului meu.

Thyssen Matschl mă bătu părintește pe umăr și se duse să telefoneze. Ceva mai târziu, o mașină Horch lungă și confortabilă sosi ca să ne aducă la München. În noaptea aceea, întorcându-mă în apartamentul meu, singur, vrednic de milă, abătut, m-am hotărât să mă îmbăt cu vin...

Anul 1932 a fost unul greu pentru SS. Nici Himmler, nici Heydrich nu reușeau să-și mute pionii cum ar fi vrut. Chiar dacă viitorului *Reichsfuhrer* i se încredințase, în

ianuarie, conducerea centralei partidului de la München, unde mi-am stabilit și eu biroul, se bătea pasul pe loc, după cât se părea, în lungul drum drept, ascendent, care ducea la dominarea politică a Germaniei. La începutul lunii martie s-a ivit o problemă tulbure, a unui complot intern vizând destabilizarea poziției lui Rohm, prin dezvăluirea publică a inversiunii sale sexuale; toată urzeala aceasta, prost condusă, nu a dus la nimic tangibil. Heydrich, care-l detesta pe șeful SA și pe care-l bănuiam că fusese instigatorul atacului, suportă cu greu eșecul. Odată, când i-am prezentat raportul săptămânal cu privire la activitatea pe care o desfășurăm pe lângă Himmler, el a prezis apropiata cădere a casei Rohm.

— E o luptă pe viață și pe moarte, între SA și SS. Dacă le-o luăm înainte, porcul ăsta bătrân ar putea să ceară eliminarea noastră, pe deplin... Asta nu trebuie, nu *poate* să se întâmple!

Evocarea celor din SA m-a făcut să mă gândesc la Sașa Homung. Ce mai făcuse de când îl văzusem ultima oară, cu câteva zile înainte de plecarea mea la Bad Tbiz? Își mai ținea cursurile de geografie la universitate? Mai purta uniforma brună? După ce am petrecut săptămâni întregi evitând să ies de teamă că-l voi întâlni, am avut chef să stau cu el de vorbă. În afara faptului că nu mai suportam izolarea în care mă închisesem de bună-voie, conștiința mea îmi dicta să-l previn că se pregătea o ciocnire între cele două organizații ale noastre. Într-o seară, îmbrăcat civil, am sunat la ușa familiei dar un servitor mi-a spus că părăsise Munchen-ul, în urmă cu câteva săptămâni și că avea de gând să rămână în străinătate mai multă vreme. Această plecare neașteptată m-a ușurat. Era mai bine pentru Homung să se afle departe de Germania, atunci când se vor declanșa ostilitățile fățiș.

Cât despre mine, mi-am reluat tabieturile la *Blauer Hase* unde îmi cheltuiam banii prostește, făcând cadouri costisitoare prostituatelor mele favorite. Solda mea oficială era de patru sute de mărci, dar contau cele o mie de mărci suplimentare, pe care mi le acorda Heydrich, ca să fiu agent dublu, pe lângă Himmler. Astfel, am trăit tot anul în lux și bogăție, cheltuind în neștire ca să pot uita în ce măsură mi-era rușine de situația în care mă băgasem. Fără prieteni adevărați, în acea țară străină, pradă frământărilor pe care nu le înțelegeam bine, înconjurat de personalități strălucite din punct de vedere intelectual, dar crude și măcinate de ambiție, îmi găseam tot mai mult refugiul în băutură și în roadele pământului. În câteva luni, silueta mea s-a schimbat, m-am îngrășat și am devenit puhav. Faptul de a mă privi în oglindă, ca să mă rad, devenise o încercare penibilă, tot mai greu de îndurat. Mă afundam într-o delăsare, un fel de neglijență care nu-mi era proprie și care îmi sporea proasta dispoziție. Când, lângă mine, erau familii întregi care nu puseseră gura pe carne sau pe fructe de luni de zile, eu simțeam o plăcere malefică să-mi distrug corpul cu tot felul de excese... în afara cheltuielilor cu prostituatele, am făcut multe cheltuieli nesăbuite. În luna mai 1932, am achiziționat un Mercedes roșu extrem de vulgar, rapid și greoi, în care am plimbat două sau trei bambine de la *Blauer Hase*, pentru o partidă de sex, la țară... Deseori eram prea beat ca să le aduc acasă și tocmai aceste puștance mă conduceau până acasă; eu, prin ceața amețelii mele etilice, le auzeam cum își băteau joc de epava care eram...

Într-o bună zi acest vis urât luă sfârșit. Am dat afară cele două prostituate pe care le-am găsit în patul meu când m-am trezit, mi-am făcut cel mai lung și cel mai mare duș din viața mea, am golit toate sticlele de băutură la chiuvetă,

am revândut mașina de parvenit pe care avusesem proasta inspirație s-o cumpăr și i-am cerut lui Heydrich permisiunea de a mă antrena la scrimă, împreună cu el, de trei ori pe săptămână.

— Am nevoie de mișcare, i-am explicat *Sturmfuhrer-ului*. Wussau-Pranghofer mi-a arătat câteva pase interesante pe care aș vrea să le analizez. Mânuirea săbiei îmi va face bine.

— Reacționezi la timp, Gărensen. Eram chiar pe punctul de a-ți impune un al doilea stagiu la donjon. În ultima vreme ai pus grăsime. Asta nu-mi place... După părerea mea, e imposibil să gândești drept cu o burtă rotundă! Ne-am înțeles, te iau la sala de antrenament. Vom mai face și călărie. Călăria și scrima! Un gentilom care-și merită numele ar trebui să le practice toată viața!...

În 1932, de la începutul verii l-am însoțit cu regularitate pe Heydrich la orele de exerciții fizice, pe care și le impunea. Spadasin redutabil, avea, de asemenea, o înțelegere înnăscută față de cai, pe care-i admira și-i respecta sincer. În câteva săptămâni, am scăpat de surplusul de greutate și mi-am regăsit vitalitatea. Trupul meu și-a recăpătat musculatura iar mintea mea și-a regăsit facultățile intelectuale. Criza trecuse. Cu toate acestea nu mai eram același Thorun. În sufletul meu intervenise o schimbare. Îmi acceptasem destinul, găseam un echilibru în această acceptare și aș putea spune chiar, o fărâmbă din acea pace lăuntrică după care tânjisem mereu, dar de care nu avusesem parte până acum. Împăcat cu mine însumi, am avut curajul să le scriu părinților mei. În lunga mea scrisoare de explicație cuvintele pe care le-am folosit erau sincere și încă în ziua de azi nu le reneg... *Perinde ac cadaver*, «întocmai ca un cadavru» era consemnul dat de Sfântul Ignățiu de Loyola, vrând să spună, supunere

absolută, pe care membrii din ordinul iezuiților o datorau superiorilor lor... Astfel m-am desemnat să trăiesc, neluând în seamă restricția pe care înțeleptul spaniol o folosisese, ca să-și îndulcească porunca: *perinde ac cadaver sed im omnibus ubi peccatum non cemeretur*, «cu aparența unui cadavru, dar în toate lucrurile în care nu se vede vreun păcat...»

*

— Hitler se îndârjește să ceară victoria prin intermediul urnelor, vociferă Karl Maria Willigut, întorcându-se de la o masă îmbelșugată, stropită cu vin bun, la care luaseră parte nu mai știu ce trepăduși ai partidului. Victoria prin urne! Când nouă ne era mai ușor să-l atribuim victoria prin rune! Runele! Mai puternice decât urnele! Înțelegeți? Urne și rune! E comic! Comic!

Dezolați, Hielscher și cu mine ne-am uitat unul la altul, înainte de a culca bătrânul cu forța pe o sofa. I-am scos ghetrele și pantofii și l-am lăsat să-i treacă mahmureala.

În timp ce îl auzeam fredonând vechi cântece deocheate, în camera alăturată, Hielscher luă un aer grav ca să-mi spună:

— Îmi vine greu să mărturisesc, Garensen, că NSDAP adună prea mulți oameni mediocri ca să nu sfârșească prost... îndată ce vor pune mâna pe șefie, acești oameni de nimic se vor sfâșia pentru o firimitură de putere și toate acestea se vor face cu trădări și convulsii sociale. Mă întreb dacă nu e cazul să părăsesc corabia înainte de a fi prea târziu. Sincer să fiu, n-am înțeles niciodată angajamentul dumitale. O persoană impunătoare, deosebită, ca dumneata nu ar trebui să se compromită făcând politică. E întotdeauna un joc din care unul e înșelat, amăgit... Eu nu mai suport...

Am oftat. Știam prea bine, dar, spre deosebire de el, nu eram liber să fac ce cred de cuviință. Fără nicio explicație, Hielscher a dispărut efectiv, un timp. Himmler se înfurie cumplit, iar Willigut, profită, bineînțeles, de acest abandon ca să se apropie și mai mult de șeful SS-ului.

— Fii atent, Garensen, să nu fi eclipsat, mă preveni Heydrich când lăsarăm caii la pas, după un galop matinal în parcul Nympherburg. Mai cu seamă nu te lăsa călcat în picioare de Willigut. Asigură-ți o poziție pe lângă Himmler. Acum ori niciodată e momentul. Aici tensiunea crește. Toată lumea își pregătește titlurile înainte de a ajunge la putere... Nu mai e decât o chestiune de săptămâni. Va începe o muncă serioasă! Efectiv, evenimentele s-au precipitat... în ianuarie 1933, NSDAP ajunse la putere. Hitler obținut funcția supremă, prin intermediul urnelor, așa cum dorise. După o mișcare revendicativă de peste zece ani, partidul nazist avea să conducă țara, în sfârșit! Cu toate acestea, decepția a fost cruntă la centrul SS. Dintre toți colaboratorii lui Hitler, ofițerii superiori din SS erau cei mai dezavantajați în cadrul instanțelor politice ce se înfiripau. După ce se zbatuse cu ardoare, Himmler nu obținuse nimic, nici măcar un mic portofoliu! Nu am fost informat în privința mașinațiilor care au fost puse la cale și a alianțelor pecetluite atunci, într-o formă mai mult sau mai puțin fățișă, între diferiții baroni ai partidului. Nu am putut discerne decât vâlva, rumoarea. După cum preconizase Hielscher au avut loc răsturnări ale situației, trădări... Bavarezii nu se încredeau în prusaci, după cum nici SA nu se bizuia pe SS, pe când adepții «revoluției naționale» cu tentă socialistă disprețuiau obsesiile doctrinarilor rasismului de stat...

Privit din afară, NSDAP se prezenta ca un monolit, cu o structură limpede, perfect sudată. În realitate era o

adunare în care nu exista nici ordine, nici autoritate, un conglomerat de diferite sultanate jalnice, în care favorurile și veniturile obținute în urma unei funcții lucrative erau monedă curentă.

Asemenea unei haite de câini năpustite asupra unui os dorit de multă vreme, naziștii își iroseau forțele în certuri interne continue. Chiar și în sânul SS, poziția lui Himmler nu mai era necontestată. Protejat de Hermann Goring, un anumit Kurt Daluge fusese numit comandant suprem al Prusiei. Plin de importanță, aspirând să-l înlăture pe Himmler de la funcția supremă pe care o avea în Ordinul fascist, se răzvrătise fățiș împotriva superiorului său... Heydrich fusese trimis la Berlin cu mare urgență, ca să-l cheme la ordine, dar fu constrâns să renunțe, în fața amenințărilor fizice foarte concrete făcute de polițaii lui Daluge și Göring.

— Daluge reprezintă o problemă artificială, generată de împrejurări, se consolase Heydrich. Să reacționăm ca niște strategii, nu ca tacticieni influențați de epifenomene. Pentru moment, să-i lăsăm să se sfâșie, îl sfătuipe el pe Himmler la întoarcere, la Munchen. Faptul că nu am fost convocați la Berlin e o șansă, astfel rămânem integri. Îndată ce cancelarul Hitler își va da seama de nocivitatea anturajului său, va recurge la serviciile noastre, ca să curățăm grajdurile lui Augias... Nu-i așa, Gäreansen?

— Fără nicio îndoială, cu condiția să-și mai reamintească de existența noastră!

— Există mijloace ca să i-o amintim, presupun, sugerase Himmler, perfid. Studiază problema asta, Gäreansen, va fi o diversiune în munca dumitale de expert în vechimi. Sunt curios să știu cât îți poate pielea în domeniul politicii adevărate!

După ce își savurase coniacul, Heydrich închinase, cu discreție, un pahar în cinstea mea. Ocazia de a mă arăta la înălțimea așteptărilor, de a străluci în fața lui Himmler era prea ispititoare... El vorbise despre «politica adevărată», pe care alții ar fi calificat-o drept «viclenie» sau mai bine zi «machiavelism»...

M-am dovedit mult mai înzestrat decât bănuiam în noul joc ce mi se propunea. Îmi amintesc foarte bine că detaliile planului au fost elaborate în cursul unei ore de scrimă cu Heydrich, care fusese promovat și devenise *Standartenfuhrer*. Sub pretextul antrenamentului ne vedeam aproape zilnic, la data aceea. Într-o zi călăream, în zorii zilei, înainte de a începe lucrul, iar a doua zi seara, ne întâlneam la sala de scrimă, pe care maestrul nostru o lăsa deschisă pentru noi.

Acolo, în acel cadru, cu lambriuri și oglinzi reflectând pasele noastre, am elaborat ceea ce avea să devină prima operațiune de teren la care am participat vreodată... Oh!

Nu a fost ceva nemaipomenit, din moment ce era vorba despre conceperea unei presupuse amenințări de atentat la viața cancelarului.

— Fii precaut, Gäreksen! mă avertiză Heydrich atingându-mi masca cu vârful spadei, o lovitură extrem de precisă pe care am izbutit s-o evit cu prețul unei dureroase torsiuni a bazinului. Ce propui e o operă clasică a manipulării. Prin urmare, nu tolerează mediocritate. Ai tot sprijinul meu în privința acestei operațiuni care poate aduce beneficii însemnate celor din SS. Pregătește temeinic povestea asta, Thyssen te va ajuta...

În câteva seri, Thyssen și cu mine am pregătit un dosar complet care specifica, punct cu punct, etapele scenariului. Heydrich a analizat o zi întreagă notele noastre, ne-a pus

multe întrebări, ne-a cerut să corectăm câteva amănunte și în cele din urmă a validat munca noastră.

— Prezintă dosarul ăsta lui Himmler. Cred că va fi încântat de această înscenare...

Totul s-a desfășurat așa cum doream, repede și eficient. În ziua stabilită, serviciile competente ale lui Himmler – elocvent manipulate, bineînțeles – au descoperit la Berlin un plan de atentat cu grenadă, împotriva Fuhrer-ului. Trei agenți sovietici, a căror incompetență crasă era notorie și pe care o descoperisem de multă vreme, au fost sacrificați pe altarul cauzei... Datorită dovezilor pe care la fabricaserăm, bieții oameni au fost învinuiți de complot, atentând la viața lui Hitler. După o detenție scurtă în închisorile berlineze au fost expulzați, trimiși la Moscova, cu complimente din partea SD. Himmler a făcut tot posibilul ca să aducă la cunoștință tuturor competența extraordinară de care au dat dovadă agenții săi. Hitler în persoană îi mulțumi călduros. Paranoia lui înnăscută, amplificată de acest eveniment, îl determinase să ceară SS să asigure de acum înainte paza sa personală. Himmler nu mai putea de bucurie; Heydrich zâmbi.

— I-I vom da pe Sepp Dietrich. Îi plac încăierările; e un bătauș pe cinste și ne este foarte devotat, propuse *Standartenfuhrer*.

Fără să-și dea seama, Heydrich făcuse o alegere cu urmări spectaculoase, întrucât Sepp Dietrich și grupul său de o sută douăzeci de oameni a fost atât de mult apreciat de cancelar, încât acesta le-a atribuit altă structură, din septembrie 1933, transformând-o în Leibstandarte SS Adolf Hitler, germenul viitoarei Waffen SS, rivala fanatizată a armatei regulate... Această faptă de vitejie m-a făcut să urc fulgerător în ierarhia SS. Din simplu *Hauptmann* am fost

avansat la gradul de *Obersturmfuhrer* și mai cu seamă mi-am câștigat și mai mult aprecierea lui Himmler.

— Va trebui să-ți găsim o ocupație demnă de dumneata, dragul meu, mi-a spus el părintește. Simt că lucrurile vor evolua în sensul cel bun... îndată ce se va limpezi situația, ne vom ocupa de cariera dumată... Gândește-te la ce ți-ar plăcea și dă-mi o sugestie...

Evoluția situației? Bineînțeles, voia să spună că era vorba de eliminarea lui Rohm și a SA. Ne gândeam la sfârșitul anului 1933 și, mai mult decât în oricare alt moment, un război intern măcina cadrele NSDAP, ridicându-i pe unii împotriva altora.

— Așadar Himmler e încredințat de victoria finală a SS? se entuziasmă Heydrich. Are dreptate! Și eu am avut această intuiție atunci când toate aparențele erau împotriva noastră. Acum, mai mult decât în oricare alt -

moment, sunt convins că ne vom arăta superiori și-i vom elimina pe dușmanii noștri! Dacă îți va cere să te gândești la postul pe care-l dorești, când vom ajunge în culmea gloriei, îți voi face o propunere amuzantă...

*

Înainte de realizarea viselor de glorie ale lui Himmler și ale lui Heydrich, armata celor cinci sute de mii de oameni din SA reprezintă un obstacol serios. În cea mai mare taină, cei doi bărbați de stat au luat legătura cu statul major al Reichswehr, în vederea luării unei hotărâri oficiale în privința lui Rohm. Lunile aprilie și mai 1934 au fost consacrate adunării unor numeroase dovezi cu scopul de a-i convinge pe cei nehotărâți de nocivitatea miliției brune. Câteva elemente SA care-și schimbaseră opțiunile politice ne-au pus la dispoziție câteva documente referitoare la depozite de arme clandestine sau ne-au relatat cuvintele rostite la un prânz, având un caracter tendențios abia

perceptibil. Strânsul dovezilor nu era strălucit, dar Heydrich nu se neliniști. Bucurându-se de sprijinul generalilor de armată, reuși să-l convingă pe puternicul Göring că venise momentul să dea lovitura de grație, pentru salvarea partidului sfâșiat de frământări interne. Atrăși de mirosul sângelui, marii industriași, în frunte cu Gustav Krupp, au intrat în joc:

— SA exaltă un fel de bolșevism până și în uzinele noastre! Ei incită pe muncitori împotriva noastră! E intolerabil!

— Liniștiți-vă. I-a răspuns Himmler. În curând vom reglementa definitiv această problemă...

Timp de câteva săptămâni, lumea a conspirat vizând distrugerea milițienilor, iară ca oamenii lui Rohm să bănuiască că se urzea împotriva lor. Lista oamenilor indezirabili se lungea mereu, depășind cadrul strict al SA. Hitler se prelua de nevinovăție. Nici nu aproba acțiunea, nici n-o dezaproba, lăsa evenimentele să se desfășoare în voia lor, contrariat doar când, cu ocazia unei conferințe diplomatice la Veneția, Mussolini îl sfătuisese să facă ordine în propriul lui partid, înainte de a se erija în îndrumător! În sfârșit s-au făcut toate pregătirile. Lansat chiar de Himmler, zvonul unui puci atribuit în mod neîntemeiat celor de la SA, a pus paie pe foc. Convinși de probele tendențioase deținute de șeful de la SS, Hitler luă hotărârea de a pune capăt acestei situații. În zori, cu pistolul la brâu, s-a dus să-l ridice pe Rohm, din hanul bavarez în care dormea alături de iubiții lui. Această arestare a dat semnalul de începere a unei mari epurări. Organizată cu multă dibăcie de Heydrich, baia de sânge a cuprins toate provinciile germane...

La casa brună, unde se stabilise momentan Hitler, toată lumea se bătea pentru privilegiul de a-l ucide pe Rohm,

deținut în carcera 474 a închisorii muncheneze din Stadelheim. Hess, da, Rudolf Hess în persoană, pe care-l cunoscusem odinioară atât de placid și de doct în tovărășia lui Haushofer, nu mai arunca decât cuvinte de ură și de condamnare la moarte și cerea dreptul de a-i da el însuși lovitura finală! De la cei mai culți la cei mai simpli, de la cei mai rafinați la cei mai brutali, toți erau cuprinși de o nebunie ucigașă care s-a domolit abia după anunțarea morții lui Rohm, executat în mod nedemn în carceră, de către SS... Atunci, din toate cazărmile Reichswehr-ului, se auzi un „ura” sonor și vesel. Ofițerii de stat-major s-au felicitat, socotind că au scăpat de un dușman de moarte. Burghezii din Berlin și din Hamburg, bancherii din Hanovra și din Potsdam și-au desfăcut nodul de la cravată ca să respire mai bine și să se bucure – așa credeau ei – de un aer care devenise brusc mult mai curat, ca să nu mai fie respirat decât de combatanții în cămașă brună. Himmler și Heydrich nu au serbat evenimentul bând șampanie. Fața lor era crispată și buzele lor nu schițau niciun zâmbet.

Victorioși erau, fericiți de biruință mai mult decât oricare alt cetățean al Germaniei. Dar de pe acum visele lor îi duceau pe culmi mai înalte, spre vise mai grandioase, spre orizonturi mai fabuloase... Fiare sălbatice și totodată vizionare, acum nimic nu-i mai putea opri...

Corabia nebunilor

— Constat că sunt specificate cele mai mici detalii, mi-a spus Heydrich. Nu mai rămâne decât să-i găsim un nume care să sune bine...

— M-am gândit la asta; ce părere aveți despre *Ahnenerbe* ¹⁹ *Forschungs und Lehrgemeinschaft*? i-am răspuns eu, grav.

— Societatea de cercetare a moștenirii străbunilor? Excelent, Garensen. Este totodată inofensiv pentru cei care nu dau atenție și foarte explicit pentru ceilalți. Fie Ahnenerbe! Hotărăște o întâlnire cu Himmler...

Berlin, ianuarie 1935. Situația se schimbase destul de mult, de la „Noaptea cuțitelor lungi” și eliminarea SA. În sfârșit, Himmler obținuse ce voia. Numit *Reichsführer*, fusese chemat în capitală, alături de cancelar. Fiind de acum încolo șeful de necontestat al SS, știa că puterea sa crește pe zi ce trece. Colaboratorii săi cei mai apropiați fuseseră răsplătiți pentru fidelitatea lor. Nu uitase nimic din promisiunea pe care mi-o făcuse, de a se ocupa personal de cariera mea.

— Te-ai gândit vreodată cu toată seriozitatea la locul pe care dorești să-l ocupi printre noi? m-a întrebat el într-o dimineață, pe când intram pentru prima oară în noul său birou.

— Da, *Reichsführer*. Vreau să vă prezint un proiect.

Dintr-o servietă de piele, gravată cu dublă rună Sowilo, am scos un dosar gros pe care l-am înmânat, respectuos, superiorului meu. Potrivindu-și ochelarii cu lentile rotunde pe nasul său prea scurt, Himmler citi pagina de introducere. Evident, ignora faptul că adevăratul instigator

---

¹⁹ *Ahnenerbe* – grup de studiu nazist, autointitulat „societate de studiu al istoriei antice intelectuale”. Scopul era studiul antropologiei și al istoriei culturale a rasei ariene.

al documentului nu era nimeni altul decât Reinhard Heydrich în persoană.

— Un institut consacrat moștenirii străbunilor... Interesant... în câteva cuvinte, expune-mi proiectul dumitale.

— Dacă îi acceptați principiul călăuzitor, Ahnenerbe se va consacra cercetării științifice în sensul cel mai larg al termenului. Am înregistrat vreo cincizeci de domenii de studiu prezentând un interes deosebit pentru pregătirea culturală, politică, economică și militară a regimului. O mare parte a cercetărilor va fi destinată aprofundării simbolismului nordic, așa cum am început s-o facem, împreună cu Willigut. Mă gândesc la sistematizarea acestor lucrări; cred că ar trebui să constituie o materie definitorie pentru școala de cadre. Pentru moralul oamenilor și pentru eficiența lor pe teren este esențial să fie încredințați de măreția și de vechimea civilizației germane, chiar de înțâietatea ei. Trebuie să combatem cei două mii de ani de minciună, care ne-au făcut să credem în esența exclusiv mediteraneană a culturii. A sosit momentul restabilirii adevărului, a înfățișării mai corecte a acestui segment al istoriei. Lucrul acesta va impulsiona trupele noastre spre îndeplinirea misiunii lor și le va pune la dispoziție armele intelectuale de care au nevoie pentru a combate subversiunea...

— Te aprob întru totul.

— Dar nu trebuie să ne oprim aici. Pentru mine e neapărat necesar să ne extindem competențele, abordând domenii încă puțin cunoscute sau pe nedrept disprețuite dar care, dacă ar fi cercetate corect, ar fi posibil să ne confere o superioritate hotărâtoare asupra rivalilor noștri.

— La ce te-ai gândit, exact?

— La subiecte tot atât de diverse cum sunt și facilitățile *supranaturale* ale corpului uman sau la campanii de săpături arheologice pe situri de mare valoare a civilizației... De exemplu, mă gândesc la Mexic, unde ar fi extrem de avantajos să le-o luăm înainte americanilor, atât din punct de vedere cultural cât și politic... De asemenea, putem să luăm în considerare Orientul Mijlociu, precum și India, ca să rivalizăm cu englezii, și chiar cu Tibetul ca să luăm poziție în fața chinezilor. Mă gândesc la echipe compuse jumătate din arheologi autentici și jumătate din spioni ai SD Ausland... în rezumat: Ahnenerbe trebuie să se specializeze în *toate* ramurile științei, de obicei neglijate de felul de gândire clasic!

— Luând-o pe drumuri colaterale, vom descoperi căile cele mai scurte spre o putere regenerată pe care adversarii noștri nu vor fi în măsură s-o combată!

— Pasionant! Pasionant! S-a entuziasmat Himmler. Dar dați-mi un exemplu concret!

— Ați auzit de fenomenul de transmitere a gândurilor, de exemplu. Este foarte la modă în cabaretele din Berlin...

— Vorbești despre magicianul Hanussen?

— Întocmai, *Reichsführer*. Acum câteva zile m-am dus și eu să-l văd. Numărul lui e impresionant.

Să ne închipuim că acest talent e real, în loc să fie un simplu divertisment. În cazul acesta ar putea fi folosit ca o metodă de transmisie secretă ideală, întru totul inviolabilă între... să zicem... un submarin și baza sa!

— Prin urmare, fiecare submarin ar lua la bord un clarvăzător?

— De ce nu? Dacă reușim să studiem fenomenul și să-l stăpânim, niciun agent dușman nu va fi capabil să intercepteze acest tip de informație. Iată un exemplu de

punere în practică extrem de concretă a cercetărilor pe care le-ar întreprinde Ahnenerbe!

— Da, văd... Mărturisesc că ideea dumitale e excelentă și deschide perspective neașteptate. Îți dau acordul meu de principiu pentru crearea acestui institut... Sunt nerăbdător să cunosc cele dintâi rezultate pe care le vei obține. Cu palmele umede, cu tâmpile zvâcnind, înfierbântate am ieșit istovit după această întrevedere, mult mai mult decât fusesem după un marș forțat prin mlaștini, în urletele poruncitoare ale lui Dietrich Lauterbach. După cina la familia Heydrich, în 1931, și elaborarea falsului atentat împotriva cancelarului, în 1933, era a treia oară în care izbuteam să-l cuceresc pe Himmler.

— Sunt extrem de mulțumit de dumneata, Gäreisen, mi-a spus Heydrich după ce i-am relatat conversația mea cu *Reichsführer* -ul. Mi-a trebuit timp dar în sfârșit te-am plasat acolo unde voiam să fii. Da! Exact așa cum am prevăzut de la început! Pe căsuța strategică care ne va permite să avem un ascendent asupra lui Himmler! Cufundă-l în delirurile lui. Angajează magi, vizionari, rebuturi intelectuale cu idei fixe. Nu pregeta, trebuie scos în evidență ridicolul acestui institut. Prin ricoșeu acest lucru va face să pălească imaginea micului crescător de pui din Waltrudering și îl va destabiliza în sânul partidului. Va pierde încrederea lui Hitler... Dar fii atent, nu te pune în evidență: fii eminența cenușie la Ahnenerbe, nu directorul activității intelectuale, expus privirilor și criticilor. Alege fuzibilia care vor exploda în locul dumitale, când va lua sfârșit această partidă. Mi-aș reproșa că te sacrific înainte de a începe alta...

*

Constituirea echipei mele nu mi-a cerut un efort deosebit.

De când am început să lucrez pentru Heydrich, am consacrat o mare parte a timpului meu de lucru redactării unor fișe informative cu privire la un mare număr de exaltați pe care-i întâlnisem pe culoarele Casei Brune. Cu ajutorul unor informații suplimentare, culese de alte echipe ale SD, baza mea de date despre cei mai dubioși indivizi ai acelei vremi era destul de completă. Dintr-o selecție riguroasă, în cele din urmă s-au menționat doi sau trei halucinanți incurabili, SS Wolfram Sievers fiind cel dintâi. Era un tip slab cu privirea neliniștită, mereu nervos, lovindu-se de toate ușile, stângaci cronic și mare spărgător de diferite obiecte. Făcusem cunoștință cu el prin intermediul lui Hielscher pe vremea când lucram împreună la München. Aparențele erau înșelătoare; cu aerul său de clown necăjit, Sievers era departe de a fi absolut idiot. Monomaniile sale, obsesia complotului, teoriile sale abracadabrante despre o măreață civilizație nordică primitivă, ale cărei vestigii ar fi fost acoperite de ghețurile Polului, toate acestea se iveau intermitent, între o analiză fină și nuanțată despre *Parzival* a lui Eschenbach și un comentariu deosebit de elocvent despre influența politică a mișcării romantice a secolului al XIX-lea. În plus, Sievers era în legătură cu numeroase cercuri literare și mondene ale capitalei, în special prieten intim al romancierului și eseistului Ernst Junger. El făcea parte dintre cei care puteau, cu bună credință, și în același timp foarte scurt, să expună nebuloasa Ahnenerbe unor situații extrem de ridicole...

— Sievers? Da, o bună alegere, aprobă Heydrich. Ce rol crezi că i se potrivește?

— Un rol *mare*: primul! Posedă carura cuvenită; va fi directorul oficial al institutului.

— Mi-l închipui de pe acum, făcând-o pe nebunul. Dar va da chix cu sarcinile administrative. E absolut incompetent în acest domeniu. Foarte bine. Pe urmă?

— Evident, mulți alții. Cei mai de seamă fiind: profesorii Hermann Wirth, în calitate de garant științific...

Heydrich izbucni într-un hohot de râs.

— Olandezul? Cel care crede că rasa germană se trage din atlanți? Excelent! Cine mai e?

— Lingvistul Walter Wust ar fi un excelent curator. Nu știu dacă va accepta imediat... Poate nu înainte de un an sau doi. Vom vedea... Este decanul universității din Munchen. De asemenea este o personalitate de seamă și un simpatizant. A-l integra în rândurile noastre ar fi în avantajul institutului.

— Mai curând în dezavantajul său, mă corectă Heydrich înainte de a a-și încrucișa mâinile la ceafă. Bine! Mi se pare promițător. Aștept cu nerăbdare să citesc primele anale pe care le va publica tagma asta de alienați. Practic, Himmler ți-a vorbit despre finanțare?

— Nu în mod explicit. Evident, m-am gândit și la acest aspect... Vă propun o soluție, dar nu știu dacă o să vă placă...

— Ce anume?

— Primele fonduri ar putea proveni de la un minister despre care știm că este condus de un om sensibil la toate temele *viillcisch*... Este un vegetarian, un admirator al teoriilor lui Rudolf Steiner. Știți, cultivarea fără îngrășămintă a plantelor comestibile, semănatul și culesul efectuate conform fazelor Lunii, chestiuni de felul acesta...

— Walther Darrfi? Ministrul agriculturii? Ciudat, desigur, dar nu e câtuși de puțin un nătărău... Crezi că va accepta?

— Este în relații bune cu Himmler. Cei doi oameni se respectă unul pe altul. În plus, el beneficiază de un buget foarte bun, din care o parte nu este încă alocată. Dacă îi vom pomeni de influența pe care ar deține-o la institut, va fi tentat și se va grăbi să ne cadă în mreje.

— Dacă nu mă înșel, a fost responsabilul serviciului Rasă și Populație, la noi...

— Da. Este un SS. De formație inginer agronom. Intrat la NSDAP în '29, am precizat eu, regăsind nota pe care o consacrasem omului acesta. Înfocat eugenist și anticreștin...

— Excelent! Ai dreptate, el va da banii... La cât crezi că se ridică bugetul Ahnenerbe?

— În mod obiectiv avem nevoie de un milion de mărci pe an. Prin urmare, voi cere trei, desigur...

— Și localurile? Ai localuri?

— Am ales un imobil foarte frumos, la Berlin-Dahlem, la numărul 16 din Pucklerstrasse. Cât privește instituția financiară ar trebuie să fie situată pe Wilhelmstrasse, la numărul 28. Foarte luxos. Foarte *kitsch*.

Heydrich zâmbi auzind acest cuvânt francez pe care ne plăcea să-l folosim.

— Soția mea Lina vorbește deseori de dumneata... Ar fi încântată dacă ai veni să iei cina cu noi, Thorun. Ești liber în seara asta?

*

În lunile pe care le-am dedicat punerii pe picioare a institutului, ritmul vieții mele s-a întesit, mai mult ca niciodată. Zilele mele de lucru erau lungi, dar erau dinamice și creatoare. Sievers a acceptat cu recunoștință postul pe care i l-am propus, ca și Walter Darre, care a promis că va acoperi cu bani gheață toate cheltuielile pe care ne angajăm să le facem pentru ca Ahnenerbe să

devină un instrument de lucru, pe cât de nebunesc, pe atât de productiv... Fără încetare, era necesar să recrutăm colaboratori, să lansăm noi cercetări, să negociem cu universitățile sau cu laboratoarele particulare, să edităm broșuri, să organizăm cicluri de conferințe, să ducem tratative cu guvernele străine pentru a obține autorizația de a întreprinde o campanie de săpături arheologice pe pământul lor... Toate problemele acestea erau istovitoare și totodată exaltante. Să spun drept exaltarea era atât de intensă încât aș fi putut pierde ușor din vedere caracterul grotesc al institutului, finalitatea sa, cursa întinsă lui Himmler, dacă Heydrich nu mi-ar fi amintit permanent scopul final al acțiunii.

— Nu intra în joc, Garensen. Atenție! Stând prea mult în compania nebunilor, nu substitui referințele dumitale prin ale lor! Leși puțin. Destinde-te. Aerisește-ți mintea. Berlinul e un oraș fascinant. Explorează-l!

La început, am dat din umeri, dar în cele din urmă i-am urmat sfatul. Nu cunoșteam capitala, doar drumul care mă ducea de la noul meu domiciliu – un apartament frumos pe Innsbruckerstrasse, de trei ori prea mare pentru mine – la biroul meu din Piicklerstrasse.

— Unde te poți distra aici? I-am întrebat odată pe Wolfram Sievers.

— Totul depinde de cerințele dumneavoastră, firește... Dacă aveți o înclinație deosebită către muzica clasică, luați un abonament la Academia Prusiei. Concertele sunt de o calitate remarcabilă. Dacă, dimpotrivă, vă place genul ușor, atunci trebuie să vă duceți la Nelson Revue, pe Kurfürstendamm. Puteți vedea spectacole de music-hall parizian, sunt în turneu aici. Mi se pare că Josephine Baker prezintă întregul ei repertoriu...

— Hmm... nu eram prea convins că era interesant să ascult această pasăre exotică, eșuată pe malurile Spree-ei. Ar mai fi și altceva?

— Cabaretele El Dorado și Die Weisse Maus, Șoricelul Alb, unde se organizează meciuri de gladiatoare, care se bat, goale, tăvălindu-se prin noroi... Un succes enorm!

— Goale în noroi, așa ai spus? Foarte bine. Unde e?

*

Goldfaisan – fazanul poleit cu aur – era expresia foarte metaforică prin care berlinezii desemnau cadrele naziste care profitau de poziția lor social-politică pentru a duce o viață modernă, tumultoasă. *Goldfaisan* [Și eu am devenit un *Goldfaisan* începând cu primăvara din 1935, în acest oraș imens și fremătător care este Berlinul, semeața capitală a unei Germanii care se schimbase complet de când îi trecusem pentru prima oară hotarele, în numai doi ani, naziștii izbutiseră să stăpânească inflația și să reducă șomajul în proporții considerabile. Oamenii aveau din nou de lucru și păreau fericiți. Nu se mai vedeau cerșetori pe stradă, nici zilieri, așteptând în fiecare dimineață o angajare ipotetică, rânduți de-a lungul zidurilor unor uzine care funcționau la ralanti. Curate, foarte bine luminate de când se lăsa seara, străzile erau acum sigure, debarasate de pegra care-i împiedica pe oamenii cinstiți să circule nestingheriți pe vremea șubredei republici de la Weimar. În 1935 Berlinul era un oraș extrem de plăcut pentru *Goldfaisan*! Aproape în toate serile mă duceam la eleganta cafenea Mampe's, pe Kurfürstendamm, marele bulevard în stilul îndrăgit de regele Wilhelm, având ceva din Champs-Elysees, ceva din marile bulevarde pariziene, unde se găseau cinematografe, teatre, mari restaurante deschise la orice oră din zi și din noapte... Eram un obișnuit al casei și la Hardtke's, mai modern, mai luxos și

mai snob. Citeam liniștit *Berliner Illustrierte*, cu pagini pline de fotografii în culori, sau *Der Angriff*, cotidianul nazist, a cărui libertate de exprimare mă uimea deseori... în zilele cu muncă intensă, când părăseam biroul pe la miezul nopții, aveam deseori chef să împing ușa cu tambur a ispititoarei cafenele Romanische Cafe. Altădată fusese locul de întrunire al intelectualilor boemi din republica de la Weimar, iar acum SA îl adoptaseră, fiind unul dintre cabaretele lor favorite. În cursul „Noptii cuțitelor lungi” localul fusese teatrul de război în care se luptaseră cu îndârjire Cămășile brune împotriva SS. Tencuit și zugrăvit din nou, în grabă, pereții săi mai păstrau urmele gloanțelor, iar catifeaua neagră a banchetelor era brăzdată de dărele armelor albe... Depășit de vremuri, ciudat de nostalgic și de *decadent*, locul acesta era îndrăgit nu numai de mine; numeroși artiști îl frecventau acum, cu toate că strălucirea sa de odinioară pălise. Gram, un pitic, purtând o uniformă originală, deținea funcția de portar de douăzeci de ani.

— Fete frumoase în seara asta, Gram? îl întrebam eu întotdeauna, strecurându-i cu prefăcută indiferență o bancnotă în panglica lată a caschetei sale roșii.

— Sigur că da! în seara asta sunt Tiller Giris. Astăzi au avut relaș și au hotărât să se distreze în localul nostru. Cred că sunt toate aici.

Tiller Giris! O trupă foarte cunoscută de dansatoare frivole care-i înnebuneau pe burghezii cumsecade din provincie, veniți în capitală sub pretext că au afaceri de negociat, dar care, fără știința soțiilor, își făceau de cap în music-hallurile berlineze... Am invitat la masa mea trei Tiller Giris, dar am reținut doar una în patul meu. Mona era tandră și frumoasă, cu aere de naivitate. Cred că mă

plăcea, dar după câteva zile m-a părăsit pentru un avocat al partidului, mult mai bogat decât mine.

— Te las, Thdrun, dar îmi fac griji pentru tine. Muncești prea mult! Ai neapărat nevoie de compania cuiva; în seara asta te prezint unei prietene, căreia îi vei face pe plac. Va fi cadoul meu de despărțire, dacă ești de acord.

Am ridicat din umeri și am acceptat, în fond mai mult amuzat decât lezat. Mona era o fată bună, foarte drăguță, dar nu eram îndrăgostit de ea. În schimb dezinteresul și franchețea ei îmi plăceau foarte mult. În seara „rupturii” noastre și-a prezentat una din fostele ei iubite – Mona era o adevărată amazoană, o prostituată de lux. Trăsăturile femeii acelea nu-mi erau necunoscute, dar pe loc nu am știut să dau un nume chipului acela prelung, triumphiular, cu părul negru tuns scurt, ras pe ceafă.

— Margo, îți prezint un camarad foarte drag. Cunoscându-vă gusturile respective, cred că vă veți înțelege de minune!

Fără să se ridice de pe scaun Margo mi-a întins cu noblețe mâna pe care am sărutat-o, un salut de *Herrschaft* – de gentilom, tot atât de protocolar... Numai când am dezbrăcat-o, în cameră, în imensul ei apartament situat în cartierul Schbneberg, mi s-a luminat mintea. Silueta aceasta fusese fotografiată de nenumărate ori, apărând în paginile ziarului *Berliner Illustrierte*, la rubrica cinema. Femeia aceasta, pe care o țineam acum în brațe era Margo Lion, marea rivală a Marlenei Dietrich! De altfel, Mona intuise foarte exact. Margo și cu mine ne-am înțeles foarte bine și ne-am iubit până în primele săptămâni ale verii, în 1935. Ea vorbea puțin, pentru o femeie, calitate pe care o apreciam la justa ei valoare. De asemenea, niciodată nu mă copleșea cu reproșuri când îi trimeteam un buchet de crini, ca s-o rog să mă scuze că nu puteam să mă eliberez,

acaparat de lucrări urgente. Asemenea multor nemțoaice era o înotătoare admirabilă, cu trupul zvelt, agil. Două sau trei duminici am însoțit-o fie în stațiunea balneară foarte selectă Ahibeck, ale cărei străzi erau pavoazate cu svastica în aceeași măsură ca împrejurimile cancelariei, fie la Wannsee, local berlinez unde fusese amenajată o plajă artificială, cu nisip adus de pe coastele Baltice. Locul acesta îmi plăcea în mod deosebit. Ne duceam cu mașina lui Margo, o Essex Super Șase, ne lăsam hainele la cabină și înotam vreo sută de metri până la insula artificială amplasată în centrul lacului, în sectorul favorabil navigației. Acolo era un bar, cu acoperiș de paie. Se numea Juvena, cred că fusese botezat astfel după o marcă de costume de baie. Ne instalăm pe șezlongurile de pânză aliniate la soare și Margo se ungea cu cremă Nivea parfumată... Chiar pe căldura mare a lunii iulie, costumul ci din lână subțire se usca foarte greu. Acest fapt îi irita sfârcurile, scoțându-le în evidență într-un chip extraordinar de sugestiv. În jurul nostru, perechi de tineri canotau liniștit, în bărci cu copertine în suave culori pastel...

Pe urmă Margo a început turnarea unui film în străinătate. La fel ca Mona, a insistat și ea ca să mă prezinte unor cunoștințe. Datorită deosebitei complezențe arătate de „lady Lion”, cum îmi plăcea s-o numesc, am profitat de câteva aventuri fără urmări, cu frumoase starlete ale studiourilor Tobis Film Company sau UFA... Din întâmplare, una dintre ele, Bärbel, era unica fiică a celui mai mare librar berlinez din vremea aceea, domnul Kurt Wagner. Văzând stivele de cărți alese la întâmplare care îmi supraîncărcau apartamentul, Bärbel a tras strălucita concluzie că eram un cititor avizat. Foarte îndrăgostită de mine, încât medita la proiecte matrimoniale

extravagante, a stăruit să mă prezinte tatălui ei, fiind convinsă că interesul nostru comun față de carte ne va apropia foarte lesne. Mănat mai mult de curiozitate decât de dorința de a-i face plăcere acelei frumoase găsculițe, am acceptat cu toată politețea să fac cunoștință cu omul de litere.

— Atenție! Tatei nu-i place deloc politica, m-a avertizat Bărbel.

Avertizare inutilă, efectiv, pentru că primul lucru pe care l-a făcut tatăl ei, văzând uniformă mea neagră, a fost să o ia la fugă! A fost nevoie de alintul rafinat și rugător al odraslei sale ca să consimtă să-mi întindă mâna și să scoată o vorbă.

— Am avut în mână ultimul catalog pe care l-ați publicat, este absolut remarcabil, am îndrăznit să spun ca să sparg gheața. Am constatat că acordați o importanță specială științelor sacre și chiar... ezoterismului?

Efectul produs de cel din urmă termen asupra acelui om de treabă a fost atât de spectaculos ca învierea unui mort. Ochii i s-au aprins ca farurile unui automobil luminând în noapte. Scoțându-și brusc ochelarii murdări, ca să-i curețe cu o batistă mototolită, a avut un zâmbet tâmp și și-a scuturat umerii ca și cum ar fi fost electrocutat. După aceste semne, mi-am dat seama că viața pulsa din nou în măduva spinării negustorului.

— Ezoterismul! Da! Am un catalog complet. Știți că sunt unul dintre cei mai mari vânzători de manuscrise referitoare la acest subiect, din întreaga Europă? Aici păstrez lucrări care valorează o avere, adevărate minuni. Am clienți la Londra, la Paris, la New York, în Australia... Problema aceasta vă interesează în mod special? Poate fi de resortul dumneavoastră?

— Din păcate nu sunt decât un amator. În schimb, sunt extrem de curios să cunosc lucrarea pe care o descrieți admirabil, la pagina 27 din broșura dumneavoastră...

Am scos din buzunar placheta librarului, un opuscul tipărit foarte îngrijit, pe hârtie albastră groasă. Am citit:

— «Jean Wier, Istorii, dispute și discursuri cu privire la plăsmuirile și imposturile diavolilor, magicienilor, superstițioșilor, vrăjitorilor și celor capabili de otrăviri... Paris, 1563. Un volum inoclave de 402 pagini, cu titlul pirogravat și paisprezece gravuri pe lemn, în text...»

— Foarte proastă ediție! Vă sfătuiesc să consultați mai curând ediția din 1579, infinit mai completă, în două volume de câte 634 și 711 pagini, dacă nu mă înșel...

Vocea cu modulații neobișnuite pe care o auzeam în spatele meu nu era a lui Kurt Wagner. M-am întors, arțagos, spre cel ce-și permitea să intervină atât de grosolan într-o conversație particulară.

— Vă rog să mă iertați, domnilor. Îmi dau seama că par prost crescut, dar, știți toți francezii suferă de această fără... Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac, sluga domniilor voastre!

*

Cum să-l descriu mai bine pe Vigon-Perignac? Sub aspect fizic, e destul de simplu: statură înaltă, trup zvelt ca al unei fete, dar bine legat, viguros. Un păr des, castaniu, întotdeauna lucios, irisuri foarte luminoase, de culoarea plutei, într-un chip cu pomeții proeminenți și o barbă ascuțită. Sub aspect moral, descrierea e mai delicată, pentru că acest tânăr de douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani era un conglomerat de paradoxuri, în viața mea n-am întâlnit un personaj mai odios și totodată mai încântător, uimitor de spiritual și profund disperat... Foarte repede s-a legat o prietenie mai mare decât cea care

mă atașase de Sașa Homung. Născut la Blois, în 1907, Matthieu-Marie descindea dintr-una din acele vechi familii franceze, foarte provinciale și autentic aristocrate, care știuseră să păstreze de-a lungul secolelor o neîncredere instinctivă în centralism, fie regal fie iacobin. De altfel monarhică sau republicană, nicio formă de guvernământ nu intra în grațiile lor.

— Franța! îmi spunea el deseori, când ne instalam pe acoperișul ca o terasă, situat deasupra apartamentului pe care-l ocupa, și beam vin de Loire privind cerul pe care treceau dirijabilele care legau Germania de America. Franța, Thdrun! Ce haos e această minunată și cumplită țară!

— Nu o cunosc, am mărturisit eu, rușinat. Cred că nu m-a interesat niciodată.

— Treaba ta, prietene. Cu atât mai mult cu cât Franța, cea adevărată, e diferită de ceea ce se crede de obicei despre ea. Mai precis, în realitate. Franța e departe de a fi ceea ce își închipuie ea însăși că este!

Discursurile sale lungi despre politică și istoria patriei sale mă amuzau foarte mult. Dacă am făcut la început greșeala de a le lua drept provocări ale unei minți înzestrate dar prea zburdalnice ca să aibă continuitate în idei, curând mi-am dat seama că vorbele francezului, departe de a fi sofisme, nu erau lipsite de temei și de relevanță.

— Familia mea poartă particula de noblețe, e adevărat, dar în Franța nu există niciun motiv care să te îndreptățească să te bucuri că ești nobil. Și știi de ce?

Am ridicat din sprâncene, golindu-mi paharul și am întins mâna spre altă sticlă.

— Ei bine, am să-ți spun, dacă ești atât de ignorant! Nobilimea nu mai constituie un motiv de mândrie în

Franța, așa cum poate să fie eventual în altă parte a lumii, deoarece aristocrația a comis prostia de a se autocondamna la neputință de trei ori în cursul istoriei. Prima dată a fost sub catastrofalul Ludovic al XVI-lea, *Rauberkonig*, regele hoților, cum spun atât de just nemții. Cu aurăriile și sticlăriile lui de la Versailles, sceleratul acesta a atras nobilimea din provincie într-o cursă. În loc să-și vadă de administrarea pământurilor lor și să se intereseze de oamenii care-i slujeau, acești idioți de nobili de țară, din Normandia, Gasconia și din alte părți s-au grăbit să vină la curte, unde s-au ruinat, din cauza ambiției lor nesăbuite de a fi văzuți la palatul suveranului. Țac! Primul handicap! Al doilea: evident, revoluția iacobină. Toți cei care scapă de furia tăietorilor de capete, fug. Deci, sunt niște lași care se discreditează pe veci. Rușine să le fie! Al treilea și ultimul impas: domnia banului, a negustorilor, care-i constrânge pe ultimii gentilomi adevărați să-și căsătorească fiicele cu porcii aceia de negustori, grași și plini de sudoare.

Apoteoză supremă, războiul recent cu Germania, care elimină ultimii lăstari anemiați ai unui neam care, odinioară, a fost pe drept cuvânt măreț. *Sic transit gloria mundi...*

— «Așa trece gloria lumii» Știu, Matthieu...

— Matthieu-Marie, te rog! Prenumele ăsta e fără îndoială al naibii de ridicol dar e al meu și nu-l am decât pe ăsta. Respectă-l, de acord?

Așadar ce făcea Dandeville de Vigon-Perignac la Berlin? După propria mărturisire: nimic! Sau aproape nimic. Își petrecea zilele hoinărind, citind, cufundându-se în visare, era un profesionist al inactivității, cheltuind nebunește rămășițele averii familiei cu o nepăsare și o perseverență fără cusur.

Vorbea impecabil limba germană și cred că știa tot atât de bine limba rusă și, ca și mine, greaca veche și latina... Se instalase în capitală de câteva luni, cu scopul de a elabora o carte, dar nu fusese decât un pretext ca să-și părăsească patria pe care, hotărât lucru, n-o iubea, în primele zile după întâlnirea noastră l-am bănuț că face parte din Biroul doi, serviciul de informație francez, dar ulterior m-am convins că nu era vorba de așa ceva. Ostil cu înverșunare politicii pe care o ducea țara sa, încă de pe timpul lui Francisc I, considera republica și democrația drept culmi ale răului.

— Culmi ale răului? Nu, cuvântul e încă prea tare, mi-a spus el într-o bună zi. Mai curând idioții. Ce spirit rațional s-ar lăsa cârmuit de o masă ignorantă? Ridicol!

În ciuda afișării unei respingeri a culturii franceze, Dandeville consacra mult timp citirii și recitirii autorilor îndrăgiți.

— De la Anatole France încoace nu s-a publicat nimic de valoare. Și când te gândești că el se. Credea comunist! Omul ăsta scria prea bine ca să fie cu adevărat marxist. Dar Nodier? L-ai citit pe Nodier? Știi că ar fi putut deveni un alt Nerval...

— Nu, Matthieu-Marie, nu știu.

— Bine! Tu ești cel care are dreptate! Să mergem la bordel! Asemenea lui Homung, Matthieu-Marie era mare amator de fete frumoase. Cunoștea mai bine decât mine adresele Berlinului pervertit...

— Cea mai frumoasă «casă» din capitală este Pensiunea Dorian. Un loc extrem de civilizat... Te iau cu mine!

Pe Kurfurstendamm, faimoasa Pensiune Dorian era efectiv locul tuturor desfrânărilor, al celui mai rafinat lux. Pe care-l frecventau toți *Goldfaisan*. Auzisem deseori vorbindu-se despre el, dar până acum nu găsisem încă

prilejul de a mă duce acolo. Pensiunea Dorian ocupa două etaje dintr-o vilă mare, luxoasă, puțin retrasă, și se compunea dintr-un apartament dublu, întretăiat de culoare nesfârșite de-a lungul cărora se înșirau camerele. Un salon de dimensiunea unei săli de bal servea drept bar și fumoar. Acolo, cine dorea putea să-și aleagă o fată, fiind toate foarte frumoase, elegante și discrete. În contrast cu localurile de acest gen pe care le frecventasem, aici ambianța era liniștită, lipsită de zgomote nedorite. Conversațiile se desfășurau cu voce scăzută, fără râsete grosolane sau chicoteli vulgare. În aer plutea chiar un parfum de tămâie...

— Nu ești obligat să te culci cu vreo fată, dacă nu ai chef. Știi, ăsta-i un local de lux. Rafinat, care ține la prestigiul său. Poți să te mulțumești cu o băutură, bucurându-te de ambianță...

Ca dovadă, Mathieu-Marie se instalează într-un fotoliu englezesc adânc, plasat într-un intrând. Fixată pe o chingă din piele de bivol, pe unul din rezemătoarele pentru brațe, o scrumieră de aramă, scânteind în roșu aprins, reflecta luminile blânde din jur.

— Tu nu ești un neamț neaoș, nu-i așa? m-a întrebat el aprinzându-și un trabuc de dimensiunea unui revolver.

Întrebarea mă stingherea și m-am străduit s-o eludez. Eforturile mele, nu prea convingătoare, l-au amuzat mult.

— Oprește-te, Thbrun! Te încurci în propriile minciuni! Păstrează-ți taina. Avem cu toții mici secrete și nu vreau să te simți prost. Spune-mi doar ce căutai deunăzi la librarul Kurt Wagner. Te interesează edițiile rare?

— Doar cele care se referă la anumite subiecte...

— Magia?

— De pildă...

— Interes personal sau... dictat de NSDAP?

— Din totdeauna mi-au plăcut miturile, legendele... Mă pasionează lucruri de obicei date uitării... Să zicem că partidul a știut să folosească corect această înclinare nativă.

— Tu faci parte dintre cei care-i urmăresc pe francmasoni?

Am zâmbit. Ca toate asociațiile filosofice care nu erau în mod deschis pronaziste, masoneria nu mai era tolerată în Germania de când venise la putere Hitler. Confreria Rose-Croix, martiniștii, teozofii, antropozofii și multe alte grupări discrete sau secrete fuseseră declarate dușmane ale statului.

— Nu. Nu mă ocup de masoni cum nu mă ocup nici de evrei. Alte servicii cercetează aceste dosare.

— Atunci ce e? Oricum, n-ai să-mi spui că ești un SS ca toți ceilalți.

— Dă-mi răgazul să aflu cine ești și după aceea mă voi simți liber să-ți răspund, dragul meu prieten francez.

— Cum dorești! Nu mă tem de ceea ce vei descoperi. Așteptând rezultatele anchetei tale, te las, ca să mă ocup de această picantă *Gretchen* care se fâțăie în fața mea de prea multă vreme! Hm... *Schwiill, Schwiill, Schwiill* a repetat el, folosind un cuvânt din argoul berlinez care înseamnă și „excitație” și „libertinaj”, sau „*sex-appeal*” cum spun pe șleau anglo-saxonii.

Ridicându-se sprinten, dintr-un salt, o luă cu sine pe fata care-i plăcea; se întoarse apoi ca să mă apostrofeze cu un gest teatral:

— Thorun, dacă mi-ai pune întrebarea: «Matthieu-Marie, care e cel mai mare cusur al tău?» ți-aș răspunde: «Lipsa de griji! În mod hotărât!»

În 1935 vara a fost excepțional de caldă. De două sau de trei ori pe săptămână, când se mija de ziuă, călăream împreună cu Heydrich. Copitele cailor noștri nu mai tropăiau pe aleile nisipoase ale Nymphenburg-ului, ci pe cele mult mai întinse și mai lungi ale Tiergarten-ului, parcul zoologic uriaș din centrul orașului. Într-o dimineață, ajungând la grajduri, l-am găsit pe Reichard lângă o boxă, mângâind grumazul unui armăsar foarte frumos, de culoarea abanosului. Când m-a văzut apropiindu-mă, chipul șefului SS s-a luminat cu un zâmbet de puști fericit.

— Vino, dragul meu Tbrun! Ce părere ai despre animalul acesta?

— Superb animal! Musculatură minunată. Ochi frumoși vioi, plini de vigoare... O adevărată frumusețe!

— Când l-am văzut m-am gândit imediat la dumneata. E un dar. Ți-l ofer.

Uluit și încântat de atenție, i-am mulțumit din toată inima.

— Se numește Sleipnir. De necrezut, așa-i? Atunci am înțeles că ți-era predestinat.

Sleipnir! Numele calului lui Odin în mitologia nordică... O ființă extraordinară, caracterizată prin cele opt picioare ale sale!

— N-am înțeles niciodată de ce opt, mi-a mărturisit Heydrich întinzându-mi hățul.

— Ca să simbolizeze capacitatea calului de a se deplasa atât pe plan material cât și subtil... Gândiți-vă de asemenea la sigiliul Templierilor. Vă amintiți, cei doi călăreți pe același cal: două trupuri, deci stăpânirea a două planuri de realitate. Cred că asta înseamnă, pur și simplu, am spus eu cu candoare, încălecând.

— Hotărât lucru, ai răspuns la toate, dragul meu camarad!

Două sau trei zile după ce mi-l dăruise pe furtunosul Sleipnir, Heydrich se gândi să-l invite pe amiralul Canaris la cavalcadele noastre matinale. Instinctiv, nu mi-a plăcut noul venit. Nu numai că nu era un SS, dar era aproape un rival declarat. Bărbatul acesta conducea Abwehr-ul, puternicul serviciu de informații al armatei regulate. Scund, puțin molâu, căscând deseori, Canaris se bucura de toată încrederea Fuhrer-ului. Heydrich nu-și formase o părere clară asupra personajului. Când m-a întrebat ce cred eu despre amiral, nu mi-am putut ascunde reticența.

— Amiralul nu-mi inspiră încredere. Nu aș putea spune exact de ce. E instinctul care mă călăuzește.

— Sunt de părerea dumitale... între noi fie vorba, încerc să-l țin sub control, dar individul ăsta îți alunecă printre degete ca o anghilă. Deprinderea vieții duse pe mare, probabil! Să nu-l slăbim din ochi!

— Așa voi face.

*

— Te rog să-mi dai și mie binoclul! Cred că am reperat una de-a dreptul interesantă!

Întinzându-i lui Mathieu-Marie binoclul, m-am întins și eu ca o pisică, încordându-mi mușchii brațelor, pe sub cămașa mea cu mânecile suflecate. De la mijlocul după-amiezii, francezul și cu mine ne instalaserăm la postul nostru de observație obișnuit, pe acoperișul ca o terasă al imobilului său. Stăteam la soare de peste două ore, moleșit și relaxat ca și când aș fi băut prea mult vin.

— Ah, da! Adorabilă! Serios! Ce unduiri fermecătoare! Vrei să vezi?

— Sigur că da. Care dintre ele?

— La extrema stângă. Lângă roșcata aceea înaltă...

Prin lentilele măritoare, am observat câteva minute mișcările grațioase și chipul prietenos al unei puștance de

vreo șaptesprezece, optsprezece ani, care juca volei cu colegele sale, în curtea pensionului de fete din apropiere.

— Ți-aș da eu altul? am întrebat candid.
— Mai temeinic decât a privi liceenele?
— Un motiv, să zicem... nu atât de prostește pasiv... Mi-ar plăcea să lucrezi cu mine.

Francezul era cât p-aci să se înăbușe de mirare; apoi, a zâmbit.

— Ți-ai isprăvit ancheta în privința mea? Rezultatele sunt pozitive?

— Pozitive?

— Voi fi obligat să-mi tai părul tot atât de scurt ca tine și să pun aceeași uniformă de funcționar de pompe funebre?

— Poate că da... Ar fi mai distractiv!

— Dacă e vorba de distracție în perspectivă, s-a făcut!

Oare dorința mea de a face din Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac unul dintre colaboratorii mei apropiați putea fi socotită un machiavelism? Și da, și nu! Da, pentru că știam în mod sigur că includerea acestui băiat în rândurile SS îl va marca pe viață. Nu. Pentru că aveam într-adevăr nevoie de ajutor în munca mea la Ahnenerbe și până atunci nu întâlnisem pe nimeni capabil să mă secondeze atât de bine ca Matthieu-Marie.

— Nu te angaja în pripă, am spus eu, ca să-i domolesc avântul. Mai întâi trebuie să înțelegi bine despre ce este vorba. Nu va fi o petrecere, o distracție. Va trebui să te

supui unei pregătiri dure, pe urmă, în cazul unui conflict cu Franța vei avea de asumat rolul cumplit al trădătorului de patrie. E grav...

— Ăsta-i argumentul care mă convinge, a vrut el să sublinieze, cu un aer indiferent, înainte de a lua binoclul ca s-o studieze mai bine pe frumoasa voleibalistă.

După cum mă așteptam, Vigon-Perignac a trecut cu bine toate probele de selecție în vederea încadrării în *Schutzstaffel*. După patru ani, de când fusesem și eu supus acelei pregătiri dure, francezul a cunoscut „bucuriile” uneia din numeroasele *Junkerschulen* care fuseseră instalate în toată Germania. Bad Tolz fusese doar primul eșalon. Acum alte trei funcționau din plin și multe altele erau în curs de amenajare. Cel în care l-am trimis pe Vigon-Perignac era la Bemau și pregătea mai cu seamă viitoarele cadre de conducere ale SD.

— Era cât p-aci să-mi las pielea pe acolo, la *Tierkampfi* mi-a povestit el la întoarcere. Dumnezeu din ceruri, ce luptă! Dar ce mai, m-am descurcat. Atunci? Merit Crucea de Fier?

— Nu încă, prietene... Dar ți-ai câștigat tresele de ofițer consultant al institutului!

*

Investiția Dandeville – folosesc acest termen oribil în cunoștință de cauză, pentru că naționalitatea sa mă silise să falsific mai multe documente administrative și să insist pentru scurtarea perioadei sale de pregătire militară, astfel încât să poată fi integrat mai ușor și mai repede în rândurile noastre – s-a dovedit imediat productivă. Conștiincios în muncă în aceeași măsură în care era dezinvolt în viața particulară, francezul poseda facultatea rară de a rămâne logic și metodic, fiind totodată captivat de

toate formele de aventură spirituală. Cultura sa clasică și cunoașterea limbii ebraice mi-au fost de mare ajutor.

— Dacă am înțeles eu bine tu vrei să redactezi fișe cu privire la temele majore ale ezoterismului, asta e?

— De fapt, e puțin mai complicat. Am nevoie de anumite subiecte în care să mă încred, pentru realizarea unor manevre de intoxicare. Englezii folosesc un termen foarte adecvat *hoax*. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da... în fond, tu vrei subiecte pentru alimentarea zvonurilor și a legendelor?

— Întocmai.

— Bizuie-te pe mine.

Abia trecuse o săptămână de când îi comandasem această lucrare, că un teanc impresionant de note mă și aștepta. Rezultatul acestor prime investigații depășea cu mult așteptările mele...

— De la Bernau mi-am adus o provizie de Pervitin, mi-a explicat Matthieu-Marie. Nu am dormit cinci zile. Nădăduiesc că vei aprecia cele scrise de mine!

Note despre: Anumite origini oculte ale Revoluției franceze.

În afara relatării istorice clasice, Revoluția franceză din 1789 se poate explica și prin lupta multiseclară dintre două curente filosofice prezente, în mod implicit, în toată istoria Franței și, mai departe, în întreaga istorie a Europei. Primul curent, solar și popular, provine din secțiunea stoică a cultului lui Mithra, menținut, succesiv, de patriarhatul din Ierusalim, de templieri, de ordinul lui Hristos și de vizionarii ordinului Kiliwinning. Adepții lui se recunosc după culorile alb, bleu și negru. Parola lor e «Baucean». Este vorba despre partidul plebei, care reapare în istoria franceză odată cu Jeanne d'Arc, facțiunea contelui de Annagnac, Ludovic al XI-

lea, Liga²⁰ Ludovic al XIV-lea, Teroarea... Celălalt partid, lunar, este de origine ioniană și aristocratică. Limba lor liturgică e greaca. Adepții lui se disting prin culorile pe care le arborează, violet și roșu, parola lor fiind «Montjoie Saint Denis». Personalitățile care au susținut partidul acesta sunt Henric al III-lea, Ludovic al XV-lea și Ludovic al XVI-lea... Opoziția dintre cele două grupări s-a manifestat nu numai în politică, ci și în artă și literatură. Partidul poporului are drept simbol femeia goală, extrem de slabă, ținând doi șerpi; Maica Domnului stând jos; dama de pică de la jocul de cărți; bătlanul... Figurile-simbol ale partidului aristocratic sunt: femeia îmbrăcată, purtând mănuși; Maica Domnului în picioare; dama de treflă, șoimul...

Note despre: Un poem neterminat de Goethe

Geheimnisse e un fragment neterminat din opera lui Goethe a cărei temă principală se reduce la o dublă întrebare; Cine e calificat să transmită misterele și cine e calificat să le interpreteze? Este vorba despre un ordin de cavalerism spiritual, condus de un Humanus a cărui misiune constă în depășirea tuturor credințelor stabilite cu scopul de a propovădui o religie unică pentru toți oamenii. S-ar părea că textul acesta a fost inspirat de «Pledoaria în favoarea autenticității confreriei Rose-Croix», text publicat la Leipzig, în 1782, sub semnătura lui Robert de Fluctibus.

Ordinul cavaleresc evocat de Goethe ne duce cu gândul la cel al Templierilor, al celor din Rose-Croix, al francmasonilor și al Sfântului Graal. Păstrător al valorilor supreme al umanității el se adapă la mai multe izvoare; Evangheliile, dar și Bacon, Spinoza, Comenius, Johan Valentin Andrae... Fraternitatea visată de Goethe în Geheimnisse este alcătuită

---

²⁰ Liga – Mișcare religioasă și politică, între 1576-1594, care a grupat din nou catolicii francezi, în cadrul războaielor religioase. (n. Trad.)

din doisprezece membri tutelați de Humanus, care, îmbrăcat cu o haină multicoloră, ca un arlechin, împacă toate principiile în mod obișnuit ostile tradiției și progresului și invită fiecare discipol să-și întărească sentimentul religios fără referire la vreo religie anume.

Note despre: Francmasoneria speculativă

În Occidentul modern s-au constituit grupări cu pretenții inițiatice, foarte numeroase, care au preluat temele din Kabbala ebraică și din ermetismul alchimiștilor. Francmasoneria este o grupare extrem de prolifică. E necesar să se facă distincția între masoneria politică și modernă și masoneria speculativă cu pretenții inițiatice. Dacă cea dintâi nu prezintă alt interes decât cel material, cea de-a doua are meritul de a se baza pe idei fundamentale metafizice provenind din tradiții străvechi. Cuvântul pierdut este termenul masonic autorizat pentru desemnarea celor mai importante secrete inițiatice. Acest Cuvânt pierdut este gândit ca o vibrație creatoare echivalentă cu Cuvântul dintru început al religiilor monoteiste. Termenul de masonerie trimite la arta constructorilor, care în lumea antică și medievală a fost mereu asociată cu sacerdoțiul. Construirea orașelor și a templelor nu se efectua niciodată conform unor necesități simple, tangibile; ea trebuia, în primul rând, să corespundă unor reguli precise privind orientarea și proporțiile corecte astfel încât influențele divine să fie corect canalizate. În consecință, se impunea ca meșterii constructori să aibă cunoștințe extrem de vaste, care să depășească cu mult iscusința manuală. Această suprapunere, de cunoștințe subtile și de experiență artizanală superioară, era simbolizată la Roma de Janus, divinitate a secretului inițiativ, totodată patron al artizanilor. Astfel, atunci când nu reprezintă o societate de întrajutorare

sau un organism politic subversiv, masoneria este unul din rarele locuri unde supraviețuiesc câteva fragmente ale unor religii foarte vechi...

— E o lucrare documentată și potențial exploatabilă. Felicitările mele. Dormi un pic, dar continuă în sensul acesta. Preiau tot ce vei putea să-mi dai...

Încântat de aceste încurajări, francezul mi-a zâmbit, apoi s-a evaporat, lăsându-i locul lui Sievers, care a intrat în biroul meu, încordat, nerăbdător să-mi laude calitățile deosebite ale numitului Otto Rahn, un scriitor fără un ban, convins că descoperise urma Graalului într-un castel din sudul Franței...

— E foarte potrivit. Vă asigur că omul acesta e foarte potrivit. Ar trebui să-i citiți lucrările! E remarcabil!

— Îți promit că-i voi analiza antecedentele, Wolfram. Dacă e vrednic de interes, fii sigur că vom lua legătura cu el...

Stângaci cum era de felul lui, Sievers a părăsit încăperea lovindu-se de ușă. Era atât de comic încât nu mi-am putut stăpâni hohotul de râs. El nu știa, evident, dar eu dețineam cheia dublă de la biroul său și mă duceam în mod regulat să-i cercetez hârtiile. Individul era pasionat de literatura ocultă de factură proastă și, în aceeași măsură, de romanele pentru copii. În spatele unui rând de dosare, descoperisem de curând, mascate rudimentar, exemplare ilustrate din *Emil și detectivii* și din *Anton*. Hotărât lucru – potrivit dorințelor lui Heydrich – Ahnenerbe nu avusese nevoie de mult timp ca să devină o adevărată corabie a nebunilor, o arcă a lui Noe pentru umaniștii excentrici!

Îmi amintesc că am lucrat până târziu în seara aceea, captivat de studierea materialului predat de Dandeville.

Ce urma să fac cu acest impresionant volum de erudiție? Ce fel de operațiune puteam concepe? Casă înșel pe cine? Servicii aliate sau servicii germane rivale? MI6 britanic, NKVD sovietic sau Abwehr-ul amiralului Canaris? Nu eram în stare să finalizez o idee și m-am hotărât să plec de la biroul meu din Piicklerstrasse. Era aproape miezul nopții și aveam de gând să merg la Romanische Cafe unde fixasem o întâlnire cu una din numeroasele fete ale căror nume se înșirau în carnetul meu. Tocmai când stingeam luminile, un planton m-a anunțat că un bărbat, un civil care refuza să-și spună numele și nu avea nicio carte de identitate, insista să fie primit ca să vorbească cu mine. Obosit, dar din cale-afară de curios, voiam să aflu cine avea îndrăzneala să se prezinte la ora aceea; i-am îngăduit să vină. În cadrul ușii s-a ivit silueta unui bărbat scund, slab, îmbrăcat foarte îngrijit, cu barba și părul negru, tuns impecabil. Un parfum dulce de violete plutea în jurul lui.

— *Herr* Gäreksen? Numele meu e Hezner. Ruben Hezner...

*

Carismatic, calm, ponderat, vorbind o germană rafinată, fără accent străin, Ruben Hezner avea un nu-știu-ce care atrăgea atenția și crea o anumită dispoziție binevoitoare față de el. Trăsăturile feței sale erau regulate și plăcute, dar farmecul său rezulta mai puțin din calitățile fizice cât, mai curând, dintr-o noblețe firească ca impunea imediat respect. Și mai era ceva. O particularitate pe care am definit-o mult mai târziu, dar care m-a uluit: bărbatul acesta nu avea vârstă! Imposibil să ghicești dacă Hezner avea treizeci sau cincizeci de ani, douăzeci sau șaiszeci. Desigur, nu mai era un puști – Departamentul de asta – dar chipul lui, fără un rid, fără o fisură, nu era marcat de nimic, de niciun indiciu de degradare fizică. Avea o piele de

adolescent, iar ochii lui, de un negru strălucitor de mică, exprimau toată experiența de viață a unui patriarh. Trupul său se mișca cu energie și cu vitalitate, dar ținuta lui era în mod constant încovoiată, trădând o anumită vârstă...

— Antisemitismul a devenit o religie de stat în Germania, în prezent. Sunt perfect conștient de acest lucru, Herr Garensen... a spus el, după ce trecusem de banalitățile obișnuite ale unui început de conversație. Cu toate acestea mai știu că aparențele sunt înșelătoare. După cum nu toți nemții sunt porniți împotriva noastră, sunt convins că sunt câțiva SS cu suficient simț critic și judecată ca să nu împărtășească, neapărat, imprecățiile dușmănoase etalate în coloanele ziarului *Die Sturmer*.

Die Sturmer. Dintre titlurile presei populare naziste, era cel mai caricatural, cel mai grotesc, pe care, din păcate, îl putea citi oricine, afișat pe panouri de lemn amplasate în scuaruri și în piețe.

— Închipuiți-vă că am sosit la Berlin de curând și, folosind o figură de stil, literalmente «în valizele unuia dintre ai dumneavoastră». Mă refer la baronul Leopold Itz von Mildenstein, cel care răspunde de biroul care se ocupă de problemele evreiești din SS-ul dumneavoastră.

Am ridicat din sprâncene, mirat. Mi se predase o fișă de informații din partea SD Inland, dar nu întâlnisem acest ofițer de vază.

— Peste câteva săptămâni se vor împlini doi ani de când baronul și soția sa au efectuat un stagiu de studii în Palestina. Au publicat mai multe articole relatând periplul lor în ziarul *Der Angriff*, al doctorului Goebbels. Haifa, Ierusalim, Hebron... La data aceea mă aflam și eu în orașul sfânt. Ne-am simpatizat. Ne-am înțeles de minune... I-am dat baronului lecții de ebraică și de istorie a poporului meu. De acum încolo, poate fi considerat un excelent

cunoscător al cultului israelit. Cu titlu personal, a devenit chiar un prieten...

— El v-a trimis?

— Nu. Cel care m-a trimis la dumneavoastră este YHWH, Dumnezeuul meu.

Solemnitatea tonului său m-a făcut să râd, dar mi-am ascuns ironia prefăcându-mă că-mi dreg vocea.

— Foarte impresionant, maestru Hezner. Deci ce spune Dumnezeuul dumneavoastră în privința mea?

— Mă trimite să vă sprijin în munca pe care o desfășurați.

Invitații de la Karin Hali

Îmi dau seama că e greu să se dea crezare în prezent faptelor petrecute, dar până în 1938 și până la uriașul pogrom care a fost „Noaptea de cristal”, situația evreilor, în primii ani ai regimului hitlerist a fost marcată de ambiguitate. E adevărat că în parcuri, băncile vopsite în galben erau rezervate izraeliților. Căsătoriile mixte erau invalidate din punct de vedere administrativ, iar panourile prinse de fațadele cinematografelor, piscinelor, restaurantelor și cafenelelor interziceau accesul câinilor și al celor care nu erau arieni. Și aceasta este adevărat. După cum este tot atât de adevărat că legile de la Nurnberg care interziceau posedarea și administrarea directă, de către evrei, a uzinelor, fabricilor, atelierelor au fost aplicate cu scrupulozitate...

«Hitler merge prea departe! Asta nu va dura!» a crezut sincer majoritatea comunității evreiești, refuzând să considere cu luciditate situația în care se afla.

«Totul este scris în *Mein Kampf*! Citiți! Citiți odată!» preveneau – zadarnic câteva glasuri rare, izolate, neluate în seamă... Puține persoane și-au dat osteneala să-și arunce ochii asupra operei-program a noului cancelar. Pentru toți evreii care se luptaseră în armatele Katser-ului Wilhelm, la Verdun sau pe râul Somme, care purtau chiar pe piept crucea de fier, era mai simplu să nu se manifeste, așteptând să treacă furtuna, decât să recunoască faptul că societatea în sânul căreia trăiesc de atâția ani îi respingea tot mai mult, în fiecare zi. Adeseori mai germani decât germanii înșiși, evreii aceia erau cei mai vulnerabili, întrucât erau cei mai devotați susținători ai ideei unei Germanii tolerante, în cel mai pur spirit goethean, îndrăgind cele mai alese înfăptuiri ale rațiunii. Alții, în schimb, nu se hazardau atât de mult. Ținând mai puțin la

calitatea lor de germani decât de rădăcinile lor iudaice, ei nu uitaseră nimic din istoria poporului lor, iar memoria lor păstrase amintirea vechiului Pământ al Făgăduinței. Pentru aceștia, deținerea puterii de către naziști constituia un semn prevestitor...

— Unii dintre ai noștri, aici, la Berlin, la München, la Bremen, la Hamburg... lucrează la un proiect de emigrare masivă în Palestina, îmi spuse Hezner. Avem convingerea, de altfel ca și Hitler și baronul von Mildenstein, că a sosit timpul ca evreii să părăsească Europa și să se îndrepte spre Sion.

— Cum va fi cu putință? Britanicii nu o vor îngădui...

— Nu. De acum încolo britanicii sunt dușmanii noștri strategici din moment ce, în ciuda tuturor promisiunilor lor, ei nu acceptă constituirea unui bastion național evreiesc pe malurile Iordanului.

— Prin urmare...? Ce poate face Ahnenerbe pentru dumneavoastră, domnule Hezner? Reprezentăm un centru de cercetări științifice; nu este o oficiină a războiului sau a diplomației, am replicat, realmente foarte curios să aflu la ce rezultat mă va duce această stranie convorbire nocturnă.

Hezner își mângâie barba și își apropie scaunul de biroul meu.

— Institutul dumneavoastră este specializat în studiul miturilor și al istoriei religiilor. Se studiază antropologia, filosofia, hermeneutica, comparatismul și experimentările sub toate formele lor... Un astfel de spirit de trans disciplinaritate este cu adevărat remarcabil. Unic în Europa. Poate chiar unic în lume...

— Cred că da.

— Atunci, cererea mea este următoarea...

În câteva fraze, Hezner mi-a expus intențiile sale: integrarea sa în Ahnenerbe, ca observator, în scopul pregătirii echivalentului acestui serviciu în viitorul stat israelian, despre care spunea că era pe punctul de a se forma în Palestina!

— În schimbul sprijinului dumatăle, *Herr* Garsen, îți pot oferi și eu multe. Sunt foarte versat în studiul Torei și al Midrach-ului. Stăpânesc bine limba arameică și cunosc bine toate tehnicile ancestrale ale magiei evreiești, speculativă sau operativă. Mă mândresc că sunt mai mult decât un simplu teoretician în materie...

— Vrei să spui că practici magia?

— Cunosc mecanismele de funcționare ale anumitor ramuri ale ei, da. Și am noțiuni serioase cu privire la istoria dezvoltării ei. Vrei să mă pui la încercare?

Să-l pun la încercare pe Hezner? Credeam că stăpânesc destul de bine esoterismul, dar am considerat mai prudent să-i cer concursul lui Dandeville, pentru a judeca valoarea propunerii lui Hezner.

— Peste două zile... întoarce-te peste două zile, domnule Hezner. Vei întâlni pe cineva. Confruntarea va fi pasionantă, nu mă îndoiesc...

*

După cum se cuvenea, am profitat de acest răstimp de gândire pentru a aduna cât de multe informații cu putință despre acest misterios Hezner, căruia i se părea atât de firesc să colaboreze cu ofițerii superiori din SS. Serviciile SS îmi puseseră la dispoziție tot ce știau despre persoana respectivă, ceea ce se rezuma la destul de puțin. Ruben Adam Hezner, specifica fișa sa, născut în decembrie 1886, la Odessa, în fostul imperiu rus, actualmente U.R.S.S.. Doctorat în chimie la Londra, în 1909. Doctorat în filosofie la Chicago, în 1914. Data sosirii în Palestina: 19 octombrie

1922. Profesor la Ierusalim. Ghid – interpret al baronului von Mildenstein în timpul șederii acestuia în Orientul Mijlociu, din septembrie 1933, până în februarie 1934. Viză acordată la cererea expresă a Biroului afacerilor evreiești pentru o intrare pe teritoriul german, în 15 noiembrie 1934. Pașaport britanic... Urmau câteva precizări de mai mică importanță, de exemplu, adresa de reședință a persoanei – o simplă cameră în localurile unei asociații de într-ajutorare evreiască – și alte amănunte de acest fel. Nimic care ar fi putut lămuri cu adevărat motivul prezenței lui Hezner la Berlin.

— Un evreu! Și încă având pașaport britanic! Nu mai ești întreg la minte, Thbrun!

Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac își pierduse deodată impasibilitatea. Antisemit până în măduva oaselor, francezul nu putea pricepe cum de îmi închipuisem că acel Hezner ar putea fi altceva decât un spion oarecare în solda Londrei.

— O viperă venită de la Londra, din Moscova sau în solda *B'nai B'rith*, ceea ce ar fi și mai rău. Te rog din suflet, Thdrun, dă-l afară pe tipul ăsta scârbos... Și dă-l dracului pe Mildenstein, dacă idiotul de baron îți reproșează că i-ai dat un șut în fund protejatului său!

Bunul simț îmi dicta să urmez sfatul lui Dandeville. Dar curiozitatea a fost mai puternică. Cu toată proasta dispoziție pe care i-am declanșat-o francezului, am insistat să accepte ideea mea cu privire la întâlnire. Scena a fost încordată și ostilitatea între cei doi bărbați a fost imediată. Dandeville nu mai era decât un pachet de mușchi contractați, buze strânse, ochi azvârlind fulgere... Hezner manifesta mai puțină ostilitate dar, în spatele zâmbetului său și a amabilității purtării sale, se putea citi disprețul instinctiv pe care i-l inspira adjunctul meu. Discuția lor a

durat mult și s-a desfășurat pe mai multe fronturi. Mărturisesc cu umilință că, în pofida cunoștințelor pe care le aveam despre subiect, cei doi bărbați menționau referințe pe care, deseori, nu le înțelegeam...

— Nu, domnule Dandeville, faceți o eroare gravă crezând că este posibil să se traducă, cuvânt cu cuvânt, o limbă semită ca ebraica într-o limbă indo-europeană ca latina, greaca, germana sau franceza dumneavoastră. Motivul este simplu: ebraica nu face diferența între trecut, prezent și viitor. Nu se conjugă decât după forma împlinit și neîmplinit. Aceste două forme nu traduc o temporalitate lineară, ci o simultaneitate de acțiune... Evenimentele astfel relatate se desfășoară după o declinare triplă; au avut loc, au loc și vor avea loc totodată! Trecute, prezente și viitoare, ele sunt eterne, căci sunt situate în afara timpului obișnuit al nașterii, maturității și morții. Iată de ce zeii dumneavoastră se nasc, trăiesc, pier – eventual renasc – în timp ce YHWH este imuabil. El singur contopește orice temporalitate...

— Zadarnice și periculoase. La fel ca traduceriile Evangheliilor.

— Dar Noul Testament a fost scris în greacă! Toată lumea este de acord cu aceasta! Cele mai vechi evanghelii pe care le cunoaștem sunt scrise în această limbă...

— Cele pe care le cunoaștem, sunt de acord cu dumneavoastră. Dar cine vă asigură că sunt manuscrisele originale? Cei care sunt de acord cu versiunea unei redactări originale a evangheliilor în limba greacă ignoră totul despre infinitele subtilități ale limbii ebraice. Ei cred că Iisus este un personaj istoric a cărui viață a fost descrisă de martori oculari. Este greșit! Pueril! Iisus este un personaj midrachic și Noul Testament o tentativă ebraică de comentare a Torei...

— Ipostază nebunească! Dumneavoastră vreți să contestați două milenii de înțelepciune a Sfinților Părinți ai Bisericii? Și renegați pe sfântul Augustin, pe sfântul Benedict, pe sfântul Toma D'Aquino și pe toți ceilalți?

— Cei care cred că ceea ce Occidentul numește Noul Testament nu este decât o tentativă ebraică de a desăvârși Scrierile Pentateuhului, sunt deținătorii adevărului! Singuri împotriva tuturor, fie ei chiar Părinții Bisericii...!

— Nici eu nu nutresc o mare dragoste față de creștinism, mărturisesc, dar în această privință mergeți prea departe, Hezner. După mine, sunteți nebun!

— Și după mine, *monsieur* Dandeville, sunteți orbit de lenea dumneavoastră intelectuală! Reacționați!

Încolțit, Vigon-Perignac strânse pumnii. Roșu de mânie, părea gata să folosească mijloace de constrângere. Cu un gest autoritar, am pus capăt discuției care, cât de savantă fusese, nu dusesse la urma urmei decât la o rivalitate între două persoane...

— Cred că ne vom opri aici, am spus cu o voce de dascăl. Domnule Hezner. Ne-ați oferit prilejul de a reflecta serios la aserțiunile dumneavoastră și mi-ar fi plăcut să vă număr printre ai noștri, dar este evident că prezența dumneavoastră în sânul Ahnenerbe ar putea fi rău percepută de unii dintre colaboratorii mei. Repet, așadar, că trebuie să resping cererea pe care mi-ați făcut-o cu ocazia primei noastre discuții...

Hezner oftă, își potrivea nodul de la cravată, apoi, când m-am ridicat pentru a-l conduce la ușă, el scoase din buzunar o scrisoare sigilată pe care mi-o întinse.

— Aș fi dorit să mă arăt îndeajuns de scripitor ca să nu fiu constrâns să folosesc această armă, *Herr* Gârensen. Dar dacă împrejurările îmi sunt potrivnice...

Nervos, am deschis plicul din care am scos o foaie de hârtie gofrată acoperită de un scris subțire. În câteva rânduri curtenitoare, dar foarte explicite, mi se dădea ordinul de a-l primi pe Ruben Hezner în Ahnenerbe. O parafă complicată pecetlui cererea. Heinrich Himmler!

*

— Nu te opune, Gârensen, nu le contraria planurile, îmi zise a doua zi după amiază Heydrich, în timp ce ne lăsasem caii la pas. Un evreu la Ahnenerbe? Și ce? Himmler încearcă să atragă organizația evreiască mondială. Are dreptate! Evreii ar fi o adevărată problemă pentru noi, atâta vreme cât vom persista să-i tratăm ca pe un bloc unic. Trebuie, dimpotrivă, să-i diferențiem. De o parte, cei care neagă evidența și se încăpățânează să creadă că aparțin poporului german. Față de aceștia, fără scrupule: umilințe, injurii, privare de drepturi... De cealaltă parte, cei care au deschis ochii, își asumă identitatea și profesează o concepție strict rasială. Pe aceia, este util să-i ajutăm să se întoarcă în Palestina. Ne străduim să-i secondăm, de altfel, cu o participare din ce în ce mai activă a însăși comunități lor.

— Cum asta?

— Este foarte simplu: favorizăm anumite mișcări ale tineretului lor, dintre cele mai angajate, cum ar fi *Național Jugend Herzlia* a lui Willi Cegla... Au spiritul unor deschizători de drumuri. Vor reuși. Nu de mult l-am avut oaspete la masă pe tipul acesta... Interesant. Un excelent potențial împotriva britanicilor... Și apoi, este o sursă de comerț. Palestina posedă o rezervă enormă de pământuri fertile, încă neexploatate. Când se va crea acolo un stat sionist, vom putea vinde pompe pentru apă, tractoare, îngrășăminte, avioane, vapoare... în schimb, vom avea din

belșug fructe, legume, vin, textile, poate și petrol dacă forajele se vor dovedi fructuoase...

Cuvintele lui Heydrich m-au pus pe gânduri. Nu m-a șocat conținutul lor, dar această conversație îmi aducea aminte de vorbele asemănătoare rostite de fostul meu camarad Sașa Hornung, din anii de demult. Ținând în mână hățurile lui Sleipnir, fără a le strânge, am rămas tăcut o vreme îndelungată, pierdut în evocarea acelei amintiri îndepărtate.

— Gärensen! Gärensen!

Heydrich mi-a bătut ușor cizma cu palma. Tresărind, am văzut că *Obersturmfuhrer-ul* meu descălecuse și mă privea muștrător. Lângă el se oprise o tânără și trei copii pentru a admira caii. Era o *Kinderfraulein*, o dădacă, strunindu-i pe micuții pe care-i scosese la plimbare în parc.

— Cred că acestor copii le-ar face plăcere să fie așezați în șa pentru câteva minute! zise Heydrich. Vrei să-l cocoți pe cel mai mare pe Sleipnir?

În timp ce șeful adjunct al SS îi așeza pe cei doi puști pe șaua sa, i-am cedat, fără chef, locul meu unui băiețel extaziat, de vreo 6-7 ani, pe care tunsoarea rotunjită.

scurtă, costumul de catifea și cămașa scrobită cu guler Schiller, îl făceau să semene cu Micul Lord Fauntleroy... încetișor, ținând de hățuri caii, i-am plimbat astfel pe copii vreo câteva sute de metri în lungul aleilor drepte care străbăteau peluzele întinse. Frumosul zâmbet și ocheadele pe care mi le adresa drăgălașa *Kinderfraulein* mă ajutau să trec peste acest moment neplăcut...

— Nu-ți plac copiii, Gärensen? mă întrebă Heydrich în timp ce ne întorceam la grajd.

— Nu m-au interesat niciodată. Cred că n-aș fi un tată bun. Îmi iubesc prea mult libertatea!

— Căsătoria este importantă. În mod deosebit pentru un SS-ist. Lui Himmler nu-i place să-și vadă oamenii de peste douăzeci și opt de ani celibatari. Mi se pare că ai trecut peste linia roșie. Este timpul să te așezi și să procreezi. Întrucât ai toate calitățile unui armăsar de prăsilă, Gärensen, lasă-mă să-ți găsesc o iapă foarte prolifică!

*

Nu știu dacă a avut vreo legătură cu ultima remarcă a lui Heydrich, dar, la trei zile după această conversație, am primit la birou o invitație la o recepție dată lângă satul Rominten, la noua reședință a lui Hermann Göring, unul dintre personajele cele mai influente, dar și cele mai extravagante și mai periculoase ale regimului. Aceasta m-a mirat mult, căci până atunci însuși Heydrich mă îndemnase să fiu discret, să stau departe de jocul complex al mondenităților naziste. Eram, desigur, *Goldfaisan*. *Iai* partitura pe care o aveam de interpretat cerea sobrietate și rezervă. În partid nimeni sau aproape nimeni nu mă cunoștea. Himmler, Heydrich erau singurii conducători cu care aveam legătură permanentă. Evident că în acest context, nu avusesem prilejul de a-i întâlni pe Goring sau pe Hitler.

— Dacă ai primit o invitație, du-te, mă încurajă *Obersturmfuhrer-ul*. Ar fi o gafa din partea dumitale dacă ai refuza. Voi și eu acolo, împreună cu Lina. Cine știe? Poate îți va fi dat să faci cunoștințe interesante.

Permisiunea lui Heydrich era prea explicită pentru a nu semăna cu un ordin. Chiar dacă îmi displăcea, m-am hotărât să merg la acea serată despre care zvonurile care circulau deja prin lumea bună a Berlinului preconizau că avea să fie de neuitat. De neuitat a fost, da, și nu numai dintr-un singur motiv! În primul rând pentru că gazda era un personaj cu statură de căpcăun, mai înalt decât ceilalți,

de un orgoliu și de o lipsă de măsură consternante! La câțiva kilometri în nordul capitalei, își oferise un fel de palat supradimensionat, un Versailles din beton și sticlă, numit Karin Hali, ca un omagiu față de prima sa soție, o contesă suedeză de care fusese îndrăgostit nebunește și care murise cu câțiva ani în urmă. Președinte al Reichstag-ului, ministrul Aerului, ministru-președinte al Prusiei și general de corp de armată, Hermann Goring se bucura de o popularitate incontestabilă în rândul populației germane, care vedea în el un uriaș îngăduitor și comic, în care se recunoștea cu mult mai bine decât în chipurile de vulturi ale unui Goebbels sau Himmler. Este adevărat că Goring făcea o puternică impresie prin calitățile sale și avea în favoarea sa un trecut de erou de război. As al aviației, de douăzeci și două de ori învingător, îl înlocuise pe Manfred von Richthofen la comanda escadrilei sale, când *Baronul roșu* fusese doborât. Grav rănit în tentativa eșuată de lovitură de stat național-socialistă, în 1923. Fugise din Germania și petrecuse patru ani în exil, în decursul cărora devenise dependent de morfină, pentru a-și domoli durerile care nu încetau să-l sâcâie. Acum, rotofei ca un butoi de bere, se consola de pierderea soției mult iubite acumulând o avere imensă din industrie, care-l făcuse unul dintre cei mai bogați oameni din Europa.

În seara aceea, am trecut dincolo de grilajul înalt al proprietății din Rominten în limuzina oficială a lui Heydrich. În prag de octombrie, cerul era încă la fel de luminos și soarele la fel de puternic ca în iulie. Active în continuare, insectele refuzau să moară. Fluturi, albine, păsări cântătoare își continuau existența estivală, ca și când timpul s-ar fi oprit în loc.

— *Lugnasad!* am murmurat pentru mine însumi, în timp ce treceam peste dublul rând de grilaje îngrijit fasonate, care protejau domeniul.

— Ce spui, Thbrun? mă întrebă frumoasa Lina privindu-mă cu ochii ei mari, limpezi.

— *Lugnasad*. Este numele uneia dintre cele opt mari sărbători păgâne care au loc în cursul anului. Astăzi este sărbătoarea începutului toamnei. Ritmul naturii ajunge la apogeu chiar înainte de intrarea în anotimpul neguros...

— Lina! Thbrun! Profitați un pic de spectacol, în loc să vă îmbățați în vorbe! Priviți!

Prin geamurile mașinii care înainta acum la pas pe aleile de la Karin Hali, am văzut un spectacol straniu și fascinant. Deja proprietatea mișuna de invitați care se preumblau pe peluze; din loc în loc, orchestra instalată sub copertine de pânză executa piese de Schubert, Schumann, Debussy... Din cincizeci în cincizeci de pași, bufetele gemeau de bunătăți și de sticle de șampanie. La piciorul scării de la intrarea principală, o sută de tinere fete, nemișcate, asemenea unor statui însuflețite, cu sabia trasă, îmbrăcate după moda husarilor din Hessen, alcătuiau o gardă de onoare. Deasupra lor atârneau stindarde imense, roșii, pe care trona svastica, prinse de parmaci împodobiți cu măciulii de aur.

— Bine ați venit! Bun venit, prieteni, la Karin Hali, strigă uriașul Goring, coborând treptele ca să ne întâmpine.

Deschizând larg brațele, președintele Prusiei îl strânse o clipă la piept pe Heydrich, înainte de a se înclina adânc în fața Linei von Osten.

— Draga mea! Strălucitoare! Din ce în ce mai strălucitoare, într-adevăr! Ce pereche minunată sunteți voi doi...

Goring mi-a strâns mâna, distrat, aproape fără a mă privi. Nu avea ochi decât pentru Lina, care în rochia ei de seară, de culoarea opalului, era, ce-i drept, de o frumusețe mai mult decât tulburătoare.

— Adevărata petrecere se desfășoară în spatele casei, în parcul cel mare. Invitații pe care-i vedeți zburdând în față nu aparțin decât celui de-al doilea cerc de oaspeți. Veniți!

Luând-o de mână, prietenește pe soția lui Heydrich, fostul pilot de vânătoare ne-a făcut să străbatem palatul său, dintr-o parte în alta. La ieșirea dintr-un șir lung de coloane din marmură și de panouri de chihlimbar, am descoperit un spectacol pe care nu-l voi putea uita niciodată. Așezate pe peluze, cuști uriașe adăposteau cele mai primejdioase animale imaginabile: tigri albi din Siberia, lei din câmpiile de lângă Kilimandjaro, pume din munții Stâncoși, urși Kodiak din pădurile Canadei sau jaguari din Amazonia...

— Mai departe este o groapă pentru crocodili și un vivariu pentru șerpi, mai explică Goring. Desigur că vă dați seama că aceste fiare nu au nicio valoare pe lângă oamenii care iau masa aici...

Instalate pe lângă cuști, două sau trei duzini de mese adunau în jurul lor toată elita partidului. Dintr-o privire rapidă i-am recunoscut pe Rudolf Hess vorbind cu Martin Bormann, pe Alfred Rosenberg râzând cu Walter Darre, ministrul care subvenționa Ahnenerbe... Și mulți alții...

— Toți mahării sunt acolo. Desigur și bancherii, industriașii. Închipuiți-vă ce dezastru ar face o bombă aici! Se distrahă Goring. Toți oamenii de vază din partid, din guvern și din instituții ar fi făcuți terci... În sfârșit... nu! Goebbels nu este încă aici, nici Himmler. Vor sosi mai târziu. Sau nu! Cum vor dori! Cu atât mai rău pentru ei dacă mă evită din snobism.

— Și Führer-ul nostru? întrebă cu nevinovăție Lina.

Göring arată cu degetul etajele casei.

— Îl face pe „Marele Gatsby”, acolo sus, în spatele ferestrelor... Ne privește de departe. Se uită, fără a se amesteca în mulțime... Dar voi reuși să-l fac să coboare, la căderea serii. Acum, distrați-vă! Am prevăzut și surprize. Duceți-vă! Duceți-vă! Zise stăpânul casei.

Acceptând o cupă ce mi se oferise, i-am părăsit pe soții Heydrich și m-am îndreptat încet spre invitați și spre cuștile unde animalele, enervate de zgomot și de mișcările mulțimii, răgeau, mârâiau și își arătau cu generozitate colții și ghearele... Mergând singur pe sub ulmi și pini, am ajuns la o peluză mărginită de arbuști, în mijlocul căreia se afla un frasin uriaș, cu o coroană imensă, cu crengile puternice, cu frunzele fremătând încetișor în dulcea briză a serii... „Igdrasil! M-am gândit. Igdrasil, arborele-lume al vechilor noastre credințe!” Lumini slabe păreau să strălucească prin frunziș. Apropiindu-mă, am văzut că o scară urca, în spirală, în jurul trunchiului gros. Am pus piciorul pe prima treaptă și mâna pe rampă, și am început să urc. În mod inexplicabil, aveam un nod în gât și sângele îmi zvâcnea în tâmpile. Intuiția îmi spunea că drumul amenajat în inima aceluia arbore impunător și înțelept mă ducea în pragul unui mister fabulos și teribil... O platformă lată și confortabilă fusese amenajată sub stâlpul de susținere. Acolo se afla un mic grup liniștii, de șase sau șapte persoane, așezate în fotolii și sporovăind în jurul unei mese joase încărcate cu mâncăruri alese, prezentate pe platouri de argint... S-a făcut tăcere și toate privirile s-au întors către mine. La început, am crezut că uniformă mea îi îngheța, căci toți bărbații prezenți erau în civil și purtau fracuri elegante. Jenat, stânjenit că tulburasem o reuniune intimă, am îngăimat o frază, o scuză neîndemânatică, și

am schițat o mișcare de retragere, dar un bărbat înalt, rafinat, care era în fața mea, se ridică și veni spre mine, cu un zâmbet radios.

— Dacă zeii v-au condus aici, nu le putem trăda încrederea alungându-vă... Rămâneți, vă rog! Și însoțitoarele noastre vă imploră în tăcere!

Dându-se la o parte, cu grația unui toreador care face o fentă, dandy-ul se îndepărtă pentru ca privirea mea să o întâlnească pe cea a femeilor. Două sclipiri verzi m-au străfulgerat, ca o lovitură de lance. În centrul cercului de prieteni, o făptură într-o rochie lungă, neagră, mulată pe un corp divin, eclipsa orice altă prezență feminină.

— Sunt Dalibor Galjero, zise bărbatul. Dați-mi voie să v-o prezint pe Lățime...

*

Înmărmurit și cu riscul de a părea țeapăn, am sărutat mâna acelei frumuseți, înainte ca Galjero să mă prezinte cercului de invitați. Îmi amintesc de contele Ciano, pe atunci ministrul Afacerilor Externe al Italiei, de Merry Groves, o jurnalistă de la *Chicago Tribune*, cât și de o altă americană, având o față de coțofană rea, o anumită Wallis Simpson... Dăruindu-i un zâmbet pe cât de radios, pe atât de mirat, englezoaica Unity Mitford nu se jenă să-mi facă cu ochiul, prea puțin discretă, pentru a mă lăsa să înțeleg că-și aducea minte de noaptea noastră de dragoste de la Munchen. Am vrut s-o întreb despre soarta lui Sașa Homung, dar nu s-a ivit prilejul de-a lungul orelor pe care le-am petrecut în compania acelor oameni. Spiritual și mondeni, detașați și zeflemitori, păreau ciudat de critici față de regimul hitlerist, deși profitau din plin de oportunitățile și de avantajele pe care aceasta li le oferea. Nu-mi mi-amintesc cu precizie despre ce am vorbit. Să mărturisesc adevărul? De fapt, nici nu mă interesa. Mintea

mea era altundeva, fermecată de moment, de loc, de împrejurări. Printre ramurile arborelui uriaș, mă simțeam în afara timpului – *in illo tempore*, cum spun cei din vechime, adică scos din înlănțuirea cauzelor și a efectelor, din timpul scurs și cel care va să vină, alcătuind urzeala lumii. Copil, trăisem aceeași calitate rară a clipei, atunci când bunicul meu și Knut Hamsun mă luaseră pe insula cu rune. Și după cum acolo fusesem copleșit de sentimentul intim de a trăi o revelație, aici eram scăldat de certitudinea de a trăi un moment de excepție. Nu mai era o inițiere în reverii antice, poate un mister mai intens, mai profund... Trecând pe sub sălașul nostru, un grup de o sută de tinere în uniforme negre de husari – năluci în noapte – defila cu alură marțială, la lumina albicioasă a lunii pline. În dreptul nostru au mai fost câteva cupluri adultere, biruite de beție, clătinându-se puțin, căutând câte un tufiș liniștit unde să se cupleze repede și intens...

Și apoi, cu lungi dâre opalescente, zorile începură să lumineze cerul în timp ce rouă se condensa pe frunzele lui Ygdrasil. Am văzut cum brațele goale ale lui Merry Groves s-au înfiorat și Unity Mitford și-a strâns etola în jurul umerilor. Lățime a vrut să coboare...

În timp ce ne întorceam cu toții spre Karin Hali, sfârșiți în urma acestei nopți albe, pantofii de lac ai bărbaților udându-se în gazonul umed și gleznele femeilor purtând fire de ierburi încolăcite, soarele, ridicându-se din spatele arbuștilor mai scunzi, încălzi puțin corpurile noastre amorțite. Mergeam singur, înaintea celorlalți, până ce o foarte frumoasă mână cuprinse antebrațul meu. Lățime mă ajunsese din urmă. Fără a ne privi sau a ne vorbi, ne-am apropiat de cuștile fiarelor. Desprinzându-se de brațul meu brusc și cu putere, Lățime sări pe marginea cuștii tigrilor și își strecură trupul zvelt printre gratii. Uluit, abia

înregistrasem performanța de contorsionistă pe care această femeie – Iiană, anghilă, meduză a adâncurilor – tocmai o înfăptuise sub ochii mei, fără niciun efect vizibil. Dar nu din acest motiv mi-a stat inima în loc pentru o clipă. În cușcă, Lățime se plasase la cheremul a două fiare enorme care își arătau colții și își încordau deja mușchii pentru a sări pe ea și a o sfârteca! Simțeam ațățarea felinelor vibrând și atingând paroxismul, când miracolul s-a produs. Aplecată spre ele, liniștită și zâmbindu-le, Lățime potoli deodată toată încrâncenarea lor. Într-o fracțiune de secundă, tigrii se întinseră la picioarele româncei, cu un mârâit de plăcere, aplecând capetele lor mari spre mâinile feminine care se întindeau spre ele pentru a le mângâia. Într-o limbă necunoscută mie, doamna Galjero, spuse niște cuvinte plăcute urechilor animalelor. Fiarele sălbatice nu mai semănau cu monștrii feroce de mai înainte. Îmblânzite de farmecul de Circe al lui Laiime, ele o recunoscusem ca stăpână. Firește că nu eram singurul martor al scenei. Italianul Ciano și Unity Mitford erau terorizați și totodată plini de admirație. Dalibor Gaijero afișa un zâmbet despre care nu puteam spune dacă era de mulțumire sau de dispreț. Invitații, încă așezați la mesele din preajmă, dădeau la o parte scaunele sau fotoliile pentru a veni să privească tabloul. Din gâtlejurile lor contractate se ridică, în curând, un cor de exclamații exprimând atât neîncrederea cât și reprobarea, admirația cât și spaima.

O voce feminină răgușită murmură în spatele meu:

— Încearcă să intre în grațiile acestor vrăjitori, tinere. Ți vorbesc din experiență: dacă te vor simpatiza, cei doi Gaijero pot să facă multe pentru dumneata...

În timp ce mă întorceam pe jumătate ca să văd cine îmi vorbea astfel, Wallis Simpson își așază pe brațul meu mâna ei osoasă și peste măsură de încărcată de inele. Am ridicat

din umeri pentru a-i da de înțeleles hoanghinei americane că-mi dădea un sfat de care mă puteam lipsi. În schimb ea îmi zâmbi ca o patroană de bordel, ceea ce mă scârbi până în măduva oaselor. Din mulțimea care se adunase ca să vadă miracolul femeii cu tigrii, se stârni atunci o rumoare. O voce puternică, militărească, porunci ferm spectatorilor să se îndepărteze și apăru Adolf Hitler în persoană. Escortat de ofițeri de gardă, urmat de Goring – burduhănos și plin de decorații – venea să asiste personal la scena de necrezut în care Laiime îi stăpânea pe tigri. În cușcă, la fel de liniștiți ca acea femeie care își trecea încetișor mâna prin blana lor, felinele din Siberia torceau ca niște pisoiași nevinovați...

Acționând cu mai multă încetineală decât dacă m-aș fi aflat în fața unei fiare sălbatice, mi-am întors ochii spre Führer. În decursul tuturor acestor ani petrecuți în Germania, era cel de-al doilea prilej ce mi se oferise de a mă afla în prezența sa. Prima dată, la Casa Brună, i-am văzut hotărând fără a clipi moartea șefilor de la SA. Din acea „Noapte a cuțitelor lungi”, păstrasem amintirea de coșmar a unei scene sângeroase dominate de figura încordată a acestui mic caporal din Boemia, devenit deodată în istorie egalul unui Carol al IX-lea, aprobând masacrul din ziua Sfântului Bartolomeu... Dar acolo, la Karin Hali, cu mâinile frumos încrucișate la spate și buza atârânănd, exprimând o uimire autentică, nu era căpcăunul din München care se afla la câțiva metri de mine, nici călăul lui Rohm și al atâtor altora. Nu! Contemplând-o pe Lătime Galjero cum se juca cu cei mai mari carnasieri, omul cel mai temut și cel mai iubit în Germania devenise un copil uluit, fascinat de spectacolul străvechi al frumoasei și bestiei. Preț de unul sau de două minute chiar, nu a mai fost decât o tăcere adâncă în jurul nostru.

Mulțimea tăcuse, nici natura nu mai vibra, niciun sunet nu se mai auzea. Lățime nu se mai uita la tigri și își luase ca scop dominarea altor prăzi, a lui Hitler însuși, pe care nu-l mai scăpa din priviri. Ochi în ochi, bărbatul și femeia se cântăreau în tăcere, încercau să se impună unul în fața celuilalt, într-o confruntare de orgolii și de mândrie, dar se simțea că Hitler, cât de puternic era, nu putea decât să cedeze în fața voinței superioare a lui Lățime... Și a cedat. L-am văzut plecându-și deodată privirile și răsucindu-se pe călcâie pentru a bate în retragere și a se refugia în interiorul clădirii. Führer-ul odată plecat, atmosfera se destinse și un oftat de ușurare scăpă din toate piepturile. Însăși Lățime se ridică pentru a părăsi cușca. Trecu printre gratii, în sens invers, cu grația unei dansatoare și Dalibor o luă în brațe și o învârti, râzând. Cuplul se îmbrățișa cu patimă sub privirile invidioase ale spectatorilor, când un ofițer din gardă îi rugă să-l însoțească, întrucât Führer-ul le solicita imediat prezența.

— Putoarea asta de Laiime și-a atins scopul și de data aceasta, şușoti Simpson, a cărei mână se rezema tot mai mult de brațul meu.

— Cum adică? întrebai, eliberându-mă de mâna ei, cu destul de puțină curtoazie.

N-am primit ca răspuns decât un zâmbet în care se puteau citi prea multe sentimente amestecate. Odată dispăruți cei doi. În interiorul casei, mi s-a părut că petrecerea își pierduse regii. Sub razele călduțe ale soarelui, rouă se evapora de pe peluză. Cu ochii încărcăți de nesomn și obraji umbriți de barba care mijea, bărbații căscau, răspândindu-se cu pași rigizi pe alei. Cu umerii dezgoliți, tremurând sub bretelele subțiri ale rochiilor de seară, femeile încercau să se încălzească. Am rătăcit o clipă, singur și fără rost, în acea atmosferă de satumalii pe

sfârșite. În cuștile lor, tigrii adormiseră, leii și urșii, de asemenea. Doar lupii se învârteau în cușca lor, singurii care mai erau stăpâniți de dorința imperioasă de a fi în libertate. O clipă am fost tentat să le deschid ușa, dar aceasta n-ar fi fost decât o nebunie gratuită care s-ar fi încheiat cu o dramă. O idee romantică a cărei realizare însemna pentru ei durere și sânge...

— Cred că ghicesc la ce te gândești, Torun, dar aceste animale sunt deja moarte, să știi...

Heydrich și Lina mă regăsiseră. Am stat toți trei un moment, puțin triști, privind fiarele captive. Reinhard acoperi cu haina sa spatele gol al soției și tocmai când ne pregăteam să plecăm, aceeași ordonanță care fusese trimisă după soții Gaijero ne rugă să-l urmăm.

— Dorința expresă a Fuhrer-ului! explică sobru bărbatul, când Heydrich se miră de acest ordin.

Curioși să aflăm ce dorea de la noi cancelarul, am urmat ordonanța, fără a rosti o vorbă, până într-o încăpere de la primul etaj al reședinței Karin Hali. Acolo, într-un fel de sală de joc, prelungă, unde Goring pusese să se instaleze o rețea de trenuri miniaturale, am fost lăsați să așteptăm până când contele Ciano, Wallis Simpson și Unity Mitford sosiră și ei. Ministrul italian strânse mâna lui Heydrich. Cam stingheri, păreau la fel de surprinși, și unul și celălalt, de a fi siliți să aștepte în acea cameră de copii...

— Vedeți cu ce se ocupă prietenul nostru Goring când nu-și pilotează avioanele sau nu colecționează opere de artă? îi place jocul cu trenulețele! De necrezut! Când îi voi povesti aceasta Ducei! Izbucni în râs Ciano.

Italianul, în ciuda cuvintelor zeflemitoare, apucă unul dintre vagonete și cu o poftă reală de a se distra, poftă ce i se citea în ochii strălucitori, începu să se joace cu trenulețul magnatului prusac. Unity Mitford îi aruncă o

privire disprețuitoare, înainte de a vârî o țigară Abdullah în port-țigaretul ei din бага. Parfumul atât de special al acestui tutun tocmai mă hotărâse să o întreb pe englezoaică dacă mai păstrase vreo legătură cu Sașa Homung – dar atunci se deschise ușa și am fost rugați să trecem în camera alăturată. Cunoscând aversiunea lui Hitler pentru nicotină, Mitford strivi, neglijent, chiștocul, de hornul unei locomotive model redus, înainte de a îngăima vreo bazaconie în vreun jargon din insulele britanice. Potrivindu-ne nodul de la cravată și verificându-ne ținuta reciproc, dintr-o privire. Heydrich și cu mine trecurăm primii în sala unde ne aștepta Führer-ul. Spațioasă, încăperea în care intrasem nu era, totuși, la fel de mare ca precedenta. Lipsită de orice ornament, era atât de sobră încât ar fi putut să se creadă că era o chilie monahală. Mai târziu, am aflat că Göring o amenajase după modelul exact al chiliei Sfântului Ieronim, așa cum fusese reprezentată într-o gravură de Durer. Pe o masă întinsă, o clepsidră cu nisip și un craniu dădeau locului solemnitatea unui cabinet de meditație masonică. Göring era acolo, cu brațele încrucișate și fața la fel de albă ca vesta uniformei sale de operetă. Așezat pe un scaun înalt, de lemn, Hitler nu o scăpa din priviri pe Laiime Gaijero și nu se putea spune dacă privirile pe care i le azvârlea erau pline de ură, dragoste sau teamă. Dalibor zâmbea ușor, mândru, foarte dezinvolt, și am văzut că gulerul cămășii sale era descheiat, ca și cum s-ar fi aflat în ziua de după o beție prelungită. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce se petrecuse între acele patru personaje, nici cea mai vagă părere despre motivul care îl împinsese pe Hitler să ceară prezența a șase noi martori la discuția lor.

— Întrucât *Reichsfuhrer-ul* Himmler nu a găsit de cuviință să onoreze invitația prietenului nostru Göring,

dumitale Heydrich, cât și persoanelor care te însoțesc, mă văd silit să le cer un serviciu de cea mai mare importanță, începu Hitler cu o voce răsunătoare, de îndată ce ușa se închise.

— Sunt la ordinele dumneavoastră! răspunse șeful de la SD luând poziția de drepti.

— Bine. În acest caz, îți cer să-i ordoni ofițerului care te însoțește să ia arma pe care i-o va da Hermann Göring, să amestece cartușele în fața tuturor persoanelor aici prezente, apoi să tragă în craniul și în clepsidra pe care le vedeți acolo.

Ofițerul despre care vorbise Hitler eram, desigur, eu. Uimit dar ascultând fără a discuta de semnul pe care mi-l făcuse din cap Heydrich, apucaii Luger-ul pe care mareșalul Goring mi-l prezentă, așezat în palma sa. Verificând că nu avea niciun glonț, am scos încărcătorul din lăcaș și am împins cu degetul toate munițiile de pe masă, le-am amestecat conștiincios înainte de a le pune, la întâmplare, pe țeavă.

— Acum, trage, ofițerule! îmi ordonă Hitler cu o voce vibrând de încordare.

Fără a-mi pune vreo întrebare, am armat Luger-ul și am apăsât pe trăgaci, ochind întâi craniul. Răsunând pe sub bolți, detunătura se repetă cu două sau trei ecouri, care le făcu să tresară pe Mitford și pe Lina. Singura femeie care nu s-a clintit a fost Simpson – în drumul spre un destin nebulos și totodată extraordinar, ființa ei nu se putea speria de un simplu foc de armă... Aerul se umplu de un miros neplăcut de praf de pușcă care îmi înțepă nările și îl făcu pe contele Ciano să strănute. Desigur că nimerisem ținta în plin, făcând să zboare prin toată încăperea așchii de os. Neștiind ce dorea Hitler să demonstreze prin acest exercițiu, am țintit spre clepsidră. Și aceasta zbură în

țândări, răspândind bucăți tăioase în jur, dar presimțind pericolul fiecare se întoarse pentru a fi cu spatele la cioburile de sticlă. Când zgomotul s-a stins, Hitler s-a ridicat, m-a privit în ochi și mi-a spus:

— Domnule ofițer, ești un grad superior al SS. Mi-ai jurat credință în orice împrejurare. Vreau să-ți dau prilejul să-ți onorezi jurământul: ucide-o pe această femeie! Ucide-o pe Lătime Galjero!

Nu mă îndoisem nicio clipă că țineam în mână o armă mortală. Comedia amestecării cartușelor și a trasului la țintă nu avusese loc decât pentru a dovedi celor de față că Luger-ul era încărcat cu gloanțe adevărate. Nimeni nu era în măsură să suspecteze contrariul. Dacă îl ascultam pe Adolf Hitler, era evident că nu aveam să comit altceva decât un omor cu sânge rece. De aceasta îmi dădeam seama prea bine. Și totuși, hotărârea mi-a fost luată, fără umbra unei șovăieli sau a unui regret. Asemenea unui automat, am ridicat brațul și am ochit-o pe Laiime, foarte decis să apăs pe trăgaci. În acea clipă însă, am avut nu numai senzația clară de a mă supune unui ordin criminal dictat de purtătorul autorității supreme a unei țări căreia mă alăturasem. Nu! Mai era altceva. Certitudinea mea era că acel ordin avea să-mi ofere ocazia de a înfăptui un gest care, în mod misterios, *trebuia* să fie făcut. De neexplicat, acel ordin absurd era masca în spatele căreia se ascundea o Justiție de nepătruns și necesară: Laiime *trebuia* să fie ucisă, chiar dacă nu știam prea bine de ce... Degetul mi s-a crispat și am auzit ridicându-se în spatele meu exclamații de uimire și de groază. Neținând seama de strigătele indignate ale lui Simpson și ale lui Ciano, am apăsat cu toată puterea pe trăgaci, cu țeava îndreptată spre inima lui Laiime Galjero. Dreaptă și stoică, aceasta aștepta împușcătura cu fața angelică a fecioarelor creștine

îndurând martiriul și binecuvântându-i pe călăii lor. Mirat de brusca împotrivire a unei arme a cărei funcționare fără greș fusese dovedită de două ori, am suprapus degetul mare peste arătător, pentru a imprima o forță mai mare. Degeaba. Cocoșul refuza să se miște, încleștându-mi toți mușchii, simțeam transpirația șiroindu-mi pe frunte, pe tâmpile, pe tot corpul. Am hotărât atunci să schimb mâna. Dar și cu mâna stângă, m-am lovit de aceeași imposibilitate de a trage. Eram totuși stăpânit de dorința de a comite această crimă. Da! Rușine mie, perspectiva de a o ucide pe acea femeie mă exalta, mă umplea de o bucurie sălbatică și chiar de o mândrie autentică! Îmbujorat, transpirat, bodogănind, m-am înverșunat zadarnic un minut și mai mult, să trag în acea țintă resemnată.

— Încearcă să ochești în orice punct imaginar, pe perete, Thbrun, interveni Dalibor Galjero.

Respirând cu o mare greutate, cu plămânii ca prinși într-o bandă de oțel, am ridicat arma deasupra siluetei lui Laiime. Și, deodată, miracolul s-a produs! Cedând sub presiunea pe care i-am impus-o, Luger-ul scuipă glonțul de plumb care se zdrobi șuierând în stucatură.

— Este bine, comentă Dalibor. Acum, ochește-mă pe mine și trage, vrei?

Iritat de tonul condescendent al românului, am îndreptat imediat automatul spre fața sa... Dar am fost cuprins de un fel de descurajare, apoi m-a năpădit un val de tristețe, fără să știu de ce. Slăbit ca un copil bolnav, nu am putut să-l ameninț pe acel bărbat cu care petrecusem noaptea discutând cu plăcere, sub coroana unui copac uriaș. Mușchii mi-au amorțit și s-au înțepenit. Brațul a început să-mi tremure atât de tare, încât mi-a fost în curând cu neputință să-l țin ridicat și mi-a căzut greoi, în lungul

corpului. Am încercat să-mi desfac degetele de pe patul armei, pentru ca s-o trec în cealaltă mână. Degeaba. Luger-ul rămânea lipit de falange, de palmă.

— Experiența este concludentă, acum? îl întrebă Galjero pe Führer. Cine ar fi putut reuși acolo unde un ofițer SS a dat greș? Ce agent dușman, ce provocator, ce anarhist?

— Dar... Bombele? Și otrava? Insistă Hitler.

— Dacă o bombă trebuie să explodeze, mecanismul ei se va opri. Dacă o otravă trebuie să acționeze, formula ei va fi zădărnicită... Dacă un cuțit trebuie să taie, lama va cădea din mâner sau purtătorul cuțitului va fi pradă catalepsiei, așa cum i s-a întâmplat adineaori prietenului nostru...

— Sunteți siguri?

— Siguri, domnule cancelar! Pe cât este de adevărat că am intrat în cușca tigrilor fără ca aceștia să-mi facă vreun rău, întări Lățime. Fiarele și-au strâns ghearele și nu au mai deschis boturile decât ca să-mi lingă mâna, mângâietor... Așa vor face dușmanii cu dumneavoastră, vă promit...

*

Heydrich, Lina și cu mine am plecat de la Karin Hali spre mijlocul dimineții, la circa trei sau patru ore de la scena cu Luger-ul din cabinetul de meditație. În mașina, marca Horch, arborând însemnele adjunctului din SS, nu am vorbit prea mult la început, fiecare păstrându-și pentru sine gândurile pe care i le inspiraseră evenimentele din zori. Apoi, fiindcă simțea întrebarea care ne apasă pe toți, fără ca să o putem rosti, Lina rupse tăcerea:

— Ce crezi că sunt oamenii aceia, Reinhard? Cine sunt cei doi Galjero?

— Ce știu eu? se enervă *Obersturmbannführer-ul*. Șarlatani, escroci, aventurieri obișnuiți cu toată sforăria amăgelilor, a mistificării, bănuiesc. E plin Berlinul de așa

ceva în zilele noastre... Serviciile mele înregistrează săptămânal astfel de indivizi. Aceștia poate că nu au fost încă înregistrați, asta-i tot, zise el, ținându-mă cu o privire dușmănoasă.

— Și dumneata, Thbrun? Ce crezi despre acești oameni? Insistă Lina, cu toată enervarea soțului ei.

Ce credeam? Mi-ar fi fost greu să-i răspund lui von Osten. Oamenii aceia mă atrăgeau, fără îndoială... Dar sub masca lor impecabilă de personaje mondene și de esteți, ghiceam – mai ales la femeie – o natură demonică și autentic periculoasă pe care nu mi-o explicam. M-am strâmbat cu ciudă, vrând să-mi exprim neputința de a formula ut. Răspuns precis.

— Sunt niște vrăjitori! hotărî Lina, cuibărindu-se în pernele din piele ale banchetei.

— Vorbești aiurea! se înroși Reinhard. Nimeni nu este vrăjitor! Așa ceva nu există! Gărensens o știe mai bine decât oricare altul. Nu-i așa, Gărensens?

— Niciun vrăjitor autentic nu a trecut pragul de la Ahnenerbe, *Fräulein* Heydrich, am asigurat-o. Noi colecționăm nebuni, vizionari, mitomani, sunt atât de mulți încât nu mai știm ce să facem cu ei... Dar niciun vrăjitor.

— Atunci pregătește-te ca lucrurile să se schimbe, *Herr* Gărensens, răspunse Lina mușcându-și frumoasele buze. Da, lucrurile se vor schimba!

Antica Sapienza

Să fi avut oare un presentiment Lina Heydrich von Osten? Este posibil căci, în fapt, lucrurile se schimbaseră după noaptea de la Karin Hali. La început a fost un incident – un fleac, pe care dacă l-aș fi luat în serios, m-ar fi putut ajuta să înțeleg mai repede natura exactă a ceea ce se urzea. Oh! Nu fusese mare lucru! Doar o carte de vizită pe care am găsit-o în buzunarul hainei, atunci când mă dezbrăcăm, la întoarcerea de la vila lui Goring, o carte de vizită pe o hârtie groasă și satinată, cu numele doamnei Wallis Simpson, pe spatele căreia, americanca scrisese în grabă numărul de telefon al unui apartament de la Kempiski Hotel. Sâcâit de aroganța de care dădea dovadă acea femeie cu mult prea în vârstă, după gustul meu, am mototolit neglijent invitația și am aruncat-o în coșul de hârtii, lără a mă mai gândi la ea. Cu toate acestea, în decursul celor două zile care au urmat, gândul – și chiar! – atracția erotică imperioasă față de această matroană m-a urmărit într-un fel irezistibil și de neexplicat. Timp de două nopți, această imagine îmi tulbura somnul astfel încât, nemaiavând răbdare și neînțelegând nici eu însumi ce făceam, am recuperat numărul de telefon și am format cu nerăbdare numărul hotelului Kempiski...

— Vino, băiatule. Te aștept... răspunse vocea spartă a lui Simpson.

Trebuie să fi fost ora opt dimineața când, înfrigurat și deja priapic, am străbătut holul aproape pustiu al hotelului. Momentele pe care le-am trăit apoi în brațele acelei femei nu sunt deloc de povestit. Deși nu am avut nicio atracție fizică spre ea, nu m-am putut împiedica să n-o ating, să n-o îmbrățișez, să n-o posed... Nu era o amantă bună, departe de asta. Sexul ei nu era catifelat, potrivit dezmierdărilor cu limba și cu mâna; ei nu-i plăcea nimic

mai mult decât să mă zgârie și să-mi plesnească fesele cu talpa escarpenilor ei pe care o folosea ca pe un bățator. Nu am temperamentul unui supus și nu apreciez faptul de a mă lăsa dominat, fizic, de o femeie. Aceasta nici nu mi se întâmplase vreodată, în acea dimineață, totuși, am cedat cu docilitate la orice capriciu al lui Simpson, ca și cum m-ar fi părăsit toată voința proprie! Timp de trei sau patru ore, am fost jucăria ei, un *toy boy*, cum zic englezii, o păpușă de cârpă care se preta fără a opune rezistență nebuniilor celor mai scabroase ale americancei. A durat mult! A fost, mai mult decât orice, umilitor! În fine, ședința s-a încheiat și m-a expulzat fără menajamente. Obținuse de la mine ceea ce dorise și apoi se plictisise. Nu era nimic altceva de înțeles. Îmbrăcându-mi, grăbit, uniforma pe coridoarele tapetate cu galben ale hotelului Kempiski, m-am simțit ca o prostituată pe care o plătești și pe care o azvârli, odată ce te-ai săturat... A fost prima și singura experiență de acest gen. A rămas mai puternic întipărită în ființa mea decât înjosirile îndurate în donjonul de la Bad Tolz, la ordinele usturătoare ale subofițerului Dietrich Lauterbach. Pe moment, incidentul Simpson mi s-a părut chinuitor și de neînțeles. Totuși a fost uitat destul de repede întrucât i-au luat locul alte evenimente cu urmări grave.

— Am încercat să obțin informații mai ample despre soții Galjero. Îmi zise Heydrich a doua zi dimineața. Captura n-a fost prea bogată... Câteva indicii, situându-i în preajma lui Codreanu, ceea ce pledează mai degrabă în favoarea lor, reține acest lucru... Apoi, câteva fraze smulse, ca din întâmplare, de la Andre Francois-Poncet, ambasadorul Franței la Berlin, care-i cunoaște... Dar nimic care să mă satisfacă. Cuplul este acum primit la Cămară, în mod oficial... Aș vrea să știu ce sfori trag! Am avut impresia că

te-ai înțeles bine cu ei, nu? Tipul îți spunea pe nume, dacă țin bine minte...

Această observație a lui Heydrich suna aproape ca un reproș.

— Abia făcusem cunoștință cu el cu câteva minute în urmă, la Karin Hali, am declarat, în defensivă. Nimic mai mult.

— Hm!... încercă să reiei legătura cu ei și să fii bine văzut. Vreau să-i am sub control. Pe ei și pe toți ceilalți!

*

Să pătrund în cercul intimilor celor doi Galjero? Până la urmă, s-a dovedit că nici n-a fost prea complicat.

Știam că soții Galjero locuiau la Berlin, la marele hotel Eden, pe lângă grădina zoologică, dar n-am comis greșeala de a pretinde să-mi atrag favorurile celor doi români în același timp. Am simțit că trebuie să-i abordez pe căi ocolite, unul după celălalt și mai degrabă pe unul decât pe celălalt! Dintre ei doi, Dalibor mi se părea mai ușor de abordat. O clipă, vorbisem despre cai, despre Goring și știam că îi plăcea călăria. M-am grăbit, așadar, să-i adresez o invitație pentru a mă însoți într-o după-amiază la Tiergarten. Ne-am regăsit astfel, mai multe zile la rând, călărind unul lângă celălalt, fără a discuta cu adevărat, dar profitând de aceste cavalcade cu plăcere. Mărturisesc că, în ceea ce mă privește, am găsit o mare bucurie în compania cultă și veselă a lui Gaijero. Vorbeam puțin, ce-i drept, dar s-a născut între noi o complicitate firească, ce nu avea nevoie de cuvinte de prisos. Timp de aproape o săptămână, m-am mulțumit cu aceste plimbări fără a încerca să îndrept conversația spre vreun subiect anume. Șiret, știam că uneori marile fiare sălbatice manifestă aceeași nerăbdare ca vânătorul, ca să înceapă odată jocul vânării. Am avut dreptate să-l las să facă el primii pași, căci Gaijero

a fost acela care a sfârșit prin a-mi pune întrebări asupra naturii funcției mele la Ahnenerbe...

Descrierile în linii mari, cu privire la Institut, i-au trezit un interes imediat, chiar de la început. A insistat într-atâta, încât m-am hotărât să-l aduc în Pucklestrasse. Acolo, așezat confortabil pe canapeaua din biroul meu. El s-a hotărât să prindă taurul de coame...

— Ei bine, Thbrun, ce crezi despre mine?

Cum mă prefăceam că nu înțeleg sensul întrebării sale, el puse capăt tergiversărilor mele, făcând un gest grăitor cu mâna.

— Să nu ne mai jucăm de-a pisica și șoarecele, de acord? Uneori accept să pierd puțin timp, dar nu este întotdeauna necesar să se prelungească preliminarile... Știu că avem amândoi mult de oferit unul celuilalt. De ce să nu o mărturisim?

Această sinceritate m-a luat prin surprindere. Atacul frontal nu fusese luat în calculul previziunilor mele! Și apoi, această intrare în materie mai exprima și o ambiguitate care mă stânjenea. Puțin prea cochet, puțin prea elegant. Galjero mă privea cu un zâmbet extrem de seducător pentru a fi pe deplin loial. Iară echivoc... Cred că și-a dat seama de gândul ce-mi trecuse prin minte. Izbucni în râs.

— Liniștește-te, Gărensen! Niciodată în viața mea n-am avut vreo înclinare spre băieți! Nu sunt pe cale de a-ți face propuneri homosexuale!

— Scuză-mă, am bâiguit eu, simțind că mă îmbujorasem. Nu-mi dau seama ce...

— Să nu mai vorbim... Atunci? Ce crezi despre mine și despre soția mea, Gărensen? Ce crezi despre cei doi Galjero?

Emfaza tonului și felul în care formulase fraza, insistând asupra numelui său de familie, ca și când ar fi fost vorba despre o dinastie de veche noblețe, îmi smulse, fără să vreau, un zâmbet.

— O persoană care vă este apropiată mi-a afirmat cu tărie că sunteți vrăjitori, am reușit totuși să răspund. Alta, o prietenă, consideră că ar putea fi adevărat! După cum am văzut de ce sunteți în stare, aș fi tentat să le cred.

— Doamna Simpson are dreptate. La fel ca misterioasa dumitale prietenă. *Suntem* vrăjitori! Americanca le-ar fi putut aduce la ea, dacă ar fi fost altfel?

— De unde știi? am exclamat, ofensat, încordându-mi instinctiv toți mușchii, ca și când aș fi primit o lovitură fizică.

— Lucrăm pentru Wallis de puțin timp... Oh, pentru distracție mai mult decât pentru bani, desigur, căci nu este încă bogată aventuriera asta... Dar va fi, în scurt timp. Știai că am reușit s-o strecurăm în patul prințului de Wales?

Am răspuns că nu mă interesau nici mondenitățile nici curvia anglo-saxonă.

— Într-adevăr. N-are importanță. În sfârșit, pe scurt, am confecționat niște mici fetișuri eficiente pentru doamna Simpson. Poate să aibă toți bărbații pe care-i dorește, acum... Ai avut această experiență. Dar asta este doar un fleac. Lucrurile serioase se petrec cu Führer-ul vostru. Pentru el avem mari ambiții! Evident, nicio legătură cu un simplu parvenitism burghez sau cu organizarea unor partide de dat în bărci.

Dalibor se pregătea să discute fondul problemei când s-a auzit o bătaie în ușă. Apăru Dandeville, cu un dosar în mână.

— Sunt dezolat că vă deranjez, zise francezul, dar tocmai am primit aceste hârtii urgente de la birourile SD. Heydrich a ordonat să te uiți peste ele, fără nicio amânare.

Lipsit de explicațiile care mi-ar fi putut satisface curiozitatea, am deschis bombănind mapa cu documente, în interior se găseau vreo zece formulare cu ștampila de la *Siecherheitsdienst* sub o notă scrisă de mâna lui Heydrich. În două rânduri, *Obersturmfuhrer-ul* îmi cerea să inițiez în câteva zile un nou agent de la SD Ausland, în problemele de la Ahnenerbe...

— Așteaptă pe coridor, a precizat Dandeville în timp ce, foarte mirat, am descoperit fotografia unei tinere femei, prinsă cu o agrafă de o fișă de identitate.

— Keller? Ostara Keller? Am zis, descifrând pentru prima dată numele ei caligrafiat în scriere gotică.

— Munca dumitale te solicită, deci este timpul să te părăsesc, decretă Dalibor. Vrei să ne vedem diseară, pe la ora unsprezece, la cabaretul Tanzfest? Voi fi singur...

Ne-am strâns mâinile, apoi Gaijero plecă repede din birou și Dandeville o introduse pe Ostara Keller. Abia dacă am observat un schimb de priviri între român și tânăra fată, în timp ce au trecut unul pe lângă altul, printre cele două uși batante, căptușite cu piele.

*

Tânăra Keller nu mi-a făcut o impresie bună. Desigur, statele ei de serviciu erau impresionante și raportul privind trecerea ei prin noua *Junkerschule* de la Friendensthal era mai mult decât elogios, dar părți întregi din dosarul ei fuseseră pur și simplu șterse și aceasta nu-mi plăcea deloc. Când am încercat s-o întreb eu însumi pe această foarte tânără femeie cu trăsături regulate, ea nu a consimțit să-mi dezvăluie decât fragmente fără însemnătate din trecutul ei:

— Părinții mei sunt germani. Din nefericire, eu însămi nu am avut norocul de a vedea lumina zilei în patria noastră, îmi zise. Am crescut în străinătate. În Statele Unite... M-am întors în Germania din propria mea voință, de îndată ce am putut s-o fac... Sunt membră a NSDAP și pregătită să-mi pun viața în slujba național-socialismului.

O fanatică! Cu aerele ei de fetiță fragilă și trufașă, Ostara Keller nu era decât o fanatică! Trebuie să-i arăt totul, să-i spun totul despre Ahnenerbe. Elevă studioasă, ea își nota într-un carnet gros, negru, încruntându-și într-un fel adorabil fruntea de mieluşea încăpăţânată... Aerele ei serioase de premiantă a clasei au sfârşit prin a-mi stârni un val de viziuni erotice dintre cele mai năvalnice! Dar *Fraulein* Keller nu era genul de fată care să ascundă un temperament dezlănţuit sub un chip de fecioară speriată. Ca un sloi de gheață autentic, că se închipuia amazoană a Reich-ului, Walkirie în slujba unei cauze atât de frumoase, atât de mari, atât de nobile încât merita să-i sacrifice totul, până și energia cea mai intimă care stăpânește de obicei orice ființă omenească normală.

— Care sunt exact rezultatele la care ați ajuns? întrebă Keller când am încheiat o prezentare generală a lucrărilor noastre.

— Ei bine... Nu suntem decât o instituție foarte recentă, desigur. Abia ne-am lansat primele campanii de cercetări pe teren. Dar în Prusia Orientală, pe teritoriile pe care ni le dispută polonezii, am descoperit de curând vestigii de fortificații germanice datând din secolul al III-lea î. Hr. La prima vedere poate să pară anecdotice, dar faptul prezintă interes politic și diplomatic imediat, deoarece astfel putem legitima din punct de vedere istoric, în ochii lumii, cererile noastre de expansiune teritorială spre est... în alt domeniu, pregătim o expediție în munții Tibetului. Unii dintre

cercetătorii noștri au convingerea că vor putea descoperi vestigiile unor civilizații pre-ariene dispărute... Ne punem nădejdea în colaborarea cu specialistul eminent al religiei evreiești, a cărei teorie este că figura lui Hristos nu este câtuși de puțin istorică și că este doar o manipulare de ordin cabalistic. În această privință, aserțiunea lui poate fi capitală pentru radierea în Occident a două milenii de influență a unei religii care nu este a noastră. În fine, studiem posibilitatea integrării în rândurile noastre a unui cercetător specialist al Graalului care crede că a localizat cupa sacră în sudul Franței, într-un teritoriu vizigot din vechime, deci germanic... Va avea loc, totodată, o expediție și în Islanda, în lunile viitoare și apoi vor mai fi studii diverse asupra simbolismului romanic, asupra captării energiilor naturale invizibile, asupra transducerii gândurilor etc... Toate acestea abia demarează.

— Și fenomenele de vrăjitorie? se informă Keller. Este cineva, la dumneavoastră, care se preocupă de acest domeniu?

Întrebarea m-a făcut să râd, dar buna dispoziție nu a fost pe gustul acestei tinere fete, care și-a încruntat pe loc sprâncenele blonde și delicate, cu un aer ostil,

— Vrăjitoria? Ei bine... Chiar despre aceasta vorbeam în treacăt, cu persoana pe care ai întâlnit-o când ai intrat aici. Este un câmp de cercetare pe care încă nu l-am înscris în programul nostru, dar este o greșeală pe care poate o voi remedia fără întârziere!

*

— Cu cât ne îndepărtăm de un război, cu atât ne apropiem de următorul! remarcă Dalibor Galjero înainte de a-i cere chelneriței de la Tanzfest să ne aducă coniac. Este evident că, în curând, lucrurile se vor urni în Europa... Și dacă se urnesc în Europa, ele se vor urni și în restul lumii,

printr-un simplu efect mecanic. Vezi, Thbrun, când te afli pe marginea prăpastiei, adevărata, singura, *unica* întrebare pe care trebuie să ți-o pui, este să știi *cine* suntem cu adevărat.

— Întrebare prin excelență metafizică! Și într-un loc foarte adecvat răspunsului la întrebarea pe care ți-o pui. Nu-i așa? Spusei arătând cu bărbia scena cabaretului pe care câteva artiste, cu dresuri negre, mângălite cu linii albe reprezentând oasele unui schelet, se căzneau să mimeze un dans macabru.

— Bine zis! Așadar, Thbrun, cine ești?

Într-adevăr cine eram? Nu știam, nu mă puteam identifica și demult nu mai încercam să găsesc răspunsul cuvenit acestei enigme.

— Poate că încă nu m-am apropiat destul de marginea prăpastiei pentru a-mi pune această întrebare în mod serios, *Herr Galjero*, am mărturisit cu tristețe în timp ce, deodată, un nod de nostalgie și de neliniște mi se puse în gât.

— Întreaga lume va lua foc în curând, Thorun. Și situația dumitale nu va fi confortabilă. Nu ești german. Dacă evenimentele se vor desfășura în favoarea hitleriști lor, aceștia nu-ți vor atribui niciun merit. Chiar Heydrich, protectorul dumitale, va sfârși prin a te părăsi, când își va atinge scopurile. Dacă, dimpotrivă, războiul se va termina catastrofal pentru Reich, fii sigur că aliații nu vor avea nicio milă pentru un om ca dumneata... îmi pare rău că-ți înfățișez un tablou atât de sumbru, Gäreksen, dar te afli, cu siguranță, în tabăra perdanților!

Ce să răspunzi la acestea? Știam că Galjero nu făcea decât să scoată în evidență realitatea. De când căzusem în mâinile lui Heydrich comiseseam lașitate după lașitate, ajungând să mă compromit cu un regim politic față de care

nu nutream nicio simpatie, jurând credință unui bărbat care îmi inspira mai multă aversiune decât respect.

— Ești încolțit de lupi, Thorun, haita lor se apropie... Te pândește... Dar există o soluție ca să scapi...

— Care? I-am întrebat nerăbdător pe Galjero.

— Să ai încredere în mine!

Să am încredere în Galjero... Greu să refuzi o astfel de ofertă unui om care părea să citească în mine, ca într-o carte.

— Nu-ți cunosc povestea, Thorun, dar cred că o ghicesc. Inutil să mi-o spui.

— Și a dumitale? I-am întrebat la rândul meu, după ce am părăsit tumultul șirului de încăperi tapetate cu albastru ale cabaretului Tanzfest și făceam o plimbare nocturnă.

— A mea? râse Dalibor. A mea este prea complicată ca să ți-o dezvălui în seara aceasta. De fapt, o noapte n-ar fi de ajuns... Să spunem doar că și eu urmăresc un scop și că-mi caut aliați. Cu toții ne dorim libertatea, Thorun. Este ceea ce prețuim mai mult pe lume. Și, dacă din întâmplare sau din nefericire, am avut slăbiciunea de a o pierde, într-o zi funestă, în fiecare clipă ne străduim din toate puterile să o recâștigăm...

Despre ce dorea să vorbească? Deși nu îl cunoșteam încă bine, presimțeam că Dalibor căzuse și el sub dominația unui Diavol care îl ținea încătușat.

— Cel de-al cincisprezecelea Arcan, am rostit eu cu voce tare dar mai mult pentru mine.

— Al cincisprezecelea Arcan, Diavolul... Da! Dar există creaturi și mai cumplite, comentă în mod misterios Galjero. Chiar dacă nu apar în vreo carte de tarot.

Tăcuți amândoi, pașii ne-au condus în apropiere de Alexanderplatz, inima acelui Berlin din 1935, atât de

straniu, deopotrivă decadent și polițienesc, în care coexistau ultimele mari figuri ale vieții de noapte a capitalei și oamenii în impermeabile negre și pălării moi, inspectorii de la Gestapo, frații mei vitregi după rang și funcție... Pe Tauentzienstrasse, în fața vitrinelor somptuos luminate ale marelui magazin Kadewe, am pătruns pe terenul de vânatoare al Ernei cea Roșie, o prostituată celebră, îmbrăcată în întregime în piele stacojie. Am văzut-o venind spre noi, având în jurul încheieturii mâinii curelușa unui bici.

— Căutați plăceri, frumoșii mei îngeri negri? ne întrebă ea.

— Altădată, Ema, poate... i-am spus trecând pe lângă ea, fără a încetini mersul.

— Am o propunere să-ți fac, Thorun, continuă cu gravitate Dalibor în timp ce o auzeam pe șerpoaica voluptoasă cum îl aborda pe un burghez solid, care tânjea după o târfă.

— O propunere? Te ascult...

— Îți place Italia?

*

Dalibor și cu mine am plecat din Berlin la Veneția, la jumătatea lunii octombrie 1935. Ne cunoșteam abia de o lună și cred că pot spune că aveam deja relații apropiate.

În schimb, în decursul acelor săptămâni de început călduros de toamnă, am văzut-o rareori pe Laume. Într-o duminică, ne-am dus toți trei într-o excursie la Heringsdorf, marea stațiune balneară rivală a celei de la Ahibek, pe care o frecventasem pe vremea în care fusesem amantul lui Margo Lion, dar fusese ceva subsidiar. Lățime și cu mine nu am dansat decât un singur dans foxtrot, la ceaiul de la ora 17, imediat după ce cuplul Galjero se

distrase câștigând concursul de eleganță al după-amiezilor din plin sezon.

— Soția mea este frumoasă, spuse pe urmă Dalibor, în timp ce o priveam cum flirta cu alți bărbați, ca să se amuze. Exceptional de frumoasă, chiar...

— Și totuși, nu o mai iubești... am zis, cu tot riscul de a-mi șoca partenerul.

— Este adevărat. Nu o mai iubesc... De multă vreme! Dar sentimentele mele nu contează... Dar dumneata, Thorun? Te atrage Lățime?

Care era înțelesul acestei fraze? Dalibor dorea, oare, să-și împingă soția în brațele mele, pentru a se despărți mai bine de ea? Nu-mi venea să cred. Cu toată aparenta perversitate a întrebării, simțeam că ea avea un sens ascuns, cu mult mai subtil.

— Soția dumitale mă atrage și mă fascinează, da, ar fi stupid din partea mea să neg. Dar mă captivează mai puțin decât mă derutează și chiar – iartă-mă să ți-o mărturisesc – îmi place mai puțin decât îmi displace! Cu toată frumusețea ei. Cu tot misterul ei. Ceva din ea îngheață tot elanul spre ea pe care l-aș putea avea...

Răspunsul meu îl făcuse pe Dalibor să zâmbească. Cred că părerea pe care o formulasem despre Lățime, pe cât de puțin măgulitoare fusese – mi-a adus definitiv simpatia lui Galjero. Așadar, am plecat împreună în Italia de Nord, cu trenul de lux Berlin-Veneția. Ce aveam să facem? Dalibor pretindea că dorea să consulte nu știu ce arhivă dintr-un vechi palat de pe Canareggio... Eu îl convinsesem pe Heydrich că în cursul acelei deplasări voi putea afla enigma care plana în continuare deasupra cuplului Galjero.

— Femeia este acum o invitată permanentă la Berchtesgaden, reședința privată a lui Hitler, din Bavaria. Acolo stă alături de elita regimului... Și tot nu știu cărui

fapt i se datorează atâtea onoruri! Descurcă-te cum vrei, Garensen, dar adu-mi un răspuns din afurisita asta de călătorie împreună cu încornoratul!

Încornorat! Revelația pe care credea Heydrich că mi-o oferă nu avu efect. De multă vreme și chiar la mărturisirea lui Dalibor, știam că românul era un soț înșelat. Laiime are necesități, îmi explica acesta din urmă, pe un ton la fel de rece, ca și când ar fi descris simptomele unei boli. Ea suferă de un fel de nimfomanie care o determină să recurgă la mulți amanți. Bărbați și femei. Asta este.. Nu mă supăr, fiindcă ne-am iubit mult și ea mă lasă acum să fac și eu tot ce vreau. Este o înțelegere corectă pentru un cuplu bătrân, să știi. Cea mai bună din câte ar putea fi...

— Legătura dintre ei pare, într-adevăr, destul de laxă, i-am replicat lui Heydrich cu un aer nepăsător, care l-a înfuriat.

— Laxă? Nu mai e strânsă, asta vrei să spui, Gărensens? Ai folosit un dulce eufemism. Mai bine uită-te la astea!

Heydrich scoase dintr-unul din sertarele clasorului său un teanc de fotografii pe care le întinse, condescendent, pe biroul său. Am văzut, înlănțuite în toate pozițiile imaginabile trupurile unui bărbat plinuț și a două femei foarte gingașe. Nu m-am putut stăpâni și m-am aplecat ca să cercetez mai amănunțit acele scene de orgie. Am recunoscut-o ușor pe Laiime. În privința vlăjganului nu puteam spune nimic, nu-mi era cunoscut. Dar nu aceasta mă miră. Când recunoscui trăsăturile feței celei de a doua femei, nu mi-am putut opri o exclamație de surpriză.

— Da, ea este, confirmă Heydrich, este micuța Keller! O elevă foarte dotată. Foarte dornică să facă totul bine. După ce a trecut pe la dumneata, am trimis-o să se apropie de Laiime, să se împrietenească cu ea. Reușește perfect. Fără

îndoială ea este cea care a pus aparatul de fotografiat în apartamentul de la Eden Hotel. Și tipul, știi cine este?

Am clătinat din cap în semn că nu.

— Este omul de serviciu de la etaj. Un comisionar pe care îl cheamă nebuna când are chef de... Știi bine...

Chiar prin intermediul unor fotografii mi-era penibil să asist la manifestările erotice ale lui Laiime. Am împins clișeele spre Heydrich care a răsfoit teancul, căutând o atitudine deosebită, asupra căreia voia să-mi atragă atenția.

— Uită-te la fotografia aceasta, Gărensen. Aici se vede cel mai bine. Aș vrea să știu ce părere ai...

Oftând ca să-mi exprim scârba, am luat totuși poza pe care mi-o întindea superiorul meu. La început, nu m-a izbit nimic deosebit. Se vedea Lățime goală, din față, indicându-și părul într-un coc, în timp ce-l călărea pe valetul gras și păros ca un porc.

— Scenă simplă de pat, am recunoscut.

— Pântecul ei, Gărensen. Uită-te bine la pântecul ei.

— Poate e un efect de lumină sau o redare slabă a aparatului fotografic, zisei, în loc de explicație, după ce înțelesesem în sfârșit, că absența ombilicului de pe pânțele româncei îl cufundase pe Heydrich în abisuri de perplexitate.

— Nu! Keller a confirmat! A văzut de aproape! A atins! Lățime Galjero este anormală, n-are ombilic! De necrezut. Nu?

— Este, mai ales, cu totul imposibil! i-am replicat șefului de la SD, permițându-mi pentru prima dată într-o conversație cu el, să folosesc un ton vădit disprețuitor...

*

Dalibor și cu mine am sosit la Veneția cu o zi înainte față de data stabilită. Împotriva tuturor previziunilor noastre,

căile ferate italiene respectaseră cu strictețe orarele, obligându-ne să locuim o noapte într-o pensiune de familie care nu inspira încredere și unde, sub oblăduirea *signorei* Verdiana, patroana, am beneficiat de o primire călduroasă și de o hrană copioasă. Din 1931, era pentru prima dată că părăsisem Germania și că mă îmbrăcasem în civil.

— Va trebui să-ți găsești alte costume, Thorun, mă sfătuie Dalibor în timp ce ne terminam supa de năut cu roșii și rozmarin. Cunosc aici niște croitori excelenți...

Era adevărat că haina mea civilă era croită mai degrabă pentru asprimea climatului prusac decât pentru blândețea toamnei venețiene.

— Intenționez să te prezint câtorva persoane pentru care aspectul exterior contează înainte de orice, continuă românul. Îi știi pe italieni!

A doua zi, dimineață, ne-am mutat cu tot calabalâcul la hotelul Danieli, la doi pași de piața San Marco. Ca de obicei, Galjero pregătise lucrurile cum se cuvine. Bucurându-se fără îndoială de o avere ce părea fără limite, el rezervase la același etaj două apartamente cu vedere la stradă. Cele cinci ferestre ale apartamentului meu dădeau spre Adriatica și patul era atât de mare încât mă puteam culca de-a curmezișul, fără ca picioarele să-mi atârne.

— Îți place în noul tău regat? mă întrebă românul, azvârlind, degajat pălăria sa de pânză și bastonul elegant peste cuvertura grea din tafta de bumbac.

— Mă tem că mă voi obișnui cu luxul, am răspuns. A trecut multă vreme de când nu am mai profitat de un confort atât de complex.

— Nu contează atât confortul cât libertatea, prietene. Mărturisește mai degrabă de cât timp nu te-ai mai bucurat de o astfel de senzație!

Și era adevărat! Dalibor, o dată în plus, ghicise. Fragilitatea și vremelnicia acestei autonomii m-au izbit deodată, privându-mă de orice lipsă de griji, împiedicându-mă să profit din plin de clipa prezentă. M-am posomorât.

— Nu te neliniști! mă consolă românul. Vom lucra acum ca să-ți punem din nou în mâini hățurile propriului destin...

*

Chiar sub fascism, Veneția știa să rămână orașul cel mai frumos din lume și cel mai plăcut. În acel început de toamnă, din canale nu se mai ridicau mirosurile pestilențiale din timpul verii. Venind dinspre mare, o briză proaspătă lustruia toate acele *piazzette* și *stradinele*, *zattere* și *campi*. Dimineața, foarte devreme, ne luam micul dejun la cafeneaua Florian, pe sub arcadele meridionale ale pieței San-Marco. Acolo, în timp ce un băiat curăța cu multă apă și rumeguș pardoseala colorată, făcută din mici dale fragmentate, noi savuram *espresso* și *brioche* cu glazură lucioasă de zahăr, uitându-ne la primele *ragazze* care treceau. Tuturor acelor brunete ispititoare moda le impunea să poarte tocuri ortopedice, pălărioare cu pene de păun și jachete foarte strânse pe talie, din materiale care făceau ape. În lumina dulce a dimineții, spectacolul fascinant al ciorapilor lor negri, cu dungă subțire, ne cufunda adeseori, pe Dalibor și pe mine, în visare, cu nenumărate clipe de admirație pură și castă.

— Aștept să primesc acordul omului pe care am venit să-l vizităm, îmi explică în sfârșit Galjero, fără ca eu să fi socotit potrivit să mă mir de două sau trei zile de inactivitate pe care mi le oferisem. Contelui Caetano îi place să fie căutat, dar textele pe care le păstrează în biblioteca palatului său sunt aproape unice în lume.

— Ce cauți aici, mai precis, Dalibor? am găsit cu cale să întreb, fără alte ocolișuri.

Românul zâmbi pe jumătate.

— Oficial, caut niște precizări pentru a o secondă pe Laiime în activitățile ei. Oficios, lovesc eu ciocanul în lanțurile pe care ea le-a prins în jurul ineu... Da, știu! Toate acestea sunt foarte sibilinice! Lasă-mă să fiu ceva mai explicit... Presupun că-ți amintești mica ședință de tir pe care Hitler ți-a impus-o la Goring.

— Desigur... Mă gândesc deseori, fără a reuși să-i pătrund secretele.

— Dacă ai afla că ceea ce descoperi te poate mistui, ai mai don să fii inițiat în aceste mistere, Thbrun?

— Sunt deja mistuit de chinurile mele sufletești, am replicat prosteste. Dacă există un mister, atunci, da, aș dori să-l cunosc...

— Fie! a acceptat Dalibor. În câteva cuvinte iată-l: Laiime păstrează știința unor vechi farmece protectoare a căror virtute permite evitarea oricărei forme de moarte violentă, pentru cei care beneficiază de ele. Asta este, în privința esenței secretului...

— Îți bați joc de mine! am răspuns pe un ton în care se amestecau disprețul și jignirea.

— Nu, Thorun. Nu-mi bat joc! Și o știi prea bine, căci doar rațiunea dumitale refuză spusele mele. Intuiția dumitale este deja convinsă că nu mint.

— Soția dumitale lucrează, oare, la confecționarea unor fetișuri pentru a-l proteja pe Hitler de orice atentat? Aste este?

— Ai înțeles. Laiime nu a intrat în cușca tigrilor decât pentru a atrage atenția cancelarului. Apoi, ea a trebuit să-i dovedească ce i-a spus, cu o a doua demonstrație... și aceasta a fost ședința la care ai participat și dumneata.

Adu-ți aminte ce ai pățit când ai vrut să tragi în ea, apoi în mine. La început, o problemă mecanică blocând arma care, cu o clipă înainte, funcționa perfect. Apoi, o paralizie a corpului și o disperare care te-au cuprins în mod inexplicabil și te-au împiedicat să acționezi... Laume este protejată de un fetiș, după cum sunt și eu. Este magie, Thorun, că vrei sau nu vrei să crezi. Este magie pură, simplă și adevărată!

Serios ca un popă, fără nicio urmă de ironie în voce, Dalibor credea în ceea ce spunea și n-ar fi fost mai calm, mai sigur de el, dacă ar fi discutat despre blândețea aerului venețian sau despre culoarea aurie a luminii pe pietrele bisericii Santa Maria de la Salute...

— Laiime și cu mine am lucrat în ultimele săptămâni la confecționarea unui astfel de fetiș, pentru Hitler. Operațiunea este aproape terminată. La sfârșitul următorului ciclu lunar, vectorul va fi operativ și vom începe să confecționăm altele pentru principalele personalități ale Reich-ului. Himmler și-l va avea pe al său, Rudolf Hess de asemenea, ca și prietenul dumitale Heydrich... Dar acesta este un secret. Nici ei înșiși nu vor ști. Doar Goring este la curent, și dumneata, acum...

— Așadar, toți acei oameni vor deveni... nemuritori?

Dalibor fu gata să-și răstoarne cafeaua, într-atât de mult îl amuza neîncrederea și neliniștea care se ghiceau în întrebarea mea.

— Nu! Nu confunda invincibilitatea cu nemurirea! După câte știu nemurirea nu există ca atare în magie. Speranța de viață poate fi lungită considerabil, acesta este un fapt, da... Deși aceasta cere o igienă cotidiană foarte strictă și perioada de asceză este foarte greu de suportat pentru cei mai mulți. Dar să nu mori deloc, aceasta nu există fără a

sfârâma pur și simplu barierele ontologiei umane. Și aici este încă o altă poveste, cum ar zice Kipling...

— Așadar, cauți în Veneția informații cu privire la confecționarea acestor talismane?

— Ceea ce caut la Veneția privește un alt proiect... Ceva și mai vast... Un subiect pe care Laiime și cu mine îl stăpânim destul de puțin, în comparație cu protecțiile individuale.

— Despre ce este vorba?

— Răbdare, prietene. Promit că-ți voi spune din timp... Acum, vrei să faci ceva pentru mine?

În timp ce mă întrebam ce putea spera Galjero de la mine, l-am văzut scoțând din buzunar o batistă de in alb pe care o așează pe masa de marmură a cafenelei Florian. Desfăcând lama unui briceag cu mâner din os și întinzându-mi-l, spuse:

— La alegere, dă-mi câteva fire de păr sau o bucățică de unghie și picură puțin din sângele dumitale pe această pânză...

Fără să-mi pese de un *signore* singuratic care tocmai luase loc pe o banchetă, nu departe de noi, făcui o tăietură la colțul unei unghii, apoi mai făcui una pe deget. Atent, am lăsat să cadă vreo douăsprezece picături roșii pe pânza imaculată.

— Foarte bine, Thbrun... Acesta va fi secretul nostru. Voi confecționa pentru dumneata unul din acei protectori de care se vor bucura în curând Hitler și oamenii lui de încredere. Dumneata valorezi cu mult mai mult decât ei și chiar dacă eu însumi nu sunt un înger, îmi place ca pe această lume să domnească puțin echilibru. Ah! O ultimă întrebare! Ce prenume are mama dumitale?

Cea făcut cu adevărat Dalibor Galjero cu fragmentele pe care i le-am încredințat, n-aș ști s-o spun. Ținut la o parte de secretul de fabricare a obiectului de protecție, am fost totuși inițiat cu privire la câteva principii ale acțiunii sale.

— Legende și poveștile pentru copii sunt pline de secrete uitate. Începu românul într-o seară în care mă invitase să fumez o țigară împreună cu el. Pe balconul camerei sale. Sub cuvântul disprețuit de folclor se ascunde, foarte adeseori, vechea știință a poporului...

— *Folk-ul* anglo-saxon este egalul Volvo-ului german, m-am dat cu părerea. După cum *Lore* este sinonimul antic al înțelepciunii.

— Exact, Thorun. Pentru toate orizonturile și pentru toate popoarele! La daci, strămoșii mei, ca și la latini, celți, germani și slavi... Ca și la evrei sau arabi, de asemenea. Cunoști desigur povestea lui Aladin?

— Duhul din lampă?

— Da. Dacă nu o cunoști bine, citește-o în franceză, în versiunea necenzurată a lui Galland. Dar să încetăm cu referințele bibliografice. Prin urmare Aladin și lampa magică! În spatele a tot ceea ce cititorii iau drept o fabulație hazlie se ascunde reprezentarea unei foarte vechi tradiții vrăjitoarești. Această tradiție este folosită de Laiime și de mine pentru a confecționa niște scuturi celor ce ne sunt dragi sau ale căror interese le intersectează momentan pe ale noastre...

— Ați găsit un depozit de lămpi fermecate? mi-am permis eu să ironizez.

— Mai mult decât atât! Le confecționăm!

Din sertarul unei mobile mici, Dalibor scoase atunci un obiect de mărime mijlocie, înfășurat într-o bucată de mătase stacojie.

— Sub această țesătură odihnește o creatură care nu este încă vie dar care va dobândi, în curând, o conștiință. Peste câteva zile, va fi gata să te servească și în fiecare clipă ce va trece, ea va deveni mai puternică, mai expertă în domeniul ei înainte de a ți-o dezvălui, este absolut necesar s-o numești dumneata însuși. Dar atenție! Numele de botez răspunde unui imperativ!

— Care anume? am întrebat, simțind cum inima începuse să-mi bată mai tare, deodată.

— Consoanele și vocalele trebuie să alterneze astfel încât să poată fi citite și de-a-ndoaselea.

— Ca un palindrom?

— Nu. Mai ales nu! Gândește-te la un cuvânt simplu putând fi ușor pronunțat în cele două sensuri de citire, dar fără efect de oglindă.

Mintea mi se goli o clipă, apoi exclamai:

— Amarok! Este potrivit?

Dalibor începu să râdă.

— Perfect, prietene! Amarok este, deci, numele de viață al creaturii dumitale. Dacă va trebui să-l distrugi într-o zi, va trebui să pronunți contrariul lui, adică Korama, în cursul ceremoniei de omorâre.

— Omorâre? Ce omorâre?

— Cuvântul este șocant, sunt de acord. Dar nu este prea tare, explică românul. Vei înțelege.

Dezvăluind, în fine, ce era ascuns sub peticul de mătase, Dalibor îmi întinse o figurină în relief, înaltă de vreo douăzeci de centimetri. Forma generală era aceea a unui monstru grosolan cu corp omenesc și cap de leu. Pe brațele lui exagerat de mușchiuloase erau puse două scuturi mari, dreptunghiulare, asemănătoare celor pe care le folosesc soldații din legiunile romane. Arătându-mi vârful craniului

statuetei. Galjero îmi atrase atenția asupra unui fel de dop care închidea fontanela.

— Obiectul este gol pe dinăuntru. În interiorul lui se află plante aromate, bucăți de metal, uleiuri și diverse ingrediente printre care pânda pătată cu sângele dumitale și așchiile de unghie pe care mi le-ai încredințat. Toate acestea compun un fel de condensator de energii subtile cu care l-am învăluit pe protector în cursul acestor zile din urmă. Acest condensator va trebui reîncărcat când și când. Puțin sânge de-al dumitale, puțin ulei vor fi de ajuns. Dar îți voi spune în ce perioadă exactă a anului trebuie procedat la această operație, căci duhul este extrem de sensibil la condițiile astrologice. Când îl vom trezi, el va ști că menirea sa este să-ți evite orice risc de moarte violentă. Aceasta, desigur, nu cuprinde bolile curențe și cu atât mai puțin bătrânețea firească... În schimb, vei putea să traversezi un câmp minat fără să pățești ceva sau să umbli cu ochii închiși pe mijlocul podului Brooklyn Bridge, fără a fi lovit de vreo mașină... Totodată, cu cât te vei expune mai mult unor situații în mod inutil riscante, cu atât mai mult va fi solicitat Amarok și cu atât mai mult își va consolida puterea. Până la a dobândi o conștiință autonomă. Poate va dori chiar să-și câștige independența, ca un sclav care se revoltă împotriva stăpânului său. Atunci va deveni extrem de periculos și va fi nevoie să fie distrus după ritualuri precise, altfel puterea sa va fi subit înzecită. Atunci intervine numele de moarte.

— În concluzie, am rezumat, îmi oferi un cadou care mă va proteja înainte de a încerca să măucidă? Am înțeles bine?

— Voi veghea personal ca așa ceva să nu se întâmple, Thbrun!

Potrivit directivelor pe care mi le-a dat Dalibor, am activat fetișul în cursul zilelor ulterioare. Poate că mă înșel, dar cred că niciodată, în istoria hotelului Danieli, nu s-au desfășurat operațiuni de magie în incinta clădirii.

— Locul degajă energii favorabile, decretă Dalibor. Liniștite și discrete, marile hotelului sunt, în general, spații foarte propice vrăjitoriei.

Vrăjitorie, magie... nu prea înțelegeam care era diferența între cei doi termeni. Nu avea nicio importanță. Și, de altfel, credeam oare cu adevărat în realitatea științei pe care Dalibor declara că o stăpânește? Sincer vorbind, nu știu, nu mai știu... Doream să cred și aceasta era de ajuns... Când fetișul a fost definitiv botezat și trezit, am primit ultimele instrucțiuni în privința lui.

— De îndată ce te vei întoarce la Berlin, păstrează-l într-un loc secret. Indiferent unde, cu condiția să fii singurul care să te atingi de statueta: pe o etajară înaltă, într-o nișă din spatele unei mobile sau, simplu, într-o casă de bani! Încă de pe acum, trebuie să ne gândim să o punem puțin la lucru. Nu mult, pentru început, dar este atât o perioadă necesară de rodaj pentru fetiș, cât și o dovadă a eficienței lui pentru dumneata... Sunt dezolat, Thbrun, dar este absolut nevoie să-ți pui viața în pericol!

Rostită pe un ton degajat, perspectiva nu mă distra totuși, deloc. Și apoi, cum să fac? Veneția este un oraș fără vehicule cu motor, fără tramvaie, un oraș liniștit unde până și copilașii mici sunt lăsați să se joace, nesupravegheați, cu pisicile de pe stradă. Va trebui, oare, să sar într-un canal și să risc să mă înec sau, mai degrabă, să le caut pricină băieților răi din cartierele populare?

— Există o soluție mai simplă și mai rapidă, se distrah Dalibor. Dezbracă-te! Îți pregătesc o baie!

— Să-mi tai venele în apă caldă, după modelul romanilor? La asta te gândești?

— De data aceasta, să fim mai moderni! Am să te electrocutez!

Până ce n-a pus mâna pe o lampă aprinsă, mărturisesc că mă agătasem de speranța unei farse nereușite tăcute de Dalibor, dar, când am văzut că aparatul electric avea să atingă apa, am vrut să sar din cada în care, fără să fi vrut, intrasem totuși. De abia mă ridicasem pe jumătate, că becul a atins suprafața apei înspumate. S-a auzit o pocnitură puternică în încăpere și toate celelalte lumini s-au stins, cu sfârâituri. Am auzit cum lampa s-a lovit de fundul căzii, chiar înainte ca un miros neplăcut să mă învăluie. Nu era decât puțin ozon eliberat la contactul curentului electric cu apa. Pe corpul meu intact, nicio rană, nicio arsură! În picioare, gol într-o cadă de baie în care se azvârlise o lampă de mare voltaj, eram viu și nevătămat!

— Prima misiune îndeplinită de Amarok! zise Dalibor cu o voce puternică și veselă. Mulțumește-i, Thbrun. Nu este neapărat nevoie, dar îi va face totuși plăcere...

*

Episodul Amarok l-a preocupat mai mult sau mai puțin pe Dalibor, până ce, în fine, misteriosul conte Caetano l-a anunțat că era dispus să-l vadă. În vechiul său palat din cartierul Canareggio, contele nu deschidea porțile decât seara, pentru puținii săi oaspeți. La ora crepusculului, ca și când ar fi fost vorba despre un ritual impus, Dalibor se îmbrăca în negru și se ducea până în inima ghetoului evreilor. Galjero fiind ocupat în fiecare noapte și dormind ziua, eram într-un fel lăsat de capul meu și nu știam cu ce să-mi umplu timpul.

— Sunt necăjit că nu-ți pot spune când se vor încheia cercetările mele, Thbrun, m-a prevenit Dalibor. În cel mai bun caz, vor dura două sau trei zile. În cel mai rău caz, două sau trei săptămâni... Dar Veneția este orașul libertinajului și pot să te fac să petreci timpul în mod plăcut.

— Cunoști adresa unei case bune? I-am întrebat, sim (înd că, într-adevăr, una sau două nopți petrecute printre dame ar fi binevenite ca să mă refac.

— Ți ofer ceva mai bun. Ce-ai zice dacă ți-aș oferi o compensație pentru ceea ce te-a făcut să înduri doamna Simpson?

Nici în această privință, n-aș putea spune ce șmecherie a folosit Dalibor Galjero, dar nu pot decât să admit că noua demonstrație a puterilor vrăjitorului a fost un adevărat succes! În zilele care au urmat, de îndată ce găseam o femeie drăguță și pe care o doream, se ivea ceva care o făcea pe individă să-mi cadă în brațe. Ca prin farmec, obstacolele dispăreau, bărbații geloși piereau, toți cei excesiv de protectori se dădeau la o parte... Pe terasa de la Florian, am întâlnit-o pe Biondetta. La Quadri, au fost Silvia și Clorinda. În fața Punții Suspinelor am avut-o la repezeală, de trei ori în plină noapte, pe Fiorinda, pe care a trebuit s-o mai satisfac cu două ore înainte de zori chiar sub porticul bazilicii, apoi încă o dată lângă casa de cărămidă a lui Tițian, pe banca de piatră a unei grădinițe uitate pe care o lumina ca în plină zi baletul ultimilor licurici ai toamnei... A doua zi, în timp ce treceam liniștit pe plaja de la Lido, m-a abordat franțuzaica Irdne și nu mi-a dat drumul până ce n-am plecat zgâriat, mușcat, cu nisipul lipit de spate și de fese. În aceeași seară, abia mă așezasem la cină, că adorabilele gemene Rosanna și Lidia au venit să gângurească la masa mea și să se lipească de

mine, fără să le pese de clienții care ne priveau cu severitate, făcând ochii mari ofensați... Au mai fost și altele, ale căror nume abia mi le amintesc, chiar dacă imaginea corpurilor lor dezbrăcate mi-a rămas vie în memorie. În zece zile de astfel de activitate, am pierdut firește câteva kilograme dar am și petrecut ore de neuitat juisând și tăcând sa juiseze, ca niciodată. În sfârșit, totuși, cum bilețelele de amor pentru mine nu încetau să se adune la recepție, l-am implorat pe Dalibor să-mi lase cel puțin câteva zile de odihnă.

— Cum? Ți-a fost deja de ajuns să fii favoritul acestor doamne? Știi cât plătesc eu, de obicei, pentru acest gen de distracție?

— Nu îndrăznesc să rostesc cifrele, spusei în timp ce, prăbușit ca un pietroi, nu mai aveam nici măcar atâta energie încât să stau ca lumea la masă. Am tras cu ochiul la prea mulți sâni, am masturbat prea multe clitorisuri și am pătruns prea multe vulve! Mi-e aproape silă!

— Hm... fie! Dumneata hotărăști... Așadar, odihnă câteva zile, de acord. Profită ca să te refaci, fiindcă peste trei zile te duc la o mare petrecere... Foarte privată. Foarte *excitante*. Cele mai frumoase ragazze din Italia vor fi prezente. Și cele mai bogate, de asemenea!

Am mormăit fără convingere că femeile nu mă mai interesau și că mă simțeam mai pregătit pentru a mă călugări. Cu toate acestea, Dalibor, redevenind serios, mă anunță că înainte de faimoasa recepție promisă, mă așteaptă o altă masă.

— Mâine, a precizat el. Între bărbați, de data aceasta!

*

— Nu li se pare paradoxal decât inculților, dar eu susțin că Occidentul a murit spiritualicește în ziua în care Ibn'

Arabi a plecat din Cordoba la Damasc, la moartea maestrului său Averroes!

Cel care a pronunțat această frază, în germană, pe un ton pe cât de categoric, pe atât de arțagos, era un bărbat foarte bătrân din care nu se distingeau decât ochii, la fel de negri și de mici ca cei ai unei nevăstuici. Ascuns în spatele unui fel de mască de tul opac, fața sa rămânea strict invizibilă. Pe cât de tulburător era, acest detaliu nu era în final decât o nimica toată față de costumația contelui Vittorio Caetano. În întregime acoperit cu un fel de dimie neagră, din trupul său nu ieșeau decât două brațe fusiforme cu pielea atât de albă și de fină că se vedeau clar venele albastrui, mușchii prelungi și tendoanele cu consistență gelatinoasă... Unghiile lungi, prost tăiate, ciobite pe alocuri și mai ales cenușii de jeg, făceau ca degetele sale să semene ca niște oribile organe de pradă. Și mirosul! Un miros asemenea celui ce se respiră în căminele de bătrâni sau la balamuc, la alcoolici sau la vagabonzii care nu se mai spală de luni de zile... Mai greu decât duhoarea unui hoit. Un iz de sudoare întărită în concrețiuni groase, amestecată cu duhoare de dejecții, niciodată sau prost șterse, ale căror urme le bănuiam ca dâre multiple mânjind rănile dintre coapsele contelui. Toate acestea și alte mirosuri dezgustătoare alcătuiau în jurul bătrânului un bloc de duhoare care se mișca odată cu el și-mi făcea greață. Dalibor mă prevenise, desigur, dar realitatea depășise toate avertizările.

— Caetano își închipuie că se ocupă de magie, explicase Galjero. Cam la fiecare cinci ani el practică trei luni de asceză, de meditație și de rugăciuni, cu ajutorul cărora crede că poate controla efectele senectuții. Din nefericire, am ajuns în plină ședință. Tocmai din acest motiv, el nu primește acum decât noaptea. Ah! Operațiunea cere de

asemenea, să nu se spele în tot acest timp. Vei înțelege, prin urmare, că mirosul nu va fi simțul nostru cel mai privilegiat, în această seară.

Din fericire, locul ce mi se rezervase la masă a fost alături de trei sau patru invitați ai contelui în timp ce Dalibor era așezat, cu stoicism, la dreapta mumiei. Poate că mithridatizat de atâta scotocit prin biblioteca aristocratului venețian, românul nu părea incomodat deloc de mirosul pestilențial al ascetului.

— În 1927, am văzut mormântul lui Ibn' Arabi, la Damasc, a continuat în limba mea, din curtenie față de mine, un bărbat elegant, care nu-și arăta vârsta, de cincizeci de ani și care nu vorbise până atunci decât foarte puțin. Dispare sub mărăcini și scaieți! Nimeni nu se ocupă de el... Nicio legătură cu chinezii care onorează cum se cuvine mormintele marilor lor oameni.

— Ezra nu se mulțumește să fie cel mai mare poet al timpului său. Este și un autentic și zelos cunoscător al religiei lui Confucius, îmi preciza Dalibor.

Ezra era Ezra Pound, un *gringo* la fel de scârbit de America pe cât era Dandeville de Franța. Exilat voluntar, alesese să fugă de societatea de speculanți care înflorea dincolo de Atlantic, pentru a se instala în Italia Ducelui,

— Confucianismul prezintă, față de filosofia clasică, avantajul de a fi înrădăcinat într-un spațiu bine delimitat, din care își extrage potențialul și căruia îi corectează, în mod armonios, slăbiciunile. În afară de aceasta, el se adresează unui anumit tip uman și nu țintește spre zările unei preținse universalități fantasmagorice. Amintiți-vă de experiența catastrofală a lui Denis din Siracuza care, încredințând spre administrare lui Socrate satele dintr-o vale întreagă, a trebuit, ca în final, să-l protejeze pe Socrate de mânia țăranilor pe care acel pretins filosofii conducea în

mod absurd, după bunul lui plac! O astfel de experiență nu a avut loc niciodată cu înțelepții chinezi.

ale căror preocupări și aspirații se suprapuneau în mod autentic cu cele ale poporului!

— Nenorocirea Occidentului este raționalitatea! declară un alt invitat. În această privință sunt pe deplin de acord cu prietenul nostru Caetano. Ibn' Arabi plecând din Cordoba reprezintă legitimitatea gândirii riguroase care fuge pentru multă vreme de țărmurile Europei și lasă cale deschisă pentru mecaniciști, științști, cei ca Bacon, Descartes, Malebranche, Voltaire, Condorcet și Marcelin Berthelot ce-și etalează din plin pretenția de a dirija totul prin rațiune...

— Eternul conflict al guelfilor și al ghibelinilor transpus în istoria ideilor, nu credeți? Dar, atenție, să nu se creadă că Islamul ar putea constitui o religiozitate de substituie pentru noi. Chiar dacă se arată mai adaptabil decât creștinismul și derivatul lui secularizat, ateismul naționalist, nu este decât un monoteism nivelator... Și ca atare, este o nebunie de combătut!

Il barone! Așa i se spunea adeseori bărbatului din fața mea, care tocmai adăugase o nouă referire conversației. Cu lornionul său pe lanț, în permanență fixat pe ochi, cu fața de vultur și părul negru dat pe spate și pomădat cu grijă, era într-adevăr imaginea perfectă a nobilului plin de morgă și de îngâmfare.

— Aveți dreptate, *baroane*, dușmanul adevărat este monoteismul! se înflăcăra poetul american. Dar toate acestea vor lua sfârșit și frumosul edificiu se va prăbuși de la sine. Veți vedea că, într-o zi, se va impune Vaticanului un popă de origine evreiască pentru a încheia semitizarea băieților *goy* descumpăniți. Și apoi, sucursala catolică își va declara propriul faliment pentru a se întoarce mai bine

în casa mamă a sinagogii! Cu un secol sau două mai târziu, Islamul va urma același drum...

— Și protestanții? am crezut că este potrivit să întreb.

— Ei! Incurabili! Se enervă Pound bătând cu pumnul în masă. Mai evrei decât cel mai evreu dintre evrei! Vor fi primii care să se bucure de distrugerea templelor lor reci și să-și prindă pe cap *kippa*, pentru a-i maimuțări pe evrei!

— Nimic din aceasta nu se va întâmpla, zâmbi *il barone*. Privindu-mă și ridicând paharul ca pentru un omagiu discret. Ducele și Fuhrer-ul dumneavoastră vor veghea ca acest lucru să nu se întâmple. Nu-i așa, *Herr Garenzen*?

Am bâiguit câteva formule goale pentru a scăpa de un subiect de conversație care mi se părea că prezintă interes doar pentru nebunii furioși, dar italianul a stăruit:

— *Il signore* Galjero mi-a spus că vă ocupați de un institut la Berlin... Un institut, să zicem... preocupat de domenii puțin obișnuite...

Am încercat să descriu în câteva cuvinte specificul de la Ahnenerbe, dar bărbatul cu monoclu nu a fost mulțumit de aceste generalități. Fără să fi vrut a trebuit să dau o mulțime de detalii cu privire la domeniile de acțiune ale birourilor din Piicklerstrasse. Când am terminat descrierea activității noastre, contele Caetano spuse:

— Acest minunat Ahnenerbe al prietenilor noștri germani v-ar fi fost foarte util, *baroane*, la vremea lui *Ur* și *Krur* întrucât m-am încruntat, în semn că nu înțelegeam aluzia, bărbatul cu părul lins preciza:

— *Ur* și *Krur*. Sunt denumirile unor grupe de cercetare și totodată ale unor reviste pe care le-am fondat în urmă cu câțiva ani, aici, în Italia, împreună cu vreo zece alți pasionați. Pe atunci eram interesați de înalta magic operativă pe linia unor Comeille Agrippa, Paracelsus.

Digby, Tycho Brahe. Trebuie să spun că am ajuns la rezultate destul de remarcabile...

— Unii dintre prietenii dumitale au plătit scump devenind iremediabili nebuni! tună Caetano, răsturnând din păcate castronul cu lăptișor de matcă ce-i ținea loc de hrană. Câți dintre colaboratorii dumitale anonimi stau azi într-un azil de alienați, cu balele curgându-le, jalnic, din gură?

— Recunosc fără să mă rușinez că au fost și rebuturi, persoane decăzute, zdrențe umane jalnice. Dar înalta spiritualitate magică este un drum plin de capcane și de primejdii. Singură, meditația pasivă nu duce niciodată prea departe, știi bine. Mai mult decât să *călărești Tigru*l, după cum zic orientalii atât de dragi prietenului nostru Pound, eu susțin că trebuie să *devii* Tigru... Este periculos, e adevărat, dar este singurul lucru nobil căruia i se poate dăruia un om demn de acest nume. Nu-i așa, *signore* Galjero?

Interpelat, Dalibor începu să vorbească pe larg, dar trebuie să mărturisesc că mintea mea s-a desprins repede de frazele sale împănate cu subînțelesuri și referințe al căror conținut nu-l înțelegeam. Legănat de ritmul cuvintelor românului, mi-am lăsat privirile să alunece pe decorul de necrezut pe care-l oferea palatul Caetano. Sala în care luam masa nu era nici la etaj, nici la parter, ci într-un fel de demisol, o pivniță situată aproape chiar de nivelul canalului, ale cărui ape musteau pe sub pardoseala încăperii mari. Pete de umezeală și chiar mici bălți de apă stătută marmorau plăcile de teracotă care compuneau solul. Ușor, dar totuși perceptibil, un clipocit se auzea chiar sub picioarele noastre, dând iluzia că întreaga încăpere nu era altceva decât o plută gata s-o pornească în derivă... Roase de umezeală, panouri antice din lemn

prețios, fixate pe pereți, păreau gata să se transforme nu în praf, ci în noroi negru și lipicios. Alți pereți susțineau draperii din damasc în culori preponderent negre și verzi și n-ar fi trebuit decât să le storci pentru ca din pânză să se poată umple găleți întregi. Toate acestea, într-un frig de cavou care desigur îi era pe plac lui Caetano, mai mult mort decât viu, atrăgând neîncetat trei sau patru muște mari, păroase, care zumzăiau și pe care nu le putea goni atunci când se așezau pe mâinile lui lucind de jeg...

În sfârșit, pe la trei sau patru dimineața, calvarul meu s-a încheiat. Fiecare s-a ridicat de la masă și a salutat gazda care trebuia să se ducă să se roage, potrivit orarului strict impus de dansul stelelor. *Îl barone*, Ezra Pound și alți invitați plecară primii. Dalibor întârzie o clipă lângă conte și, după o discuție scurtă, s-a întors cu mine la hotelul Danieli.

— Ce ai reținut din aceste întâlniri? mă întrebă el în timp ce treceam pe lângă casele evreilor, înalte dar sărace, din ghetou.

— Ce am reținut din aceste întâlniri? Ei bine... mulțumirea că Berlinul nu este singurul oraș din Europa unde mișună intelectualii debusolați, care se folosesc de ezoterism ca de o armă de război.

— Așa este! îi întâlnești pretutindeni! Și pretutindeni acești oameni se cred unici! Dacă dorești pot să-ți fac cunoștință cu cei care se numesc Polarii lui Zham Bothiva, la Paris... sau cu adepții britanici ai acelui englez nebun, Aleister Crowley, acela care le cere discipolilor săi să-l numească 666! Știi ce glumă proastă i-a făcut de curând paiața aceasta poetului portughez Fernando Pessoa? Ai să râzi! Închipuie-ți că acest Crowley este invitat de Pessoa să petreacă câteva zile la proprietatea pe care poetul și-a construit-o la malul mării. 666 sosește, face tot felul de

scamatorii, adularea și lingușeala nu lipsesc și sfârșește prin a-i cere portughezului să-i împrumute o sumă considerabilă – o mică avere – în schimbul nu știu cărei promisiuni mirobolante. Peste două zile, hainele englezului sunt găsite pe plajă, acolo unde curenții au reputația de a fi înșelători, periculoși. Zăpăceală la Lisabona unde moartea grăsanului Aleister este anunțată oficial, în final. Pessoa nu se gândește nicio clipă să regrete banii săi și îl plânge sincer pe marele mag, prea de timpuriu dispărut...

— Dar, evident, Crowley s-a întors acasă pe căi ocolite și profită din plin de naivitatea portughezului, am ghicit eu.

— Exact. Pessoa nu a aflat nici în ziua de azi! Pentru el, Crowley s-a înecat aproape sub ferestrele sale!

— Este o anecdotă amuzantă dar, uneori, lucrurile se termină cu adevărat prost... Mă gândeam la Gurdjieff...

— Nu-l cunosc personal, răspunse Dalibor. Dar știi că sunt unii care îi reproșează cu asprime tentativele de suicid pe care le comit mulți dintre discipolii săi.

— Și oamenii cu care am luat masa? Cine sunt ei cu adevărat?

— Pound, ai înțeles, este un literat din cea mai pură tradiție. Este într-adevăr un european din secolul al XVII-lea, care a avut nenorocul să vadă lumina zilei în Idaho-ul de la sfârșitul secolul al XIX-lea. S-a înșelat și în privința epocii și a locului. El își recunoaște deschis micile manii dar nu este un agitator primejdios. Și apoi, preferă confucianismul... *Il barone* este altfel. Este un teoretician destul de bun al istoriei curentelor religioase eretice. În politică, este un conservator, un dur. Atât de intransigent, încât este pe punctul de a-și crea dușmani puternici chiar în sânul partidului fascist, pentru care este mult prea radical... Nici germanii nu-l plac, de altfel, după cât se pare.

— Și Caetano?

— Este cel mai interesant. Moștenitor al uneia dintre cele mai vechi familii ale Veneției. Magia roșie este domeniul său. Este o tradiție foarte veche în insulele lagunei. Adu-ți aminte de scena cu care încep *Memoriile* lui Casanova.

— Vizită la vrăjitoare?

— Da. Și piatra de sânge pe caic acesta o folosește pentru a-l îngriji pe micuțul Giacomo... Ah! Veneția și sângele, Thdrun! Veneția și sângele! Aproape că urlă Dalibor la lumina discului selenar.

Vocea sa răsună, înfundată și caldă, printre pietrele vechi. În timp ce-i vedeam buzele palpitând și nările fremătând nu mai puțin decât cele ale unui mare carnasier în speranța unei prăzi pline de voluptoase sucuri hemactice.

*

— Peste două zile, vom putea părăsi hotelul Danieli și să ne întoarcem al Berlin, unde o voi regăsi pe Laiime și dumneata... pe Reinhard Heydrich. În ceea ce mă privește, am descoperit în sfârșit ceea ce am căutat în arhivele lui Caetano. Închipuie-ți că bătrânul ăsta are comori a căror valoare reală nici n-o bănuiește...

Îmbrăcat în costumul său excentric, de pânză fină, de culoarea ametistului și excelent croit, Galjero radia de bucurie.

Lustruind un măr de mâneca hainei, mușcă aproape jumătate de fruct, deodată.

— Caetano nu e atât de versat, cum pretinde, în secretele moștenite de la propria sa familie?

— Ei! Este aproape ca toți ceilalți! Convins că misterele se ascund sub formule complicate, în volume absconse și redactate cu ajutorul unor alfabetice de neînțeles. Toate acestea sunt praf în ochi. La drept vorbind, în presupusele cărți de magie ale vrăjitoarelor nu se găsește aproape

niciodată ceva autentic, interesant. Cele mai multe nu sunt decât comentarii tăcute după povestiri de mâna a treia, traduse cu greșeli de către inculți. Pentru a încheia, cvasitotalitatea textelor de acest tip care au ajuns la noi intacte sunt, în realitate, amăgiri inventate de Inchiziție pentru a discredita odată pentru totdeauna *Antica Sapienza*, vechile învățături anterioare creștinismului. Adevărata tradiție vrăjitorească este strict orală și nu se transmite decât de la maestru la discipol...

— Spuneai, totuși, că ai găsit ceea ce căutai la Caetano. Era un manuscris, nu-i așa?

— Da... Ți-am spus, există totuși câteva indicii scrise... Dar adeseori, cunoștințele interzise au fost ascunse sub o formă benignă, nu sub o formă grosolană și ademenitoare a unei formulări extravagante. Ceea ce am găsit la Caetano este voalat într-o fabulă, o simplă fabulă scrisă în genul lui *Asinus aureus* al lui Petroniu, sau al *Poveștilor mamei mele Gâscă* ale lui Perrault. Invizibil profanilor, tâlcul fabulei este limpede pentru inițiați!

— Și, de fapt, în ce constă marota dumitale?

— Îl vei cunoaște în foarte scurtă vreme, prietene... Până atunci sper că n-ai uitat că diseară te duc la o petrecere?

Lumea își închipuie, proteste, că recepțiile din Veneția nu pot avea loc decât cu măști de pene, jabouri de dantelă, pantofi de lac cu panglici, peruci pudrate și crinoline. Nimic mai fals și, chiar dacă serata avea loc într-un somptuos palat de pe canalul Grande, doar servitorii erau singurii cu ciorapi albi și pantaloni după moda franceză.

Galjero îmi spusese că voi descoperi femei frumoase. Firește, nu mințise! Din întreaga Italie și chiar de la frontierele vecine ale Croației și Sloveniei, sosiseră frumuseți brune, blonde sau roșcate pe care le întâlneai câte două, câte trei sau chiar câte zece, pe orice coridor ai

fi luat-o, prin orice sală pe unde ai fi trecut, pe orice terasă te-ai fi oprit. Puțini bărbați, în comparație cu toate aceste domnișoare în rochii de mătase, cu spatele adeseori dezgolit, cu decolteu adânc, ce lasă să se vadă umerii rotunzi și sânii grei. Și nu era rău, fiindcă din nou mi-era foarte dor de rochii lăsate să cadă, de coliere smulse, de plete desfăcute. Blândă și caldă încă, noaptea deschidea grădinile particulare, tainice, tuturor posibilităților...

Cu un pahar de vin de Toscana în mână, m-am îndepărtat de Dalibor care se adâncise de la o vreme într-o conversație în limba italiană cu câțiva sicilienii austeri pe care se părea că-i cunoaște bine. Cu ochii strălucitori și mersul sprinten, căutam o frumoasă pe care s-o seduc, dar atunci am auzit un râs limpede și ironic care a răsunat aproape răutăcios în spatele meu. Crispat, m-am întors, dorind să mă arăt rău dispus, dar înfățișarea impertinentei m-a redus la tăcere. Într-o fracțiune de secundă, gura mi s-a umplut de salivă și am simțit o atracție sexuală de nestăvilit. Palmele mi s-au acoperit de transpirație și inima mi-a bătut mai tare. Eram topit; pentru prima dată în viața mea, am știut că mă îndrăgostisem.

Noaptea celui de al șaptelea ac

Contrar prevederilor noastre, nu l-am însoțit pe Dalibor Galjero la Berlin. Telegrafiindu-i în grabă lui Heydrich i-am comunicat intenția mea de a mai sta câteva zile în plus în Veneția, apoi mi-am luat rămas bun de la român pe peronul gării, în timp ce o ploaie rece și deasă biciuia orașul și laguna, pentru prima dată de când sosisem.

— Te înțeleg, Thdrun. Dar nu zburda prea multă vreme pe aici! Anunță-mă de îndată ce te vei fi înapoiat în Germania, căci mai avem mult de lucru împreună. Și, mai ales, nu uita să-i dai de lucru și fetei tale.

Asemenea unui puști care promite părinților săi tot ce vor ei, ca să-i vadă plecați cât mai repede și să rămână stăpân în apartamentul familial, dădeam prosteste din cap la fiecare recomandare a românului fără a le asculta cu adevărat.

— Fii atent, Thdrun. Chiar fii atent ce faci!

— Da, da! am strigat în timp ce trenul dispărea, în sfârșit, într-un nor de aburi. Și salutări lui Laiime!

Nu știu dacă Dalibor a mai reușit să audă ultima mea frază, dar am regretat-o imediat după ce o rostisem. Desigur, nu era de prea bun gust căci, la ultima noastră discuție de la Florian, Galjero îmi mai repetase că o suportă tot mai greu pe soția sa... Atâta pagubă! Nu era problema mea! Chiar dacă simțeam o prietenie sinceră pentru român, gândurile mele nu mai erau ocupate decât de un anume chip delicat de tânără femeie cu ochi negri și zâmbet de madonă...

Cu toate acestea, nu a fost atât de simplu cu ea. În primul rând nu vorbeam în nicio limbă cunoscută de amândoi. Ea era italiancă dar nu cunoștea germana. Eu vorbeam engleza destul de bine, ceea ce nu era de niciun folos căci ea alesese studiul francezei în locul limbii lui

Shakespeare. Limba mea maternă, norvegiana, îi era cu totul de neînțeles. Din fericire am căzut de acord asupra latinei, colac de salvare de neprețuit – deși tot mai des neglijat – pentru umaniștii europeni supuși fragmentării neplăcute a limbilor vulgare... Așadar, i-am făcut curte adorabilei Fausta în limba împăraților Romei, acelei sublime mlădițe cu plete lungi, negre și parfumate, care îi încadrau fața ca un vâl de călugăriță, cu gura strălucitoare, poate puțin prea mare, dar cu un corp suplu și zvelt... De îndată ce privirile ni s-au încrucișat, am simțit că Fausta nu avea nimic în comun cu femeile pe care le avusesem până atunci. De zece ori, de o sută de ori mai de dorit decât oricare din femeiuștile care trecuseră prin patul meu, în plus ea era o tânără de o sensibilitate extremă și de o inteligență autentică. Cu toate că, uneori, era tot atât de copilăroasă ca o fetiță, pudoarea și reținerea ei înnăscută mi-au impus o purtare foarte rezervată. În noaptea în care ne-am întâlnit, n-am făcut altceva decât să vorbim și să râdem amândoi, fără a ne atinge, nici măcar în treacăt... La început, stând de o parte, într-un salon, apoi sub cerul înstelat, în sfârșit retrași într-un budoar cu lumini slabe, așteptând zorile, ne-am desprins cu o fericire rară, amplificată de magia locului și a ambianței. Asemenea lui Caetano, Fausta era o venețiană de neam vechi, dar, contrar contelui, nu era o aristocrată. Nu putea fi. Originile ei i-o interziceau. Fausta Pheretti era evreică.

*

Chiar și în momentele cele mai favorabile ale legăturilor sale cu Germania hitleristă, Italia fascistă nu a suferit niciodată de antisemitismul patologic care era ca o cangrenă pentru toate mecanismele regimului nazist. Desigur, au fost insulte sporadice, reglări de conturi puțin onorabile, dar nu s-a inițiat nimic la scară mare împotriva

comunității evreiești din peninsulă. Spre deosebire de francezi, Mussolini a refuzat întotdeauna să-i ofere lui Hitler italieni de confesiune mozaică.

Fiică a unui bogat bijutier venețian, Fausta Pheretti avea douăzeci și unu de ani când am cunoscut-o. Întrucât am aflat repede totul despre originea ei, i-am dezvăluit la rândul meu propria mea poziție de la Berlin. Contrar temerilor mele, ea nu a avut nici observații, nici reproșuri, mulțumindu-se să accentueze ceva mai mult zâmbetul enigmatic care nu-i părăsea niciodată buzele... Nu am devenit amanți anul acela. O doream totuși, mai presus de orice, și sunt sigur că și ea ardea de nerăbdare de a mi se dărui, dar Fausta nu era una dintre acele fete care se lasă dominate de corpul lor și care cedează sub impulsul unui capriciu. Dorea să aștepte. Dorea să simtă o dorință și mai puternică, exacerbată de încercarea mistuitoare a răbdării. În fiecare zi din cele două săptămâni care au urmat întâlnirii noastre, o așteptam în fața mării, pe cheiul Schiavoni, acolo unde se află casa mare a părinților ei, apoi plecam să ne plimbăm la întâmplare, străbătând străzi și poduri, ore îndelungate, vorbind despre ea, despre mine... încet, fâșie cu fâșie, așa cum faci cu mare delicatețe când vrei să-ți scoți o haină arsă fără a smulge în același timp și bucăți de carne, am ajuns să-i spun întreaga mea poveste. Și doar atunci când mi-am terminat istorisirea, în fața micuței biserici Santa Madonna del Orto, ea mi-a luat brațul pentru prima dată și m-a sărutat pe obraz. Acest gest simplu și tandra mi-a deschis pentru totdeauna sufletul, fiind conștient de puterea sentimentelor pe care le nutream față de Fausta. Poziția mea, prietenii, cultura mea chiar, totul ar fi trebuit să-mi interzică apropierea de acea femeie. Dar niciun raționament, nicio logică nu puteau stinge, totuși, focul ciudat pe care ea îl aprinsese în

mine. Fiecare secundă petrecută departe de ea mi se părea deșartă. Din fiecare gând care nu mi-o amintea se alegea scrumul. Cât am putut de mult am prelungit șederea în Italia, amânând pentru a doua zi plecarea la Berlin și, atunci, în timp ce o așteptam pe Fausta într-o piață liniștită, un bărbat puse mâna pe umărul meu...

*

— Îmi pare rău că a trebuit să procedez astfel, Gäreksen. Și sincer, sunt supărat pe dumneata!

Tonul lui Reinhard Heydrich nu era mai ridicat decât de obicei, căci îl cunoșteam de acum destul de bine ca să știu că nu simula supărarea.

— Ți dai seama? Să fiu constrâns să-l trimit pe Thyssen Matschl la Veneția pentru ca să te aducă înhățat de gât? Eram convins că am depășit acest stadiu de mult, dumneata și cu mine! Dumnezeuule, ce s-a întâmplat?

Heydrich nu înjura aproape niciodată. Prea rece și mai ales mult prea orgolios pentru a folosi grosolănia, stăpânul de la SD se întreba cu sinceritate ce putuse să mă rețină atât de mult la Veneția, după ce Dalibor Galjero se întorsese la Berlin. Era desigur cu neputință să-i spun că mă îndrăgostisem de o evreică. Am ales o explicație primitivă și simplă.

— Este o prostie și mi-e cam rușine să mărturisesc, dar... nu este decât o poveste de pat. O puștoaică cam prea frumușică... Prea tentantă... Cam prea perversă... Știi că după episodul cu Geli Raubal, asta mi-e slăbiciunea.

Heydrich respiră adânc, cu un aer consternat dar și ușurat.

— Gäreksen! Ești un SS-ist! SS-iștii sunt oameni responsabili! Ei *trebuie* să se însoare. De câte ori ți-am spus-o? O femeie care să te facă de cinci sau de șase ori tată de familie ți-ar domoli energia și mai ales te-ar aduce

cu picioarele pe pământ. Dacă nu te hotărăști singur, am să-ți găsesc o fată din Tineretul hitlerist, cu ordinul strict de a te căsători cu ea... Oh! Poți să zâmbești prostește și să te răsucești pe scaun, băiete, știi că nu glumesc! Asta este, sau bromură la fiecare masă! Ca în cazarmă!

Proiect matrimonial cu o fanatică a Fuhrer-ului sau castrarea chimică! Iată alegerea pe care se pare că mi-o impunea Heydrich. Nimic prea îmbucurător pentru un bărbat ca mine căruia, multă vreme, nu-i plăcuse nimic mai mult decât viața fără opreliști și care, acum, nu mai putea închide ochii fără a-i apărea imaginea sublimă a Faustei...

— Să ne întoarcem la soții Galjero, te rog? îmi reaminti Heydrich. Așadar? În final, ce-a căutat la Veneția?

În câteva cuvinte, am prezentat raportul pe care deja îl redactasem cu privire la săptămânile italiene ale rumânului. Evident că nu era relatat nimic din ceea ce trăisem cu adevărat important.

— Să-ți petreci toate zilele în biblioteca unui schelet ambulant care nu se spală, crezând că aceasta îl va face să întinerească? Am înțeles? Dar ce căuta românul, de fapt?

— Nu știu care este scopul adevărat al lucrărilor sale. Asigură, în schimb, că ar fi găsit tot ceea ce dorea... Mi-a promis că-mi va vorbi în curând!

— Prin urmare, mai trebuie să așteptăm? Întrebă Heydrich pe un ton care-i trăda decepția și contrarietatea.

— Da... Trebuie să mai așteptăm!

*

În duminica următoare, după întoarcerea mea la Berlin, foarte devreme, am fost anunțat că un domn Galjero dorea să mă vadă. În salon, l-am găsit pe Dalibor înfășurat într-un mantou cu bordură de blană, lung, ajungând aproape până la podea.

— Ai zece minute ca să-ți faci toaleta și trei ca să te îmbraci călduros. Vom avea de mers!

Ne-am dus pe jos la marele talcioc din Nollendorfplatz. Acolo, printre negustorii care vindeau haine cu preț foarte mic, vrând să lichideze stocul, se găseau și câțiva negustori de antichități corecți care vindeau mobilă de bună calitate. Galjero a cumpărat un birou din lemn de trandafir și un *secretaire* voluminos, cu broaște de fier și chei groase, ca niște cârnăciori.

— Laiime și cu mine am plecat de la hotelul Eden și ne-am cumpărat o casă aici, la Berlin. Șederea noastră se prelungește, a ținut el să-mi explice după ce ne așezasem la o masă dintr-un birt popular și țineam în mâinile noastre înghețate un pahar cu vin cald.

— Proiectele dumneavoastră cu Führer-ul evoluează bine? am întrebat eu.

— Admirabil! Laiime i-a pregătit micul său „Amarok”, personal. Cancelarul este atât de încântat, încât aproape că așteaptă cu nerăbdare tentativa de atentat la persoana sa.

În sinea mea, m-am întrebat dacă Hitler fusese și el silit să treacă proba de electrocutare în cadă, în vederea verificării competențelor Amarok-ului creat de Galjero. Mi-am închipuit scena și am început să râd atât de provocator, încât a trebuit să-i explic lui Dalibor motivul veseliei mele. Amuzat și el de scena evocată, mi-a precizat că geniul plăsmuit de soția sa era mai perfecționat decât al meu și nu trebuia să fie rodat în același fel ca Amarok.

— Laiime este o practiciană mult mai experimentată decât mine. Ea cunoaște procedee care-mi sunt inaccesibile. În cuplul nostru ea e stăpâna... Apropo, ai continuat educarea păzitorului tău tutelar, așa cum te-am sfătuit?

Jenat, am mărturisit că întrucât statueta cu cap de leu și cu scuturile ridicate fusese așezată într-un loc retras din apartamentul meu, neglijasem datoria pe care o aveam de a-l face pe Amarok să lucreze.

— E supărător! Foarte supărător! A exclamat Dalibor, cu un aer grav. Privește-l pe Amarok ca pe o ființă tânără care trebuie educată corect, profitând de relativa ei maleabilitate adolescentină. Să-l lași așa, pradă trândăviei, e de o imprudență nebunească! Vrei să mă aștepți aici o clipă?

Lăsându-și pe scaun bastonul de fildeș și pălăria, Dalibor a pătruns repede în mulțimea din preajmă. L-am urmărit cu privirea silueta, dominând masa de gură-cască, apoi l-am pierdut din ochi, când a luat-o pe o alee străjuită de dughene de lemn. După câteva minute, a apărut din nou, ținând în mână un cornet din hârtie de ziar, care conținea un praf roz care arăta urât. Mi-a turnat în pahar o doză bună din acel produs rău mirositor, a clătinat paharul ca să se amestece și mi-a întins mixtura. Terciul, de un violet închis, lipicios, nu era câtuși de puțin îmbietor. Mirosul te îngrețoșa.

— Ce e zeama asta? am întrebat eu, dezgustat. Un fortifiant? Ai impresia că sunt bolnav?

— Nu fii copil! Nu e un medicament, este șoricioaică, cumpărată de la un negustor ambulant. Înghite!

Am închis ochii, m-am ținut de nas și mi-am înmuiat buzele în lichid, prefăcându-mă că beau, dar Galjero nu s-a lăsat păcălit.

— Înghite, îți spun!

Bombănind, am golit paharul, lăsând să-mi curgă saliva.

— Bine, mă felicită Galjero. Acum, Amarok va lucra pentru a contracara efectul otrăvii. Este vorba de aproximativ un minut...

La început n-am simțit decât o umflare a stomacului, ca aceea pe care o simți după ce ai băut multă apă. Apoi m-a usturat gâtul, ca și când toate mucozitățile s-ar fi uscat brusc. M-au înțepat ochii și au început să lăcrimeze, fără să-mi pot închide pleoapele, deodată umflate. O lovitură de pumnal mi-a spintecat stomacul! Și încă una! Și o a treia! Mi-am înțepenit mâinile pe marginea mesei, conștient că eram în public și nu trebuia să mă dau în spectacol.

În câteva secunde am fost cuprins de un tremur puternic pe care l-am stăpânit cu eforturi cumplite, s-au auzit câteva chiorăituri și chiar vânturi, spre marea mea rușine. Oamenii de la masa vecină s-au întors spre mine, aruncându-mi priviri ucigătoare. Galjero era cufundat în contemplarea ceasului său enorm, aurit, atârând de un lanț, pe care-l scosese din buzunarul vestei. O clipă m-au durut atât de tare intestinele, încât n-aș fi suferit mai mult dacă aș fi vomitat ace! Pe urmă, chiar în momentul în care credeam că voi leșina, toată suferința a încetat brusc. În câteva secunde am putut respira din nou. Toate simptomele otrăvirii dispăruseră ca prin farmec – ceea ce era cazul, ca să spun drept. Cu inima bătând nebunește, am tușit ca să-mi dreg glasul, înainte de a comanda un pahar cu șnaps.

— N-ai fi îndurat toate aceste neplăceri dacă l-ai fi pus la muncă pe paznicul dumitale, după cum le-am sfătuit, Thbrun. În fine, *erare humanum est*. Dar nu uita: *perseverare diabolicum*. Reînnoiește experiența încă de două sau de trei ori de acum până luna viitoare și ucenicia micului dumitale inger păzitor va lua sfârșit. Un sfat: variază metodele! Spânzură-te sau pune-ți țeava revolverului la tâmplă, data viitoare. Va fi cu atât mai bine!

Căutând o îmbărbătare pentru recomandările năucitoare pe care tocmai le auzisem, mi-am ridicat ochii la cer.

Deasupra mea, un afiș de propagandă, în format foarte mare, reprezenta un bărbat cu o haină austriacă și brasardă cu svastică, care zâmbea privind o mașinuță neagră: „Partidul național-socialist te sfătuiește să economisești cinci mărci pe săptămână. Peste doi ani, îți vei putea oferi această mașină Volkswagen!”

*

În noaptea următoare am dormit prost, am dormit puțin. Conducându-mă acasă, după ieșirea noastră *sui-generis* la Nollendorfplatz, Dalibor Galjero îmi adresase o rugămintă care mă stingherise și la care mă gândeam neîncetat.

— Prietene, începuse românul, vrei să-mi fii de mare ajutor și să-mi promiți că totul va rămâne între noi?

Omul acela avea darul de a-și meșteșugi astfel frazele încât te punea în imposibilitatea de a-l refuza. Pe loc, mi-am dat acceptul de principiu, pe cât de generos, pe atât de inconștient.

— Mi-ar fi cu putință să acced la fișierul colaboratorilor de la Ahnenerbe?

Cererea m-a încremenit de uimire.

— Aceste fișiere aparțin SS-ului. Sunt considerate ca privind securitatea de stat și nu sunt accesibile civililor. Scuză-mă, dar... cu atât mai puțin străinilor!

Dalibor zâmbise.

— Dar tu însuși nu ești străin, dragul meu Thbrun?

Ei bine, tocmai că nu eram! Străin în Germania, nu mai eram de câteva luni. Heydrich se folosisese de influența sa pentru a mă înregistra ca cetățean al Reich-ului. Cu toate drepturile. Vorbind din punct de vedere administrativ, foloseam cu totul oficial un pașaport german. Cedând, totuși, la insistențele lui Dalibor, i-am promis să-i las cale liberă într-o noapte, pentru ca să studieze acele fișe, cu condiția expresă de a fi și eu prezent.

— Va fi cu atât mai bine! se bucurase el. Astfel, voi putea afla pe loc părerea dumitale despre unul sau altul dintre oamenii voștri...

Gândindu-mă mai bine, m-am învinovățit că cedasem atât de repede. Desigur, cei doi Galjero erau primiți la Cancelarie și câștigaseră simpatia Fuhrer-ului însuși, dar, în final, nu s-ar putea manifesta ca dușmani, nu ca prieteni ai Germaniei? De unde să știu? Sucindu-mă și răsucindu-mă în pat, am fost cuprins de un atac de panică ce îmi strânse inima și mă făcu să transpir din cap până în picioare, astfel încât m-am dus să-l privesc pe Amarok în biroul meu. Așezasem statueta pe un raft al bibliotecii unde se aflau edițiile mele rare din autorii greci și latini: *Viețile celor doisprezece Cezari* de Suetoniu, *Perșii* lui Eschil, *Cugetările* împăratului Marc-Aureliu și, mai ales, lucrarea mea preferată: *Analele* de Xenofon. Această vecinătate augustă, deopotrivă solemnă și înțeleaptă, mi se părea deosebit de potrivită cu ceea ce Dalibor numea *duh*, dar eu luasem obiceiul de a-l numi *therapon*, după termenul antic desemnându-l pe tânărul războinic purtător al scutului de apărare a stăpânului său, în timpul luptelor. În literatura antică, găsisem numeroase exemple ale cunoașterii și ale practicii duhurilor protectoare, ca Amarok. Astfel, în *Viața oamenilor de seamă*, Plutarh spunea despre Sulla că lua cu el întotdeauna în bătălii o mică efigie a lui Apollo. În confruntarea sa cu telesienii, el a scăpat de dușmanii săi victorioși îndreptând spre ei idolul care a făcut să cadă deodată la pământ lăncile întinse spre el. Diodor din Sicilia povestește și el că Cezar purta mereu asupra sa statueta unei Venus înarmate. În dimineața idelor lui martie, statueta i-a fost furată... Același autor mai relatează că Nero a descoperit o conspirație în chiar

ziua în care un necunoscut i-a dăruit efigia unei tinere fete, menită să-l apere de orice capcană!

Umplându-mi un pahar cu coniac, am meditat un timp îndelungat în fața figurinei. Firește că, de multe ori, m-am întrebat care era adevărata ei valoare. O văzusem cu ochii mei pe Laiime intrând în cușca tigrilor, fără a fi îngrijorată. Și trecusem de două ori prin experiența unei morți sigure, în cada de baie de la Danieli, apoi în Nollendorfplatz... Nu mă puteam îndoii de puterile oculte ale celor doi Galjero. De ce să continui, atunci, să suspectez acel cuplu de pactizare cu dușmanii noștri potențiali, în timp ce el arăta toate semnele de supunere față de puterea în funcțiune? Obiectiv vorbind, nu era niciun motiv. Chiar dacă o nălucire continua să mă prevină de ivirea unui pericol, am ales în acea noapte să nu mă bazez decât pe fapte. Dacă Dalibor dorea să consulte fișierele grupei Ahnenerbe, trebuia să-i permit accesul fără nicio restricție. Peste două sau trei nopți, l-am introdus pe ascuns pe român în marea noastră sală de arhivă. La acea vreme, institutul reunea, direct sau ocazional, mai mult de cinci sute de persoane.

— Cauți ceva în mod deosebit? l-am întrebat umplându-ne ceștile cu o cafea fierbinte.

— Caut oameni susceptibili de a răspunde unor întrebări care mă urmăresc de... prea multă vreme! Se mulțumi el să răspundă într-o manieră sibilică.

Era clar că în acea seară prietenul meu nu avea dispoziția de a face confidențe. Așezat în fața mea, de cealaltă parte a mesei de arhivă, l-am lăsat să consulte liniștit fișele și m-am mulțumit să le adun și să le clasez corect după ce el le examinase amănunțit. Această treabă a durat cu totul, trei nopți, la capătul cărora Dalibor mi-a comunicat în sfârșit, rezultatul investigațiilor sale.

— N-am reținut decât un singur nume, mă anunță el în timp ce căscam după o ultimă ședință fără somn.

— Unul singur! am exclamat, sincer dezamăgit pentru el. Cred că ești supărat că ți-ai pierdut atâta vreme pentru un rezultat atât de deplorabil!

— Să nu crezi aceasta, dragul meu Thbrun, zise Dalibor bătându-mă pe umăr. O singură persoană este mai bine decât puteam să sper!

— Despre cine este vorba?

— Despre doctorul Hezner. Ruben Hezner...

*

N-am fost martor la prima întâlnire dintre Hezner și Galjero. Așa cum îmi ceruse românul, m-am mulțumit să-l rog pe bărbatul scund și bărbos să se prezinte într-o anumită după-amiază la barul hotelului Eden și să aștepte ca cineva să vină să-i vorbească. În mod ciudat, Hezner s-a supus fără a pune întrebări. De la integrarea sa forțată în rândurile noastre, nu avusesem multe contacte cu el. Matthieu-Marie Dandeville de Vigon-Perignac, în schimb, îl ținuse sub o observație constantă.

— Ce crezi despre acest om? îl întrebam pe francez după ce îl trimisesem pe Hezner la Eden.

— Tipul acesta mă stânjenește... Lucrează foarte bine și cu o mare iscusință. Lucrările sale cu adevărat pasionante te pot duce la o critică radicală a teologiei și a patristicii clasice. În privința unei critici radicale a creștinismului, cred că este în măsură să ne ofere arme redutabile.

Matthieu-Marie își lăsase fraza neterminată. Ca și când s-ar fi temut s-o continue.

— Dar? zisei pentru a-l încuraja.

— Ei bine, trebuie să mărturisesc cu regret că... încep să-l găsesc cu adevărat simpatic!

Se zice că orice antisemit își are „evreii buni”, după cum orice proprietar de sclavi își are „negrii cei buni”. Dacă Matthieu-Marie – nu se ascundea câtuși de puțin – dădea dovada unei adevărate uri față de izraeliți, Ruben Hezner părea să scape, în mod misterios, de această animozitate obtuză. Să fi fost un secret între ei, un fel de pact tacit care să-i fi legat, fără ca eu să știu? Nu cred. Atunci, ce altceva? De unde venea acea bizară indulgență pe care francezul o manifesta față de acest om pe ai cărui semeni îi acuza, adeseori, că sunt cauza tuturor relelor Occidentului?

— Sunt convins că evreii au adus obiceiuri deplorabile în Europa, continuă Dandeville. Dar tipul acela nu este un cămătar vulgar și josnic. Este un *monsieur*, preciză el, folosind intenționat limba sa maternă.

Potrivit firii mele, n-am avut niciodată încredere în judecățile generale. De aceea eram circumspect în privința verdictului pe care Matthieu-Marie îl lansase împotriva tuturor evreilor. În schimb, îi împărtășeam cu totul părerea despre Hezner. Fără îndoială era un *monsieur*. Plutea în jurul acelui bărbat un mister și o noblețe care nu te puteau lăsa nepăsător. Până și Dalibor Galjero părea să fi fost captivat... Trecură câteva zile în care nu mi-a fost dat să am vești nici despre unii, nici despre ceilalți, în acest răstimp, nu au fost decât discuții cu Sievers, pregătiri de expediții arheologice în Asia sau în Africa centrală, citiri de rapoarte și întâlniri la vârf cu ofițeri cu munci de conducere și cu Himmler, care ne anunță oficial că întregul SS urma să fie implicat, în primul rând, în pregătirea evenimentului pe care Berlinul avea să-l găzduiască peste câteva luni: olimpiada din iulie 1936.

— Domnilor, a spus *Reichsfuhrer-ul* pe un ton cam țeapăn, încredințând mult-iubitului nostru oraș Berlin misiunea atât de onorantă, de a organiza viitoarele jocuri

olimpice, lumea ne oferă prilejul de a arăta în ce măsură regimul nostru național-socialist este un model demn de urmat și de admirație. Fiecare dintre dumneavoastră trebuie să se străduiască din toate puterile pentru reușita acestei acțiuni care, pentru Germania, se dovedește a fi de o importanță capitală, asemenea unei bătălii decisive pentru soarta unui întreg război!

Apoi, într-o dimineață, am primit două scrisori personale. Una, scurtă, nu era decât un bilețel entuziast, trimis de Dalibor, în care îmi mulțumea că-i înlesnisem întâlnirea cu Ruben Hezner. Cealaltă, cu mult mai lungă, mai personală, era timbrată de poșta din Veneția. Oare sunt un om normal? Scrisoarea aceasta mi-a stârnit o tulburare mai mare decât dulcile emoții. Din acele rânduri înfiorate de dragoste, păstrez amintirea vagă a unui fel de sufocare fizică ce m-a cuprins și m-a făcut să deschid fereastra ca să respir aerul înghețat de noiembrie. Fausta mă iubea. Nu mă îndoiam... Iar de dragostea mea pentru ea eram cât se poate de convins. Totuși, ceva mă împiedica să mă las în deplină libertate în voia acestui sentiment de dragoste. Neîndoielnic, era cea mai sensibilă, cea mai de dorit și cea mai tandră femeie întâlnită vreodată. Dar nu era ceva lipsit de pericol pentru mine. Că era evreică, nu aceasta era problema. Nici măcar nu mă neliniștea aceasta. Nu, era altceva. Un blestem mai grav care se anunța. Bătrânul cal liber, Thbrun Gäreksen, nu putea accepta ușor perspectiva de a fi priponit în boxă, chiar de ar fi să aibă alături până la sfârșitul vieții pe cea mai adorabilă și încântătoare dintre iepe! Supărat fiindcă mă simțeam atât de îndrăgostit de Fausta Pheretti și nefiind în largul meu cu această emoție nouă pentru mine, m-am hotărât să reiau ieșirile nocturne la Romanische Cafe și la pensiunea Dorian.

Într-o seară, după ce savurasem compania unor fete dulci foarte șmechere și experte în arta mângâierilor, m-am întâlnit cu Matthieu-Marie, prăbușit pe o canapea din piele... întrucât niciuna din glumele mele nu părea să-l amuze pe francez, am tras un fotoliu și m-am instalat lângă el pentru a putea vorbi confidențial.

— Care dintre frumoase te necăjește, Matthieu-Marie? Posomorât, Dandeville ridică din umeri, apoi începu să râdă.

— Este o prostie, da! Să bem, este cea mai bună metodă de a scăpa de o vrajă!

Și, luând o sticlă de șampanie dintr-o frapieră cu gheață, am băut râzând de necazurile noastre, constatând ironia sorții care, făcându-ne îndrăgostiți în același timp, ne făcea să și alegem același leac!

*

— *Reichsfuhrer-ul* este absolut dezolat fiindcă trebuie să întârzie cu câteva minute la întâlnirea cu dumneavoastră, dar are o întrevedere cu un emisar străin.

Ușierul SS, de serviciu în fața biroului lui Himmler, m-a poftit să iau loc într-unul din fotoliile rococo de pe coridor, ca să aștept în condiții confortabile. Preocupat de buna mea stare, mi-a oferit cafea și dulciuri, cu un profesionalism de autentic buffer englez. Lovind cadentat cu vârful cizmei parchetul, văzui, în sfârșit, trecând prin fața mea un hindus scund, cu ochelari rotunzi, însoțit, cu multe dovezi de prietenie, de șeful suprem SS. În fine, descotorosit de necunoscut, Himmler s-a întors spre mine și mi-a făcut semn să-l urmez în sălașul său.

— Dezolat că am fost nevoit să te fac să aștepti, Gäreksen, dar acești străini își expun problemele într-un timp atât de lung... Știi cine era acesta?

— Nu, *Reichsfuhrer*.

— Se numește Bosc și este primarul din Calcutta. Mai mult decât atât, este rivalul lui Gandhi în Congres. Dacă i-o ia înainte, el singur poate să ridice întreaga Indie împotriva britanicilor. De altfel, aceasta îi este și intenția! Ce părere ai? Ar trebui să-l ajutăm?

— India nu face parte din domeniul meu de competență, *Reichsführer*, dar sprijinirea forțelor care fac opoziție dușmanilor noștri, oriunde s-ar afla, este în principiu o acțiune binevenită...

— Vom vedea, răspunse Himmler frecându-și mâinile și uitându-se cu coada ochiului la voluminoasa mapă de documente pe care o adusesem. Haide, dragul meu Gärensen, vorbește-mi puțin despre rezultatele lunare ale Ahnenerbe-ului dumitale și, mai ales, despre cercetările dumitale personale privindu-l pe Henric Păsărarul...

*

La sfârșitul anului 1935, consideram că dusesem la bun sfârșit misiunea încredințată de Reinhard Heydrich. Din nefericire, șeful SD nu era de această părere. Într-o seară vântoasă de decembrie, m-a chemat în biroul său.

— Ahnenerbe este un institut care funcționează prea bine. Începe chiar să devină o autoritate în domeniul științific. Primim cereri de colaborare de la diverse universități. Aceasta nu mai are nicio legătură cu obiectivul pe care ți l-am hotărât. Te-ai lăsat prins în loc, Gärensen. Firea dumitale de umanist a ieșit la iveală. Ar fi trebuit să-mi dau seama și să te trec sub o tutelă politică mai atentă...

— Dimpotrivă, după părerea mea, credibilitatea este o etapă necesară pe care nu trebuie s-o neglijăm, am încercat eu să argumentez, cu tot nodul de contrarietate pe care-l simțeam în gât. Cu cât institutul se va ridica mai sus, cu atât ar putea coborî mai repede și mai jos...

Himmler trebuie să aibă încredere deplină în noi, astfel încât să-l convingem să se implice personal în aventuri ridicele și extravagante... Deja l-am convins să cumpere castelul Wewelsberg pentru a-l face domeniul secret al Ordinului. Este o ruină! Al reface după planurile pe care le-am comandat va costa o avere! Este primul pas spre megalomanie...

Heydrich se încruntă cu severitate. Acceptă, totuși, să arunce o privire peste planurile de refacere, piatră cu piatră, a unei vechi cetăți medievale pe care o descoperisem aproape din întâmplare în timp ce-l dusesem pe Sleipnir să-și dezmoștească picioarele prin pădurea Teutberg, acolo unde, în anul 9 al erei noastre, trei legiuni romane întregi – Adică o a zecea parte a forțelor armate ale Imperiului – Fuseseră căsăpite de triburile germanice. Destinat în exclusivitate marilor ceremonii păgâne SS, acest proiect wagnerian, pe care i-l pregătisem *Reichsführerului*, era impresionant prin lipsa de măsură și fastul gotic. Întinzând schițele și hărțile pe cea mai mare masă a încăperii, i-am arătat lui Heydrich desenele intrării cu un dublu grilaj din fier forjat, sălile de recepții decorate cu rune de marmură, camerele demnitarilor, la fel de spațioase ca niște săli de sport, subsolurile care aveau să adăpostească mormintele maeștrilor Ordinului, ca și tablele de heraldică pe care le concepusem cu Matthieu-Marie și care reproduceau vechiul obicei al blazoanelor de noblețe, reluat pentru înaltele personaje din SS... Această profunzime de efecte și de emfază teutonă l-a liniștit puțin pe Heydrich, care totuși a consimțit cu greu să recunoască deschis schimbarea atitudinii sale.

— Hm... Dacă o astfel de monstruozitate va vedea lumina zilei, Göring și trenul său electric de la Karin Hali vor fi depășiți în privința ridicolului și a vulgarului, îți acord

beneficiul îndoielii, Gärensen. Ai grijă și dă-mi cât mai repede alte dovezi ale bunelor dumitale intenții. Știi că, la mine, indulgența nu durează mult!

Promițându-i că-l voi duce eu însumi să viziteze șantierul Wewelsberg. Am părăsit clădirea SD-ului cu un gust amar și cu impresia neplăcută de a nu fi chiar într-o poziție atât de sigură pe cât îmi închipuiam. Ajungând în Piicklerstrasse, l-am găsit pe Dandeville, cu ochii căzuți în orbită și fața descompusă, mergând în sus și în jos în anticamera biroului meu. Frecându-și nervos mâinile, îmi spuse că unul din agenții noștri murise, aici, chiar în interiorul localurilor noastre.

— Am închis ușa cu cheia, îmi explică el. Nimeni nu știe încă.

— Despre cine este vorba?

— Karel Kemnitz. Domeniul de experimentare: proprietatea de a fi mediu, clarviziune.

Îl cunoșteam puțin pe Kemnitz. Nu era un SS, ci unul dintre colaboratorii noștri civili. Un tip cumsecade de vreo patruzeci de ani, rotofei, visător. Destul de vesel, în general, și oferind o companie plăcută, avea un adevărat dar de extra-luciditate. Pe cât de intermitente și spontane, pe atât de pătrunzătoare se dovedeau capacitățile sale, totuși, greu de strunit. Înconjurat de o echipă de medici, el încerca să-și sistematizeze și să-și desăvârșească potențialul. Dispariția sa era pentru mine un eveniment trist din punct de vedere omenesc, dar și o pierdere din punct de vedere profesional.

— Cum a murit? am întrebat servindu-i un șnaps lui Dandeville, pe care îl vedeam peste măsură de bulversat de moartea clarvăzătorului. Criză cardiacă?

— Sinucidere.

— De unde știi?

Plecându-și ochii și devenind deodată alb ca varul, Dandeville mărturisi:

— A făcut-o în urmă cu câteva ore, aproape sub ochii mei. În propriul meu birou!

Moartea lui Kemnitz ascundea un mister și Dandeville se afla în miezul acelei enigme. Cu toate acestea, francezul a fost foarte zgârcit la vorbă. Abia atunci când ne-am aflat la locul dramei, în fața unui cadavru literalmente plin de sânge, el consimți să-mi explice circumstanțele care-l determinaseră pe Kemnitz să-și înfigă un cuțit de tăiat hârtia în mijlocul gâtului.

— S-a întâmplat noaptea, destul de târziu. Stăteam de vorbă de o oră și mai bine. Stătea acolo, liniștit, în fotoliul acela. Am lipsit un minut, să mai aduc niște cafea și, când m-am întors, l-am găsit așa. Aproape mort! Din nefericire, n-am putut face nimic pentru el...

În fața corpului înțepenit al omului, eram asaltat de gânduri pe care nu reușeam să le ordonez. Era evident că nu puteam ascunde acel deces și că interesul nostru era să anunțăm degrabă autoritățile competente. Dar, mai mult decât ancheta oficială care se anunța, Dandeville era acela care-mi puneă o problemă. Simțeam că francezul îmi ascunde ceva important. Să-i smulg mai multe mărturisiri nu a fost posibil decât după ce poliția SS a părăsit clădirea, luând cu ea corpul clarvăzătorului.

— Că ți-ai păstrat și față de oficialități versiunea proprie a faptelor este un lucru bun, îi spusei lui Dandeville. Cunosce procedura: în două sau trei zile, povestea va fi clasată și nimeni nu te va mai sâcâi. Norocul este că cei din SS nu sunt supuși procedurilor judiciare obișnuite și nimic din ceea ce se petrece la noi nu ajunge să fie dezvăluit în piețele publice... Dacă acum știi că nu vei păți nimic și că

ai sprijinul meu te rog să-mi spui ce s-a petrecut într-adevăr cu Kemnitz!

Dandeville mai șovăi puțin înainte de a se hotărî să mărturisească.

— Tot ceea ce ți-am spus este adevărat. Nu este nicio minciună. Stăteam de vorbă cu Karel, am ieșit o clipă și, la întoarcere, tipul își înfipsese cuțitul în carotidă... Nimic de adăugat la acestea. Dar, ceea ce nu ți-am spus, a fost subiectul nostru de conversație.

— Ei bine?

Dandeville oftă, se învârti o clipă prin cameră, ca un leu în cușcă, apoi mărturisi, prost dispus:

— Îi vorbeam despre o femeie. Amanta mea... îi vorbeam despre Laiime Galjero...

*

De când îl cunoscusem avusesem o mare încredere în Matthieu-Marie. Mai mult decât colaboratorul meu, el era un adevărat prieten căruia doream, cu sinceritate, să-i fiu de ajutor. Cred că știa aceasta, dar a trebuit să-i repet de două sau de trei ori, o înflăcărată profesiune de credință amicală, pentru ca el să se calmeze și să-mi ofere detalii privind legătura lui cu soția lui Dalibor.

— Totul a început pe când te aflai încă la Veneția... Mi se cam aprinseseră călcâiele după fata aceea care petrecuse câteva zile cu noi... Ostara Keller... îți amintești? Îi cunoșteam adresa din Berlin și am vrut să-mi încerc norocul cu ea. Dar nu-i plac bărbații. La vremea ceea, se culca cu o femeie din lumea bună, o româncă. Așa am întâlnit-o pe Laiime. Foarte repede, viața mi s-a preschimbat în coșmar. Nu mă mai gândesc decât la ea. Nu o mai visez decât pe ea. Nu o mai doresc decât pe ea. Niciodată nu am cunoscut o astfel de beție, o astfel de plăcere în brațele unei femei. Niciodată! Dar nu reprezint

nimic pentru ea... doar o distracție de câteva nopți... Totuși, am făcut totul pentru ea. Toate lucrurile abjecte pe care mi le-a cerut, le-am tăcut.

M-am pângărit atingând-o. Dar aceasta n-a fost de niciun folos. Mă ignoră și mă respinge acum...

— Și ce amestec are Kemnitz în toată această poveste?

— I-am încredințat un inel pe care mi l-a dat Laume ultima dată când am văzut-o. Karel spunea că avea nevoie de obiecte materiale pentru viziunile sale. A luat bijuteria în mână și mi-a cerut să-l las singur câteva minute pentru a se concentra... Când m-am întors, se sinucisese!

Asta era, deci, versiunea oficială a lui Dandeville: cuprins de un inexplicabil imbold din timpul unei ședințe de clarviziune, Karel Kemnitz și-ar fi înfipt un pumnal în bregăță, cu furia unui dement azvârlindu-se deodată pe o fereastră, pentru a scăpa de halucinațiile sale...

— Este grotesc, știu, a admis Vigon-Perignac. Dar este singura și unica explicație pe care o pot da...

— Unde se află inelul despre care vorbeai?

Francezul își duse mâna la buzunar și scoase un inel voluminos din aur cu un caboșon de smaralde. Fațetele erau ciudat tăiate cu prea multe unghiuri și se distingeau un desen în interiorul pietrei prețioase. Privind mai bine, mi s-a părut că disting silueta unui fel de zeu antic, un bust de bărbat, cu cap de cocoș și picioare din șerpi... Apoi, în timp ce privirile mi se opriseră asupra acelei figuri ciudate, un curent electric intens mi-a străbătut degetele. Ca și când ar fi devenit deodată încins, scăpai pe jos obiectul și imaginea foarte limpede a *theraponului* meu Amarok se ivi în mintea mea! Dandeville se uita la mine, mirat la culme, ca și când ar fi constatat că am înnebunit brusc!

„Amarok te va apăra de toate pericolele de moarte fizică” îmi promisese Dalibor Galjero. Era oare cu putință ca acea piatră verde oferită de Lățime lui Dandeville să concentreze o astfel de amenințare? Am vrut să mă aplec, să ridic inelul, dar, din nou, imaginea lui Amarok îmi reveni în minte, interzicându-mi să ating inelul.

— Crezi în farmece, Matthieu-Marie? I-am întrebat pe francez în timp ce corpul meu se acoperea de o transpirație înghețată.

— De când a intrat Laiime Galjero în viața mea, cred! îmi răspunse prietenul.

Și în ochii săi am citit cea mai mare suferință din lume...

*

Adusesem inelul lui Laiime cu vârful unui stilou și l-am așezat într-o cutiuță metalică pe care am depozitat-o în casa de bani din biroul meu. Matthieu-Marie părăsise un timp întrucâtva despovărat de influența exercitată de amintirea femeii Laiime Galjero. Petrecu perioada sfârșitului de an cu un antren sporit, dar căzu din nou pradă unei melancolii și mai adânci de îndată ce trecu prima lună a anului 1936... întrucât era absent de două zile, fără motiv, din Piicklerstrasse, am vrut să-i fac o vizită. L-am găsit în pat, cu obrajii supti de nemâncare. Cu fața lividă și cu mâinile tremurând, abia putând să articuleze câteva cuvinte, frânturi de fraze în care numele lui Laiime revenea... Am chemat la căpătâiul său un medic de încredere. După ce l-a adormit cu laudanum pe Matthieu-Marie, doctorul m-a dus într-un colț al camerei ca să-mi comunice diagnosticul.

— Criză nervoasă! Imposibil să știm ce i-a provocat această stare. O dramă intimă, desigur... Dacă nu-și revine singur în câteva zile, va trebui să fie internat pentru a putea fi hrănit forțat.

În ceea ce mă privea, știam prea bine care era natura precisă a acelei misterioase „drame intime” pe care o menționase doctorul. Înainte de a o înfrunța direct pe Laiime, am vrut să-l revăd pe Dalibor Galjero, dar mi-a fost cu neputință să-l întâlnesc. Pe căi ocolite, am aflat că se dusesese undeva, pe la malul Mării Negre. Întoarcerea sa la Berlin nu era prevăzută înainte de primele zile ale lui aprilie. Amintindu-mi atunci că românul părea să se fi înțeles de minune cu Ruben Hezner, l-am chemat pe acesta pentru o discuție care, începută la lăsarea serii, s-a sfârșit foarte târziu în noapte. Fără a încerca să-mi ascundă ceva, Hezner a admis că lucrează multă vreme cu Dalibor în probleme cum ar fi palingenezia, magia cenușilor și a oaselor, virtuțile secrete ale sângelui și ale cadavrelor, pietrele magice și stelele protectoare în cinci colțuri din ocultism...

— Magia evreiască este foarte versată în aceste domenii. Noi am păstrat, spre deosebire de practicile occidentale de același fel, enormul avantaj al culturii scrise. În schimb, textele voastre sunt deseori îngreunate de interpolări, comentarii inutile și de reziduuri diverse pe care trebuie să știi să le îndepărtezi...

— De fapt, ce dorea Galjero să afle de la dumneata?

— Nu pot răspunde, din păcate! Am atins prea multe subiecte ca să pot preciza ceea ce îl pasiona cu adevărat. Îl suspectez, de altfel, că ar fi crescut numărul întrebărilor și al cercetărilor în mod deliberat, cu singurul scop de a-mi amăgi curiozitatea.

— Și soția sa? Ai întâlnit-o vreodată?

— Niciodată. Se teme de ea, o iubește și o urăște totodată. Nu se poate opri să nu vorbească adeseori despre ea, dar își mușcă buzele de câte ori își dă seama că ea este subiectul discuției...

Scoțând din casa de bani inelul lui Laiime, i l-am arătat. Spre deosebire de mine, el putu să-l țină în mână fără a manifesta vreo repulsie imediată. După ce l-a examinat cu atenție, l-a pus, dezgustat, în cutia metalică.

— Este un Abraxas excepțional, zis el. Cu siguranță cel mai spectaculos pe care l-am văzut vreodată. Dar este încărcat cu un fluid nociv. Îl simt! Înțelepciunea v-ar impune să vă descotorosiți de el cât mai repede cu putință, azvârlindu-l în mijlocul unui râu mare... Dacă doriți aș putea încerca să-l exorcizez, dar va dura mai mult timp...

Abraxas! Acest nume revenea foarte frecvent în literatura consacrată gnosticilor, acei mistici de la începuturile erei creștine, care încercaseră să lege moștenirea platoniciană și pitagoreică de doctrinele noii credințe.

— Este un fel de amuletă, după dumneata?

— O amuletă! Da... dar negativă, s-ar zice. După exemplul evreilor, gnosticii greci din secolele al II-lea și al III-lea, după acei pseudo-hristoși, au aplicat corespondențe numerice la alfabetul lor. Abraxas este Alfa, Beta, R6, Alfa, Ksi, Alfa, Sigma, adică: $1 + 2 + 100 + 1 + 60 + 1 + 200 = 365$.

— Numărul zilelor dintr-un an?

— Da. Gnosticii sărbătoreau câte o divinitate anume pentru fiecare ciclu zilnic. Considerând cifra lui secret de 365, Abraxas era principiul superior care le reunea pe toate... Unde ați găsit inelul acela? Întrebă Hezner. Este o descoperire dintr-una din expedițiile dumneavoastră arheologice? La Cortone?

O echipă a Ahnenerbe, într-adevăr, tocmai se întorsese de la colinele din Toscana. De acolo unde o legendă acreditată situează mormântul lui Pitagora. Piatra nu provenea, totuși, de acolo. În două cuvinte, am explicat originea adevărată a bijuteriei. După mimica pe care o avea

în timp ce-i vorbeam, am înțeles că lui Hezner nu-i plăcea deloc ceea ce îi spuneam.

— Acesta reprezintă așadar un cadou pe care *Frâu Galjero* i l-a făcut lui *Herr Dandeville*? Trebuie să trag concluzia că aceste două persoane s-au cunoscut trupește?

Am încuviințat dând din cap, apoi am considerat că era important să mai adaug un ultim detaliu.

— Încă ceva privind-o pe *Laiime Galjero*... O particularitate corporală ce pare s-o marcheze.

— Da?

— Pântecele ei nu prezintă nicio urmă de ombilic.

Cuvintele mele au avut efectul unei lovituri fizice asupra lui Hezner, al cărui chip se albi pe loc. El îngăimă câteva cuvinte într-o limbă pe care nu o cunoșteam dar care îmi suna la ureche ca și când ar fi fost în rusește... Enervat de isteria evidentă a acestei probleme, am insistat să-mi spună părerile sale dar el rămase mut ca un pește. Păstrând o tăcere încăpățânată, nu a răspuns presiunilor mele. Nici rațiunea, nici amenințarea nu l-au decis să vorbească. Resemnăt că n-aveam să scot nimic de la el în acea seară, i-am îngăduit să părăsească biroul. Am rămas, acolo, singur, un răstimp îndelungat, cu mâinile la tâmp, neștiind ce să cred. Mutismul lui Hezner mă luase prin surprindere. Așteptam un ajutor din partea sa, dar m-am trezit cu o nouă enigmă!

De afară, se auzea răpăitul unei ploi de iarnă, lovind geamurile. Am deschis fereastra și mi-am lăsat o clipă fața în bătaia acestui duș înghețat. Îmi frecționam obrazii cu această apă curată când sună telefonul. La capătul firului am recunoscut vocea infirmierei pe care o angajasem personal ca să stea la căpătâiul lui *Matthieu-Marie* și am avut presentimentul că survenise ce era mai rău.

— Prietenul dumneavoastră se simte foarte rău, domnule, spuse ea. Vrea să veniți aici! Nu mai știu ce să fac...

Îmbrăcându-mi paltonul meu negru, gros, am chemat imediat mașina. Noaptea era de nepătruns. Ploaia se transformase deodată în ninsoare deasă. În timp ce-l grăbeam pe șofer să străbată Berlinul pentru a ajunge cât mai repede la domiciliul lui Dandeville, orașul devenise la fel de alb ca un mort. Venite din câmpiile Poloniei, rafalele prelungi de vânt încremeneau străzile într-o tăcere de mormânt... Am urcat treptele casei cochete în care locuia prietenul meu, câte patru deodată și, măcinat de neliniște, am deschis, în sfârșit, ușa camerei sale. Am descoperit un Vigon-Perignac livid, ca și când n-ar fi mâncat două luni. O barbă, nerasă de multe zile, îi dădea aerul unei fantome. Era încă în viață, totuși, dar respira cu greutate și se răsucea mereu în pat ca să-și găsească o poziție mai bună... Respirația îi era șuierătoare și pe torsul său se întindeau pete roșii, oribile, din care musteau picături de sânge... în spatele meu, în uniforma ei cenușie, bine călcată, infirmiera își frângea mâinile, neputincioasă.

— Dați-i laudanum, poruncii cu o voce tăioasă. Omul acesta suferă! Trebuie să-i calmăm durerile, cel puțin!

Fata se plânse că-i administrase deja doza prescrisă de medic și că nu putea încălca o prescripție medicală, dar am urlat atâta, încât ea s-a speriat și s-a dus să aducă medicamentul cu opiu... Aplecat deasupra lui Dandeville, încercam să-i smulg câteva cuvinte francezului care era adâncit într-un delir profund din care nu ieșea la iveală decât un singur nume repetat neîncetat: „Laume, Laume, Lățime...” Atunci mi-am amintit cuvintele rostite de Lina Heydrich von Oslen, în dimineața întoarcerii noastre de la Karin Hali: „Oamenii aceștia sunt niște vrăjitori”, spusese

ea sentențios, provocând ironiile soțului ei. În cele ce au urmat, expresia revenise adeseori – pe buzele lui Wallis Simpson și chiar pe cele ale lui Dalibor Galjero! Vrăjitor, vrăjitoare: două cuvinte pe care le auzisem fără a le lua vreodată în serios! Avusesem dovezi, totuși! Pornind de la Lățime mângâind tigrii și până la Dalibor dăruindu-mi-l pe Amarok; de la imposibilitatea de a se trage în cei doi Galjero la Karin Hali și până la fetele din Veneția atrase de mine precum atrage un magnet bănuții... De ce fusesem, oare, atât de încăpățânat de orb față de adevăratele urmări ale acestor lucruri?

Cuprins de o furie înăbușită, am părăsit apartamentul francezului și am cerut să fiu dus la domiciliul lui Lățime. Nu aveam în minte niciun gând precis și eram împins doar de un instinct sălbatic. Nu știam încă nimic despre ceea ce aveam să spun, despre ceea ce aveam să fac... Trebuie să fi fost cam ora patru dimineața când am sosit în fața imensei vile *modern style* pe care soții Galjero și-o cumpăraseră în noua capitală a Reich-ului. La ferestrele celui de-al doilea etaj se vedeau lumini aprinse. Am încărcat un glonț pe țeava Luger-ului meu, apoi, cu hotărârea taurului care intră în arenă, am cerut să mi se deschidă ușa locuinței și să fiu condus imediat dinaintea lui *Frâu* Galjero. Aceasta mă primi într-un salon vecin cu camera ei. Am găsit-o într-o ținută ușoară, cu un halat lung din mătase. Părul desfăcut îi cădea pe umeri și prin deschizătura îmbrăcămintei ei, am văzut că picioarele îi erau goale... între noi nu au fost prefăcătorii, nici jocuri de atac sau de eschivă. Și ea, și eu am mers drept la țintă.

— Cunoscut relațiile care te-au legat pentru moment de Vigon-Perignac! Nu știu, însă, de ce și în ce fel îți face plăcere să-l torturezi chiar în această clipă. Mai mult decât oricare dintre colaboratorii mei, Dandeville îmi este prieten.

Mă aflu aici ca să-ți cer să încetezi cu manevrele tale imediat!

Laiime întinse un picior în fața ei, descoperind intenționat carnea albă a unei coapse frumos modelate. Apoi, ca și când ar fi fost vorba despre un negoț, ea își anunță condițiile:

— Domnul Dandeville este norocos având un frate de arme ca dumneata. Accept cu plăcere să-ți fac cadou viața sa, dacă, fără vreo condiție, îmi oferi de șapte ori viața dumitale!

*

Există uneori situații în care un bărbat este împins, fără să vrea, până la cea mai adâncă decădere. Degradat, zdrobit, târât mai jos decât s-ar putea închipui de către acea Laume Galjero, da, spre marea mea rușine, mărturisesc că așa a fost. Viața lui Dandeville era în joc și, pentru acest simplu motiv, nu pot regreta, totuși, ședințele de umilire pe care m-a obligat românca să le îndur, în cursul lunilor februarie și martie 1936. Dacă simțisem vreun sentiment de jenă odinioară, când fusesem manipulat de detestabila doamnă Wallis Simpson, orele memorabile petrecute la luxosul hotel Kempiski n-au însemnat nimic față de supunerea absolută, morală și fizică pe care mi-a pretins-o această femeie demon. Desigur, Vigon-Perignac s-a însănătoșit văzând cu ochii, astfel încât a fost repede în măsură să-și reia locul în birourile din Piicklerstrasse. Sub ochii mei, ori de câte ori era satisfăcută de serviciile mele, Laume scotea câte unul dintre multele ace înfipite într-o figurină de ceară care reprezenta, în mod grosolan, silueta francezului. Șapte andree metalice împănau păpușa. De șapte ori, într-un ritm frenetic, care mă ducea spre chinuri tot mai adânci, a trebuit s-o mulțumesc pe vrăjitoare, pentru ca să câștig

scoaterea unui ac. Era o Circe și eu unul din purceii curții ei... Un purcel, da, căci descoperirea acelei mocirle deschisese în zona cea mai intimă a ființei mele o poartă secretă și am atins un punct în care am cunoscut o plăcere îmbătătoare, perfidă, infamă, de a mă înjosi în fața lui Laume... Și totuși, într-o zi, a survenit ceva ce a avariat mecanismul bine pus la punct al jocurilor infame impuse de vrăjitoare. Prin slugărnicia mea, prin perseverența în abjecție, obținusem până atunci scoaterea a șase din cele șapte ace de oțel prin care ea injecta otrava de moarte lentă în corpul și mintea lui Dandeville. Trăgeam cu ochiul spre ultimul ac, când, la capătul unei ședințe paroxistice care sintetiza și depășea tot ce îndurasem până atunci, Laume îmi ceru să-mi tai venele.

— Fă asta! Fă asta! Urla ea. Sau îi iau viața lui Dandeville, care îți este atât de drag!

Punându-mi un cuțit în mână, ea aștepta să mă supun, îndobitocirea mea, capitularea mea în fața acelei femei erau atât de puternice, încât aș fi executat cu siguranță ordinul ei dacă imaginea binevoitoare și hotărâtă a lui Amarok nu ar fi explodat asemenea unui soare în mijlocul cețurilor otrăvitoare care îmi întunecau mintea, în palma mea, mânerul pumnalului începu deodată să se încălzească, mă sili să-i dau drumul și, căzând pe verticală, se înfipse în lemnul prețios al parchetului.

Pielea degetelor mele devenise la fel de roșie ca și când mi-aș fi cufundat mâna, câteva secunde, într-un gheizer de apă clocotită! Laiime se crispă și îmi azvârli o privire ucigătoare, plină de mânie, care l-ar fi putut determina să se retragă în bârlogul său chiar și pe dragonul Fafner. Susținând, fără să mă clintesc, șocul ochilor ei încărcați de ură, nu am tremurat.

— Așadar, asta este, șuieră ea. Dalibor și cu tine, la Veneția... El a conceput un protector pentru tine, nu-i așa?

Am păstrat tăcerea, preferând să ascund ceea ce era evident, mai degrabă decât să-i mărturisesc indiferent ce acelei fapturi al cărei pântec neted ca și cel al unui șarpe-femelă îl mângâiasem de prea multe ori.

— Da, aceasta este, continua ea. Nimic altceva nu te-ar fi putut face să nu te supui... Prea te-am învăluit, soldățelule. Prea bine te-am prins în plasa mea... Niciodată n-ai fi putut găsi destulă putere lăuntrică, refuzând să execuți ceea ce îți cerusem. Nu în situația în care ne aflam...

Atunci, lăsând la o parte mașinațiile și toanele ei, Laiime încercă să știe mai multe despre ceea ce aflasem de la Dalibor. Întâlnirile pe care le avusesem la Veneția, subiectul conversațiilor avute, valoarea și chiar semnificația secretă a tăcerilor dintre noi... Constrâns de nu știu ce vrăjitorie, am răspuns, nu fără reticențe, încercând uneori să fiu șiret și să ocolesc adevărul. Dar diversiunile mele nu erau decât capcane grosolane pentru Laiime care le dejuca fără greș. Interpretând felul în care orânduiam cuvintele, descoperind mijloacele mele de apărare, ea sfârși prin a reconstitui un tablou destul de fidel al relațiilor pe care le avusesem cu soțul ei. Nu s-a mărginit la excursia noastră venețiană. După Italia.

trebuia evocată Germania. La sfârșit, epuizat, frânt, mintea mea se deschise ca o ecluză și Laiime află totul despre secretele mele cele mai intime, despre lașitățile mele cele mai demne de dispreț, despre josniciile mele cele mai ascunse... Nume, de asemenea, se strecurată printre buzele mele. Acela al lui Amarok, desigur, apoi cel al lui Ruben Hezner și chiar – rușine mie! – numele Faustei...

Noaptea celui de al șaptelea ac a fost sfârșitul supliciului meu. Părând, deodată, că nu mai este interesată de mine, Laiime Galjero mă concedie. Îi smulsei, totuși, din vârful buzelor promisiunea că-l va lăsa în pace pe Dandeville și că nu va mai căuta să-mi impună alte ședințe de calvar. Scârbit de mine însumi, respirând greu și simțindu-mă pângărit, mă-ntorsei la locuința mea unde dormii douăzeci de ore fără întrerupere. Mi-am revenit însă mult mai repede decât aș fi crezut după ședințele cu Laiime. În tot decursul acelor săptămâni de cedare, am avut totuși destulă voință fermă să-mi impun o igienă de viață foarte severă, căci înțelesesem că fanteziile nocturne ale româncei erau cale deschisă spre infern, dacă aș fi avut nenorocul de a uita chiar și o singură clipă adevărata viață. Trebuie, mai ales, să nu prind gustul plăcerilor interzise în care ea mă iniția! Oricât de greu a fost uneori, mă străduisem să păstrez o viață diurnă pe cât posibil de normală, călărindu-l pe Sleipnir aproape în fiecare dimineață, mergând la birou și făcând față tuturor întrunirilor de lucru până seara târziu, dacă era necesar, cu toată oboseala mea și cu neliniștea ce mă cuprindea când se lăsa seara și se apropia ora fatală a întâlnirii cu călăul meu. Această vigoare a fost totuși salvatoare. În câteva zile am reușit să-mi revin destul de bine după perioada pe care o trăisem. Aproape vesel, am văzut cum sosea primăvara, neștiind că încercarea pe care tocmai mi-o impusese Laiime Galjero nu era decât un preludiu la deșertul imens ce-mi era sortit să-l străbat.

Leul verde

Din contactul îndelungat și dezgustător cu femeia aceea, am căpătat certitudinea că Laiime Galjero nu trăia la nivelul muritorilor de rând. Perversitatea și cruzimea de care făcuse dovadă de atâtea ori nu ar fi însemnat decât indiciile unei tulburări mentale, dacă nu ar fi fost *puterile supranaturale* de care dispunea. În afară de Dandeville, care la fel ca mine avusese o dureroasă experiență, doar Ruben Hezner mai intuise nocivitatea lui Laiime Galjero. Avusesem tentația de a relua subiectul cu doctorul, dar prudența m-a sfătuit să aștept până când au fost scoase toate acele din păpușa de ceară cu efigia francezului. De îndată ce a trecut ședința celui de-al șaptelea ac, am încercat să reiau legătura cu Hezner, deși acesta făcea mereu câte ceva pentru a mă evita. Plictisit de această purtare, m-am hotărât să-l convoc în mod oficial. La ora stabilită, el nu s-a prezentat, iar Dandeville și cu mine am pornit în căutarea sa prin toate birourile din Pucklerstrasse, fără a reuși să-l găsim. De douăzeci și patru de ore, nimeni din institut nu-l întâlnise pe doctorul Hezner... Dandeville plecă în recunoaștere la domiciliul a cărui adresă era menționată în fișa cabalistului. Francezul se întoarse cu vești foarte ciudate.

— Hezner nu mai locuiește în imobilul indicat de șase luni. S-a mulat fără a preciza unde.

Această dispariție bruscă era un nor întunecat suplimentar. Eu am fost cel care i-am anunțat pe cei doi inspectori ai Gestapo-ului, a căror eficiență mi-era cunoscută la fel de bine ca și discreția lor. Porniți preț de aproape zece zile pe urmele lui Hezner, nu-l găsiră nici în Berlin, nici în vreun alt oraș al Reich-ului. Trebuia să acceptăm faptul că doctorul Hezner dispăruse la fel brusc precum bătuse într-o zi la ușa Ahnenerbe-ului. În biroul

său nu am găsit decât câteva hârtii lipsite de importanță. Dosare privind cabala, hasidismul, tradiția mozaică, cabaliștii, ca și alte notițe despre magia populară evreiască... Nimic care să ne lămurească asupra motivelor fugii sale sau ale mutismului său în legătură cu Laiime Galjero.

— Trebuie să perseverăm? mă întrebă tipul din Gestapo.

Mi-ar fi plăcut să ordon continuarea anchetei, dar n-ar fi fost rezonabil. În zece sau douăsprezece zile, Hezner avusese, evident, tot timpul să treacă frontiera și să se refugieze, Dumnezeu știe unde. Cu un oftat de descurajare, m-am resemnat că nu-l voi mai revedea vreodată pe cabalist și nu voi descoperi secretele pe care el și Dalibor Galjero și le încredințaseră.

— Știu ce ai făcut pentru mine, Thorun, murmură Dandeville când, încă o dată, discutam despre Hezner și români. Îmi închipui cât te-a costat. Este o datorie pe care nu o voi putea plăti niciodată...

Închisesem ochii și mă așezasem în fotoliu astfel încât să-mi întind picioarele pe tăblia biroului.

— Am dat peste cei mai puternici decât noi, Matthieu-Marie. Nu știu de ce a trebuit să trecem prin toate astea, tu și cu mine, dar înțelept este să încetăm de a ne mai gândi la cei doi Galjero.

Să nu ne mai gândim la cei doi Galjero! Legământ pios! Intenție zadarnică! Cum să fac să le alung din minte pe acele două ființe? Ei, Dalibor, rând pe rând, fratern și distant... Ea, Laiime, femeie a abisului, vrăjitoare cu puteri imense, sfidând orice rațiune... Totuși, timp de câteva zile, Matthieu-Marie și cu mine am jucat comedia vieții normale. Într-o seară, la sfârșitul unei întâlniri cu Otto Rahn, exaltatul care se încăpățâna să caute Graal-ul în castelele catare ale Occitaniei, am găsit o scrisoare strecurată în

corespondența zilnică. Am recunoscut imediat scrisul lui Dalibor pe plic. Primul imbold a fost să arunc în foc scrisoarea, fără a o citi. Totuși, curiozitatea a fost mai puternică decât rațiunea. Desfăcând scrisoarea, am văzut că ea avea parafa finală a celor doi Galjero. Oh! Mesajul nu era prea lung. Mă informa despre întoarcerea lui Dalibor la Berlin și dorința celor doi soți de a mă întâlni pentru o treabă, precizau ei, care implica nici mai mult, nici mai puțin, decât securitatea statului german... întrucât eram mai mult decât rezervat în privința acceptării invitației, care, sub o formă diplomatică, aducea a somație, Dandeville mă îndemnă să accept întâlnirea.

— Tu și cu mine știi că nu din întâmplare i-am întâlnit pe acești oameni. Există un motiv secret al prezenței lor aici. Nu-l uita nici pe Heydrich! El vrea în continuare să afle motivul prezentei românilor la Berlin. Poate că, acum ori niciodată, este momentul de a le descoperi adevăratele intenții!

Vigon-Perignac avea dreptate. Oricât mă costa, știam că destinul meu îmi cerea să-i revăd pe soții Galjero. În ziua convenită, i-am întâlnit așadar pe români, pe teren neutru, într-un salon particular, numai aurituri și oglinzi, pe care îl rezervasem la hotelul Eden. Am avut grijă să sosesc mai devreme pentru a mă familiariza cu locul și a profita de un răstimp calm, înainte de sosirea lor. Din nefericire, cei doi Galjero erau deja acolo, când gromul, impresionat de uniforma mea neagră și de aerul meu sever, m-a introdus tremurând în salon. Nu-l mai văzusem pe Daliborde la sfârșitul anului 1935, adică de patru luni și ceva. Ultima întâlnire cu Lățime data de trei săptămâni. În rochia ei Fortuny, plisată, femeia aceea era de o frumusețe mai incitantă decât atunci când era goală. Conversația nu a durat mult – douăzeci, treizeci de minute poate. Zâmbitor

și destins, cuplul părea perfect reconciliat. Prin orice furtună ar fi trecut, cei doi n-ar fi lăsat să se întrevadă nimic. Regăseam între ei, intactă, acea complementaritate izbitoare care mă uimise atunci când îi întâlnisem pentru prima dată la Karin Hali. Un monolit. Dalibor și Laiime redeveniseră un bloc neted pe suprafața căruia nu se putea observa nicio falie. Cu toată politețea frazelor schimbate, n-am jucat totuși comedia amicitiei. De altfel, discuția nu se preta.

— Laiime și cu mine am vorbit foarte deschis despre dumneata, Thorun, începu Dalibor. Nu ne-am ascuns nimic. Ea știe totul despre darul pe care ți l-am făcut la Veneția, după cum și eu am fost informat despre relația pe care ea a considerat că a fost bine s-o aibă cu dumneata. Să fii de îndată încredințat că nu acord nicio importanță acestei ultime chestiuni, care nu are nicio legătură cu subiectul conversației noastre de acum.

Cu toate cuvintele blajine ale românului, n-am putut să nu mă înroșesc. Aveam clar impresia că mă aflam pe scena unui teatru de bulevard și nu eram, firește, în largul meu.

— Dumitale, care ești un literat, ce-ți evocă numele de *palladium*! mă întrebă atunci Laiime, cu cel mai mios zâmbet.

— Este un fel de talisman, am răspuns cu o voce șovăielnică. O piatră, pe care sunt, în general, gravate diverse simboluri și îndemnuri, pe care anumite popoare din antichitate le consacrau apărării unei fortărețe sau chiar unui oraș. Cele două mari exemple sunt *Palladium-ul* din Atena și cel din Ierusalim, despre care vorbește Flavius Iosif.

— Da, asta-i, Thorun, se înflăcăra Dalibor. După legendă, *palladium-ul* este o piatră magică atât de puternică încât ea îi poate respinge pe dușmani. Un scut

subtil care descurajează armatele ce înaintează, totuși, pe sub ziduri... Atena și Ierusalim, ai spus? Da! Și Mecca îl avea pe al ei... în anul 570, venind din Africa, armatele din Abisinia se îndreptau spre orașul unde tocmai se născuse Mahomed. Nimic nu-i putea opri pe năvălitori. Voiau să jefuiască și să-i facă sclavi pe locuitori. Și deodată, căzută miraculos din cer, o ploaie de pietre s-a abătut asupra coloanelor de cuceritori... Elefanții de război au înnebunit. În spaima lor, au călcat în picioare combatanții care au luat-o la fugă, în derută. Cetatea a fost salvată! Care ar fi fost destinul lumii dacă Profetul ar fi fost ucis sau prins de armatele din Africa? Care ar fi fost destinul lumii fără *palladium-ul* de la Mecca? Toată istoria omenirii ar fi fost dată peste cap!

— De ce îmi povestești aceasta, Dalibor?

— Pentru că Laiime și cu mine vom realiza o astfel de protecție pentru orașul Berlin.

Un *palladium* pentru Berlin? N-aș fi putut rămâne serios, dacă această enormitate ar fi fost rostită de oricine altcineva. În aceste condiții însă, dimpotrivă, proiectul acela nebunesc mi se părea de speriat. Am simțit cum trăsăturile feței mi se descompuneau.

— Mai bine decât oricine din Berlin, dumneata ai luat cunoștință, fizic și psihic, de ceea ce suntem în stare, continuă Dalibor fără a lua în seamă paloarea mea. La Veneția, îți promisesem să-ți dezvălui ce căutam în biblioteca lui Caetano. Misterul a fost dezvăluit acum. Dar operațiunea este delicată... Este un ritual complex și îndelungat și care cere mai multă muncă decât bănuisem... Avem nevoie de ajutor... Niște supleanți, într-un fel... îți imaginezi continuarea?

O clipă am rămas mut. Cea ce am presimțit de la început, fusese clar expus: soții Galjero îmi cereau

participarea la nu știu ce ritual magic, a cărui natură abjectă o lămurisem prea bine. Mi-am dat seama că Laiime se distra constatând reticențele mele.

— Haide, Gärensen... Nu fii așa nehotărât! Nu uita că știu totul despre tine. Dacă odinioară ai cedat atât de ușor la șantajul lui Heydrich, dacă ai muncit cu atâta zel pentru naziști, aceasta înseamnă că ai simțit, în adâncul ființei dumitale, că un destin superior ți-o cere...

— Acel destin care te duce drept la noi, Thorun, continuă febril Dalibor, aplecându-se spre mine pentru a-mi cuprinde mâinile cu ale sale.

— Te ducea la noi la fel de sigur precum a dus-o și pe o altă persoană, adăugă într-un fel misterios Laiime ridicându-se ca să deschidă o ușă laterală ascunsă de lambriurile din lemn. Intră, scumpa mea...

Și în timp ce căutam să deslușesc trăsăturile celei pe care româncă o invita să intre în încăpere, am avut neplăcerea să recunosc silueta eterică și chipul de înger al Ostarei Keller...

*

Ostara Keller... Frumoasă, tânără și de un fanatism imperturbabil! La aceste calificative se rezumă amintirea pe care o păstram despre această fată, după trecerea ei fulgerătoare pe la Ahnenerbe. Nu știam exact în ce circumstanțe ajunsese în SD, căci Heydrich nu-mi vorbise despre ea decât pentru a-mi spune că o strecurase în palul lui Laiime. Adevărata întrebare care se punea acum era de a ști dacă ea juca propria partitură pe lângă soții Galjero ca mentori sau dacă rămăsese credincioasă misiunii încredințate de Reinhard. Ce atitudine trebuia adoptată față de ea? Era prietenă sau dușmancă? Trebuia să pretind că nu o cunosc sau, dimpotrivă, s-o salut ca pe o egală? În

acest nou joc al păcălirilor, simțeam deja că trăsesem cărțile proaste...

— Domnișoara Keller este cea de-a doua persoană pe care am ales-o pentru a ne da o mână de ajutor în misiunea noastră, explică Dalibor în timp ce mă ridicam pentru a o saluta pe tânăra fată cu un semn din cap și o batere din călcâie, foarte prusacă. În afară de faptul că posedă însușiri excepțional de dezvoltate pentru anumite activități dificile, acoperirea pe care i-o oferă SD Ausland ne va ajuta în mare măsură.

Am încercat să-mi păstrez cumpătul, dar eforturile mele au fost prea evidente pentru a nu fi observate de Galjero. Ghicind ce mă tulbura, el adăugă:

— Laiime și cu mine știm din totdeauna că domnișoara Keller este unul dintre agenții lui Heydrich al dumatiale. Acest fleac s-a dovedit lipsit de importanță imediat după ce am descoperit talentele ei naturale.

A se lua în seamă. Dar la ce talente anume făcea aluzie Dalibor? În acea după-amiază n-am aflat nimic deoarece conversația a încetat după sosirea Ostarei Keller, soții Galjero având intenția, după impresia mea, de a-mi da doar o idee despre ce mă aștepta. Aveam cadrul de ansamblu detaliile aveau să urmeze mai târziu! Am plecat singur de la hotelul Eden, lăsându-i pe Keller și pe români s? Plece când aveau chef. M-am întors cât am putut de repede în Piicklerstrasse, pentru a începe o lungă noapte de lucru. Dimineața, l-am chemat pe Dandeville. În timp ce mă bărbieream în minusculul cabinet de toaletă, aflat alături de biroul meu, i-am expus francezului rezultatul cercetărilor mele. După ce i-am spus totul despre întrevederea cu soții Galjero și despre concluziile trase, el încercă să-și sistematizeze logic ideile.

— Dacă te înțeleg bine, românii vor să pregătească un fel de elixir de viață lungă, nu pentru o ființă vie, ci pentru un oraș, nu-i așa?

— În principiu, da?

— Primul gând care îmi vine în minte este că oamenii ăștia au dreptate. Pentru capitala unui imperiu presupus a dura o mie de ani, orice precauție este utilă iar orice colaborare binevoitoare este binevenită.

— Firește, am admis bodogănind, dar un lucru mă îngrijorează...

— Modul de pregătire al acestei pietre?

Matthieu-Marie intuise bine. Toată noaptea am scotocit prin documentația noastră despre talismane, stelele protectoare în cinci colțuri... În câteva luni doar, biblioteca de la Ahnenerbe conținea, din imboldul meu, adevărate comori. Printre acestea, am consultat *Compilația de Astrorum Scientia* a lui Leopold de Freisingen, o scriere de la începutul secolului al XII-lea. Consacrată amuletelor; *Mysterium sigillorum, herbarum et lapidum* a lui Israel Hiebner, datând din 1651.

Der bose Blick und Verwandtes de Seligmann și, mai ales, lucrarea rarisimă a bibliotecarului lui Richelieu, Jacob Gaffarelli: *Curiozități de necrezut privind sculptura talismanică*.

— Îmi amintesc că am cercetat sumar această lucrare. Autorul descrie Molohul din Cartagina, nu-i așa?

Dandeville avea dreptate. În Gaffarelli descoperisem cea mai surprinzătoare descriere a unor simboluri care ar fi putut reprezenta un *palladium*...

— Gaffarelli îl citează pe Lyranus ca martor al scenei, am precizat. Închipuie-ți o imensă statuie de fier în formă de tors de bărbat cu cap de taur. Interiorul idolului este scobit și plin de jăratec în permanență. În zilele de ceremonii,

preoții azvârlă copii în brațele incandescente ale zeului. Niște figuranți muți bat în niște timpane deformate de a scoate cele mai îngrozitoare sunete cu putință. Acest vacarm se îmbină cu urletele de durere ale victimelor și cu lamentările părinților obligați să asiste la supliciu... Furia, durerea, isteria reprezintă hrana subtilă ce este acumulată de *palladium*. Metamorfozate de către idol, aceste fluide elementare, violente vor încuraja orașul și îl vor proteja în fața atacurilor. În ziua în care sacrificiile încetează, Roma cucerește orașul!

— Cartagina cade, a conchis Dandeville. Asemenea Atenei, Ierusalimului...

— Aceste două orașe dețineau niște *palladia* foarte diferite de cel al Cartaginei. Cel din Ierusalim, de exemplu, era o simplă lespede de piatră pe care era gravat numele secret al cetății.

— Și teama ta nemărturisită este că soții Galjero vor merge până la a-și activa statuia cu sacrificii mai degrabă decât cu simple rugăciuni... Aste este?

— Dar sacrificiile *sunt* rugăciuni, dragul meu!

Îmi pusesem oare în minte o idee nebunească? E fixație gratuită, elaborată în urma unor lecturi mai vechi? Poate... Degeaba mă linișteam, nu mă puteam elibera de un presentiment care mă apăsa oriunde aș fi mers, orice aș fi făcut. Soții Galjero, puteam pune mâna foc, erau pe cale de a amorsa un mecanism nebunesc. Criminal, poate...

*

— Soții Galjero sunt de neatins acum. Îmi pare rău, Gărensens, dar ai acționat într-adevăr prea târziu! Îmi răspunse sec Heydrich în dimineața în care m-am decis, în sfârșit, să-i spun ceea ce simțeam față de români.

— De neatins? Ce vrei să spui?

— Fuhrerul le acordă tot ceea ce își doresc. Sunt protejații săi oficiali, ei vor avea chiar locul lor rezervat alături de el, pe stadioanele olimpice. Acești oameni sunt paraziți de curte. Nimic mai mult... Dacă vor să facă intrigi, n-au decât! Cred că nu sunt decât niște escroci mărunți. Dacă vor să arunce praf în ochii lui Hitler cu magiile lor, nu are nicio importanță... Marea politică nu se face cu cei de teapa celor doi Galjero, Gärensen. Marea politică este viitorul conflict cu anglo-saxonii, o fac spionii mei pe lângă sovietici sau oponenții noștri interiori din *schwarze Kapelle*. Marea politică înseamnă evreii care ne otrăvesc și de care ar trebui să scăpăm într-un fel sau altul...

— Și Ostara Keller? Întrebai. Ce-i vei ordona?

Reinhard se uită uimit la mine, ca și când întrebarea mea n-ar fi avut nicio legătură cu românii.

— Keller? Am pus-o la *Der Angriff* ca jumalist-reporter. Este o acoperire excelentă pentru acțiuni viitoare în străinătate... De ce naiba îmi vorbești despre ea?

*

Matthieu-Marie răsturnă pe podeaua biroului meu un vraf de cărți și de dosare pe care le ținuse în brațe. Nu-l văzusem niciodată atât de puțin respectuos față de niște documente.

— Am făcut o muncă titanică, dar am sfârșit prin a găsi! zise el, manifestându-și mulțumirea deplină.

— A găsi ce? Întrebai, mai degrabă posomorât.

— România, bătrâne! O grămadă de informații despre România. Și câteva ipoteze personale de o îndrăzneală nebună dar care lămuresc, poate, personalitatea ascunsă a soților Galjero.

De când fusesem prinși amândoi în mrejele vrăjitoarei Laiime, francezul și cu mine nu ne mai gândeam decât la români. Eu acționez în linia întâi, așteptând cu nerăbdare

ca cei doi să se hotărască să-mi dezvăluie rolul pe care doreau să-l am în problema *palladium-ului* din Berlin. Vigon-Perignac își petrecea zilele și nopțile în cercetări în toate direcțiile privindu-i pe cei doi, în speranța de a descoperi identitatea lor și de a afla pretextul ce ne-ar permite să cerem expulzarea lor din Germania... Desfășurând pe covor o hartă de stat-major a Balcanilor, Dandeville se ghemui ca să-mi arate diferite zone din jurul cursului Dunării.

— Numele antic al României este Dacia. Este cucerirea cea mai târzie a Romei, întrucât a fost luată în stăpânire în anul 106 al erei noastre de către împăratul Traian. Pentru mulți autori, această regiune este Hyperboreea mitică...

Il întrerupsei pe prietenul meu:

— Ah, nu! Hyperboreea se referă. În mod curent, la ținuturile nordice și nu la teritoriile din Balcani!

Dandeville zâmbi ca și când s-ar fi așteptat la această observație. Cu vârful cizmei a atras spre el un carnet care alunecase departe de el.

— Gândești ca un materialist. Hyperboreea desemnează un centru metafizic de înțelepciune și de inițiere. Așa stând lucrurile, acest centru poate fi situat oriunde, în gândirea mitică trebuie să iei în seamă termenii unor funcții și nu realități tangibile cum ar fi persoane sau locuri strict geografice. Ascultă! Mi-am făcut notițe. Pindar, cel mai erudit poet al Greciei antice, vorbește despre Apollo în cel de al optulea capitol al *Olimpicilor* sale. După ce ridicase zidurile Troiei, zeul revine „în patria sa, a Istrului, la hyperboreeni”. Ori Istrul este regiunea desemnând cursul inferior al Dunării. Și încă ceva: în *Geografia* sa, Strabon scrie: „Primii care au descris diversele părți ale lumii spun că hyperboreenii locuiau deasupra Pontului-Euxin și al Istrului.”

— Deasupra Mării Negre și a Dunării?

— Exact. Altfel zis, România actuală. Și mai departe: în comentariul său asupra *Visului lui Scipio*, Macrobius precizează: „*Regiones quas praeterfluunt Tanais et Ister, omnesque super Scythiae locum quorundam indigenas vetustas Hyperboreos vocavi*”.

— „Regiunile udate de Don și de Dunărea de Jos se numeau Hyperborea în vechime”, tradusei eu aproximativ. Interesant. Dar unde vrei să ajungi?

— Ce este mai interesant urmează și, ca să te cruț, nu voi enumera izvoarele cercetate dar sunt la fel de serioase ca cele precedente: în antichitate, Carpaților li se spunea *Montes Rhiphaei*. Ori această denumire este folosită și pentru Caucaz. Ghicești urmarea?

Dandeville strălucea de entuziasm. Eu mă aflu în cele mai adânci tenebre. În ce fel era important Caucazul în povestea noastră?

— Nu știi? Ei bine, îți dau eu răspunsul, elev nesilitor ce ești: Caucazul este muntele pe care a fost legat în lanțuri Prometeu.

— Cel care a furat focul cunoașterii de la zei pentru a-l dăruia oamenilor?... Și mai departe?

Francezul oftă ca și când, în mod hotărât, toată educația mea era de refăcut.

— Mitul lui Prometeu prezintă foarte multe puncte comune cu cel al lui... Lucifer!

M-am scuturat, simțind un început de migrenă sub calota mea craniană. Scărpinându-mă, pe rând, la ceafă, la frunte, din nou la ceafă, am vrut să formulez o frază dar n-am îngăimat decât un șir de cuvinte fără legătură, ceea ce îl făcu pe Matthieu-Marie să râdă cu lacrimi.

— Lucifer. Etimologia latină: *Lux fere*, purtătorul de lumină. Îngerul rebel care, azvârlit din ceruri fiindcă se opusese puterii divine, ar fi căzut...

— În Caucaz?

— Da. Dar nu singur. Înconjurat de întreaga sa curte... în fine, aceasta ne spun anumite texte ebraice, cum ar fi de exemplu, *Cartea veghetorilor*...

Din punctul de vedere strict filosofic și al mitologiei comparate, teoria lui Matthieu-Marie era dintre cele mai interesante, dar de ce se încăpățâna să facă din ea piatra unghiulară a cercetărilor sale despre soții Galjero?

— Pentru că am trăit în ființa mea cruzimea lui Laiime. Acești oameni, cred eu, sunt moștenitorii unei secte de adoratori ai demonului.

A fost rândul meu să izbucnesc în răs.

— Schimbă cuvintele vocabularului meu dacă violența nu-ți convine, continuă Dandeville fără a lua în seamă răsul meu, dar gândește-te la un ultim lucru.

— Care anume?

— Notele pe care le vezi aici nu sunt toate ale mele... pasajele privind căderea îngerilor rebeli în Caucazul carpatic au fost redactate de doctorul Ruben Hezner!

*

Nu consideram faptul acesta ca o revenire bruscă a cabalistului, ca să lucreze cu noi la Ahnenerbe, după o dispariție de mai multe săptămâni. Nu. El alege altă cale de a se manifesta, o cale foarte simplă, pe cât de ușoară, pe atât de discretă...

— În urmă cu două dimineți, am găsit un plic mare pe biroul meu. Cu timbru din Elveția... Am recunoscut imediat scrisul lui Hezner. În plic nu am găsit decât un vraf de file scrise în grabă... Fiecare era datată. Am verificat.

Relatarea lor a început la trei sau patru zile după ce Dalibor a vrut să-l întâlnească pe Ruben.

Răsfoind una câte una paginile pe care Dandeville mi le întindea, am văzut o îngrămădeală aparent fără nicio ordine de citate grecești, latine, ebraice. Hărți grosolane ale cursului Dunării de la Porțile de Fier până la delta de la Marea Neagră. Desene bizare care nu semănau deloc cu ceea ce știam eu. Și apoi, cu totul nelalocul lui, lipit pe marginea unui paragraf, am găsit un bilet de cinematograf!

— *Nosferatu*, de Mumau... Mai este proiectat și acum într-o săliță de pe Kurfurstendamm.

Fără să-l fi văzut vreodată, auzisem totuși vorbindu-se despre acest film, pe vremea în care Margo Lion mă ducea în cercul ei de cunoștințe de la studiourile UFA. În aceeași seară, Matthieu-Marie și cu mine ne-am dus pe Kudamm, după cum i se spunea familiar marelui bulevard, pentru a descoperi de ce Hezner socotise că era bine să sublinieze importanța aceluia film vechi de patrusprezece ani...

— Povestea este cea a lui *Dracula* de Bram Stoker, îmi murmură Dandeville în timp ce așteptam, în întineric, începutul filmului. Văduva irlandezilor a preferat să vândă drepturile de autor americanilor de la Wamer, mai degrabă decât unor europeni. Mumau a schimbat numele personajelor dar subiectul este același...

Timp de o oră, am văzut agitându-se în fața mea umbra neliniștitoare a lui Max Schreck care împrumutase fizicul său subțiratic lui Nosferatu, sufletul răătăcitor care îi chinuie pe cei vii, bându-le sângele. În film, Dracula devenise contele Orlock, Jonathan Harker purta numele lui Hutter, dar, efectiv, nimic nu putea deosebi acea povestire de romanul pe care îmi amintesc să-l fi citit la Oslo, într-o zi de vară pe când aveam vârsta de șaptesprezece sau optsprezece ani... Matthieu-Maric și cu mine încercam să

identificăm în acest film ceea ce ar fi putut reține atenția lui Hezner.

— Imaginile sau povestirea?

— Povestirea, fără îndoială...

— Evenimentele sau metaforele?

— Metaforele, am decis eu. Dacă ar fi să ne ținem doar de povestirea pură, trebuie să admitem că Hezner îi compară pe cei doi Galjero cu niște vampiri. Dar oamenii aceștia își duc viața în lume și nu au nici unul, nici altul caninii nemăsurat de lungi!

— Atunci?

— Sincer, habar n-am!

Francezul și-a continuat singur cercetările, timp de câteva zile. În ceea ce mă privea, trebuia să-mi îndeplinesc obligațiile la Ahnenerbe. Ceea ce îmi lua toată ziua. Refacerea Wewelsberg-ului. Mai ales, îmi lua timp. Îl știam pe Himmler foarte nerăbdător să inaugureze fortăreața și mă străduiam din răputeri să grăbesc renovarea.

Într-o dimineață în care vizitam șantierul, subofițerul care era șoferul meu m-a prevenit că *Herr* Galjero tocmai sosise și dorea să mă vadă neîntârziat. Aceasta m-a surprins, cu atât mai mult cu cât amplasamentul de la Paderborn era un secret bine păstrat, pe care foarte puțini din elita SS se puteau lăuda că l-ar cunoaște. Oricât de înaltă ar fi poziția lor pe lângă Führer, soții Galjero n-ar fi trebuit să afle niciodată! Foarte prost dispus, m-am dus la intrarea șantierului udat de ploile de primăvară. Liniștit și gânditor, Dalibor mă aștepta lângă mașina lui personală.

— Ești pe cale de a construi aici o citadelă minunată! exclamă el arătând spre zidurile negre ale castelului. Când *Reichsfuhrer-ul* dumitale mi-a arătat planurile, am înțeles că este exact ceea ce avem nevoie pentru a începe pregătirea *palladium-ului*. Du-mă să vizitez...

Aroganța afișată de Dalibor sfârși prin a mă exaspera. Am vrut să-i spun importanța gradului și a autorității mele pentru a-i interzice formal intrarea în Wewelsberg, dar eforturile mele au fost anulate la prezentarea unui ordin scris chiar de mâna lui Himmler.

— Ei, da! se lăuda românul. Laiime și cu mine avem intrare liberă la *Reichsfuhrer*. Micul nostru proiect îl fascinează de-a dreptul. După cum poți citi, el ordonă să-ți pui toate mijloacele la dispoziția noastră... Fără a discuta!

— De fapt, constat că n-am de ales. Urmează-mă...

Dacă Dalibor Galjero manifestase cândva oarecare veleități de independență față de Laume, părea evident că aceasta îl luase cu totul în stăpânirea ei. Toate orele de prietenie pe care le petrecusem la Veneția păreau să aparțină unei epoci trecute. Vizita a fost lungă și plictisitoare. Dalibor a cerut să examineze toate cotloanele fortăreței, ceea ce ne-a luat trei sau patru ore în cursul cărora n-am schimbat nicio amabilitate. În timp ce coboram de pe schelele care ne duseseră până la galeriile de strajă, Galjero mă anunță că trebuie depusă piatra *palladium-ului* în criptele castelului.

— Acolo vom îndeplini ritualurile noastre de cult... Laiime, Keller, dumneata și cu mine...

— Și când vom începe?

— Abia peste zece zile. În noaptea dintre 30 aprilie și 1 mai, ca să fiu mai precis. În noaptea Valpurgiei...

*

Valpurgia! În vechile legende germane, acest nume te face să te înflori. Cu șase luni exact după Halloween, este cea de-a doua poartă care se deschide între lumea celor vii și cea a fantomelor. Noaptea în care regii sunt lipsiți de coroană și vagabonzii se află în patul reginelor; noaptea în care căpcăunii prind copiii ca să-i atârne ca pe niște șunci,

în afumăturile lor; noaptea în care fantomele sfarmă lespedea mormântului lor și vârcolacii urlă sfâșietor la lună...

— În zece zile se poate munci enorm!

Hotărât lucru, Matthieu-Marie dădu dovadă în aceste ultime zile de un moral cu mult mai combativ decât al meu.

— Și se poate călători departe! reluă el.

— Ai găsit ceva nou?

— Nou nu este cuvântul potrivit. Să spunem că este o intuiție care merită să fie verificată. Spre deosebire de tine, am încercat să aflu mai multe despre cel pe care Galjero s-a dus să-l viziteze la Veneția, contele Caetano...

Simpla evocare a contelui m-a făcut să simt fiori de dezgust în lungul șirei spinării.

— Da. Bătrâne, văd că le lași greu, a constatat, ironic Dandeville. Tipul acela este o somitate în ocultism și în magie. Uită-te pe toate lucrările sale.

După documentele pe care mi le prezenta Vigon-Perignac. Contele Cactano era autorul a vreo treizeci de articole apărute în diverse reviste de specialitate italiene sau franceze: *Torn, Ur, Krur, Studiile tradiționale...*

— Il bănuiesc că ar fi publicat și sub pseudonim, în acele medii, aceasta este o practică curentă. Dar n-am avut timp să cercetez în profunzime. Trebuie să ne mulțumim cu acestea... Ceea ce nu este prea rău, întrucât toate subiectele privesc magia sângelui, a cenușilor, a oaselor, a materiilor organice și folosirea acestora în compoziția talismanelor...

După luminițele ce sclipeau în ochii lui, am înțeles ce-i trecea prin cap lui Matthieu-Marie.

— Crezi că, într-adevăr, este cu putință?

— Un dus și întors incognito Berlin-Veneția, în zece zile? Simplu ca bună ziua!

Dacă ar fi fost să cântărim argumentele pro și cele contra, n-am fi făcut decât să întârziem. Fără a mai sta pe gânduri, am șters-o cu primul tren spre marea Adriatică... Subordonaților mei mai apropiați le lăsasem un consemn strict pentru a mă acoperi cât mai bine față de Heydrich. Îl știam pe acesta foarte ocupat cu pregătirea unei vaste operații de dezinformare menită a-l face pe Stalin să se îndoiască de loialitatea statului său major. Orele de călărie la Tiergarten fiind tot mai rare, erau puține riscuri ca el să-și dea seama de plecarea mea. Dandeville și cu mine am sosit la gara Santa Lucia după treizeci de ore de la plecarea din capitala Reich-ului. Cerul era cenușiu, o ploaie deasă cădea de cinci zile, după cum ni s-a spus. Piața San-Marco era inundată și nu putea fi străbătută decât pe niște scânduri rezemate de capre de lemn. Nu doream să ne instalăm într-un hotel mare: petrecusem prea multă vreme la Danieli unde riscam să fiu recunoscut și mai știam, pe de altă parte, că toate hotelurile venețiene erau ticsite de informatori fasciști care s-ar fi delectat să le transmită identitățile noastre corespondenților lor din SD Ausland. Nu fără câteva tatonări, am regăsit drumul spre pensiunea *signorei* Verdiana. Vorbind o italiană acceptabilă, Dandeville a dus tratativele necesare și a reușit să obțină cazare și masă pentru întreaga durată a șederii.

— Rămâne problema vizitei noastre la contele Caetano, îmi zise el în timp ce luam un prânz modest, un fel de mâncare cu paste și verdețuri.

Desigur! Trebuia să știm dacă domnul conte Caetaon avea să accepte să ne deschidă ușa sa; aceasta era prima problemă reală cu care aveam să ne confruntăm. În adâncul inimii mele, mă loveam de o dramă intimă mai sfâșietoare. Veneția era orașul singurei femei pe care am iubit-o cu adevărat. Veneția era orașul Faustei! De îndată

ce am fost sigur că Dandeville dormea, am părăsit, fără zgomot, pensiunea Verdiana pentru a da târcoale pe lângă casa Pheretti. Trebuie să fi fost ora două dimineața și ploaia cădea și mai tare, udându-mă până la piele, cu tot pardesiul civil din gabardină pe care mi-l pusesem pe umeri. De fapt, nu știam ce mă împingea să revin pe riva degli Schiavoni. Nu-i dădusem vești despre mine Faustei de mai multe luni și chiar arsesem toate scrisorile pe care mi le trimisese. Timp de o oră, două poate, în noaptea întunecoasă străpunsă doar de oglindirea palidă a felinarelor cu gaz în apă, am regăsit piațetele și străduțele pe unde ne plăcea să ne plimbăm, cafenelele și podurile pe care ne opream adeseori pentru a vorbi. Având grijă ca nimeni să nu surprindă ceva din discuțiile noastre vorbeam mereu în latină... Să revăd acele locuri, să respir acel aer atât de deosebit al lagunei, m-a adâncit într-o nesfârșită tristețe. Fausta îmi lipsea, îmi lipsea așa cum nimeni nu-mi lipsise vreodată.

*

Caetano nu ne făcu mari dificultăți ca să ne primească. Spre deosebire de mine – căci el fusese mascat în unica dată în care avusesem ocazia să-l întâlnesc – lui nu i-a fost greu să dea un nume trăsăturilor mele. De el îmi aminteam ca de o siluetă de mumie rău mirositoare și dezgustător de murdară, cu unghii lungi și necurățate, înconjurat de un roi de muște. Fără panoplia sa de magician în căutarea longevității, Caetano era personificarea însăși a gentilomului italian: trandafiriu, proaspăt, acel domn scund, de vreo cincizeci de ani, purta un costum gri, croit cu eleganță și al cărui clasicism auster era scos în evidență cu îndrăzneală, de o vestă din mătase galbenă ca soarele. Mi-era greu să leg de personajul pe care-l aveam în față imaginea bărbatului cu care luasem masa în subsolul

palatului. Răgușită și înfundată, vocea era, în schimb, de netăgăduit aceeași, la fel ochii negri și vioi.

În cadrul conversației noastre am făcut multe ocoluri până să mă decid să abordez subiectul vizitei mele. Și nu numai atât. Chiar dacă Matthieu-Marie mă îndemâna astfel, nu socoteam prudent să-mi dau cărțile pe față cu un om despre care nu știam aproape nimic. În sfârșit, după ce Caetano își permise câteva comentarii discrete despre Galjero, spuse:

— Presupun că ați făcut tot drumul de la Berlin ca să vă vorbesc despre Dalibor și femeia sa, nu-i așa?

Considerând zâmbetul meu din colțul gurii îndeajuns de elocvent, nu mi-am dat osteneala să vorbesc.

— Atunci vă voi dezamăgi! continuă contele. Căci nu știu nimic categoric despre acești oameni... Bărbatul, pe Dalibor, l-am văzut cu ochii mei omorând un puști de pe stradă care încercase să-i șterpelească ceva de prin buzunar. Nici măcar o umbră de sentiment omenesc. Nici umbra unui regret... Știți cum a făcut? L-a apucat pe puști de guler și i-a lipit de frunte o mică baghetă din chihlimbar care a țâșnit din mâna sa asemenea unui cuțit pe care l-ar fi scos din mânecă. Micuțul a început să se zbată și să fumege ca un cârnat pe care l-ai fi prăjit. A murit într-un minut! Dalibor l-a lăsat să cadă pe caldarâm și a vrut să-și continue plimbarea cu tatăl meu și cu mine, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Tatăl meu, însă, nu a fost de acord și a pus să fie adus cadavrul băiatului aici, în palat, ca să-l examineze un doctor. Medicului nu i-a venit să creadă! În interiorul venelor puștiului, sângele intrase în fierbere înainte de a se coagula sub formă de pastă. Ca un sângerete, exact, ca un cârnat umplut cu sânge!

— Când s-a petrecut aceasta? întrebai, surprins de emoția puternică pe care această amintire părea s-o trezească în conte.

— Pe când aveam șaptesprezece ani. În august 1881.

— În 1881? am răs eu în hohote. Dar Galjero nu era născut la acea vreme... Ați vorbit despre tatăl său, desigur? Caetano zâmbi.

— Nu. Dragul meu! Îți vorbesc despre Dalibor Galjero. O ființă incertă și totuși foarte reală pe care n-am văzut-o îmbătrânind, nu are un rid de șaizeci de ani de când se încăpățânează să mă viziteze.

Dandeville, care nu scosese o vorbă până atunci, îndrăzni să pună o primă întrebare.

— Dacă aveți șaisprezece ani în 1881, domnule conte, aceasta înseamnă că...

— M-am născut în 1868. Și am astăzi aproape șaptezeci și doi de ani. Oh, știu ce-mi veți spune: nu-mi arăt vârsta. Dar poate *Herr* Gäreksen v-a explicat în ce condiții foarte speciale ne-am întâlnit?

— Mi-a făcut o descriere impresionantă a acelui moment domnule, mărturisi Dandeville.

— Ei bine, este unul din micile secrete pe care și le transmit anumite vechi familii ale lagunei. O asceză severă mai degrabă decât o adevărată magie... dar care permite atingerea unei vârste înaintate fără a arăta prea mult urmele lăsate de trecerea anilor...

— Aceasta este calea urmată de Galjero?

Cred că italianul și-a strâns pumnii, involuntar.

— Nu! Metoda urmată de membrii masculini ai familiei mele este bună. Eficientă, desigur, dar nu în așa grad. Galjero o ia pe un alt drum... Un drum mai dificil decât al meu. Mai violent, de asemenea. Dar nu vă voi spune cum se numește!

— Vampirism? întrebă Dandeville, care nu-și putuse stăpâni curiozitatea în pofida privirii de dezaprobare pe care i-am azvârlit-o.

— Nu! răcni Caetano. (Și avu un gest disprețuitor al mâinii, ca și când ar fi vrut să se îndepărteze foarte repede de această pistă). Nu căutați bine. Greierele voastre sunt îmbibate de prostii.

Contele credea poate că eram doi nebuni în căutarea vreunui secret al tinereții veșnice. Își amintea perfect că lucram la Ahnenerbe și luase de multă vreme informații privind institutul din Piicklerstrasse.

— Voi, germanii, sunteți pe cale de a realiza ceva măreț în politică. Dar există anumite secrete pe care aș prefera să le văd pierdute, decât să le văd căzând în mâinile unor simpli neofiți. Chiar de-ar fi animați de bune intenții!

În câte va fraze, cu cuvinte foarte alese, am încercat să-l liniștesc cu privire la intențiile noastre și i-am spus chiar motivul exact al venirii noastre. După ce m-a ascultat cu atenție, s-a calmat și a revenit la gânduri mai bune.

— Un *palladium*! Să se afle, oare, în beciurile mele un manuscris consacrat preparării unui astfel de obiect?

— Este ceea ce susținea Galjero. Aveți vreo idee despre text este vorba?

Chipul lui Vittorio Caetano se întunecă.

— Sunt perfect la curent cu textele pe care a cerut să le citească și nu l-am lăsat niciodată singur în bibliotecă. A consultat mult *Virga aurea* de fratele scoțian Jacob Bonaventure Hepburn. Acestea sunt planșe de referință în materie de talismanie. Dar manuscrisul asupra căruia s-a oprit cel mai îndelung și pe care l-a copiat aproape integral este *Prețioasa Mărgărită Novella* de Petrus Bonus. Se găsește în compilația călugărului calabrez Janus Lacinius, scos din tiparnițele aldine, aici, la Veneția, în 1546, cu

înlesnirea Senatului și a Papei Paul al III-lea. Petrus Bonus a redactat această lucrare pe la mijlocul secolului al XIV-lea, iar Lacinius a ilustrat-o cu vreo douăzeci de gravuri... La o primă vedere, este o lucrare de alchimie, nu de talismanie.

Am cerut să văd acele desene. Caetano nu s-a împotrivit. Cred că operația „*palladium*” începea să-l intrige și pe el. Într-un volum legat în piele groasă, pe file veline grele, se vedeau o serie de gravuri grosolane, fără culoare sau gust pentru compoziția artistică. Am văzut un rege pe un tron, copii îngenuncheați pe lângă el. Se apropia un bărbat care-i ucidea pe toți înainte de a-i tranșa și de a așeza oasele lor amestecate într-un sarcofag din piatră.

— Ce înseamnă, mai exact, aceasta? îl întrebai pe Caetano.

— Sunt ilustrații destul de spectaculoase ale celor trei mari etape ale alchimiei. Lucrarea în negru: moartea. Lucrarea în alb: transformarea. Lucrarea în roșu: învierea. Alchimia este știința transformărilor, secretul metamorfozelor. Se mai crede și azi că ea constă în a transforma plumbul în metal prețios, dar este o greșeală. Această știință include și secretul transformării mortului în om viu sau cel al folosirii energiei morților ca rezervor nesecat de putere... Căci materia umană, trebuie să știi, dragul meu, nu se stinge niciodată cu totul!

*

Dandeville insistă să plecăm cât de curând cu puțință la Berlin.

— Nu mai avem nimic de făcut la Veneția. Bătrânul Caetano ne-a spus tot ce știa. Trebuie să ne întoarcem înainte de a avea necazuri cu Heydrich!

Dar argumentele raționale ale francezului nu aveau ecou. Mă secătuia o dorință, aceea de a o revedea pe Fausta,

desigur, și căutam toate pretextele pentru a ne prelungi șederea în Italia.

— Dacă ne aflăm aici, este pentru a scoate totul de la Caetano, am contraatacat. Nu voi face de două ori această călătorie! Mai rămân câteva zile. Pleacă, dacă vrei...

După câteva înjurături zdravene, Matthieu-Marie se resemna să cedeze unui capriciu pe care nu îl înțelegea.

Nu-i vorbisem niciodată despre Fausta și nici nu intenționam s-o fac. Antisemit înveterat, simțeam că tot capitalul de simpatie pe care Vigon-Perignac îl avea față de evrei și-l epuizase prin atașamentul față de doctorul Ruben Hezner. Ploaia neîntreruptă nu-l binedispunea pe francez, care își petrecea timpul citind în patul de la pensiunea Verdiana sau încercând să-și limpezească ideile într-un carnet pe care nu îl părăsea niciodată. Eu mă legam de orice pretext pentru a mă duce să mă plimb singur, chinuit de melancolia și de sentimentul de neputință... Și deodată, cum norii se destrămau deasupra pieței San Marco, privirea mea o întâlni pe aceea a unei femei care mergea și ea, tot singură, pe scândurile de sub arcade. Fausta... Nu au fost explicații între noi. Nici scene. Aproape că n-au fost nici cuvinte. Prea fericiți pentru a vorbi, ne-am îmbrățișat îndelung sub câteva raze de soare ce cădeau drept asupra noastră. În timp ce-i mângâiam părul și îi sărutam fruntea, asemenea unui scufundător care iese din apele întunecate la suprafață, ca să-și umple plămânii cu aer, am avut senzația de a reveni la viață... Nu mi-a cerut să am vreo remușcare. Pe un chei îngust, coboram trepte alunecoase ca să oprim un barcagiu căruia Fausta îi strecură o monedă. Fără zgomot, omul ne-a lăsat în fala discretei porți a casei Pheretti. Mână în mână, am urcat pe scara de serviciu până la camera ei. Când, în dimineața următoare

am părăsit-o, am știut că nu voi avea în viitor niciun gând, nicio dorință pentru altă femeie...

*

— Este evreică, nu-i așa?

Vocea lui Dandeville şuieră ca un bici.

— Ne-ai văzut?

— Firește că v-am văzut! De mult simțeam că ceva era în neregulă cu tine. Dar o evreică! Îți dai seama cine sunt oamenii aceia?

Dandeville își închipuia că are darul de a recunoaște înfățișările semite. Sefarzi sau așchenazi, pretindea că stabilește infailibil originea oricărui israelit văzut pe stradă.

— Știu ce le reproșezi, Matthieu-Marie. Și nu-ți împărtășesc sentimentul. Nu voi tolera ca această femeie să fie un subiect de discuție între noi!

Văzând că nu glumeam, Matthieu-Marie preferă să strângă din dinți în tăcere. Eu, un SS, îndrăgostit de o evreică, asta îi da peste cap toate principiile și îi șoca întreaga ființă. În ceea ce mă privea, eram cu mult prea fericit de a fi regăsit-o pe Fausta, pentru ca reacția lui Dandeville să mă neliniștească. Nu mă mai gândeam decât să fug dintr-o Europă pe care o știam sortită războiului. Fumând țigară după țigară în camera mea de la pensiunea Verdiana, am ajuns să mă gândesc cum să-l elimin pe Reinhard Heydrich, ca să-mi recâștig libertatea. Să fug! Să fug împreună cu Fausta, departe de Europa! Iată ce aveam în minte... Două sau trei ore după cearta noastră, Dandeville a bătut la ușa mea. Spășit, cu aerul unui câine bătut, venise să-mi prezinte niște scuze banale...

— Nu mă voi amesteca în viața ta, Thorun. M-ai scos din ghearele lui Laiime Galjero și îți voi fi etern recunoscător. Cât o privește pe evreica despre care zici că o iubești... fă ce vrei, nu voi fi un obstacol în drumul tău...

Ne-am strâns mâna și, pentru prima dată, ne-am îmbrățișat din toată inima.

— Ce vrei să mai faci pentru Caetano? mă întrebă francezul.

Caetano mi-i aminti pe soții Galjero. Cum să fug din Germania cu cei doi nebuni de legat pe urmele mele? Heydrich și românii: două probleme enorme de rezolvat înainte de a-mi câștiga libertatea!

— Ce mă sfătuiești?

— N-ai altă soluție decât să mergi până la capăt, așa cred. Dacă tot mai suntem la Veneția, să mai încercăm o dată să-i smulgem bătrânului cât mai multe destăinuiri?

Zilele de ploaie încetând, prea-plinul de apă adunat în piețe, pe străzi, în pivnițe se revărsase treptat în lagună. Totuși, era nevoie să mai călcăm pe scânduri, până la Canareggio dar, în fața palatului contelui, lucrătorii de la drumuri demontau deja pasarelele devenite inutile. Vittorio Caetano se aștepta să ne întoarcem. Nu fu nici surprins, nici mâhnit.

— M-am gândit mult la conversația noastră precedentă, începu el. *Palladia*, așa cum se întâmplă în magie, există cu siguranță mai multe feluri de a lucra. Calea scurtă și calea lungă. Calea uscată și calea umedă. Cea care cere mai mulți ani de pregătire pe îndelete și cea care se concretizează în câteva nopți, dar cu prețul unor mari violențe!

— Asta însemnau cercetările lui Galjero în *Prețioasa Mărgărită Novella*, nu-i așa? Omorurile descrise vor avea loc, așadar?

— Din nefericire, aceasta este mai mult decât probabil... Dar nu cred că vă puteți opune. Cei doi Galjero au trecut în mare măsură peste barierele care împrejmuiesc și definesc

totodată umanitatea obișnuită. El este un magician excepțional. Ea este mai mult decât atât...

— Un demon? sugeră Dandeville. Aceasta ar explica absența ombilicului ei...

— Demon, zici? în sensul contemporan al termenului, definiția nu este cu totul exactă Laiime Galjero nu este o creatură din Infern, așa cum își închipuie creștinii...

— Atunci, ce este?

Bătrânul Caetano își pecetlui cu încăpățănare buzele. Se mulțumi să-mi întindă o punguță din pânză închisă doar cu o ață neagră.

— Praf de arsenic, spuse el, închizându-mi mâna deasupra pachetului. S-ar putea să nu fie suportat de ceea ce va apărea în piatra celor doi Galjero!

L-am asaltat cu întrebări, dar Caetano s-a închis în el însuși fără a binevoi să răspundă. Venețianul scăpă, totuși, un cuvânt italian pe care nu l-am înțeles dar pe care Matthieu-Marie mi l-a tradus de îndată ce am părăsit vechea clădire.

— Un verb de demult care înseamnă ceva de genul „a verifica socotelile”.

*

Dandeville și cu mine am convenit ca francezul să se întoarcă la Berlin cu două zile înaintea mea. Întors ca cercetaș la Ahnenerbe, avea să mă anunțe dacă, din întâmplare, Heydrich observase absența mea și-și pusese câinii pe urmele mele. Eu aveam să rămân cât de mult cu putință la Veneția, cu Fausta... Niciodată nu mă simțeam mai atras de ea ca în acele zile. Atent la toate gesturile ei, la toate privirile ei, o țineam la pieptul meu goală și caldă în timpul frumoaselor ore ale nopții. Fără nerăbdare, fără reticențe, ea se lăsa în voia beției mele cu certitudinea și cu puterea unui astru greu care absoarbe încet elipsa unui

obiect ceresc. Apoi, în zori, cu simțurile exacerbate de îmbrățișare, cu trupul biciuit de o plăcere tot atât de intensă ca suferința unui rug, îi imobilizam corpul sub cearșaf, adulmecând îndelung formele ei conturate de învelișul suplu înălbit de lumina zorilor. Cinci sau șase zile poate, am stat astfel, amândoi, fără a dormi, bând cafea tare pentru a fi treji și a ne bucura unul de celălalt până în ultima clipă. În cea din urmă seară, a trebuit totuși să-i vorbesc și să-i dezvălui de ce trebuia s-o părăsesc și să mă întorc în Germania.

Am promis solemn că mă voi întoarce s-o iau cât de repede posibil, de îndată ce aveam să înlătur piedicile pe care Heydrich și soții Galjero le reprezentau pentru mine. Drept gaj, Fausta și-a tăiat o buclă din părul ei lung și negru și mi-a încredințat-o, într-una din batistele ei cu monogram brodat. Cu inima sfâșiată și cu noduri în gât, am implorat-o să nu mă însoțească la trenul care urma să mă ducă în Prusia. Rugămințile mele au fost zadarnice. Am părăsit silueta delicată a Faustei pe peronul gării, după cel mai dureros rămas bun din viața mea.

O zi mai târziu, la Piicklerstrasse, l-am reîntâlnit pe Dandeville care m-a liniștit imediat în privința lui Heydrich:

— În aparență, n-a încercat să te vadă. Nimeni important nu te-a căutat în acest timp. Ne-am strecurat printre picături, s-ar spune!

— Bine. În afară de aceasta ai vreo noutate?

— Eu, nu. Dar calendarul ne arată că ne aflăm în 29 aprilie!

Încă o zi în care să avem răbdare, înainte de scadența fixată de soții Galjero. Ce să faci cu aceste douăzeci și patru de ore neavând nicio idee despre ceea ce va urma?

— Tot nicio veste de la doctorul Hezner? l-am întrebat pe Dandeville.

— Nu.

— Și arsenicul? Ai făcut cercetări?

— Este o otravă, toată lumea știe. În afară de aceasta, arsenicul este menționat în textele de alchimie sub denumirea de „Mercur al filosofilor” sau de „Leu verde”. Este un agent de dizolvare a impurităților fizice și subtile. Fiind adus la o temperatură slabă, se volatilizează răspândind un miros puternic de usturoi. De altfel aceasta ar fi originea superstiției legată de această plantă...

Toate aceste teorii erau bune și frumoase dar nu ne ajutau prea mult. Nemaștiind ce să spunem și nici ce să facem, la fel de jenați amândoi de neputința de a anticipa evenimentele, Dandeville și cu mine ne-am despărțit, fiecare încercând să găsească puțină consolare în singurătate. Am profitat de calmul serii pentru a scrie o lungă scrisoare Faustei. Primele adevărate cuvinte de dragoste pe care n-aveam să i le mai adresez vreodată.

Corbii din Wewelsberg

— Am trecut de două ori pe la apartamentul dumitale zilele acestea și nu erai. Pe unde, naiba, umblai?

— Treburi de serviciu... Nu te privește, Dalibor...

Galjero se prezentase la biroul meu pe la unsprezece dimineăta. Fața îi era odihnită dar pupilele îi erau dilatate, ca sub efectul unui drog.

— Anulează-ți toate întâlnirile de azi și de mâine, porunci românul cu atâta autoritate ca și când ar fi fost superiorul meu ierarhic. Și spune-i șoferului dumitale să ne conducă la Wewelsberg. Laume ne așteaptă acolo...

Fără un cuvânt de prisos, am parcurs în mașina mea, Horch, kilometrii care erau între Berlin și Paderbom. Galjero dormi în timpul primei jumătăți a drumului. Eu îmi stăpâneam nerăbdarea și pipăiam, din când în când, punguța cu arsenic încredințată de Caetano pe care mi-o pusesem într-un buzunar. Apoi, pe când părea cufundat într-un somn adânc, Galjero murmură:

— Miroși a sare... este abia perceptibil, desigur, dar... nu cumva ai fost de curând într-o regiune maritimă? Mediterana, aș zice... Și chiar Adriatica! Îți recunosc mirosul pe dumneata.

Am tresărit. Deși ținând cu grijă ochii închiși, prefăcutul adormit își întindea capcanele.

— Nu răspunzi, Thbrun? Cu atât mai rău. Păstrează-ți micile secrete dacă ții atât de mult la ele. În ceea ce mă privește, pariez că te-ai întors să-ți vezi iubita din Veneția... Mă înșel, oare?

Mai degrabă mi-aș fi smuls limba decât să intru într-o conversație cu acest subiect. La rândul meu am închis ochii și m-am prefăcut că dorm. Trebuie să fi fost ora trei după-amiază când am luat-o pe drumul forestier care ducea la Wewelsberg, printr-un șir de serpentine. Când am

zărit silueta masivă a citadelei de pe versantul colinei, Galjero își deschise ochii.

— Piatra ce va servi ca suport pentru *palladium* a fost deja așezată în criptă. Am lăsat să se facă și anumite amenajări, din proprie inițiativă... îți va plăcea, sunt sigur! Înclinația dumitale către niebelungi va fi încurajată!

Mașina Horch traversă curtea pustie a castelului. Pentru această împrejurare, Dalibor ceruse ca echipele de muncitori și cei de la terasamente să fie concediați.

— Nu trebuie să fie niciun martor la ceea ce se va desfășura aici, îmi explică el. De câte ori vom desfășura ceremoniile noastre, vom evacua șantierul...

— Care este planul de desfășurare a acțiunii? întrebai în sfârșit.

Dalibor schiță un zâmbet de fiară carnivoră.

— Cu ceea ce cunoști de la micul dumitale Amarok, ești deja inițiat în mare măsură asupra principiului de pornire a *palladium-ului*. Bazele sunt aceleași: un suport fizic care primește elemente, slujind ele însele drept condensatori ai energiilor în care este cufundat ansamblul...

— Și care este natura acestor energii?

— Dorința și frica. Suferința și plăcerea. Mereu aceleași, de când e lumea lume, dragul meu!

Mașina s-a zdruncinat din cauza pietrelor și a gropilor de pe ultimul tronson al drumului, apoi a trecut pe sub bolta imensă din piatră a primei incinte. În curtea de păsări, șoferul a parcat alături de un cupeu strălucitor și de o motocicletă puternică, neagră. Nici nu am deschis bine portiera ca să mă dau jos din mașină, că le-am și văzut pe Laiime și pe Ostara Keller venind spre noi. Îmbrăcate în salopete din piele, ai fi zis că sunt două amazoane încrâncenate, plecate la vânătoare pe caii lor din oțel. Într-o liniște aproape absolută, am coborât până în cripte, la

lumina unor torțe electrice. Încercuite din linii întrerupte trasate cu creta, am observat lângă primele trepte, trei statuete de o urâțenie respingătoare.

— Paznicii pragului, mi-a șoptit Dalibor punându-și mâna pe spatele meu, pentru a mă face să înaintez mai repede.

La partea de jos a scării, am luat-o pe un coridor larg care ducea la vechile închisori. Acolo, a trebuit să ne aplecăm pentru a intra într-un coridor îngust, cu o boltă scundă și care dădea spre o serie de gratii de fier ruginit de timp: celulele. Laiime se opri în fața unei uși noi, o placă grea de oțel, recent montată. În centrul ei am văzut un fel de roată zimțată mare, cu un cadran, asemenea celor cu care sunt prevăzute casele de bani. Laiime Galjero imprimă rondelei cinci sau șase mișcări de du-te-vino și făcu să basculeze o pârghie care ne-a deschis calea de acces. Bine unsă, ușa se mișcă în balamale fără zgomot. Femeile intrară primele, apoi Dalibor se retrase ca să trec eu. La rândul meu. Am pătruns într-una din vechile temnițe de la Wewelsberg. Desigur, locul nu-mi era necunoscut. Coborâsem acolo de două sau de trei ori, când îl adusesem pe Himmler să sigileze fortăreața și când lucrasem cu arhitecții la stabilirea planurilor de renovare. Mărturisesc că, în momentul pătrunderii în încăpere, nu aveam nici cea mai mică idee despre ceea ce mă aștepta, singura mea amintire despre acele celule mărginindu-se la niște hrube atât de înguste și de joase, încât nu puteai sta în picioare. Mi-am dat repede seama că soții Galjero nu aveau nicio intenție să se oprească acolo. Ceea ce îi interesa se afla dincolo de zidurile închisorii! Străpungând zidăria de piatră, un orificiu dădea spre o sală mare despre a cărei existență nu se făcea mențiune nici în cele mai vechi planuri!

— Cum dracu ați descoperit acest loc? îi suflai lui Dalibor, în timp ce ochii mei încercau să cuprindă imensitatea spațiului.

— Undele de forme pe care le degajă zidurile! răspunse misterios românul. Laiime le percepe tot atât de clar pe cât vezi dumneata culorile. Dar ne-a trebuit timp până ce am descoperit această criptă. De obicei, astfel de săli sunt amplasate sub capela castelului...

Acest răspuns nu mă satisfăcu deloc. Eram pe punctul de a mai pune o întrebare, când Dalibor se îndepărtă de mine fără a-mi mai acorda atenție. Trimițând razele torței mele la asaltul tenebrelor, mi-am dat seama că încăperea era mai mare decât naosul unei biserici, aproape la fel de impunătoare ca cel al unei catedrale... Din câte am putut să descopăr, era o sală aproape goală, fără mobilier și fără nicio fereastră... în dreapta mea, raza de lumină dezvăluie o clipă începutul unei scări surpate și alunecă spre trei orificii mari, circulare și strălucitoare, la nivelul solului... Apropiindu-mă, mă aplecai și îndreptai lumina spre ceea ce semăna cu niște găuri de tobogan.

— Cele trei canale spre temnițele celor condamnați pe viață, dragul meu. Nu te sfătuiesc să-ți dai drumul pe aceste tuburi. Nimeni n-ar mai putea să te salveze!

Aplecat peste umărul meu, Dalibor se întoarce la mine.

— Locul acesta... de fapt, ce a fost? L-am întrebat în șoaptă.

— O închisoare, într-un fel. Aici erau adăpostiți necombatanții în caz de atac. Tot aici, seniorul îi făcea să dispară pentru totdeauna pe cei cărora le dorea o moarte lentă... Cronicele locale spun că în timpul războiului de treizeci de ani o mică armată de tâlhari a pus mâna pe castel. Torturați, ultimii apărători ai locului au dezvăluit

existența acestei săli. După plecarea spadasinilor, chiar aici s-au găsit peste două sute de cadavre de femei și copii.

Dalibor vorbea despre această grozăvie cu aceeași ușurință ca și când ar fi fost vorba despre o amintire plăcută. A mai avut, de asemenea, aceeași mimică plină de cruzime pe care i-o surprinsesem, într-o noapte la Veneția, în timp ce evoca în câteva cuvinte puterile secrete ale sângelui.

— Locul acesta este saturat de neliniște, de suferință și de moarte, exultă el. Pereții mai poartă urmele. Este excelent pentru ceea ce vrem să facem. Vino!

Dacul porni spre fundul sălii, ca să stea alături de Keller și de Lățime. Ostara se așezase cu picioarele bălăbănind pe marginea unui puț foarte vechi. Lalime se învârtea cu mișcări de pisică în jurul unui fel de altar așezat pe un stâlp scurt de piatră.

— Aceasta este matricea *palladium-ului*, Thurun, îmi explică Dalibor apropiindu-se de altar, la rândul său. Vino s-o vezi!

Șovăind, m-am îndreptat încet spre bucala de marmură întunecată, care strălucea în mijlocul razelor lăncilor noastre electrice. Suprafața era în totalitate neștirbită și netedă. Era o pagină neagră ce aștepta o cerneală îndeajuns de intensă care să traseze pe ea cuvintele dătătoare de putere și de eternitate.

— Sortită să-i protejeze pe oameni, această piatră trebuie să-i cunoască pe oameni, declară Dalibor cu o voce mai înfundată ca de obicei. Ea trebuie să le cunoască temerile și dorințele! De ce te temi, Thdrun? Ce-ți dorești?

Dalibor mă apucă de bărbie, silindu-mă să-l privesc în față. Pupilele nu i se îngustaseră de când se prezentase la biroul meu din Pucklerstrasee. Mai mult încă, nici nu mai puteam să-i văd culoarea irisului. Negri ca abisul, imenși

ca o noapte fără stele, ochii săi erau cei ai unui animal, mai degrabă decât cei ai unui om... Am încercat zadarnic să mă lupt cu o înfricoșătoare senzație de paralizie care mă cuprindea. Corpul începu să-mi tremure și mușchii mei se înțepeniră până a mă face aidoma unei statui. Orice viață se oprise în mine dar mintea îmi era atinsă de un atac violent de panică, ce-mi dădea impresia de a mă clătina, ca și când aș fi mers pe puntea unui vapor scuturat de valuri... Mi s-a făcut greață, pleoapele îmi căzură asupra imaginii fugitive a Ostarei Keller desfăcându-și salopeta de piele și lăsând-o să cadă, ca să se apropie de mine, goală, unduitoare, asemenea unei zâne a abisurilor...

Despre ceea ce se petrecu apoi, n-am păstrat decât impresii teribile și contradictorii. Să fi trăit oare, cu adevărat, scenele de orgie infamă care plutesc, răzlețe, în memoria mea, sau mintea mea a ales să viseze toate acestea pentru a mă proteja de amintiri mai abjecte? Am amintirea vagă a unor izbucniri de neliniște, de nepătruns, de oarecare frică pe care a trebuit să le străbat, singur și mut, înghețat de groază, fără nicio lumină de orientare. Am simțit cum mi se smulgeau, rând pe rând, membrele pentru a fi aruncate într-o gaură de întuneric unde nu le puteam regăsi. Mi-au fost scoase și organele, la rândul lor, și viscerele mi-au fost smulse încetișor. Mi-a fost răzuit interiorul corpului până la ultima fibră, mi-au fost drenate venele, mi-au fost șterse cu buretele substanțele, mi-a fost jupuită carcasa. Nu mai eram nimic! Nu mai eram nimic, dar trăiam încă, respiram și gândeam. Mintea mea nu mai era însă, decât o văgăună, frica originală era la fel de pură, la fel de incoruptibilă ca un minereu de aur...

Atunci, cum eram purtat în cele patru colțuri ale lumii de vânturi, de chiciură și de foc, văzui umbra neagră a unei bocitoare în căutarea oaselor și a cărnii mele împrăștiate,

încet, ca și când această lucrare îi cerea ani, secole, milenii, bătrâna mă adună la loc, cosând cu fir gros de cupru părțile răsfirate ale corpului meu. Dar nu era decât o dementă care îmi așeza fața sub burtă, îmi lipea ochii de ceafă și-mi lega mâinile la capătul picioarelor... Am urlat! Am urlat până ce gâtul mi-a sângerat!

*

O mucozitate cu sânge se strecură printre dinții mei și trecu de buze. Văzui secreția roșie întinzându-se pe pardoseala mașinii clătinându-se ușor în timpul hopurilor de pe drum.

— S-ar zice că te trezești.

Mâna lui Dalibor Galjero mă apucă de guler și mă obligă să reiau o poziție așezată, mai mult sau mai puțin normală... Abia zăream pădurea întunecată pe care o străbăteam.

— Vom fi la Berlin într-o oră, zise românul întinzându-mi o sticlă cu gâtul lung, un șnaps. Vino-ți în fire, bătrâne. Aproape că ai făcut ceea ce era mai greu! Data viitoare va fi rândul domnișoarei Keller să treacă prin aceasta...

— Să treacă prin ce? am reușit să articulez, cu tot frigul intens care mă strângea ca o menghină.

— Corb, cum spun alchimiștii. Lucrarea neagră. Putrefacția. Moartea simbolică, dacă preferi. Este altceva decât confortabilul cabinet de meditație al fraților masoni, nu-i așa?

— Cum ai făcut aceasta? am întrebat masându-mi ceafa, mai țeapăn decât o buturugă.

— Ușor... Orice șaman siberian, lipsit de dinți, te face să execuți acest mare salt în doi timpi și trei mișcări.

— Nu ești siberian, după câte știu, spusei prosteste, în loc de glumă.

— Siberian, nu. Șaman, poate, un pic de tot...

Oglinda de tenebre pe care mi-o întinseseră soții Galjero îmi luase prea multă energie pentru a fi în măsură de a continua conversația. Că eram curios, zeii știu cât de mult eram, dar a fost degeaba. Pleoapele mi s-au închis și am adormit, vlăguit. Nu mi-am venit în fire decât a doua zi, după amiază, în apartamentul meu. Dalibor mă dusesese până în pat, unde mă lăsase să dorm în uniformă, cu cizmele în picioare... După ce mi-am făcut un duș și m-am bărbierit, am trecut pe seară pe la Ahnenerbe unde știam că Dandeville mă aștepta, îngrijorat. Acolo, i-am făcut o descriere cât mai completă a tot ce se petrecuse la castel, după care am pierdut o oră sau două cu speculații asupra urmării evenimentelor...

Spre marea mea surpriză, cei doi Galjero nu se manifestară vreo zece zile, după care, într-o bună dimineață, am primit un telefon de la unul din șefii de șantier de la Wewelsberg pe care îl retribuisem din plin cu scopul de a mă preveni dacă românii făceau lucrări la castel. Tipul mă înștiință că se pierduse o zi de lucru, ca urmare a unui ordin de evacuare dat de Dalibor. Prin urmare, o nouă ceremonie de pregătire a *palladium-ului* avusese loc fără mine! Bănuitor, m-am ferit să le cer socoteală românilor, preferând discreția acțiunii. Aceeași scenă se repetă de trei sau patru ori până la sfârșitul lui iulie, fără ca soții Galjero să se manifeste. Apoi, totul se accelerează, cu brutalitate... Vedeam în fiecare zi cum Berlinul se metamorfoza. Pe bulevarde se tăiau cu un elan sporit copacii mai șubrezi sau prea bătrâni. În parcuri, băncile a căror culoare galbenă arătau că erau rezervate evreilor își recăpătau culoarea lor obișnuită ca să nu șocheze întreaga cohortă de ziariști care soseau din toată lumea pentru Olimpiadă... Toate hotelurile erau pline ochi, întârziații sau cei cu mai puțin noroc erau cazați în licee. Se odihneau în

dormitoare și mâncau la cantine, plătind o marcă pentru masă. Timp de trei săptămâni, pancartele de interdicție a evreilor dispăruseră de pe fațadele restaurantelor, cinematografele și teatrelor. Doar panourile privind câinii mai rămăseseră pe loc... Reinhard Heydrich era entuziasmat de apropiata Olimpiadă. Îi plăcea mult sportul, în așa măsură încât respecta mai mult atleții decât pe acei intelectuali pe care îi considera incapabili de a acționa.

— O brută activă are mai mare valoare în ochii mei decât un literat moleșit. Nu numai cu creiere se face o națiune, Garensen! Creierul nu poate face nimic în fața barbarilor... Prin urmare, trebuie să fii tu însuși puțin barbar pentru a supraviețui. Nu am dreptate?

A supraviețui? Iată singurul cuvânt din tirada sa de care îmi păsa! Să supraviețuiesc pentru a-mi recâștiga libertatea. Să supraviețuiesc mai ales pentru a o regăsi pe Fausia și a fugi cu ea, departe, foarte departe de lupii care își făcuseră viziunea în Berlin... La plecarea din Veneția am avut planul hotărât de a-l elimina pe Heydrich. Într-o zi în care ne întâlniserăm în Tiergarten și călăream în cețurile zorilor, mersesem până acolo încât îmi scosesem Luger-ul pentru a-i ochi ceafa. Galopa la mai puțin de cinci metri în fața mea... îmi aduc perfect aminte cum am auzit glonțul urcând în chiulasă și cum simțeam perculatorul armei sub degetul mare. Dar arătătorul nu s-a crispat pe trăgaci. Nu am putut... Desigur, senzația fusese mai puțin puternică, dar fusese aceeași paralizie pe care o simțisem atunci când Dalibor mi-a cerut să-l ochesc la Karin Hali. Românul nu-mi mărturisise, oare, că Laume și cu el făcuseră câte un *therupon* pentru cei mai înalți demnitari naziști? Heydrich era pe lista lor, cum erau și Göring, Himmler... Cum să fac, atunci, pentru a-l elimina pe cel care îmi stăvilea calea spre

libertate? Singura soluție era aceea de a găsi și de a distruge duhul protector al șefului SD. Soții Galjero aveau să fie de acord să-mi dezvăluie un astfel de secret? Era o iluzie din partea mea să sper așa ceva. Odată în plus, mă împiedicam de atâtea obstacole încât, neputincios, mă adânceam în cea mai profundă descurajare.

În dimineața zilei de 1 august, în timp ce mă învârteam neliniștit, zbuciumat, prin biroul meu, un planton m-a anunțat de venirea lui Dalibor.

— Dragul meu Thorun, zise el deschizând brațele pentru a mă îmbrățișa, am venit să te iau. Este de neconceput să lipsești de la evenimentele anului.

N-am înțeles imediat la ce făcea aluzie.

— Păi la ceremonia de deschidere a Jocurilor Olimpice! Am un loc pentru dumneata. Lângă mine și Laiime. În chiar loja Fuhrer-ului!

*

Faptul că eram acolo, în plin soare, la câțiva centimetri de Hitler, nu-mi producea nicio senzație deosebită. Trecuse vremea în care el și cu mine eram amanții lui Geli Raubal și rămăsese foarte echivocă noaptea în care acea biată puștoaică fusese asasinată de ucigașii de la Thulegesellschaft în scopul de a pune capăt legăturii scandaloase pe care o întreținea cu șeful NSDAP, cu aproape treizeci de ani mai mare decât ea... Toate acestea nu-mi lăsară multe urme. Acum, toate gândurile mele se îndreptau spre un alt curs, nu înspre trecut, ci spre viitor, spre viitorul cu Fausta... La ea mă gândeam în timp ce se lungea ceremonia plictisitoare de deschidere a Jocurilor, al cărei fast ostentativ trebuia să proclame în fața lumii superioritatea incontestabilă a omului nazist. Încă din copilărie, la Oslo, simțeam că, în forma sa colectivă, sportul nu era decât o metodă rafinată de abrutizare și de control

al maselor. În tinerețe, îmi plăcuseră toate sporturile individuale. Le practicasem cu pasiune, fără a mă lansa, totuși, în competiții. Din instinct, detestam confruntările colective și mai ales rivalitatea gratuită în câștigarea scorurilor și a punctelor. Iubeam sportul în sine, niciodată pentru performanța de a depăși sau a domina adversarul.

Am experimentat această aversiune înăscută pentru orice formă de gregarism în inima aceluia Coliseu berlinez, oribilă excrescență din ciment și oțel a cărei construcție înghițise șaptezeci și șapte de milioane de mărci. Dacă în cursul vieții melc exista un loc și un moment în care să fi resimțit aproape fizic suflul extatic al unei mulțimi în delir, aceasta a fost când Hitler, în picioare în loja sa, ridicat pe vârful cizmelor ca un cocoș înfocat, a primit timp de două ore omagiul și dovada de credință a delegațiilor sportive venite din toată lumea. Pe o căldură apăsătoare, în sunetul fluierelor și al tobelor, în uralele publicului, cu trăncăneala neîntreruptă a comentatorului care rostea tâmpenii în microfon, cu debitul precipitat al unui portar de imobil, stadionul mi s-a părut un creuzet infernal în care vibrau ca niște unde compacte toate miasmele pe care le poartă în sine o mulțime dezlănțuită... Ca o fiară enormă, acea masă umană era cuprinsă de tresăriri, de freamăt, de contracții... în ea mijea un germen pe care aproape că îl simțeam, îl puteam atinge... Au fost urale puternice când au trecut francezii prin fața lojei Fuhrer-ului și când, unii dintre ei, și-au întins brațele spre noi. Scena s-a mai repetat cu câțiva englezi și cu toți italienii, desigur... Acele urlete, acele behăieli, parada care nu se mai termina m-au îngreșat. Acei vulturi din beton cu aripi rigide, acele drapele cu roșu, alb și negru care fluturau în vânt, acele valuri de oameni în costume de sport, defilând la pas, urmăriți de flash-urile de fosfor care pârlăiau în salve, toate

acestea mi-au dat o migrenă violentă. Pe spate a început să-mi curgă o transpirație înghețată. Așezat lângă mine, Dalibor observă indispoziția mea dar nu făcu altceva decât să râdă. Fervoarea plebei părea să-l bucure în cel mai înalt grad.

— Simți, nu-i așa? Este ca un val uriaș care te-ar lua cu el! Un munte care te-ar înghiți! Este magia inconștientă a mulțimii. Puterea gloatei! Ea crește! Ea vibrează! Ea trăiește!... Ea este a noastră!

Fluturași albi zburau prin fața ochilor mei și îmi simțeam capul strâns într-o menghină. Îl ascultam pe Galjero, dar fără a prinde sensul cuvintelor sale.

— Gloata, Thorun! Dorințele și pasiunile subtile ale mulțimii care se exprimă pe acest stadion! *Palladium-ul* este pe cale de a le concentra în interiorul său. *Palladium-ul* se hrănește aici. Chiar în această clipă.

Lovind grăbit, de trei ori cu călcâiul, arătă planșeul de sub tribună!

— Ei, da! Este acolo, chiar sub locurile noastre. Impregnat cu plăcerea și cu frica dumitale. Impregnat cu cele ale lui Keller, de asemenea... Apoi gravat și scobit... îndesat cu uleiuri sfinte și metale prețioase... Acestea captează rămășițele isterice ale acestei mase umane, Thorun. Timp de șaisprezece zile cât va dura Olimpiada, *Palladium* -ul se va hrăni cu patima berlinezilor.

Rotofeiul Göring, cu sprâncenele zbârlite, holbându-și ochii galbeni, se întoarse spre noi, ca să ne facă semn să tăcem.

Momentul cel mai solemn al după amiezii sosise. O liniște evlavioasă cuprinse stadionul. Timp de două minute, poate trei, nu se petrecu nimic. Îi vedeam pe atleți alini ați cu toții în rânduri strânse, pe peluza centrală. Orchestrele tăcuseră. Însuși comentatorul își închisese microfonul. Se

aștepta! Apoi, mi se pani că un punctuleț negru se mișca pe sub marea arcadă de la intrarea în Coliseul modern... Apăru un alergător, ținând deasupra capului torța aprinsă în localitatea Olympia. Pentru prima dată în istoria jocurilor și după o idee a naziștilor, flacăra venită din Grecia fusese adusă pe etape până în stadionul olimpic. Domolindu-și ritmul, atletul se îndreptă spre scara monumentală care ducea la bazinul rotund unde, vreme de două săptămâni, avea să ardă flacăra olimpică.

În cea mai desăvârșită liniște, el urcă treptele și azvârli focul în torța imensă care se aprinse deodată, cu un suflu atât de zgomotos, încât l-am auzit din loja noastră. Luând o ținută dreaptă, marțială, Führer-ul proclamă atunci deschiderea celei de a XI-a ediție a Jocurilor din era modernă, în timp ce mii de porumbei erau lăsați să zboare în văzduhul fără nori. Aplaudând, urlând, țipând, mulțimea ajunse în culmea exaltării...

— Unde este Keller? îl întrebai pe Galjero. Presupun că lângă *palladium*?

— *Miss Keller* este pe teren. Ea urmărește echipa lui *Leni Riefenstahl* care filmează jocurile...

Leni Riefenstahl! Reichsgletschersplate – vaginul ghețarilor Reich-ului! – cum îi mai spuneau foarte licențios nemții care credeau cu toții în mod greșit, că ea ar fi fost una din amantele Fuhrer-ului lor... Un adevărat geniu cinematografic, care își începuse cariera ca dansatoare și devenise actriță și exploratoare. O femeie Casanova, veșnic pe baricade, pilotând avioane, vapoare, mașini de sport, escaladând munții și gonind la vale pe ghețari, *Riefenstahl* era, cu siguranță, exemplul cel mai desăvârșit al femeii moderne. Până și picioarele ei aveau renumele de a fi mai frumoase decât cele ale *Marlenei Dietrich*! Scoțând din

buzunar o lunetă telescopică, Dalibor desfăcu instrumentul înainte de a mi-l încredința.

— Privește puțin la dreapta dumitale, lângă careul concurenților germani...

Am văzut un grup de cinci sau șase persoane agitându-se în jurul unei camere de luat vederi pe un car de lemn tras de un bărbat. O femeie frumoasă, energică, în pantaloni albi și bluză de culoare deschisă. Leni. Dădea indicații de filmare. Lângă ea, cu două aparate fotografice trecute pe după gât, am recunoscut-o pe Ostara Keller care căuta cel mai bun unghi pentru a reda splendoarea marmoreană a sportivilor teutoni.

— S-au întâlnit datorită mie, murmură Dalibor la urechea mea. Se adoră! Fascinante amândouă! În feluri diferite... Apropo, mititica Keller a rezistat mult mai bine decât dumneata la trecerea prin procesul de disociere a materiei cum spun alchimiștii.

Era să îngăim un răspuns, când, din nou, Göring se întoarse spre noi și bătu din picior, cerând să se facă liniște. Fuhrer-ul era pe cale de a face să sune un clopot, pentru a da de înțeles că ceremonia de deschidere luase sfârșit. Patru puști din tineretul hitlerist aduseseră obiectul în fața cancelarului care îl făcu să sune de trei ori... Pe partea anterioară a clopotului era gravată deviza acelor festivități: „*Ich rufe die Jugend der Welt* „, „Chem tineretul lumii”...

*

Timp de două săptămâni, Berlinul a fost incontestabil capitala globului. Trei mii de trenuri speciale aduseseră sute de mii de spectatori care, dacă nu găseau loc pe stadioane, puteau asista gratuit la toate competițiile datorită unui procedeu revoluționar numit *televiziune*. În cele mai mari piețe de-a lungul bulevardelor late, se

instalaseră ecrane uriașe, pe care mulțimea puica admira, cu o halbă de bere în mână, echipa germană câștigând una după alta cele mai prestigioase medalii. Din curiozitate, într-o seară, Dandeville și cu mine am ieșit în oraș să ne plimbăm, ca să gustăm acea atmosferă euforică. Îi comunicasem lui Matthieu-Marie noua localizare a *palladium-ului*, chiar sub estrada oficială ocupată de Hitler. Aceasta nu l-a mirat. Cred că. Intuitiv, el percepea mai bine decât mine intențiile și faptele soților Galjero.

— Există un psihanalist în Elveția... un anume doctor Carl Gustav Jung. El vorbește despre *colectiv*. Exact aceasta vor să capteze cei doi Galjero. Sufletul mulțimii din Berlin! Aceasta va lua viața în *palladium* și de aceea piatra trebuie să fie scăldată în eforturile ei, cât mai mult posibil și cu cât mai multă violență... Jocurile olimpice sunt o ocazie unică pentru așa ceva!

— Dar apoi, Matthieu-Marie? După sărbătoare?

— Nu știu, mărturisi Vigon-Perignac. De ceea ce m-am temut după vizita la Caetano nu s-a petrecut. Piatra a fost botezată prin frica și emoțiile tale. Nu prin sângele tău sau al altor victime. Poate că ne-am înșelai. Poate că gravurile din *Prețioasa Mărgărită Novella* sunt niște rebusuri pe care am greșit rezolvându-le fără a avea destule referințe. Totul se va desfășura, poate, fără drame...

În timp ce treceam pe Kudamm, se eliberă o masă pe terasa unei cafenele. Am luat loc ca să privim mulțimea, fete în sândăluțe de piele, tineri dandy la modă, purtând pantaloni de golf și cu părul pomădat, femei cu fuste plisate, cu umbrele în mână... Noi doi, în uniformă neagră a SS-ului eram aproape singurele siluete militare în mijlocul acelei lumi pașnice despre care ai fi putut crede că nu aparține decât civililor. Am întins mâna ca să iau de pe masă un exemplar uitat din *Olympia Zeitung*. Ziarul

jocurilor, editat în trei limbi și în care se dădeau rezultatele probelor. O fotografie ocupa în întregime prima pagină. Era aceea a americanului Jesse Owens, un negru care, spre marea supărare a naziștilor, tocmai câștigase cea de-a patra medalie de aur la atletism.

— Hai să ne limpezim gândurile la pensiunea Dorian, propuse francezul pe care victoriile lui Owens îl scârbeau.

L-am refuzat. Nu o mai doream decât pe Fausta și gândul oricărui alt trup mă lăsa rece... L-am părăsit, așadar, pe Dandeville în pragul casei plăcerilor și m-am întors acasă, trist, invidiind fiecare cuplu de îndrăgostiți care îmi ieșea în cale.

*

În ziua de 17 august Berlinul se goli deodată. În ajun, străzile capitalei vuiau încă de viață, de chemări, de muzică și de strigăte. Totul încetase după o ultimă noapte de petreceri și de beție, care încheiase perioada de carnaval a Jocurilor. Odată străinii plecați, Germania redevenea ea însăși. În absența martorilor care să spună lumii întregi, plăcile de interdicție pentru evrei au fost reînșurubate, băncile din parcuri au fost din nou vopsite în galben... Prietenia care se născuse între negrul Jesse Owens și concurentul său arian, Luz Long, nu fusese decât o paranteză repede ștearsă.

Nu avusesem nicio veste de la soții Galjero de la ceremonia de pe stadionul olimpic. Cât despre *palladium*, n-aveam habar ce soartă îi era hărăzită, după ce mulțimea berlineză se împrăștiase și febra populară se domolise.

Galjero reapăru însă destul de repede la Ahnenerbe. În dimineața zilei de 20 august, m-a anunțat că ultima ceremonie de activare a pietrei este prevăzută chiar în acea seară, în cripta ascunsă în temnițele de la Wewelsberg. Prezenta mea era necesară.

Am plecat împreună. În mașina lui proprie, cu șofer, cu puțin înainte de căderea nopții. Am pomii în viteză prin pădurile și întinderile acoperite de umbrele înserării... Cerul, de un violet tot mai întunecat, era străbătut de fulgerele unei furtuni, consecință a căldurii înăbușitoare. Eu îmi aminteam de călătoria pe care o făcusem, copil fiind, condus de Knut Hamsum și de Nils Gäreksen, bunicul meu, până la malurile albe ale insulei cu scriere runică. Astăzi, de asemenea, eram condus spre o piatră sacră. Eram oare sortit să repet acest periplu spre necunoscut? Vor mai fi și altele, înainte de ultimul pelerinaj, de ultima trecere dincolo de frontierele morții? Prin geamul mașinii am văzut doi corbi zburând vreme îndelungată, la înălțimea noastră. Negru și lucios, penajul lor strălucea ca argintul în lumina lunii pline care se ridica, enormă, deasupra copacilor... La scăpărarea unui fulger, am văzut păsările schimbându-și culoarea, trecând într-o fracțiune de secundă, de la negrul cel mai întunecat la albul cel mai orbitor! O clipă doar, mi s-a părut că zburau atât de aproape de mine încât mi-am putut vedea imaginea reflectată în ochii lor, singurii rămași vii în trupurile lor fosforescente. Apoi, alt fulger le alungă departe de noi și se pierdură în umbra deasă a unei păduri de stejari, de-a lungul căreia treceam.

Silueta Wewelsberg-ului apăru pe deal, amintindu-mi de castelul contelui-vampir, filmat de Murnau... M-am cutremurat, prosteste. În acea clipă, un creștin convins și-ar fi trecut mâna peste cruciulița de la gât; eu am frecat umflătura pe care o făcea în buzunarul meu punguța cu praf de arsenic pe care mi-o oferise venețianul Caetano. În mijlocul aceluia decor înspăimântător, gotic, ajunsesem să mă conving că mă înșelasem asupra naturii exacte a aceluia cadou. Poate că, la urma urmei, nu era un mijloc de a

îndepărta un blestem, ci o otravă menită să pună capăt necazurilor mele dacă, din întâmplare.

relația mea dezonorantă cu soții Galjero avea să ia o întorsătură tragică. Dar Caetano nu știa nimic despre Amarok, acest *therapon* care mă apăra atât de orice moarte accidentală, cât și de orice tentativă de omorâre. Orice s-ar fi întâmplat, eram condamnat să trăiesc din plin și cu toată luciditatea evenimentele ce aveau să survină în orele următoare.

Am ajuns, în sfârșit, la poteca de acces în fortăreață și șoferul opri motorul în curtea de onoare. În trei luni, șantierul de renovare a citadelei înaintase vizibil. Cu împrejurimile pavate, zidurile principale reparate și acoperișul refăcut în întregime, Wewelsberg-ul aproape că terminase lucrările principale de renovare.

— Să coborâm în criptă! ordonă Dalibor dându-mi în mână o torță electrică.

Am trecut din nou prin temniță, pentru a ajunge la ușa blindată ce ducea la sala secretă. Cele trei statui ale paznicilor programului erau tot acolo, ceva mai prăfuite și acoperite de pânze de păianjen decât le văzusem prima dată.

— Suntem singuri? l-am întrebat pe Galjero constatând că singura lumină care strălucea în pivniță era cea a lămpilor noastre.

— Nu. Lățime a sosit deja...

Trecând dincolo de poarta grea din oțel călit, am pătruns în sfârșit în nava întunecată unde ne aștepta Laiime Galjero. Un foc care trosnea în niște bazine rotunde dădea puțină lumină. Dalibor se apropie de soția sa, cu pași grăbiți. Cu tot frigul care domnea în sală, femeia era goală, ghemuită pe piatra *palladium-ului*. M-a făcut să mă gândesc la o mamă-animal. Clocindu-și embrionul. Ținea ochii

închiși și respira la fel de încet ca o ființă adormită. Dalibor își trecu mâna peste fruntea ei. Ceea ce a scos-o imediat din somnolență. S-a ridicat de pe piatră, fără a-mi arunca vreo privire apoi, în tăcere, s-a ocupat cu câteva pregătiri misterioase, în timp ce Dalibor se dezbrăca și el. Eu mă aplecasem deasupra marmurei negre, ca să văd creștăturile care fuseseră tăcute. Piatra era, acum, acoperită de rune care alcătuiau cuvinte necunoscute. Desigur că puteam descifra, literă cu literă, ceea ce era gravat, dar frazele nu aveau niciun sens pentru mine. O svastică domina ansamblul compoziției. Uneori era destul de greu să descifrez inscripțiile de pe piatră, căci o vrajă dintr-o materie necunoscută pătrunsese, inegal, prin adânciturile runelor. Schimbând, câteodată, unghiul de înclinare al torței mele, am văzut că avea o substanță întunecată, puțin zgrunțuroasă, care crăpa destul de ușor dacă era atinsă cu unghia, devenind un praf de un roșu închis. Sânge! Rațiunea mi-a strigat să mă îndepărtez cât mai repede de acea piatră malefică, dar instinctul m-a obligat să cercetez mai departe acest talisman care strălucea cu un mister obscur, îngrozitor, inform... Degetele mele pipăind în grabă o muchie a plăcii, descoperiră o gaură săpată în blocul de piatră. Mi-am amintit că Dalibor menționase metale, uleiuri și diverse alte substanțe servind la condensarea energiilor subtile din interiorul *palladium-ului*. Dacă luam drept model propriul meu *therapon*, acea deschizătură trebuia să fie locul prin care se introduceau toți acești componenți în chiar corpul pietrei. Niște voci cristaline răsunară, deodată, sub bolți. Ridicându-mă, o văzui pe Ostara Keller conducând spre noi trei copii care se țineau de mână.

— Ah! iată micii noștri protejați! Se bucură Dalibor încheindu-și ampla togă neagră, asemănătoare celei pe care și Laiime, mai decentă acum, o îmbrăcase.

Câți ani puteau să aibă puștii aceia? Opt sau cel mult zece ani. Nu erau germani, dar, după chipurile lor mai oacheșe, ai fi zis că erau hinduși... Cei trei băiețași purtau un fel de uniformă de liceeni, compusă dintr-o haină bleumarin, un pantalon de culoare deschisă, foarte elegant, o cămașă albă și o cravată, ca niște adevărați mici bărbați.

— Ce caută puștii aceștia, Galjero? am întrebat contrariat.

În loc să-mi răspundă, Dalibor îmi dădu un pumn în plin maxilar. Doborât de această lovitură care, fără îndoială, l-ar fi omorât pe loc pe unul mai șubred decât mine, nici n-am simțit când m-am prăbușit pe jos...

Când mi-am revenit, eram sprijinit de perete. Dalibor și Laiime o dojeneau pe Keller, care, aparent insista să rămână în criptă. În timp ce românii îi cereau să iasă la suprafață, cât mai repede. Am vrut să-mi mișc mușchii brațelor dar încheieturile mâinilor îmi erau legale. La șold îmi atârna Luger-ul pe care nu-și dăduseră osteneala să mi-l ia. Și mai simțeam, în continuare, pachetul de arsenic din buzunar... Dacă acea otravă ar putea avea vreodată o utilitate, înțelegeam acum că aceasta n-ar fi decât ca., *Leul verde*", ca dizolvant al substanțelor subtile, în germene, din *paladium*. Cât despre copii, ei erau sortiți neîndoielnic sacrificării, după cum se arăta în gravurile pe care Lacinius le desenase pentru *Pretiosa Mărgărită Novella*... Iar cu trebuia să fiu adultul sortit a pieri împreună cu ei!

Keller cedă. În sfârșit, îndemnurilor românilor și părăsi sala secretă din Wewelsberg. Dalibor îl luă atunci pe unul dintre copii. Legal și cu căluș în gură, micului nu putea să se zbată, nici să urle. Românul îl întinse și îl țină pe piatra

pe care el începu să se zbată ca un vierme la capătul unui cârlig de undiță. Apropiindu-se prin spatele copilului, Laiime ridică un poanson antic din oțel și străpunse cu două lovituri scurte beregata și inima micuței victime. Încremeniți, cei doi puști încetaseră să mai miște. Unul din ei se ghemuise, tremurând, lângă perete, ca să nu mai vadă. Celălalt, mai puternic, căuta din priviri, peste tot în jurul său, o posibilitate de a scăpa. Privirea sa o întâlni pe a mea și am citit în ochii săi că mă implora să-i vin în ajutor. Încordându-mi toți mușchii, mă ridicai cât de repede am putut și, cu capul între umeri, m-am repezit drept în Galjero pentru a-l lovi de peretele foarte apropiat. Acolo atârna un fier ruginit, între două cărămizi. Am sperat să am atâta noroc încât să-l înfig în el pe Dalibor. Impactul între corpurile noastre a fost îngrozitor. Impresia mea a fost că n-am lovit un trup din carne vie, ci un stâlp din beton. Cu toată rezistența pe care o opunea volumul său, Dalibor a fost proiectat pe spate, exact acolo unde se afla țeapa din fier, dar atunci când spatele românului o lovi, am văzut clar cum aceasta explodează într-o pulbere ruginie inofensivă. Refăcându-și echilibrul, Galjero se ridică mai repede decât dacă ar fi fost actor de circ. Eu căzusem din nou pe jos, lângă copiii care urmăreau scena cu o undă de speranță. Dar Dalibor era un adversar redutabil. Apucându-mă ca pe un sac, mă roti pe umerii săi și mă azvârli din nou pe jos, cu multă furie. O durere fulgerătoare a trecut prin umărul meu stâng și am simțit cum capul humerusului ieșise din lăcaș sub violența șocului. Urlând de durere și de furie, am vrut să răspund, dar o lovitură de cizmă mă pocni la tâmplă. Eram prea amețit pentru a continua să mă bat. Cu privirea încețoșată, eram încă destul de conștient ca să o văd pe Laiime îndeplinind un lucru îngrozitor cu cadavrul primului copil. Meticulos, cu îndemânarea unui măcelar,

ea îl tranșa pe băiețel, așa cum se tranșează o pasăre oarecare, extirpând fiecare intestin pentru a-l freca de *palladium*. La fel făcu și cu creierul, extras din cutia craniană după ce aceasta fusese despicată, ca o coajă de ou, de colțul tăios al pietrei... Când oribila muncă de ecarisaj a fost terminată, oasele și ceea ce rămăsese din trupul mortului, asemenea unui sac golit, au fost aruncate de români într-una din găurile canalului care ducea la temnițele condamnaților pe viață. Răsunând prelung în sala imensă, am auzit clinchetul oribil al oaselor alunecând de-a lungul rampei de piatră și zgomotul moale, de cauciuc, al jalnicului pachet de carne care se rostogolea în fundul abisului... Apoi, nimic altceva decât o liniște de mormânt. Mirosul de sânge care satura aerul era dezgustător.

La vederea dezmembrării prietenului lor, băieții vomaseră și unul din ei chiar leșinase. Dalibor îl apucă pe cel lipsit de simțire și îl așeză, la rândul lui, pe altarul de sacrificiu. Am încercat din nou să mă ridic, dar Dalibor își înfipse călcâiul în umărul meu, exact în locul cel mai dureros. Am avut impresia că-mi erau tăiate, pe viu, tendoanele și mușchii. Paralizat, n-am putut s-o împiedic pe Laiime de la uciderea celui de-al doilea micuț hindus. În timp ce soția sa tranșa cel de-al doilea corp, Dalibor se aplecă spre mine.

— Ai ghicit marele secret, Gânsen? Ți-ai însușii realitatea pe care puțini sunt sortiți să o înțeleagă?

Am vrut să nu-l iau în seamă pe nebun, dar apucându-mă de păr pentru a mă obliga să-l privesc, romanul își apropie capul foarte aproape de al meu:

— Viața omului nu este valoarea supremă, Gânsen! Nu este valoarea supremă fiindcă oamenii nu au suflet! Niciunul! Doar dacă și-l plămădesc singuri cu mare voință sau dacă îl primesc în dar!

Durerea care mă străpungea mă împiedica să prind sensul acestor cuvinte. De altfel, exista un sens în ele? Nu era doar delirul unui dement prins în mrejele fantasmelor sale criminale? M-am prefăcut că am leșinat. Dalibor s-a îndepărtat, ceea ce mi-a permis să mă concentrez ca să mă gândesc la un plan de acțiune... Era nerealist să mă opun, fizic, românilor. Încercasem deja și dădusem greș în mod lamentabil. Atunci, cum să-l salvez pe ultimul copil? Cum să-mi salvez propria piele? Ultima șansă era să azvârl „Leul verde” în interiorul *palladium-ului*. Poate că aceasta ar ucide creația infamă care se înfiripa și pe care soții Galjero o hrăneau cu materii organice... Răsucindu-mă pe cât am putut, cu prețul unor dureri îngrozitoare, am reușit să fac să alunece pe jos săculețul încredințat de Caetano. Laiime ajunsese la sfărâmarea craniului, când am desfăcut cu dinții legătura punguței... Dalibor admira în extaz opera soției sale. În mod ciudat, nu era decât asistentul, discipolul care ajută lucrarea maestrului, dar care nu efectuează operațiunile delicate. Femeia cu pântecul neted, aplecată deasupra pietrei, termina de frecat carnea cadavrului de runele gravate. Privirea ei era aceea a unei fiare, a unei nebune care se bucura să frământa materiile secrete, interzise, care se formează în adâncul tenebrei corpului. Halatul ei negru, din care se scurgea sânge, măduvă, grăsimi, se întredeschise și prin despicăturile veșmântului puteam să văd pielea ei albă, mânjită de mii de picături de lichide umane...

Cu arsenicul în palmă, mai trebuia să imaginez modalitatea de a-l transvaga în piatră. Cum să fac. Cu umărul meu scos din articulație și cu încheieturile mâinilor legate? Deodată, am știut că eram pe un drum greșit. Nu trebuia să acționez cu mâinile, ci cu gura! Trebuia să scuip pulberea în orificiu! Da, arsenicul era o otravă rapidă, dar

therapon-ul meu mă salvase deja de înghițirea unei substanțe toxice mortale, altădată, în Nollendorfplatz... M-am rugat cu toată puterea ca Amarok să-și joace rolul. Când mă aplecam spre săculeț, Dalibor se întoarse deodată și făcu câțiva pași spre mine... Pe cât am putut de repede, m-am tăvălit pe burtă, pentru a ascunde punguța.

— Privește, Gärensen! urlă românul. Privește cât este de frumoasă Lailme în noua sa haină roșie...

Așezat pe jos, la doi pași de mine, Galjero mă împiedica să acționez. Toate speranțele mele se topiră când o văzui pe soția sa aruncând rămășițele nefericite ale celui de al doilea copil, în adâncul celulelor condamnaților la moarte și apucându-l, cu puterea unei tigroaice, pe cel de al treilea băiețel, pentru a-l sacrifica... Degeaba am urlat, am implorat din toate forțele, ea l-a ucis și l-a tranșat pe micuț, fără umbra vreunei șovăieli sau fără umbra vreunui regret. În câteva minute, scheletul puștiului era curat și toate organele erau răspândite pe *palladium*.

— În curând vine și rândul tău, băiete, zise Dalibor. Consolează-te, zicându-ți că participi într-un fel excepțional la edificarea unui imperiu merit să dureze o mie de ani...

Românul se ridică și se îndreptă spre un colț întunecos al încăperii, în timp ce Lailme aduna bucățile din copil și le lăsa să cadă în halatul pe care și-l ridicase în față, ca un fel de coș. Cum și ea la rândul ei mi-a întors spatele, ca să azvârle rămășițele puștiului, am știut că era ultima mea șansă. Rostogolindu-mă astfel încât să-mi înmoi buzele în pulberea otrăvită, mi-am umplut gura cu acea substanță uscată, cu gust îngrozitor de pilitură și care era singura ce mai putea să-mi salveze viața... Apoi m-am răsucit, ca să împing în tenebre, cât mai departe de mine, săculețul din

pânză pe jumătate gol. O secundă mai târziu, Dalibor se întoarse spre mine, ținând un obiect în mână.

— Presupun că te agăți de darul pe care ți l-am făcut altădată, la Veneția... nu-i așa Thdrun?

Și. În timp ce mă holbam pentru a vedea mai bine ce ridică Galjero deasupra capului său, românul mi-a arătat statueta *therapon*-ului meu.

— Adu-ți aminte, Gărensen. Ți-am promis că mă ocup personal de *thempon*-ul duminicilor. Mă țin de cuvânt!

Pregătindu-se să arunce în perete statueta, strigă:

— Amarok! Amarok! Rostesc numele tău de mort! Numele tău de mort este Komara! Prin acest nume spulberă-te! Prin Komara, numele tău de mort, întoarce-te în neantul din care te-ai născut doar din voința mea! Voința mea de acum este să mori!

Lovindu-se de zidul din piatră, *therapon*-ul explodează într-o miară de bucățele care țâșniră la vreo zece metri jur împrejur în timp ce lichidul uleios conținut de pântecul lui șiroia.

Cu o repeziciune și o îndemânare care mă uimire, cei doi asasini se năpustiră asupra mea și mă duseră până la piatra de sacrificiu. Eu, cu gura plină de arsenic și fără niciun ajutor care să mă apere de otravă, mă simțeam deja mort. Un ultim instinct de supraviețuire mă făcu totuși să mă zbat, cu tot umărul dislocat, cu toată respirația pe care mi-o opream, pentru a nu înghiți otrava, cu toate resturile lipicioase ale copiilor prin care mă bălăceam... Laume vru să se urce pe mine pentru a-mi bloca mișcările și Dalibor se strădui să mă țină drept pe altar dar, dintr-o mișcare de șold reușii să o fac pe româncă să se răstoarne. Eliberat de greutatea ei, m-am întors cu burta pe piatră, pentru a-mi deschide gura în fața gâtului acelui burduf negru care era *palladium*-ul. Asemenea unui pește care suge nămol, am

încercat să-mi lipesc buzele de orificiu. În sfârșit, am simți deschiderea și, într-un ultim efort, am reușit să-mi las să curgă toată otrava din gură.

De îndată ce le atinse, „Leul verde” atacă uleiurile sfinte ale monolitului. La început a fost ca o sfârâială de cărbuni încinși, apoi am auzit, foarte clar, plâns de copii, gemete de suflete blestemate care cereau ajutor. Și vocile, am fost sigur, veneau din adâncul *palladium-ului*. Nebun de furie, Dalibor mă împinse cu violență pe jos și își îndesă mâna în gura mea pentru a căuta ce scuipasem. Mirosindu-și degetele, înnebunit, tremurând îi urlă lui Laiime niște fraze într-o limbă necunoscută mie și văzui cum femeia deveni la fel de albă ca o faleză de cretă. Amândoi se repeziră spre fundul încăperii, scotociră în grabă prin niște saci în timp ce plânsul și gemetele ce veneau din piatră deveneau mai ascuțite, mai puternice și mai sfâșietoare. Întoarsă lângă *palladium*, Laiime curăți cum se pricepu mai bine restul de arsenic care mai strălucea pe pereții orificiului și aruncă în interior un pumn de substanță. De unul singur, Dalibor ridică apoi altarul la verticală și, la lumina unei brichete, topi un baton gros de ceară pentru a astupa deschiderea. Laiime tremura, umbla de sus în jos, își frângea mâinile ca o fetiță speriată... Eu. Cu toată durerea care îmi sfredelea corpul, știam că. În sfârșit câștigasem o partidă!

Dar m-am bucurat prea repede. Când Dalibor și-a încheiat treaba, chemările scăzură din intensitate, apoi dispărură cu totul. Laume îngenunche, își lipi o clipă urechea de marmură și un zâmbet îi luminează fața. Soții Galjero mai schimbă câteva cuvinte al cărui sens nu l-am prins și bărbatul se întoarse spre mine, cu fața plină de ură.

— Gărensen! urlă el. Nu-ți dai seama ce-ai făcut! Moartea dumitale ar fi fost ultima! Acum, va trebui să vărsăm din

nou sânge de copil pentru a îmbuna spiritul pe care l-ai otrăvit. Nebunule!

Înaintând spre mine cu furia unui căpcăun, mă ridică de pe jos ca să mă azvârle cu capul înainte, pe jgheabul ce ducea la vechile temnițe ale condamnărilor pe viață.

CEL DE AL TREILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Hotelul King David

Ierusalim, 22 iulie 1946.

Cu mâinile la spate, căpitanul irlandez Morgan O'Reilly umbla nervos cu pași mari încolo și-ncoace, în aripa hotelului King David rechiziționată de statul-major britanic. De la primele ore ale dimineții, zvonurile nu mai încetau. De pe coridoare în birouri, din sala hărților până în minuscula cămăruță ocupată de Cod, se spunea că tocmai în acel moment aveau loc confruntări în cartierul din nordul orașului, exact acolo unde englezii nu se duceau niciodată.

„împușcături în Mea Shearim!” șoptea fiecare vecinului său, ignorând de unde venea informația.

Lui O'Reilly puțin îi păsa dacă zvonurile erau adevărate sau nu. Ceea ce îi reținea atenția erau acei țipi ciudați, acei lucrători arabi pe care îi remarcase, oarecum din întâmplare, și ale căror mișcări îl intrigaseră. Unii, îmbrăcați în salopete albastre de lucru, alții, în simple djellaba, erau vreo zece care rostogoleau bidoane grele de tablă din fața hotelului până în beciurile care se întindeau pe sub Cartierul General. Întrucât nimeni nu părea să se sinchisească de oamenii aceia, în afară de căpitan, O'Reilly căută un *Red Cap*, un polițist militar, ca să-l înștiințeze. Nu găsi niciunul, la etaj. Bombănind nemulțumii, formulând în gol reproșuri la adresa acelor funcționari de negăsit când aveai nevoie de ci, ieși pentru a arunca o privire prin împrejurimi. Cu mâna streășină la ochi, pentru a se feri de soare, inspecta cu privirea vecinătatea hotelului și se opri asupra priveliștii uimitoare a unei clădiri apropiate ai cărei locuitori deschideau toate ferestrele. La ora aceea a zilei lumea nu obișnuia să se aerisească, ci mai

degrabă să se baricadeze în semi-întuneric, pentru a evita căldura.

— Ce fac oare mârlandii ăștia de *froggies*²¹, se întrebă O'Reilly amintindu-și că acea clădire adăpostea consulatul Franței în Palestina.

— E vreo problemă, *sir*? întrebă sublocotenentul Gordon, care trăia mereu cu grija de a preîntâmpina mâniile căpitanului, încercând să fie mereu aproape de superiorul său.

— *Dușmanii noștri ereditari*²² fac curățenie! răspunse irlandezul, pronunțând răspicat singurele cuvinte din limba franceză pe care le folosea cu plăcere.

În timp ce Gordon încerca zadarnic să spună ceva amuzant despre acest subiect, O'Reilly se întoarse, ca să verifice dacă motorul pe care-l auzise demarând era chiar cel al camionului lucrătorilor. Aceștia, după ce-și terminaseră treaba se urcaseră pe platforma vehiculului lor Panhard și se sprijineau de părțile laterale ca să compenseze viteza pe care o prinsese vehiculul. Într-un nor de praf și de pietriș împrăștiat, acesta trecu în trombă prin fața lui O'Reilly, oarecum contrariat, și a lui Gordon, care, pentru a compensa incapacitatea sa de a înțelege situația, încerca să-și potrivească pantalonii în talie. O'Reilly zări o siluetă ce se apropia; era un civil în costum alb, un tip zvelt, care se îndrepta spre ei cu pași mari, făcând semne disperate.

„Ce-o fi vrând și cetățeanul ăsta?” se gândi O'Reilly scărpinându-se la ceafă.

„Trebuie neapărat să dau la retușat pantalonii ăștia!” se gândi Gordon strângându-și cureaua cu încă o gaură.

---

²¹ Froggier – (în limba engleză) broscari, mâncători de broaște. În text, termenul este folosit peiorativ, la adresa francezilor. (n. Trad.)

²² În *Ib. Franceză.*: nos ennemis héréditaires. (n. Trad.)

Niciunul din aceste gânduri nu au rămas posterității. Un suflu de foc monstruos îi arse pe loc pe cei doi soldați, înainte ca trupurile lor să fie sfârtecate de impactul a mii de așchii tăioase pe care explozia din Hotelul King David le propulsase la o sută de yarzi de jur împrejur, cu un zgomot de tunet apocaliptic...

*

Aplecat deasupra grumazului calului său în galop și agățat de coama acestuia, David Tewp auzi detunătura atunci când se afla la mai puțin de o jumătate de milă de Cartierul General englez. Trăgând din toate puterile de hățuri pentru a-și opri calul, îl rănă pe acesta la gură, până la sânge și-l făcu să necheze și să se cabreze de durere. Tewp se ridică în șa pentru a privi în depărtare. La picioarele promontoriului, nu putea zări încă hotelul King David, dar coloana de fum și de praf care se ridica pe deasupra copacilor nu făcea decât să confirme realitatea dramei care avusese loc. Urlând de furie, colonelul dădu pintoni calului, ca acesta să o ia din loc.

Ajunse printre primii la fața locului. Înaintea sa, clădirea uriașă fusese în întregime amputată de aripa sa dreaptă. Prăbușite unele peste altele, se mai vedeau părți din etaje. Focare de incendiu apăreau ici și colo, până în acele zone ale hotelului care nu fuseseră lovite în plin de șocul exploziei. Cu excepția consulatului Franței, toate geamurile din jur fuseseră pulverizate în interior, pe o rază de două sau trei sute de yarzi. Câteva siluete izolate abia începeau să se îndrepte spre epicentrul dezastrului.

Tewp a descălecat și a început să înainteze prin aerul saturat de praf. Ceea ce l-a izbit de la început a fost liniștea extraordinară care domnea pe promontoriu. Acolo unde, de obicei, nu se auzeau decât cântece de păsări, voci ale oamenilor, foșnete de vânt prin frunzișuri, nu mai era

niciun zgomot perceptibil. Cu soarele voalat de praful în suspensie, s-ar fi putut crede ușor că noaptea se lăsase peste Ierusalim. Odată cu liniștea și cu scăderea luminozității, se făcuse și un frig pustiitor. În acel peisaj de haos, în care niciun rănit nu striga, nicio victimă nu chema după ajutor, Tewp fu scuturat de un tremur pe care nu-l putu stăpâni.

Începu să ridice la întâmplare, bucăți calcinate de grinzi, panouri din lemn smulse, cărămizi care i se fărâmițau între degete și cădeau ca un zahăr pudră, în spatele său, alți oameni veneau în căutarea unor eventuali supraviețuitori. La douăzeci sau treizeci de yarzi de ceea ce fusese intrarea în Cartierul General, colonelul crezu că vede un ceas la încheietura unei mâini. Aplecându-se, zări o bucată de carne arsă pe sub resturile destrămate ale unei cămăși militare. În regiunea umărului, recunoscu o jumătate de ecuson în culorile pușcașilor irlandezi și baretele gradului de căpitan. Cu inima bătându-i cu putere, strigă să-i vină cineva în ajutor, pentru a ridica bucata de zid sub care zăcea trupul nefericitului O'Reilly. Ivit nu se știe de unde, un civil arab i-a dat o mână de ajutor. Împreună au ridicat blocul din piatră, fără a fi atenți la palmele lor. Repede zdrelite de colțurile ascuțite ale pietrei. Scos de sub dărâmături, corpul lui Morgan era îngrozitor de privit. Ars, plin de răni sângerânde, căpitanul nu avea, totuși, niciun membru smuls. Tewp îngenunche lângă el și încercă să afle dacă mai trăia. În pieptul irlandezului, slab dar distinct, puternicul mușchi cardiac mai bătea! Tewp sări în picioare pentru a se duce după un doctor. În jurul craterului, se făcu treptat lumină, dar o adevărată panică începu să se manifeste. A fost un prim țipăt, un al doilea, încă unul... Cu viteaza cu care un avion se îndreaptă spre sol, lumea ieșea din amortirea de care fusese cuprinsă imediat după

suflul exploziei. Lumea a început să alerge. Să cheme. Plânsete, urlete veneau de pretutindeni. Angajații și clienții ieșeau din partea rezidențială a hotelului, primii pentru a veni în ajutor, ceilalți pentru a fugi. Tewp alergă până în holul cel mare și apucă telefonul de la Recepție dar nu auzi în receptor decât un păcănit. Năpustindu-se afară, neînțelegând de ce întârziu atât ajutoarele, văzu un tip cu halat alb ieșind de la consulatul francez, cu o infirmieră în spatele său. Deși nu știa niciun cuvânt în franceză, reuși totuși să se facă înțeleș, astfel încât veni în ajutorul lui O'Reilly. În timp ce doctorul făcea ce putea, pansând rănilor irlandezului, Tewp descoperi cadavrele a doi oameni pe care nu-i cunoștea. Unul purta o uniformă de sublocotenent al pușcașilor regali irlandezi, celălalt un costum ușor, de culoare deschisă... în sfârșit sosi prima ambulanță și Tewp, făcând semne cu brațele o rechiziționa pe loc. Tipii, militari din serviciul de sănătate, erau palizi ca niște fantome.

— Ambuscada! bâlbâi unul dintre ei, trăgând o brancardă din mașină. Sunt ambuscade pe toate drumurile care duc la hotelul King David!

Terminând arătă spre o serie de urme de gloanțe care punctau caroseria vehiculului.

— Trăgeau în ambulanțe! Țipi în uniformă britanică! Vă jur că acesta este adevărul, domnule colonel!

— Te cred, bătrâne, răspunse Tewp cu o voce dureros de resemnată, trebuie să vă faceți meseria. Unul din băieții noștri trebuie evacuat imediat. Luați-l! Vin și eu cu voi!

— Cu neputință să facem drumul în sens invers, domnule colonel. Este un miracol că am ajuns până aici.

Tewp scoase Webley-ul său recuperat de la rabinul Chaddai și-l ridică sub nasul brancardierului.

— Ori un glonț englezesc sigur, ca pentru un laș, ori un eventual glonț al Irgun-ului, dar ca pentru un erou! Alege repede, băiatule!

Fața infirmierului se făcu din lividă aproape translucidă. Moale ca o păpușă de cârpă și bâlbâind cuvinte fără legătură, se lăsă luat de guler fără a opune rezistență. Cu ajutorul lui Tewp, îl așează pe O'Reilly pe brancardă și îl urcă în camioneta cu pereții laterali pe care era vopsită o cruce roșie. Bine prins în chingi, căpitanul gema încetișor, dar voința de a trăi nu-l părăsise. Tewp era sigur.

Colonelul îi dădu ordin brancardierului să pună mâna pe volan, urcă alături de el și verifică dacă arma era bine încărcată cu șase cartușe.

— Cum te cheamă băiete? îl întrebă pe tânărul care tremura din tot corpul.

— Byng... Byng... Byngton, domnule colonel. *Private*²³ Damien Luculus Byngton.

— Ei bine, Damien Luculus Byngton, poți să faci să plesnească motorul dacă este nevoie, dar forțează trecerea până la primul spital!

Apăsând cu toată greutatea pe accelerator, Byngton pomi mașina pe drumul ce ducea spre orașul vechi. Cei doi britanici goniră nebunește până la baza pantei, neîntâlnind pe o distanță de cinci sute de yarzi decât un singur vehicul de urgență care urca, claxonând neîntrerupt, spre hotelul King David.

— Vă previn, domnule colonel, că în curând se va trage răzleț, strigă Byngton în timp ce se apropiau de o intersecție.

— Este o amintire a situației prin care ai trecut? întrebă Tewp.

---

²³ *Private* – soldat simplu (n. Trad.).

Byngton se concentra mult, după cum îl trădau venele deodată umflate de la tâmpie.

— La stânga dumneavoastră, la circa o sută de yarzi, o mitralieră grea cu doi soldați, în spatele unui zid de bidoane! Din acel punct, un foc încrucișat, douăzeci de yarzi la dreapta, un șanț cu trei sau patru Enfield. În mijlocul intersecției, o carcasă de camion sanitar deja explodat.

— O bănuială că locul ar fi minat?

— Nu, domnule colonel! Dar poate sunt cuie pe drum.

— Byngton?

— Da, domnule colonel?

— Năpustește-te!

Cu manivela, Tewp coborî geamul portierei. Vestea că se afla o mitralieră pe partea sa îl preocupa. Se știa destul de expert, având o armă în mână, dar să folosească Webley-ul cu stânga era un handicap enorm în duelul care urma să aibă loc cu oamenii lurgun-ului. Alegând cea mai radicală soluție, hotărî să iasă pe jumătate în afara camionetei astfel încât să aibă liber tot bustul și să poată trage, totuși, ca un dreptaci.

Muniția de care dispunea era prea puțină ca să o risipească în zadar. Văzându-l ce face, Byngton strigă ceva ce nu înțelese, dar simți degetele băiatului apucându-l de curea, nu pentru a-l readuce pe scaun, ci pentru a-i garanta un minimum de stabilitate.

Conducând cu o singură mână, Byngton intră în plină viteză în virajul care trebuia să debușeze la locul ambuscadei. Pneurile scârțâiră pe asfalt în timp ce ambulanța, în plin avânt, se înclină într-o parte. Tewp văzu cum bitumul se apropie de el în mod primejdios și, o fracțiune de secundă, crezu că mașina avea să se răstoarne, dar Byngton jongla de minune cu legile

echilibrului. Răsucind volanul cu mai mult noroc decât pricepere, restabili situația și vehiculul străbătu, drept, pe cele patru roți, intersecția de unde, deja, plecau focuri de armă. Mijindu-și ochii, Tewp încercă să pătrundă cu privirea dincolo de perdeaua de fum care învăluia scheletul înnegrit al unei ambulanțe explodate în mijlocul drumului. Două gloanțe șuierară pe lângă el și se loviră de portieră, la trei degete de mijlocul său. Un alt proiectil făcu țandări parbrizul, la dreapta lui Byngton care, cu toate cioburile, nu slăbi nici apăsarea pe pedala de accelerație, nici strângerea mâinii de pe cureaua colonelului. Înverșunat, exaltat, cu maxilarele crispate, infirmierul intrase în joc, sub impulsul agentului de la MI 6. Descoperindu-se pe sine însuși, Damien Luculus se simți capabil să îndeplinească fapte eroice; avu o intuiție măreață, totodată necugetată, care îl făcu să izbucnească în râs. Trăgându-l cu toate puterile pe colonel, reuși să-l reazeze în cabină. În timp ce Tewp urlă de furie încercând zadarnic să-și reia poziția în bătaia gloanțelor și în fumul care cuprinsese totul, Byngton optă nu pentru tactica fugii, ci pentru cea a atacului! Cu prețul unei schimbări spectaculoase de direcție, întoarse volanul și îndreptă vehiculul drept spre bidoanele care serveau drept zid de apărare mitralierei. Cu un zgomot infernal, iovi bidoanele și zdrobi corpurile inamice. Dar șocul se dovedi fatal pentru mecanismul șubred al camionetei: osie ruptă, motor plesnit. Ambulanța își încheie cursa într-un mic zid, în timp ce puștile Enfield intrau în acțiune, cu zgomotul lor caracteristic. Cu tâmpile și fruntea acoperite de sânge, cu volanul aproape încastrat în piept, Damien Luculus părea incapabil să mai facă vreo mișcare.

Apărat de poziția fetusului pe care o luase instinctiv când înțelesese ce avea să se întâmple, Tewp nu avea nicio rană,

nicio contuzie. Mânios, dădu cu piciorul de două sau de trei ori, ca să deschidă portiera, apoi se lăsă să cadă, greoi, la pământ. Un glonț se înfipse în tablă, la două degete deasupra capului său. Altul ricoșă la jumătate de picior de umărul său. Colonelul se culcă pe burtă în praf și se târî, ca să se adăpostească în spatele unui bidon răsucit.

Cu arma sa de mână știa că nu se putea opune eficient grupului de trăgători din ambuscadă. Beneficiind de siguranța oferită de o poziție bine studiată, aceștia se mai bucurau și de o ușoară surplombă și, mai ales, de un soare care le era cu totul favorabil. Singurul lucru de făcut era să recupereze mitraliera Bren, al cărui pat se vedea ieșind de sub ambulanță, la doar zece picioare de Tewp. Azvârlindu-se sub vehicul, întinse mâna pentru a apuca arma grea. Două sau trei cartușe șuierară. Unul sparse un cauciuc al mașinii care se lăsă în jos. Gata să-l prindă pe englez dedesubt. Tensionat, transpirat, dar tot bâjbâind. Tewp simți lemnul armei sub palma sa.

În timp ce se străduia să apropie de el mitraliera, un nou tir în cauciucuri lăsă mașina într-o parte. Ofițerul se strecură înspre cealaltă parte, dar trăgătorii intensificară tirul pentru a nimeri, cât mai repede celelalte două roți. Tewp înțelese intențiile lor chiar înainte ca cel de-al treilea cauciuc să fie atins. Încercă să se degajeze, dar după o nouă răpăială de gloanțe și ultimul cauciuc fu atins. Cu un pârâit sinistru de arcuri rupte, ambulanța se lăsă la pământ și-l bloca pe Tewp dedesubt, rămânându-i doar un pic de spațiu pentru a respira. Se învinovățea și se blestema pentru că făcuse nebunia de a se azvârli în acea capcană, fără judecată; totuși, își îndoi brațul, ca să tragă mitraliera spre el. Turbat de furie, descoperi că țeava mitralierei fusese îndoită în ciocnirea cu ambulanța, făcând arma de nefolosit.

Alte focuri de armă răsunară în corpul mașinii, înainte ca să se răspândească un miros puternic. Combatanții Irgunului atinseră o nouă țintă: rezervorul de benzină! Deja, carburantul șiroia în lungul epavei, gata să ia foc la primul cartuș... Prizonier sub vehicul, Tewp se știa condamnat. Dintr-o secundă în alta, avea să moară în cel mai îngrozitor mod, ars de viu în incendiul care avea să cuprindă camioneta, înainte de a o face praf. Cu toate acestea, în locul focurilor puștilor Enfield, auzi deodată zgomotul unei alte mitraliere, aflată la distanță. O lungă rafală precedă explozia a două obuze de mic calibru. Sub grămada de tablă care îl imobiliza, colonelul nu putea să vadă nimic din ciocnirea ce avea loc, dar, când ecoul împușcăturilor se risipi, el recunoscă, clar, duduitul unui motor de automitralieră Staghound. Vehiculul prieten se apropia încet de centrul intersecției unde staționează, atât cât să facă o rotire completă a turelei. Urmă zgomotul unui tambuchi care se lăsa în jos și Tewp înțelese că cel ce conducea mașina își scotea capul afară. Strigând, el alertă echipajul. După câteva minute de muncă intensă, soldații montară niște cricuri și-l scoaseră de sub carcasă. Zgâriat, tumefiat, cu gura plină de nisip și spatele negru de la unsoarea scursă, Tewp era totuși, nevătămat. Damien Luculus Byngton nu avusese acest noroc. Cu coșul pieptului înfundat, murise înainte de a fi scos din cabină. Colonelul deschise ușile din spate ale ambulanței. Nici O'Reilly nu supraviețuise. Un glonț rătăcit îi despicasă fruntea în două. Nespus de trist, Tewp închise pleoapele căpitanului irlandez, înainte de a cere să folosească transmisia radio de la bordul automitralierei Staghound...

*

Se spune adeseori că șansa constituie o parte esențială a talentului. De-a lungul istoriei, serviciilor de informații

britanice nu le-a lipsit niciuna din aceste două componente, în mod cert. În atentatul care a decapitat Statul Major al armatei engleze din Palestina, niciun agent al Firmei nu a fost dat dispărut. MI 6 a pierdut câțiva informatori, dar toți experții săi, răspândiți în mod miraculos prin cele patru colțuri ale vechiului oraș în momentul dramei, au putut să se consacre, iară amânare, găsirii comanditarilor unui act criminal care provocase moartea a circa o sută de persoane. Deși prezența sa la Ierusalim nu era girată de un ordin de serviciu conform așteptărilor administrației superioare, colonelul Tewp se prezintă, spontan, la forurile superioare. Considerând gravitatea situației, demersul pentru căutarea lui Ruben Hezner trecuse, deodată, în planul secund al preocupărilor sale...

Mirat de prezența în biroul său a unui colonel apărut nu se știe de unde, comandantului Jerome i-a fost greu, la început, să-i acorde încredere acelui bărbat, al cărui veston rupt, bărbia brăzdată de tăieturi și nasul atât de ciudat îi inspirau prea puțină simpatie.

Verificate, validate, confirmate apoi reconfirmate de birourile din Londra, identitatea și gradul lui David Tewp nu au mai fost puse la îndoială. Tratat cum se cuvenea gradului său, colonelul putu să-și depună mărturia despre operația pe care Irgun-ul o desfășurase în Ierusalim.

— La Mea Shearim, teroriștii mă căutau pe mine și doar pe mine. Și-au pus în mișcare vreo cincisprezece oameni și chiar un Crusader vechi pentru a face o impresie mai mare!

— Ați distrus acel blindat și ați trecut prin acea armată fără niciun ajutor, domnule colonel? se miră Jerome.

— Când este nevoie ies la iveală posibilități nebănuite, răspunse Tewp, care intuia prea bine că puținele dăți în

care comandantul Jerome apăsase pe trăgaci au fost pe la bâlciuri când spărga baloane.

— De acord! Dar cărei activități atât de secrete vă consacrați timpul, încât biroul nostru nu a fost informat de prezența dumneavoastră?

— Natura exactă a misiunii mele nu vă privește cu nimic. S-a dovedit doar că ea m-a tăcut să mă întâlnesc cu un tâlhar în strânsă legătură cu Irgun-ul. Prin acest bărbat tranzitează, în parte, fondurile și armele teroriștilor.

— Interesant, admise Jerome. Aveți dovezi?

Tewp oftă. Cum să-l facă să înțeleagă pe acel tip mărginit că informațiile pe care se baza erau mărturisiri le obținute de un rabin cabalist de la un ucigaș plătit, aflat sub hipnoză? Înainte de a încerca să povestească scena, renunță.

— Nicio probă tangibilă. Doar declarații...

— Fără îndoială că aceasta constituie un început remarcabil, domnule colonel, spuse Jerome fără ironie, dar este necesar să știm mai mult pentru a considera cum trebuie spusele dumneavoastră. Cred că înțelegeți bine situația: facem față unei organizații armate îndeajuns de puternice pentru a plănuși și a realiza distrugerea statului nostru major, dar și îndeajuns de viclene pentru a bloca timp de câteva ore toate drumurile ce duceau la hotelul King David... Pe oamenii aceștia care trag în ambulanțe, asasinează civili nevinovați și execută militari după o parodie de proces, nu-i putem combate cu simple zvonuri! Ne trebuie dovezi colonele!

Tewp înțelese că nu putea aștepta ajutor imediat din partea oficialilor. Știa că implicarea lui Saporta avea să fie stabilită. Dar în cât timp? În șase luni? Într-un an? Mai mult, poate... Prea mult pentru ca mafiotul să poată fi capturat într-o bună zi de britanici, aflați pe punctul de a fi

dați afară din Palestina, așa cum se întâmplase și în India... Tewp și-a stăpânit dorința de a-l înfrunța pe Jerome, n-ar fi fost de niciun folos. Bietul comandant era blocat atât de regulamente, cât și de situația politică actuală care părea să pecetluiască acea regiune, ca un blestem. Colonelul se retrase, cerând doar ca o mașină să-l ducă până la intrarea în cartierul celor O Sută de Porți.

Din mașina pe care i-o pusese la dispoziție Jerome, fără prea mare tragere de inimă. Tewp constată că orașul se alia din nou în stare de asediu. Cu prețul unei lupte crâncene, toate punctele de ambuscadă ale Irgun-ului fuseseră lichidate treptat, dar rămăsese teama, mai ales, de noi atentate, de noi bombe... O mulțime de *tommies*²⁴ neliniștiți, nervoși, patrulau cu degetul pe trăgaci. La fiecare intersecție, pe fiecare stradă, pretutindeni, nu se vedeau decât uniforme britanicilor. Tewp pătrunse pe jos în Mea Shearim. Era încă îngrijorat pentru Isaac Chaddai și pentru familia lui Zimeon Sternberg. Nădăjduia din toată inima că ultimii indivizi din comandoul trimis să-l suprima nu se răzbunaseră pe aceștia pentru moartea camarazilor lor. Intrând în casa rabinului, Tewp îl găsi așezat liniștit, în camera tapetată de cărți, care îi slujea drept birou. Cu pălăria lui neagră pe cap, Isaac făcu ochii mari, încântat, când silueta englezului se profilă în cadrul ușii.

— Dumnezeu cel veșnic fie lăudat! Ești în viață! Am fost îngrijorat pentru dumneata, să știi!

Impresionat de sollicitudinea rabinului, Tewp zâmbi. Cu toată oboseala, cu toate rănilile, cu toată supărarea de a fi văzut murind atâția compatrioți și obida de a fi trecut prin atâta înfruntări înverșunate, el se simți reconfortat de atenția și prietenia sinceră pe care i le arăta bătrânul.

---

²⁴ *Tommies* – soldați de rând, englezi (n. Trad.).

— Și familia Sternberg? întrebă el.

— Sunt bine. Cu toții. Copiii, mama, tatăl, până și pisica! Tewp se lipi cu spatele de perete și se lăsă să alunece ca să se așeze pe călcâie.

— Ce vei face acum? îl întrebă Chaddai.

Ce să fac? Da, era întrebarea cea bună, singura ce i se putea pune. Era evident că regăsirea lui Hezner nu mai era de conceput. Cu toate eforturile sale, Tewp eșuase în acea misiune. După atentatul de la hotelul King David și înfruntările de anvergură cu ucigașii plătiți, războiul civil era declarat și cine putea ști la ce paroxism avea să ajungă acel conflict? Să cauți un om în aceste condiții era de-a dreptul imposibil. Rămânea Saporta, pe care colonelul avea intenția să-l facă să plătească pentru moartea lui O'Reilly. Dar și pentru aceasta, pe ce drum s-o apuce pentru a-l scoate pe tâlhar din vizuina sa? Fără Nathan Katz și, mai mult încă, fără căpitanul pușcașilor irlandezi, aceasta părea de nerealizat.

— Ce facem cu Samuel, fiul lui Schlomo și Hannah? se interesă atunci rabinul.

Tewp se încruntă, în semn că nu înțelegea.

— Puștiul Irgun-ului pe care l-am legat fedeleș, în camera mea de rugăciune! închipuie-ți că mai e tot acolo!

Amintindu-și de acest tip, speranța îi reveni colonelului. Sărind în picioare, intră în camera de rugăciune și îl găsi pe Samuel, cu căluș și legat fedeleș.

— Am pus să fie luat corpul celui pe care l-ai ucis în bibliotecă, dar am considerat mai prudent să-l ținem pe acesta la răcoare... Poate să ne fie încă de ajutor! Chicoti malițios Chaddai în spatele ofițerului. Eu m-aș simți în formă pentru a-i prescrie o ședință de interogatoriu cabalistic! Ce zici, Tewp?

Pentru rege! Și pentru noi!

Hampton acceptă. Warwick de asemenea. Callaghan ezită, apoi sfârși prin a ceda. Marty bombăni puțin dar totuși aprobă, dacă era vorba și de Bamey. Rudge refuză categoric. N-avea mare importanță: era din Manchester și părerea sa nu conta. Travis, Colington, Brewers și Bonnie găsiră ideea cu adevărat nemaipomenită. Tewp își frecă mâinile. Constituise, în câteva minute, un grup de luptă din zece oameni incluzându-l și pe el, hotărâți să-și facă, cu orice preț, drum până la Zino Saporta!

Tipii pe care îi descoperise colonelul nu erau oarecare. Toți proveneau din compania lui O'Reilly, a batalionului regal nr. 1 al pușcașilor irlandezi; înainte de toate erau niște firi aventuroase, luptători care nu șovăiau să se îndepărteze de regulamentul militar de îndată ce aveau vreun interes. Tewp înțelesese aceasta de multă vreme, după frecventele aluzii ale defunctului căpitan și tocmai de aceea era încredințat că în acești foști docheri din portul Dublin, în acei pungași din Belfast intrați în armată, în acei militari de pe malurile Shannon-ului pe care uniformă îi pune la adăpost avea să găsească toată competența și entuziasmul cerute de acțiunea pe care o pregătea. Prin venele acelor oameni nu curgea decât sânge de războinici. Regi celți, cuceritori saxoni, pirați danezi, toți acești barbari se alăturaseră și se amestecaseră timp de secole, pentru a da această rasă improbabilă, sălbatică și săracă, minunată și sordidă, neînchipuit de inadaptată vremii; pleava Irlandei, a lui *Erin*²⁵ cea verde... Ei, cel puțin, căutau riscul și răzbunarea – sentimente simple, eterne, ușor de stârnit... Dovezile nu-i interesau. Dacă un colonel – fie el și englez sau chiar protestant – se prezenta în fața lor,

---

²⁵ *Erin* – nume poetic al Irlandei (n. Trad.).

le vorbea și le cerea să facă dreptate pentru unul dintre ai lor, atunci, fără discuție, se duceau cu toții! Și cu atât mai bine dacă puteau să adune, în plus și niște tablouri de maestru, sculpturi de preț și bijuterii prețioase...

— Atenție, nu va fi simplu, îi preveni Tewp, asigurându-se că ușa încăperii în care îi adunase era bine închisă. Bârlogul tipului în chestiune este construit pe o înălțime, la malul Mării Moarte. Este o fostă infrastructură a unei mine de cupru părăsită. Se află pe vârful unei faleze aride, cu o singură cale de acces, foarte ușor de controlat. Piscul domină cu totul împrejurimile, care sunt netede și dezgolite. Va trebui să urcăm, descoperiți, două sute până la trei sute de yarzi. Chiar și noaptea, riscul este enorm. Apoi, vom avea nevoie de arme grele. Am putea să ne trezim față în față cu vreo zece indivizi bine înarmați, bine antrenați și, mai ales, foarte bănuitori.

— Fără să vrem să vă jignim, domnule colonel, aveți informații sigure? întrebă numitul Bonnie, un băiat scund și robust, cu antebrațele acoperite de tatuaje.

Nu, Tewp nu era sigur că informațiile sunt precise. Desigur că mesmensmul practicat de Isaac asupra prizonierului Samuel se dovedise demn de crezare.

Nu era mai puțin adevărat că, în afară de localizarea bârlogului lui Saporta, englezul nu reușise să scoată de la ucigașul plătit altceva decât o descriere vagă a locurilor și a forțelor aflate acolo. Toate acestea nu puteau fi calificate drept informații de încredere și puteau fi contestate.

— Sunt sigur de ceea ce afirm, caporale, să nu te îndoiești, minți Tewp cu o voce deosebit de convingătoare.

— În acest caz, ne vom ocupa de toată logistica! spuse Warwick cel înalt.

Degeaba era el doar un *private*, era fără îndoială cel care avea cel mai mare ascendent asupra celorlalți. În acea

misiune de mercenari, ierarhia gradelor oficiale era azvârlită la gunoi. Valoare avea doar forța caracterului și capacitatea de a-i mobiliza și pe ceilalți.

— Întoarceți-vă aici la orele douăzeci și două, domnule colonel, continuă Warwick. Sosirea la locul respectiv la douăsprezece și jumătate. Începutul operației la ora unu. Sfârșitul luptelor cu cel mult treizeci de minute mai târziu. În zori, toată lumea va fi întoarsă la cazarmă în pat pentru a auzi goarna de deșteptare și pentru a se prezenta la apel, cu capul sus.

*

În acea noapte Tewp se zvârcoli multă vreme în patul său de la hotelul King David. Sparte de explozie, geamurile de la ferestrele sale nu fuseseră încă înlocuite și căldura infernală care domnea în oraș pătrunsese în cameră. Hotărât lucru, nopțile palestiniene semănau cu cele din Calcutta, se gândi Tewp. Pentru el, un om din Nord care își petrecuse toată tinerețea în cețurile țărmului apoi în ploile londoneze, a trebuit să treacă un timp până ce s-a adaptat la o astfel de schimbare. Devenise, acum, un adevărat om al coloniilor: pielea sa bronzată nu se decolorase aproape deloc în timpul lunilor petrecute ca să-l urmărească pe Chandra Bose și armata sa de Tigri prin zăpezile din Europa de Est. Putea să umble ore în șir sau să lupte în orele cele mai fierbinți ale zilei. Când nu apărea, soarele îi lipsea. Pentru Tewp nu exista mireasmă comparabilă cu parfumul hibiscușilor și migdalilor înfloriți, pe care-l sorbea cu nesaț în țările calde.

Cu ventilatorul funcționând la o turație maximă, nu dogoarea era cea care-l împiedica să doarmă. Englezul nu putea adormi din simplul motiv că era stăpânit de un sentiment pe care nu-l încercase de săptămâni, de luni, poate chiar de ani... Tewp era bucuros! Oh! Desigur,

fantome încercau să-i tulbure această bucurie intimă, această fericire secretă. Dar oricât de puternice ar fi fost, niciuna din aceste năluci nu avea în acea seară destulă forță pentru a șterge zâmbetul de pe buzele englezului, în acea seară, Tewp nu acoperise cu un cearceaf oglinda din baie. Nu scosese din cutia de fildeș acul pe care îl folosea pentru a-și injecta opiu. Își putuse privi fața fără a clipi, fără a se simți rușinat, fără a fi năpădit de durere... Sculptată de artizanul Zimeon Sternberg, proteza care ascundea gaura nasului său retezat, era atât de delicată, atât de minunat lucrată, încât era aproape cu neputință de a o deosebi de carnea sa. Oricât de necruțătoare ar fi fost, lumina electrică aluneca pe subtila contopire de coral și de sidef, redând toate nuanțele carnației, cele mai mici variații ale pigmentării ei... La ce distanță trebuia să te apropii de el pentru a observa subterfugiul? La câțiva centimetri doar. Trebuia să-l atingi pe Tewp pentru a-ți da seama că o treime sau aproape o treime din fața sa nu era din țesut viu. Arta lui Zimeon nu era singura la originea acestui miracol. Cunoștințele mistice ale lui Chaddai însuflețiseră, întrucâtva, materia inertă a protezei, semnele cabalistice pe care le gravase, rugăciunile pe care le murmurase, unguentele sfinte pe care le aplicase... Da, toate acestea îi redaseră un chip lui Tewp. Și acei chip era, de asemenea, semnul unui nou destin, lată pentru ce, sigur dar fericit, englezul râdea în noapte...

*

— Avem două puști Piat anti-tanc, cu zece încărcături fiecare pentru echipa de șoc, anunță cu mândrie Warwick. Din păcate, o singură Bren și opt încărcătoare pentru echipa de foc. Și toți ceilalți cu arme Sten și grenade... Sunt și pentru dumneavoastră, desigur... Noi avem patru suluri de frânghie cu grapine și trei binocluri!

Tewp trecu în revistă armele impecabil prezentate pe niște capre. Din fericire, armurierul șef al batalionului era unchiul prin alianță al debitorului unuia dintre membrii clanului lui Warwick. Un apel cu taxă inversă la un post telefonic dintr-o cafenea din Londonderry fusese de ajuns pentru ca numitul unchi să fie rugat pe loc să pună la dispoziția compatrioților săi, camarazi și coreligionari, cât mai multe dispozitive ucigătoare.

— Și vehiculele? întrebă Tewp, luând în mâini unul din pistoale și strecurându-și trei grenade la centură.

— Un Bedford și o mașină civilă. Amândouă sunt controlate și au plinul făcut.

Colonelul se arată satisfăcut.

— Domnilor! Pentru morții noștri! Pentru rege! Declamă el destul de pompos. În loc de toast, ridicând sticla de whisky Jameson care i se întinsese, fără a gusta din ea.

— Și pentru noi! adăugă Warwick după ce trase un gât mai zdravăn decât porția sa obișnuită.

Sticla trecu din mână în mână, apoi, odată înghițitura rituală sorbită, toată lumea se imbarcă în tăcere. Pentru a înșela controalele, colonelul urcă în mașină și-l alege pe Callaghan ca șofer. Deși nu lăsa să se vadă, Tewp era conștient că panoplia de care dispunea grupul său era sumară. Chiar prea sumară, pentru a se aventura pe un teren necunoscut. Poate că erau mine care apăreau în vecinătatea casei lui Saporta – de unde să știe, fiind vorba de un om atât de viclean?

Cu siguranță că vor fi câini dresați care să dea de știre la cel mai mic miros suspect. Ar fi avut nevoie de o pușcă cu bătaie lungă pentru a scăpa de santinele. Apoi, mai presus de orice, pe colonel îl neliniștea topografia. Petrecuse toată după amiaza studiind pe o hartă de Stat Major, obținută datorită unui bacșiș substanțial, până și cea mai

neînsemnată curbă de nivel, cea mai mică indicație de relief. Constatarea era dureroasă: promontoriul ce trebuia atacat era o nouă Mossada, o fortăreață izolată într-un peisaj lunar în care nu se vedea niciun copac, niciun arbust care să ofere oamenilor un ascunziș. Nu, hotărât lucru, acea aventură nu era rezonabilă. Dar oare ce legătură are rațiunea cu instinctul de luptă care le este dat unor oameni? Niciuna! Minele? Le vor ocoli. Câinii? Îi vor păcăli. Santinelele? Se vor apropia fără zgomot pentru a le sugruma... Urcat în mașină, alături de Callaghan, cu toată lipsa de pregătire prealabilă a acțiunii, Tewp era hotărât să meargă până la capăt. Amărăciunea de a fi eșuat în găsirea lui Ruben Hezner o cerea, ca o compensație.

Trecând fără dificultate de toate barajele pe care armata britanică le instalase în jurul Ierusalimului, cele două vehicule o luară drept spre Est, drept spre Marea Moartă. Peste câteva mile doar, peisajul se schimbă cu totul. De la colinele blânde și împădurite ale văii, trecu la un podiș arid, cu solul crăpat și cu sate tot mai rare... Apoi a urmat străbaterea unei lande albe, prăfuite, de o frumusețe ireală și copleșitoare. În fine, peisajul se înclina în mod brutal, anunțând marea coborâre spre fundul riftului, unde Marea Moartă strălucea în milioanele ei de tone de cristale de sare în suspensie... Cu farurile stinse, automobilul și Bedford-ul o luară pe o cornișă, de-a lungul țărmului. După încă o milă în afara oricărui drum bătătorit, colonelul dădu semnalul de oprire. În timpul drumului, Tewp și irlandezii se mânjiseră pe față și pe mâini cu dop ars, pentru a le face de nerecunoscut.

— Mai trebuie să vă puneți încă niște negru pe nas, domnule colonel, sugeră roșcatul Callaghan, văzând că englezul nu-și înnegrise acea parte a feței sale.

Dintr-o cochetărie de care era conștient dar pe care avea slăbiciunea să și-o ierte, lui Tewp nu-i venea să mângălească proteza sculptată de Zimeon. Preferă să-și lege în jurul capului o bucată de pânză neagră. Aceasta îi dădea aerul de bătauș dintr-un western, ceea ce îl amuză o secundă, când își surprinse imaginea în oglinda retrovizoare.

Cerul, prea luminos, nu le era favorabil britanicilor, în acea noapte. Deși norii erau numeroși ei se destrămau adesea, lăsând să treacă lumina unei luni în creștere, aproape plină. Pe o noapte neagră, a te apropia discret de dâmbul pe care se degrada vechiul complex minier însemna o vitejie, dar cu acele pete luminoase care sondau peisajul ca niște proiectoare de music-hall. Acțiunea părea de-a dreptul imposibilă! Tewp își potrivi binoclul și încercă să localizeze amplasamentul minei dezafectate. La vreo două mile, la stânga sa găsi ceea ce căuta: acolo, pe ultimii treizeci sau patruzeci de yarzi ai unui pisc cu pante abrupte, erau etajate câteva clădiri de importanță diversă. Nu se vedea nicio lumină, nicio prezență omenească. Tewp începu să transpire mult gândindu-se că, poate, informația dată de Samuel nu era decât o amăgire.

— Imposibil să ne cățărăm prin partea laterală sau prin spate, socoti Warwick care privea și el cu binoclul topografia locului. Trebuie încercat prin față...

— Nu înainte de a vedea mai de aproape. Trimitem întâi un cercetaș. Callaghan, tu ești voluntar! Ordonă colonelul.

Păstrându-și doar pumnalul, roșcovanul lăasă Sten-ul și grenadele, apoi porni în fugă să exploreze împrejurimile complexului. Avea să se apropie, pe cât îi va fi cu putință, de drumul vechi, pe jumătate șters și care ducea odinioară spre mine, și avea să urce pe acolo pentru a se strecura până în apropierea clădirilor.

Callaghan lipsi mult. În aşteptarea sa, colonelul îi adună pe ceilalţi oameni şi îi năuci cu o mică piedică destul de caraghioasă de care nici el nu fu prea mândru. Neîndemânarea sa îi aminti, totuşi, cu un anume amuzament, de balivernele sale de debutant pe când. În felul cei mai sincer din lume, încerca să treacă drept un tânăr plin de aplomb în ochii căpitanului Gillespie şi ai aghiotanţilor Mog şi Edmonds. Momentul acesta de nostalgie bengaleză se ivi asemenea unui balon de săpun care se dilată şi apoi dispare. Se întoarse Callaghan; gâfâind acesta trasă cu degetul în praf o schemă rudimentară, ca să explice cele văzute.

— Nu pot fi reperaţi de aici cu binoclul, dar trebuie să fie vreo zece sau doisprezece jidovi care patrulează în jurul intrării în mină, ca nişte paznici. E foarte posibil să fie apărătorii unui mare mahăr!

— Sau ai unei mari sume de bani, adăugă Bamey.

— Aceste două elemente se îmbină de cele mai multe ori, fu de acord Tewp, înainte de a cere precizări asupra topografiei.

— Sunt trei barăci destul de suspecte. Cred că sunt un fel de cantonament. De fapt, tot locul pare mai degrabă un câmp de antrenament al Irgun-ului decât proprietatea gangsterului pe care ne-aţi descris-o, domnule colonel! Cu tot respectul.

— Câini? întrebă Tewp, fără a lua în seamă reproşul.

— N-am văzut! N-am auzit! Răspunse Callaghan.

— Aproximativ, cam câţi oameni ar fi în complex? întrebă Warwick.

— Judecând după instalaţii, vreo patruzeci. Poate cincizeci. Cu siguranţă foarte bine înarmaţi.

Warwick îşi dresе glasul şi sugeră o străpungere directă şi masivă a frontului inamic, pe drumul principal. Dacă era

destul de priceput ca să grupeze în jurul lui oameni naivi, acest *private* nu-și calculase însă prea mult strategia. Warwick, simplu caporal, fusese deodată promovat sergent-șef, după ce capturase un general italian în Libia, cu cinci ani în urmă. Restul războiului și-l petrecuse pierzând galoanele unul câte unul, pentru indisciplină, incompetență, insubordonare și alte fleacuri asemănătoare. Înclinat, parcă, mai curând spre coborârea unei trepte a ierarhiei decât spre urcarea ei, recăzuse la gradul zero al carierei militare, fapt de care se mândrea.

Tewp oftă. Atacul frontal nu i se părea o tactică potrivită dar nici el nu putea preconiza altă operație militară. După ce și-a dat acordul de principiu din vârful buzelor, Brewers a declarat imediat forfait.

— Dacă așa se va desfășura operațiunea, va fi fără mine! afirmă el, dând drumul armei sale în praf. Am crezut că în cel mai rău caz sunt vreo cincisprezece. Dar sunt deja vreo zece pe afară, plus nu știu câți înăuntru. Fără a-i mai socoti pe cei pe care Callaghan nu i-a reperat. Nici vorbă să pornim doar zece împotriva a treizeci sau cincizeci de oameni bine ascunși!

Warwick s-a prefăcut că e înfuriat pe cel care capi tuia, dar mânia sa, destul de moderată, nu a înșelat pe nimeni. Nici el nu era atât de exaltat încât să pornească la asaltul unei garnizoane întregi, cu o echipă atât de redusă.

— Și eu zic la fel, declară Bamey. Renunț. E prea mult pentru noi! Ne întoarcem altădată. Nu-i așa, băieți?

Unul câte unul, irlandezii mormăiră câteva fraze cu stângăcie ca să-și justifice renunțarea. Tewp, furios, își smulse cârpa de pe față și-i fulgeră cu privirea. Ar fi vrut să urle, să-i palmuiască și să-i amenințe cu curtea marțială! Dar de fapt, ce putea face? Nimic! Într-un fel dureros, în cel mai greu moment se lovea de limitele fiabilității trupelor de

mercenari... O clipă, se gândi să le promită bani. Dar singurul cont bancar, destul de consistent, din care ar fi putut lua era cel al lordului și lady-ei Bentham. Respectul pe care îl avea pentru acest cuplu îi interzicea să-l greveze de o sumă rotunjoară, pentru a pune la punct o afacere legată acum mai mult de un război personal cu Saporta, decât de un episod crucial al urmăririi soților Galjero.

— Veniți, domnule colonel? întrebă Warwick. În timp ce mercenarii irlandezi, posomorâți se urcau în mașina Bedford.

— Nu, Warwick! Nici vorbă! Lăsați-mi cealaltă mașină. Eu rămân.

Cu brațele încrucișate pe piept, David Tewp lăsă camionul să plece pe drumul bolovănos în sinea sa, spera ca irlandezii, roșii de remușcare, aveau să facă stânga împrejur și să i se alăture, încercând să răscumpere printr-o luptă crâncenă slăbiciunea căreia i se lăsaseră pradă. Colonelul așteptă zece, douăzeci de minute. În zadar. În jurul lui nu era decât tăcerea nopții, cea mai desăvârșită singurătate și, în spatele său, jos, Marea Moartă, tot atât de strălucitoare ca o imensă și descurajantă baltă de plumb...

În portbagajul mașinii, Tewp găsisse sticla de whisky care servise libațiilor de la începutul serii. Cu lichidul care mai rămăsese, curăți funinginea care îi murdărea fața și bău direct din sticlă ultimele picături de alcool, înainte de a se instala la volan. Cu farurile aprinse și fredonând o melodie indiană antrenantă pe care o învățase de la caporalul Havid Swamy, pomi în viteză pe drumul cu gropi care ducea drept la mina dezafectată...

CEA DE A TREIA CARTE A LUI THORUN GĂRENSEN

Căsătoria secretă

Era o simplă foiță de aur, o medalie viking având pe o singură fală un vechi simbol, câteva grame de metal galben care străluceau în soare, pe iarba câmpiei. Am ridicat-o și am recunoscut, gravat într-un relief ușor, desenul lui Miolnir, ciocanul fermecat pe care îl mânuiește zeul Thor, divinitatea mea tutelară. Bucuros de a fi găsit acest semn norocos, am strecurat rondellele sub centură și am început ascensiunea unei movile acoperite cu flori violele care se unduiau sub briză. Nu-mi era nici foame, nici sete. Tot ce mă interesa erau de unde veneau vaietele înăbușite, jalnice, pe care nu încetasem să le aud încă din zorii zilei și care păreau să se îndepărteze de mine, pe măsură ce doream să ajung la ele.

Pe vârful tumulusului am văzut o pădure întunecată care începea chiar dincolo de malul argilos al unui torent. Țipetele se pierdeau în mulțimea copacilor. O libelulă roșie se așeză o clipă pe mâna mea. Apoi se duse să zboare deasupra apelor zbuciumate. Intrând în apă până la brâu, am trecut de această frontieră... Apa era atât de rece încât măruntaiele mi-au fost răscolite și sexul mi s-a contractat în pantalonii mei foarte largi. Strecurându-mă prin nămol, am ieșit din apa involburată apucând un smoc mare de iarbă, care mi-a slujit drept punct de sprijin. Cu apa șiroind, tremurând, m-am dus până la marginea pădurii celei mari... Acolo se afla o femeie, așezată sub stejari, o bătrână cu trupul subțire, învelită într-o manta îmblănită de culoare închisă.

— Sunt Kloge, îmi zise ea cu o voce tremurândă. Mă cunoști, dar nu ți-am spus numele meu atunci când ne-am văzut prima dată!

Kloge! Da, îmi amintesc de ea! Într-o zi – dar când a fost? Ea adunase măruntaiele mele răsfirate, apoi vreme de o lună, un an, un veac întreg poate, cususe bucățile... Dar lucrarea ei a fost aceea a unei nebune. Cu o cusătură largă, îmi prinsese capul la burtă și de cioturile picioarelor.

— Neghiobule! Cap sec, bun de luat la palme! Aceasta-i calea pentru a deveni un *trollaukin*. Nu există potecă în pădure. Trebuie să rătăcești, ca să găsești drumul spre tine însuși!

Ce pălăvrăgeală prostească! Am vrut s-o bat. Ca s-o fac să tacă, ca s-o pedepsesc că îmi cârpise atât de prost trupul, odinioară, dar Kloge, cu iuțeala unei zburătoare, înzestrată cu forța a zece războinici, mă trânti pe frunzele uscate. Aplecată deasupra mea, îmi deschise cămașa și, cu un cioc de corb scos din mânecă, trasă pe pieptul meu rune însângerate.

— Protecție, băiețuș! Protecție! Croncăni ea, în timp ce simțeam relicva hidoasă sfâșindu-mi carnea, ca vârful unei spade.

— Pielea ta este un pergament drăguț! Înainte de a dispărea, Kloge îți dăruiește o sărutare!

Mai zbârcită decât un măr de douăzeci de anotimpuri, bătrâna își lipi fața de a mea, trecând cu limba ei rece stavila buzelor mele. Contactul gurii sale pe gura mea a fost îngrozitor. Am avut impresia că sărutam un bulgăre de grăsime pe care mișunau larve. Când s-a terminat, Kloge dispăruse dar cerul se întunecase...

Ridicându-mă am văzut că intrasem în partea cea mai întunecată a pădurii. Țipetele, vaietele, suspinele pe care le urmărisem din câmpie erau tot mai apropiate. Șovăind m-am strecurat printr-un desiș, am trecut de un măraciniș și am pătruns într-un luminiș minuscule, circular, în mijlocul căruia se afla un buștean bătrân, răsucit, negru și găurit,

de unde ieșeau chemările... Cu inima bătând, m-am apropiat dar, deodată, pământul se deschise ca un chepeng, pentru a mă înghiți. Țipând, alunecai sub pământ într-un puț negru cu miros îngrozitor de măcelărie și căzui într-o baltă de noroi, un bazin cu apă infectată de pe fundul unei minuscule peșteri fără lumină și fără ieșire. Cum de vedeam în acea obscuritate totală? Habar n-am. Să fi fost din cauza runelor pe care Kloge le scrijelise pe pieptul meu? Sau fiindcă devenisem, brusc, un *trollaukin* – după cum prezise ea –, un om ale cărui capacități naturale sunt înzecite de încercările vieții. Poate. Aceasta mă va ajuta să ies din acea fundătură sau era un ultim rafinament al monstruoșității la care eram supus? O ultimă favoare ce mi se făcea, ca să văd cu ochii mei că închisoarea era ermetică, că nu aveam nicio posibilitate de a mai ieși la suprafață? Țipetele care mă atrăseseră până acolo – acelea ale misterioaselor sirene cu cântece nu de voluptate, ci de neliniște – se stinseră, în acea văgăună dezgustătoare eram singur, părăsit de toți, sigur că aveam să fiu șters pentru totdeauna din cartea celor vii...

Zdrobit, m-am prăbușit lângă peretele umed. Frânt de oboseală, cu trupul chinuit și înghețat de frig, m-am prăbușit într-un vis înfricoșător. Se făcea că eram un bărbat care urma să fie sacrificat pe o piatră neagră! Un bărbat al cărui sânge urma să fie vărsat peste niște rune gravate... Dar cuțitul nu pătrundea în inima mea. Atunci am fost aruncat într-o prăpastie cu pereții plini de rămășițe de copii... Am rămas prizonier ore îndelungate, zile poate, în leșinuri alternând cu tentative frenetice de a ajunge la lumină. Mi-am rupt unghiile zgâriind pereții de piatră. Mi-am ciobit dinții, rămând ca un porc mistreț. Mi-am zdrelit până la os pumnii de atâta bătut în ziduri... Apoi, când nu

mai speram nimic, o rază de lumină străpunse deodată tenebrele.

*

Poate că, preț de o oră, ochii mei cufundați prea multă vreme în întuneric, nu au suportat nici cea mai slabă lumină. Slăbit de nemâncare și de neliniștea nebună ce mă stăpânea în adâncurile fortăreței de la Paderborn, n-am putut distinge imediat trăsăturile celui care mă salvase.

Acolo jos, înghețat, împotmolit într-o mocirlă întinată de resturi de cadavre, nu puteam rupe nodurile complicate ce-mi legau încă încheieturile mâinilor. Nefiind în stare să ajung la Luger-ul care îmi atârna la șold, nu-l putusem folosi nici măcar pentru a pune capăt suferințelor mele. Condamnat să mor de frig și de foame, mă prăbușisem într-un delir îngrozitor și tot atât de absurd...

Apoi, viața și visul toate se amestecau! Și cum visam că o rază de lumină cobora spre mine, ochii mi-au fost orbiți de o torță electrică de mare putere. Arzându-mi pupilele, ca un soare, acel val de lumină m-a orbit și am perceput doar sunetele ca să pricep ce se petrecea... Am auzit că mi se venea în ajutor. Am încercat să vorbesc dar gâtul îmi era atât de uscat încât niciun murmur nu ieșise dincolo de buzele mele. Mi se trecu o frânghie în jurul mijlocului și, cu ajutorul unui palan, un fel de scripete, cred, am fost ridicat în sala în care era *palladium-ul* soților Galjero... Mi-a fost umezită gura și mi s-a strecurat puțin zahăr pe limbă. Mi s-a trecut pe sub nări un flacon de amoniac, ceea ce m-a trezit cu totul. Încet, ochii tolerau din nou lumina și văzui, în razele unui enorm proiector cu gaz care lumina întreaga încăpere, chipul dur și frumos al Ostarei Keller aplecat deasupra mea! Am vrut să vorbesc, dar eram încă prea slăbit pentru a articula un cuvânt. Pipăindu-mi corpul pentru un control rapid, Keller descoperi că umărul meu

mi-era dislocat. Cu gesturi sigure ca ale unui doctor, ea repuse dintr-o mișcare osul în articulația sa. Durerea m-a făcut să lăcrimez dar, în câteva minute, durerea cu junghiuri care nu mă mai părăsise de la lupta cu Galjero dispăru și am fost în stare să mă reazem de Keller pentru a mă târî în afara criptei, în afara castelului.

Afară era noapte. Aerul era rece dar mi se părea atât de curat după tot timpul petrecut în puț, încât mă cuprinsese o amețală. M-am clătinat. O clipă a trebuit să mă sprijin de un zid... Din coburii motocicletei ei, Keller scoase un halat mare, căptușit, pe care l-am îmbrăcat cu greu, înainte de a lua loc în spatele ei pe vehicul. Potrivindu-și salopeta din piele și punându-și ochelarii mari pe ochii ei de culoare deschisă, pomi motorul și demară. Străbăturăm pădurile tenebroase cu mare viteză. Și, în timp ce căldura motocicletei trecea încetișor în corpul meu, asemenea celei a unui animal viu strunit în galop, mă gândeam la cavalcadele nebunești ale lui Metzengerstein, din povestea lui Poc...

Strângând talia tinerei fete, eram prea epuizat pentru a încerca să înțeleg motivele care o împinseseră să-mi vină în ajutor. Străpungând ca o lamă perdelele de ceață care ascundeau câmpia, am mers până la Berlin, străbătând sate adormite, lande tăcute și vâlcele sălbatice, fără a ne opri vreodată. În zori, când un soare roșiatic se ridica la orizont, am ajuns la marea *Autobahn* care ducea spre oraș. Mișcându-și încheietura mâinii înmănușate pe manetă, Ostara Keller spori viteza pentru a profita de fâșia cenușie, atât de dreaptă și de lungă, încât ar fi putut servi drept pistă de aterizare forțată pentru avioanele de vânătoare ale lui Göring... În cartierele marginase, ne-am întâlnit cu muncitorii care plecau la lucru, cu rucsacul în spinare și gamelele în mână. Autobuzele mari, verzi, cu imperială,

copiate după model englez, duceau salariații și secretarele până la turnurile severe ale atotputernicei societăți Borsig sau la birourile băncilor și societăților de asigurare din centrul capitalei... Keller o apucă pe străzile înguste și rău pavate ale unui cartier muncitoresc care mi se păru destul de sărăcăcios, aproape insalubru. Într-o piațetă pătrată, înconjurată de case din cărămidă, ea încetini în fața unei porți de lemn, pe care o împinse cu roata, cu mare grijă. Am pătruns într-o curte liniștită, cu pavaj vechi, crăpat, și tufe enorme de bălării crescând prin crăpături. Acolo, în sfârșit, ea scoase cheia din contactul frumoasei ei motocicletă, din oțel la fel de negru ca uniforma celor de la *Schutzstaffel*...

— Urcăm la primul etaj, îmi zise ea, arătând cu degetul spre o nișă mare, cu geamuri murdare, deasupra unui vechi depozit dezafectat.

Am ajuns pe palier, pe o scară cu trepte neregulate și Keller, scoțând un mănunchi de chei din buzunar, deschise ușa locuinței ei. Locul era destul de luminos cu toată murdăria care acoperea geamurile. Era un fel de atelier de artist, câtuși de puțin un apartament burghez. Înălțimea plafonului era impresionantă și se vedea suprastructura de metal a acoperișului deasupra capetelor noastre. Deasupra unei canapele roșii, prinse la întâmplare pe peretele scorjit, erau clișee în format mare ale fotografiei de la *Der Angriff*. De la prima privire, am recunoscut portretele lui Hitler, Goebbels, Hess, chiar și al lui Heydrich... De asemenea, portrete foarte frumoase de sportivi, făcute la recente jocuri olimpice... Dar acestea nu mă interesau. Epuizat, m-am prăbușit în primul fotoliu mai apropiat, fără chiar a cere voie. Keller a tăcut cafea și mi-a arătat camera de baie unde m-a poftit să fac un duș. Spălat, puțin încălzit de apa fierbinte pe care o lăsasem să curgă îndelung pe

corpul meu zdrelit, m-am înfășurat într-un prosop mare, înainte de a mă întoarce. Pe masă, am găsit haine bărbătești curate și călcate...

— Îmbracă-te, îmi spuse ea, cu acel unic accent yankeu ce-i caracteriza germana. Cred că sunt pe măsura dumitale...

Nu, costumul civil nu era chiar pe măsura mea, dar cel puțin era uscat și nu mânjit de sânge, ca uniforma mea. Am golit cu aviditate farfuria și am băut vinul pe care fata mi le pregătise.

— Peste două ore, plec din Germania în India, îmi spuse ea, în sfârșit. Dumitale îți datorez această călătorie.

— De ce m-ai scos din temnițele pentru condamnați la moarte de la Wewelsberg, Keller? Nu ne-am simpatizat prea mult niciodată, noi doi...

Ea zâmbi încetișor, jucându-se cu o buclă din părul ei blond.

— Este adevărat, nu te plac. Dar recunosc că ai calități de excepție. De exemplu, la fel ca și mine, ai supraviețuit la ceea ce ne-au făcut să îndurăm soții Galjero...

— Acesta este singurul motiv pentru care m-ai scos din puț?

Keller se strâmbă. Adunând o cutie de țigări mici de pe marmura căminului, ea aprinse o havană subțire de la o așchie din provizia ei de lemne, pe care o aruncă în jăratecul ce mai mocnea în vatră.

— Nu. Dacă eu singură aș fi fost judecătoarea, te-aș fi executat pe loc, ca trădător al cauzei noastre. M-am întors să te scot de acolo, fiindcă m-a rugat Lățime. Îi datorez prea mult, ca să nu o ascult. Dalibor habar n-are. Pentru moment, este un secret între noi trei!

Mărturisirea m-a uimit prea mult, ca să mă convingă cu adevărat. Părerea mea este că Ostara mințea, mai

degrabă... Fata aceea se gândea deja, desigur, să-și joace propria carte împotriva noilor ei stăpâni. Dintr-un motiv pe care nu-l înțelegeam, simțeam că ea îmi rezervă un rol în planurile ei. Căci, după cum ghiceam, Keller găsisese o nouă cauză căreia să i se devoteze, o cauză mai grandioasă chiar decât cea a național-socialismului. Propria ei cauză. La dreapta mea, atât de aproape, încât dacă întindeam mâna puteam apuca volumele, o bibliotecă gemenă sub povara tratatelor de astrologie, mistică, antropologie și alchimie... Efemeride solare și lunare erau deschise la paginile anului 1936 și cercuri zodiacale erau mânjite pe foi volante... Am stat mult timp fără a vorbi, până ce Keller și-a terminat țigara.

— Știai ceva despre copii? am întrebat-o, în cele din urmă.

Keller s-a rezemat de consola căminului. Ocolindu-mi privirea, recunoscuse că știa.

— Și n-ai făcut nimic pentru a-i opri pe Galjero?

— Pentru moment, nimeni nu-i poate opri cu adevărat. Nici dumneata, nici altcineva de la Ahnenerbe. Nimeni nu are încă destulă putere pentru acesta, încheie ea cu voce slabă, ca pentru ea însăși.

— Unde sunt românii acum?

— Amândoi au zburat de pe aeroportul Tempelhof, ieri dimineață, în direcția Bengal. *Palladium-ul* este depozitat în cala avionului lor. În India vor încerca să îndepărteze otrava pe care ai injectat-o în piatră... Eu mă duc să-i ajut...

— Vor mai fi și alte sacrificări? am întrebat.

— Da. Dar nu te privește cu nimic. Încărcătura talismanului a devenit instabilă, intermitentă. Soții Galjero vor încerca s-o stabilizeze îmbibând-o cu sânge. Dacă este prea târziu pentru aceasta, vor proceda la neutralizarea ei.

Dar va dura mult. Și va costa, de asemenea, multe vieți omenești...

— Pentru ce îi ajuți, Keller?

— Pentru că sunt însetată să învăț. Și pentru că nu mă tentează decât absolutul...

*

Am lăsat-o pe Ostara Keller să plece în Bengal. Ce altceva puteam să fac? S-o ucid? Eram convins că soții Galjero îi confecționaseră și ei un *therapon*. Spre deosebire de a mea, statueta ei protectoare era probabil activă și atinsese de multă vreme sumum-ul eficacității ei!

Keller – i-am recitit dosarul de îndată ce m-am întors în Piicklerstrasse – se dovedise o elevă excepțională la *Junkerschule*, unde agenții feminini, deja integrați în SD, urmau un antrenament complementar, aproape la fel de dur ca și cel al camarazilor masculini. Cu vocea încă tremurătoare la evocarea acestor amintiri, unul din instructorii ei mi-a spus cum fata, azvârlită într-o zi de la altitudinea de patru sute de metri, văzând că parașuta i se răsucise, nu își deschisese parașuta ventrală. Căzută într-o pădure de pini cu viteza unui meteor, scăpase în mod miraculos, proaspătă și trandafirie, cu câteva ace abia prinse în păr... Interogat fiind un alt instructor mi-a spus că Ostara fusese pedepsită sever, pentru că, de două ori, scosese știftul grenadei și o ținuse în mână în continuare. De fiecare dată, în mod inexplicabil, amorsa nu funcționase!

În seara în care acea *pasionaria* a părăsit Berlinul plecând spre Calcutta, am reluat legătura cu Matthieu-Marie. Nebun de îngrijorare pentru mine, tocmai se pregătea să plece la Wewelsberg. I-am povestit, în linii mari, ultimele evenimente, apoi, în cursul zilei următoare, ne-am petrecut tot timpul încercând să aflăm ce se petrece

în India. De la unul din corespondenții bengalezi ai SD Ausland am aflat că soții Galjero ocupau reședința lor din Shapur Street, în cartierul colonial al capitalei provinciale. După descrierea care mi se făcu, era o proprietate imensă care cuprindea, în partea cea mai sălbatică a unui parc vast, un turn pe o insuliță din mijlocul unui mic lac... Keller sosise și ea, sub pretextul unor convorbiri cu personalități hinduse, pe care urma să le publice. Prezența sa fusese tolerată de britanici.

Timp de mai multe zile, a fost cu neputință să aflăm ceva. În fiecare clipă eram pe punctul de a avertiza, în mod anonim, autoritățile engleze despre prezența pe pământul lor, a unui cuplu de asasini de copii și a unei spioane a SD. Dar cum să-i conving pe oameni de realitatea celor pe care le trăisem în subsolurile fortăreței de la Paderborn? În ce fel oamenii din MI 6 sau ai Foreign Office-ului ar fi puiuț lua în serios o astfel de poveste? Îl plângeam cu sinceritate pe bietul tip care ar fi dat peste o astfel de relatare!

— Chiar că nu mai este de competența noastră, Thorun! mă asigură Dandeville. Și apoi, cred că altceva se urzește. Erick Kuneck, șeful biroului nostru de la New Delhi, a dispărut. Zvonuri neautorizate din anturajul lui Heydrich au pretins că acest fapt ar fi în legătură cu vizita în India a regelui Eduard al VIII-lea. E o treabă al naibii de încurcată și ar fi bine să stăm în banca noastră.

Intuiția îmi spunea că francezul avea dreptate, dar nu mă puteam împiedica să nu fiu urmărit în fiecare noapte, în visele mele, de cei trei băieți hinduși, a căror moarte nu o putusem opri.

— De unde veneau copiii aceia, Dumnezeuule? îl întrebai pe Dandeville.

— Asta o știu și cei doi Galjero. Ei finanțează programe educative cam pretutindeni în lume. Ei selecționează copii

din colonii și îi trimit în Germania sau în România, sub pretextul de a le asigura o bună educație în centre particulare. Există unul și la Berlin.

Evident că am găsit poarta închisă la adresa celui așezământ. O anchetă urmărită cu concursul Gestapo-ului ne-a lămurit că toții copiii fuseseră trimiși la Belgrad, chiar în ziua în care soții Galjero plecaseră de pe Tempelhof. Degeaba i-am solicitat pe toți informatorii noștri de la fața locului, urma hindușilor părea să se fi pierdut definitiv, pe undeva prin Carpați.

Luna septembrie a anului 1936 a trecut fără ca să primesc vești de la cei doi Galjero sau de la Keller. Kuneck nu reapăruse în India și mesajele agenților noștri din Bengal făceau caz de o poveste nebuloasă privind un atentat ratat asupra persoanei regelui Eduard al VIII-lea și a viitoarei sale soții, doamna Wallis Simpson, tocmai după ce cuplul locuise în vila Galjero. Din acele raportate contradictorii și atât de încâlcite nu înțelegeam nimic, n-am reținut decât numele ciudat al unui locotenent al MI6, datorită căruia se pare că operațiunea eșuase: un așa-numit David Tewp.

— Tu înțelegi ceva, Matthieu-Marie?

Francezul părea să distingă mai bine decât mine originile și consecințele încurcăturii hinduse.

— Toată Germania îi este îndatorată acestui Tewp! Salvându-și regele, idiotul acesta a dejucat un complot care urmărea provocarea unui conflict între noi și englezi. Cu atât mai bine, căci starea forțelor noastre armate nu ne-ar permite să facem față unui astfel de șoc! Și așa abia reușim să trimitem un corp expediționar în Spania!

Spania! Aceasta era marea problemă de geopolitică europeană, la acea epocă! Pe lângă războiul civil care începuse acolo, atentatul eșuat la viața neînsemnatului

rege al englezilor și a amantei sale americane părea o glumă.

— După Italia și Teutonia, Iberia va trece în curând la fascism. Când se va întâmpla și aceasta, nu ne vom mai teme de un război cu britanicii! Se bucură Dandeville.

— Din cauza Gibraltarului? întrebai.

— Chiar așa! A cucerii Spania înseamnă controlul Gibraltarului. Iar Gibraltarul înseamnă întreaga Mediterană.

— Canalul de Suez și calea maritimă spre petrolul Orientului Mijlociu!

— British Petroleum își poate deja număra zilele!

Dar lucrurile nu au fost atât de simple pe cât spera Dandeville: nu numai că republicanii spanioli s-au agățat cu disperare de teren, dar generalul Franco, șeful mișcării naționaliste, se arată extraordinar de puțin receptiv față de o colaborare cu Germania. Acceptă avioanele și materialul pe care noi i-l trimeteam, dar respinse ideea unei alianțe în toată regula.

— Dacă nu ne lasă liberă trecere până la stânca englezilor, nemernicul acela, el singur, ne va face să pierdem viitorul război! se înflăcăra când făceam pronosticuri.

— La urma urmei, poate nici nu va fi un război... poate că nici nu este necesar, am replicat.

Vigon-Perignac mă privi, atunci, ca și când aș fi rostit cel mai îngrozitor blestem.

— Bineînțeles că un război este necesar! Noua Europă nu se face la urne, Thorun!

— Crezi cu adevărat că oamenii au nevoie de această Europă pe care o descrii, ca să fie fericiți, Matthieu-Marie?

— Nu trebuie să ne gândim să ne luptăm pentru a ne face popoarele fericite, Thorun, ci pentru a le făuri un destin!

*

Pe cât de îngrozitoare au fost evenimentele pe care le-am trăit în cursul verii anului 1936, ele au început să-și piardă treptat din intensitate. Zi după zi, ele s-au retras în negura memoriei mele.

Soții Galjero nu reapăruseră la Berlin. Casa lor cea mare nu fusese vândută dar fuseseră concediați toți servitorii și clădirea nu mai era întreținută decât de un cuplu de paznici al căror salariu venea dintr-o bancă elvețiană. Nu aveam nicio știre de la Keller. Încercasem să-l întreb despre ea pe Reinhard Heydrich, dar n-am obținut decât un răspuns evaziv, superficial, din care nu am putut deduce dacă șeful SD cunoștea personal soarta fetei. Cât despre fortăreața Wewelsberg, prima mea intervenție pe șantier a fost să cer betonarea tuturor căilor de acces la fostele temnițe și la criptele unde avusese loc activarea *palladium-ului*.

Peste câteva luni, alături de un Wolfram Sievers radios și de un Heydrich zeflemitor, am făcut eu însumi onorurile casei în fața *Reichsfuhrer-ului*, Heinrich Himmler, căruia sumbra frumusețe a citadelei restaurate i-a dat o mulțumire sufletească indicibilă.

— Un vis vechi împlinit, datorită dumitale, Gäreinsen, m-a felicitat el în mod public.

Și, drept mulțumire pentru munca mea, mi-a dăruit reproducerea unei săbii de viking, pe care o comandase la un meșter armurier, special pentru mine.

Eram la începutul anului 1937 și timpul părea că stă pe loc. Nu puteam bănuî că era ultimul an în care profitam din plin de viața mea de *Goldfaisan*. Nu pentru că reluasem

drumul bordelurilor sau că frecventam în fiecare seară localul Romanische Cafe, dar viața la Berlin mi se părea prea dulce ca să-mi pun multe întrebări. Toate gândurile lui Heydrich se concentrau asupra urzicii unor comploturi, despre care refuza să-mi vorbească; deseori nici nu mă mai convoca. O dată sau de două ori pe lună, continuam să călărim împreună, dar nu schimbam decât fraze banale, fără importanță reală. Mi-era clar că găsise alte marionete pe care să le mânuiască. Eu speram că avea să-și piardă cu totul interesul față de mine și că aveam să pot scăpa, în sfârșit din ghearele lui. De câte ori aveam un pretext, lipseam de la birou ca s-o șterg spre Sud, la Fausta! Obosit din cauza drumurilor lungi cu trenul, cumpărasem un automobil mare cu care ajungeam la Veneția în mai puțin de douăzeci de ore... îndopat cu Pervitin, petreceam atunci trei sau patru zile de iubire pătimășă cu aceea pe care, în luna octombrie 1937 am luat-o de nevastă, în cel mai mare secret, la *casa comunale* a districtului San Marco. În ziua în care am părăsit-o pentru prima dată pe cea care-mi devenise soție și a trebuit să-mi scot verigheta căci mă întorceam la Berlin, aveam o față atât de întunecată și inima atât de zdrobită de tristețe încât nu i-am putut ascunde lui Dandeville motivul mâhnirii mele.

— Este o Levi, nu-i așa? mă întrebă el. Face parte din casta preoților?

Francezul ajunsese la secretul numelui Pheretti, anagrama perfectă, a cuvântului *Tipheret*, Frumusețea, după metafizica savanților cabaliști...

— Da, am mărturisit. Adevăratul ei nume este Fausta Levi... În vremurile de azi, Pheretti sună mai bine în urechile cămășilor negre.

— Ei, orice ar fi, Fausta Levi nu mai există astăzi, fiindcă trebuie s-o sărbătorim pe Fausta Gäreksen!

Matthieu-Marie coborî o clipă în sălile arhivei pentru a căuta cea mai bună sticlă de șampanie pe care o păstra, la răcoare, printre dosare. Am deschis-o cu sabia oferită de Himmler.

— Păstrasem această sticlă prețioasă pentru ziua în care armatele germane aveau să intre în Paris! declară el fără cinism. Aste e! Căsătoria ta morganatică nu este, în definitiv, ceva atât de rău!

*

Anul 1938 a fost acela în care, într-adevăr. Totul s-a dat peste cap... De-a lungul lunilor, jignirile aduse evreilor s-au înmulții în întreaga Germanie. Întrucât considerau că aceștia din urmă nu părăseau destul de repede teritoriul Reich-ului și că politica de emigrare pe scară mare spre Palestina se dovedise un eșec, naziștii au schimbat tactica. Măsurilor de discriminare le-a urmat organizarea adevăratelor terori... La sfârșitul lui 1938, toate magazinele ținute de israelieni erau sistematic jefuite și distruse. Raziile deveniseră o obișnuință și Gestapoul căuta să-i aresteze pe toți evreii bărbați, de peste șaisprezece ani... Ca și toate celelalte orașe ale țării, cu începere din această perioadă Berlinul nu mai trăia decât cu frică. Gata cu plimbările nepăsătoare pe malurile lacului Wannsee. Gata cu orele de călărie la Tiergarten, sub privirea admirativă a copiilor... Situația se înrăutățea.

1938 a mai fost și anul conferinței de la München și al anexării Sudeților. Anul Anschluss-ului, de asemenea. Ahnenerbe continua să funcționeze dar lucrările ei nu mai interesau înaltul comandament. Ministerul Agriculturii ne retrăsese sprijinul financiar după evicțiunea lui Walther Dame și a trebuit să ne învățăm să trăim cu mijloace reduse. Anumite proiecte cu deplasări în străinătate au fost anulate.

— Este începutul sfârșitului! îmi spuse Sievers într-o zi, cu tristețe.

— Poate încă nu... Ca toate organismele vii, Ahnenerbe trebuie să se reprofileze. Asta-i tot!

Institutul din Pucklerstrasse nu muri efectiv, dar orientarea sa se modifică. O directivă, venită din birourile lui Himmler, ne-a ordonat să recrutăm doctori și biologi. Ni s-au impus nume. Nu-mi plăceau acești nou-veniți. Erau aroganți, adeseori inculți, cu toate diplomele lor. Genul de țipi pentru care omul nu este decât un ansamblu de piese mecanice care pot fi demontate și reasamblate ca și cele ale unui ceasornic. I-am vorbit în acest sens lui Heydrich...

— Povestea aceasta cu Ahnenerbe a fost o prostie din partea mea, zise șeful SD. Sunt convins. M-am gândit la acest plan într-un moment de înflăcărare. Trebuie să constat că discreditarea lui Himmler nu a reușit... Dar nu-ți port pică, Gärensen. Nu dumneata ai acționat greșit, eu am fost cel care și-a calculat greșit lovitura! Dacă dorești îți propun să părăsești Pucklerstrasse și să fii afectat direct SD-ului, alături de mine. Marele spectacol va începe! Războiul împotriva Aliaților va avea loc curând...

Am cerut câteva zile de gândire, apoi, întrucât Matthieu-Marie Dandeville era de acord să mi se substituie în rolul de eminentă cenușie din Ahnenerbe, am acceptat, în final, să mă duc la direcțiunea serviciilor secrete naziste... La acea vreme Heydrich se ocupa de pregătirea unei acțiuni de provocare destinate să ofere un pretext întemeiat pentru invadarea Poloniei. Nu mi s-a comunicat de la început dar Reinhard sfârși, totuși, prin a-mi explica cum plănuia un atac fals al unor soldați polonezi împotriva unuia dintre posturile noastre de frontieră... Nu știam când urma să aibă loc acea lovitură de pumnal în spatele vecinilor noștri, dar mi s-a părut o acțiune atât de iminentă, cu

repercusiuni atât de grave, încât m-am dus acasă tremurând de mânie. Eram sigur că provocarea Poloniei însemna cu certitudine antrenarea Franței și a Angliei împotriva noastră! Totuși, cei mai mulți dintre naziști nu aveau această părere. Mulți considerau – și Hitler era cel dintâi – că democrațiile aveau să se plece din nou, așa cum făcuseră după criza Sudeților. Am șovăit multă vreme cu privire la purtarea pe care trebuia să o ani. Trebuia să previn serviciile occidentale sau trebuia să sper că Germania va abandona, în final, proiectul invadării câmpiilor poloneze? În cele din urmă, am crezut sincer în deznodământul fericit al crizei. Declanșarea ostilităților în est, însemna provocarea unui conflict nu numai cu Aliații franco-britanici, dar și cu URSS. Hitler nu-și putea azvârli țara într-un război pe două fronturi. Greșeala fusese comisă cu douăzeci de ani mai devreme, cu rezultatul dezastruos pe care îl cunoșteam...

În aprilie 1939, când îmi aranjasem câteva zile libere pentru a fugi la Veneția, Fausta arată pentru prima dată semne de oboseală cu privire la situația noastră... în ceea ce o privea încerca să mă convingă cu toate mijloacele să fug împreună cu ea în Statele Unite, la New York, acolo unde avea să ne fie ușor să o luăm de la capăt... Tare aș fi vrut, desigur, și mi-ar fi fost destul de ușor, atunci, să trec frontierele, dacă aș fi vrut cu adevărat. Ceva insidios, de nedefinit, mă reținea însă în Berlin, îmi găseam, ca pretext, șantajul pe care Heydrich îl exercitase asupra mea, dar acea amenințare nu mai era la fel de imperioasă ca în trecut. Dacă un război avea să izbucnească pe continent, Reinhard va avea și alte probleme decât să-și trimită agenții să exercite represalii asupra familiei mele din Oslo... Acea primejdie mi se părea înlăturată. Atunci? Care era adevăratul motiv care mă ținea încă legat de lupii din

Berlin? «Șovăielile tale atestă faptul că destinul tău nu ți-a fost încă dezvăluit, Thorun, îmi scrise într-o zi, soția mea. Dacă aceasta îți este alegerea, accept să te mai aștept...» N-ar fi trebuit să citesc niciodată această scrisoare și, mai ales, n-ar fi trebuit să mă bucur niciodată de resemnarea Faustei, căci septembrie sosi și, fără ca Heydrich să considere necesar să mă anunțe, mașinația împotriva Poloniei a fost declanșată. Mașinăria infernală, care avea să ne ducă la pierzanie, era amorsată...

*

La început totul părea să se desfășoare de minune. Nu numai că URSS nu intrase în război împotriva noastră, dar biruisem armata franceză în trei săptămâni și Anglia nu mai era decât o insulă căreia i se acorda un răgaz. Statele Unite nu acționau, fidele doctrinei fostului lor președinte Monroe care le sfătuisese cu înțelepciune să nu se amestece niciodată în treburile interne ale Europei...

— Este prea frumos ca să dureze! exclamă Dandeville, cu o față întunecată. Americanii nu pot considera cu seriozitate constituirea unei mari națiuni coerente pe Vechiul Continent! Interesul lor istoric este de a ne diviza! Cu niște democrații în permanent conflict, nici nu le este greu. Dar cu un guvern de tip imperial nu vor avea altă alegere decât cea a deschiderii ostilităților.

Nu împărtășeam acest pesimism. În ceea ce mă privea, era necesar să ne concentrăm toate eforturile pentru anihilarea Angliei. Odată îndepărtat Churchill, familia regală britanică își va aminti desigur de originea germană a sângelui ei și americanii nu vor putea face nimic împotriva unei Europe decise să-i înfrunte. Marile ansambluri geostrategice se vor stabiliza și atunci, pentru bătrânele noastre țări reconciliate, s-ar putea deschide o eră a păcii.

— Dulci vise, Thdrun! obiectă francezul. În primul rând, va avea loc marea măcelărire a sovieticilor... Este o etapă obligatorie. Apoi ne vom lovi de conflictele interne manipulate de americani, înainte ca aceștia să încerce să ne cotopească. Dacă ocupăm Londra, nu va fi decât începutul adevăratului război...

— Dacă ocupăm Londra, cel puțin vom putea să-i ducem în liniște pe evrei în Palestina! spusei, bucurându-mă de această perspectivă.

Matthieu-Marie ridică ochii spre cer, fără a răspunde. Cred că-l uimea naivitatea mea.

Trupele noastre fiind prezente într-o bună parte a Franței, Vigon-Perignac insistă să mă ducă să vizitez Parisul. Eram la începutul lunii octombrie 1940, era încă vreme frumoasă și soldații germani păreau primit surprinși de a fi cucerit orașul dușman, cu patru luni mai devreme și fără a trage un singur foc. Urmărindu-și interesele proprii, Dandeville mă târî în lungul cheiurilor Senei, pentru a scotoci prin cutiile metalice ale buchiniștilor. Sub ochii unui vânzător înmărmurit că întâlnise un neamț – un „boche” – care îi vorbea atât de bine limba, descoperi o lucrare rară asupra istoriei secrete a anticei Luteții. Ne-am distrat urmărind un timp, itinerariul descris în carte. Venind dinspre malul stâng și trecând prin fața catedralei Notre-Dame. Ne-am uitat cu atenție la sculpturile portalului central. După indicațiile vechiului volum, am găsit pe unul din stâlpi reprezentarea artei alchimiei. Sculptura era aceea a unei femei ținând două cărți în mână.

— Volumul deschis reprezintă cunoașterea exoterică, citi Dandeville. Cunoașterea accesibilă tuturor. Cartea închisă este esotericul. Cunoașterea ascunsă, primejdioasă. Cea accesibilă numai inițiaților...

Silueta din piatră mi-a amintit de figura pe care o întâlnisem de două ori în timpul delirurilor melc în cripta de la Wewelsberg, acea Kloge care îmi adunase mădularele risipite, asemenea zeiței egiptene Isis...

— După părerea autorului. Continuă Maithieu-Marie, ansamblul sculpturilor care împodobesc bolțile ar descrie, de fapt, operațiile alchimice.

— Și crezi aceasta? I-am întrebat pe francez.

— Bineînțeles! îmi răspunse cu un zâmbet larg. Ce gust ar mai avea viața dacă n-am crede în imposibil!

Trecând peste fluviu, ne-am îndreptat direct spre Primărie și am pătruns în vechiul cartier popular al Halelor, ca să vedem Tumul Saint-Jacques și casa lui Nicolas Flamei, despre care se credea că descoperise transmutația metalelor. Apoi, tăind spre Palais-Royal, au luat-o pe rue Montpensier. Ieșind dintr-un imobil remarcabil, un domn scund și uscățiv, cu o ținută foarte îngrijită, atrase privirile lui Dandeville.

— Este Jean Cocteau, îmi șopti el, în timp ce omul dispărea după colțul străzii.

Mi-am reamintit că văzusem la un cinematograf de pe Kudamm *Sângele unui poet*, un film pe care Cocteau îl turnase cu câțiva ani în urmă. Nu-mi plăcuseră anumite scene. Printre altele, agonia unui copil era înfățișată cu brutalitate și cu complezență.

— Ai scris o notă despre acesta, mi se pare...

— Exact, răspunse Matthieu-Marie. Unii informatori îl bănuiesc că ar face parte din societatea secretă a Schitului Abației Sionului...

— Un grup periculos? M-am neliniștit.

Fără a răspunde, Dandeville izbucni într-un râs zgomotos și mă conduse mai departe...

Mă dureau picioarele de atâta umblat. Deși am fi putut urmări ore în șir făgașul misterelor Parisului, am făcut din Luvru ultima noastră etapă. Bătând din cizme în *Cour Carree*, Vigon-Pdrignac se enervă din cauza acelei construcții orizontale, care nu mai căuta verticalitățile orgolioase ale vechilor castele și se mulțumea cu o orizontalitate corespunzând moleșelii curtenilor... Acolo nu mai erau enigmele alchimice care așteptau să fie descifrate, ci medalioanele comune reprezentând mai peste tot echere, compasuri și piramide ale francmasoneriei...

— Pavilioanele Florei și ale lui Marsan, care alcătuiesc cele două mari părți ale castelului erau dedicate în trecut luptei acestor două secte lunare și solare, *engastrois* și *engostrolatrii*, despre care ți-am vorbit deja, explică francezul. În această opoziție constantă, țara găsisese în final, un anumit echilibru. Dar a survenit Republica ce le-a distrus pe amândouă. Ajunși la putere iacobinii au răzuit cu conștiinciozitate vechile ornamente ermetice care împodobeau fațada și le-au înlocuit cu propriile lor simboluri. Vechile basoreliefuri conțineau prea multe adevăruri potrivnice noii credințe politice...

— Un esoterism îl înlocuiește mereu pe un altul, suspinai.

Secretele sunt hrana cea mai subtilă dar cea mai necesară sufletului omenesc...

*

Totul se petrecu în împrejurări improbabile. Îl lăsasem la Paris pe Dandeville, să profite din plin de bordelurile de pe rue Chabanaïs și de pe rue Provence. Eu m-am întors la Berlin. Pe când treceam într-o seară prin fața la Remde's Sankt Pauli, unul dintre cele mai elegante baruri ale capitalei, o siluetă fină, cu o cască pe cap, îmbrăcată într-o salopetă neagră, demară cu motocicletă, chiar în fața mea.

Inima mi-a stat în loc. Amazoana care demarase în viteză era Ostara Keller!

Am vrut s-o urmăresc dar n-am putut opri un taxi înainte ca ea să dispară în trafic, departe, la capătul bulevardului. Lac de transpirație, m-am grăbit la SD și m-am năpustit până în biroul lui Heydrich. Întrebat, acesta se prefăcu mirat.

— Keller? A plecat din serviciile noastre de multă vreme! De altminteri, îmi pare rău. Himmler a cerut ca ea să treacă cu totul în subordinea sa! Pentru ce m-ai întrebat?

Tonul fals indiferent al lui Reinhard m-a înghețat. Am știut că panica mea mă făcuse să comit o gafă enormă semnalându-i interesul pe care îl aveam față de fata aceea... Mi-am mușcat degetele căci a trebuit să am răbdare multe săptămâni până să dispară suspiciunea pe care o provocasem. Stăpânindu-mă și neîndrăznind să-i cer nici celui mai umil dintre informatori să ancheteze discret, în locul meu, n-am putut să-mi domolesc neliniștea până ce nu l-am revăzut pe Dandeville.

— Liniștește-te, bătrâne, încercă el să mă calmeze. Dacă Keller este la Berlin, aceasta nu înseamnă că s-au întors și soții Galjero... în tot acest timp, cineva mai isteț decât noi a încheiat socotelile cu cei doi români... Englezul acela, David Tewp, poate...

Dar vorbele francezului nu m-au convins. Am insistat. Rugându-l să relanseze el ancheta. Dandeville își dres glasul, își termină paharul de șnaps apoi mărturisi:

— Inutil să începem o investigație. Ostara este afectată acum unei operații gândite chiar de Himmler... Operația *Lebensbom*, „Fântâna vieții"! Un proiect la care colaborează unii dintre noii oameni de știință de la Ahnenerbe!

Am făcut ochii mari. Anticipând supărarea mea.

— Știu că-mi vei reproșa că nii le-am prevenit îndată ce am aflat. Dar am avut două motive serioase...

— Care anume?

— În primul rând, *Lebensborn* este o structură complexă, chiar opacă... Nu cunosc decât o mică parte din ea. Este un puzzle, clasat în întregime ca top secret. Apoi – și acesta este motivul cel mai important al tăcerii mele – am vrut să te protejez. Știam că îndată ce vei afla că tânăra Keller e prin preajmă vei dori să te afunzi din nou în toată mocirla stârnită de soții Galjero... Nu poate fi decât extrem de primejdios pentru tine!

Valul de mânie care mă cuprinsese se stinse. Îl simțeam pe francez că era sincer și atenția sa fată de mine m-a impresionat. Temerile sale erau pe deplin justificate. Doream să aflu, cu orice preț, ce se întâmplase cu Laiime, Dalibor și cu *palladium-ul* din Berlin...

Mâna de glorie – mâna talismanică

Congenital dereglată în acute, vocea lui Reinhard Heydrich răsuna neplăcut în marea sală de întrunire a SD.

— Atingem acum Kem-ul, cum spune Führer-ul nostru! Nucleul epocii noastre prometeice! Domnilor, în acest ajun al solstițiului de vară al anului 1941, soldații noștri sunt masați la frontieră și se pregătesc să străpungă URSS-ul până în inima sa! De azi în trei luni vom fi la Moscova! Va începe o nouă eră! Era *noastră*.

Asemenea tuturor celorlalți ofițeri prezenți în jurul mesei încărcate de hărți am ridicat cupa de șampanie pe care ne-o aduseseră ordonanțele, pe o tavă de argint. Era oare cu puțință ca dintre toți ofițerii superiori prezenți niciunul să nu gândească, ca mine, că ne lansăm în cea mai dezastruoasă aventură militară? De doi ani, în ciuda tuturor eforturilor noastre, Anglia rămăsese neclintită. Cum era cu puțință să se creadă, în mod serios, că deschizând un front uriaș în Est, mai puteam câștiga războiul? Și totuși, Heydrich gândea așa...

— Viitorul aparține oamenilor care visează, Gärensen! Nu oamenilor care se conduc după calculele mediocre ale rațiunii!

Eram atunci singur cu el în birou. Mica sărbătorire care urmase expunerii detaliate a serviciilor pe care SD urma să le îndeplinească pe teritoriul sovietic tocmai se terminase și Reinhard însuși se pregătea să plece pe front.

— Știi pe cine voi reîntâlni, Gärensen? Vestea îți va face plăcere! Închipuie-ți că acea cometă care este Ostara Keller revine pe orbita noastră...

— Keller se întoarce în SD? am încercat să întreb cât mai calm cu puțință.

— Să zicem că este deasupra organigramelor... Protecția specială a lui Himmler... Nu mă pot opune. Ea a petrecut

ultimele șase luni în Polonia. Acum își extinde teritoriul în URSS...

— Să-și extindă teritoriul? Dar pentru ce?

— Pentru ca să facă pe ucenicul vrăjitor, se pare!

Și, cum mă încordasem, Heydrich izbucni în râs, înainte de a trece, subit, la un alt subiect și nimic nu l-a făcut să se decidă să revină asupra statutului special de care se bucura Keller.

Timp de două sau trei săptămâni, am încercat prin toate mijloacele să aflu mai multe despre programul *Lebensbom*, dar m-am izbit pretutindeni de un zid de tăcere. Plecat și el pe teren, Dandeville profită de avansarea trupelor noastre, organizând jaful sistematic al bibliotecilor din marile orașe sovietice care cădeau în mâinile noastre. Vorbea o rusă mediocră și se lăuda totuși că recunoaște valoarea inegalabilă a manuscriselor ce se ascundeau acolo. Nu știam, precis, ce anume căuta. Eram trist că nu mai aveam în tot Berlinul măcar un singur prieten adevărat cu care să pot vorbi... Mai multe luni au trecut astfel, apoi, la începutul anului 1942, Heydrich primi funcția de *Gauleiter* – guvernator – Al Cehoslovaciei. Plecă la Praga, lăsându-mi în grijă treburile de mică anvergură ale SD-ului... De mult eram obiectul unei dizgrații nerostite. Eram, după cum spun francezii... „*placard*”, dat deoparte, fără să știu prea bine pentru ce... Aceasta nu mă deranja. Dimpotrivă, chiar; absența prelungită a lui Reinhard îmi permitea s-o șterg la Veneția, după bunul meu plac...

La mijlocul lunii aprilie 1942, în Italia căldura era atât de înăbușitoare, încât nu puteam ieși din casă decât după ce soarele apunea. Vreme de două sau de trei zile, Fausta și cu mine am trăit ca îndrăgostiți, amuzându-ne de dinții noștri înnegriți după ce mâncam paste *al nero di seppia*. Pregătite cu ulei de măsline și cerneală de sepie;

petrecându-ne serile degustând anghinarele minuscule de San Erasmo, sub umbrarul de la *altana*, grădina amenajată pe acoperișul casei pe care ea o cumpărase la Dorsoduro; iubindu-ne în patul ei mare, tot restul zilei...

— Regina secretă a acestui oraș este Penelopa, îmi spuse ea, în ajunul plecării mele. De veacuri, venețienele sunt obișnuite să aștepte bărbații plecați departe, pentru a căuta mirodenii și mătăsuri, pentru a descoperi continente, pentru a explora oceanele... Asemenea reginei din Ithaca, tânjesc și eu după tine, așteptându-te...

Nu era tristețe în această constatare. Nicio urmă de amărăciune. Aceasta aproape că mă uimi.

— Thorun... vreau să-ți cer o favoare. Vrei să mi-o acorzi, înainte chiar de a-ți vorbi?

— Da.

— Atunci, vino...

Luându-mă de mână, ca și când aș fi fost un copilăș, Fausta mă conduse într-o străduță apropiată. La capătul unei alei lungi, care o despărțea de tot restul, se ridica o casă a cărei tencuială galbenă se scorojea în urma trecerii veacurilor. În curte, trei pisici, așezate la rând, dormitau într-un petec însorit. Am urcat la cel de-al doilea etaj pe o scară cu balustradă din fier forjat, apoi Fausta, fără a bate la ușă, intră într-un apartament. Am urmat-o în încăperea întunecată, cu plafonul înalt, cu obloanele închise pentru a o feri de căldură. Un bărbat era întins pe o canapea acoperită cu o cuvertură de culoare deschisă. Nu-l cunoșteam.

— Thbrun, zise încetișor Fausta. Ți-l prezint pe Lewis Monti, un prieten...

*

Schwarze Kapelle, orchestra neagră! Era o expresie care se rostea din ce în ce mai frecvent în sferele înalte ale

puterii. Ea desemna pe absolut toți oponenții germani ai regimului național-socialist. Se vorbea ca despre un monstru, o caracatiță căreia îi creșteau două brațe, de îndată ce unul îi era retezat.

Lewis Monti nu era german. Nu făcea parte din *Schwarze Kapelle*. Totuși, avea un rol precis dejucat în preajma acestei nebulozități nedefinite.

— M-am născut și am crescut în Sicilia, dar sunt cetățean american de mai bine de treizeci de ani, declară el. Acord tot sprijinul meu celor care au destulă cutezanță să se opună naziștilor, în Europa. În ceea ce-i privește pe cei care nu au găsit încă această forță de caracter, îi pot ajuta, stârnindu-le curajul...

Instinctiv, nu mi-a plăcut acel bărbat corpulent, în vârstă de vreo șaizeci de ani, cu fața buhăită, greoi, cu păr cărunt, urât ondulat la ceafa. Dacă n-ar fi fost soția mea lângă mine, cred că l-aș fi denunțat imediat fasciștilor pe acel spion italo-american care mi se părea că întruchipa ceea ce detestam sincer la Aliați: un fel de neglijență vulgar amestecată cu șiretenie și cu aroganță...

— Riscați mult contactându-mă, i-am spus lui Monti. În puțina italiană pe care reușisem s-o învăț. Sunt un SS. Un apropiat al lui Heydrich. Un cuvânt de-al meu și sunteți arestat, chiar aici, la Veneția! Un cuvânt în plus și sunteți împușcat!

Se pare că vorbele mele nu-l impresionaseră pe Monti. Dimpotrivă, părea mai destins ca oricând, sigur pe el.

— Țara mea își va da în curând adevărata ei putere în războiul în care se opune domnului Hitler, al dumneavoastră. Când americanii vor deschide un front în Europa, îmi veți mulțumi că v-am făcut să treceți de partea cea bună, la momentul oportun. Gândiți-vă la propunerea mea. Nu mai aveți mult timp... Dar eu cred că ați ales deja

tabăra alături de care vreți să fiți. Și încă de multă vreme! De ce v-ați fi căsătorit cu Fausta Pheretti, dacă ați fost un adevărat nazist? Trebuie să ne ajutați să răsturnăm acest regim, Gärensen! Acesta este motivul pentru care ați rămas la Berlin vreme atât de îndelungată.

Desigur, Lewis Monti avea dreptate. Prin gura lui mi se revela, în sfârșit, cauza secretă care, în pofida oricărui bun simț, mă făcuse să aștept în Germania. A fost ca un fulger care m-ar fi lovit. Am început să tremur, să râd prostește. Mi-era cald. Mi-era frig. Aș fi fugit dar aș fi vrut și să rămân. Eram mândru și nenorocit, victorios și înfrânt... Pentru prima dată în ultimii zece ani. Mi se părea că văd limpede adevărul și acesta mi-era arătat de un dușman! Fausta m-a îmbrățișat. Încetișor, ea mi-a vorbit la rândul ei, consolându-mă. Cuvintele ei m-au calmat. În fine, după ce am lăsat un timp îndelungat să-mi curgă apă rece pe ceafă, am simțit că-mi revin.

— Cum să vă ajut? I-am întrebat pe Monti.

— Făcând o crimă ce vă va face să vă recâștigați propria libertate. Vrem să ne ajutați să-l lichidăm pe Reinhard Heydrich.

Enormitatea acestei cereri era gata să mă facă să revin asupra hotărârii luate. Descurajat, am oftat:

— Să-lucid pe Heydrich este imposibil! Ca și când ar fi vorba să-l suprimăm pe Hitler sau pe Himmler. Sunt dezolat, dar nu vă pot explica de ce. Vă rog să mă credeți, asta-i tot.

Cum să-i explic acelui bărbat rotofei că toți demnitarii naziști erau protejați prin mijloace care sfidau imaginația? Să-lucid pe Heydrich? Încercasem în trecut, galopând pe aleile din Tiergarten și nu reușisem. Să-l ucizi pe Hitler? Câte atentate împotriva lui eșuaseră lamentabil? Câte miracole inexplicabile îl salvaseră pe Führer, în ultima

secundă, de la o moarte sigură? Toate acestea nu puteau fi explicate rațional. Trebuia să-i fi cunoscut pe soții Galjero ca să înțeleagă...

Monti își îndreptă privirile spre mine.

— Vă cred, Gărensens. Vă cred fiindcă știu precis la ce faceți aluzie. Și tocmai de aceea colaborarea dumneavoastră este vitală!

Neîncrezător, m-am uitat la fața aceea rotundă, cam ca o lună plină, punctată de doi sau trei negi urâți, fără a fi sigur că aveam să înțeleg ceea ce dorea să-mi spună.

— Sunteți singurul în măsură să distrugeți îngerul păzitor al lui Heydrich, reluă Monti grăbit. Vă voi arăta în ce fel, dacă nu știți.

*

Cu toată înfățișarea sa taurină, Lewis Monti era un bărbat abil și nerăbdător. Și-a sacrificat seara pentru a-mi povesti nenumăratele peripeții care-l purtasera de la munții Siciliei la New York, de la viața sa de țăran mediteranean la colaborarea sa cu serviciile de informații americane...

— De fapt, dumneavoastră și cu mine suntem foarte asemănători, Gărensens, constată el. Destinul a vrut să ne călim în drame și silnicie. Și să umblăm pe drumuri a căror existență este bănuită de foarte puțini...

— Dar mai ales destinul a vrut să-i întâlnim pe soții Galjero!

Căci Monti, și el, îi cunoștea pe Dalibor și pe Laiime. Și viața sa, ca și viața mea, fusese pecetluită de fierul înroșit de români, și încă în împrejurări mai dramatice!

— Nu am încetat să-i urmăresc, Gărensens... într-o zi, știi bine, mă voi ridica din nou în fața lor. Poate că atunci vei fi alături de mine! Doresc din toată inima să fie așa! Dar mai înainte trebuie sfârșit acest război, cât de repede cu putință. Ai stat mult în preajma celor doi, în vremea în care

ei se aflau la Berlin. Ai fost chiar la Veneția cu Dalibor... Trebuie să știi unde se ascunde statueta care îl protejează pe Heydrich. Poate cunoști chiar numele de moarte al acesteia?

— De unde știți toate acestea despre mine, Monti? I-am întrebat. Cum de este cu puțință?

Lewis își cufundă degetele în paharul său gol, pentru a scoate cuburile de gheață, pe jumătate topite și supse pietricelele înghețate. Întrebarea mea părea să-l mire.

— Naziștii nu sunt singurii care împănează cu spioni orașele dușmane... Vă mai amintiți de Merry Groves, o ziaristă de la *Chicago Tribune*, pe care ați întâlnit-o în seara în care i-ați cunoscut pe cei doi Galjero? A fost la Karin Hali, nu-i așa?

i• -.

Da, îmi aminteam de Merry Groves. După ce am văzut-o la grăsanul Hermann, o mai întâlnisem de două sau de trei ori prin oraș, din întâmplare, am crezut...

— Merry este și ca un fel de spioană. Datorită ei am aliat multe lucruri despre dumneavoastră...

Strângând din dinți am parat șocul. Obișnuit să citesc și să redactez fișe informative despre alții, mi-era greu să accept faptul că și eu făcusem obiectul unei urmăriri din partea serviciilor secrete inamice!

— Omorârea lui Heydrich este una din ideile mele fixe de foarte multă vreme, Monti. Am încercat s-o fac. N-am fost în stare... Din nefericire, nu știu unde este păstrat *therapon-ul* său. Nu știu nici unde se află statuetele făcute pentru Hitler și ceilalți...

— *Therapon!* Așa-i numiți pe *îngeri*? Nu cunoșteam acest termen. Este foarte poetic...

— Aceasta nu are nicio legătură cu faptul că nu vă pot ajuta. Nimeni nu poate.

Monti se ridică și se rezemă de fereastră. Se făcuse noapte. Împinse obloanele ca să pătrundă puțină răcoare și rămase un timp tăcut, profitând de răgaz. Apoi, întorcându-se spre mine, murmură:

— Știu cine păzește *îngerii*...

*

Matthieu-Marie Dandeville avea pielea bronzată și era plin de viață. Abia întors de pe frontul din est. Savura veștile bune care plouau de câteva săptămâni. Rommel ajunsese în Egipt; comandourile italiene scufundaseră jumătate din flota britanică în porturile din Malta, Gibraltar și Alexandria; Wehrmacht-ul era victorios îndreptându-se spre Stalingrad...

— Am auzit o poveste stranie în Rusia, dragul meu Thorun. Închipuie-ți că, exact în 20 iunie 1941, o echipă de arheologi de la Academia de Științe din Moscova, care făcea săpături în tundră, a scos la iveală, nici mai mult, nici mai puțin, decât mormântul lui Genghis Han. Ghici ce era scris pe mormânt?

— Nu știu.

— Toți cei ce vor descoperi acest mormânt să știe că lara lor va cădea pradă năvălitorilor, dacă vor cuteza să profaneze acest coșciug!" După o zi, *Panzerule* noastre se năpusteau asupra Moscovei! De necrezut, nu?

— Recunosc că este destul de derutant, într-adevăr. Mai ai și alte povești de acest gen?

— Nu mi-ar ajunge o seară ca să ți le spun... Dar tu? Ce faci? De ce n-ai plecat la Praga împreună cu Heydrich?

Cu o voce în care am stăruit asupra notei de tristețe, îi explicai lui Dandeville că șeful SD mă exclusese de multă vreme din cercul celor în care avea încredere.

— A lansat câteva operații colosale, știu. Dar am fost îndepărtat sistematic de la toate pregătirile. A fost

conferința de la Wannsee, de exemplu, de care nu am știut și nici acum nu știu nimic... Dar tu? Tot departe de operația *Lebensborn*, am întrebat cu un aer indiferent.

Dandeville nu s-a lăsat păcălit. Mă cunoștea prea bine ca să nu ghicească unde doream să ajung...

— Ostara Keller este în Polonia, dacă asta vrei să știi... Pot chiar să-ți spun unde anume.

— Ce face acolo?

— Studii asupra populațiilor, în aparență. Conduce un centru de cercetări antropologice. Are în serviciul ci patru medici de la noi. Nu-mi pare rău, tipii aceia erau detestabili.

A fost foarte greu să găsesc un motiv plauzibil pentru plecarea mea în Polonia. Țara constituie un fel de zonă interzisă, un spațiu închis, ermetic, unde nimeni nu știa ce se petrece. SS-iștii exercitau autoritatea supremă. Dacă n-aș fi purtat eu însumi uniforma neagră, n-aș fi putut să trec niciodată de frontiere. Sub pretextul unei probleme implicându-l pe unul dintre informatorii noștri, am ajuns totuși la Cracovia, în seara zilei de 30 aprilie 1942. Era o aniversare tristă pentru mine: cu șase ani în urmă, în aceeași zi, Dalibor Galjero mă condusesese pentru prima dată în criptele de la Wewelsberg. Îmi aduceam aminte ca și când ar fi fost ieri... în câteva ore am aranjat toate treburile cu agentul meu, apoi, înainte de ivirea zorilor zilei de 1 mai am pornit spre sud, împreună cu ordonanța mea.

Centrul *Lebensborn* pe care-l conducea Keller se găsea într-un vechi conac aflat în mijlocul unei păduri, într-o zonă de hârtoape și de iazuri mlăștinoase pe care niciun proprietar nu se gândise să le asaneze. Regiunea era locuită doar de câțiva țărani săraci, inculți, îmbătrâniți de timpuriu de miasmele ce se ridicau din mocirlă... Pe un drum forestier desfundat, am fost opriți o dată de un baraj

de vreo zece oameni înarmați. Erau patru SS-iști. Împotriva oricărei reguli militare, ceilalți erau niște civili, dintr-o organizație paramilitară. În hainele lor din blană de oaie, cu cartușierele pe piept și cu caschetele lor de fetru împodobite cu cranii de animale mici, aveau mai curând aerul unor ticăloși buni de spânzurat decât cel de brav soldat. Coborând din mașină m-am dus în întâmpinarea unui sergent, vrând să-i dau ordinul de a da deoparte barierele de sârmă ghimpată care barau drumul.

— Îmi pare rău, *Standartenfuhrer*, dar ordinele sunt stricte. Imposibil să se ajungă la centru. Nu înainte de două zile! Ordin imprescriptibil!

Am ridicat vocea, autoritar, pentru ca ordinul să se execute, dar fără rezultat. Cum eram aproape gala să-l pălmuiesc pe subofițer, am zărit o licărire de rău augur în ochii țăranilor. Fără a fi impresionați de galoanele mele, ei încărcau, unul după celălalt, puștile pe care le purtau de-a curmezișul pieptului. Deodată o primă împușcătură se auzi în pădure. Urmă încă una, mai aproape, apoi o a treia... Ridicându-mă pe vârfuri, mi-am îndreptat privirile spre capătul drumului, acolo unde tocmai mi se interzicea să mă duc. La circa o sută de metri dincolo de baraj, mi se păru că văd un animal ieșind dintr-un tufiș și sărind într-altul, precum o siluetă omenească vagă traversând în goană drumul. Civili, iritați, îndreptară armele spre pădure, în timp ce SS îmi făcură semn să mă îndepărtez cât mai repede. Constrâns să mă repliez, m-am urcat în mașină și i-am cerut șoferului să părăsească zona.

De îndată ce am fost în afara razei de acțiune a postului de control, am oprit vehiculul și am înaintat singur, vreo cincizeci de metri. Înaintarea mea a fost oprită de un perete înalt de grilaj compact. În jurul meu se auzea un fel de zumzet înfundat. Am crezut, la început, că era un cuib de

viespi, apoi mi-am dat seama că bâzâitul venea de la gard. Am azvârlit o creangă uscată în grilaj. Cu zgomotul unui balon care plesnește, bucata de lemn se spulberă într-un mănunchi de scânteii care se mistuiră ca un foc Bengal. Bariera, sub înaltă tensiune, era de netrecut! M-am întors la mașină alergând și am căutat în trusa de scule ceva care să-mi permită trecerea obstacolului. Soluția cea mai simplă ar fi fost lansarea automobilului în grilaj, dar acesta se afla prea în adâncul pădurii pentru a fi accesibil vehiculului.

Șoferul meu a fost acela care a avut o idee genială de a fixa roata de rezervă pe o prăjină scurtă și de a o folosi astfel ca un fel de berbec. Cauciucul fiind izolant, nu se putea să nu izbutim! Operațiunea fost lungă și istovitoare dar, după vreo treizeci de lovituri, am reușit să facem o deschizătură suficient de mare pentru ca să mă strecur fără niciun pericol. Degeaba a insistat șoferul să mă însoțească, i-am ordonat să se întoarcă și să mă aștepte în satul cel mai apropiat. Apărat de mărăcini de haina mea din piele, mi-am luat Luger-ul și am început să merg în direcția conacului. Printre tufișuri nu era nicio potecă și copacii crescuseră foarte apropiați; ca să-i ocolesc, trebuia să intru până la genunchi prin bălțile pline de un nămol rău mirositor. Abia trecuse de jumătatea după amiezii, dar lumina mi se părea că scade mai repede decât de obicei. Transpirând, ridicând kilograme de noroi am înaintat vreo cinci sau șase sute de metri fără a fi reperat, apoi încă un foc de armă răsună pe sub frunzișul des. Mai departe, la dreapta mea, o droaie de ciori au zburat croncănind. Din locul în care mă aflam, nu puteam să văd decât frunze și crengi.

Un dâmb apropiat, totuși, părea că oferă un punct de observație mai bun. Tocmai când am început să urc panta, ochii mei au fost atrași ca de un magnet de o pată

deschisă, ceva mai departe, pe sol. Ritmul meu cardiac accelerându-se m-am apropiat cu greu și am îngenuncheat lângă un copil nemișcat, culcat pe burtă. În afară de o pânză în jurul mijlocului, era complet gol. Era un puști de vreo doisprezece ani, bine făcut, bine hrănit, cu părul blond mânjit cu sânge. Nu fusese împușcat, moartea survenise de la o tăietură mare și adâncă la tâmplă, semănând cu o rană provocată de lama grea a unui topor. În timp ce-l cercetam, am auzit un fâsâit în spatele meu. N-am avut timp să mă întorc, o greutate enormă a căzut peste mine și m-a trântit la pământ. Era un câine de luptă, atât de mare și de furios, încât era gata să-mi sfâșie beregata de la primul salt! Ne-am rostogolit împreună printre frunze, peste micul cadavru care a plesnit ca o creangă sub noi. Fără să-mi dau seama, degetul meu apăsă de două ori pe trăgaciul automatului, omorând pe loc animalul. Cu dezgust, i-am împins stârvul și m-am ridicat cât de repede am putut. Doream să urc în continuare către vârful movilei, când un zgomot din tufișuri mă făcu să mă opresc din nou. Făcând stânga-împrejur, văzui apărând un călăreț cu o cască, urcat pe un cal uriaș, negru, care venea spre mine în mare galop. Taișul unei săbii strălucea în mâna călărețului. Am ținut după o apreciere sumară. O dată. De două ori. Fără rezultat. Am mai vrut să trag, dar deja calul și stăpânul său se năpustiră asupra mea. N-am avut decât timpul să mă aplec pentru a para o primă lovitură. Alunecând pe sub cal, am încercat să trec pe partea stângă a sa, pentru a-l destabiliza pe călăreț și a-i slăbi hățul cu arma – dar, rapid și precis, ca o săgeată de oțel, vârful lamei lovi Luger-ul meu. Pistolul mi-a zburat din mână în desișul de arbuști. Lipsit de mijloace de luptă înaintea bărbatului a cărui față rămânea nevăzută sub casca de scrimer, era să fiu

decapitat de una din loviturile pe care le dădea cu viteza unei mașini automate. Rostogolindu-mă pe jos, mâinile mele au cules niște pietriș pe care l-am azvârlit cu forță în ochii calului. Surprins, animalul s-a cambrat și și-a trântit stăpânul... O clipă, amețit de cădere, omul se ridică cu greutate. Am vrut să alerg la el să-i smulg arma, dar sabia era legată de încheietura mâinii sale cu un șnur de piele și mi-am dat seama că aș pierde timpul încercând să deznod legătura. Această întrerupere i-a lăsat adversarului meu timpul să-și vină în fire și să mă trântască la pământ cu un pumn viguros. Ridicându-se mai repede decât mine, omul își scoase masca... Am recunoscut fața *Hauptmann-ului* Ghert Wussau-Pranghofer, comandantul de la *Junkerschule* din Bad Tdiz, unde îmi făcusem ucenicia de SS-ist, cu unsprezece ani în urmă. Timpul părea să nu fi lăsat nicio urmă asupra lui. Cu toată vârsta sa, părea tot atât de puternic ca un urs, tot atât de rapid și de îndemânatic ca o maimuță. Știam că sabia de cavalerie era arma sa favorită. Față de un astfel de adversar, nu aveam nicio șansă.

— Te recunosc, am găfâit eu, ridicându-mă. Wussau-Pranghofer! Suntem SS-iști amândoi. Dumneata m-ai format. Pentru ce să ne înfruntăm?

Dar *Hauptmann-ul* nu-și pierdu vremea la palavre cu mine. Fandă, pentru a mă lovi mortal în burtă. Lovi cu vârful și cu tăișul iar lama şuieră. Brațul mi-a fost prins într-una din mișcări și tăișul săbiei străbătu grosimea hainelor și ajunse la piele. Durerea a fost atât de ascuțită încât m-a cuprins furia. În loc să mă trag înapoi, pentru a mă feri de-altă nouă lovitură, m-am azvârlit înainte, cu toată greutatea. Mai scund decât mine și cu mult mai ușor, fostul meu instructor a fost doborât de atacul meu, ca un pai ridicat de o tornadă. Am reușit să-l lipesc de un trunchi

de copac și, știind că îmi jucam ultima carte, mi-am apăsât degetul în fundul orbitelor sale. Durerea pe care i-am provocat-o l-a paralizat de-a dreptul pe bătrânul ofițer, care nu putu face altceva decât să scoată un țipăt de agonie în timp ce unghiile mele îi înțepau globul ochilor săi albaștri. În câteva zvâcniri el ajunsese în regatul *Einherjars-ilor*, acei războinici de elită ai zeului *Odin*²⁶ pe care îi admira atât de mult... Lăsând cadavrul să alunece în lungul trunchiului, am alergat spre calul lui ce se îndepărtase puțin. În coburi am găsit o hartă detaliată a domeniului și un binoclu destul de puternic. După ce mi-am pansat sumar brațul, am scormonit toate tufișurile până ce mi-am găsit Lugerul, lângă o baltă. Grăbindu-mă am încălecat. Fără să arunc vreo privire în urmă, spre *Hauptmann*, am urcat dealul. De acolo, de sus, am scos binoclul și am cercetat peisajul, până în depărtare.

Fixându-mi reperele și cu ajutorul hărții, am socotit că mă aflu la circa trei kilometri de vechiul conac unde speram s-o găsesc pe Keller. Diverse adnotări colorate punctau planul: cercuri, cruci, hașuri, dispuse ici și colo, fără nicio notă care să explice semnificația lor. Urmând un timp linia de creastă, am dat de o potecă ce părea să ducă la o intersecție notată pe hartă cu un cerc galben. Cu prudență, am lăsat calul la pas și am ajuns la intersecție, fără a observa ceva anormal. Înaintam pe o mică zonă în paragină, când calul a început să fornăie și refuza să mai facă un pas. Ghiceam printre ierburi un pericol pe care eu nu-l știam! Sărind din șa și cercetând zona am sfârșit prin a descoperi, acoperită cu grijă de frunze uscate, o capcană pentru lupi. Dacă aceasta corespundea cercului de pe plan, înseamnă că aproape tot terenul din jurul conacului era

---

²⁶ *Odin* – tată] zeilor scandinavi, rege în Asgaard și rege al morții și al cunoașterii. (n. Trad.)

apărat în acest fel! Cu ajutorul unei crengi uscate, am dezamorsat dispozitivul, care se închise cu un zgomot sec.

Depășind răspântia, am evitat cu grijă toate zonele marcate cu un semn. Peste câteva minute am urcat pe lângă albia unui pârâu. S-a stârnit un vânt înghețat, care a bătut în rafale și a început să cadă burnița, estompând culorile, îmbinându-le într-o ceață deasă, care făcea ca înaintarea mea să fie incertă și mai riscantă, cu fiecare pas. Am urcat pe mal, am trecut printre sălcii, am ajuns la o cabană veche, părăsită, din interiorul căreia am auzit zgomote de luptă. Cu arma în mână, am făcut pe jos înconjurul cocioabei și am pătruns într-o încăpere fără lumină, cu pardoseala de pământ bătut.

Într-un colț, doi puștani aproape goi erau înlănțuiți, bătându-se pe viață și pe moarte. Destul de mare și de puternic, unul era în avantaj. Cu o piatră grea, pe care o mânua ca pe un ciocan, tocmai zdrobise țeasta adversarului său, un băiat mai mic și mai tânăr, care încerca zadarnic să reziste strângând mâinile în jurul gâtului călăului său. Trăgându-l pe cel mai mare de părul său des, l-am izbit de perete, ceea ce l-a buimăcit pe jumătate. Surprinzător de viguros și de rezistent, s-a întors spre mine și m-a atacat pe la spate în timp ce mă aplecasem asupra victimei sale. Lovitura pe care mi-a dat-o în cap m-a doborât și aproape că m-a făcut să-mi pierd cunoștința. Nefiind în stare să reacționez, m-am prăbușit, în timp ce el se azvârlea asupra mea. Pentru a-mi lua Luger-ul. Puștiul mă ochi, apăsă pe trăgaci și rămase nelămurit, căci nu pomi niciun glonte. Înțelegând că pistolul nu era încărcat, a încercat să aducă pe țeavă cartușul dar, folosindu-mi puținele forțe rămase, m-am repezit la el, l-am apucat de glezne și l-am făcut să cadă. A

trebuit să-l lovesc cu pumnul în față, de vreo trei sau patru ori, până ce și-a pierdut cunoștința.

Scuipând sângele ce-mi năvălise în gură, m-am apropiat de cel mai mic: din nefericire, nu mai era nimic de făcut pentru el. Nu mai respira. I-am legat mâinile celui alt cu cureaua mea, apoi, cu mintea încă destul de confuză, m-am rezemat un timp de peretele din scânduri. Ploaia cădea în continuare și era singurul zgomot venind de afară pe care îl puteam auzi. Ploaia alunecând pe frunze. Ploaia lovind acoperișul acelei cabane pierdute în mijlocul unei păduri transformată în teren de vânătoare...

Cred că aș fi rămas în acea stare de buimăceală până s-ar fi făcut noapte, dacă puștiul gladiator n-ar fi început să se miște și să se trezească de-a binelea. Am încercat să-i pun întrebări, dar era evident că nu pricepea. Mi-a fost milă de copilul amărât, silit să se lupte ca un animal. I-am dezlegat mâinile, i-am pus mantaua mea de piele pe corpul care îi tremura, înainte de a-i arăta pe harta de stat-major locul pe unde putea să iasă prin grilajul pus sub tensiune. Speram să găsească drumul dincolo de terenul stabilit pentru încercarea plină de cruzime prin care fusese silit să treacă. Căci, nu mă îndoiam, era un fel de *Tierkamp*, de altă manieră, care se desfășura în pădurile din jurul conacului: încununarea unei selecții cu mult mai dure decât cea la care fusese supus, eu însumi, la Bad Tbiz. Din câte pricepeam, unor copii li se dădea drumul în pădurea unde erau urmăriți și omorâri de îndată ce erau descoperiri. Doar cei care reușeau să scape de urmăritori aveau voie să supraviețuiască. Până când și pentru ce, nu știam...

Urcându-mă în șa, mi-am îndemnat calul spre conac. Am călărit astfel, douăzeci sau treizeci de minute. La intrarea într-un luminiș, după ce am trecut printr-o apă adâncă în

care m-am udat până la coapse, am văzut pe vârful unei coline acoperișul unui post de observație ridicându-se deasupra copacilor. Cercetând cu binoclul platforma, am constatat ușurat că observatorul nu era ocupat. Din vârful *miradorului*²⁷ puteam privi departe, având o perspectivă spre o vâlcea, mai jos. În mijlocul acesteia, un mic castel cu pereții din cărămizi roz și cu acoperișul de ardezie era înconjurat de altă incintă. Multe dependințe – grajduri vechi și hambare, desigur – erau dispuse în jurul clădirii principale. Cu toți norii din ce în ce mai întunecați, cu toată lumina care semăna deja cu cea a crepusculului, vedeam destul de clar ce se petrece în curtea conacului, căci acolo se amplasaseră niște proiectoare puternice. Revărsând o lumină albă, intensă, farurile luminau perfect un grup de vreo douăzeci de personaje cu mantale și cizme de călărie. Apărați de ploaie de o copertină, caii tropăiau de nerăbdare, trăgând de căpăstru. Deosebindu-se de ceilalți prin statura ei mai scundă și silueta ei zveltă, Ostara Keller, cu o cravașă în mână, se învârtea privindu-și mereu ceasul. Doi bărbați au sosit în trap, pe aleea principală. Alergând pe lângă ei, doi câini dădeau din coadă de mulțumire și se distrau mușcând, pe rând, un sac din pânză neagră pe care primul călăreț îl ținea de-a curmezișul șei. Doar după ce obiectul a fost azvârlit pe jos, cu nepăsare, mi-am dat seama ce era lucrul acela moale, fără formă, conținut de sac, era trupul puștiului cu care mă luptasem în cabană! Fusesse prins și doborât ca un vânat.

Sosirea acelor doi vânători declanșă discuții fără sfârșit. Nu trupul micuțului era obiectul uimirii lor, ci mantaua mea, în care fusesse învelit! În sfârșit, după ce au gesticulat îndelung în jurul cadavrului, Keller luă haina și o prezentă

---

²⁷ *Mirador* – post de observație sau pază. (n. Trad.)

câinilor pentru ca ei să-i ia urma. Am văzut câinii lătrând, adulmecând mantaua, mirosind aerul și pornind drept în direcția mea. Conduși de Keller, zece sau doisprezece vânători de copii încălecară. Îndemnând caii, porniră în galop după câini...

Pentru mine era o primejdie extraordinară dar și o oportunitate fabuloasă! Dacă reușeam să dejoc urmărirea, poate îmi era cu puțință, să pătrund în conac. Scoțând harta din buzunar, în mai puțin de un minut, am imaginat un plan care-mi permitea, poate, să câștig pe toate planurile. Fără câini, urmăritorii erau orbi. Așadar, prioritatea absolută era eliminarea câinilor. Coborând din postul de observație, am luat hățurile calului și l-am condus chiar acolo unde se întindea o zonă de capcane, în lungul unei fâșii de pământ dintre două iazuri. Și am așteptat, încrezător în îmbinarea iuțelii cu neînfricarea ce avea să-mi aducă în față câinii, cât mai repede cu puțință. M-am plasat în direcția vântului și i-am văzut pe cei doi cerberi arătându-și colții – niște pachete de mușchi, antrenate pentru goană și atac. Primul câine a fost oprit de o capcană pentru lupi, prevăzută cu fălci de prindere atât de ascuțite și cu resort atât de puternic, încât o labă i-a fost retezată complet. Ce de-al doilea a fost mai norocos în privința aceasta, reușind să evite toate obstacolele. Cele două gloanțe trase în el i-au sfărâmat botul atunci când nu mai era decât la zece metri de mine.

După ce am scăpat de copoi, am făcut cale întoarsă și m-am adâncit în pădure; știam că vânătorii nu se aventuraseră pe terenul cu capcane. Mergând în ritm susținut am intrat în proprietate și am lăsat calul, legat de un copac, la vreo două sute de metri de castel... Ajutat de întunericul nopții m-am strecurat fără greutate până la un zid scund care delimita curtea clădirii. Acolo se aflau niște

paznici care patrulau fără convingere, întrebându-se de ce nu se încheiase vânătoria întrucât se făcuse întuneric. Ascuns în adâncitura unei porți vechi, scoasă din țâțâni, mă uitam atent să văd frecvența cu care treceau. Când am fost sigur că prinsesem ritmul supravegherii lor, m-am strecurat, din colț în colț, până să pătrund în conac, pe ușa unui beci imens în care erau stivuite sute – poate mii – de sticle de vin.

Momentan la adăpost, știam că venise pentru mine momentul de a folosi obiectul foarte special pe care Lewis Monti mi-l încredințase la Veneția... Păstrasem obiectul asupra mea, de când plecasem din Berlin spre Polonia. Nicio clipă nu părăsise cutia grea din oțel pe care o prinsesem de mijlocul meu, prin patru benzi late de hârtie adezivă. Ridicându-mi cămașa, am smuls adezivul și am luat cutia.

În interiorul ei, mai prețios poate decât secretul criptei Enigma, se găsea singurul instrument în stare să localizeze *theraponi* păstrați de Keller. Acel instrument nu era mecanic. Nu se compunea nici din fier, nici din cupru. Nu-l străbătea niciun curent electric. În aparență, era doar o mână mumificată, în care se îmbina știința interzisă a celei mai obișnuite necromanții cu cea mai desăvârșită magie ceremonială. Odinioară fusese tăiată de pe cadavrul unui spânzurat și fusese îmbălsămată potrivit unor rețete rămase din negura vremii, pe care nu le mai cunoșteau decât cei mai bătrâni locuitori ai unor regiuni izolate, îndepărtate, din Europa... Monti o moștenise de la un străbun, care o folosisese deseori în cursul vieții sale aventuroase. Funcționase întotdeauna fără greș. Căci această mână, pe cât era de uscată și de zbârcită, pe atât era de redutabilă; avea un har special, era o *mână de glorie*, adică un talisman consacrat descoperirii obiectelor

ascunse... Firește, nu am vrut să cred în puterea acelei relicve respingătoare și a fost nevoie ca Monti să-mi găsească de mai multe ori propriul ceas pe care îl ascunsesem, întâi în casa Faustei, apoi în spatele unei statui dintr-o străduță din Dorsoduro, ca să fiu convins de eficacitatea procedurii.

După cum mă învățase Lewis, dar cu inima bătându-mi nebunește, am așezat palma moartă pe încheietura mâinii mele stângi și am lăsat vrăjitoria să-și vadă de treabă. La început nu se petrecu nimic, apoi am știut clar că pielea tăbăcită de un galben de ceară era scuturată de un tremur ușor care îmi dădea senzația unui miriapod sau a unei omizi târându-se pe pielea mea. Deodată, degetele lungi se strânsură în jurul brațului meu și această strânsoare m-a îmboldit să fac un pas mare înainte. Era cea mai neplăcută senzație ce se poate închipui: să fii tras de un „individ” a cărui putere o simți, dar din care nu vedeai decât acea mână pergamentoasă, plină de crăpături, ca un sol lateritic...

Apăsarea asupra brațului meu devenise mai puternică, din clipă în clipă, semn că informațiile lui Monti erau corecte și *therapon-ul* care îl proteja pe Heydrich se afla într-adevăr prin acea casă, în acel conac din Polonia în care Keller își făcuse sălașul. În ceea ce mă privea, obsesia mea era să nu mă las antrenat prea tare, prea departe, de puterea vrăjii, fără să pot avea eu însumi controlul corect al căilor de pătrundere în castelul înțesat de dușmani... Trăgând de braț, ca și cum aș fi tras de lesa unui câine neastâmpărat, am reușit să domolesc avântul mâinii de glorie.

Mă aflam la partea de jos a scării ce ducea la parter. Nicio clipă nu avusesem nebunia să sper că Ostara Keller ar fi putut să ascundă *îngerii* într-un beci pe care nu îl

păzea nimeni. Încet, fără a face să scârțâie treptele de lemn, am urcat până la ușa. Decorul, tensiunea momentului îmi evocau o amintire vagă; cum am descoperit că ușa nu era închisă, m-am revăzut deodată, cu vreo unsprezece ani mai devreme, urcând scara din pivnița în care mă azvârlise Thyssen Matschl, după moartea lui Geli Raubal... Această amintire era veche, dar m-am cutremurat, o clipă, din cap până în picioare! În sfârșit, mi-am recâștigat destulă stăpânire pentru a împinge ușa beciului și pentru a mă aventura în interiorul clădirii. Mâna de glorie trăgându-mă în sus, am căutat o altă scară din hol care să ducă la etaj, dar atunci am auzit răsunând niște pași. Am vrut să mă ascund într-o cameră, dar cele două uși de clanțele cărora am tras cu furie erau încuiate! Un soldat venea de la capătul coridorului. Instinctiv, mi-am dus brațul stâng la spate și am rezistat din toate puterile solicitărilor mâinii de glorie. Mergând pe cât de drept puteam, m-am întâlnit cu paznicul ale cărui priviri au fost atrase de cizmele mele murdare și de pantalonul plin de noroi, mai mult decât de fața mea. Cu o sudoare înghețată alunecându-mi pe spate, am înțeles că uniforma și galoanele SS pe care le purtam erau. În cazul de față, în avantajul meu. Dacă era cu neputință să-i înșel pe Keller și pe ofițerii superiori, care se cunoșteau bine între ei, paznicii erau ușor de păcălit. Mergând în lungul coridorului, până la capăt, am ajuns într-o mică sală rotundă de unde mai multe trepte duceau spre etaje.

Odată ajuns la primul nivel, mâna de glorie mă trăgea mereu. Am mai urcat un etaj și am luat-o pe un coridor întunecat și pustiu. Mâna a vrut să o ia la dreapta, până la capătul altui condor în formă de T. Ajuns în acel punct, am fost cuprins de o stare de neliniște, care m-a oprit brusc.

Mi s-a întors stomacul pe dos și mi s-a umplut gura de fiere. Amețeala m-a făcut să cad în genunchi.

În timp ce relicva spânzuratului trăgea de brațul meu tot mai tare... Nu eram surprins de ceea ce mi se întâmpla. Nu numai că-mi amintea de statuetele de pază pe care cei doi Galjero le așezaseră la Wewelsberg, în fața scării ce ducea la cripte, unde se afla *palladium-ul*, dar îmi amintea și că Lewis Monti mă pusese în gardă față de acest tip de protecție:

— Va trebui, desigur, să vă confrunțați cu niște protectori subtili. Ei funcționează după același principiu ca *îngerii*. Sunt amulete condensând și materializând voința practicianului. Statuile de pază sunt printre cele mai simplu de conceput. Chiar dacă Ostara Keller nu a atins un nivel prea ridicat de magie operativă, ea poate activa astfel de fetise. Din păcate. Din păcate, ar fi nevoie de mult timp pentru pregătirea dumneavoastră de autoapărare efectivă. Veți fi nevoit să vă folosiți doar de voința dumneavoastră ca să combateți efectele acestor amulete. Faptul că știți că ele există reprezintă singura armă adevărată care vă poate oțeli. În rest, așteptați-vă ca ele să folosească toate stratagemele ca să vă descurajeze și să bateți în retragere!

Senzații de vomă, amețeli... închizând ochii, am luptat împotriva migrenei care-mi zdrobea craniul și m-au forțat să merg înainte. Fiecare metru pe care îl parcurgeam era tot mai penibil. Totul îmi spunea să renunț: corpul meu care se sfârșea cu fiecare respirație, mintea, cotropită de o panică de nedescris. Mușcându-mi buzele, gemând aproape ca un muribund, am mai făcut câțiva metri, apoi, nemaiputând respira, am renunțat. Reîntors la intersecția coridorului, greața și starea proastă dispăruseră în câteva secunde. Plămânii mi s-au umplut de oxigen. Cu tot acest

răgaz, știam că nu voi mai avea puterea să încerc din nou să trec dincolo de pază. Trebuia să dezamorsez întâi paznicul. Unde se află? Era singura întrebare care mă preocupa. Fetișul putea fi ascuns într-un lambriu, într-o cornișă, sub o lamă de parchet, putea fi zidit între doi pereți... De unde să știu? Să folosesc mâna de glorie pentru a-l descoperi era imposibil, deoarece Lewis o *sfințise* în singurul scop de a descoperi *îngerii protectori* ai înalților demnitari naziști! Și, de altfel, nu știam nimic despre procedura rituală de a modifica cererea făcută relicvei neoromantice.

Am început să caut cu înfrigurare în jurul meu un detaliu în ornamentația încăperii, care ar putea servi drept cadru de susținere a paznicului-protector. În zadar am scrutat cu atenție pereții, căutând să descopăr un medalion sau o simplă proeminență a cărei formă ar fi putut evoca funcția atribuită paznicului subtil, înaintam și eram din nou cuprins de amețeală, când am remarcat deodată că modelele de pe covor se schimbau exact în locul în care-mi apăreau stările de neliniște și de teamă. Desenele florale și banale deveneau brusc geometrice și abstracte. Fără simț estetic, liniile frânte spintecau volutele fără nicio noimă, unghiuri nedeslușite se juxtapuneau unor sfere în culori vagi... Ridicându-mă pe un scaun lipit de perete am constatat că acele desene stranii semănau uimitor de mult cu cele folosite de cabaliști în vederea preparării sigiliilor și a stelelor protectoare în cinci colturi. Fără nicio îndoială, paznicul *era* chiar covorul. Am tras aer adânc în piept am îngenuncheat ca să rulez covorul și să-l împing în lături, dar mâinile mele au început să mă ardă atât de tare încât am fost nevoit să renunț.

Disperat că nu găseam vreo soluție, aveam intenția de a arunca pe covor bricheta mea aprinsă, dar, gândindu-mă

mai bine, am preferat pur și simplu să acopăr motivul cu un vâl. Desprinzând de la fereastră o draperie grea de catifea, am aruncat-o peste motivul malefic, cu gestul unui pescar care-și întinde năvodul pe apă și am început să alerg ca să trec de această frontieră. Fulgerător, am avut senzația că am sărit într-un rug, într-un nor de văpăi care m-a învăluit, dar din care am ieșit viu și nevătămat. Ajunsesem la capătul coridorului, exact acolo unde mâna de glorie dorea să mă ducă...

Cu ajutorul șperaclului pe care îl șterpelisem cu câteva zile în urmă din depozitul SD, ușa a fost ușor de deschis. Cu prudență, am pătruns în ceea erau, probabil, apartamentele personale ale Ostarei Keller. Abia am zărit un pat mare, cu baldachin, un birou imens acoperit de dosare și foi volante, o bibliotecă plină de volume vechi... toate în stilul *a la* Potsdam, pe care francezii îl numesc Ludovic al XV-lea. Mâna mumificată m-a tras spre un sipet mare, metalic. Acolo, în fața aceluia dulap blindat, orice apăsare asupra brațului meu a încetat. Modelul sipetului era foarte perfecționat. Sistemul de deschidere era compus din trei rotițe zimțate având crestate douăzeci și patru de cifre. Aceasta implica mii de combinații posibile, pe care, desigur, era cu neputință să le încerc, una câte una. Sipetul era cu pereții prea groși pentru a fi străpunși, era prea masiv pentru a fi mișcat din loc... Nu aveam altă soluție decât să deschid acea mobilă prin propriile mijloace, aici și acum!

Destinzându-mi mușchii, m-am concentrat și mi-am lipit urechea de peretele din oțel. Încetișor, am răsucit prima rotiță. Încercând să surprind o modificare a sonorității atunci când angrenajul corespunzător cifrei exacte avea să fie solicitat. Din nefericire, peretele metalic s-a dovedit prea greu ca să pot auzi mișcările mecanismului de închidere.

Am dat cu pumnul în sipet, cu ciudă. Poate că această mânie a hotărât-o pe mâna de glorie să-și desăvârșească opera. Zbuciumându-se în cutiuța în care o pusesem, a început să tresară ca un animal viu. Fremătând de speranță, am reșezat mâna pe brațul meu și m-am lăsat condus de impulsurile precise pe care mi le dădea. Prima rotiță s-a blocat pe 23, cea de a doua pe 9 și a treia pe 14. S-a auzit un zgomot de arc uns care se anclanșa și ușa sipetului se deschise treptat! În interior, așezate pe două etajere asemenea unei armate de mici soldați, dormeau douăsprezece statuete comparabile cu fostul meu Amarok... Mâna de glorie m-a îndemnat să apuc una anume, dar chiar fără ajutorul ei aș fi recunoscut *îngerul păzitor* al lui Heydrich. Statueta, din lut ars, reproducea într-adevăr, într-un fel grosolan trăsăturile șefului SD și al Gestapoului. Fața îi era destul de bine redată, dar corpul nu era cel al unui bărbat. Creatura hibridă între om și fiară, silueta era aceea a unui vârcolac înarmat cu o lance și cu un scut.

Din fundul dublu al cutiei în care transportam mâna mumificată, am vrut să scot un ac lung și trei fiole de arsenic, destinate distrugerii încărcăturilor protectoare conținute în *therapon*. Dar, când am ridicat capacul compartimentului care ocrotea fiolele din sticlă, inima mi-a stat în loc. În timpul încăierărilor mele, două fiole se spărseseră! Cu maxilarele crispate, am refuzat să renunț, în fața acestei lovituri a sorții. Umplusem seringă, când am auzit un zgomot în exterior. Azvârlind o privire pe fereastră, am văzut că trupa care pornise pe urmele mele se întorcea la castel. Deja, Keller descălecuse și se îndrepta spre clădire. Am înșfăcat *therapon-ul* lui Heydrich, am înfipt acul în dopul de ceară care îl închidea și am injectat jumătate din doza de arsenic.

Imediat, suprafața idolului începu să se încălzească și apărură crăpături la baza lui.

Așezând obiectul exact acolo de unde îl luasem, am vrut să joc cartea cea mare și să distrug și protectorul subtil al lui Hitler. Reprezentând un cavaler nimicind un dragon, *therapon-ul* său era ușor de recunoscut, căci coiful războinicului fiind ridicat, se distingeau clar mustăcioara și şuvița de păr atât de caracteristice ale stăpânului Germaniei. Fără a șovăi, am golit restul din.. Leul verde” în interiorul statuetei pe care am pus-o la loc, în sipet. Închizând mobila blindată, mi-am adunat lucrurile în grabă, am ieșit din camera lui Keller și am trecut peste covorul-paznic, fără a mai simți ceva. Sortit să păzească intrarea pe coridor, nu mai reacționa în niciun fel în sens invers! Ștergând orice urmă a trecerii mele, am pus perdeaua într-un cufăr și am căutat un mijloc de a coborî, fără a fi prins. Din locul în care mă aflam, auzeam voci răsunând la etajele inferioare. Cea mai simplă soluție rămânea să sar pe fereastră! Am reperat o lucarnă deasupra unui intrând întunecat. Să sar de la cel de-al doilea etaj era riscant dar, considerând condiția mea foarte bună, aveam o șansă plauzibilă de a reuși. Fără să șovăi, m-am atârnat de marginea lucarnei și mi-am dat drumul pe pietriș. Căzând destul de brutal, am crezut o clipă că aveam să-mi rup oasele. M-am ales în final, cu o lovitură zdravănă la fese.

Ploaia cădea acum cu găleata și îi gonise pe paznici pe sub partea acoperită a curții și pe sub pridvoare. Alergând prin bălți, am ajuns cât am putut de repede la copacii unde mi-am regăsit calul, cu frâul înnodat de o creangă mai joasă. Luând-o la goană am ajuns în pădure, unde, cu toate eforturile mele, m-am rătăcit destul de repede. Întunericul puternic mă împiedica să văd obstacolele care

se ridicau în drumul meu; fața îmi era biciuită de ramuri și, în orice clipă, calul se putea înnămoli într-o baltă sau se putea prinde într-o capcană pentru lupi. Să merg orbește, nu era bine. Deși era încă destul de devreme, ora opt sau nouă, trebuia să mă hotărâsc să aștept ziua. Trăgând de hățuri, am descălecat și m-am rezemat de trunchiul unui stejar mare, care îmi oferea puțin adăpost. Ud, tremurând de frig, am așteptat cu răbdare să se facă ziua. A fost, cred eu, una dintre cele mai lungi și mai cumplite nopți din viața mea. În sfârșit, când cerul a început să capete nuanțe trandafirii, în pofida norilor enormi, am încălecat. După o oră de coborât prudent prin mlaștini, am regăsit grilajul sub tensiune, am urmărit acel fir al Arianei până la locul în care șoferul meu și cu mine practicasem deschiderea... Aceasta, din păcate era prea îngustă pentru a-i permite calului să treacă. Din nou constrâns să umblu pe jos, am mai lacul câteva ore până să găsesc satul unde mă aștepta șoferul. Când am sosit arătam jalnic: hainele rupte și ude, un braț rănit, obrații supti de emoție și ochii strălucind de oboseală – toate acestea mă făceau să par mai degrabă un vagabond decât un mândru ofițer al *Schutzstaffel*. Dar puțin îmi păsa, întrucât reușisem ceea ce am crezut că era imposibil: să dezamorsez, pe furiș, toate protecțiile supranaturale ridicate de soții Galjero în jurul lui Reinhard Heydrich și lui Adolf Hitler!

Ursa Minor

La sfârșitul lunii mai 1942, cu trei săptămâni după întoarcerea mea din Polonia, șapte partizani au sărit dintr-un avion britanic, pentru a pregăti un atentat asupra persoanei *Gauleiter-ului* din Cehoslovacia. După ce organizase un regim de teroare căruia i s-a datorat porecla de „Măcelarul din Praga”, Reinhard Heydrich începuse să pună în aplicare măsuri foarte populare de protecție socială și de planificare economică eficientă, astfel încât, traumatizați la început de preluarea brutală a țărilor de către SS-iști, cehii, treptat, începuseră să-l considere pe Heydrich ca pe un protector autentic. Acest reviriment se opunea, fără îndoială, intereselor Aliaților, care aveau printre obiectivele principale și asigurarea unei mari simpatii din partea țărilor ocupate. În ziua de 7/ mai, în timp ce șeful SD mergea spre aeroport, în mașina sa Mercedes, decapotabilă, un comando apăru în colțul unei străzi și mitralie mașina... Rănit, strigând totuși șoferului să se oprească pentru a se lupta, Heydrich se năpusti afară din vehicul și, cu pistolul în mână, le răspunse agresorilor. Dar, în cele din urmă, l-a răpus o grenadă... Cu toracele, splina și plămânii zdrobiți, el agoniză opt zile la capătul cărora întreaga Cehoslovacie a avut de îndurat represaliile armatei SS-iștilor care își pierduse comandantul cel mai prestigios. La Berlin, lui Reinhard i se tăcură funeralii naționale, așa cum nu mai văzuse Reich-ul – „babiloniene”, se hazardă să spună un comentator. Am asistat desigur la acest eveniment, îmbrăcat în uniformă de gală. Lângă mine, Lina Mathilde von Osten, soția defunctului, stătea foarte dreaptă, foarte demnă. Știam că moartea soțului o afectase mult, dar, mai ales, nu dorea să-și arate durerea. În ceea ce mă privea, eram frământat de sentimente ciudate, contradictorii. Ar fi trebuit să mă bucur de

disparația aceluia care, într-o seară a lunii octombrie 1931, mă capturase și mă ținuse de atunci în mrejele sale. Acum, eram liber să părăsesc Germania cu prima ocazie și să fug împreună cu Fausta, departe de Europa. Și totuși, eram tulburat, aproape necăjit. În mine se făcuse un mare gol după moartea lui Heydrich, ca și când aș fi pierdut un motiv secret de a trăi.

— „Ce va fi Roma fără dușmanii ei?” se întrebau la Capitoliu, după ce Cartagina a fost rasă de pe fața pământului. Vocea lui Matthieu-Marie Dandeville nu era nici tristă, nici veselă. Îl îngropasem pe Reinhard Heydrich și apoi ne închiserasem în biroul pe care îl mai ocupa francezul în clădirile din Piicklerstrasse. Mă privea cu un aer atât de ciudat, încât m-am temut că ghicise rolul pe care îl jucasem în atentatul împotriva celui care, în doar zece ani și fără îndoială mai bine decât însuși Himmler, făcuse din SS un adevărat stat în stat.

— „Roma fără dușmani?” Ce vrei să spui?

— Frumoasă exemplificare a polemoi-ului. Este vechea teorie a pre-socraticilor, știi bine! Trăiești fiindcă te opui la ceva sau cuiva. Această luptă ne definește. Tu. De la început, le opuneai lui Heydrich. Acum, sicriu! Său fiind închis, niciun adversar nu-ți mai stă în cale.

Întrebarea mea este, așadar, pertinentă: ce te vei face, dragul meu. Thdrun?

Fără a răspunde, m-am mulțumit să-mi golesc paharul și să aprind o țigară, lăsând să-mi fluture pe buze un zâmbet de nehotărâre... Nu mă prefăceam! Într-adevăr, după acel moment câteva săptămâni melancolice de doliu au urmat. Cu siguranță, trebuie să-mi schimb felul de viață. Dar impulsul îmi lipsea încă, între iunie și august, am vrut de trei ori să mă duc la Veneția. De fiecare dată, Fausta a fost aceea care m-a rugat să-mi amân călătoria. Monti era în

misiune în Sicilia și îi era greu să se deplaseze în peninsulă, unde fuseseră trimise, masiv, trupe germane. Desigur că nu revederea lui Monti era principalul motiv pentru care doream să mă întorc în Italia. Cu fiecare zi care trecea, mă temeam mai mult pentru siguranța soției mele. Dacă, până în prezent, Mussolini rezistase cererilor insistente ale Fuhrer-ului privind arestările în masă ale evreilor aflați pe teritoriul său, situația se putea schimba în orice moment. Autoritatea Ducelui fiind în declin în urma performanței mediocre a trupelor sale pe câmpurile de luptă nord-africane și grecești, în mod inevitabil se impunea acceptarea celor mai nebunești exigențe ale naziștilor...

În 20 august, canadienii au fost trimiși la masacru de către Churchill, pe plajele de la Dieppe. Tentativa de debarcare a eșuat în mod lamentabil. Cred că în acea perioadă, în acel sfârșit de vară a anului 1942, poporul german – și berlinezii cel mai mult – a crezut că o victorie este posibilă. Capitala nu era supusă încă decât unor bombardamente intermitente și de mică amploare. În magazine se găseau de toate, la prețuri derizorii. Nimeni nu ducea lipsă de nimic și ca o compensație pentru tinerii pe care îi trimitea să moară pe front, chiar și poporul de rând își putea procura cu ușurință unt danez, mășline grecești, conserve olandeze, alcool scandinav, șuncă din Ardenne... Minimalizând înfrângerea lui Rommel în Africa și exploatând, în schimb, caracterul inexpugnabil al *fortăreței Europa*, Goebbels, șeful propagandei, pusese să se distribuie gratuit pâine și făină, în gara centrală, unde trenuri pline până la refuz cu cereale soseau din Ucraina. În oraș, abia dacă se observase că, de multă vreme, nimeni nu se mai așeza pe băncile vopsite în galben...

În fine, la începutul lui septembrie, Fausta m-a anunțat că Monti avea să fie în curând la Veneția. Inventând un pretext, am părăsit statul major al lui Heinrich Muller, înlocuitorul lui Reinhard în funcția SD și am fugit din nou în lagună. Am sperat să pot rămâne măcar o zi, singur cu Fausta, dar Lewis Monti mă aștepta deja.

— Acum, că Heydrich este mort, Hitler este următoarea țintă pentru Scenrdrze Alapezze. Îl vei întâlni pe omul lor la Berlin. Dar atenție, Thorun! Mai ales nu menționa faptul că ai infestat *îngerul păzitor* al cancelarului! Acesta trebuie să rămână un secret absolut între noi... Nimeni nu trebuie să știe că astfel de acțiuni constituie miezul războiului secret. Ai fi luat drept nebun.

— De ce mai aveți nevoie de mine acolo? Nu mai pot fi util cu nimic.

— Războiul nu s-a sfârșit încă, Găensen. Nici pe departe. Eliminarea lui Hitler poate nu e de ajuns. Va fi nevoie, în orice caz, de un guvern puternic care să-i urmeze. În caz contrar, sovieticii vor năvăli în golul lăsat de naziști și întreaga Europă va trece de la o dictatură neagră la o dictatură roșie... Pentru democrații, totul va trebui reluat de la capăt.

— Ai vrea să iau frânele țării după asasinarea lui Hitler? Momi izbucni în râs.

— Nu. Găensen! Nu-ți vom cere atâta. Alții sunt mult mai calificați decât dumneata pentru această misiune. Dar îi poți ajuta, în schimb, ceea ce le-ar fi extrem de folositor. Ești cel mai sus-pus agent de legătură al nostru la SD. Poziția dumitale poate să ne mai fie necesară pentru a aduna informațiile care ne vor permite totodată să răsturnăm nazismul și să ferim Germania de o victorie totală a bolșevismului.

Perspectiva de a mă întoarce în Berlin nu-mi plăcea. Dacă aşteptasem atât de mult până să-l întâlnesc din nou pe Monti, aceasta se datora doar speranței că acesta îmi va oferi mijlocul de a părăsi pentru totdeauna continentul, împreună cu Fausta.

— Asta mi-ai promis Lewis! Am distrus *theraponi-i* în schimbul ajutorului dumitale. Mi-am îndeplinit partea de contract. Nu-mi poți cere să continui!

Dar Fausta era de părerea americanului.

— Acest război nu este un conflict ca oricare altul, îmi zise ea cu glasul stins. Rețelele de siguranță din est transmit aliaților mărturii concordante. Un coșmar este pe cale de a se înfăptui. Acolo, în lagăre, naziștii extermină sute de mii de opozanți. Prizonieri politici, dar și țigani, evrei... Și nu numai bărbați... Familii întregi...

Neîncrezător față de cele dezvăluite, prima mea reacție a fost să nu accept ceea ce spusese Fausta.

— De când am avut vârsta de a înțelege, m-am opus Cămășilor negre, Thdrun. În secret, cu mulți ani înainte de război, am stabilit legături, am păstrat contacte... Ca și când aş fi știut întotdeauna ce se pregătea în Europa.

Dacă am rămas atâta vreme în Italia, a fost pentru că m-am gândit mereu că trebuie să te apropii de monstru pentru a da lovitura fatală. Astăzi, dacă mă iubești, asta îți cer să faci...

Călătoria înapoi în Prusia a fost lungă, rece și tristă. Heydrich odată dispărut, crezusem că-mi câştigasem, în sfârșit, dreptul de a fi liber și iată că însăși soția mea mă ruga să mă întorc și să mă azvârl în gura lupului!

În cea de-a doua duminică după întoarcerea mea. Am găsit un bilet strecurat sub ușa de la intrare în apartamentul meu. Pe două rânduri, un scris pe care nu îl cunoșteam îmi dădea întâlnire chiar în acea zi pe o alee

pentru călăreți, din Tiergarten. Așadar, la ora cinci, călare pe Sleipner, în trap mărunț, am fost ajuns din urmă de un bărbat călare pe o frumoasă iapă neagră, cu mușchii supli... îmi aminteam foarte bine că odinioară călărisem alături de amiralul Canaris, șeful serviciilor secrete ale armatei regulate. Să-l revăd astfel, nu era o surpriză. Fără să fi avut vreodată o dovadă. Heydrich îl bănuise că întreținea legături strânse cu aliații.

— Mi se spune că haina neagră nu mai este pe gustul dumitale, *Herr Gäreksen*. Este adevărat?

— Este adevărat, domnule amiral... Dar ca să vă ofer certitudinea fermă a acestei afirmații ar însemna un proces destul de complicat. Sunteți îndreptățit să credeți că SD vă întinde o cursă ordinară.

— Nu-ți face probleme! Am deja dovada loialității dumitale, prietene... Aliații m-au informat prin intermediul soției dumitale. Felicitările mele!

*

— Problema este că luptăm pe două fronturi, înțelegi?

Plimbându-se în lungul și în latul biroului său spațios din Tirpitz, după cum era poreclită clădirea Abwehr-ului, amiralul Canaris îmi explică viziunea sa geopolitică asupra situației.

— Prin această declarație nu fac nicio referire la actualul nostru front de luptă împotriva sovieticilor și la cel care, mai devreme sau mai târziu, se va deschide împotriva anglo-saxonilor. Nu! Nu este vorba despre aceasta. Noi, germanii din *Schwarze Kapelle*, trebuie să ne luptăm în același timp cu naziștii și cu ansamblul aliaților...

— Occidentalii ne sprijină, totuși, am obiectat.

— Atenție, să nu amestecăm lucrurile, Gäreksen. Aliații au hotărât să ceară predarea noastră, fără condiții. Dar noi. După ce-l vom elimina pe Hitler, vrem să obținem o

pace separată cu englezii și americanii. Să semnăm un tratat cu sovieticii este în afara oricărei discuții! Prăbușirea nazismului nu ar trebui, nu *poate* să însemne prăbușirea Germaniei. Ești de acord cu mine?

Perspectiva expusă de Canaris mi se părea îndeajuns de rațională ca să mă raliez. Ceea ce îl interesa pe acel om și pe mine era să se pună capăt răstimpului național-socialist. Odată ce va fi lichidat cancelarul și principalii săi aghiotanți, se va instaura un guvern a cărui primă sarcină va consta în sistarea conflictului cu Anglia și America, fără a se admite restituirea de teritorii puterilor învinse. Franța, Belgia, Olanda vor rămâne subordonate Germaniei, chiar dacă vor fi instaurate guverne cu mult mai adaptabile decât cele prezente.

— Și cine va fi noul cancelar? I-am întrebat pe Canaris.

— Sunt de luat în considerare două sau trei soluții. Cred că s-ar obține ușor acordul pentru persoana lui Rommel. Dacă acest deziderat nu se va realiza, von Kluge ar fi perfect...

Von Kluge! Nu știam atunci, dar chiar în clipa în care Canaris evoca acest nume, foarte departe de noi, la est, bătrânul *Feldmurschall* încerca să-l asasineze pe Hitler. Din cartierul său general de la Smolensk, bătrânul combatant reușise să facă astfel încât Führer-ul să se deplaseze până la el și, în timp ce-l informa personal de situația nefavorabilă în care se afla armata de pe frontul rusec, agenți ai Abwehr-ului înșurubau o bombă în buncărul aparatului ce trebuia să-l aducă pe *Unchiul Wolf* la Berlin...

Ceea ce istoria a consemnat ca o lovitură a soartei, a fost decriptat de mine ca eșecul tentativei de distrugere a *therapon-ului* lui Hitler, la conacul lui Keller. Prins în turbulențe atmosferice, avionul s-a redresat, luând

altitudine. Înghețat de frig, acidul din exploziv se pietrifică și împiedică funcționarea dispozitivului. Încă o dată, urmare a ceea ce semăna cu un miracol, șeful NSDAP scăpase de moarte! Când am aflat ceea ce se petrecuse, am insistat pe lângă Canaris să oprească orice altă tentativă de asasinat. Eram sigur, nu numai că era sortită eșecului, dar că avea să ducă la o închrâncenare a vânătorii după opozanți. Evident că nu i-am împărtășit motivele serioase care mă determinau să formulez cu atâta îndrăzneală o asemenea rugămintă. În exaltarea mea și în dorința de a convinge, se prea poate să fi scăpat unele aluzii destul de supărătoare. Amiralul m-a privit într-un fel ciudat, ca și când aș fi fost nebun. Neștiind ce să facă cu sfaturile mele, mi-a mulțumit politicos și de acum încolo m-a ținut departe de activitățile de la *Scenrdrze Capelle*.

— Nu este atât de important pe cât pare, zise Monti pentru a mă consola. Germanii anti-naziști nu vor câștiga războiul doar ei singuri. Dacă ei visează la puterea unui *Junker* după moartea lui Hitler, vor fi amarnic dezamăgiți. Lucrurile nu se vor petrece astfel!

— Ce vrei să spui, Lewis? Că aliații au renunțat să susțină rezistența germană?

— Nu. Thorun. Dimpotrivă. Dar nici Washington, nici Londra nu vor să repete aceeași greșeală ca în 1918. De data aceasta, vom intra în Berlin și vom înscăuna un regim democrat, solid, care nu va mai putea da naștere unui nou dictator. Pentru moment, să fie lăsată Germania pe mâinile germanilor este un risc cu mult prea mare!

Eram, atunci în primăvara lui '43, adică după patru ani de la începutul războiului. De la bazele lor de pe coastele Africii, americanii puseseră piciorul în Sicilia. Ajutați de o rezistență locală susținută de vechile familii mafiote, băieții luptau cu îndârjire împotriva trupelor Axei, care știau prea

bine că a pierde insula însemna a deschide larg calea de acces a Italiei.

— Ce vrei să fac, Monti? Să mă întorc și să termin acțiunea exercitată asupra *îngerilor* lui Keller? Nu înțeleg de ce, *Leul Verde*” a operat asupra statuetei lui Heydrich, în timp ce nu a reușit să dizolve condensatorul celei a lui Hitler.

— Magia nu are nimic dintr-o știință exactă, Thorun. Și apoi – este convingerea mea intimă – cred că Laiime Galjero a creat mai multe genii protectoare pentru Hitler. Miza era prea importantă. L-ai distrus, desigur, pe cel pe care Lai găsit. Cu siguranță mai există și altele care așteaptă să fie dezamorsate!

— Aceasta înseamnă că mă trimiți din nou la vânat *îngerii*!

— Aceasta înseamnă, înainte de orice, că acest război nu se poate termina atâta vreme cât cancelarul Hitler este în viață. Dacă este protejat, trebuie distruse mijloacele sale de apărare, odată pentru totdeauna!

*

Mi-a fost greu să mă decid dar era, evident, cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut. Monti aflându-se încă la Veneția, am hotărât să-l conduc la palatul Caetano. De când contele îmi dezvăluise dușmănia sa față de soții Galjero, încercasem să-l revăd aproape de fiecare dată când mă aflam în Italia; din păcate nu am mai fost primit la Canareggio.

— Domnul este în deplasare la Este, mi s-a spus prima dată.

— Domnul conte regretă, dar vă transmite că nu poate fi vizitat, se pretextase apoi.

— Domnul este în vilegiatură în insulele Adriaticei, s-a pretins mai târziu.

Nu insistasem, dar de data aceasta miza era prea importantă ca să nu încerc să forțez intrarea până la bătrânul venețian. Dacă accepta să ne ajute, el putea deveni un aliat extrem de prețios. În mod curios, Lewis Monti mi-a părut destul de stânjenit când i-am vorbit de Caetano. Cu toate acestea, nu a respins sugestia mea și a acceptat să mă însoțească. Calea cea mai rapidă era aceea a canalelor. Am luat un vaporeș-taxi care ne-a luat de la poarta dinspre apă a casei Faustei, apoi am navigat vreo douăzeci de minute până la cel mai apropiat ponton care comunica cu locuința aristocratului. De obicei volubil, Lewis Monti nu rosti o vorbă tot drumul.

Am găsit poarta domeniului acoperită cu o pânză neagră care, după obiceiul din Italia, era semn de doliu. Canatul intrării principale era deschis și am pătruns în palat, după ce strigasem fără ca cineva să ne răspundă.

Toate mobilele erau acoperite cu huse albe. Tablourile fuseseră date jos de pe pereți și zăceau pe pardoseală, așteptând să fie ambalate în lăzi înguste din lemn care umpleau coridoarele. M-am uitat lung la Monti, jenat, pentru a-i exprima mirarea mea și am urcat la etaj de unde mi se păruse că veneau zgomote. Acolo, într-o mare încăpere, aproape goală, trei sau patru muncitori încercau să miște un pian cu coadă, sub îndrumarea unui bărbat scund, chel, cu o vestă în dungi galbene și negre. Un alt personaj, în haine de oraș, bifa cu gravitate articolele pe o listă de inventar; era notarul Maurizio Culcipione, care îmi anunță decesul recent al contelui Caetano. Fără moștenitor, fără legatar, palatul și bunurile bietului om erau sortite scoaterii la licitație.

— În sfârșit, suspină notarul, cât mai este cu putință să se deschidă o astfel de succesiune, când statul se clatină și

nu a mai rămas aproape niciun funcționar din administrație fidel îndatoririlor sale!

Odată cu debarcarea aliaților în Sicilia, toată peninsula părea, într-adevăr, cuprinsă de nebunie. Tremurând, îmbătrânit, înspăimântat în palatul său din Roma, Mussolini vedea scăpându-i din mâini hățurile puterii, fără să poată face ceva. O lovitură de stat se putea produce oricând. Unii se temeau de aceasta. Mulți o sperau.

— Din ce cauză a murit contele? l-am întrebat pe Culciphone.

Întrebarea mea a părut să-i provoace notarului o stinghereală de nespus.

— A murit... ars... spuse el, în fine, după ce își scoase ochelarii cu ramă de argint pentru a șterge lentilele cu vârful cravatei sale.

— Ars?

Notarul afirmă că nu poate să-mi spună mai mult. Nu cunoștea mare lucru despre împrejurările în care murise Vittorio Caetano și, de altfel, era un subiect care nu-l interesa. Rolul său se rezuma la inventarierea avutului contelui și nu trebuia să i se ceară mai mult, exceptând cazul în care aş fi un eventual cumpărător...

— Ap făcut deja inventarul bibliotecii? întrebai în acest sens.

Regăsindu-și zâmbetul, Culciphone își vârî mâna în geanta sa de piele și îmi întinse un maldăr de file tipărite, prinse cu un elastic.

— Chiar și cu ajutorul a doi secretari, operația asta mi-a luat șase zile pline! Șase mii opt sute treisprezece volume, în total. Repertoriale și clasate! Dacă ceva anume vă reține atenția, s-ar putea să găsim un aranjament, ca să nu fiți obligat să așteptați data licitației oficiale!

Cu degetul întins, i-am arătat liniile consacrate volumului *Virga aurea*, a fratelui Hepburn, și volumul *Pretinsa Mărgărită Novella*, de Petrus Bonus.

— Mă interesează aceste două lucrări. Vă ofer cinci sute de Reichsmarks imediat și peșin.

— Prețul îmi convine, anunță notarul strângându-mi mâna. Dar vreau dolari americani!

Monti plăti pentru mine și am putut strecura sub braț cele două volume pe care le consultase Dalibor Galjero în decursul popasului său venețian din 1935.

Chiar în ziua în care m-am întors la Berlin, l-am văzut pe Matthieu-Marie. Vestea morții lui Caetano nu-l întristă, dar perspectiva de a cumpăra integral biblioteca bătrânului esoteric îl însufleți ca niciodată.

— Liniștește-te, i-am spus. Ahnenerbe nu mai dispune, desigur, de mijloacele necesare pentru creditarea unei astfel de achiziții.

— Dar nu mă gândesc să plătesc! Am să dispun rechiziționarea întregii biblioteci de către agenții noștri de la fața locului. Acolo este anarhie. Mussolini este pe punctul de a fi răsturnat. Dacă aceasta se întâmplă, va trebui să trimitem trupe pentru a apăra peninsula de aliații care vor debarca de îndată ce vor termina cu Sicilia. Cred că este momentul acum ori niciodată de a jefui bogățiile Serenisimei, cu tot atât de puține scrupule pe cât a avut și ea cu prilejul jefuirii Bizanțului!

Cuvintele lui Dandeville m-au cutremurat. Veleitățile sale de barbar mă indignau, firește, dar mă alarma gândul că nemții vor trimite regimente întregi cu scopul de a ocupa Italia. Până atunci am știut-o pe Fausta aproape în siguranță, la Veneția. Fasciștii nu-i vânau pe evrei și familia Pheretti era îndeajuns de respectată în toată zona pentru a se bucura de un sprijin de nădejde dacă avea să

fie nevoie. Dar dacă naziștii cotopeau Veneția, lucrurile s-ar schimba cu totul doar în câteva zile. Fausta fusese prima care îmi vorbise despre concentrarea sistematică în lagăre a evreilor din Europa de Est, din Belgia, Franța și Olanda... Informațiile pe care le-am obținut, mai târziu, eu însumi, confirmaseră acest fapt. Sub niciun motiv, nu doream ca soția mea să cadă în mâinile acelor fanatici, l-am scris o scrisoare înflăcărată, conjurând-o să părăsească peninsula, indiferent pe ce cale. Elveția nu era inaccesibilă, pornind din Veneția. Acolo doream să se refugieze și să aștepte până la sfârșitul războiului. Rândurile pe care le-am primit ca răspuns m-au convins că ea pregătea temeinic această plecare, acum, după decăderea Ducelui, când nemții intenționau ocuparea militară a teritoriului fostului aliat.

Ceva mai liniștit în privința soartei soției mele, m-am putut ocupa cu totul de regăsirea urmei Ostarei Keller. Ultima dată când o văzusem, fusese în Polonia, la centrul *Lebensborn* pe care îl conducea. După intruziunea mea în conac și deschiderea sîpetului ei, mi-am reluat activitatea la Berlin, în birourile SD-ului cu multă prudență și discreție, fără a încerca să aflu ce se mai întâmplase cu ea. Ca să mărturisesc totul deschis, am petrecut cele treisprezece luni care au succedat morții lui Reinhard Heydrich până la debarcarea aliaților în Sicilia încercând să mă fac uitat! Desigur, îl revăzusem pe Monti la Veneția. Stabilisem și câteva contacte cu amiralul Canaris. Mă străduisem, mai ales, să amân în permanență perspectiva unei noi acțiuni împotriva naziștilor și a lui Keller. Nu mai eram nici sigur dacă doream să știu ce se întâmplase cu soții Galjero. Din nefericire, în iulie 1943, această poziție de repliere nu mai putea continua. Războiul dura de prea multă vreme și făcuse prea mulți morți. Dacă aveam

posibilitatea de a opri toate acestea, prilejuind dispariția lui Adolf Hitler, era de datoria mea să încerc tot ce era cu putință pentru a îndeplini această ultimă misiune.

*

A trebuit să cedez și să reiau drumul la Wewelsberg. La cererea lui Himmler în persoană și organizată de acesta, o convocare a celor mai înalte cadre SS trebuia să întrunească vreo trei sute de ofițeri de rang înalt pentru nu știu ce fel de ceremonie imaginată de *Reichsfuhrer*. Timp de două zile întregi, nu au fost decât discursuri interminabile despre strategie, privind situația militară. După zvonurile pe care am putut să le surprind prin birourile SD, Unchiul Heinrich avea ambiția de a fi investit comandant al corpurilor de armată. Nu-l mai mulțumea doar controlul SS-ului, din biroul său cu pereți placați cu marmură. Fostul fermier din Walirudering se visa ca un Napoleon, Cezar sau Alexandru, cucerind el singur câmpiile nesfârșite ale Estului dușman...

— Americanii și-au avut Far Westul pentru a se inunda și a prospera. De ce germanii n-ar avea dreptul la Far Estul lor? Bolșevicii sunt pentru noi ceea ce au fost indienii pentru pionierii Lumii Noi... Asta-i tot!

Bucuros ca un puști, după enunțarea acestei comparații. Himmler își umflă obrazii micuți și, după un hohot de râs scurt și sacadat, ne plictisi ore întregi cu expunerea unor planuri pe cât de rudimentare pe atât de nerealiste. Degeaba a încercat Muller să-l facă să priceapă că doar SS, singură, nu putea supune și păstra întreaga Europă, *Reichsfuhrer-ul* era convins că armata regulată nu era decât o trupă de incapabili ai căror conducători – cu toții niște trădători – aveau să sfârșească în curând sub securea călăului de la Moabit, marea închisoare a capitalei... Evocarea soartei care îi aștepta pe membrii rețelei

Schwarze Kapelle m-a înfiorat. Știam că, dacă într-o zi Canaris avea să fie descoperit, el avea să-mi dea numele ca și pe cel a zeci de ofițeri opuși în taină regimului lui Hitler... Dacă nu doream să se întâmple așa ceva, trebuia să acționez imediat, fără zăbavă. Într-un salon-fumuar al fortăreței, l-am găsit pe Dandeville și am început o discuție privind biblioteca lui Caetano.

— Am reușit să o iau în întregime! îmi zise francezul. Datorită ție, arhivele de la Ahnenerbe sunt mai bogate cu câteva volume rarisime. Îmi petrec nopțile cercetând volumele bătrânului Caetano... Cred chiar că am făcut descoperiri interesante.

— Despre ce vorbești? Despre secretul longevității contelui? Aceasta nu l-a împiedicat să se sfârșească asemenea oricărui om de rând, după câte mi se pare...

Matlieu-Marie se strâmbă și trase ultimul fum din havana sa.

— Secretul longevității? Nu... dar îți amintești povestea pe care ne-a spus-o despre Galjero? Băiatul cu sângele clocotit...

— Știi cum se poate realiza o astfel de monstruozitate?

— Poate... Nu sunt încă sigur, dar este posibil, da...

— Nu te gândești să încerci, nu-i așa?

— Nu. Dar principiul procedeului mă interesează.

— Poate că ar fi mai simplu să fie întrebat direct Galjero, am sugerat în glumă.

Dandeville mi-a aruncat o privire întunecată care m-a ținut locului. După toate aparențele, cuplul Galjero nu era subiectul său favorit de conversație. Mi-a mărturisit, totuși, că se întâlnise recent la Paris cu un cuplu care părea să-i cunoască bine pe români.

— Știi unde se află în prezent Dalibor și Laiime? l-am întrebat fără înconjur.

— Nu, habar n-am. Nu i-am întrebat pe oamenii aceia... Tot ce-mi amintește, în mod expres de cei doi Galjero îmi este neplăcut. În schimb, pot să te prezint acelui cuplu de prieteni, dacă promiți că-i vei întreba atunci când vor fi destul de departe ca să aud răspunsul lor!

Prilejul era prea bun. Regăsirea urmei celor doi Galjero, însemna ajungerea la izvorul producerii *theraponi-lor*. Mai sigur decât Keller, ei singuri știau dacă se făcuseră mai multe statuete pentru a-l proteja pe Hitler.

— Cum se numesc omologii tăi?

— Morand. Helene și Paul Morand...

*

Mi s-a părut că Parisul nu se schimbase prea mult de la ultima mea vizită, din toamna anului 1940. Străzile erau pline de velo-taxiuri și femeile purtau pantofi cu tălpi din lemn și nu din piele, dar atmosfera generală mi s-a părut mai veselă decât la Berlin. Desigur că Dandeville mă însoțise. Arunca asupra compatrioților săi o privire mai caustică decât de obicei. Stând la masa unui bistrou din cartierul Saint-Germain – la Flore, mi se pare – el îmi arătă pe unul, pe altul, rostind cuvinte nepoliticoase cu obrăznicia ce ți-o poate da vorbitul într-o limbă străină, în singura țară din lume în care este o mândrie să vorbești exclusiv limba națională.

— Îl vezi pe acela? îmi zicea arătându-mi un tip înalt, vorbind cu voce tare, de vreo cincizeci de ani, cu o pălărie de pai, ridicolă, pusă caraghios pe cap. Este un cântăreț celebru. A se afișa în public, a se face remarcat de germani nu-l deranjează. Măine va bea cu americanii sau chiar cu rușii, dacă vor ajunge aici... Același lucru e valabil pentru scriitorul acela cu priviri piezișe, care se încălzește la sobă, trăgând dintr-un chiștoc galben și la fel pentru celălalt cântăreț cu un aer oarecum inspirat, și care este evreu, de

altminteri! Ceea ce știe toată lumea, chiar și Gestapoul care are grijă mai ales să nu-l salte... Toți acești oameni buni, orice s-ar întâmpla, au câștigat deja războiul. Și fără să fi fost măcar o zi pe front! Al lor este viitorul!

Deodată, Dandeville sări de pe scaun și răcni, provocator, în franceză:

— Ridic paharul în cinstea lașilor și a oportuniștilor! Rușine și urâciune a speței umane, în pofida tuturor, ei vor fi cei ce vor supraviețui după ce ucigașii din cele două tabere se vor fi ucis între ei!

Cu forța, l-am condus pe Dandeville, beat turtă, la hotelul Crillon, unde eram încartiruit.

A doua zi de dimineață, trezit din beție, ras și impecabil în uniformă sa neagră, Dandeville Vigon-Perignac mă duse în vizită la cei doi Morand. Aceștia ocupau un apartament imens într-o alee liniștită, din apropierea Turnului Eiffel. Opt servitori se aflau la dispoziția aceluia cuplu fără copii.

— Te previn, sunt vestigii autentice ale trecutului. Ea este grecoaică, iar primul ei soț a fost prințul român Șuțu. Are cu zece ani mai mult decât actualul soț, proaspăt întors în Franța, după ce a ocupat postul de ambasador la București...

Vizita la familia Morand mi-a lăsat o amintire dintre cele mai ciudate. Fără discuție, cei doi mi-i aduceau aminte pe soții Galjero. Nici vorbă ca acei oameni să se fi preocupat vreodată de magie sau să fi degajat o carismă comparabilă cu cea a lui Dalibor și Laume. Totuși, exista un punct comun, o legătură secretă între ei și cei pe care îi întâlнисeră în Carpați. Morand era destul de scund și fața sa, rotundă pentru un occidental, lua uneori ciudate trăsături asiatice. Aceasta îi dădea un aer misterios de împărat chinez, care plăcea femeilor. Cât despre prințesa Șuțu, ea mi-a apărut ca o Minervă de o rigiditate solemnă.

Țeapănă, înțepată, nu era lipsită nici de clasă, nici de frumusețe, dar părea la fel de rece ca o lună de iarnă. Întrevederea a fost scurtă și, în timp ce-l întrebam pe ambasadorul guvernului de la Vichy despre soții Galjero, Matthieu-Maric se îndepărtă, îndreptându-se spre salonul cel mare, la brațul lui Helene Crisoveloni-Șuțu-Morand. Cu toată bunăvoința de care a dat dovadă, înaltul funcționar nu mi-a putut da nicio informație folositoare. Desigur că-i întâlnise de mai multe ori pe Dalibor și pe Laiime la București în anul precedent, dar ei părăsiseră orașul pentru o destinație necunoscută. Înainte chiar ca el să fi fost chemat la Paris. Din aluziile discrete pe care le-a strecurat, am avut impresia că Laiime îl jucase bine pe degete, înainte de a refuza irevocabil să facă dragoste cu el...

— Doamna Galjero este, fără îndoială, în prezent una dintre cele mai încântătoare femei... Am călătorit mult, știu despre ce vorbesc. Nu-mi amintesc să fi întâlnit vreodată o femeie care să o egaleze... O frumusețe absolută... Și un farmec, un mister!... Fără îndoială, această femeie este un sfinx, o madonă. Sau mai bine zis o Hecată! În schimb, aș spune că este îngrozitor de agasantă, de sâcâitoare, o belea, ce mai încoace-încolo!

M-am întors destul de dezamăgit de la acea întâlnire; așadar am refuzat să mai stau câteva zile în plus la Paris, cu toată stăruința lui Dandeville.

— La Berlin nu se poate trăi, Thorun. Aliații bombardează neînterupt. Aici e mai multă liniște! Foarte puțini, din Rezistență, toți ineficienți, unii mai mult decât alții, de altfel. În schimb se găsesc mulți colaboraționiști. Și multe fete drăguțe... Rochii și parfumuri Chanel pe o nimica toată, de asemenea. Gândește-te la soția ta!

Preferam, însă, întoarcerea în Prusia. Desigur, capitala devenise primejdioasă și nu mai petreceai o noapte fără a trebui să te închizi în adăpost, o oră sau două. Am aflat că, în timpul șederii mele în Franța, hotelul Kempiski fusese făcut scrum. Locatarii blocați sub dărâmăturile în flăcări dar putând să comunice încă telefonic cu exteriorul, imploraseră să se tragă cu tunul peste zidurile prăbușite, pentru a le scurta suferințele. Trecând mașina) prin acest peisaj de ruine, nu puteam să nu mă gândesc la *palladium-ul* din Berlin, pe care îl distrusesem. Dacă cei doi Galjero și-ar fi dus până la capăt proiectul, ar fi fost, oare, într-adevăr o protecție absolută pentru oraș? Câte vieți cruțate, atunci? Câte morți evitate? În sunetul sirenelor care reîncepuseră să urle anunțând un raid, m-am întors la mine acasă, pentru prima dată după mulți ani, cu dorința clară de a mă îmbăta până la pierderea judecății. Cu toate avioanele engleze care aruncau bombe în nordul cartierului meu, am deschis ușa apartamentului. Înăuntru, geamurile vibrau ca și când un regiment de tancuri ar fi defilat pe stradă. Am vrut să deschid ferestrele pentru a amortiza zguduirile și a nu risca să-mi văd geamurile țândări, dar, când am intrat în încăperea care-mi servea drept birou, am rămas ținut locului de uimire: așezat în fața mea, mai liniștit decât un rabin care se roagă, se afla doctorul Ruben Hezner!

*

Calmul revenise în Berlin. Abia hărțuită de puținele avioane de vânătoare Focke Wulfe pe care le mai avea Göring pentru a apăra capitala, escadrila bombardierelor engleze se înapoiase de mult dincolo de Canalul Mânecii. În fața lui Hezner, nu mai știam ce să cred. Ultima dată când îl văzusem pe doctor fusese cu câteva ore doar înainte de declanșarea episodului *palladium-ului*... înainte de a fi fost

azvârlit în temnițele de la Wewelsberg. În timp ce colabora cu Ahnenerbe și eu căutam să descopăr natura exactă a raporturilor pe care el le întreținea cu Dalibor Galjero, dispăruse de la o zi la alta. Cu toate căutările inițiate de Dandeville și de mine, chiar cu Gestapoul lansat temporar pe urmele sale, el rămăsese de negăsit, dispărut pentru totdeauna, după părerea mea, în acea Europă care se zbătea pentru supraviețuire, îndurând zbuciumul multor crize..

— Capitala germană este un labirint, *Herr* Gărensen, în pofida arhitectului Speer, care i-a modificat vechea topografie. În pofida raidurilor aliaților care lac ca toate cartierele ei să arate ca niște câmpuri arate. Este încă posibil să te ascunzi și să trăiești, chiar în clandestinitate. Așa am făcut eu însumi, luni de zile, chiar ani...

Căci, contrar celor pe care le auzisem, Ruben Hezner nu părăsise niciodată Germania. Decât să fugă de bârlogul lupilor, preferase să se cuibărească acolo, jucând cartea nesigură a vecinătății cu cei care decretaseră martiriul poporului său...

— Contrar multora dintre semenii mei, eu am citit și am luat în serios *Mein Kampf*. Mulți au spus, pe atunci, că nu se găseau acolo decât discursuri găunoase și bombastice ale unui patriot exaltat. Cu toții, sau aproape cu toții, au crezut că febrilitatea pe care Hitler o făcea să crească în Germania lor era un acces trecător. Eu am știut că lucrurile se vor înrăutăți tot mai mult... Ca și dumneata, Gărensen, cunosc miturile. Mai bine decât filosofia și cu mai multă relevanță decât ar putea-o face vreodată analiza economică sau pur istorică, miturile exprimă adevăratele dorințe ale oamenilor... Omenirea este o problemă fără soluție, Gărensen. De aceea, tot ceea ce poate fi mai rău va fi întotdeauna sigur.

— Dar de ce ai rămas Hezner? Și de ce te afli, aici, în fața mea?

— Am rămas fiindcă evreii trebuie să învețe să nu aibă încredere în nimeni. Asta am învățat de mult, în ceea ce mă privește... Este o lecție care m-a costat foarte scump. Cred că aproape m-am sfârșit... Dacă am rămas, Gărensens, este, în fond, pentru exercitarea aceleași meserii pe care o faci și dumneata. Să spionezi. Să culeg nume, fapte, date... Să cunosc rețelele care, peste câteva luni, peste un an, poate, vor fi folosite de cei care încă se proclamă stăpânii Europei...

Un spion! Așadar, și Hezner era un spion? Dar în solda cui? Americani? Sovietici? Englezi? Întrebarea mea l-a făcut să râdă.

— Sunt în slujba poporului meu. Și poporul meu nu are naționalitate. Nu încă, cel puțin. Lucrez pentru un stat care nu există, pentru moment, decât în visurile a milioane de oameni. Nu zâmbi, Gărensens! Nu zâmbi, căci dumneata cunoști la fel de bine ca și mine puterea visurilor...

Tonul era profetic, sigur, impresionant. Hezner se schimbase. Nu mai era omulețul mic de stat, discret, afabil, curtenitor, care se strecura ca o umbră pe coridoarele de la Ahnenerbe și se lipea de pereți pentru a-i lăsa să treacă pe agenții SS în uniformă, cu două capete mai înalți decât el. Slăbit, mai degrabă uscățiv, semăna acum mai mult cu un comandant de război, decât cu intelectualul firav și discret pe care îl cunoscusem.

— După cum există rețele de într-ajutorare a puținilor evrei rămași în capitală, există și filiere care se organizează pentru evacuarea demnitarilor naziști, atunci când rușii vor năvăli în cartierele de la marginea orașului. Am identificat una, dar este minoră și nu privește decât oamenii din administrație și din armata regulată. Știu,

totuși, că mai există cel puțin una, pentru SS. Aceea mă interesează în cel mai înalt grad cu putință, îți propun ajutorul meu în schimbul sprijinului dumitale, Garensen. Ajută-mă să aduc informații despre această a doua rețea și te voi ajuta în cercetările dumitale.

Era evident că Hezner nu venise din întâmplare la mine. Totul fusese premeditat de mult. Acolo unde eu eșuasem, acolo unde poliția lui Heydrich și Himmler fusese neputincioasă, o femeie, din casa ei de la maiul unui canal venețian. Reunise să-l găsească și să-l contacteze pe Ruben Hezner...

— Într-adevăr soției dumitale îi datorezi faptul că mă vezi chiar aici, Garensen. Nu i-am fost prezentat niciodată Faustei Pheretti, dar numele familiei ei îmi este cunoscut de multă vreme.

— De ce nu mi-a spus nimic despre dumneata?

— Mi se pare că am înțeles că era pe deplin conștientă de firea dumitale fantastică și uneori... infantilă. Evident, ea dorea să te apere de dușmanii care te înconjoară, chiar fără să știi. Dai impresia că te miști ca un actor într-un decor de mucava, Garensen. Și totuși, viața dumitale este amenințată. Ești urmărit pretutindeni... Mai mult Gestapoul este în căutarea membrilor săi din *Sehware Kapelle*. Dacă, din nefericire, numele dumitale este abia șoptit de unul dintre ei în timpul unei ședințe de tortură, nici gradul, nici apartenența dumitale la SS, nu te vor mai proteja!

Știam că Hezner spunea adevărul. De prea multă vreme luasem obiceiul de a păși pe un fir de sârmă, ca să nu simt încă pericolul ce mă pândea și să-i apreciez gravitatea.

— Fausta, am murmurat. Aproape că nu i-am vorbit despre dumneata... Cum de a știut?

— Soția dumitale este o tânără femeie extraordinară. Ca și mine, încă înainte de începerea războiului, ea presimțise tot ce avea să se petreacă. Nu a rămas pasivă, contrar atâtoră... Fausta Pheretti este una din odraslele îndepărtate ale *Ursei-Mici*.

— *Ursa-Mică!*

Acest nume m-a făcut să zâmbesc.

— *Ursa-Mică, Ursa Minor* numele de cod pentru a desemna ascunzătorile, legăturile și circuitele financiare permițând ca mii și mii de evrei să trăiască în Berlin, clandestin, și în ziua de azi... *Ursa Minor*, care este și numele constelației ce cuprinde steaua Polară, simbolul acelei Thule hiperboreene pe care o venerați atâta.. Frumoasă ironie a soartei, nu-i așa?

*

Târgul pe care mi-l propunea Hezner era simplu, în schimbul informațiilor privind rețelele de evadare elaborate pentru demnitarii SS, doctorul urma să mă ajute să-i localizez pe soții Gaijero.

— Știu multe despre oamenii aceștia. Enorm de multe! Bărbatul, Dalibor, mi-a mărturisit aproape în întregime povestea vieții sale. Este ceva nebunesc! De necrezut! Mai fantasmagoric decât o epopee!

— Dar de ce v-a destăinuit-o? am întrebat cu puțină invidie în glas.

— De ce mai degrabă mie, decât dumitale. Vrei să spui? Ei bine, cred că el a văzut în mine singura persoană în stare să-i provoace soției sale o adevărată criză de catalepsie.

Hezner mi-a relatat pe îndelete scena respectivă.

Se petrecuse la câteva zile după ce Dalibor Galjero ceruse să-l întâlnească pe Hezner. Primit la reședința particulară a românilor, doctorul fusese condus, cu cea mai mare

discreție, într-o anticameră unde un vizor circular fusese perforat în perete. Românul îi ceruse oaspetelui său să-și fixeze privirea asupra persoanei care se găsea dincolo de perete. Neștiind că era astfel observată, Laume se afla acolo, într-un taior de culoare închisă și înșira cărți de joc pe un mare birou din abanos. Hezner a crezut că ea se distra făcând doar o pasiență. Nu înțelegea de ce Dalibor insista s-o privească atent, până în momentul în care soția lui Galjero a început să se agite. La început tulburată, apoi foarte curând dând semne de nervozitate, se sucea și se învârtea pe fotoliu. Iară motiv, după care se ridică, își duse mâna la frunte și scoase mici țipete de felină, simțind că nu mai are aer. Căutând să aspire oxigenul cu gura larg deschisă... înainte de a se prăbuși la pământ, dând din mâini și din picioare ca o epileptică, Laiime scoase un strigăt □scutit ce nu avea nimic omenesc, Hezner era convins de acest lucru.

— Și Dalibor? Care a fost reacția sa când soției sale i s-a tacul rău?

— A privit-o îndelung, nefăcând niciun gest. Fără a se repezi să o ajute. Apoi m-a condus până la ieșire, cu aerul cel mai detașat și mai senin din lume. Cred că era fericit...

La început Hezner nu înțelesese semnificația acestui eveniment. În cursul întâlnirilor ulterioare, Dalibor începuse să dezvăluie treptat adevărul, vorbindu-i despre relația lor de cuplu.

— Cine sunt, de fapt, oamenii aceștia, Hezner? Știi, nu-i așa?

— Am ghicit. La început, încet, apoi totul s-a precipitat fulgerător, odată cu mărturisirea lui Galjero, desigur. Dar dumneata mi-ai oferit clementul ce-mi lipsea, în ziua în care mi-ai spus că Laiime era anormală, adică lipsită de ombilic.

— Este ceea ce numim un vampir, nu-i așa? Acesta este motivul pentru care ai lăsat indiciul biletului de cinematograf, printre notițele dumitale?

— O clipă, este adevărat, ani crezut că acea femeie era un vampir. Multe detalii corespundeau cu ceea ce știința populară pune pe seama acestor personaje. Totuși, m-am înșelat. Laiime este și mai cumplită... Sistemul ei acționează cu o otravă mult superioară față de ceea ce este necesar în magia roșie, sanguinară, pentru a începe un lanț vampiric clasic... Laiime reprezintă o putere străveche, din negura vremii pe care nu o poți combate. Nu aș risca niciodată să o înfrunt.

Discursul lui Hezner nu era logic, ceea ce mă tulbura în cel mai înalt grad. În primul rând, îmi povestea o scenă în decursul căreia privirea sa fusese de ajuns să provoace leșinul lui Laiime Galjero. În paralel, declară că n-ar dori să se măsoare vreodată cu ea... Toate acestea mi se păreau atât de incoerente încât am căutat să mă detașez, să consider spusele sale sub rezerva unui control ulterior. Sensibil, cu bun-simț, el a observat imediat și a încercat să corecteze impresia nefavorabilă pe care mi-o făcuseră afirmațiile sale.

— Gărensen, îmi spuse el, cu o deosebită căldură în glas, dacă urmezi instrucțiunile mele, sunt convins că putem găsi ascunzătorile statuetelor confecționate de soții Galerjo. Dar pentru aceasta trebuie să avem, categoric, concursul ingenios al prietenului dumitale. Matthieu-Marie Dandeville...

*

Rezemat pe coate de teigheaua cafenelei Moka Efti. Matthieu-Marie își trecea vârful limbii pe fundul ceștii sale. În acea dimineață, din cea de a șaptea zi a lunii iunie 1944, savura până și ultima picătură din cafeaua sa acră.

— Este ultimul loc din oraș unde se poate bea altceva decât surogat, știi?

Am apreciat la justa ei valoare ironia aluziei. A mai avea îndrăzneala de a numi „oraș” dezgustătorul morman de ruine în care se transformase Berlinul la acea vreme, dovedea o minte cu adevărat impregnată de umor negru. De mai multe săptămâni îl luasem cu binișorul pe francez ca să-l determin să cerceteze listele rețelilor de scoatere din țară a agenților secret care se pregăteau la nivel înalt. Vestea aflată în ajun despre o debarcare anglo-americană în Normandia precipita mult lucrurile, căci el și cu mine știam că pe frontul de vest partida era chiar de pe acum pierdută.

— Au sosit ieri dimineață și sunt tot acolo, anunță Vigon-Perignac cu un zâmbet răutăcios. Rommel a promis că-i va azvârli în mare în următoarele douăsprezece ore. A eșuat. Zidul de la Atlantic este dărâmat. În cel mult șase luni, vor trece peste linia Siegfried. În primăvara viitoare, războiul va fi încheiat. Europa își va pierde definitiv șansa. Runda următoare, poate în secolul al XXII-lea. Dar va fi mai rău decât acum.

— Nu vom mai fi aici pentru a vedea, am suspinat aprinzându-mi ultima țigară Abdullah mototolită dintr-un pachet vechi, cumpărat din barul lui Adlon. Vom fi cu siguranță pierduți cu mult înainte...

— Nu este sigur, prietene. Dacă nu pierim sub bombe înainte de sfârșit, poate că, tu și cu mine, avem o șansă de a scăpa...

Ridicând sprâncenele pentru a mima surpriza, l-am încurajat pe Dandeville să vorbească.

— Ascultă, am găsit calea de a părăsi Germania, de îndată ce va fi cu adevărat necesar. Te interesează?

Ipocrit până la capăt, i-am reamintit francezului mica sa ieşire la cafeneaua Flore, atunci când considerase potrivit să-şi lanseze tirada privindu-i pe laşii care, singuri, vor rămâne în viaţă după sfârşitul ostilităţilor. Agasat de această observaţie, era cât pe ce să tacă.

— Dacă acest război s-ar fi desfăşurat după regulile obişnuite, aş fi rămas la Berlin, până la capăt. Dar este vorba despre o luptă pe viaţă şi pe moarte între două viziuni asupra lumii, care a început din anul 1939. Nu este atât un conflict teritorial sau chiar politic, cât o confruntare rasială, chiar religioasă. Duşmanii ne vor pielea, aşa cum şi noi am vrut-o pe a lor. Nu i-am cruţat. Nici ei nu ne vor menaja. Este inutil să rămânem aici dacă vom putea continua partida în altă parte într-o bună zi.

— Preconizezi desprinderea strategică?

Puţin ruşinat, francezul îşi plecă uşor capul:

— Da. Şi nu vom fi singuri. Vor pleca cu miile... Aproape toţi gradaţii superiori SS. Himmler va fi primul. Reţeaua noastră se numeşte Aragne (Păianjenul)...

— Şi unde duce firul ţesut de frumosul păianjen?

— În America de Sud... îţi voi explica...

În timp ce anglo-saxonii la vest şi Armata Roşie la est, zdrobeau una câte una armatele noastre epuizate, neputincioase în faţa atâtor presiuni, Matthieu-Marie Dandeville mă introduse în reţeaua Aragne. După modelul german, totul era organizat într-un fel remarcabil. În doar câteva săptămâni, am obţinut trei paşapoarte noi. De naţionalităţi diferite. Elveţian, eram Francis Hubert. Negustor de spirtoase rezident la Berna. Ceh, deveneam Matthias Czar, profesor de studii umaniste la Praga. Irlandez, am luat personalitatea lui Harald Sturitsson. Funcţionar modest la o companie de navlosire maritimă.

Toate aceste documente păreau la fel de autentice, ca și când ar fi fost eliberate de consulatele străine.

— Vom transfera banii tăi într-o bancă din Geneva, în plus față de rezervele tale, rețeaua oferă o primă de douăzeci și cinci de mii de mărci fiecăruia dintre beneficiari. Două treimi din sumă vor fi plasate în eoni protejat. Partea rămasă îți va fi dată în aur sau pietre prețioase.

— În ce fel se va desfășura evacuarea?

— În felul cel mai sigur: cu submarinul, plecând din Marea Baltică. Evident, toate acestea au un preț... în special pentru tine!

Nu am înțeles ce dorea să spună Dandeville.

— Prețul supraviețuirii tale pe cealaltă parte a Atlanticului, bătrânul meu Thbrun, este că vei pleca, evident, singur... Vreau să zic: fără soția ta.

Ca să prind bine în cârlig peștele care mușcase momeala, am simulat resemnarea. Am forțat nota, ridicând din umeri și rostind câteva cuvinte din care rezulta nepăsarea față de soarta Faustei.

— Nu te-ngrijora. Fiind evreică, va fi prin forța împrejurărilor, una dintre reginele lumii noi, pe care băiețașii din America sau din Rusia i-o vor construi cu sângele lor nevinovat care nu vor avea niciodată mâinile pline. Și tu. Uit-o. Gândește-te, mai degrabă, la norocul pe care îl ai să reîncepi o viață de celibatar în Argentina sau în Chile!

*

Toate informațiile pe care le adunam erau notate cu scrupulozitate în carnete pe care i le remiteam regulat lui Hezner, cu mii de precauții. În schimbul datelor, numelor, adreselor și al informațiilor diverse, el îmi destăinuia rezultatul deducțiilor sale cu privire la localizarea cuplului

Galjero. Totuși, ceva mă irita mult în felul său de a trata problema. Cu tot interesul evident pe care îl avea și el pentru dispariția lui Hitler, cât mai grabnică, am avut impresia că el divulga concluziile sale cu o reticență inexplicabilă. De când îl cunoscuse pe Dalibor și o întâlnise pe Laiime, îl preocupase necontenit gândul la ei. Dandeville și cu mine găsisem destule note în biroul de la Ahnenerbe ale doctorului, confirmând aceasta. Și. Cu toate acestea, aveam sentimentul nelămurit că Hezner juca o carte a încetinelii. Degeaba am petrecut ore întregi gândindu-mă la această problemă, acest dublu joc mi se părea potrivit oricărei explicații. Am sfârșit prin a mă destăinui lui Ruben. Pentru prima dată mi s-a părut sincer descumpănit. El, care arătase destulă siguranță pentru asta, zile și luni întregi, alături de sute de SS-iști, devenise brusc palid, se bâlbâia. Totuși, și-a revenit repede.

— Să localizezi două persoane, asemenea celor doi români, într-o lume în plin război, nu este un lucru ușor. Mai ales atunci când, așa cum fac eu, se procedează doar prin verificări de mărturii și din amintiri... Cu acest prilej, îți mulțumesc că mi-ai înapoiat toate notele pe care le-am adunat, în timp, despre ei. Cred că dacă vei avea marea înțelepciune de a nu-ți pierde încă răbdarea, ne vom atinge în curând scopul!

Acest discurs liniștitor, mios, nu m-a convins. Hezner cunoștea multe adevăruri despre cei doi Galjero și cercetările sale ar fi trebuit să-și arate rezultatele de mult. Cu toate acestea, mă copleșea cu fărâme de informații și se mulțumea să-mi repete ceea ce știam deja. Am ajuns, așadar, la concluzia că-și bătea joc de mine. Germinația acestui gând a produs încolțirea unei flori otrăvitoare, care mi-a infiltrat veninul ei, umplându-mi inima de cea mai apăsătoare amărăciune. Dacă era adevărat că Hezner mă

lăsa să tânjesc, amăgindu-mă, poate că nici Fausta nu era decât o manipuloare, o dușmancă, o femeie care din ziua întâlnirii noastre, nu făcuse decât să mă folosească cu cât mii gândeam mai mult, cu atât mai mult aparentele păreau să confirme această ipoteză îngrozitoare.

Asemenea unui ipohondru care se convinge de realității bolți sale. Îmi iot repetam posibilitatea trădării Fausiei. Când, la următoarea întâlnire cu Hezner, l-am amenințai că îmi voi înceta rolul de informator, dacă nu-mi dezvăluie, pe loc. Lot adevărul despre soții Galjero, el a lăsat. În tăcere, să-mi treacă furia, apoi, când m-am mai domolit, mi-a promis că-mi va încredința tot dosarul cercetărilor sale, cu prilejul viitoarei noastre întâlniri.

Mânios la culme, m-am hotărât să-mi acord acest ultim răgaz, dar. Cu trei zile înainte de a-l revedea pe Hezner și fără ca amiralul Canaris să fi crezut necesar să mă informeze, *Schwarze Kapelle* trecu din nou la acțiune împotriva lui Hitler. La fel ca cele precedente, atentatul din 20 iulie 1944 a eșuat. Un nou „miracol” salvă viața Fuhrerului. Totuși, totul fusese pregătit cu mare grijă de către ofițerii din marele stat-major. Încărcătura explozivă, pusă într-o geantă ia piciorul mesei de conferință, fusese ușor mișcată din loc de către orator, ca să poată circula mai bine în jurul planurilor și al machetelor pe care le prezenta. Cancelarul fusese rănit ușor, dar era în viață.

Informațiile contradictorii care circulasera în dimineața atentatului i-au făcut pe conjurați să se demaște. Complotul își avea ramificații pretutindeni: implica miniștri în exercițiu, generali din armata regulată, înalți funcționari ai statului... Toți conjurații sau aproape toți au fost arestați, interogați, torturați și executați într-un mod îngrozitor. Familiile lor – soții, copii, tați, mame, frați și surori – au fost de asemenea închise și, foarte adeseori,

asasinate fără a fi judecate. Compromis, Rommel n-a avut altă alegere decât sinuciderea. Arestat, amiralul Canaris însuși nu a scăpat de epurare. SS-ul a fost brațul armat al răzbunării naziste. Însufleții de noul miracol care-l salvase, convins de a fi alesul Providenței, Hitler se adânci definitiv în paranoia și megalomanie. Cât despre Himmler, el luă hățurile tuturor serviciilor ale căror responsabili trecuseră de partea lui von Stauffenberg, instigatorul atentatului. Puterea Gestapoului a fost întărită, amplificată. Câteva săptămâni, Berlinul trăi sub un regim de teroare comparabil aceluia pe care îl cunoscuse Parisul în timpul celor mai întunecate clipe ale Revoluției.

În aceste condiții, faptul că Hezner nu s-a prezentat la întâlnire nu m-a surprins. Fiii și fiicele *Ursei Mici* trebuiau să fie și mai prudenți. L-am așteptat, totuși, noaptea întreagă, singur în străduța izolată, unde aveau loc, de obicei, discuțiile noastre, sperând încă să-mi aducă faimosul său dosar. Deasupra mea, pe cerul senin, treceau avioanele RAF cu buncărele pline de bombe cu fosfor. Niciun avion de vânătoare, cu crucea neagră, nu a decolat pentru a le distruge. În ceea ce mă privea, așezat pe o bornă din piatră, mă gândeam la soția mea. Clipă de clipă, îndoiala privind rolul pe care îl aveam cu adevărat în viața ei mă rodea din ce în ce mai mult. Mi-am amintit de ziua în care reușisem să scap de Heydrich și ea insistase să rămân în Germania. Nu a fost atitudinea unei femei îndrăgostite. Am fi putut scăpa din această Europă de foc și de sânge, dar ea alesese pentru mine calea trădării și a jocului dublu... Când, în zori, m-am întors acasă, primul meu gest a fost să-mi pun verigheta într-o cutie de carton; împreună cu cele câteva fotografii ale Faustei pe care le aveam și cu șuvița ei de păr învelită în batista ei brodată, inelul de aur ajunseră în bezna unei debarale.

Insula San Michele

Veștile proaste veneau în fiecare zi. După cum n-am știut să-i respingem pe anglo-americieni, n-am știut nici să ne agățăm de teritoriile cucerite. Peste tot, la est, ca și la vest, armatele germane se retrăgeau.

La SD. Munca noastră se redusese la minimum. Nu numai că Muller, succesorul lui Heydrich, se dovedise un administrator lipsit de inițiativă, dar majoritatea spionilor noștri din străinătate fuseseră demascați sau își abandonaseră spontan posturile de multă vreme. Eu nu mai vedeam niciun viitor: Fausta mă înșelase, eram sigur acum, și Germania întreagă părea pe punctul de a fi cotropită, adusă în sclavie și târâtă la stâlpul infamiei. Ce să fac, atunci? Să mă predau aliaților, riscând să petrec ani buni în închisoare sau să fiu chiar condamnat la plutonul de execuție? Să continui lupta, cu armele în mână până la moarte sub o bombă engleză sau un glonț sovietic? Sau să fug cu acea rețea Aragne, ale cărei chei le oferisem nebunește lui Ruben Hezner? Spre oricare orizont mă întorceam, totul nu era decât foc și cenușă, disperare și moarte sigură.

Într-o seară de decembrie 1944, mă întorsesem în Pucklerstrasse, căutând în vorbăria lui Dandeville un antidot temporar pentru melancolia ce nu mă mai părăsea.

El, ignorând desigur indiscrețiile mele, nu pricepu de ce eram atât de abătut.

— Nu te îngrijora! Primele două submarine au plecat spre America de Sud săptămâna trecută. S-au imbarcat douăsprezece familii. Peste câteva zile, femeile și copiii vor fi instalați cu bine la Lima sau la Santiago. Alții li se vor alătura în scurtă vreme. Apoi va fi rândul nostru... rândul bărbaților... Singurul lucru de făcut în așteptare este să nu facem pe temerarii și să coborâm în adăposturi de câte ori

se dă alarma. Să supraviețuim, bătrânul meu Thorun! Trebuie doar să supraviețuim!

Am ridicat din umeri preferând un răspuns dezamăgit, când privirea îmi alunecă pe scrumiera din metal roșu, pusă lângă mine. Un rest subțire de țigară era strivit în ea. Aceasta nu mi-ar fi atras atenția, dacă subțirimea țigării și culoarea capătului de sus nu mi-ar fi readus în memorie o imagine foarte veche. O fracțiune de secundă, mintea m-a azvârlit cu ani în urmă, în acea dimineață de august 1936 când, palid și înfiorat, fusesem scos din temnițele de la Wewelsberg de către Ostara Keller... De pe consola căminului ei, îmi aminteam tot atât de clar ca și când s-ar fi petrecut în ajun, ea luase o havană mică pe cate o aprinsese de la tăciunii unui foc care mocnea. Acea țigară avea capătul de sus la fel ca cel care se afla în scrumiera lui Dandeville – eram sigur. Sângele mi-a înghețat în vene și nu mi-am putut stăpâni un mormăit de surpriză. Foarte degajat, Matthieu-Marie nu păru să-mi observe tulburarea și continuă să comenteze, pe un ton glumeț, nenorocirile care veneau peste armatele noastre, pe toate fronturile. Situația din Franța îl amuza în mod deosebit.

— La Paris, soții Morand sunt târâți în noroi și bietele fete care au avut nenorocul să se îndrăgostească de un *Roche* sunt tunse în piața publică. De la o zi la alta, toți francezii au devenit gauliști și maquisarzi, așa cum erau în trecut petainiști și colaboraționiști... Ai să vezi că vor încerca să se convingă că au câștigat războiul în aceeași măsură ca englezii sau rușii...

Dar ceea ce Dandeville îmi spunea despre josnicia inherentă firii compatrioților săi mă lăsa de gheață. Singurul lucru care mă interesa era căpețelul acela de țigară care dădea peste cap tot ceea ce îmi închipuisem că știu despre Vigon-Perignac.

Plecând din PUcklerstrasse, am petrecut o noapte albă încercând să pun cap la cap indiciile pe care întâmplarea mă făcuse să le adun în cursul ultimelor luni. Păcălit de Fausta, Monti și Hezner, descoperisem acum că Dandeville părea să aibă legături strânse cu Ostara Keller. La urma urmei, era logic. De la început, îl știusem pe Matthieu-Marie pasionat de esoterism și de magie. Mai mult decât mine, era atras de „puterile” pe care le poate conferi practica artelor interzise. Mai romantic, mai cinic decât mine, el avea tocmai tipul de personalitate care putea fi atrasă definitiv de visuri obscure de putere, de stăpânire. Că reluase legătura cu Ostara Keller, alter ego-ul său în multe privințe, era în ordinea firească a lucrurilor... Ipoteza aceasta de complicitate ar fi trebuit să mă descurajeze, dar, dimpotrivă, mi-a dat un nou avânt. Prin Dandeville, aveam, în sfârșit o șansă de a o regăsi pe Keller și, poate, de a distruge *theraponi-i* pe care îi avea în pază. Simțeam că jucam cartea cea mare.

Totuși, un element nou schimba cu totul distribuția cărților de joc. Nu se mai apleca nimeni peste umărul meu pentru a-mi șopti ce să fac. Heydrich murise, Fausta, Monti și Hezner dispăruseră... De acum înainte și pentru prima dată de când sosisem în Germania, cu cincisprezece ani în urmă, mă simțeam cu totul stăpân pe destinul meu și nu mai aveam să dau socoteală altcuiva, decât mie însumi!

*

Nu a durat mult. Abia la zece zile după ce îl bănuisem pe Dandeville că era în legătură cu Ostara Keller, am obținut dovada pe care o așteptam. Dintr-un serviciu obscur și inutil al SD, scosesem un vechi angajat al grupului lui Heydrich ca să mă ajute. Uriașul Thyssen Matschl fusese încântat, cred, că avea din nou posibilitatea de a lucra cu

mine. Grav rănit cu ocazia unei misiuni în Grecia, își pierduse mâna stângă și purta o proteză din aluminiu și, în pofida celor cincizeci de ani trecuți și a handicapului său, era de o forță și de o rezistență de temut. Îl însărcinase cu supravegherea, în cea mai mare discreție, a vecinătății rezidenței lui Dandeville și cu datoria de a mă anunța dacă vedea dând târcoale o fată blondă, înaltă, pe motocicletă. La scurt timp după un raid care țintise gara centrală, Matschl apăruse în biroul meu, informându-mă că, într-adevăr, o femeie corespunzând descrierii mele, părăsise cu motocicletă, chiar în acea dimineață, locuința lui Dandeville.

— Ar fi trebuit s-o vedeți! fluieră el, aproape admirativ. Cu tot poleiul, își manevrează mașinăria mai bine decât un agent de legătură de la Stalingrad!

Berlinul era, într-adevăr, sub zăpadă. Iama anului 1944 era excepțional de aspră și cărbunele lipsea. Singurele vetre de căldură erau incendiile pe care le aprindeau, la întâmplare, bombele aliaților. Întărit de confirmarea pe care mi-o adusese Matschl, m-am dus la Dandeville în plină zi... Deschizând ușa cu șperaclul, am intrat în apartamentul său și i-am scotocit metodic toate încăperile.

În biroul său am găsit o mulțime de note despre magia operativă. Așa cum, cu ani în urmă, găsisem la Keller, și aici am găsit aceleași efemeride astrologice, aceleași hârtii mâzgălite cu cercuri zodiacale. Pe o comodă, așezate pe o pernă din catifea, se găsea o delicată baghetă din chihlimbar, tronând asemenea unei relicve. Pe rafturi, am recunoscut câteva dintre cărțile din biblioteca lui Caetano, pe care francezul le deturnase în folosul său, din rezervele Ahnenerbe. Apoi, pe o servantă, am văzut întinsă o hartă a României. Un cerc fusese desenat cu roșu în largul Deltei

Dunării. În interiorul aceluia cerc era vizibil conturul subțire al unei insule...

— Insula Șerpilor, Leuke, mi-am zis, citind numele fâșiei de pământ izolate în mijlocul valurilor Mării Negre.

Leuke, culoarea albă, în limba greacă... Grăunte de lumină ivit în sânul unei întinderi de ape purtând o denumire de tenebre... De ce se interesa Dandeville de acel loc? Am aflat dintr-un carnet legat în piele grenă. Vigon-Perignac adunase acolo toate notele privind acel loc. Printre altele asemănătoare, am citit mai întâi:

Principalul izvor de informații antic asupra Hiperboreei se află la Hecate din Abdera, citat de Diodor din Sicilia: „în fața ținutului celților, în Ocean, există o insulă numită Leuke. Latona, mama lui Apollo, s-a născut acolo fi de aceea Apollo este venerat mai mult decât ceilalți zei. Deoarece hiperboreenii din insula Albă, îl celebrează pe acest zeu în fiecare zi, se spune că acești oameni sunt preoții lui Apollo. De pe această insulă se poate vedea Luna, nu prea îndepărtată. Suveranii sunt borezii, descendența lui Boreu. Prin apropiere se găseau munții Rifeeni.

Am citit, de asemenea, un extras din memoriul pe care un numit Kbiher îl depusese la academia din Sankt-Petersburg, în anul 1823, și care descria în detaliu minele unuia dintre templele lui Apollo, ridicat odinioară în insula Șerpilor:

Templul a fost construit din pietre calcaroase foarte mari, de culoare albă, cioplită în mod rudimentar și puse unele peste altele, fără mortar. Templul lui Apollo din insula Leuke aparține unei antichități foarte îndepărtate și de tipul inclus

în ceea ce se numește arhitectura ciclopeeană. Măreția acestui edificiu este impresionantă... în antichitate, era bogat împodobit cu aur și marmură albă...

Dintr-un citat extras din *De administrando Imperio*, al bizantinului Constantin Porfirogenetul, am aflat că în fața insulei Leuke se afla odinioară portul Sulina, nume a cărui formă inițială a fost Selena – acea Lună pe care Diodor din Sicilia o considera vizibilă de pe insula Leuke... Tremurând, am mai scotocit printre hârtiile așezate de-a valma pe scaune, pe console și chiar pe pardoseala biroului. Instinctiv, simțeam că eram foarte aproape de a trage concluziile corecte din mormanul de informații pe care tocmai le descoperisem, dar mintea mea era prea înfierbântată pentru a face altceva decât să amestece, fără ordine, fără logică, toate acele elemente pe care trebuia să le leg de crâmpoie de vechi conversații care îmi reveneau în gând, ca niște străfulgerări... Care era, prin urmare, teoria care se degajase în trecut din notele lui Ruben Hezner? Că munții Rifeeni formau, în Carpați, adevăratul amplasament al căderii îngerilor rebeli?... Că România, Dacia antică, era locul în care cunoștințele prohibite fuseseră revelate oamenilor?... Și ce era un Apollo? Ce avea el în comun cu îngerii decăzuți, cu Luciferii, purtătorii de lumină? Era oare cu putință ca templul său, din insula Leuke să fie sursa diabolică a soților Galjero? La gândul că aș fi găsit piesa lipsă a enigmei care mă urmărise de atâta vreme, am simțit un fel de amețeală. Mi s-a urcat sângele la cap și a trebuit să mă așez ca să-mi vin în fire. Inspirând adânc, cu tâmpilele zvâcnind, inima bătând nebunește, am mai scormonit prin arhivele lui Dandeville, fără a respecta vreo

ordine de așezare, fără a aranja vrafurile de dosare sau a alinia lucrările...

După o oră de căutări, fără a fi dezgropat ceva interesant, am găsit totuși o notiță redactată de altă mână decât cea a lui Matthieu-Marie. Prezenta toate aparențele unui scris feminin, fin și nervos. Era o listă, o simplă listă de nume cu consonanță poloneză, rusă, sârbă sau cehă, grupate după cinci sau șase toponime răspândite pe întreg teritoriul Reich-ului anilor 1942-1943. Un nume îmi opri pe loc privirea: era cel al satului de lângă Cracovia, unde neutralizasem *therapon-ul* lui Heydrich, după ce străbătusem mlaștina care fusese decorul vânătorii de copii condusă de Keller, Wussau-Pranghofer și clica lor.

Un zgomot metalic mă smulse, cu brutalitate, din gânduri. Făcând stânga-împrejur, îl văzui pe Matthieu-Marie Dandeville care mă ochea...

*

Întunericul era aproape total în apartamentul francezului, dar acesta din urmă nu aprinsese nicio lumină. Stăteam unul în fața celuilalt, la o distanță respectabilă și Luger-ul său era tot îndreptat spre mine, deși mă dezarmase de mult. Cocoșul ridicat al automatului său arăta că o apăsare ușoară pe trăgaci era de ajuns pentru a face glonțul să pornească. Nu știam ce dorea Dandeville și mi se părea că nici el nu prea știa...

Schimbasem puține cuvinte de când mă surprinsese scotocind prin biroul său. Eram ca doi boxeri care se pândesc, apreciindu-și șansele înainte de a începe lupta, dar știam noi oare de ce devenisem dintr-o dată dușmani?

— Ești un om slab, Thbrun! zise Matthieu-Marie. Poate că semeni cu o statueta din marmură a lui Amo Brecker, dar nu ești decât un sentimental. Viitorul nu aparține sentimentalilor...

Am refuzat să continui conversația în acest sens. Polemica filosofică, chiar politică, nu mă interesa. Tot ceea ce mă preocupa era să știu dacă numele înscrise pe lista lui Keller erau chiar cele ale copiilor aleși din centrele Lebensbom. Dandeville nu umblă cu tertipuri.

— Desigur. Ai ghicit... Puștii au fost aleși sub pretextul selecției operate de serviciile lui Himmler. Keller a luat cele mai bune elemente, cele mai inteligente, de asemenea, cele mai puternice. Cei care au dovedit destule calități fizice și morale pentru a scăpa de vânătorii porniți pe urma lor... Este legea sângelui. Este *misterul* sângelui! Dar ai constatat acest lucru pe propria ta piele, după cum mi s-a raportat. Ostara a fost foarte supărată pe tine... Poți să te consideri norocos că-ți sunt prieten: mi-a fost foarte greu să-o conving să nu execute represalii prea puternice împotriva ta...

Micul zâmbet pervers care apărură, la rostirea acestor cuvinte, în colțurile gurii lui Dandeville mă îngheță.

— Sunt totuși represalii?... La ce trebuie să mă aștept?

Dandeville își flutură mâna în semn de nerăbdare.

— Nimic care să te privească în primul rând. Doar o mică plăcere pe care ne-o oferim, Ostara și cu mine... Chiar vrei să atli ce anume?

Gâtuit de emoție, am încuviințat. Din buzunarul de la pieptul hainei sale, Matthieu-Marie scoase o bucată de pânză fie care o azvârli în fața mea. Tremurând, mâna mi se închise peste batista brodată a Faustei.

— Materia corporală pe care o conține este folosită cum se cuvine, fii sigur! Știi cât de simplu este să stingi suflul vital al cuiva, de la care deții o relicvă oarecare...

Am vrut să mă năpustesc asupra francezului și să-l sugrum, dar. Anticipând saltul pe care era să-l fac, el ridică arma la înălțimea frunții mele.

— Draga ta Fausta Levi nu a murit încă... Agonizează. Și aceasta va dura atâta vreme cât dorim noi. Am considerat că aceasta este mai amuzant decât să facem astfel încât să fie arestată și trimisă într-un lagăr de exterminare...

Termenul mă împietri. Un lagăr de exterminare? Știam că evreii erau duși în închisori și pe șantiere penitenciare, dar niciodată nu auzisem o astfel de grozăvie.

— Este un lucru bine știut de SS-iști, bătrâne... Dacă nu ai fost înștiințat, aceasta se datorează faptului că nimeni dintre noi nu a avut vreodată încredere în tine... Nici pe vremea lui Heydrich.

Sarcasmele lui Dandeville nu mă atingeau. Cu un nod în gât și mâinile umede, îmi frământam mintea, în căutarea unei porțițe de scăpare... Fiară prinsă în capcană de aș fi fost, mi-aș fi putut roade laba, m-aș fi putut mutila pentru a fugi, dar aici, cum să procedez ca să scap?

— Ce intenționezi să faci cu mine? I-am întrebat pe Vigon-Perignac. Să mă elimini, acum?

El zâmbi.

— Poate că te voi uimi, n-am niciun chef să te ucid. La ce ar servi? Dacă o plecare spre America de Sud se mai află în proiectele tale, este ceva ce se mai poate aranja. Desigur că nu voi folosi rețeaua Aragne, căci știu cum i-ai dezvăluit prostește, secretele. N-are importanță, întrucât nu era decât un paravan care protejează alte filiere...

— Și copiii de pe lista lui Keller? Sunt sortiți să fie sacrificați pe insula Șerpilor, nu-i așa? Pentru a mai activa un fel de piatră de protecție, de data aceasta?

— Sângele lor va servi, da... Va fi revărsat acolo... Aceasta va opri, poate, catastrofa în curs de desfășurare... Keller o crede. Eu cred că dușmanii noștri sunt prea puternici și că această tentativă este zadarnică. Iată de ce n-am considerat necesar s-o însoțesc.

Afară, foarte aproape, o sirenă urlă prelung. Ca în fiecare seară, noi fortărețe zburătoare survolau Berlinul pentru a-și răspândi încărcătura aducătoare de moarte.

— Dacă n-ai fi distrus *palladium-ul*, Thorun, orașul ar fi fost protejat și poate că războiul ar fi fost câștigat de mult... Pe umerii tăi apasă greșeala de a fi pricinuit cu mult mai mulți morți decât crezi.

Dar reproșurile francezului nu mă mai atingeau. Auzeam oameni care alergau spre adăposturile din stradă. În casă, locatarii se grăbeau să coboare în pivniță, în depărtare, artileria antiaeriană intra în funcțiune. Prin fereastră se vedeau razele proiectoarelor care brăzdau cerul în încercarea de a prinde sclipirea metalică a unei carlingi dușmane.

— Cred că în seara aceasta americanii vin pentru noi, anunță Dandeville ciulind urechile pentru a estima obiectivul aparatelor aliaților.

O clipă, m-am prins și eu în joc și am încercat să ghicesc unde se vor prăbuși bombe. Am auzit cvadrimotoarele grele trecând chiar deasupra noastră, foarte puțin deranjate de o Flak fără vlagă, care dădea câteva replici prea slabe pentru a descuraja serios formația adversă. O primă şuierătură spintecă văzduhul, imediat urmată de o enormă detunătură care făcu să vibreze întreaga structură a casei. Cu toată absența vreunei ținte strategice în vecinătate, cartierul vizat era chiar al nostru!

— Trebuie să coborâm la adăpost, am strigat în timp ce alte explozii se auzeau și cerul trecea dintr-o clipă în alta de la cel mai întunecat negru la cel mai viu roșu.

Dandeville lăsă arma în jos și, ridicându-se, îmi făcu semn să-l urmez. Părăsind apartamentul său, coborârăm pe scara ce ducea la garajul colectiv care se întindea sub imobil. Nu erau decât trei etaje pentru a ajunge în pivniță,

dar nu am avut răgazul să ajungem la parter, căci o zguduitură zdruncină întreaga clădire. Ca și când ne-am fi urcat pe un vapor scuturat de furtună, pardoseala ne-a fugit de sub picioare și am căzut câțiva metri într-o grămadă de nedescris de pietre, plăci de beton și grinzi de fier. Imobilul lui Dandeville fusese sfârtecat... Cu ochii orbiți de praf, cu dureri în ceafă, eram totuși întreg. Amețit de șoc și de volumul sonor al exploziei, m-am scuturat de moloz și m-am ridicat.

Dandeville nu avusese norocul meu. Cu corpul imobilizat sub o grindă, gema și se răsucea într-un fel îngrozitor. Cu gura plină de sânge, ochii scoși din orbite de frică și de durere, a încercat să vorbească, dar nu a putut scoate decât un sunet slab, nearticulat. Trecând peste dărâmături, m-am apropiat și m-am aplecat deasupra sa. Avea picioarele prinse de o coloană de oțel, torsul pe jumătate îngropat sub moloane enorme. Chiar dacă aș fi vrut, tot n-aș fi putut să fac ceva pentru el. M-a privit cu un aer rugător, dar orice milă dispăruse din inima mea. Încet, fără nicio remușcare, m-am îndepărtat de acel bărbat care mă trădase, lăsându-l să moară acolo, în acea clădire în ruină pe care incendiul începea s-o cuprindă... În stradă, m-am îndepărtat pe cât de repede am putut, strecurându-mă printre vâlvătăile ce se ridicau peste tot, din casele distruse. În jurul meu, bombeze cădeau în ciorchine, năruind cartierul. Aerul era atât de încins încât tot oxigenul era consumat și a trebuit să mă slujesc de ultimele mele rezerve de energie și de voință ca să ajung într-o zonă pe care focul nu o mistuise încă. Pretutindeni, oamenii strigau după ajutor, țipau și se rugau de alții, implorându-i să-i ajute. Am văzut bătrâni cu hainele pârjolate, rătăcind ca niște somnambuli printre dărâmături. Luau foc ca niște torțe, în câteva secunde, vreascuri umane

aprinse cu viteza unui foc de artificii. Pe traseul aproximativ a ceea ce fusese o stradă, piciorul mi s-a lovit de un morman compact. Buimac, mort de frică, am înțeles că era un cadavru – bărbat sau femeie, n-aș putea spune – pe care căldura îl transformase într-o movilă carbonizată, nu mai mare decât un câine. După douăzeci sau treizeci de minute de groază, cum nu mai trăisem decât în adâncul criptei de la Wewelsberg, valul bombardierelor se îndepărtă, în sfârșit...

Epuizat, am ajuns la marginea unui canal în care am putut să-mi înmoi mâinile și fața în apă rece. În spatele meu, sirenele sunau sfârșitul alertei. Uniforma mea era arsă și atârnavă zdrențele din ea. Părul, părțit, se rupea sub degetele mele... Am stat un timp îndelungat, nemișcat la marginea apei, lăsându-mi privirea să se afunde în oglindirea lunii. Dandeville murise. Bombardamentul mă scutise să-l lichidez eu însumi pe omul cu care împărtășisem atâtea clipe de viață și care, cu toate acestea, complotase moartea Faustei...

Fausta! Inima mea a tresărit cu putere. Unde se află ea în prezent? Și cum să-mi fiu de ajutor? Mă dureau mușchii și fuga era o adevărată tortură, dar m-am grăbit să ajung la apartamentul meu pentru a vedea dacă suvița ei de păr îmi fusese furată. În cutia în care le așezasem, nu am mai găsit nici suvița, nici fotografiile ei, nici verighetele din aur pe care ea mi le dăruise la Veneția. Nu mai aveam răgazul să aflu în ce fel blestemata de Keller și Dandeville obținuseră acele obiecte, fără să-mi dau seama. În grabă, am adunat câteva lucruri și m-am pregătit să plec în Italia, la bordul mașinii mele Bugatti.

Călătoria a fost lungă și primejdioasă. N-am străbătut un oraș, un sat, fără a-i vedea pe ai noștri retrăgându-se și pregătind fortificații în vederea atacurilor ce aveau să

urmeze. Puști de doisprezece ani săpau șanțuri anti-tanc în pământul tare și bătrânii stivuiau saci cu nisip... Baraje se ridicau peste tot și, fără uniforma și gradul meu. N-aș fi putut ajunge niciodată în nordul peninsulei italiene, care era în stare de asediu, dar încă ne mai aparținea. Veneția părea fără viață. Frigul intens și zăpada care cădea peste lagună de câteva zile transformaseră cetatea într-un oraș fantomă. Canalele mai înguste erau înghețate, dar niciun copil nu se distra patinând. *Campi* erau pustii și piațetele nu mai erau aprovizionate. Cafenelele Florian și Quadri își puseseră obloanele de lemn în fața vitrinelor. În mod miraculos, am găsit un vaporetto vechi care mai asigura câteva legături cu canalul principal. Țurțuri minuscule cărați de ape se loveau de ambarcațiune, cu zgomot sinistru de clopoței, care îmi strânse inima. Am coborât la stația Dorsodoro și am alergat prin zăpadă până la casa Faustei. Jaluzelele nu erau trase și la etaj strălucea o lumină. Am bătut la ușă ca un dement, până ce mi-a deschis o bătrână. Cu un șal negru pe umeri și fața brăzdată de riduri, irisurile îi erau atât de deschise la culoare încât se confundau cu albul ochilor. Fără a băga în seamă ocările ei, am îmbrâncit-o și am urcat treptele până la camera soției mele.

Întinsă pe pat, Fausta prezenta un aspect îngrozitor. Pielea îi era plină de pete de un verde închis și purulent. O acoperea un fel de mucegai, o peliculă cu aspect de ciupercă, ce se fărâmița la orice atingere și lăsa la vedere carnea vie, supurând... Mâinile nu mai aveau unghii și pletele ei, altădată atât de frumoase, cădeau în smocuri întregi. Un miros dezgustător de carne în descompunere umplea aerul. Fausta mai trăia, totuși, și m-a recunoscut când a deschis ochii. Nefiind în stare să vorbească, mi-a adresat un zâmbet care mi-a sfâșiat inima. În lacrimi,

luptând cu greața care mă cuprindea, n-am îndrăznit s-o strâng în brațe înțelegând că și cea mai mică îmbrățișare i-ar stârni mai tare durerile nelegiuite la care fusese supusă. Urlând, gemând, neputând-o salva, am pus mâna pe armă cu intenția de a ne omorî pe amândoi, pe ea pentru a-i scurta martiriul, pe mine pentru a mă pedepsi pentru toți acești ani de nechibzuință, egoism și rătăcire... în timp ce palma mi se închidea pe patul automatului, o mână hotărâtă mi-a oprit gesturile.

— Nici să nu te gândești, Garensen. Dacă te omori, ar însemna să le dai dreptate dușmanilor noștri.

*

Lewis Monti m-a condus într-o cameră vecină cu cea a Faustei. De trei zile se afla acolo, la căpătâiul soției mele, încercând tot ce-i era în putință spre a o salva, dar fără a reuși să îndepărteze blestemul de moarte care-i fusese azvârlit.

— Cunoștințele mele sunt prea reduse, Gărensens. Nu sunt un vindecător. Și nici nu cunosc pe nimeni îndeajuns de puternic ca să înlăture vraja aducătoare de moarte care otrăvește corpul soției duminale.

— Nu mai este nimic de făcut? am întrebat luându-mi capul între mâini.

— Dacă ești slab și ți-ai pus credința în Dumnezeu, trebuie să te rogi. Dacă sufletul ți-e oțelit trebuie să lupti.

Răspunsul mi-a smuls un râs plin de sarcasm. Să lupt? Dar în ce fel? Știam că Ostara Keller era în drum spre insula Șerpilor, împreună cu vreo douăzeci de copii sortiți a fi sacrificați pe ruinele unui templu al lui Apollo-Lucifer. Cum să nădăjduiesc să-i stau în cale, în timp ce locul în care ea dorea să ajungă se situa în plină linie a frontului?

— Ce vrea să facă acolo? mă întrebă Monti.

I-am mărturisit neputința de a răspunde cu precizie. Pe scurt, i-am povestit cum descoperisem înțelegerea secretă a lui Keller cu fostul meu adjunct și cum găsisem la acesta liste de nume care nu lăsau nicio îndoială cu privire la destinația finală a Os tarei.

— Este singura noastră legătură spre cei doi Galjero, insistă Momi. Trebuie să o găsim, Thorun, tu ești singurul în măsură să reușească. Nu poți fi descătușat de o vrajă atât de puternică decât de către cel care te-a încătușat. Prinde-o pe Keller și o vei putea salva pe Fausta! Este singura soluție!

Știam prea bine: Lewis Monti mă mințea. A o regăsi pe Ostara însemna să străbați trei țări în război, înainte de a pătrunde în spatele liniilor inamicului.

Dacă n-aveam să-mi las acolo pielea, voi avea nevoie de săptămâni, poate chiar de o lună întreagă... Fausta era epuizată și nu putea supraviețui atâta vreme. Deznădăjduit din cauza neputinței mele, zdrobit de oboseală și de emoție, m-am prăbușit pe canapea și am închis pleoapele o clipă. În întuneric am simțit mintea deschizându-se asemenea unui chepeng în pardoseală... Am ridicat mâinile căutând un sprijin și am avut senzația Fizică de a cădea într-un abis înghețat! Neputând deschide ochii, am văzut totuși o față fără vârstă străpungând tenebrele ca să mă privească. Era Kloge, zgrițuroaica bătrână care-și bătea joc de mine!

— Viața nu are importanță, căci nu este decât un simplu capriciu al hazardului, grăi ea făcând o strâmbătură. Tenebrele și moartea sunt adevărata ordine a lumii, iar existența umană este un haos jalnic. Ca un foc în noapte omul arde și se stinge...

*

Timp de trei zile, inima Faustei a continuat să bată, înainte de a slăbi și de a se opri. În patul ei care nu mai era

decât o baltă de sânge, carnea i se acoperise cu un puf străveziu de putregai care o rosese și o devorase mai rău decât cea mai cumplită lepră. Nici medicii pe care i-am chemat la căpătâiul ei, nici preoții cărora le-am cerut sprijinul, nici Monti și cu mine n-am putut s-o salvăm. Singur, refuzând pe oricare altul, i-am pregătit giulgiul și i-am așezat corpul în sicriu. Pe ușa dinspre apă a casei, Monti și cu mine am ridicat coșciugul în vapurașul tapisat cu negru, care ne-a dus până la insula San Michele, marea insulă-cimitir unde odihnesc morții Veneției. Cerul era mohorât, încărcat de zăpadă. Era un frig pătrunzător. În tăcere, Lewis și cu mine am așezat-o pe Fausta Pheretti în pământul din locul rezervat izraeliților. N-a fost nicio cuvântare. Nicio rugăciune rostită de vreun preot. Toți rabinii Serenisimei erau adăpostiți în ascunzători, temându-se să iasă ca să nu fie arestați de patrulele germane care controlau orașul. Monti înșiră cele câteva cuvinte sacre pe care le știa. Cu dinții încleștați, n-am putut spune nimic. Durerea de a fi zdrobit existențele noastre mă sugruma și îmi lăsa un gust de cenușă în gură. Odată cu viața Faustei, și viața mea părea stinsă...

— Ce vei face acum? m-a întrebat Monti în timp ce ne îndreptam spre oraș.

— O voi ucide pe Keller, cred. Sau mă voi lăsa ucis, urmărind-o. Să salvez copiii pe care intenționează să-i sacrifice... Este singurul fel în care îmi pot ispăși greșelile...

Lewis nu a încercat să mă convingă de contrariul. Știa că aveam dreptate și singurul fel de a-mi ispăși slăbiciunile trecute era să o găsesc pe Ostara. Mi-am luat rămas bun de la american, de îndată ce am pus piciorul pe debarcader. Nu mă putea însoți. Acolo unde mă duceam, nu mă putea însoți nimeni.

Totentanz

Panică! De la Veneția până la malurile Dunării, nu am întâlnit decât armate ale Axei pradă panicii. Marele contraatac de pe frontul de vest, în sectorul Ardennes, eșuase din lipsă de carburant pentru alimentarea tancurilor. Aici, în est, de multă vreme nici nu mai era în discuție organizarea rezistenței. Peste tot, ofensiva sovietică sfărâma fronturile noastre și ne fragmenta trupele în unități reduse care își epuizaseră toate rezervele și erau ușor de nimicit... Prea ocupată cu vânarea dezertorilor și cu menținerea ordinii în trupele încă unitare, poliția militară nu acorda decât puțină importanță faptului că nu posedam un ordin de deplasare în regulă. Galoanele și culoarea mantalei mele erau de ajuns pentru libera trecere. Uneori mi se atrăgea atenția că a călători fără șofer și fără escortă mă transforma într-o pradă ușoară pentru partizanii care apăreau din orice pădure ori sat, pentru a-i hărțui pe germani.

Cu ocolișuri și cu cotituri, n-am înaintat în linie dreaptă. Din cauza unei ofensive pustiitoare, condusă de armata lui Tito, traversarea Iugoslaviei, foarte primejdioasă, m-a îndreptat în mod haotic, de la Liubijana către marginea câmpiei Panoniei. De acolo a fost cu neputință să mă îndrept direct spre est. Am fost nevoit să o iau spre nord, unde niște *Feldgendarmen*, pe baza unor hărți de stat-major, m-au asigurat că aș putea să profit mai lesne de o breșă către răsărit. În Ungaria, rătăcit într-o pădure de pini pe malul lacului Balaton, am ajuns, din întâmplare, într-un luminiș întins, amenajat ca teren aviatic improvizat. Având culorile drapelului maghiar, cinci avioane de luptă erau aliniate sub niște copaci cărora li se tăiaseră crengile inferioare. O casă de pădurar era singura construcție vizibilă prin împrejurimi. Hornul scotea fum. În curând

avea să fie noapte și rezervorul mașinii mele era aproape gol. Să merg mai departe în aceste condiții însemna să rămân în până în mijlocul câmpiei. Era mai bine să mă opresc aici. Un bărbat cu o haină scurtă, îmblănită, fuma pipă sub streășină cabanei. A venit spre mine, în timp ce eu îmi atârnam de umăr ranița în care erau toate lucrurile mele. Atmosfera era clară, iar frigul, cu toate că era aspru, nu mușca. Tipul, un bărbat tânăr, brun, cu părul buclat, cu o față zâmbitoare destinsă, rosti o frază într-un jargon din care n-am priceput nimic.

— Ah, ești un neamț! îmi răspunse el, într-o germană bine pronunțată, după ce înțelesese că nu vorbeam niciun cuvânt unguresc. Bun venit, prietene. Bun venit la grupul de vânatoare al căpitanului Attila Sajgo!

Ultimele elemente ale unei escadrile decimate în luptele cu puternicele Yack-uri sovietice, cei șase piloți și cei nouă mecanici supraviețuitori ai grupului de vânatoare Sajgo se refugiaseră în acel luminiș după ce terenul lor de aviație fusese complet distrus de atacul unor bombardiere.

— Nu mai avem decât câteva avioane de luptă, dar ne batem voinicește. Chiar unul la zece, am doborât azi dimineață șase Ivani și n-am pierdut decât unul dintre ai noștri.

Attila, douăzeci și șase de ani, era cel mai în vârstă din grup. În cabană, am fost prezentat celor care mă întâmpinaseră cu căldură și fără curiozitate. Au împărțit cu mine, cu generozitate, proviziile de carne uscată și de conserve de legume pe care le aveau.

— Avem și ciocolată și tutun, din belșug, puțin șnaps. Și chiar cafea naturală!

Pentru prima dată, după zile întregi, am mâncat o mâncare caldă și copioasă. Așezat la masă cu acei tineri veseli și zgomotoși care nu păreau îngroziți de perspectiva

înfrângerii atât de apropiate, i-am invidiat pentru nepăsarea lor.

— Nu contează dacă murim mâine! strigă Attila, la sfârșitul cinei. Mai bine să crapi la bordul avionului decât să trăiești ca un sclav sub cizma yankeilor sau a rușilor. Am pierdut războiul, tu și cu mine, neamțule. Să încercăm măcar să nu ratăm și moartea.

Dacă grupul căpitanului era înzestrat cu alimente din belșug, în schimb grija lor principală era aprovizionarea avioanelor cu benzină, muniții și piese de schimb.

— Mecanicii noștri fac miracole pentru a repara de fiecare dată când ne întoarcem, dar cartușele pe care le tragem nu se înlocuiesc prin improvizații. Și carburantul arde repede...

— Imposibil să-mi umplu rezervorul, atunci!

— Greu. Dar există o soluție amuzantă la problema ta. Dacă nu ți-e frică!

Ne tutuiam într-un fel firesc. Nici epoleții mei de *Standartenfuhrer*, nici tresele de SS nu-l impresionau pe Attila. Nu am fost șocat de această dovadă de familiaritate care mi se părea normală între soldații aceleiași tabere, care au pierdut orice perspectivă de viitor în libertate.

— Ce soluție îmi propui?

— Mâine, în zori, plecăm în misiune, în est. Te vom lăsa la trei sute de kilometri de aici, în plin teritoriu românesc, pe la Porțile de Fier... Faci, în două ore, un drum mai lung decât ai face cu mașina, în cinci sau șase zile. În schimb, noi recuperăm toate piesele mecanice din rabla ta, pentru a ne repara avioanele noastre. S-a făcut?

Am bătut palma cu un Attila încântat, care nu pierde o clipă și le dădu un ordin mecanicilor săi. Luându-și hainele și mănușile, cei nouă flăcăi se repeziră afară. Cu fierăstraie pentru oțel și chei englezești în mâini, ei au demontat în

mai puțin de o oră mașina mea mare, Bugatti. Pentru a-i recicla tabla sub formă de plăci de blindaj și pentru a adapta elementele motorului sau la motoarele avioanelor de vânătoare.

— O tranzacție excelentă, aprecie Attila, care-și privea echipa lucrând, în timp ce fluiera și cânta. Iată cum ne ridicăm moralul! De fapt, ai sărit cu parașuta vreodată?

*

Avionul Zerstrbrer, mare bombardier de vânătoare cu două locuri, tip Messerschmitt 110, al lui Attila Sajgo, nu era o simplă mașinărie de război. Înainte de orice, era o operă de artă. Căpitanul însuși pictase un fel de frescă ce se depăna de-a lungul fuzelajului. Niște sarabande infernale de schelete care dansau, se îmbrățișau, se strângeau în brațe sau se luptau – imaginile erau de un realism impresionant și trădau stilul unui adevărat profesionist al ilustrației.

— *Totentanz*. Dansul macabru! Așa îmi numesc avionul, zise Attila în timp ce descopeream, uluit, surprinzătoarea frumusețe a picturii. În viața civilă, eram profesor de desen la Școala de arte frumoase din Budapesta. Haide, vino! E timpul să decolăm!

Noaptea nu se sfârșise încă; reverberată de zăpadă, putina lumină a zorilor permitea, totuși, ca misiunea să fie pregătită. Mecanicii lucraseră până atunci în frig, pentru a repune în funcțiune două din avioanele de vânătoare Gustav care, fără resturile mașinii mele Bugatti, ar fi fost definitiv paralizate.

— Este sărbătoare azi! Plecăm cu toții, îmi explică Attila, care îmi făcu, încurajator, cu ochiul, în timp ce mă ajuta să-mi prind curelele parașutei.

— De la ce altitudine îmi vei da drumul? I-am întrebat cu o voce care tremura ușor.

— Între patru și cinci sute de metri; vei atinge solul peste un minut. Când îți voi spune, îți vei desprinde centura și vei face să alunece sistemul de suspensie. Eu mă voi întoarce. Vei cădea fără să-ți dai măcar seama. De îndată ce vei fi ejectat, vei trage de maneta care atârână în dreptul inimii și cupola se va deschise...

— Și mai departe?

— Aventura ta va continua fără mine și a mea fără tine, dragul meu camarad!

Sub geamul cockpitului se aliniau siluete pictate. Am numărat opt umbre chinezești de blindate și douăzeci și unu de avioane: era numărul victoriilor lui Attila.

— Doar cele care sunt complet omologate! preciză el. Adevăratele cifre sunt de douăsprezece tancuri și treizeci și nouă de Yack-uri, în patru luni. Sovieticii sunt atât de mulți încât. În câteva săptămâni, îți poți face un tabel impresionant de vânătoare. Este unicul avantaj pe care îl avem față de Ivani!

Temător, m-am urcat în habitacul, la locul rezervat echipajului și m-am așezat chiar în spatele lui Attila, dar cu spatele la el. Eram instalat pe post de mitralior. Cu țeava dublă a mitralierei grele orientate spre viitorul obiectiv din fața mea; aveam misiunea de a asigura apărarea în cazul unui atac lateral sau din spate. Attila pomi cele două motoare și-i auzi vocea în receptorul căștii mele:

— Raidul nostru va fi mai lung, vom atinge un punct foarte depărtat. Nu te aștepta ca totul să se petreacă în tihnă. Nu avem de gând să ne ferim de încăierare doar fiindcă ești invitatul nostru!

Oamenii care se ocupau de obicei de întreținerea aparatelor de zbor la sol au închis calele și avionul s-a prezentat la capătul pistei de decolare. În acel luminiș nu

exista niciun turn de control. Nicio manșă de vânt care să indice direcția și forța vântului; totul se făcea după un calcul aproximativ și la întâmplare. Am simții carlinga vibrând tot mai puternic în timp ce Attila ambala motorul ca să poată decola pe o pistă extrem de scurtă. Cred că tot echipajul era format din bărbați total lipsiți de judecată, din moment ce erau pregătiți să decoleze pe o fâșie de zăpadă, prea puțin practicabilă. După mai puțin de două sute de metri, avionul 110 părăsi solul și începu să zboare atât de jos încât rase vârfurile brazilor.

Urmându-și șeful de escadrilă, cele patru avioane Gustav luară altitudine la rândul lor, pe cerul alburui.

Cu fața acoperită de o mască de oxigen care degaja un miros respingător de sudoare râncedă, la sol am văzut întinzându-se suprafața netedă și strălucitoare a lacului Balaton, adevărată mică mare interioară a Ungariei, îndreptându-se către nord-est, Attila se înalță până la trei mii de metri. Orientarea spre răsărit, spre frontiera română, nu se putea face în linie dreaptă; trebuia să avem grijă să înaintăm adoptând o poziționare laterală pentru a nu fi orbiți de lumina soarelui, ceea ce ar fi oferit un avantaj hotărâtor dușmanilor noștri, deja avantajați în mod generos de numărul și calitatea aparatelor lor. La altitudine, câțiva nori subțiri erau singurele nebulozități în care puteam nădăjdui să ne adăpostim, în cazul unei întâlniri cu o formațiune superioară nouă.

În zbor compact, cei cinci unguri spuneau glume. În ceea ce mă privea, dacă încercam să înțeleg ceva din ciudatul dialect, atenția mea era mai ales absorbită de contemplarea peisajului grandios pe care îl descopeream. Pe obraji îmi curgeau lacrimi, căci frigul intens din cabină, cu toată încălzirea dată la maxim, îmi înțepa ochii în mod dureros.

Primele douăzeci sau treizeci de minute de zbor ne-au dus la o cale ferată pe care Attila a început s-o urmeze.

— Este linia care leagă Budapesta de București mă avertiză el, în microfonul său. Cel mai bun mod de a nu ne rătăci!

Deasupra unui decor de pădure ninsă, am zburat până ce am ajuns la o câmpie întinsă, presărată de cătune care păreau lipsite de viață... A avut loc un schimb rapid de fraze în ungurește, apoi Messerschmitt-ul s-a năpustit brusc în față, fără ca să înțeleg ce se petrecea.

— Blindate dușmane, drept în față, înștiința Sajgo. Ține-te bine, camarade! Nu pot rata ocazia!

Dând coechipierilor săi ordinele cuvenite, Attila făcu avionul să basculeze și deschise focul împotriva trupelor sovietice care se deplasau în coloană. Apropiindu-se de sol pentru efectuarea unui zbor în razmot, căpitanul luă dușmanul în anfiladă. Cu ochii întorși spre coada avionului, nu vedeam decât rezultatul tragerii, înnebuniți, luați prin surprindere, ! Vanii săreau din blindatele lor pentru a se dispersa și a se îndepărta de mașini. Doar doi sau trei mitraliori izolați păreau că vor să dea o replică avioanelor dușmane care se năpusteau asupra lor. Am trecut printr-o coloană de fum stârnit de distrugerea unei șenilete. Chiar sub mine, am auzit pocnetul sec al mecanismului de largare a bombei. Un bulgăre enorm de foc aprinse un tanc rusesc și Attila scoase un țipăt ascuțit de triumf, care îmi străpunse timpanele. Ungurul își cabră aparatul pentru a lua din nou altitudine. În spatele nostru, în formație ofensivă, eficientă, avioanele Gustav secerau soldații care se răspândeau prin zăpadă...

Ne-am regrupat, la altitudine, și ne-am continuat călătoria spre est. Unul din flăcăi fluiera cântecul Lili

Marlene. Attila m-a prevenit când a considerat că părăsisem Ungaria pentru a survola România.

— Te voi lăsa prin împrejurimile Braşovului, în Transilvania. Nu putem să te ducem mai departe, ar însemna să nu ne mai întoarcem la bază, din lipsă de carburant.

Am răspuns că eram pregătit. Deodată, mi s-a părut că văd nişte puncte negre năpustindu-se asupra noastră, cu viteză mare. Nu eram deprins cu observarea aeriană şi nu puteam ghici dacă era vorba despre duşmani sau despre prieteni...

— Chiar dacă sunt în spatele nostru, sunt cu siguranţă! Vani, socoti Attila, Ține-te bine!

Cu inima bătând mai tare, am introdus primul cartuş în armă şi m-am pregătit să ochesc. Căpitanul trase de manetă la maxim şi porni aproape vertical pentru a face să câştigăm altitudine. Descumpănii de urcarea bruscă, am pierdut pentru o clipă orice noţiune de sus şi de jos, nemaştiind la ce distanţă se alinţi solul şi norii Preţ de câteva secunde, mi se păru că lumea îşi pierduse orice reper. În sfârşit, creierul reuşi să recompună imaginea realităţii înconjurătoare şi văzui că vreo zece avioane, cu stea roşie pe aripi, zburau pe urmele noastre. Attila şi oamenii săi abia schimbaseră vreo câteva cuvinte, înainte ca avioanele Gustav, două câte două, să facă o buclă strânsă care le făcu să dispară din raza mea de vedere. Vocea căpitanului se auzi din nou în casca mea:

— Vom fi momeala. Va trebui să rezistăm până ce flăcări mei ajung în spatele avioanelor Yack. Sper că eşti un trăgător bun!

În cockpitul strâmt, m-am simţit deodată îngropat de viu într-un sicriu de oţel. Mi-a venit ideea să deschid capacul şi să sar, pentru a evita lupta, dar această laşitate josnică

nu a durat decât o secundă. Cu mâinile crispate pe mânerele mitralierei, am potrivit mira pe primul dușman și am lansat o rafală scurtă pentru a aprecia tirul lung sau scurt al armei.

— Nu imediat! îmi strigă Attila. Mai așteaptă un minut ca să intre în câmpul nostru!

Toți mușchii corpului mi s-au contractat. Silindu-mă să aștept, secundele păreau o veșnicie. Eleroanele de frânare ale avionului *Totentanz* se deschiseseră și Sajgo domoli regimul motoarelor pentru ca adversarii noștri să ne poată ajunge din urmă mai repede. Am văzut cum se aprindeau puncte strălucitoare pe aripile unuia dintre avioane și o primă rafală de gloanțe se îndreptă spre noi, fără a ne atinge. Apăsând încă o dată pe trăgaci, am replicat haotic, dar n-am avut mai mult noroc decât bolșevicul. Apoi, când tocmai îl aveam în mijlocul vizorului meu, Attila începu o serie bruscă de plonjeuri și de ruliuri care mă făcu să-mi scap ținta. Scuturat în toate sensurile, incapabil de a-mi păstra în centrul mirei un dușman mai mult de o secundă, am decis să nu trag la întâmplare. Ușor manevrabile și puternice, avioanele Yack săltau în urma noastră, dar cu toate ticurile pe care le îndreptau spre noi, nu izbuteau să ne reducă la tăcere. Ungurul era un pilot remarcabil. Cu Zerslorer-ul său reușea figuri de acrobație. Făcu o buclă savantă care ne amplasă, nu știu prin ce miracol, la coada unui bolșevic. Attila îl doborî din zece lovituri.

În timp ce lua din nou altitudine pentru a evita schije de epave, am văzut două aparate luând urma dărei de condensare pe care o lăsa *Totentanz*. Lipindu-mi pieptul pe patul mitralierei mele, pentru a o ține pe axă, am deschis focul timp de vreo douăzeci de secunde bune, fără a slăbi presiunea, nici măcar o dată. La trei sute de metri în spatele nostru, mănunchiuri de scânteii izbucniseră în

palele celui mai apropiat dintre adversarii noștri. Atins din față, motorul lui explodează, împrăștiind un fum negru. Avionul Yack căzu ca o piatră, înlocuit de îndată de altul care își făcu auzite armele cu aceeași înverșunare ca a mea. O ploaie de particule de oțel ne lovi fuselajul. Riscând o figură periculoasă de acrobație aeriană, Attila opri brusc motoarele.

Avionul 110 alunecă până la punctul său de inerție, se opri în plină cursă și se răsturnă deodată, pentru a începe o serie infernală de coborâri în vrie. Derutat, năucit, am mai avut, totuși, destulă prezență de spirit ca să ridic mitraliera spre burta Yack-ului, care trecu, huruind, chiar deasupra noastră. Rafala în spirală pe care i-am lansat-o îi străpunse rezervorul, care explodează, rupându-l în două. Docil, *Totentanz* își pomi din nou turbinele, la prima solicitare a stăpânului său. Cu o răsucire abilă și fermă a manetei, căpitanul restabili echilibrul aparatului său și se întoarse să se lupte alături de avioanele Gustav care intraseră și ele în vâltoare. Bătălia era acum o succesiune de dueluri în care se învâртеau cele opt avioane rămase ale Vanilor, împotriva celor cinci ungurești. În mijlocul acelor traiectorii punctate de explozii, de tiruri de trasoare și de vâlătuci de fum negru, nu mai îndrăzneam să apăs pe trăgaci, de teamă să nu lovesc pe vreunul dintre ai noștri. Doborâte de flăcări noștri, două avioane ale armatei roșii se prăvăliră, înainte ca un al treilea avion să vină în spatele nostru și să ne hărțuiască fără cruțare. O bucată din aripa noastră dreaptă se făcu fâșii, fără ca acest incident să perturbe manevrabilitatea și echilibrul lui *Totentanz*. Am replicat spintecând coca navei rusului. O pată roșie împrășcă imediat cupola transparentă, ca și când s-ar fi azvârlit un borcan cu vopsea de cinabru. Înfierbântat, cu urechile vâjâind, cu toți mușchii încordați ca niște cabluri,

căutam un alt dușman pe care să-l lichidez. Dar singurele siluete de avioane pe care le puteam deosebi aveau toate cocarda tricoloră verde, alb și roșu a anticei Panonii... în câteva minute de confruntări înverșunate, grupa de vânători Sajgo își sporise palmaresul într-un mod spectaculos, fără a suferi vreo pierdere!

— Ne porți noroc, neamțule! clamă Attila. Succes deplin pentru dimineața aceasta! Ești sigur că nu vrei să rămâi? Aproape că ai merita să fii ungur, zău așa!

— Cu neputință, bătrâne. Trebuie să regăsesc o femeie, acolo, jos.

— O femeie? se înveseli pilotul meu. Dacă este așa, te iert că vrei să ne părăsești atât de repede!

Mi-ar fi plăcut să răspund printr-o glumă ușoară, dar, cu inima strânsă, m-am gândit la Ostara Kellei. Brutalitatea, tensiunea luptei aeriene, cu toată forma lor aprigă, mă eliberaseră o clipă de fantoma care mă bântuia de la moartea Faustei...

Nu ne-am mai întâlnii cu vreo formație dușmană. Ne-am continuat zborul deasupra unui peisaj din ce în ce mai accidental, apoi Attila îmi ceru să mă pregătesc.

— Caut o zonă mai liberă unde să-ți dau drumul. Dar va fi cum va voi Domnul, prietene... Sper să nu cazi în plină zonă ocupată cu bolșevici!

Resemnat, mi-am desfăcut centura și am tăcut să alunece sistemul de suspensie peste capul meu. Sajgo viră cu o buclă strânsă, ca să-mi arate o vâlcea despădurită. La cea de-a doua trecere întoarse brutal *Totentanz*, după un ultim și călduros adio. Neputându-mi opri un țipăt, am alunecat de pe scaun, rostogolindu-mă în vid. Ochii mei captară imaginea nebunească a scheletelor pictate pe carlingă, care fugeau deja, departe deasupra mea, apoi a trebuit ca mintea mea să se concentreze asupra singurei

mișcări ce-mi rămânea de făcut: să trag de mânerul parașutei. La acea viteză de cădere, aerul devenise aproape consistent și îmi biciuia corpul cu o putere pe care nu o bănuisem. A trebuit să fac un adevărat efort de voință ca să mă agăț de dispozitivul de deschidere a parașutei. Un zgomot mare de pânză desfăcută fâlfâi deasupra capului și căderea mea vertiginoasă a fost brusc frânată. Lăsându-mă să cad, am înțeles cu ușurare că aveam să cad într-un luminiș acoperit de zăpadă. Reținându-mi respirația în momentul șocului, m-am adâncit greoi într-un strat de treizeci de centimetri de zăpadă pe cât de moale, pe atât de plăcută. Cu răsuflarea tăiată din cauza hamului care îmi strivea coastele și pânțele, m-am ridicat de bine de rău, în timp ce, trecând pe rând și foarte jos deasupra capului meu, pentru un ultim salut, cele cinci aparate ungurești dădeau din aripi în semn de prietenie. Le-am urmărit atât cât a fost posibil, le-am privit reluând altitudine și îndreptându-se spre vest, pentru a-și regăsi baza și a-și continua războiul...

*

Însoțindu-i pe unguri, câștigasem desigur vreo trei sute de kilometri, dar îmi pierdusem orice mijloc personal de locomoție. Gurile Dunării erau încă departe și ignoram locul exact în care mă aflam, chiar dacă regiunea se afla în mâinile nemților sau era deja ocupată de trupele lui Stalin. Timp de două sau trei ore, am mers prin zăpadă, fără a întâlni pe cineva, fără să văd urmă de drum. Spre amiază, am ajuns la un orașel care mi s-a părut destul de prosper. În cartierele mărginașe am avut norocul de a vedea un grup de soldați germani care își încălzeau mâinile deasupra unui braser. Pe promoroaca unui geam, subofițerul lor îmi trasă o hartă aproximativă a regiunii și binevoi a-mi da un pistol-mitralieră, mie, care nu aveam decât Luger-ul și un

pumnal de luptă. Plecând mai departe, urmai toată ziua un drum despre care se presupunea că avea să mă ducă într-un orășel unde să-mi petrec noaptea, într-o companie de grenadieri care se retrăsese acolo. Trecând peste creste și văi, am înaintat greu, înghețat de un vânt tăios, adâncindu-mă uneori până la genunchi într-o zăpadă proaspătă și moale. În jurul meu era o pădure deasă, neagră; se percepea și mormăitul unor animale care nu păreau să se teamă de om.

Cu o oră înainte de căderea întunericului, când am ajuns pe vârful unei coaste, am auzit lupii urlând. Grăbindu-mă, cu toată oboseala, am intrat în orășel când se făcuse aproape noapte. În spatele obloanelor primelor case nu ardea nicio lumină. Niciun zgomot. Înaintând cu prudență, printre barăci, am văzut o primă siluetă întinsă pe jos, în fața pragului unei cabane din bușteni rotunzi de lemn. Încărcând pistolul-mitralieră, cu pupilele dilatate de atâta strădanie de a străpunge întunericul, m-am apropiat de cadavru. Era unul dintre ai noștri, căzut pe spate, cu beregata tăiată cu o lamă care pătrunseră până sub ureche. O lovitură de profesionist. Cu economie. Precisă. Eficientă. Nu era rezultatul obișnuit al unei măcelări provocat de nerăbdarea unui amator sau de panica unui combatant. Bietul tip era deja înțepenit pe jos. Moartea sa se produsese, probabil, la mijlocul zilei...

Nu departe de el, am descoperit alt soldat. Apoi încă unul, la o azvârlitură de băț. Ca și primul, murise în urma unei lovituri la gât. Am intrat, la întâmplare, într-o casă, unde i-am găsit pe toți locuitorii ei, civili, prăbușiți pe jos. O tânără fată, cu trup frumos și cu o față destul de drăguță, se număra printre ei. Nu fusese dezbrăcată. Ucisă pe loc printr-o împușcătură în inimă, fusese executată fără a fi violată. În fugă, am făcut înconjurul târgușorului și nu

am descoperit decât morți. Toți erau *Panzergranadiers* sau civili români. Nu erau partizani, nu exista niciun indiciu că ar fi soldați ruși... Un detaliu și mai tulburător era acela că armele germanilor nu fuseseră furate. Buzunarele le erau pline de muniție și nu fuseseră jefuiți de bunurile lor – ceasuri, portofele, chiar pachete de țigări. Renunțând să dezleg acest mister, rupt de oboseală, am descoperit o casă neîntinată de prezența vreunui cadavru. Prea epuizat pentru a mai avea vreun scrupul legat de dormitul în acel sal fantomă, m-am lungit, fără a-mi scoate cizmele, pe un pat acoperit cu o plapumă moale de puf. Cu arătătorul pe trăgaciul armei mele, am petrecut o noapte fără vise sau coșmaruri.

Dimineață, am descoperit o Ktbelwagen, sub o copertină, o mașinuță de teren, camuflată grosolan cu vopsea albă. Cheia de contact atârna pe bord și rezervorul era plin. Instalată la volan, mi-am reluat drumul spre est, printr-o Transilvanie tot mai sălbatică și mai lugubră. Întinam încet pe drumurile proaste de munte care străbat Carpații, acești antici munți rifeeni unde Dandeville și Hezner credeau că odinioară, căzuseră îngerul răzvrătit Lucifer și curtea sa... Cât despre mine, ignoram dacă acele locuri erau devotate cultului Diavolului, dar prăpăstiile pe lângă care treceam, defileele întunecate prin care mă strecuram, imensele păduri tăcute în care mă adânceam nu erau croite pe măsura omului... în două zile de singurătate completă, am străbătut, în sfârșit, regiunea defilee|or și a trecătorilor și am regăsit un peisaj civilizat, modelat de nenumărate generații de țărani dârji.

Pe cerul întunecat se îngrămădeau nori mari de zăpadă, când am oprit motorul în piața centrală a unui sat fără biserică și ale cărui case joase aduceau mai degrabă ca niște gospodării țărănești decât cu locuințe ale unor

comercianți sau ale unor notabilități. Două camioane însemnate cu crucea neagră staționau lângă o adăpătoare cu apă înghețată. În ceea ce părea să fie singurul han al locului – o sală mare și întunecoasă, cu grinzi și pereți unsuroși din cauza fumului – am stat de vorbă îndelung cu un *Hauptmann* de infanterie, care a încercat, prin toate mijloacele, să mă facă să renunț la continuarea periplului meu.

— Nu mai există front. Toate armatele sunt amestecate. Eclerorii ruși înaintează, pe alocuri, mult, pătrunzând în ariergărzile noastre și partizanii ne hărțuiesc din toate părțile. Unitățile noastre când se retrag în dezordine, când se încăpățânează să rămână pe terenuri care nu le sunt favorabile. Ordinele Statului Major nu mai sunt respectate. Este un haos total! Un singur lucru este cert: cu cât vă duceți mai spre est, cu atât riscul de a muri este mai mare...

Neluând în seamă oboseala și foamea care mă chinuiau, am vait să plec pe loc, dar ofițerul, un pomeranian cu ochii exoftalmici, insistă să mă odihnesc cel puțin câteva ore.

— Rămâneți și dormiți, atâta vreme cât aveți un acoperiș deasupra capului. Și pe urmă, s-ar zice că nici nu mai știți în ce zi suntem!

Uitându-mă la ceas, am văzut că cifra 31 apărea în partea de cadran rezervată cifrei. Fără a se teme o clipă de uniforma mea de SS-ist, tipul îmi șopti:

— 31 decembrie 1944! Sfântul Silvestru, diseară. Mâine, intrăm în cel din urmă an al războiului. Ultimul an al lui Adolf Hitler!

*

Aprovizionat de către *Hauptmann* cu benzină și rații militare de mâncare, am părăsit satul în zorii zilei de 1 ianuarie. Oglinda retrovizoare a Kubelwagen-ului arăta

imaginea unui bărbat palid, cu ochii aprinși, cu fața acoperită de o barbă blondă pe care nu avusesem timp s-o rad de mai multe zile. Cu mâinile crispate pe volan am mers ore întregi, în sens opus unei coloane de refugiați în care civilii care fugeau se amestecau cu soldați în derută. La căderea nopții, a trebuit să mă opresc în mijlocul unei câmpii pustii, măturată de un vânt șuierător. Ghemuit în scaun, aveam impresia că fusesem din nou aruncat în fundul temnițelor de la Wewelsberg, într-atâta mă copleșeau frigul, întunericul și spaima... Timp de trei sau patru zile încă, am reușit să înaintez, neîntâlnind, în mod miraculos, niciun partizan, niciun Ivan. Lumea mi se părea goală și mă orientam după soare. Mergând pe drumuri întâmplătoare, pierdut, epuizat, nu mai rezistam decât prin tensiunea extremă ce-mi stăpânea mintea, datorită pastilelor de Pervitin pe care le ronțăiam cu regularitate, pentru a rămâne treaz.

În timp ce eram pe panta descendentă a unei coline împădurite, roțile încetară deodată să mai atingă drumul și vehiculul derapă și intra într-un șanț. Lovit de șoc dar fără vreo rană gravă, am încercat imposibilul pentru a recupera mașina. A fost zadarnic. Hotărât să continui pe jos, am străbătut un deșert de zăpadă, apoi, după o oră sau două ore de mers istovitor, puterile m-au părăsit brusc. M-am prăbușit la pământ, ca o marionetă dezarticulată, crezând că voi muri. În timp ce simțeam cum membrele mi se înțepeneau, un zgomot surd se auzi lângă mine și am văzut, deodată, cel mai ciudat chip din câte îmi fuseseră date să văd vreodată. Bâjbâind o germană nesigură, un tip cu o față brună ca o bucată de ciocolată, începu să vorbească, dar n-am priceput nimic din vorbele sale. Un altul s-a apropiat, cu fața la fel de rotundă și de mustăcioasă ca a celuiilalt. Pe mâneca uniformei lor de

iarnă aveau un ecuson reprezentând un tigru sărind. Cei doi m-au ridicat și am văzut că ieșiseră din rândurile unei formații militare destul de numeroasă, cuprinzând diverse vehicule și blindate ușoare. Amețit, nefiind în stare să mă mișc, m-am lăsat dus până la un camion în interiorul căruia am fost întins și au încercat să mă încălzească. Am vrut să protestez, să spun că trebuie să plec cât de repede posibil, dar eram prea slăbit pentru a vorbi. Un vâl negru m-a învăluit și mi-am pierdut cunoștința.

M-a trezit un cântec. Un cântec care se ridica din mijlocul unor explozii și de rafale de împușcături. Tresărind, m-am ridicat pe jumătate. În locul în care mă găseam în penumbră, un rănit zăcea lângă mine, bandajat la ambele picioare. Asemenea celor care mă salvaseră, era un soldat hindus.

— Nu te mișca! îmi zise el. Victorie sau înfrângere, prieteni sau dușmani, fii sigur că vor veni să ne caute.

Dar nu doream să aștept ca evenimentele să-mi hotărască soarta. Încă slăbit dar destul de odihnit ca să pot lupta, mi-am strâns lucrurile în grabă și m-am strecurat afară din camion, pentru a descoperi o scenă de luptă încrâncenată. Unitatea disparată care mă adăpostise se retrăsese pe o ridicătură ninsă, încercuită de ruși. Decât să aștepte și să îndure asaltul! Vanilor, ai noștri au declanșat o șarjă cruntă, în scopul de a străpunge cercul trupelor dușmane. Și iată că, bravând toate regulile strategiei militare, împotriva oricărui bun simț, această tactică disperată părea să dea roade! Din locul în care mă aflam, puteam să văd foarte bine cum tirul șubredelor noastre piese de artilerie răspândeau panica printre bolșevici, care se retrăgeau în dezordine la simpla vedere a infanteriei noastre oțelite care cobora panta cântând și trăgând din toate armele de foc disponibile. Cu Luger-ul în mână, am

alergat și eu prin zăpadă, pentru a participa la străpungere. În câteva minute, eram la baza ridicăturii, înaintând printre niște *Panzergranadiers* hinduși, nemaipomeniți, care purtau uniformă germană. La o sută de metri de mine, un rus uriaș se bătea singur, cățarat pe o șeniletă răsturnată în zăpadă, ținând câte un pistol-mitralieră în fiecare mână. Răcnea nu știu ce fel de nerozii și tocmai secerase trei dintre ai noștri când m-am apropiat de el și i-am tras două gloanțe în plină față. Atins la frunte, se prăbuși, cu buzele dezvelind o îngrozitoare proteză de alamă.

Căderea colosului a părut semnul de retragere alvanilor. Câteva minute încă, au mai fost schimburi de focuri, apoi câmpia se goli de orice dușman... Dispersați în pădure, adversarii noștri nu se puteau regrupa eficient înainte de două sau trei ore. Gâfâind, înnebunit, am avut nevoie de câteva minute până să mă întorc la punctul de unde plecasem. La ordinele unui tânăr ofițer, supraviețuitorii convoiului se pregăteau să încerce imposibilul, înainte ca sovieticii să-și reîmprospăteze forțele și să lanseze un contraatac. Când m-a văzut, *Hauptmann-ul* încetă o clipă să-și grăbească oamenii, ca să se ocupe de mine. Un glonț îi atinsese obrazul dar părea să nu acorde nicio atenție răni.

— Sunt Linden. Sunteți SS-istul pe care hindușii l-au găsit leșinat la marginea drumului, în urmă cu două zile, nu-i așa?

În câteva fraze am explicat cum, contrar grupului lor, trebuia să ajung la vărsarea Dunării, nu în spatele frontului. Făcând ochii mari, Linden părea absolut mâhnit de intențiile mele.

— Ce ascunde SS-ul în colțul acela? spuse el, în loc de orice comentariu la terminarea relatării mele.

Fraza m-a surprins. Ce însemna, oare? *Hauptmann* Linden se mai întâlnise cu cineva în drum spre delta fluviului?

— Da. Un SS, ca dumneavoastră, dar o fată. Un temperament dificil. Și care țâra după ea o droaie de copilandri... Și pe ea am luat-o de la marginea drumului...

Am simțit un nod în gât și mâinile au început să-mi tremure. Keller! Nu putea fi vorba decât de Keller!

— Unde se află? am întrebat, străduindu-mă să potolesc tremurul nervos care îmi scutura corpul. E tot cu voi?

Umerii lui Linden se lăsară în jos. Ezitând să mă privească în față, mi-a mărturisii cea mai incredibilă răsturnare de situație. De abia cu o oră în urmă, apăruse nu se știe de unde un ofițer britanic, care dorise să negocieze.

— Britanic? Ai spus chiar britanic?

— Vă asigur că da, *Herr Standartenfuhrer*. Englez până în vârful unghiilor!

Pretinzând că dorește să asigure evacuarea, din motive sanitare, a puștilor și a fetei SS, acel colonel îl convinsese pe Linden de justetea cauzei sale... Doborând-o el însuși pe Ostara Keller, *Hauptmann-ul* oferise dușmanului un ofițer SS.

— Sunt conștient că este o faptă de înaltă trădare, *Herr Standartenfuhrer*. Dar nu credeam că rușii aveau să se împrăstie atât de ușor. S-o încredințez pe acea femeie unui englez mi se părea preferabil decât s-o condamna să treacă din mână în mână dacă, din nefericire, ar fi fost prinsă de ruși. Recunosc că am acționat cu impulsivitate. Accept toate consecințele.

Linden îmi întinse arma, ca și când s-ar fi constituit prizonier. Evident că acel tip comisese o crimă de o gravitate excepțională din punctul de vedere al legislației

militare, dar de aceasta nu-mi păsa. Tot ceea ce conta pentru mine era că un miracol mă plasase pe urmele Ostarei Keller și ale copiilor pe care voia să-i sacrifice pe insula Șerpilor. Linden nu înțelesese de ce râdeam.

— Date fiind circumstanțele, consider că ai acționat înțelept, zisei, încercând să redevin serios. Ești un soldat excelent. Oamenii dumitale au nevoie de dumneata! Singurul ordin pe care ți-l dau este să-mi cedezi un vehicul și să-mi indici direcția în care a luat-o acel englez misterios... Știi, din întâmplare cum se numește?

— Tewp, așa cred. Colonelul David Tewp.

*

Să înaintez pe urmele lui Tewp și Keller nu a fost ușor. Mult în întârziere față de ei, nu cunoșteam decât aproximativ direcția în care o luaseră. Pe lângă o motocicletă cu ataș și cu șenile, cu rezervorul plin ochi, Linden îmi dăruise și o busolă și o hartă a regiunii, pe care trasase, aproximativ, ceea ce știa despre pozițiile inamice. Spre marea mea uimire, am constatat că mă abătusem mult față de obiectivul meu inițial. Ajuns cu mult în nordul Deltei Dunării, nu-mi explicam cum de putusem să intersectez din nou drumul lui Keller. O dată în plus, am avut dovada izbitoare că un destin superior îmi orânduia viața...

Ocolind, în mare, zona de pădure în care socoteam că rușii aveau să încerce să-și refacă unitatea, am luat-o drept spre est, fără a privi în urmă, spre coloana lui Linden, care pornise în direcție opusă. Rapidă, ușor de manevrat și cu șenile puternice care mușcau zăpada, motocicleta mea era perfect adaptată la teren, chiar dacă îmi lăsa corpul descoperit, fără vreo protecție față de frig. Desigur că aveam mai multe straturi de haine din pânză și din piele și, la sfatul unui hindus, îmi pusesem chiar foile

unei reviste vechi *Signal*, între piele și cămașă pentru a mă proteja mai bine împotriva gerului, dar toate acestea constituiau o protecție neînsemnată. Mai mult decât orice, cred că doar voința m-a făcut să pot sta în vehicul. Keller nu se mai afla decât la câțiva kilometri de mine și m-am convins că prinderea ei nu mai era decât o chestiune de ore...

La partea de sus a unei pante abrupte, pădurea se oprea brusc, pentru a lăsa locul unei văi aproape dezgolite deasupra căreia privirile ajungeau până departe. N-am avut nevoie să mă folosesc de instrumentul optic pentru a repera, la cinci sau șase kilometri de acolo, un punct negru izolat, îndreptându-se prin zăpadă, în direcția est. Strângând toate curelele salopetei mele de pilot, am luat-o ușor oblic pentru a mă strecura pe urmele obiectivului meu. Soarele era jos, la orizont, când am fost, în sfârșit, sigur că încet, dar fără nicio îndoială, câștigam teren față de colonelul britanic.

Conducusul motocicletei cerea eforturi fizice mari și îmi absorbea toate gândurile și abia dacă mă puteam întreba care să fi fost motivele care îl împinseseră pe englezul acela să se intereseze de Ostara... David Tewp! În mod ciudat, numele nu-mi era străin. Dar cine îl rostise în fața mea? Deodată, totul îmi reveni în memorie. Dandeville îmi vorbise despre un locotenent Tewp din anii de demult, dintr-o epocă în care, copleșiți de rapoartele contradictorii, încercam să descurcăm ce se petrecuse la Calcutta, după ce Keller și soții Galjero s-au dus să dezamorseze încărcătura instabilă a *palladium-ului* din Berlin. Numele acesta fusese deseori citat atunci. Confruntat cu românii, în împrejurări puțin clare, tipul parcă să fi avut și el o veche răfuială de lămurit cu Ostara! Perspectiva de a găsi în el mai degrabă un aliat decât un adversar mi-a luat o mare

greutate de pe inimă. Fata era de temut și fără scrupule. Beneficia de un *therapon* deprins de ani de zile să-i protejeze viața. A o pune pe Keller în afara posibilității de a face rău nu avea să fie ușor, iar posibilitatea de a obține un ajutor era. Din toate punctele de vedere, liniștitoare.

Noaptea se lăsa când recuperasem jumătate din întârziere. Luna se ridica pe un cer senin. Plină, enormă și strălucitoare, mă scuti să aprind farurile și să fiu astfel reperat. Englezul nu se temuse să aprindă cele două faruri, ceea ce îmi permitea să-l urmez fără a risca să-l pierd. El intră într-o nouă zonă împădurită și goneam după el, în picioare pe motocicletă, cu mușchii întăriți ca niște bucăți de lemn. O oră, poate două, motorul duduie, ambalat la maximum. Deodată, la capătul unei lungi linii drepte printre copaci, am observat că urmele lăsate de vehicul o luaseră, brusc, spre dreapta. Frânând cu putere și oprindu-mă, văzui că vehiculul era parcat în fundul unei alei, în fața unui castel de basm, cu totul acoperit de chiciură. Căzând din plin asupra lui, razele de lună făceau ca edificiul să sclipască asemenea unui enorm diamant albastru... Ceasul meu arăta aproape ora patru și jumătate dimineată. În spatele meu, foarte aproape, în pădure, o haită de lupi începu să urle. Vârând moto-șenileta în tufișurile devenite casante din cauza gerului, mi-am trecut pistolul-mitralieră în bandulieră și m-am îndreptat spre domeniu, când un țipăt ascuțit răsună în noapte. Ghemuindu-mă în spatele trunchiului unui copac înalt, am așteptat îndelung. Șovăiam să intervin.

Când zorile începeau să se ivească, am văzut-o pe Keller ieșind în fugă pe ușa principală a clădirii. Cu o raniță pe umăr, se azvârli prin zăpadă până la cel mai apropiat loc împădurit. Alergând pe urmele ei, am urmărit-o prin pădure, până la liziera dinspre nord, întorcându-mă și

privind grăbit prin binoclu spre castel, am văzut că la trei sau patru sute de metri de acolo, lângă camionul englezului, un tip cerceta pădurea cu ochiul liber. Am vrut să-l chem, să-i fac semn, dar distanța era prea mare și timpul nu-mi permitea să zăbovesc. Ridicându-se deasupra orizontului, soarele mă orbi câteva secunde. Din instinct, fără a mă gândi.

mi-am înfipt pumnalul în trunchiul unui mestecăn unde metalul putea să capteze lumina vreme îndelungată...

Sperând că Tewp avea să înțeleagă semnificația acestui gest, am plecat din nou, fără a mai aștepta, în urmărirea Ostarei Keller... Fata era puternică și sprintenă, la fel de rezistentă ca un bărbat, poate chiar mai mult. Mai suplă decât mine, poate cu un mers mai măsurat și atât de ușor încât mi-era adeseori teamă să nu-i pierd urma, Ostara – agentul de la SD Ausland – era cât pe ce să mă facă să mă rățăcesc. O oră înainte de amiază, în sfârșit, i-am regăsit urmele la malul unui imens lac înghețat, pe care a trebuit să-l străbat. Apoi a fost o câmpie întinsă pe care am început s-o parcurg imediat după ce am constatat, cu binoclul, că un bărbat – David Tewp, desigur – mă urma în depărtare. Recăpătându-mi suflul, am pornit în fugă, și nu mi-am acordat nicio pauză înainte de a pătrunde, la crepuscul, într-o nouă pădure... Acolo, cum întunericul se făcea tot mai mare și zăpada reîncepuse să cadă, am pierdut cu totul urma vânatului meu...

O oră, poate două, m-am învățit, m-am rățăcit, am regăsit propriile urme apoi le-am descoperit pe cele ale lui Tewp... Englezul mi-o luase înainte! Cu ochii ațintiți la sol pentru a nu pierde această pistă nesperată, am ajuns. În sfârșit la marginea unui luminiș unde două siluete se luptau în tăcere. Mormăind ca un urs, mi-am luat pistolul-mitralieră și m-am apropiat de combatanții care se

rostogoleau pe pământ. Șuvoaie de sânge mânjeau zăpada. Keller, cu un cuțit în mână, își doborâse adversarul, culcându-l la pământ și se pregătea să-i dea lovitura de grație. Ajungând, cu toată viteza, în spatele ei, am lovit-o la tâmplă cu patul armei mele. Secerată, doborâtă, fata se răsturnă fără un țipăt. Lângă ea, bietul tip pe care aproape îl ucisese nu mai avea decât o pată roșie, în loc de față. Repede, am legat mâinile și gleznele Ostarei, înainte de a-l ajuta pe englez. Scoțând din ranița mea o trusă medicală, i-am îngrijit rănile, cum am putut, reușind cu greu să opresc hemoragia datorată pierderii nasului său. Confectionând apoi o largă din crengi de brad, l-am instalat acolo pe Tewp și am pus-o pe Ostara să-l tragă chiar ea în timpul drumului de întoarcere. În lucrurile ei, în grămada de obiecte de vrăjitorie, am găsit un singur și unic *therapon*.

— Acest înger păzitor este al tău? am întrebat-o pe fată, când ne-am început periplul spre castelul părăsit.

— Este al meu, a încuviințat ea cu gravitate.

Amenințând-o că voi distruge statueta la prima ei abatere, am obținut din partea fetei o ascultare resemnată. În ritmul unui mers susținut, Keller trăgând trupul inert al lui Tewp, ne-au trebuit aproape treizeci de ore pentru a face cale întoarsă. Pe drum, am fost de mai multe ori tentat să trag în *therapon-ul* ei sau să tom în statueta arsenic dintr-un mic container de pulbere pe care îl aveam asupra mea, încă de la plecarea din Berlin. Atunci ar fi fost ușor să o ucid pe Ostara. Ceva mă oprea, totuși, să acționez astfel. Nu ar fi fost un mod de a onora memoria Faustei. Trebuia ca Ostara Keller să fie judecată conform cu procedeele și justiția oamenilor, nu după cea a unuia singur... Nu știam, de fapt, de ce englezii o căutau și ei, dar să o încredințez învingătorilor acestui război mi se părea, la urma urmei,

cea mai bună soluție. Hotărârea mea fiind luată, i-am comunicat soarta ce o aștepta. Fără să pară că m-ar fi auzit, a apucat cu nădejde crengile largii și a grăbit pasul...

— Unde sunt ascunși *therapoi-i* demnitarilor naziști? am întrebat-o, în sfârșit. Și unde se află, astăzi, Dalibor cu Laume Galjero?

Râsul Ostarei răsună îndelung pe sub bolta drumului forestier pe care ne aflam atunci.

— Gărensen, zise ea într-un târziu, crezi cu adevărat că protectorii lui Hitler și Himmler sunt încă activi?

Fraza m-a surprins într-atâta, încât mă opri.

— După moartea lui Reinhard Heydrich, Fuhrerul și ceilalți au refuzat să practice ritualuri care dinamizau statuetele. Energiile au secăt de mult, epuizate de tentativele de atentate care au avut loc în toți acești ani... Nu te mint, Gărensen: de îndată ce cancelarul sau *Reichsfuhrer-ul* vor dori să se sinucidă, îngerul păzitor confecționat de soții Galjero nu va mai avea destulă putere pentru a lupta împotriva otrăvii sau pentru a bloca mecanismul revolverului...

Uluit de această dezvăluire, mi-a fost cam greu să continui drumul... Am mai întrebat-o pe Keller despre scopurile pelerinajului ei ratat în insula Șerpilor, fără a obține vreun răspuns. Ea a refuzat, de asemenea, să-mi vorbească despre cei doi Galjero.

— Lumea, așa cum am cunoscut-o noi, este pe moarte, Gărensen. Deja moartă, la drept vorbind. Și eu voi dispărea, dar aceasta nu mă sperie. Față de soarta dumitale, o prefer pe a mea. Să trăiești în universul cenușiu care se anunță va fi greu pentru oameni ca noi. Într-o zi, peste zece, douăzeci de ani poate, te vei gândi la tinerețea dumitale și vei înțelege gravitatea perturbării provocate de lipsa dumitale de judecată. Din cauza

dumitale, cei puternici au pierdut totul, Gărensen... Da... au pierdut totul...

Am vrut să răspund, dar la ce bun? Nu mai eram decât la depărtare de o vale de palatul părăsit și nu mai aveam nici puterea de a gândi. În ranița Ostarei, care se bălăbănea la spatele meu, mi s-a părut că simt cum *therapon-ul* se înfiora ca un pisoi, încercând să scape din sacul de iută în care fusese pus pentru a fi înecat. Această vibrație mi-a făcut greață și m-a încântat deopotrivă.

De îndată ce am ajuns, l-am lăsat pe colonelul Tewp în grija unui tip înalt, cu fața scofâlcită și care călătorea cu el. În spatele său, cei zece puști selecționați în centrele Lebensbom o priveau pe Keller cu o ură atât de rece și de pură, încât era înfricoșătoare... încet, am deschis ranița Ostarei și am scos *therapon-ul*. Era o statueta de formă dezgustătoare, sculptată grosolan, în chip de fetus. Am recunoscut stilul lui Dalibor Galjero. Cu un gest scurt, am azvârlit-o pe treptele de piatră unde s-a spart cu fragilitatea unui obiect de porțelan. Ostara scoase un țipăt. Am presărat praf de arsenic peste uleiurile revărsate. S-a produs o subită și scurtă dilatare a aerului, precum o bulă care se sparge la suprafața apei și apoi n-a mai fost decât tăcere...

Fără un cuvânt, am făcut stânga-mprejur ca să părăsesc locul acela funest. Cu mintea pustie și corpul amorțit, am mers încetișor cam o sută de metri, până la marginea pădurii unde m-a cuprins o amețală ciudată. O oboseală nemăsurată mă copleși, retezându-mi mușchii de la picioare, cu precizia unei lame. Cu ochii dați peste cap, am căzut în zăpadă, cu spatele rezemat de un trunchi. Am stat acolo o oră, fără a simți frigul, epuizat și totuși incapabil de a închide ochii ca să dorm. În fața mea, ca într-o gravură de Binbine, castelul își alungea silueta albă, ireal, sub

soarele înghețat. Totul rămăsese astfel, împietrit, gheață și piatră, cristal și zăpadă, până ce, deodată, un bulgăre de foc izbucni în interiorul clădirii, făcând să explodeze geamurile unei ferestre! Un țipăt înfiorător sfâșie văzduhul și un prim vălătuc de fum cenușiu se înalță spre cer... inima îmi pulsă puternic și a început să curgă în venele mele puțin sânge cald, dezmoțindu-mi mușchii, trezindu-mi gândurile. Ridicându-mă am văzut copiii ieșind în fugă în fața castelului. Două siluete de adulți îi însoțeau. Încărcată cu o raniță enormă, una dintre ele se întoarse pentru a îndrepta țeava unei arme spre fațada clădirii. O dâră lungă de foc țâșni din aruncătorul de flăcări și atinse zidurile cu o încetineală de coșmar. Acoperișul luă foc cel dintâi. Apoi, unul după celălalt, geamurile se făcură țândări, sub efectul căldurii care mistuia străfundurile castelului alb. În doar câteva minute, întregul palat s-a năruit, lăsând în urmă o văpaie abjectă, un hidos vulcan roșu și negru bubuind, aruncând cenușă și vapori...

David Tewp, bărbatul care călătorea cu el și mica trupă de copilași priveau acum, de la o distanță respectabilă, clădirea care ardea. Keller nu era cu ei. Fără a mă mișca, am așteptat ca englezul și trupa sa să se urce în sfârșit în vehicul și să se îndepărteze. Cât despre mine, chiar dacă înțelegeam de mult ceea ce se petrecuse, trebuia să găsesc urme din corpul Ostarei pentru a mă convinge de moartea vrăjitoarei. Multă vreme, în pofida căldurii înăbușitoare care domnea pe locul incendiului, am scotocit prin dărâmăturile calcinate. În fine, în ceea ce rămăsese dintr-o lungă încăpere de ceremonie, am deosebit o formă umană înnegrită, incredibil micșorată. Acolo, îngenuncheat lângă ceea ce rămăsese din cadavrul Ostarei Keller, am sfărâmat cu furie între degete până și cea mai mică păticeică...

CEL DE-AL PATRULEA MORMÂNT AL HIMERELOR

Vântul de la Marea Moartă

Lui Zino Saporta nu-i venea să creadă ochilor. Nu numai că David Tewp era bine și în viață, dar își regăsise și un chip. Apropiindu-se, Saporta vedea detaliat fața englezului, pe care lumina nemiloasă a unui bec neacoperit cădea direct. Proteza extraordinară pe care o afișa colonelul era atât de fină, atât de delicată și îi acoperea atât de bine cicatricile, încât mafiotul nu-și mai putea desprinde privirile de ea. Cu toate acestea, gândurile sale ar fi trebuit să se întoarcă spre problema viitorului său imediat, cu mult mai important decât înfățișarea spionului britanic. Trezit la miezul nopții de Samson Kabbache în persoană, unul din șefii secreți ai Irgun-ului, Saporta abia avusese timp să îmbrace un halat de mătase de culoarea prunei peste pijamaua sa asortată. Apoi, cei doi bărbați s-au dus în clădirea administrativă a minei de cupru dezafectate unde se ascundeau cincizeci dintre cei mai înfocați activiști ai cauzei sioniste. Sfărâmând o țigară între dinți, gangsterul își dădu seama că Samson, un bărbat înalt, chel, care își pierduse un ochi luptând odinioară împotriva francezilor adepți ai politicii duse de mareșalul Petain. Aflați sub comanda generalului Dentz, se încăpățâna să nu răspundă întrebărilor sale. Inima i-a tresărit când a înțeles cine era bărbatul care stătea liniștit pe un scaun, cu brațele încrucișate, aparent destins, aproape zâmbind celor șapte sau opt membri ai Irgun-ului, care îl înconjurau, cu figuri mai preocupate ca niciodată.

— L-ați prins pe ticălosul ăsta? întrebă Saporta, înveselit. De unde l-ați înhățat?

— Nu ne-a fost greu, răspunse Kabbache. Omul ăsta s-a prezentat la noi. Din proprie inițiativă. Singur. Am verificat.

— Atunci, înseamnă că-i nebun! zbieră Zino. Omorâți-l!

Nici Samson, nici ceilalți nu au reacționat. Ca și când ar fi fost stânjeniți, șovăielnici, ucigașii plătiți și-au aruncat doar o privire grăitoare, al cărui tâlc nu a fost înțeles de Zino. Brusc încurcat, începu să zâmbească prosteste.

— Ei bine? Ce se petrece?

— Colonelul englez pe care îl vedeți acolo cere să vă încredințăm lui, răspunse Kabbache, cu aerul cel mai serios din lume.

Fraza era atât de neașteptată, încât Saporta izbucni în râs.

— Sa mă încredințați lui? Foarte nostim. Te crezi curajos, Tewp, dar cutezanța ta este nebunie curată, băiete.

— Nu fac niciodată lucrurile la întâmplare. Saporta. Și negociez cu argumente având greutate... spuse laconic englezul.

Zino știa că agentul de la MI 6 blufa, dar aceasta nu l-a împiedicat să fie lac de sudoare.

Englezul ne-a cerut să facem un târg, ale cărui condiții le acceptăm. Saporta, reluă Kabbache. Te nea. Arc argumentele necesare. Te dăm...

Fața lui Zino se făcu galbenă și ridica glasul, cu furie. Niciodată în viață nu i se întâmplase ca cineva să-și îngăduie să-i vorbească pe tonul acesta. Uitase cu cine avea de-a face? Și apoi, care erau condițiile acelei așa-zise tranzacții dintre Tewp și ucigași?

— Englezul este în legătură directă cu patronii tăi, Saporta. Îi cunoaște bine pe Bugsy Siegel și pe Mickey Cohen. Dacă nu acceptăm condițiile sale sau dacă îl lichidăm, o scrisoare va ajunge la patronii tăi. Poftim copia ei...

Samson Kabbache desfăcu foaia de hârtie lucioasă dată de Tewp. Cu mâinile tremurând ușor, Saporta luă pagina și, uluit, citi cele câteva rânduri pe care le cuprindea:

De la colonelul David Norman Tewp. Serviciul britanic de informații externe, domnilor B. Siegel și M. Cohen.

Domnilor,

Lucrând în strânsă colaborare cu OSS american, ca și cu domnul senator Lewis Monti, recente mele investigații ne-au condus la adunarea unui mănunchi de dovezi privind legătura strânsă dintre câteva ramuri ale crimei organizate americane și anumite celule sioniste active.

Dosarul complet al acestor dovezi va fi imediat comunicat autorităților competente britanice și americane. Ca și totalității presei internaționale, ducă nu mi se va încredința persoana Zino Saporta, reprezentantul dumneavoastră în Palestina, operațiune care trebuie efectuată cât mai repede și fără nicio condiție.

— Este ridicol! bâigui Saporta, după ce termină de citit. Aceste amenințări nu se bazează pe nimic! Sunt doar un vacs! Vacs!.

— Englezul a știut totuși, unde să ne găsească, obiectă Kabbache. Dacă ar fi fost un militar ca oricare altul, ar fi avut un regiment în spatele său și nu și-ar fi riscat viața singur, așa cum o face acum.

— Dacă pierdem sprijinul lui Siegel și Cohen, nu vom mai putea cumpăra arme, adăugă un alt ucigaș.

— Iar dacă toți contribuabilii americani sunt puși la curent cu legăturile noastre cu mafia, niciodată opinia

publică yankee nu va susține crearea lui Eretz Israel, susținu un altul.

— Cu atât mai mult cu cât senatorul Monti va proceda astfel încât să provoace o campanie de presă răsunătoare, explicând că un stat evreu în Palestina înseamnă război sigur în tot Orientul Mijlociu. Nu cred că americanii vor fi gata să plece din nou la luptă, imediat după ce vor fi învins Germania și Japonia, doar pentru a asigura viitorul unor coloniști finanțați de gangsteri, spuse în concluzie Tewp, foarte sigur de el.

Toate privirile se îndreptară spre Saporta, ca și când ar fi fost victima de sacrificat în numele rațiunii de stat. Asemenea câtorva din preajma sa, Samson Kabbache. În sinea lui, nu era nemulțumit că se va descotorosi în mod pașnic de stânjenitorul Zino Saporta. Ceea ce începuse ca o colaborare fructuoasă, cu câțiva ani în urmă, se transformase într-o obligație greu de respectat. În timp, Saporta își însușise o parte personală tot mai substanțială din fondurile provenind de peste Atlantic... Tewp venea cu un prilej nesperat de a-l chema în judecată pe acest mic baron *al familiei*, fără să se compromită.. — Bănuiesc că nu ți-neți atât de mult să-l rețineți pe Saporta, pentru a-l da pe mâinile justiției? Îl întrebă Kabbache pe colonel.

— Nu justiției obișnuite, răspunse simplu ofițerul.

— Așa mă gândeam și eu. Deci, în ceea ce mă privește, sunt de acord... Vi-l lăsăm pe tip... În schimb, dumneavoastră și Monti dezamorsați definitiv toate legăturile cu care ne amenințați...

— Tranzacția noastră s-a încheiat, zise englezul ridicându-se și strângând mâna chiorului.

Dar Zino Saporta nu era de acord să fie predat atât de ușor englezului. Din buzunarul halatului său, scoase un foarte mic Beretta și-l îndreptă spre Tewp. Nu trase, totuși,

căci un tânăr ucigaș cu gene lungi, negre, lovi cu putere încheietura mâinii ticălosului cu o nua de răchită pe care o ținea în mână. Atins la os, Saporta urlă de durere și scăpă arma. Cu căluș în gură și legat fedeleș de membrii Irgun-ului, mafiotul a fost dus la mașina lui Tewp și silit să se culce în portbagajul care a fost închis peste el, în ciuda amenințărilor și protestelor sale vehemente. Colonelul își recuperează arma Webley care i se confiscase când se prezentase în vecinătatea minei, apoi, fără grabă, pleacă cu încărcătura sa, ridicând în urma sa un nor de praf.

Samson Kabbache rupse cu grijă foaia de hârtie și se întoarse să se întindă pe culcușul său și să doarmă câteva ore. Nicio secundă nu a vrut să se întrebe dacă amenințările colonelului erau reale sau dacă Tewp nu era decât un excelent jucător de poker mincinos, sosit din întâmplare, la momentul potrivit...

*

În lumina albăstruie a zorilor, David Tewp înaintase câteva mile în deșert. Cu vehiculul său oprit la douăzeci de iarzi de malul Mării Moarte, el se rezemase de habitacul mașinii pentru a profita de liniște și a privi spectacolul răsăritului de soare deasupra falezelor... La început de zi, un vânt răcoros începu să bată. Pur. Înviorător, dădea atmosferei un aer diafan și o blândețe paradisiacă. Colonelul întinse brațele, își mișcă mușchii, hotărându-se să-l scoată pe Saporta din portbagajul în care stătea ghemuit. Trăgându-l pe bărbatul corpolent de țesătura mătăsoasă a îmbrăcăminții sale de noapte, englezul îl azvârli pe jos, pe pietrișul ascuțit. O pată mare de urină îi murdărea pantalonul. Zino clipi pentru a se obișnui cu lumina. Văzu atunci că Tewp îl ochise. Cu degetul mare, englezul ridică cocoșul armei sale, în patru labe, jalnic, lui Zino îi curseră balele, sughiță, dar nu spuse nimic, nu ceru

îndurarea... Tewp îl doborî gândindu-se la micuțul Latif și la căpitanul Morgan O'Reilly. Faptul că pusese capăt vieții nașului nu-l liniștise; mai degrabă se simțea îngrețosat de el însuși, împinse cu piciorul cadavrul lui Saporta, care se rostogoli pe pantă, până la mare. Corpul moale pătrunse în apă dar nu căzu la fund. Ținut de densitatea lichidului saturat de sare, trupul rămăsese acolo, nemișcat, prizonier al valurilor încremenite... Aceasta a fost ultima imagine pe care colonelul a păstrat-o despre mafiot. Urcându-se din nou la volan, lui David Tewp îi fură necesare trei ore pentru a ajunge în cartierele mărginașe ale Ierusalimului.

*

Peste o săptămână, colonelul era la Londra unde l-a primit senatorul Lewis Monti. În mașina care-l ducea la Savoy. Cei doi bărbați au stat multă vreme tăcuți. Lui Tewp nu-i plăcea gândul că eșuase în regăsirea lui Ruben Hezner. Se învinovăța, de asemenea, foarte mult fiindcă purtase un război personal împotriva lui Saporta. Jenat, poate chiar puțin rușinat, nu cuteza să înfrunte privirea americanului.

— Sunt mâhnit... sfârși el prin a spune. Nimic nu s-a petrecut după cum am prevăzut. Mă tem că am rupt ultimul fir care ducea spre cei doi Galjero.

Momi mormăi și ridică din umeri.

— Nu te necăji, David, nimic nu este încă pierdut. Garensen a propus o soluție de rezervă... La urma urmei, cea mai bună metodă de a atrage lupul în afara pădurii nu este să-l hărțuiești, ci să-i pui sub bot exact ceea ce caută. În ochii celor care îi vânează pe naziști, Thbrun este o pradă aleasă. Este gata să renunțe la protecția pe care i-am asigurat-o până acum, devenind un fugar.

Inspirând adânc și așezându-se mai bine pe bancheta din piele, David Tewp făcu un semn că înțelesese perfect liniile mari a ceea ce avea să urmeze.

— Când și unde plecăm? întrebă el, simplu.

— America de Sud. Peste o săptămână, răspunse Momi.

EPILOG

Buenos Aires, octombrie 1946.

Clipind des, doctorul Ruben Hezner nu reușea să-și țină ochii deschiși. Obosit după lunga călătorie care îl adusese în cabina unui cargou din portul Haifa până în Argentina, el își potrivea ochelarii negri și își rezemă spatele de peretele ungherului în care se instalase, pentru a se odihni câteva minute. Cu toată larma discuțiilor din jur, cu muzica puțin cam prea tare, pe care orchestra de coarde și de percuție o executa lângă ringul de dans, el reușea cu ușurință să facă abstracție de toată această agitație. Fără să vrea, totuși, imagini de demult se iviră țâșnind din adâncurile incerte ale memoriei sale...

Ruben Hezner știa că nu avea puterea de a se împotrivi fantomelor care, uneori și pe neașteptate, reveneau să-l bântuie. Niciun exorcism. Niciun farmec de protecție. Resemnat, inspiră adânc și lăasă ca amintirile să-l năpădească.

Întâi a fost un peisaj cu stuf și ceață, o insulă secretă de la gurile Nistrului, în largul Odesei. Apoi a fost el, adolescent, alergând pe străzile orașului, ascunzând sub uniforma lui de student al Academiei de Științe un pic de pulbere și amorse furate din laboratoarele facultății. Un nor întunecat umbri scena, pe urmă tânărul ce fusese căzu într-o gaură fără fund, o temniță îngustă și fetidă a Ohranei, poliția politică a țarului... Tot corpul doctorului Hezner înțepeni, în timp ce i se părea că simte încă loviturile căzând asupra lui, insultele, scuipăturile, umilințele, biciul cu fâșii plumbuite care îi sfâșiau îngrozitor pielea de pe spate... Tremura și mai mult, când, plin de sânge, zdrobit, năucit de durere și de epuizare, se auzi înșirând, unul după altul, numele tăinuitorilor care împărțeau cu el secretul insulei Borodin... Au fost, apoi,

imensele baraje ale cazacilor care străbăteau fluviul cu miros de nămol... Și caii galopând în nisip și săbiile care se ridică și retează membrele, gâturile, despică craniile, străpung inimile... Ruben Hezner văzuse toate acestea... Avea șaptesprezece ani și își legase o cârpă galbenă în jurul brațului, astfel încât soldații să recunoască faptul că era trădător și să nu-l ucidă...

— Doctore... doctore...

Vocea lui Tobie îl smulse pe Hezner din viziunile sale. Aplecat la urechea sa, ultimul recrut al grupului de vânători ai naziștilor pe care el îi dirija îi murmură:

— A sosit. Trecem la acțiune într-un minut! Totul se va petrece foarte repede.

Scoțându-și ochelarii negri, Ruben zări o siluetă înaltă, subțire, așezată la celălalt capăt al sălii.

— Aici își zice Labrunie. Care este adevăratul nume al acestui tip, cum ziceați?

— Dandeville. Matthieu-Marie Dandeville, răspunse distrat Hezner, în timp ce, în buzunar, degetele sale se jucau cu un inel foarte vechi a cărui piatră includea un Abraxas care împodobise multă vreme mâna unei ființe frumoase, cu pântecul neted.

NOTA AUTORULUI

Mai mult decât un simplu decor, istoria mijlocului secolului al XX-lea oferă un material narativ amplu pentru epopeea *Secolului Himerelor*. În *Lupii din Berlin*, realul și imaginarul compun totuși un mozaic complex care necesită câteva precizări.

Cu privire la „Cărțile lui Thorun Gäreksen”, ansamblul detaliilor asupra vieții cotidiene în Germania în anii 1930 și 1940 este evident autentic.

Personajul lui Geli Raubal este istoric. Natura exactă a legăturilor pe care le întreținea cu unchiul ei, viitorul cancelar Hitler, și circumstanțele morții ei nu au fost niciodată elucidate.

Societatea Thule a fost un grup esoterico-politic cu puternică nuanță conservatoare și revoluționară, influentă în Bavaria anilor 1920. Pepinieră de personalități dubioase, de aventurieri și de intelectuali pervertiți, a fost un vector de expresie privilegiat pentru profesorul de geopolitică Karl Haushofer. Cadavrul acestuia din urmă s-a găsit la sfârșitul războiului, fără a se putea stabili dacă fusese victima unui asasinat sau alesese să se sinucidă, după înfrângerea germană. Este confirmat, din numeroase surse, că Adolf Hitler a frecventat cu asiduitate anumiți membri ai societății Thule, înainte de a deține puterea supremă în stat.

Legăturile strânse pe care nazismul le-a întreținut cu anumite tematici ale gândirii esoterice sunt oficial recunoscute în zilele noastre. De mulți ani, ele fac obiectul unor studii academice și universitare din întreaga lume. Desigur că nu se poate rezuma fenomenul complex al nazismului la singura sa componentă magică și simbolică. Cu toate acestea, a neglija influența pe care o anumită metafizică fals inițiatică a putut s-o aibă asupra câtorva

dintre cei mai înalți demnitari ai național-socialismului, ar însemna să ne condamnăm, cu certitudine, la ignorarea interpretării exclusive și extrem de novice, pe care unele grupuri politice au putut s-o dea unor mituri.

După cum se precizează în roman, *Ahnenerbe* a fost un institut oficial depinzând de administrația SS. Acest serviciu a atras atenția comentatorilor, cu atât mai mult cu cât asupra lui planează o aură de mister. Au rămas, în prezent, puține documente autentice despre acest centru pluridisciplinar în care lucrau, unii lângă alții, arheologi, matematicieni, biologi, antropologi și lingviști... Dacă anumite cercetări desfășurate în cadrul institutului Ahnenerbe par să nu fi avut niciodată altă finalitate decât una pur speculativă, multe au servit, în schimb, prin lustrul lor științific, drept acoperire crimelor politicii naziste. Față de poziția Ahnenerbe în organigrama SS, colaboratorii lui au fost judecați ca niște criminali de război, după statutul tribunalului de la Nürnberg. Unul dintre cei mai celebri aventurieri care au gravitat în jurul acestui ciudat institut rămâne exploratorul și alpinistul Heinrich Harrer care, după ascensiunea masivului himalaian Nanga Parbat, a rămas în Asia, în mijlocul tibetanilor, până la invazia chineză.

Din ce în ce mai bine studiate, în ultimii cincisprezece ani, raporturile mai mult decât tulburătoare dintre serviciile secrete național-socialiste și militanții cauzei sioniste sunt astăzi recunoscute de către ansamblul istoricilor. În acest domeniu, cercetătorii anglo-saxoni și israelieni au elaborat de pe acum un mare număr de studii și de documente care pun în evidență sprijinul pe care anumiți înalți responsabili naziști au crezut că trebuie să-l

acorde, prin mijlocul anilor 1930, creării unui stat sionist în Palestina. Deseori, istoria este teatrul unor paradoxuri monstruoase. Călătoria pe care baronul von Mildenstein, responsabilul Biroului afacerilor evreiești din SS, a făcut-o la Ierusalim, menționată în roman, este un exemplu ciudat în acest sens. Eichmann, care a fost colaboratorul direct al lui Reinhard Heydrich și unul din organizatorii conferinței de la Wannsee, în cursul căreia a fost aprobat și planificat din punct de vedere administrativ în 1942, holocaustul, s-a dus și el în Palestina, pe la mijlocul anilor 1930. Oricât de surprinzător și contrariant de stânjenitoare ar fi fost, aceste tentative momentane de apropiere dintre câțiva demnitari naziști și unii sioniști sunt și ele atestate istoric, în prezent. Pentru a înțelege influența acestor schimburi, ar trebui să ne situăm în perspectiva unei epoci în care, cu câțiva ani înainte de începutul celui de-al doilea război mondial, nimeni nu ar fi putut să prevadă toată amploarea ororii ce avea să urmeze.

Aristocratul venețian Caetano este o figură a gândirii esoterico-magice care a înflorit în Italia, în timpul anilor 1930. Deși a existat cu adevărat și a elaborat texte de exegeză asupra magiei, de o reală importanță, Caetano nu a practicat niciodată în realitate operațiunile de întinerire pe care le descriu. În schimb, acestea aparțin cu adevărat unei anumite tradiții vrăjitoarești și sunt încă aplicate de unii adepți din zilele noastre.

Odesa, orașul natal al personajului romanesc Ruben Hezner, este extrem de importantă în istoria mișcării de emancipare a evreilor din Europa Centrală și Orientală, ca

și în formarea unei gândiri politice și filosofice cuprinzătoare a iudaismului modern. Citat în prolog, poetul Bialik rămâne una dintre figurile cele mai marcante ale culturii evreiești contemporane.

În ceea ce privește părțile din roman care se desfășoară în Orientul Apropiat, atentatul de la King David Hotel este încă și astăzi una dintre cele mai întunecate pagini ale confruntărilor care i-au ridicat pe independenții israelieni împotriva trupelor britanice. Scena ambuscadei ambulanței în care agonizează căpitanul O'Reilly se bazează pe rapoarte ale armatei engleze, descriind numeroasele ciocniri care au avut loc cu adevărat în apropierea spitalelor militare ale orașului, imediat după explozia de la cartierul general al Coroanei. Dacă am folosit aceste episoade istorice pentru a da mai multă credibilitate evenimentelor pe care le trăiește David Tewp în Orientul Mijlociu, este de la sine înțeles că nașterea statului modern al Israelului este un fapt de politică și de diplomatie internațională, care nu s-ar putea reduce la ceea ce membrii cei mai convinși ai mișcării sioniste au putut defini drept „un război de eliberare de sub ocupația britanică.”

MULȚUMIRI

Pentru ajutorul pe care mi-l dau și prietenia pe care mi-o arată, nu pot să scap, în ultimele pagini ale celui de-al patrulea volum al *Secolului himerelor*, momentul de a le mulțumi celor care, la fel ca și mine, sunt creatorii acestor romane.

Primul meu gând este pentru Stephen Carriere, editorul meu, dotat cu o răbdare și cu un elan vital pe cât de excepționale, pe atât de salvatoare. El singur a putut să mă facă să traversez acea Trecătoare Khaibar care conduce de la pașnicul statut de cititor la sacerdoțiul nesigur al scrisului... Să fie de o mie de ori *mulțumit*, printr-un clocotitor „B.G.H.T.!” strigat cu putere de pe înălțimea colinelor din Kafiristan.

Urmează apoi Anne și Alain Carrifere, pentru mai mult decât curtenia lor: gentilețea lor.

Elisabeth și Sophie, principalii mei lectori și corectori, ocupă un loc cu totul special în gândurile mele, pentru că sunt primele care au suferit din cauza frazelor mele adeseori prea lungi și ale referirilor mele uneori obscure. Fie ca ele să primească aici călduroasele mele mulțumiri pentru îndelungata și meticuloasa lor muncă.

Mulțumiri, de asemenea, desenatorului Marc Taraskoff, care a știut să dea atâta viață personajelor ilustrând copertele, ca și Iasminei, Juliei și Anei-Sophie, care fac din fiecare vizită a mea la birou un adevărat moment de încântare.

CUPRINS

PROLOG

PRIMUL MORMÂNT AL HIMERELOR

PRIMA CARTE A LUI THORUN GĂRENSEN

CEL DE AL DOILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

A DOUA CARTE A LUI THORUN GARENSEN

CEL DE AL TREILEA MORMÂNT AL HIMERELOR

CEA DE A TREIA CARTE A LUI THORUN GĂRENSEN

CEL DE-AL PATRULEA MORMÂNT AL HIMERELOR

EPILOG

NOTA AUTORULUI

MULȚUMIRI